

Giới thiệu Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc

Nàng hiền lành sau khi bị xuyên không vào cung, vốn chỉ muốn cuộc sống yên bình nào ngờ bị các phi tần ganh ghét hãm hại lần này đến lần khác. Chỉ từ khi mang thai với bản năng của người mẹ nàng đã ngày một mạnh mẽ tranh đấu với những kẻ âm mưu hại mình!

Nội dung truyện Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc chưa dừng lại ở đó, đến lúc nàng mai thai lần thứ hai thì nàng đã không còn hiền lành như trước. Nàng bắt đầu những toan tính để trừ khử những người đã hại mình.

Vị vua đứng giữa những màn tranh đấu toan tính của những phi tần của mình, vậy vị hoàng đế này sẽ biết trước những toan tính để chặn đứng lại hoặc bảo vệ người mình yêu thương nhất?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hậu cung - đêm

Lạnh quá! Đau quá! Ngươi đang làm cái gì? Tại sao có một thanh sắt đang khuấy trong cơ thể ta? Đau quá! Đau quá! Ai tới cứu ta! Mẹ? Ba? Ca ca! Mọi người mau tới, Nguyệt Nguyệt đau quá! Mẹ! Ba! Ca ca! Mau tới cứu Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt đau quá, đau quá!

"A!" Một tiếng kêu sợ hãi từ Thiên điện Lăng Nguyệt cung truyền ra, cung nữ đứng đầu giặt mình. Cung nữ này cau mày mặt miễn cưỡng bụng nén đi vào trong Thiên điện.

"Trương tiểu chủ, hơn nửa đêm ngài bị gì thế?" Cung nữ rất là không kiên nhẫn kêu nữ tử mặt tái nhợt ngồi trên giường, miệng hô tiểu chủ, nhưng giọng nói lại không có chút cung kính nào.

"Rót ly nước cho ta." Trương Vân Nguyệt lạnh nhạt nói, không để ý đến giọng điệu nói chuyện của cung nữ kia, dù sao ở trong hoàng cung này thứ không thiếu nhất chính là người tìm chết, cung nữ này phách lối như vậy, đắc tội người ta là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó nói không chừng còn bị Huệ phi nương nương hành hạ.

"Thôi đi, khoe khoang cái gì chứ, không phải là đáng đáp hơi đẹp thôi sao!" Cung nữ này vừa nói nhỏ, vừa không tình nguyện rót nước cho Trương Vân Nguyệt.

"Được rồi, ngươi rút ra ngoài cho ta! Chỗ này của ta không cần một cung nữ cao quí hơn cả chủ tử đến hầu hạ!" Trương Vân Nguyệt vốn bị con ác mộng dọa sợ, cung nữ này còn hùng hùng hổ hổ, ném ý tưởng giữ lại cung nữ này cho Huệ phi thượng hành hạ, trực tiếp đuổi người.

"Hô! Hôm nay mới leo lên long sàng của hoàng thượng liền kiêu ngạo rồi hả? Chớ quên! Ta là cung nữ ‘Huệ phi nương nương’ ban cho ngươi, muốn đuổi ta đi? Cũng phải được nương nương cho phép! Hừ! Hơn nửa đêm muốn uống nước? Không có cửa đâu!" Cung nữ này nói xong liền đổ bình nước ra bàn, khiến nước chảy đầy bàn!

"Có ai không! Có ai không!" Trương Vân Nguyệt mặc kệ những thứ khác, trực tiếp cất giọng kêu lên, dù sao nàng đã ngủ không được, vậy thì mọi người cùng nhau không ngủ! Dù chuyện lần này nàng không chiếm được lời, nàng cũng sẽ không cho con cung nữ trước mắt tốt hơn! Hừ!

Nàng biết bây giờ Huệ phi sẽ không động nàng, bởi vì Huệ phi cần một cung nữ được sủng, xử lý mình xong thì phải tìm người khác, bây giờ mình ở trong mắt của nàng ta chính là một nha đầu ngốc nghếch! Mặc dù chuyện xuân được thành công, nhưng hoàng thượng cũng không có ra vẻ yêu thích đặc biệt gì.

Vậy an toàn và tốt hơn những cung nữ một lòng muốn bò lên giường, sau đó nghiền cứu yêu thích của hoàng thượng, rồi rất có thể được hoàng thượng thích!

Bởi vì Trương Vân Nguyệt lên tiếng hô to, cho nên những cung nữ thái giám ngoài cửa do Huệ phi an bài dù không coi trọng nàng cũng không thể không đi ra, huống chi có mấy người còn là cung nữ phi tử khác an bài?

Huệ phi đang ngủ ở chánh điện Lăng Nguyệt cung đột nhiên nghe được tiếng ồn ào bên ngoài, không khỏi cau mày đứng dậy, "Xảy ra chuyện gì?" Huệ phi cảm thấy rất tức giận vì mình khó lắm mới ngủ được lại bị người ta đánh thức, sau khi nàng mang thai thì chất lượng giấc ngủ càng ngày càng kém, khó được ngủ một lần mà còn bị quấy rầy, nàng không thể nào tỏ vẻ dễ chịu được!

Rất nhanh có một cung nữ đi vào từ ngoài cửa, kể chuyện ở Thiên điện cho Huệ phi nghe.

"Trương tiểu chủ nói muốn trách phạt Hồng Tự? Có nói là vì cái gì không?" Huệ phi cau mày nhìn cung nữ quỳ trên mặt đất.

Cung nữ này không nói, "Người nói đi! Câm à? !" Huệ phi phiên nào đưa tay ném ly trà bên cạnh lên người cung nữ.

"Trương tiểu chủ nói, Hồng Tụ tỷ tỷ có ý làm nước trà trong ấm đổ lên đất ở trước mặt nàng cũng không nguyện ý cho nàng rót nước hầu hạ nàng." Cung nữ này nói xong cũng run run quỳ lên mặt đất rồi.

Huệ phi vừa nghe lời cung nữ này nói liền tối mặt, nàng hoàn toàn không có hoài nghi lời cung nữ này nói, cũng không có hoài nghi lời Trương Vân Nguyệt nói, tính tình của Trương Vân Nguyệt và tính tình của Hồng Tụ nàng đều hiểu rõ ràng, nếu như là cung nữ khác thì nàng không tin họ dám làm chuyện này, nhưng Hồng Tụ thì đúng là dám!

Phụ thân của Hồng Tụ là quan tứ phẩm, mặc dù nàng là thứ nữ, nhưng di nương của nàng được cung chiêu, mà nàng vào cung chính là vì trở thành hậu cung trong nữ nhân, vốn là vào cung để được chọn làm cung phi, nhưng bởi vì hoàng thượng cảm thấy quá mức lao dân, thương tài, cho nên từ ba năm một lần đổi thành năm năm một lần. Hơn nữa mỗi lần còn thay phiên, cũng không phải cả nước. Cứ thay phiên đông tây nam bắc. Số tuổi tuyển tú cũng quy định từ 16 đến 18 tuổi.

Vì vậy dân chúng dân gian bình thường không muốn vào cung tuyển tú thì đều chọn lấy chồng trước 15 tuổi.

Số tuổi này hạn chế khá nhiều, khiến rất nhiều người muốn được tuyển chọn vào cung làm cung phi phải thất bại, bởi vì chỉ có ba tuổi (16, 17, 18), mà thời gian cách nhau lại đến năm năm, luôn có một số nữ tử ra đời không khớp thời gian (ví dụ lần đầu tuyển tú năm họ 15 thì lần sau tuyển họ đã 20, cả 2 lần đều ko dc), mà Hồng Tụ chính là một trong những người này, cho nên nàng ta không cách nào thành công trở thành cung phi, nên chỉ có thể đổi hướng, trở thành cung nữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoàng thượng giá lâm!

Cung phi vào cung tuổi thọ có hạn chế, nhưng tuổi của cung nữ không có hạn chế lớn như vậy, năm tuổi đến năm mươi tuổi, cũng có thể vào cung làm cung nữ, chỉ là bởi cảnh cung phải tra cần nghiêm túc, hoàng thượng cũng không ngăn cản những quan viên kia đem thứ nữ nhà mình đưa vào cung, nhưng lại cự tuyệt dòng chính nữ gia tộc thông qua phương thức cung nữ vào cung.

Huệ phi cười lạnh, mục đích Hồng Tụ vào cung nàng tự nhiên đã biết đến, chỉ là nàng biết không có nghĩa là nàng sẽ phải để cho nàng ta không thành công? Vốn chỉ muốn nếu như Hồng Tụ nghe lời, sẽ để cho nàng ta ở trong cung sống thêm vài năm, đến lúc đó trực tiếp thả ra cung, thứ nữ nhà quan viên này, lúc 25 tuổi là muốn được thả ra cung, coi như những nữ nhi dân chúng bình thường, chỉ cần không có bị hoàng thượng lên, cũng không có phi tử trong cung đặc biệt yêu cầu, đến hai mươi sáu tuổi cũng sẽ bị thả ra cung.

"Trương thị, người có biết tội của người không? !" Huệ phi đứng ở trước mặt Trương Vân Nguyệt, trong lòng đối với Trương Vân Nguyệt lại quấy rầy giấc ngủ của mình cảm thấy rất là tức giận, coi như chuyện này nguyên nhân gây ra không phải nàng mà là con tiện nhân Hồng Tụ kia, trong lòng nàng đối với cung nữ Trương Vân Nguyệt leo lên giường Hoàng đế cũng vui không nói! Hiện nhiên giờ phút này Huệ phi quên mất, nếu như không phải là nàng xuân được, Trương Vân Nguyệt cùng hoàng thượng căn bản cũng không có thể thành chuyện tốt.

"Nương nương, tỷ thiếp không biết." Trương Vân Nguyệt quỳ thẳng tắp, một thân kiêu ngạo. Huệ phi rất là bất mãn, liền cùng ban đầu nàng để cho nàng ta làm nữ nhân của hoàng thượng, nàng cũng là cự tuyệt bản thân thẳng tắp quỳ như vậy, kết quả đây? Cuối cùng còn không phải là bò lên giường hoàng thượng? Lúc này ở trước mặt mình giả bộ thanh cao cái gì?

Trương Vân Nguyệt cũng không biết trong lòng Huệ phi nghĩ cái gì mặc dù nàng đã thừa kế trí nhớ thân thể này, nhưng là làm gì, nàng vẫn không có thời gian thật tốt tiêu hóa những ký ức kia, hơn nữa nàng cũng không biết chuyện tương lai, chuyện đã qua nàng cũng không biết nhiều, cho nên hoàn toàn không biết quá khứ còn có một đoạn chuyện như vậy, nếu là biết. Nàng còn là sẽ làm như vậy.

Nàng cũng không cảm giác mình làm như vậy có vấn đề gì, chuyện này là lỗi của cung nữ này, nàng chỉ là tìm người đến đem cung quy xử phạt cung nữ này mà thôi, cái này thì có cái lỗi gì?

"Người thế nhưng không nhận lỗi?! Chẳng lẽ khuya khoát những người khác trong Lăng Nguyệt cung ngủ người sẽ không sai lầm rồi sao?!" Huệ phi lửa giận bốc lên nhìn Trương Vân Nguyệt, Trương ma ma đứng ở sau lưng Huệ phi rất là lo lắng cho Huệ phi, Huệ phi hiện tại mới vừa mang thai, này tính khí dao động quá lớn thai nhi trong bụng nàng không có chỗ tốt!

"Nương nương, tỷ thiếp vốn là cũng không nghĩ âm ỉ đến mọi người, chỉ là thay vào đó nô tài Lăng Nguyệt cung cũng so tỷ thiếp phở lớn, tỷ thiếp không sai bảo được bọn họ, bắt đắc dĩ, tỷ thiếp không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng chút, lại không nghĩ rằng đem các vị tỷ tỷ đánh thức, thật là lỗi. Chỉ là phải nói tỷ thiếp lớn tiếng là nói sai lầm, vậy những cung nữ thái giám này lại hoàn toàn không nghe tỷ thiếp là lời nói của tiểu chủ, này." Nói qua Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nhìn Huệ phi một cái, lại nói chề cười nguyên chủ tương lai trí nhớ tự nhiên đối với chuyện sinh tồn hậu cung có một chút hiểu rất rõ, cho nên, lúc này nàng làm những chuyện này, nói những lời này có chút trôi chảy..

"Người!" Huệ phi càng thêm nổi giận, nguyên bản là tâm tình không tốt, giác ngủ không được Huệ phi lập tức lửa giận đạt tới điểm cao nhất, sau đó. . .

"A! Bụng của ta!" Huệ phi một tiếng thét kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, mắt lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

"Trời! Nương nương ngài nhìn xuống!". "Mau, nhanh đi mời thái y!" Lăng Nguyệt cung một hồi rồi ren, vốn là Trương Vân Nguyệt quỳ gối trong chánh điện hoàn toàn bị người quên lãng, chỉ là Trương Vân Nguyệt cũng không đứng lên, nàng cảm giác lúc này nếu đứng lên, đó chính là cho Huệ phi nhấn được chuỗi, chờ Huệ phi tới trừng phạt nàng, nàng vẫn là ngoan ngoãn quỳ đi! Trên thân thể chịu chút đau, tổng so mất tánh mạng mạnh hơn nhiều!

Trong phòng ngủ, Trương ma ma khẩn trương đợi thái y, trong lòng đem Trương Vân Nguyệt đang quỳ gối phía ngoài tổ tông mười tám đời cho mắng một lần, đồng thời trong lòng hung hăng nghĩ tới ‘chờ tình huống của nương nương ổn định, ta nhất định muốn đi giáo huấn một chút cả người hạ tiện gì đó thật tốt!’

"Hoàng thượng giá lâm!"

Trong lòng Trương ma ma lúc này nảy sinh ác độc, bên ngoài Lăng Nguyệt cung truyền đến tiếng xướng danh.

Hoàng thượng tới?! Các nữ nhân trong Lăng Nguyệt cung rất là kinh ngạc nhìn hướng cửa, đồng thời mọi người mới nhớ tới Trương Vân Nguyệt đang quỳ gối tại chánh điện, nhìn có chút há hê nghĩ tới lần này nàng còn thể nào lật người! Hừ hừ! Đem Huệ phi nương nương tức giận động Thai Khí, coi như Huệ phi nương nương thả qua nàng hoàng thượng cũng tất nhiên sẽ không bỏ qua nàng! Dù sao hiện tại trong cung phi tử có con chỉ có hai, hơn nữa còn đều là công chúa! Neuuu Huệ phi sinh hoàng tử, vậy coi như là hoàng tử lớn rồi!

Hoàng thượng từ ngoài cửa đi tới đầu tiên nhìn thấy chính là Trương Vân Nguyệt cúi gằm đầu quỳ trên đất, xung quanh người Trương Vân Nguyệt vây lượn một loại hơi thở tuyệt vọng.

Trương Vân Nguyệt vốn là cũng không muốn làm cho Huệ phi tức giận như vậy, chỉ là ai bảo nàng ta không nhìn được đây? Hơn nữa nàng cũng không nói gì a! Nói chỉ là lời nói thật mà thôi! Giờ phút này Trương Vân Nguyệt còn không biết, có lúc lời nói thật mới làm người ta tức nhất đấy!

Nàng mới vừa còn tưởng rằng Huệ phi là giả bộ, dù sao không nói như vậy, Huệ phi thế nào để nàng tránh thoát không nghiêm tội đây? Nhưng thấy thái y tới, thấy thái y ra vào nội điện cung nữ từng người một dáng vẻ sắc mặt nặng nề nàng cũng biết không thể là giả.

Mà bây giờ hoàng thượng cũng tới, nàng đã cảm thấy cái mạng nhỏ của mình cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thuốc

Phải biết hiện tại trong cung trẻ em thật sự là ít, hoàng thượng đối với những đứa trẻ sanh ra sau khi hấn kế vị là rất để ý! Hiện tại người đến đại điện, cũng không chính là nàng đem Huệ phi nương nương chọc tức động Thai Khí sao?

Triệu Khải Hâm không để ý đến mấy nữ nhân quỳ trên mặt đất, trực tiếp vào phòng ngủ, Huệ phi nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt, cau mày cho thái y bắt mạch. Vị thái y kia bị hoàng thượng dùng ánh mắt nhìn chăm chăm, trong lòng kêu một tiếng khẩn trương a, nếu không phải y thuật vững vàng, thiếu chút nữa sẽ phải xuất hiện chẩn đoán sai.

"Nói, chuyện gì xảy ra." Triệu Khải Hâm lạnh lùng hỏi thái y.

"Khởi bẩm hoàng thượng, Huệ phi nương nương đây là động Thai Khí." Thái y nhìn Triệu Khải Hâm, thấy sắc mặt của Triệu Khải Hâm lạnh ghe gớm, hấn cũng không dám khoe chữ, trực tiếp đã nói kết quả.

"Hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho nương nương a! Trương tiểu chủ thật sự là quá kiêu ngạo rồi! Hơn nữa đêm đánh thức nương nương không nói, lại còn dám chống đối nương nương! Nương nương là bị Trương tiểu chủ chọc tức động Thai Khí đấy!" Trương ma ma quỳ trên mặt đất khóc lóc kể về tội Trương Vân Nguyệt. Mà bên cạnh những cung nữ cũng đều quỳ xuống cùng nhau chứng minh Trương ma ma nói là thật.

"Lý Thái y, Huệ phi là bị tức đến động Thai Khí hay sao?" Trên mặt vẻ mặt lạnh lẽo, giọng nói của Triệu Khải Hâm lại lộ ra không khỏi ý tứ hàm súc.

Lý Thái y chỉ có cảm giác mệnh mình hôm nay thật khổ, làm sao lúc đến phiên hấn trực đêm lại gặp chuyện không may đây? Chỉ là Lý Thái y rất rõ ràng, lúc này hấn có thể làm chính là nói thật!

"Khởi bẩm hoàng thượng, Huệ phi nương nương mới vừa mang thai, tâm thần có chút không tập trung, đưa đến Thai Khí không yên. Về phần bị tức đến, cái này, mặc dù có, nhưng cũng không phải nguyên nhân chủ yếu." Nói tới chỗ này Lý Thái y dừng lại, sự tình phía sau là chỉ việc hậu cung

ngắm ngằm xấu xa rồi !

"Nguyên nhân chủ yếu là cái gì?" Ánh mắt Triệu Khải Hâm sáng lạnh thoáng qua, mặc dù hắn cũng không phải thật mong chờ đứa bé của Huệ phi này, nhưng không có nghĩa là có người có thể đem bàn tay đặt lên con cháu hắn.

"Dạ, nguyên nhân chủ yếu, nương nương trước khi ngủ ăn đồ lưu thông máu...." Lý Thái y lời còn chưa nói hết, "Rầm!" Một thanh âm thật to vang lên. Cũng là Triệu Khải Hâm sau khi nghe Lý Thái y nói giận dữ trực tiếp đem cái bàn đập vỡ!

Mọi người bên trong bao gồm cả Lý thái y, tất cả đều run quỳ rạp thân thể dưới đất, một tiếng không dám nói. Trương ma ma sắc mặt trắng bệch, nàng thật là không ngờ mình ngàn phòng vạn phòng vẫn để cho chủ tử mắc bẫy! Cái này nếu không phải tối nay bị Trương Vân Nguyệt chọc tức động Thái Khí, mỗi ngày ăn một chút thuốc lưu thông máu như vậy, chỉ sợ chủ tử nhà mình biết mình mắc bẫy cũng là lúc đứa bé đã không còn!

Trương ma ma lúc này đột nhiên liền muốn cảm tạ Trương Vân Nguyệt rồi, nếu không chủ tử nhà mình cũng sẽ không sớm như vậy liền phát hiện lưu thông máu gì đó!

Trương Vân Nguyệt cũng không biết chính mình không cẩn thận hồ đồ một chút, vốn là nên Tam công chúa yếu ớt cho Tam công chúa khỏe mạnh rồi.

"Đi điều tra một chút Huệ phi trước lúc ngủ ăn cái gì, trăm cũng nghĩ đến đây là người phương nào ác độc như thế!" Triệu Khải Hâm đối với nữ nhân hậu cung đem bàn tay động lên con cháu hắn cảm thấy rất tức giận, hắn chuẩn bị muốn tra một chút chuyện lần này thật tốt, tuyệt đối không thể để nể quá hóa hồng!

Tra ra kết quả lại là khiến hoàng thượng cùng Trương ma ma rất là kinh hãi, Huệ phi trước lúc ngủ uống đồ cũng không phải cái gì khác, chính là một chén cháo gà. Còn là Trương ma ma tự tay hầm cách thủy đấy!

"Không, đây không phải là nô tỳ làm!" Trương ma ma quỳ trên mặt đất, kinh sợ nói.

Hoàng thượng nhìn Trương ma ma quỳ trên mặt đất, trong lòng cũng hiểu Trương ma ma này bản thân là bà vú của Huệ phi, đứa bé cái gì chỉ sợ cũng bị Huệ phi trong nhà dẫn đo, chắc chắn sẽ không phản bội Huệ phi, như vậy hiện tại là có người nhân lúc Trương ma ma không có ở đây động tay chân rồi hả ?

"Vương Kỳ chuyện này liền giao cho người đi thăm dò." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói.

"Dạ!" Vương Kỳ tâm lý đối với người dám ra tay bày tỏ thật sâu bội phục, biết rõ hoàng thượng bây giờ rất muốn một hoàng tử, người lại động thủ tính toán trên con cháu của hoàng thượng đây không phải là tìm chết sao?

Vương Kỳ sau khi rời đi, trong phòng ngủ liền yên tĩnh lại, Triệu Khải Hâm cũng không có khiến Trương ma ma đi xuống, chỉ là để cho nàng quỳ gối một bên.

"Nói một chút đây là chuyện gì xảy ra." Triệu Khải Hâm nhân nhạ nhìn Trương ma ma quỳ trên mặt đất.

Trương ma ma tự nhiên biết hoàng thượng không phải để cho nàng nói về chuyện thuốc lưu thông máu, mà là để cho nàng nói chuyện Trương Vân Nguyệt quỳ gối phía ngoài. Trương ma ma trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, chuyện này nếu thật luận đi lên, chủ tử nhà mình cũng không phải là không có sai, dù sao này Hồng Tụ cũng chính là từ bên cạnh chủ tử nhà mình đi ra sao? Chủ tử nhà mình phái nha hoàn bên cạnh sang hầu hạ tiểu chủ nơi đó, kết quả là ngay trước mặt tiểu chủ đem bình trà cổ ý đổ, này.

Đúng vậy! Mặc dù Trương tiểu chủ nói là cố ý, không ai có thể không đến. Nhưng là, hoàng thượng đến lúc đó rốt cuộc là tin ta hay là tin Trương tiểu chủ? Trương ma ma trong lòng có chút không xác định, nàng rốt cuộc muốn nói thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dể Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thẩm vấn

"Khởi bẩm hoàng thượng, ban đầu nương nương nhà nô tỳ thật vất vả mới ngủ, nhưng là chưa từng nghĩ, ngủ thẳng nửa đêm, chỗ Thiên Điện của Trương tiểu chủ lại đột nhiên ồn ào lên. Nương nương trong lòng suy nghĩ này khuya khoắt nếu là âm ỉ đến cung điện nương nương khác sẽ không tốt, cho nên liền làm nô tỳ đem Trương tiểu chủ mời đến.

Sau đó Trương tiểu chủ nói Hồng Tụ ở trước mặt nàng cố ý đem bình trà đổ cũng không nguyện ý châm trà cho nàng. Trương tiểu chủ nghĩ đến cũng quên canh giờ, cho nên liền lớn tiếng mắng Hồng Tụ, nô tài Thiên Điện đều bị Trương tiểu chủ đánh thức.

Những nô tài này cũng không biết Trương tiểu chủ muốn làm cái gì, trong lúc nhất thời Thiên Điện đều rối loạn." Những lời này của Trương ma ma nửa thật nửa giả. Đầu tiên lời Trương Vân Nguyệt nói nàng không có cố ý vạ vạ, nhưng là sau đó chuyện Trương Vân Nguyệt gọi nô tài không được lại bị Trương ma ma vạ vạ thành những nô tỳ khác không biết làm cái gì, bởi vì không có nghe được Trương Vân Nguyệt dặn dò.

Triệu Khải Khâm mắt lạnh nhìn Trương ma ma, hắn là không nghĩ tới Trương ma ma này lại làm trò nói dối trước mặt mình! Nếu như không phải bởi vì gần đây hoài nghi chuyện xuân dược đêm hôm đó, thả ám vệ ở trong Thiên Điện của Trương Vân Nguyệt, hắn rất có thể đã bị Trương ma ma này lừa dối qua!

Nghĩ hán Triệu Khải Hâm một hoàng thượng, ăn thức ăn đều có thể trải qua kiểm tra nặng nề, nhưng chính là như vậy hắn vẫn bị chuốc xuân dược, mặc dù có chứng cứ nói chuyện này là Trương Vân Nguyệt làm, nhưng là bản thân Triệu Khải Hâm cũng không phải là ngu ngốc, đêm hôm đó biểu hiện của Trương Vân Nguyệt nội thị bên cạnh cũng nói cho hắn biết, mà chính hắn cũng nhìn thấy biểu tình khiếp sợ trên mặt Trương Vân Nguyệt khi nhìn thấy mình.

Triệu Khải Hâm dĩ nhiên sẽ không tin tưởng lúc đó Trương Vân Nguyệt là vô tội, nguyên nhân chính là vì lần ấy, ám vệ liền thành tồn tại nhất thiết.

Bất quá trước mắt chuyện xuân dược Triệu Khải Hâm vẫn là không có điều tra ra rốt cuộc là chuyện gì! Cung nữ Trương Vân Nguyệt này hắn có điều tra, là một cung nữ vô cùng lớn lối, dĩ nhiên đây là những Đại cung nữ trò chuyện truyền ra, nhưng là đối với tiểu cung nữ mà nói, Trương Vân Nguyệt cũng là người ôn hòa khó có!

Đối với hai loại đánh giá này Triệu Khải Hâm lúc ấy thật tò mò, sau đó lại để cho ám vệ xâm nhập điều tra, kết quả lại là, Trương Vân Nguyệt lớn lối bất quá là nói chuyện lớn tiếng chút, làm việc xung động chút, nói chuyện trực tiếp chút.

Còn người ôn hòa mà tiểu cung nữ nói là bởi vì nàng chưa bao giờ đối với những tiểu cung nữ này loạn phát tính tình, cho dù nàng ở chỗ Đại cung nữ khác bị chọc tức, lúc nhìn thấy những tiểu cung nữ kia nhiều nhất chính là sắc mặt thối chút sau đó không để ý tới người, đó cũng là bởi vì nàng sẽ không giấu diếm tâm tình, còn đâu không hề giống Đại cung nữ khác đánh chửi tiểu cung nữ.

Cho nên giờ phút này trong lòng hoàng thượng, Trương Vân Nguyệt chính là một nữ nhân đơn giản. Ách, đối với những nữ nhân hậu cung nói một câu vòng vo tám mươi vòng mà nói, Trương Vân Nguyệt tuyệt đối là nữ nhân đơn giản đến không thể đơn giản nữa.

"Gọi những người hầu hạ ở Thiên Điện vào trên đại điện đi." Triệu Khải Hâm nhàn nhạt nói xong cũng ra khỏi phòng ngủ.

Trương ma ma nhìn bóng lưng Triệu Khải Hâm, trong lúc nhất thời ngậm ngùi cả người, hoàng thượng đây là chuẩn bị tự mình thẩm vấn? ?

"Hoàng thượng, người tới." Ngụy Đình, nội thị thiếp thân bên cạnh Triệu Khải Hâm, tổng quản Khánh Hòa cung, trông coi tất cả sự vụ trong Khánh Hòa cung, cùng Vương Kỳ đồng phẩm cấp, Vương Kỳ là tổng quản nội thị. Trông coi tất cả nội thị hậu cung. Không bao gồm Khánh Hoà cung ở bên trong.

Nội thị cùng cung nữ Khánh Hòa cung đều là hoàng thượng tự mình trực tiếp cai quản.

"Nói đi, tối nay là có chuyện gì." Triệu Khải Hâm nhìn cung nữ nội thị quỳ trên mặt đất, mọi người đều bị làm cho sợ đến sắc mặt trắng bệch, hắn đã nghĩ nội thị cùng cung nữ này nói chuyện đêm nay thế nào, đã nghĩ cung nữ nội thị này chính là không phải là đã đem hắn vị hoàng đế này nói dối nói thành thói quen!

Thế nhân cũng nói tội khi quân tội đáng chết vạn lần, như vậy hắn nghĩ nội thị cung nữ này có thật đem tội khi quân này trở thành tội hay không!

Chính là đợi hồi lâu cũng không thấy những nội thị cùng cung nữ kia có ý mở miệng, tâm tình Triệu Khải Hâm càng kém.

"Hoàng thượng hỏi! Các người còn không mau nói!" Ngụy Đình thấy sắc mặt hoàng thượng nhà mình càng ngày càng kém, vội vàng tiến lên đập Hồng Tự quý gối phía trên cùng một cước.

"Nô tỳ, nô tỳ. . . ." Hồng Tự nô tỳ hồi lâu cũng không có nô tỳ về sau thế nào, Ngụy Đình thấy sắc mặt hoàng thượng đã đen như đáy nồi, chuẩn bị làm cho người ta đem cung nữ này lôi đi.

"Người tới, đem cung nữ này kéo xuống." Ngụy Đình cất giọng nói.

Người đã không có cách nào trả lời câu hỏi của hoàng thượng, vậy thì đối người là được! "Không, không cần, nô tỳ lập tức nói, lập tức nói." Hồng Tự vừa thấy võ nội thị tiến lên trong lòng run sợ.

"Còn không mau nói!" Ngụy Đình muốn Hồng Tự nói, phát tay để cho những võ nội thị này đứng ở đằng xa đừng tới đây.

Rốt cục ở Ngụy Đình chuẩn bị gọi người lần nữa, Hồng Tự mới thút thút nói: "Buổi tối Trương tiểu chủ thức dậy muốn uống nước, nô tỳ không cẩn thận đổ bình trà, Trương tiểu chủ rất tức giận mắng nô tỳ, nô tỳ có khuyên tiểu chủ đêm đã khuya, lớn tiếng tức giận mắng sẽ đem các nương nương đánh thức, nhưng là Trương tiểu chủ cũng không nghe nô tỳ khuyên nhủ, chỉ lớn tiếng mắng nô tỳ, nô tỳ nói đi pha một bình trà nữa cho tiểu chủ, Trương tiểu chủ cũng không nguyên ý, chỉ không ngừng mắng nô tỳ, sau lại, sau lại những người khác trong Thiên Điện đều tỉnh dậy, Trương tiểu chủ vẫn là không ngừng mắng, mãi đến Huệ phi nương nương làm cho người ta đem Trương tiểu chủ cùng nô tỳ mang đi, Trương tiểu chủ mới, mới không có tiếp tục mắng chửi người."

Chắc chắn, Hồng Tự lời này nói rất hay giống như nàng có nhiều uất ức, những cung nữ cùng nội thị đang quỳ khác tất cả đều cúi đầu, bọn họ rất rõ ràng

chuyện đêm nay chỉ có thể nhận cách nói của Hồng Tụ, nếu không chuyện ban đêm bọn họ không nhìn Trương tiểu chủ ra lệnh tất nhiên sẽ bị hoàng thượng biết, đến lúc đó cái mạng nhỏ của bọn họ liền giữ không được.

"Chuyện thật sự là như vậy?" Triệu Khải Hâm hít một hơi yên lặng, nhìn chăm chăm mấy cung nữ nội thị dưới tay, lửa giận trong lòng triệt để lật ra, hẳn thật là không nghĩ tới những cung nữ nội thị này gan lớn như thế!

Cứ như vậy ngay trước mặt hoàng đế là hẳn cũng dám sắp đặt nữ nhân của hắn!

"Ha ha, trăm cũng không biết một cung nữ ngay cả rót chén trà đều không biết giữ lại có gì dùng?" Triệu Khải Hâm cười lạnh lùng nhìn Hồng Tụ.

Chính là lúc này một cung nữ quét dọn đột nhiên giơ tay lên, "Ngươi có gì nói? Nói!" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn cung nữ quét dọn này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kết luận

Cung nữ quét dọn nhìn hoàng thượng cùng Huệ phi một cái, "Nô tỳ, nô tỳ lúc ấy nghe được âm thanh, liền đi từ trong phòng ngủ ra, kết, kết quả đến những người khác cũng đứng ở một bên, mà, mà Trương tiểu chủ có cất giọng bảo chúng nô tỳ, nô tỳ nghĩ lên trước nhưng là, nhưng là bị ngăn cản, nói là, nói là." Nói tới đây cung nữ này lại ngẩng đầu nhìn Huệ phi một cái.

"Nói cái gì? Nói!" Hoàng thượng lạnh lùng liếc Huệ phi một cái, để cho Huệ phi vốn là muốn làm ra biểu tình uy hiếp cứng ở trên mặt, rất là khôi hài.

"Cung nữ bên cạnh nô tỳ nói, nói là, Trương tiểu chủ đáng đời, nàng là kẻ ngu ngốc, cho nên mới bị Huệ phi nương nương tính toán. Chỉ sợ nàng không phải là có lòng, Huệ phi nương nương cũng nhìn nàng không vừa mắt, nếu không cũng sẽ không, cũng sẽ không đem Hồng Tụ tâm lớn an bài ở bên cạnh Trương tiểu chủ, Hồng Tụ một lòng, một lòng muốn, muốn."

Hồng Tụ tất nhiên trong lòng ghen tỵ với Trương tiểu chủ, cho Trương tiểu chủ bị chút tức giận là bình thường, chúng nô tỳ, chúng nô tỳ là cung nữ cũng không muốn đi giúp đỡ, nếu không Huệ phi nương nương trong lòng mất hứng. Hồng Tụ, Hồng Tụ nàng cũng thừa nhận, nàng là có ý làm trò trước mặt Trương tiểu chủ đem, đem bình trà đánh đổ, chính là, chính là vì không để cho Trương tiểu chủ uống nước." Cung nữ quét dọn nói xong về mặt tái nhợt quỳ trên mặt đất, nhắm mắt lại bộ dạng chờ chết, làm cho trong tim Trương Vân Nguyệt một trận khó chịu, nàng rất rõ ràng hôm nay cung nữ này đứng dậy giúp mình nói chuyện, tất nhiên là để cho Huệ phi ghi hận lên.

Bây giờ mình chỉ là một tiểu chủ không có phẩm cấp, muốn bảo vệ nàng là chuyện không thể nào!

Trương Vân Nguyệt đem ánh mắt khẩn cầu chuyển hướng hoàng thượng, hi vọng hoàng thượng có thể bảo vệ nàng, nàng là vô tội, nàng chỉ nói lời thật mà thôi!

Triệu Khải Hâm nghe xong cung nữ này nói, nghĩ tới nha đầu này nói coi như là chính xác, cuối cùng không có thêm dầu thêm mỡ, chính là không biết đoạn cung nữ kia nói có phải thật hay không, còn phải tra một chút, chẳng lẽ chuyện lần đó thật sự là Huệ phi tính toán?

Triệu Khải Hâm đột nhiên cảm giác được một đạo tầm mắt nóng bỏng, quay đầu nhìn về hướng tầm mắt này, chỉ thấy gương mặt kia đang khẩn cầu mình, dời đến tầm mắt của mình chuyển hướng nàng, nàng lại hướng cung nữ quỳ trên mặt đất. Triệu Khải Hâm nhướng mày, đây là muốn mình che chở cung nữ này.

Nghĩ đến cũng đúng, nếu như không phải là cung nữ này đứng ra vì nàng nói chuyện, hiện tại chỉ sợ nàng đã bị định tội. Thật muốn trên lưng mang tội đang mưu hại hoàng tự, sau này nàng nhưng là không còn có biện pháp trở mình.

"Ngươi còn nhớ rõ cung nữ cùng ngươi nói chuyện tên là gì sao?" Triệu Khải Hâm nhàn nhạt hỏi cung nữ quỳ trên mặt đất, đổi chuyện xuân dược này hẳn nhất định phải tra! Có thể qua nhiều tầng kiểm tra đem xuân dược hạ đến trong đồ ăn của hắn, người này tuyệt đối không phải là ngu ngốc, hẳn tuyệt đối không cho phép có một người như vậy núp trong bóng tối!

Lúc Huệ phi nghe được cung nữ này nói đến mình tính toán Trương Vân Nguyệt, sắc mặt của nàng liền trắng, chuyện này tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho hoàng thượng điều tra ra! Nàng sở dĩ dám tính toán hoàng thượng cũng là bởi vì tin tưởng hoàng thượng tra không được chứng cứ liên quan đến mình, hơn nữa Trương Vân Nguyệt cũng tự mình ăn xuân dược, đến lúc đó biểu hiện của nàng rất cấp thiết, như vậy hoàng thượng nhất định sẽ tin tưởng chuyện này là Trương Vân Nguyệt làm!

Nhưng là bây giờ thậm chí có cung nữ nói chuyện này là mình làm! Cung nữ kia tại sao phải khẳng định như vậy? Chẳng lẽ nàng đến cái gì? Huệ phi trong lòng lo lắng, nhưng là nàng lại cái gì cũng không có thể nói gì cũng không có thể làm, nàng tại sao có thể khẳng định cung nữ quét dọn này có phải

người hoàng thượng an bài hay không?

Trong lòng Huệ phi có nhiều khúc trương trên mặt càng nhiều trăn định, hiện tại nàng duy nhất có thể cầu khẩn đúng là, cung nữ quét dọn này nhận không ra cung nữ nói chuyện kia, hoặc là cung nữ nói chuyện này căn bản là không dám thừa nhận nàng đã nói những lời này!

Chẳng qua là để cho Huệ phi cùng Triệu Khải Hâm đều không nghĩ tới chính là, đợi đến nội thị tìm được cung nữ nói chuyện kia, chỉ tìm được một thi thể treo ở trên xà nhà.

Triệu Khải Hâm mặt lạnh nghe nô tài bên dưới bẩm báo, nói như vậy chuyện lần này thật vất vả mới tìm được một chút đầu mối cứ như vậy không có ? !

Triệu Khải Hâm quay đầu nhìn Huệ phi một cái, Huệ phi trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nhưng cau mày một bộ biểu tình hoài nghi. "Hoàng thượng, đây là chuyện gì xảy ra? Cung nữ kia sao lại treo cổ tự tử? Còn có người muốn giết người diệt khẩu? Nay, người hầu hạ bên cạnh thiếp thân đều ở chỗ này, không có đi ra ngoài a."

Huệ phi đối với chuyện mình không để cho người ra cửa cảm thấy rất là may mắn, nếu như không phải bởi vì hoàng thượng trước mắt này không tốt lừa gạt như vậy, lại động không bằng tĩnh xuống, nàng lại thật sự muốn động, đến lúc đó cung nữ chết đi kia không phải chối cái đến trên người mình sao? Đây mình.

Huệ phi nghĩ đến đây đã cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra, nàng phát hiện chuyện này tựa hồ rất có thể là người khác ở tính toán nàng!

Nhưng mà rốt cuộc là ai? Lại có thể tính toán rõ ràng như vậy? Nàng tin tưởng cung nữ kia khẳng định không thể nào là sau khi hoàng thượng tới mới chết, hoàng thượng tới thị vệ tới khẳng định rất nhiều, như vậy người kia hành động cho dù bí ẩn thế nào, thị vệ bên cạnh hoàng thượng cũng sẽ biết một chút.

Dĩ nhiên các phi tử hậu cung cũng không biết trong tay hoàng thượng có ám vệ, mặc dù rất nhiều gia tộc cũng sẽ bồi dưỡng ít cơ sở ngầm, nhưng là những cơ sở ngầm kia hoàn toàn không cách nào bằng được ám vệ của hoàng thượng!

Trong lòng Triệu Khải Hâm cười lạnh, nếu hiện tại tra không ra, vậy thì chờ sau này tra nữa tốt lắm, cung nữ kia nếu không phải là người Huệ phi giết, như vậy chính là người đối lập với Huệ phi động tay, dù sao nữ nhân chạy không khỏi hậu cung, hẳn liền xem các nàng chuẩn bị làm cái gì!

"Chuyện tới đây đều là do cung nữ Hồng Tụ này làm, người tới, đem Hồng Tụ này ném ra, loạn côn đánh chết!" Triệu Khải Hâm tùy ý nói xong, quay đầu lại cười nói với Huệ phi: "Ái phi cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Nói với Huệ phi xong, Triệu Khải Hâm lại quay đầu nói với Trương Vân Nguyệt cách đó không xa: "Nô tài Lăng Nguyệt cung đối với người mà nói cũng là không được việc, người liền đối cung ở tốt lắm, như vậy, người sau này sẽ ngụ ở Lưu Hoa Cung."

Lời Triệu Khải Hâm vừa rơi xuống, sắc mặt Huệ phi liền khó khăn, cái gì gọi là nô tài Lăng Nguyệt cung cho Trương Vân Nguyệt dùng không được việc? Chẳng lẽ nô tài hầu hạ người không tốt không phải làm chủ nhân không được? Điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ nô tài này không an phận! Mà mình thân là phi tử chủ điện Lăng Nguyệt cung, nhưng không có quân tốt nô tài phía dưới, điều này làm cho sau này nàng có thể diện gì đối mặt những phi tử khác? !

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chỉ là Huệ phi vừa nghĩ tới tình trạng lúc này của Lưu Hoa Cung, sắc mặt của Huệ phi lại tốt lên rất nhiều, Lưu Hoa Cung mặc dù cũng là một cung điện, nhưng là một cung điện đã nhiều năm không có người ở, so với lãnh cung đổ nát Thành Đô cũng không khác biệt bao nhiêu.

Nhất là Lưu Hoa Cung cách cung Thái Cực của hoàng thượng ở lại càng xa hơn, hoàng thượng rốt cuộc là vì muốn tốt cho Trương Vân Nguyệt hay là vì muốn tống cô ta đến một nơi xa xa đây? Điểm này Huệ phi không hiểu được, hay nói đúng hơn là ngoại trừ Triệu Khải Hâm ra không ai biết hẳn làm như vậy mục đích là gì.

Sự kiện xuân được mặc dù bản thân Trương Vân Nguyệt rất vô tội, nhưng không có nghĩa là nàng liền vô tội, đối với Triệu Khải Hâm mà nói, nữ nhân hậu cung đều là không thể tin, nữ nhân trước mắt này rốt cuộc như thế nào hẳn còn cần quan sát.

Trương Vân Nguyệt đối với tình trạng của hậu cung mặc dù không biết thật rõ ràng, nhưng mà đối với Lưu Hoa Cung cũng là biết, trong trí nhớ của thân thể này, từ sau khi Triệu Khải Hâm lên làm Hoàng đế ban đầu Lưu Hoa Cung cực kỳ vắng vẻ có thể sánh với lãnh cung, nhưng mà sau đó, Lưu Hoa Cung được ban cho Hoa phi, điều này khiến Lưu Hoa Cung thành một trong sáu cung Hoàng đế thường xuyên ra vào nhất.

Tuy Lưu Hoa Cung cách cung Thái Cực rất xa, nhưng vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này cứ cách mỗi một ngày sẽ đến đó một lần. Mà cái ngày còn lại

không có đến Lư Hoa Cung kia, Hoàng đế đa số là ở bên trong Thái Cực Cung đi ngủ.

Mà Hoa Phi người này là một phi tử rất phách lối, ở nơi Hoa phi xuất hiện, đến hoàng hậu cũng nhường bộ lui binh. Chỉ là cho đến lúc nàng trọng sinh vào cơ thể này Hoa phi vẫn không có mang thai, điểm này nếu nói bên trong không có vấn đề Trương Vân Nguyệt không sao có thể tin được.

Nhưng mà bây giờ trở đi Lư Hoa Cung chỉ sợ cũng giống như lãnh cung, hoàng thượng vẫn chưa tin tưởng mình, nhưng nghĩ thấy cũng đúng, một Hoàng đế nếu như dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, vậy thì cái vị trí dưới móng hãn gia chỉ sợ là sớm đã không phải là của hãn rồi.

"Tỳ thiếp cảm ơn hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt đối với việc có thể cách xa Huệ phi, cách xa Lăng Nguyệt cung tỏ ra rất hài lòng, phải biết kiếp trước của cái thân xác này là chết ở trong Lăng Nguyệt cung, đến chết vẫn là thuộc hạ của Huệ phi, hiện tại thật sự có thể rời khỏi Lăng Nguyệt cung, tương lai có lẽ không thể dự đoán trước được điều gì, nhưng có thể thấy tương lai của nàng có thể thay đổi, không cần lo lắng mới đến đó một năm nàng lại đột nhiên chết đi rồi.

Hoàng thượng thấy bộ dáng thành thật của Trương Vân Nguyệt vào thời điểm nói cảm ơn, trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ nàng này không biết Lư Hoa Cung là một địa phương thế nào hay sao? Sự kiện đêm nay lấy việc Hồng Tự bị đánh chết kết thúc, mà cung nữ vẩy nước quét nhà vì Trương Vân Nguyệt mở miệng thì tất nhiên được phân cho Trương Vân Nguyệt.

Hôm sau

Trương Vân Nguyệt mang theo một cung nữ thân cận kia cùng hai tam đẳng cung nữ rời khỏi Lăng Nguyệt cung, Trương Vân Nguyệt đối với những cung nữ đi theo từ Lăng Nguyệt cung thật sự là không yên tâm, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào, cung nữ thân cận của nàng liền do cái cung nữ vẩy nước quét nhà đó đảm nhiệm.

Lúc này Trương Vân Nguyệt mới biết tên tuổi của cái cung nữ vì nàng mà mở miệng đó, cung nữ này tên gọi là Cúc Hoa.

Thời điểm Trương Vân Nguyệt nghe đến cái tên đó sững sốt một chút, Cúc Hoa, Cúc Hoa, nhớ thời điểm ngày đó ở hiện đại nàng chính là thích nhất hoa cúc, vì vậy, Cúc Hoa.

Cứ như vậy cung nữ này cũng không có cái lại tên đi theo ở bên người Trương Vân Nguyệt.

Cúc Hoa theo bên cạnh thời điểm mỗi lần nghe được chủ tử nhà mình kêu tên của mình thì có một loại cảm giác rất không được tự nhiên, vì sao nàng cảm thấy thời điểm chủ tử nhà mình gọi mình, thanh âm kia, nét mặt kia, đều quý dị đến như vậy?

Ngoài ra, hai cung nữ tam đẳng kia tên gọi là Xuân Hoa và Hạ Hoa.

Bên trong Lư Hoa Cung

Nhìn cung điện tan hoang trước mắt, Trương Vân Nguyệt lần đầu tiên hoài nghi, "Mình thật đang ở bên trong hoàng cung sao?"

Hoàng cung, trong mắt người bên ngoài là nơi xa hoa nhất, nhưng cái Lư Hoa Cung trước mắt này, chặc chặc, đừng nói xa hoa, sợ với nhà cửa của bình dân bách tính còn không bằng, nhìn một chút vách tường chung quanh đồ nát, còn có nóc nhà sáng ngời này (ý là nhà không còn nóc), nơi này người có thể ở sao?

"Người đâu, đi nói với Vương Kỳ Vương tổng quản, nói là Lư Hoa Cung nơi này đã muốn sụp, hỏi hãn một chút, như vậy chúng ta sẽ ngủ ở đâu?" Trương Vân Nguyệt bình tĩnh nhìn một chút cung điện tan hoang siêu vẹo trước mắt, Chánh Điện đều đã như vậy rồi, đến cái Thiên Điện kia. Có Thiên Điện vật này tồn tại sao? Một ít đất phế tích, Trương Vân Nguyệt rất hoài nghi, Hoàng đế có phải muốn cho mình tới ở ngoài trời hay không?

Vương Kỳ đứng ở cửa Thái Cực cung, liền thấy một cung nữ từ xa đi về phía hãn. Vương Kỳ bản lãnh nhớ người cũng không tệ lắm, cho nên rất nhanh liền nhớ lại cái cung nữ đang đi tới trước mắt này không phải là cái tam đẳng cung nữ vừa được phân theo bên cạnh Trương tiểu chủ tử đến Lư Hoa Cung sao?

"Người đến đây làm gì?" Vương Kỳ ngẫm nghĩ, chẳng lẽ Trương tiểu chủ mới rời khỏi bên cạnh Huệ phi liền bắt đầu muốn phát triển giao thiệp rồi sao?

"Vương tổng quản, chủ tử nhà nô tỳ sai nô tỳ tới hỏi, Lư Hoa Cung cũng muốn sụp rồi, chủ tử nhà chúng nô tỳ nghi ngại ở đâu?" thật ra thì Xuân Hoa đối với câu hỏi này của tiểu chủ nhà mình rất đồng tình, bộ dạng Lư Hoa Cung hiện tại, tuyệt đối không cách nào liên hệ nó với hoàng cung hoa lệ trang nghiêm.

"Sụp?" Vương Kỳ khiếp sợ nhìn Xuân Hoa, không phải chứ? Lư Hoa Cung làm sao lại sụp? Mặc dù chưa từng tu sửa, nhưng cũng không đến nỗi bị sụp chứ! Phải biết hoàng cung này được xây dựng đều dùng cột gỗ toàn là những thân cây trên trăm năm tuổi, hơn nữa còn tuyệt đối là hàng tốt(?) nếu như không có gặp phải cái chuyện rồng đất trở mình gì đó, hoặc là hoả hoạn, căn bản cũng sẽ không sụp!

"Cái này ngài có thể tự đi xem, trừ Chủ Điện còn giữ lại được chút đáng vẻ, những thứ khác Thiên Điện gì đó tất cả chỉ còn lại phế tích rồi." sắc mặt Xuân Hoa nói tới chỗ này liền không nhịn được vặn vẹo.

Vương Kỳ nhìn nét mặt Xuân Hoa, cảm thấy hình như tình trạng Lư Hoa Cung lúc này còn tệ hơn so với lời nàng nói?

Vương Kỳ xoay người vào Thái Cực Điện trong Thái Cực cung, "Bên ngoài có chuyện gì?"

"Hoàng thượng, là cung nữ bên cạnh Trương tiểu chủ tới bẩm báo nói Lư Hoa Cung đã sụp. Nô tài nhớ ba năm trước đây nô tài đi qua Lư Hoa Cung, tuy rằng là bởi vì hàng năm không có phi tử vào ở, nhưng vẫn là giữ gìn rất hoàn hảo." Vương Kỳ không có nói Trương Vân Nguyệt nói dối, chuyện này có muốn nói dối cũng không được, cung điện có sập hay không, chỉ cần nhìn một cái là biết.

Ba năm trước đây còn giữ vô cùng không tệ đến ba năm sau lại đã sụp đổ rồi, nói như vậy thì là có người ở sau lưng hoàng thượng làm một chút việc không nên làm rồi, cột gỗ dùng để kiến tạo hoàng cung đều là gỗ tốt, những thứ cột gỗ này nếu đem ra bên ngoài cung tuyệt đối là sẽ bán được với giá trên trời!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Theo ta đến Lư Hoa Cung!" Triệu Khải Hâm cau mày lạnh lùng nói, Vương Kỳ có thể nghĩ tới chuyện kia thì hẳn tự nhiên cũng có thể nghĩ đến, cho nên cả người hắn bao trùm hơi thở lạnh lẽo.

Thời điểm lúc Triệu Khải Hâm mang theo đám người Vương Kỳ đi tới Lư Hoa Cung, Trương Vân Nguyệt cùng hai người Cúc Hoa đang ngồi ở trên đất nghỉ ngơi, một tấm vải được trải ra trên đất, Trương Vân Nguyệt trực tiếp ngồi ở phía trên.

Triệu Khải Hâm đến thật ra khiến cho Trương Vân Nguyệt có chút kinh ngạc, vốn nàng cho là chuyện này nhiều nhất cũng chỉ phái nội thị tới đây, xác định rõ sau đó sẽ đổi lại cung điện khác cho nàng, không nghĩ rằng đích thân vị hoàng đế Triệu Khải Hâm lại tới.

"Tỳ thiếp xin thỉnh an hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt đứng ở một bên lên lên nhìn vị hoàng đế này, nàng từ khi xuyên không tới cái thế này mới nhìn thấy hoàng đế này hai lần, chỉ là rất đáng tiếc lần trước không nhìn rõ được gương mặt hoàng đế, mặc dù nàng từng đưa ra một ánh mắt van xin vị hoàng đế này.

Hiện tại, nàng có cơ hội nhìn cho rõ ràng, đáng tiếc không biết có phải chuyện Lư Hoa Cung sụp đổ khiến Triệu Khải Hâm rất là tức giận, cho nên quanh thân Triệu Khải Hâm khí thế rất thịnh, Trương Vân Nguyệt thật sự là không có lá gan nhìn.

Triệu Khải Hâm đứng nhìn Lư Hoa Cung trước mặt này đã hoàn toàn sụp đổ, sắc mặt tối sầm.

"Điều tra kỹ!" Triệu Khải Hâm chỉ nói một câu như vậy.

"Vương Kỳ, đưa ái phi đi tìm một cung điện hoàn hảo." bây giờ Triệu Khải Hâm hoài nghi những thứ cung điện ở tương đối xa kia không biết liệu có còn nguyên vẹn hay đã không còn hoàn hảo nữa rồi?.

Triệu Khải Hâm xem xét hết toàn cung điện đó, xác định cung điện đó đã hoàn toàn sụp đổ, hơn nữa hiện tại sau khi Vương Kỳ dẫn người đi điều tra đã tra rõ cung điện đúng là bị người tháo dỡ, sau đó liền tiến hành điều tra kỹ toàn bộ hoàng cung, ngoài điều tra người còn có cả những cung điện ở phía xa.

Đợt điều tra này, kết quả khiến Thái Cực cung cổ ở của Triệu Khải Hâm kéo dài suốt một tháng áp suất thấp, cả hoàng cung, trừ những cung điện Hoàng đế thường thường lui tới, cùng với một vài cung điện ở gần là hoàn hảo, những cung điện khác hoặc nhiều hoặc ít đều có dấu vết bị tháo dỡ.

Trong đó Lư Hoa Cung, Thanh Nguyệt cung, Vạn An cung là bị tháo dỡ nghiêm trọng nhất.

Ba cung điện này ngay cả Chủ Điện thậm chí cũng không có để lại! Điều này làm cho hoàng thượng lửa giận bùng bùng? Đừng nói Hoàng thượng, ngay cả Thái hậu đã ăn chay niệm phật trong hậu cung nhiều năm cũng bởi vì chuyện này mà một lần nữa xuất hiện ở trong hậu cung, đây là muốn trợ giúp Triệu Khải Hâm tra rõ chuyện này.

"Hoàng đế, đám nô tài bên dưới này lá gan thật sự là quá lớn, lại dám làm ra chuyện như vậy, thật sự là không để chủ tử chúng ta vào mắt, lần này tra được là ai làm nhất định phải tru di cửu tộc!" Thái hậu biết được trong hoàng cung xảy ra chuyện thậm chí có nô tài đem hoàng cung phá hủy biến thành que củi đem ra bên ngoài bán như vậy, khiến Thái hậu vốn bình tĩnh hòa ái vô cùng tức giận.

"Mẫu hậu người đừng tức giận, đừng đem chính mình chọc tức, cái đám người đó tự nhiên sẽ bị xử lý." Triệu Khải Hâm lo lắng cho Thái hậu, nói đến Thái hậu cũng là một người tài ba.

Triệu Khải Hâm mặc dù không là thiếu niên Thiên tử, nhưng phụ thân cũng chính là tiên hoàng tại thời điểm cuối lâm bệnh vô cùng yếu, mỗi ngày những chuyện triều chính người căn bản cũng không có tinh lực đi xử lý.

Cho nên tất cả mọi chuyện đều là giao cho mẫu thân Triệu Khải Hâm lúc đó cũng chính là đương kim hoàng hậu tới xử lý, hoàng hậu này có thể nói là một phụ nữ vô cùng có tài về chính trị, có thể nói ngay lúc ấy cả vương triều Cảnh Hi trong tay hoàng hậu được thống trị ngay ngắn rõ ràng, có lẽ cũng vì vậy nên có một khoảng thời gian trên triều đình có một số đại thần cho là hoàng hậu muốn đoạt ngôi hoàng đế.

Nhưng có một điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới là hoàng hậu mặc dù trước mặt trên triều xử lý chuyện triều chính, nhưng mà sau khi hạ triều sẽ ở nơi mà người ngoài không thấy được chỉ dạy Triệu Khải Hâm, có thể nói Triệu Khải Hâm hôm nay có được thành tựu như hiện tại công lao lớn là của Thái hậu.

Dĩ nhiên những thứ này không hẳn là nguyên nhân khiến Triệu Khải Hâm tôn trọng Thái hậu như vậy, chân chính khiến Thái hậu có được toàn bộ kính trọng của Triệu Khải Hâm chính là, sau khi Triệu Khải Hâm kế vị, Thái hậu cơ hồ là lập tức liền chuyển vào Thọ Khang cung ăn chay niệm Phật. Đối với chuyện triều chính hoàn toàn không có lại nhúng tay vào.

Loại hành động gọn gàng linh hoạt buông xuống quyền lực này mới chính là nguyên nhân khiến Triệu Khải Hâm tôn trọng Thái hậu, đối với Thái hậu mà nói con trai quan trọng hơn so với quyền lực! Cho nên Thái hậu đối với hành động của nữ nhân hậu cung đem quyền lợi quan trọng hơn con trai bà thì không thể chấp nhận, cũng vì vậy Thái hậu đối với đám nữ nhân hậu cung đó của Triệu Khải Hâm cũng không ưa thích.

Dĩ nhiên điểm này hết thảy nữ nhân hậu cung đều không biết.

"Ai! Ta có thể không nổi giận sao? Năm đó phụ hoàng ngươi khi còn tại thế bởi vì vương triều mới thành lập, không muốn xây dựng rầm rộ, sau này lại bởi vì thân thể hay mệt mỏi càng không có đi tu sửa, đúng là không thể nghĩ đến những thứ nô tài kia là gan lại lớn như vậy! Phá hủy phòng ốc của chủ nhà đem đi bán? Ai cho bọn chúng cái gan đó?!"

Thái hậu thực sự tức giận, mà Thái hậu còn tức giận hơn chính là sự vô năng (không có năng lực) của hoàng hậu, hậu cung xảy ra chuyện lớn như vậy hoàng hậu thể nhưng một chút cũng không biết!

Lưu Hoa Cung đó là chỉ trong vòng ba năm bị hủy sạch sẽ, đây rõ ràng là chuyện xảy ra sau khi Triệu Khải Hâm kế vị, hoàng hậu thể nhưng một chút manh mối cũng không có phát hiện, một cung điện to như vậy bị dỡ bỏ năng thế nhưng hoàn toàn không có phát hiện điều gì khác lạ, rốt cuộc hoàng hậu này là có bao nhiêu vô năng? !

Trong Phụng Minh cung, Đương Kim hoàng hậu nghe được tin tức từ cung nữ dưới quyền truyền đến xong, liền ngây ngẩn cả người.

"Thế nhưng lại có chuyện như vậy! Các ngươi cũng không có phát hiện sao?!" Hoàng hậu kêu lên kinh ngạc, chuyện này chính là chuyện lớn! Vô luận từ phương diện nào mà nói, năng là hoàng hậu này đều mắc tội tặc trách! Tội danh tặc trách này nói nặng cũng nặng, nói nhẹ cũng nhẹ.

Nếu nói nhẹ có thể đổ lên đầu đám nô tài bên dưới, dù sao thì hoàng hậu cũng không thể nào ngày ngày nhìn chăm chăm nô tài kia ở dưới làm chuyện gì, chuyện này đều là trách nhiệm của nô tài, nói nặng chính là năng vị hoàng hậu này là một người vô năng, nếu không làm sao lại không hề phát hiện loại chuyện như vậy? Nô tài là do hoàng hậu năng chọn, đó chỉ có thể nói năng vị hoàng hậu này không hiểu người hầu!

Trong lúc nhất thời hoàng hậu vì tất cả chuyện xảy ra lần này mà sinh ra hận Trương Vân Nguyệt, vì vậy Trương Vân Nguyệt cứ như thế trở thành đích ngắm

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nhưng vô luận hoàng hậu hận Trương Vân Nguyệt như thế nào, Trương Vân Nguyệt cũng không biết, bây giờ năng vẫn chưa phải một tiểu chủ có phẩm cấp, cả tư cách thỉnh an hoàng hậu cũng không có.

Trương Vân Nguyệt ở trong một cái viện không xa Thái Cực điện lắm, nhưng cũng không được xem là ở trong điện. Nếu nói tòa cung điện này cách Thái Cực điện gần, thì chỉ cách một thành cung, nhưng nếu nói là xa, thì cũng là thật xa, nếu muốn từ Thái Cực Điện đến Dao Hoa cung này thì phải vòng qua Phụng Minh cung của hoàng hậu.

Mà Phụng Minh cung và Thái Cực Điện chỉ thấy cách một vườn hoa, từ Thái Cực điện đến Phụng Minh cung bình thường đi bộ mất 5 phút, khoảng cách bằng một vườn hoa nhỏ, mà từ Phụng Minh cung đến Dao Hoa cung thì cần dùng 20', khoảng cách bằng một vườn hoa không lớn, quảng trường, và một con sông.

Mấy năm qua Dao Hoa cung không có ai ở, bởi vì vị trí của Dao Hoa cung thật sự không tốt. Đầu tiên mỗi lần hoàng thượng muốn đến lâm hạnh ở Dao Hoa cung thì đều phải đi qua Phụng Minh cung, vậy sẽ tỏ vẻ chán ghét hoàng hậu. Dù tình cảm của hoàng thượng và hoàng hậu kém hơn nữa, cũng sẽ

không làm loại chuyện tỏ vẻ chán ghét hoàng hậu như thế chứ?

Cho nên Dao Hoa cung này luôn bỏ trống, lại không ngờ hôm nay Trương Vân Nguyệt lại vào ở, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Trương Vân Nguyệt biết rõ vị trí địa lý của Dao Hoa cung này, nhưng đâu có quan hệ gì với nàng chứ? Hiện tại nàng chỉ là một tiểu chủ thôi, không có quyền lợi, huống chi nếu như nàng thật được hoàng đế sủng ái, hoàng đế cho nàng dòi cung là chuyện dễ dàng, hiện tại quan trọng nhất là đường tốt sức khỏe để mang thai một đứa bé!

Nhưng trong trí nhớ của Trương Vân Nguyệt, mang thai thật sự là một việc khó khăn, các phi tử trong hậu cung này đều không đơn giản, nhưng họ chưa có ai mang thai, cho đến khi đại hoàng tử của hoàng hậu được bảy tuổi và nhị hoàng tử bốn tuổi mới có người lần lượt mang thai, nhưng hiện tại đại hoàng tử còn chưa ra đời.

Trương Vân Nguyệt nghĩ tới đây đột nhiên nhờ đến đại hoàng tử của hoàng hậu không phải ra đời vào ngày mai của tháng mười sao? Đó không phải nói đại hoàng tử được mang thai vào tháng giêng sao? Nghĩ tới đây đột nhiên Trương Vân Nguyệt lại nghĩ tới trong thời gian hoàng hậu mang thai có rất nhiều phi tử mang thai bị sảy.

Hình như hoàng hậu dùng những phi tử mang thai khác để hấp dẫn tầm mắt những người khác, nhưng vì không để cho những phi tử kinh sinh con ra, nên luôn khơi dậy lòng ghen tỵ của họ làm cho họ tính toán đầu đá nhau. Nhưng tại sao không có ai tính toán hoàng hậu? Hay là nói có người tính toán hoàng hậu nhưng bị hoàng hậu tránh được?

Trương Vân Nguyệt nghĩ đến những đứa bé mất hết đoạn thời gian đó, rung mình một cái, trước kia chủ nhân cơ thể này chưa từng tính đến chuyện đó, nhưng Trương Vân Nguyệt đã tính, mười tháng, trong vòng mười tháng thậm chí có hơn hai mươi đứa bé bị mất!

Lòng dạ hoàng hậu thật là độc ác! Lúc này Trương Vân Nguyệt đã có một hiểu biết mới về hoàng hậu, dù sao bên ngoài hoàng hậu luôn biểu hiện rất hiền huệ, hiền huệ đến mức cho dù có nỗ lực đối trên gạt dưới bán cúi, cũng không có sinh ra bất kỳ ảnh hưởng với danh tiếng hiền huệ của hoàng hậu!

"Tiểu chủ ngài thế nào?" Cúc Hoa phát hiện tiểu chủ mình kể từ sau khi vào Dao Hoa cung này liền ngồi ngẩn người như thế, nhưng không biết lúc này nghĩ tới điều gì mà sắc mặt lại tái nhợt.

"Không có gì, ta chỉ nghĩ chuyện lần này có phải khiến ta hoàn toàn đắc tội Huệ phi không." Đúng, còn có một Huệ phi, Huệ phi là người duy nhất có thể mang thai còn thuận lợi sinh con trước hoàng hậu, nhưng dù là Huệ phi có khả năng như thế cũng không thể tránh thoát tính toán của hoàng hậu, dù thuận lợi có được một nữ nhi nhưng sức khỏe lại bị tổn hại không sinh được nữa.

"Tiểu chủ" Cúc Hoa lo lắng cho Trương Vân Nguyệt, từ khi nàng bắt đầu leo lên giường của hoàng đế, Huệ phi đã không còn coi nàng như người mình, dù Huệ phi để cho nàng bò lên, mà nàng cũng từng cự tuyệt.

"Thôi, chuyện đã như vậy, còn nghĩ đến chuyện khác cũng vô dụng." Trương Vân Nguyệt cười cười nói, nhưng nụ cười kia rất yếu ớt.

"Tiểu chủ ngài nghỉ ngơi một hồi đi." Đành cam chịu trấn an.

Trương Vân Nguyệt nằm ở trên giường nghỉ ngơi, trong đầu bắt đầu vận chuyển thật nhanh, nỗ lực hấp thu trí nhớ còn sót lại của cơ thể này. Trương Vân Nguyệt rất rõ ràng mình đang ở một thế giới xa lạ, có rất nhiều thứ ở thế giới này xa lạ với nàng.

Những chuyện cung đấu dù nàng đã xem trong tiểu thuyết không ít, trong trí nhớ của cơ thể này cũng có rất nhiều, nhưng dù sao chưa có tự mình trải qua, dù sao cũng chỉ là lý luận suông, trí nhớ cũng không phải rất sâu sắc, nàng chỉ có thể không ngừng học tập học nữa học mãi, khắc sâu hết trí nhớ ở trong đầu, không chỉ khiến đại não nhớ mà còn phải cho cơ thể nhớ.

Mà theo sự học tập không ngừng, Trương Vân Nguyệt kinh ngạc phát hiện, những tình tiết cung đấu trong tiểu thuyết nàng nhớ rất rõ, mà trí nhớ trước kia của cơ thể này cũng rất tốt, Trương Vân Nguyệt kinh ngạc, trí nhớ của nàng từ lúc nào mà tốt vậy?

Khi Trương Vân Nguyệt đang kinh ngạc không hiểu được, ngoài cửa đã vang lên tiếng của nội thị.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Trời! Sao hoàng thượng tới lúc này? Bây giờ mới là buổi sáng mà?" Trương Vân Nguyệt bỗng chốc mở mắt, kết quả kinh ngạc phát hiện sắc trời ngoài cửa hình như có chút biến hóa kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: muốn thị tẩm

Đã tối rồi! Trương Vân Nguyệt tròn tròn mắt, nàng chỉ nhắm mắt nhớ lại những kỷ ức kia mà thôi, sao lại nhớ từ buổi sáng đến ban đêm được?

"Tiểu chủ, ngài đã tỉnh rồi, hoàng thượng tới." Cúc Hoa thấy Trương Vân Nguyệt đã mở mắt liền thở phào nhẹ nhõm.

"Mau giúp ta trang điểm." Trương Vân Nguyệt cũng không muốn dáng vẻ lộn xộn lung tung của mình bị hoàng thượng nhìn thấy.

Triệu Khải Hâm đến cửa viện, kết quả lại phát hiện Trương thị lại không có ra cửa đón tiếp hân như những phi tử khác, chân mày không khỏi nhíu lại, chẳng lẽ nàng ta muốn khiến mình trở thành một nữ nhân đặc biệt sao?

Kết quả chờ Triệu Khải Hâm nhân nhện đi tới đại sảnh, Trương Vân Nguyệt cũng không có ở đây, vậy là sao?

"Tiểu chủ của các người đâu?" Triệu Khải Hâm lạnh nhạt hỏi cung nữ hầu hạ.

"Tiểu chủ đang nghỉ ngơi, Cúc Hoa tỷ tỷ đã đi mời rồi." Triệu Khải Hâm cau chân mày lại, sắc trời ngoài cửa sẫm hơi tối, bây giờ đã là buổi tối rồi, mặt trời đã lặn, nàng ta lại ngủ thẳng đến giờ?

"Tỳ thiếp không có tiếp đón từ xa, hoàng thượng thứ tội." Trương Vân Nguyệt vừa thấy Triệu Khải Hâm ngồi ở ghế chính, vội vàng hành lễ, nhận tội.

"Ái phi miễn lễ, chuyện đêm qua đã khiến ái phi mệt mỏi rồi." Triệu Khải Hâm lo lắng cho Trương Vân Nguyệt, giống như một nam tử bình thường quan tâm nương tử của mình.

"Không có, tỳ thiếp chỉ ngủ trưa bình thường thôi, nhưng thời gian hơi dài chút." Trương Vân Nguyệt cười nói, rất là lúng túng.

Triệu Khải Hâm không có ép Trương Vân Nguyệt nữa, nàng rút cuộc ngủ bao lâu, hân chỉ hỏi hỏi là biết ngay, Trương Vân Nguyệt khản trương vậy nên Triệu Khải Hâm cũng không có ý tiếp tục.

"Ái phi ở Dao Hoa cung này có thấy quen không?" Triệu Khải Hâm dịu dàng cười hỏi Trương Vân Nguyệt.

"Quen, nếu như không quen sao tỳ thiếp có thể ngủ được lâu như vậy chứ." Trương Vân Nguyệt vừa nói xong mới nhận ra mình nói sai, vội vàng che miệng xấu hổ, cả vành tai đều đỏ.

Triệu Khải Hâm lại không ngờ Trương Vân Nguyệt trước mới nói mình ngủ trưa, bây giờ lại tự nói ngược lại, bèn nhíu mày, không nói gì.

"Ái phi rất ưa thích Dao Hoa cung này?" Triệu Khải Hâm cười nhìn Trương Vân Nguyệt, lại quay đầu nhìn trang trí trong Dao Hoa, phát hiện Dao Hoa cung trang trí thật bình thường, nhưng mà nghĩ đến Trương Vân Nguyệt cũng chỉ là tiểu chủ thôi nên cũng không có cảm thấy có vấn đề gì.

"Tỳ thiếp còn phải cảm ơn hoàng thượng thương tiếc." Nói tới chỗ này Trương Vân Nguyệt nói không được nữa, mặc dù nàng thật lòng cảm tạ hoàng thượng, Huệ phi là hạ đẳng người gì, trí nhớ của cơ thể này nhớ rất rõ ràng, người đó chính là đại biểu tốt nhất cho mỹ nhân rắn rết, nhưng lời này có thể trực tiếp nói với hoàng thượng sao? Hiển nhiên là không được, cho nên nói tới đây Trương Vân Nguyệt mới không nói được nữa.

Triệu Khải Hâm không ngờ Trương Vân Nguyệt lại thẳng thắn nói ra như thế, rốt cuộc là đơn thuần thật sự hay là giả bộ? Triệu Khải Hâm rất hoài nghi, nhưng mà hân cũng không có nói gì, dù sao sau này còn có thời gian tìm hiểu nữ nhân này mà.

"Hoàng thượng muốn dùng bữa tối ở đây không?" Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, dù mặt trời xuống núi rồi, nhưng thời gian dùng bữa còn chưa tới. Nói tới chỗ này Trương Vân Nguyệt thật lòng cảm tạ thời gian ở thời không này.

Đầu tiên thói quen ăn cơm ở nơi này giống như hiện đại, một ngày ba bữa, đồng thời bữa ăn sáng là tám giờ, bữa trưa mười hai giờ, bữa ăn tối là năm đến sáu giờ.

Thế giới này cũng dùng canh giờ để tính thời gian, nhưng sau khi đồng hồ nước ngoài lưu truyền đến quốc gia này, cách tính thời gian ở quốc gia này cũng thay đổi.

"Ừ." Triệu Khải Hâm nhẹ nhàng gật đầu, bây giờ tới đây chính là muốn dùng bữa tối ở chỗ này mà.

Sau bữa tối, Trương Vân Nguyệt cho là Triệu Khải Hâm sẽ rời đi, dù chuyện tối ngày hôm qua nàng vô tội, nhưng dù sao quấy rầy giấc ngủ của cấp trên, cũng là một tội lỗi, cách làm chính xác nhất là bắt Hồng Tụ lại, sau đó đợi đến buổi sáng xử trí mới đúng.

Cho nên tối hôm nay Triệu Khải Hâm đến chỗ mình dùng bữa đã khiến Trương Vân Nguyệt rất kinh ngạc rồi, nàng thật ra không có tư cách hưởng thụ sự an ủi của Hoàng đế.

Nhưng Trương Vân Nguyệt chờ cả ngày cũng không đợi được Triệu Khải Hâm nói rời đi, nhất thời hơi không hiểu, mà hôm nay dù nàng đang ngủ thì trí nhớ vẫn dung hợp lại, còn mất sức suy tư, chưa có nghỉ ngơi tốt, đầu óc có phần sử dụng quá độ, hiện tại nàng ăn no liền thấy mệt, muốn ngủ rồi, nhưng hoàng đế chưa đi nàng cũng đâu thể nói muốn đi ngủ.

Đang lúc Trương Vân Nguyệt khó xử, Triệu Khải Hâm nói một câu, "An bái đi."

Trong khoảnh khắc Trương Vân Nguyệt không phản ứng kịp 'an bái đi' là có ý gì.

Đợi đến hiểu được ý của Triệu Khải Hâm thì Trương Vân Nguyệt liền đỏ mặt, ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thuốc có vấn đề?

Trương Vân Nguyệt phản ứng khiến Triệu Khải Hâm vô cùng ngạc nhiên, nhắc tới trong cung nữ nhân xấu hổ cũng có, nhưng là những lúc các nữ nhân xấu hổ đều là một bộ dạng thẹn thùng, thế nào cũng là đem mặt mũi xinh đẹp của mình cho biểu hiện ra, nhưng giờ phút này Trương Vân Nguyệt biểu hiện tuyệt đối chỉ có thể dùng từ ngu si để hình dung.

Chỉ là bộ dáng ngây ngốc này của Trương Vân Nguyệt cũng coi là tương đối đặc biệt, Triệu Khải Hâm cũng không còn cảm thấy có cái gì không tốt.

Chỉ là sao Triệu Khải Hâm cũng không nghĩ thật lãng phí thời gian, nếu phi từ bất động, vậy hẳn liền tự mình động thủ thôi.

"Ái!" Trương Vân Nguyệt trong đầu còn đang suy nghĩ một chút ngổn ngang, kết quả là cảm giác tầm mắt vòng vo của mọi người, theo bản năng liền hét lên một tiếng.

"Ái phi thế nào?" Triệu Khải Hâm cười ha hả nhìn Trương Vân Nguyệt, ánh mắt kia dịu dàng hình như có thể chảy ra nước, nếu không phải trí nhớ của thân thể này nói cho Trương Vân Nguyệt, vị hoàng đế trước mắt này là nhân vật có ý định thâm trầm, nàng đều thiếu chút nữa cho là vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này thích nhất nàng rồi.

Trương Vân Nguyệt vào giờ khắc này, lần đầu tiên hiểu vì sao nữ nhân trong hậu cung đều mơ tưởng trước mắt vị hoàng đế này trở thành nữ nhân được để ý nhất, cũng hiểu vì sao những nữ nhân kia đều oán hận mỗi lần vị Hoàng đế này nhìn chăm chú nữ nhân khác.

Trước mắt vị hoàng đế này ánh mắt thật sự quá mức có tính chất lừa gạt rồi, chỉ cần cùng hắn nhìn thẳng vào mắt liền giống như mình là duy nhất của hắn, loại cảm giác đó làm cho nữ nhân mê muội.

"Ái phi đang suy nghĩ gì? Thật không ngờ là không chuyên tâm?" Triệu Khải Hâm cúi người ở bên tai Trương Vân Nguyệt thổi hơi, vừa hai tay trêu chọc trên người Trương Vân Nguyệt. Trương Vân Nguyệt giật nảy mình run rẩy, phát hiện, nàng không biết từ lúc nào đã bị người đàn ông trước mắt này cho lọt sạch.

"Hoàng, hoàng thượng. . . ." Trương Vân Nguyệt thật lòng khẩn trương, thân thể này mặc dù có cái kinh nghiệm đó, nhưng là Trương Vân Nguyệt nàng nhưng thật sự chung sống a! Không có kinh nghiệm! Tất cả tất cả cũng là ở trong sách, căn bản không có thực tế qua!

Trương Vân Nguyệt khẩn trương Triệu Khải Hâm cảm nhận được, hắn không nói gì, nghĩ đến lần trước hắn phỏng đoán cảm thấy Trương Vân Nguyệt có kinh nghiệm, hơn nữa phản ứng của người này, cảm thấy lần trước có thể là bởi vì được vật cho nên mới đưa đến cảm giác không ra là mình, thiếu nữ trước mắt này nơi nào là có vẻ có kinh nghiệm?

Trương Vân Nguyệt nhất định không biết hôm nay nàng có phản ứng khẩn trương này lại để cho nàng tránh thoát một kiếp, ít nhất khiến Triệu Khải Hâm tin tưởng nàng đang cùng Hoàng đế gặp nhau lần trước không có cùng những người khác từng có quan hệ.

"Ái phi buông lỏng, đừng sợ, có trẫm." Triệu Khải Hâm ôn hòa nói, thanh âm bởi vì căng thẳng mà có vẻ khàn khàn, không chế âm thanh, Trương Vân Nguyệt trực tiếp bị mê chặt rồi. Bản năng thư giãn thân thể dựa vào Triệu Khải Hâm.

Cảm thấy phía dưới đã hoàn toàn buông lỏng, hơn nữa sau khi chuẩn bị xong, Triệu Khải Hâm quyết định không hề đè nén của mình nữa.

Ngoài cửa kính sự phòng công công ở một bên ghi chép.

Bên trong cửa tiếng rên rỉ cùng tiếng thờ đóc vẫn kéo dài đến quá nửa đêm, ngày thứ hai Triệu Khải Hâm sau khi tỉnh lại khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn, trong lòng suy nghĩ tư vị Trương thị càng ngày càng tốt rồi.

Trương Vân Nguyệt cho đến lúc mười giờ mới miễn cưỡng đứng dậy, cảm thụ thân thể truyền tới cảm giác đau đớn chua xót, Trương Vân Nguyệt thật lòng cảm thấy vị hoàng đế này thật sự là cái mãnh nam. Hoàn hảo hoàn hảo nữ nhân hậu cung đủ nhiều, như vậy nàng không cần mỗi ngày đều kinh nghiệm loại chuyện như vậy, nếu không chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào.

"Tiểu chủ, ngoài cửa Trương ma ma cầu kiến." Cúc Hoa bê điểm tâm đến bên giường, Trương Vân Nguyệt một thân lười nhác, trong lòng cảm thấy đáng dáp Trương tiểu chủ thật là tốt.

"Trương ma ma?" Trương Vân Nguyệt nghi ngờ, người nào à?

"Ma ma bên cạnh Hoàng hậu nương nương, nói là Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho tiểu chủ."

Trương Vân Nguyệt nghe câu nói này cau mày, hoàng hậu nương nương ban thưởng? Trương Vân Nguyệt đầu óc mới nghĩ như vậy một đoạn trí nhớ khắc sâu liền xông ra. Đây là lúc thân thể này làm cung nữ ở trong cung Huệ phi.

"Mau mời Trương ma ma đi vào." Vô luận trí nhớ kia có phải thật vậy hay không, nàng bây giờ không có tư cách cự tuyệt hoàng hậu ban thưởng.

Trương ma ma từ ngoài cửa đi vào, "Gặp qua Trương tiểu chủ."

Trương Vân Nguyệt đối với Trương ma ma là người bên cạnh hoàng hậu nương nương quả nhiên so người bên cạnh Huệ phi biết làm người, đang đối mặt với một tiểu chủ một không có phẩm cấp đều có thể khiêm nhường lễ độ.

"Ma ma đứng dậy nhanh." Trương Vân Nguyệt cười thận trọng với Trương ma ma, đưa tay hư đỡ một cái. "Ma ma mời ngồi, Cúc Hoa dâng trà cho ma ma."

"Nô tài không dám, nô tỳ đây là tới là đưa ban thưởng cho Trương tiểu chủ. Hoàng hậu nương nương nhớ tới Trương tiểu chủ đêm qua hầu hạ hoàng thượng cực khổ, cho nên cho nương nương chuẩn bị một chút canh thuốc." Trương ma ma nói qua làm cho người ta đem được thiện đưa lên, sau Trương ma ma cũng không có đi trông nom Trương Vân Nguyệt ăn chưa ăn, trực tiếp là được rồi.

Trương Vân Nguyệt nhìn canh thuốc kia, rốt cuộc là ăn hay không ăn đây? Trương Vân Nguyệt khó xử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thánh chỉ đến

"Tiểu chủ ngài thế nào?" Cúc Hoa nghi ngờ nhìn Trương Vân Nguyệt, trong lòng suy nghĩ đây là hoàng hậu nương nương ban thưởng cho, thế nào tiểu chủ không lập tức uống? Mặc dù Trương ma ma không có, thế nhưng tiểu chủ nếu là không uống lời nói, chuyện này đều sẽ truyền tới miệng ma ma, đến lúc đó.

"Không có gì, ta hiện tại mới ngủ dậy, liền uống vật này, này mặc dù là canh thuốc, nhưng là, cũng rất ngọt, ăn không vô, người chuẩn bị cho ta cháo trắng là tốt." Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nói với Cúc Hoa.

Cúc Hoa nghe Trương Vân Nguyệt nói để canh thuốc lên bàn, đến trên mặt canh thuốc nổi một tầng phù du, cũng cảm thấy tiểu chủ nói không sai, xoa người nói cho người ta chuẩn bị cháo trắng.

Lúc ăn trưa, Trương Vân Nguyệt nhìn thức ăn đặt trước mặt mình, lại nhìn canh thuốc kia, đột nhiên hiểu rõ.

Canh thuốc không có vấn đề, vô luận là người nào đi kiểm tra cũng không có vấn đề gì, mà ăn trưa cũng không có vấn đề, hai cái tách đi ra đều là không thành vấn đề!

Nhưng Trương Vân Nguyệt phát hiện dầu bôi tóc nàng dùng cộng thêm buổi cơm trưa cùng canh thuốc, ba cái gộp lại thì có hiệu quả ngừa thai rất mạnh!

Trương Vân Nguyệt thế nào cũng không có nghĩ đến thủ đoạn của hoàng hậu thật không ngờ sâu kín như vậy, nếu như không phải là bởi vì trong trí nhớ thân thể này có Huệ phi chuyên môn đổ bỏ canh thuốc hoàng hậu đưa, nàng đều không muốn hoài nghi thủ đoạn của hoàng hậu!

Trương Vân Nguyệt đối với thân thể này tư vị dược liệu cũng rất nhạy cảm, nàng cũng không có ở trong canh thuốc nghe thấy được bất kỳ đối với thân thể không tốt, nàng thiếu chút nữa cho là hoàng hậu cảm thấy nàng chỉ là một tiểu chủ không có phẩm cấp cho nên không có ý tứ muốn xuống tay!

Thì ra là không phải người ta không xuống tay, mà là thủ đoạn kia bí ẩn vô cùng!

Cho nên nói cái thủ đoạn bí ẩn này không phải là bởi vì vật này là tách ra dùng, mà bởi vì là thủ đoạn này thế nào tra cũng là không tra được trên người hoàng hậu! Này dầu bôi tóc hậu cung chọn mua cũng không phải hoàng hậu trông nom!

Không sai hoàng hậu cũng không có chiếm cứ cung quyền hậu cung, mà là đem cung quyền cho phân xuống, chọn mua cái này mở nhiều nhất một khối cũng không phải là hoàng hậu trông nom, mà là Quý Phi quản! Còn lại Ngự Thiện Phòng là Huệ phi trông nom.

Cho nên tra tới tuyệt đối không tra được trên đầu hoàng hậu, canh thuốc hoàng hậu ban tuyệt đối là đồ bỏ đồ tốt! Hơn nữa còn rất có ý tứ có một chút giúp hiệu quả có thai!

Trương Vân Nguyệt lần đầu tiên biết được thủ đoạn của hoàng hậu, khó trách kiếp trước ‘nàng’ trước khi sống lại địa vị hoàng hậu vẫn còn chặt chẽ, coi như sau này trong hậu cung lần lượt ra sinh nhiều đứa trẻ như vậy. Đại hoàng tử địa vị vẫn không có bất kỳ rớt xuống.

"Tiểu chủ ngài thế nào?" Cúc Hoa ở một bên mình tiểu chủ, phát hiện mình tiểu chủ ở đến đồ ăn, sắc mặt đại biến, trong lòng máy động, chẳng lẽ những thứ này đồ ăn có cái gì vật bản hay sao?

"A, không có gì, ta chỉ là đột nhiên nhớ tới ta không ăn cái này." Trương Vân Nguyệt chỉ vào đĩa mực viên trước mặt nói.

"Như vậy a, lần sau nô tỳ nói người ta lúc đi lấy đồ ăn để cho bọn họ không cần lấy món ăn này." Cúc Hoa vừa nghe tiểu chủ nói, liền trực tiếp liên tưởng đến tiểu chủ cho là người của Ngự Thiện Phòng cho mình khó chịu thể nhưng đem lấy món ăn mình không thích bụng lên.

Trương Vân Nguyệt không nói gì, chỉ là gật đầu cười, bình tĩnh ăn cơm.

Về phần canh thuốc, nàng là không chuẩn bị ăn, thân thể này cũng mười tám tuổi rồi, mặc dù ở hiện đại chính là số tuổi còn trẻ để mang thai, nhưng lúc đến tuổi của mình, đứa bé trong hậu cung cứng nhiều lên, đến lúc đó chỉ sợ coi như mình mang thai cũng không được coi trọng.

Trương Vân Nguyệt rất rõ ràng coi như nàng có trí nhớ của thân thể này từ kiếp trước, ở trong cung đầu nàng vẫn không cách nào mạnh hơn những nữ nhân hậu cung thô sanh thô trường kia. Nàng phải nghĩ biện pháp khiến Hoàng đế ra tay, nhưng là muốn cho Hoàng đế ra tay, nơi đó có dễ dàng như vậy?

Hiện tại Đại hoàng tử còn chưa có sinh ra, nàng mang thai có lẽ nguy hiểm nhiều hơn, nhưng là tương đối cũng an toàn nhiều! Hoàng hậu bọn họ khẳng định hận trong bụng mình không có đứa trẻ, nhưng là hoàng thượng cùng Thái hậu nhất định sẽ rất muốn con của mình sanh ra được đấy!

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi chốc lát, Trương Vân Nguyệt cau mày nhìn Cúc Hoa bụng lên được thiện.

"Tiểu chủ?" Cúc Hoa nhìn tiểu chủ nhà mình, "Cúc Hoa nguoi nói, hoàng hậu thật sẽ tốt bụng như vậy cho nữ nhân hậu cung canh thuốc sao?" Trương Vân Nguyệt không biết Cúc Hoa có thể tin hay không, nhưng nàng hiện tại bên cạnh căn bản cũng không có người đáng giá tin nhiệm!

Mà Cúc Hoa là người trong Dao Hoa cung duy nhất một coi như là người quen biết, thân thể này đối với Cúc Hoa này cũng là có ấn tượng, nàng biết Cúc Hoa là đã từng được mình cứu, hơn nữa biểu hiện của Cúc Hoa đêm hôm đó, nàng là đứng ở phía mình.

"Vây. . . ." Cúc Hoa cau mày, phải nói Cúc Hoa là cung nữ mặc dù chỉ là tiểu cung nữ trong hoàng cung đến thời gian không tính ngắn, đối với chuyện tình hậu cung cũng là hiểu một chút, phải nói hoàng hậu nương nương thật sự rất háo tâm cho nữ tử hậu cung đưa canh thuốc bỏ thân gì đó, điểm này nàng là như thế nào cũng sẽ không tin tưởng.

"Vây tiểu chủ, chúng ta đem đồ canh thuốc này sao?" Cúc Hoa khẩn trương nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Ta nhớ được trong sân có một chậu Lục La đáng đáp rất tốt phải hay không?"

"Vâng" Cúc Hoa có chút nghi ngờ nhìn tiểu chủ thế nào đột nhiên nói trong sân hoa cỏ đây?

"Ta nhớ được Lục La không ra hoa, nhưng là Diệp Tử này thật sự là rất tốt đấy. Ngươi đi mang một chậu đi vào, trong lúc này cũng tăng thêm một chút màu xanh lá cây." Trương Vân Nguyệt cười phân phó nói.

"Dạ, nô tỳ phải đi ngay." Cúc Hoa đem Lục La chuyển vào đặt trên kệ chuyên môn đặt bồn hoa.

Trương Vân Nguyệt ngay trước mặt Cúc Hoa đem canh thuốc đổ xuống chậu hoa, Cúc Hoa tới đây coi như là hiểu.

"Tiểu chủ, như vậy Lục La này có thể hay không?" Cúc Hoa nghĩ Lục La này lập tức chết ngay rồi, đó không phải là sẽ rất nhanh bị người hoài nghi sao?

Trương Vân Nguyệt cũng giống nhau có một ít nghi ngờ, chỉ là, bây giờ muốn những thứ vô dụng này!

"Thánh chỉ đến!" Một tiếng thánh chỉ đến cắt đứt suy nghĩ của Trương Vân Nguyệt, vội vàng mang theo Cúc Hoa ra cửa. Lúc này thế nào đột nhiên thánh chỉ tới?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Trương Vân Nguyệt mang theo tâm tình nghi ngờ ra khỏi nội thất, chuẩn bị nhận thánh chỉ.

Nội thị truyền chỉ thấy Trương Vân Nguyệt ra ngoài, vẻ mặt tuyệt đối là cười thành một đóa hoa rồi. Nét mặt của nội thị kia khiến Trương Vân Nguyệt yên tâm, ít nhất không phải chuyện xấu đúng không?

Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: nay Trương thị Vân Nguyệt, tính tình hiền thực, cần cù mềm mại, ung cùng tinh khiết, nét tốt nhân hậu, con người thanh nhã, thực đức đều có. . . nên sắc phong làm bảo lâm, khâm thủ!

Nội dung của thánh chỉ, Trương Vân Nguyệt lúc chỉ nghe hiểu một phần, mấy ngôn từ cổ cong cong queo queo nàng thật sự nghe không hiểu lắm, chỉ nghe hiểu một chút thôi, nhưng trọng điểm nàng vẫn nghe ra, nàng thành bảo lâm rồi !

Phẩm cấp của hậu cung phi tử vương triều Cảnh Hi thấp nhất là chính bát phẩm Thái Nữ, mà Bảo Lâm là chính lục phẩm. Dưới tình huống bình thường, nếu như sau lần đầu tiên thị tẩm, mấy cung nữ bỏ lên giường rồng không được phong tước, như vậy sau này không thể nào có được tước phong lớn gì

Có thể đến chính thất phẩm Ngự Nữ cũng đã rất tốt, đột nhiên lật người như Trương Vân Nguyệt tuyệt đối là số ít.

Những người khác cho dù muốn đi lên trên, cũng phải đi từng bước từng bước từ chính bát phẩm Thái Nữ, Trương Vân Nguyệt lập tức nhảy lên ba cấp thành chính lục phẩm Bảo Lâm, tuyệt đối là lần đầu tiên từ khi hoàng thượng lên ngôi tới nay! Dĩ nhiên cũng có một phần nguyên nhân là do hoàng thượng lên ngôi chưa lâu.

Trương Vân Nguyệt rất vui mừng với chuyện mình được ăn cấp, sau này mỗi ngày món ăn của nàng có thể phong phú hơn, mà tiền tiêu hàng tháng cũng từ năm lượng bạc tăng tới hai mươi lượng bạc.

Nhưng mấy cung nữ bên cạnh. . .

Vốn chỉ có một cung nữ cận thân, hai cung nữ tam đẳng, hiện tại thăng cấp thì số cung nữ cũng sẽ tăng!

Bảo Cúc Hoa cảm tiền thưởng cho nội thị kia rồi tiền hấn Cúc Hoa ra cửa xong, Trương Vân Nguyệt liền bắt đầu phiên não vấn đề cung nữ, đây chính là cơ hội tốt để cải người nằm vùng, nếu như nàng không nắm chặt, rất có thể khiến bên người nàng đều là ánh mắt của người khác.

"Tiểu. . . bảo lâm, sao ngài không vui?" Cúc Hoa từ ngoài cửa tiến vào thấy tiểu chủ của mình đang lộ vẻ mặt ưu sầu ngồi ở trên ghế, hoàn toàn không có tâm trạng vui vẻ như nàng nghĩ, nên không biết vì sao. Chẳng lẽ tiểu chủ của mình không thích được tăng vị sao?

"Ài, Cúc Hoa, người nói, ta tăng vị, vị trí của cung nữ bên cạnh không phải trống ba cái sao?" Trương Vân Nguyệt không có nói nữa, nàng tin tưởng, Cúc Hoa sống trong hoàng cung khá lâu rồi có thể hiểu được ý của mình!

"Bảo lâm nói rất đúng, chuyện cung nữ đúng là chuyện rất nghiêm trọng." Cúc Hoa cũng khó xử, nàng chỉ là một cung nữ bình thường, nói trung thành thì có, nhưng trợ giúp Trương Vân Nguyệt nghĩ biện pháp thì nàng thật không giúp được.

"Cúc Hoa, người nói Xuân Hoa Hạ Hoa có thể tin được không?"

Họ mới chỉ tới một ngày thôi mà, nàng làm sao trả lời được? Cả thời gian quan sát người cũng không cho nàng!

"Việc này, nô tỳ cũng không rõ ràng, trước kia nô tỳ chưa từng tiếp xúc với họ, hơn nữa họ mới tới đây một ngày, nô tỳ cũng chưa quan sát họ kỹ được. . . " Cúc Hoa tự trách vì Trương Vân Nguyệt, đều là lỗi của nàng, nếu như nàng quan sát cẩn thận một chút, bảo lâm cũng sẽ không khó xử như vậy.

"Thôi, trước cứ đề cử hai người họ lên đi. Không có đạo lý ở bên cạnh ta lâu mà phẩm cấp lại thấp hơn." Trương Vân Nguyệt cúi đầu suy nghĩ một chút, hiện tại ba người được đưa tới sợ rằng không có ai sạch sẽ, mà hai cung nữ tam đẳng hiện nay cũng không biết chắc.

Trong Phượng Minh cung, hoàng hậu đang hí hóp mắt nhìn bồn hoa trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, nghe cung nữ bên cạnh bẩm báo.

"Được rồi, các người đi xuống bổ sung cung nữ bên cạnh Trương bảo lâm cho đủ trước đi."

Trong Lăng Nguyệt cung, Huệ phi lạnh lùng nghe cung nữ hồi báo, nổi giận đưa tay cầm ly trà ném ra ngoài, ' choang ' một tiếng ly trà vỡ vụn, mảnh vụn vấy ra làm cho tay cung nữ đang quỳ trên mặt đất bị thương.

"Nha đầu ti tiện thật giỏi, ta còn tưởng rằng không có ý định gì cả, thì ra giấu ý sâu nhất đúng là à!" mặt mũi của Huệ phi bởi vì lửa giận mà vằn vẹo. "Ma mà thấy sao. . . "

Trương ma ma bên cạnh Huệ phi kinh ngạc nhìn Huệ phi, "Nương nương, chúng ta như vậy. . . "

"Người khản trương cái gì? Không phải ta nói, dùng người thì không nghi sao?" Huệ phi ngược mắt lạnh nhạt liếc Trương ma ma bên cạnh mình một cái, tùy ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: con cò

Đối với Trương ma ma trong cung mình và Trương ma ma trong cung hoàng hậu, Huệ phi thật bất năn trong lòng, ở trong lòng Huệ phi Trương ma ma bên cạnh hoàng hậu là một người được việc, hoàng hậu không cần phân phó bà ta đã xử lý chuyện thật tốt, nhưng Trương ma ma bên cạnh mình mỗi lần đều cần mình nói một câu bà ta mới động một cái, hai tướng đối lập, nhưng Huệ phi lại thích Trương ma ma bên cạnh hoàng hậu hơn.

Trương ma ma thấy Huệ phi quyết tâm muốn đưa tay đối phó Trương Vân Nguyệt, trong lòng có chút thấp thỏm.

Bên trong Dao Hoa cung.

"Bảo lâm, hoàng hậu nương nương bảo người ta đưa cung nữ đã tới." Xuân Hoa cung kính đi vào từ ngoài cửa.

"Mang vào ta." Trương Vân Nguyệt thản nhiên nói, đối với những cung nữ kia nàng không có gì mong đợi, nhưng mà đến khi ba cung nữ tiến vào, Trương Vân Nguyệt liền cau chân mày lại.

Ba cung nữ này Trương Vân Nguyệt không nhận ra, nhưng cái nàng chú ý là diện mạo của một người trong đó, không phân cao thấp với nàng đấy! Hơn nữa còn có một đôi mắt rất là linh hoạt, quả là người có tâm cơ sâu!

Hoàng hậu dùng một cung nữ để đấu với nàng? Hoàng hậu sẽ không làm như vậy mới đúng!

Trương Vân Nguyệt trầm mặc hỏi ba cung nữ dưới kia, "Các người tên gì."

"Nô tỳ tên Liên Thu." Một cung nữ đẹp nhất trong ba người tiến lên một bước, tự nhiên thanh thản mà nói.

"Nô tỳ Tiểu Nhạc." Cung nữ có dung mạo tầm thường nhất, an toàn nhất trong ba cung nữ tiến lên nói. Trương Vân Nguyệt nhìn cung nữ này, mặt mũi cung nữ này rất bình thường, tuyệt đối là loại thả vào trong đám người thì không nhận ra, cung nữ như vậy, không phải là thí sinh tốt nhất cho vai thám tử sao?

"Nô tỳ Tư Kỳ." Người bình thường nhất trong đó nhưng dung mạo cũng không quá tầm thường, có thể coi là thanh tú, phong thái cũng phóng khoáng, kiểu như chưa từng hầu hạ chủ tử nào. Dĩ nhiên đây chỉ là bề ngoài thôi, tình huống chân chính là gì, thì còn phải quan sát một thời gian.

"Như vậy, hai cung nữ nhị đẳng của ta vốn là từ cung nữ tam đẳng đề cử lên, nên ba người các người làm tam đẳng cung nữ. Nhưng phải sửa tên mới được." Trương Vân Nguyệt thản nhiên nói xong Liên Thu liền muốn tiến lên, hình như chuẩn bị nói gì.

"Không muốn?" Trương Vân Nguyệt lạnh nhạt hỏi Liên Thu.

"Nô tỳ. . . ." Liên Thu muốn nói gì, chỉ tiếc Trương Vân Nguyệt lại không cho nàng cơ hội.

"Người cảm thấy một bảo lâm như ta đặt tên cho cung nữ bên cạnh mình không đúng? Hay là hoàng hậu nương nương nói, vốn là cung nữ tam đẳng thì chỉ có thể là cung nữ tam đẳng?" Trương Vân Nguyệt nói xong, Liên Thu cũng không dám nói gì.

"Không có, không có, hoàng hậu nương nương chưa nói. Nô tỳ cũng không nghĩ vậy." Liên Thu quỳ trên mặt đất không dám nói gì sai. Ngược lại mặt của hai cung nữ đi theo nàng ta đến đây là nổi lên nụ cười châm chọc, hiển nhiên họ cũng rất không thích vẻ ta đây của Liên Thu.

"Tốt lắm sau này các người tên Tầm Nguyệt, Hoan Nghi, Tác Nhựt, Nhạc Khê. Tên Nhạc Khê này giữ lại cho người sau, về sau Liên Thu người gọi là Tác Nhựt. Hai tên khác thì tùy hai người chọn." Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nhìn Liên Thu, không phải người cảm thấy tên của người dễ nghe sao? Ta liền cho người cái tên không dễ nghe!

Được rồi, Trương Vân Nguyệt thừa nhận nàng ngây thơ.

Chờ sau khi ba cung nữ kia rời khỏi đây, Cúc Hoa lo lắng tiến lên phía trước nói: "Bảo Lâm, như vậy không có việc gì chứ? Hai câu ngài nói lúc nãy. . ."

"Có vấn đề gì? Ta chỉ hỏi hai vấn đề mà thôi, có nhận biết hay không là do Tác Nhựt, huống chi, chuyện này đương nhiên là phải hỏi rõ ràng rồi, thái độ của nàng ta, ta không hỏi rõ ràng, chẳng lẽ tự nhận định trong lòng đó là người hoàng hậu đưa đến đối phó ta sao?" Trương Vân Nguyệt lạnh nhạt hỏi.

Nếu tác Nhựt nhận câu thứ nhất, thì bày tỏ nàng ta mới đến lại không nghe quân giáo, nàng hoàn toàn có thể đưa Tác Nhựt đi. Nếu nhận câu thứ hai, trước không nói nàng ta có đến tìm hoàng hậu xác nhận không, lời này truyền vào tai hoàng hậu, thì Tác Nhựt tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt.

Về phần nàng thì hoàn toàn có thể nói, người là hoàng hậu đưa, nàng cho là như thế cũng không có gì sai mà? Về phần đắc tội hoàng hậu thì, nàng có nói

lời gì không nên nói sao? Nàng chỉ hỏi hai vấn đề mà thôi, một cung nữ dám phách lối trước mặt một bảo lâm, không phục tùng an bài của chủ tử, không phải nói rõ phía sau có chỗ dựa à?

Chuyện bên này của Trương Vân Nguyệt rất nhanh truyền ra ngoài, hoàng hậu biết, Huệ phi biết, hoàng thượng cũng biết.

Hoàng hậu nghe cung nữ bẩm báo xong, sắc mặt lập tức không tốt, không phải bởi vì lời Trương Vân Nguyệt nói, mà bởi vì chuyện cung nữ.

"Ai cho bọn người đặt Liên Thu bên người Trương thị kia? !" Hoàng hậu lạnh lùng nhìn cung nữ quỳ trên mặt đất, vốn nàng chuẩn bị thả cung nữ kia vào bên cạnh Huệ phi khi Huệ phi mang thai, nhưng hiện tại đứa bé trong bụng cũng không ổn!

Một chút chuyện cũng có thể khiến đứa bé trong bụng ả ta không ổn, lần này chuyện Trương thị tăng phân vị, là do hoàng hậu tìm hoàng đế cầu xin, nếu không Trương thị nhiều nhất cũng chỉ là chính thất phẩm Thái Nữ, làm sao có thể trở thành lục phẩm Bảo Lâm?

Không phải vì chọc tức Huệ phi sao? Hiện tại chỉ thiếu một bước! Chỉ cần Liên Thu cũng bò lên giường hoàng thượng trong cung Huệ phi, thì Huệ phi không tức chết cũng tức đến mức mất đứa bé trong bụng! Nhưng bây giờ, đám nô tài ở dưới lại đưa con cò của nàng đến sai địa phương! Hoàng hậu làm sao không tức? !

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

"Nương nương, tâm cơ của Liên Thu này rất lớn, một lòng nghĩ leo lên giường hoàng thượng, Huệ phi nương nương đã biết, căn bản cũng không muốn, liền trực tiếp đưa nàng ta đến bên người Trương Bảo Lâm, đổi chỗ cho cung nữ chúng ta vốn định đưa đến bên cạnh Trương Bảo Lâm." Cung nữ quỳ trên mặt đất run lấy bầy, trong lòng thâm than uất ức, Huệ phi nương nương cùng nàng muốn cung nữ nàng có thể cự tuyệt sao?

Hoàng hậu thái độ lạnh lùng, "Hừ! thành công không đủ thất bại có dư, cút!" Hoàng hậu tức giận đuổi người ra ngoài.

"Trương ma ma, người nói xem, Huệ phi có phải là biết mưu kế của chúng ta rồi hay không?" Sau khi cung nữ kia rời đi, trên mặt hoàng hậu sắc mặt giận dữ dần dần trở lại bình thường, cau mày hỏi ma ma tâm phúc bên cạnh.

"Nương nương, theo lý thì Huệ phi hẳn là không biết, dù sao chúng ta cái gì cũng không còn làm, chỉ là phân bổ người mà thôi, Liên Thu là sạch sẽ hiếm có." Trương ma ma cười trấn an.

Hoàng hậu vừa nghĩ, đúng vậy, Liên Thu này sau lưng cũng không có chủ nhân gì, dĩ nhiên nữ nhân trong cung cũng không ở trên cung nữ Liên Thu này, ai bảo nàng ta có tâm cơ lớn đây? Không có ai nguyện ý nuôi một người tùy lúc có thể trở mặt ở bên người.

"Thôi, nếu như là đã đến bên Trương thị kia, vậy hãy để cho Trương thị đi chịu cái tội này cũng tốt, cho người đem việc làm của Huệ phi tiết lộ cho Trương thị, để cho ả ta biết chủ nhân trước Huệ phi đối với ả ta như thế nào." Hoàng hậu cười nói, vốn là nàng còn lo lắng Trương thị bắt tay liên hiệp với Huệ phi thành một phe, hiện tại thấy là không thể nào, có tính toán ân này của Huệ phi, nàng cũng không tin Trương thị vẫn có thể đi bên cạnh Huệ phi!

Bên trong Lăng Nguyệt cung, Trương ma ma bên cạnh Huệ phi bẩm báo đã làm xong chuyện, khoe miệng Huệ phi nhếch lên, nụ cười lạnh ở trên môi thoáng hiện.

"Hoàng hậu hiện tại tất nhiên muốn đem thân phận của Liên Thu tiết lộ cho tiện nhân kia đi? Hoàng hậu chính là muốn cho ta cùng tiện nhân kia đấu đá nhau." Huệ phi nhàn nhạt mở miệng, cười nói.

"Nương nương ngài không chuẩn bị làm chút gì sao? Nếu quả thật như thế khiến nàng kia đem chuyện này tính trên đầu chúng ta, vậy." Trương ma ma rất là lo lắng cho Huệ phi. Trong lòng cảm thấy mặc dù Trương thị không phải là người tài ba gì, nhưng hiện tại nàng ta là người đang được sủng ái.

Nếu không hoàng thượng cũng sẽ không trực tiếp liên phong nàng làm Bảo Lâm rồi.

"Hừ! Trương thị muốn đối phó ta, vậy hãy cứ để cho ả động thủ đi. Đến lúc đó vừa đúng có cơ hội trừ khử ả!" Huệ phi lạnh lùng nói, đối với chuyện cung nữ bên cạnh leo lên giường của hoàng thượng, nàng là căm thù đến tận xương tủy, hiển nhiên giờ khắc này nàng quên, người thiết kế để cho Trương Vân Nguyệt leo lên giường hoàng thượng chính là nàng.

Bên trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt trầm mặc nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nghĩ tới tin tức hôm nay Cúc Hoa bẩm báo, Liên Thu lại là do Huệ phi đưa đến bên cạnh nàng sao? !

Trương Vân Nguyệt cảm thấy kỳ quái, thời điểm lần đầu tiên thấy Liên Thu này nàng còn chưa có nhớ ra, sau đó suy nghĩ lại một chút mới phát hiện

người này ở kiếp trước đã từng xuất hiện, ở trong Lăng Nguyệt cung không tới một tháng đã bị Huệ phi đuổi, về sau bất kỳ cái gì nàng đều không biết, dù sao nàng cũng chưa từng nghe thấy tin tức gì về Liên Thu này.

Hôm sau, Trương Vân Nguyệt mang theo Cúc Hoa đi về phía Phụng Minh cung, lẽ ra nàng hiện tại chỉ là Bảo Lâm, không có tư cách đi thỉnh an hoàng hậu, nhưng vì ngày hôm qua vừa sắc phong, hôm nay tất phải đi thỉnh an hoàng hậu.

Thời điểm Trương Vân Nguyệt đến phát hiện bên trong các vị phi tử đã tới, phi tử Huệ phi địa vị cao đang mang thai ở trong Lăng Nguyệt cung dưỡng thai, còn có một Quý Phi, một Hiền phi không có tới, Chiêu nghi, Chiêu dung tất cả cũng đã tới.

Trương Vân Nguyệt đến khiến chánh điện Phụng Minh cung lập tức yên tĩnh lại, Trương Vân Nguyệt cảm thấy những ánh mắt rơi trên người mình không hề có ý tốt, căn bản đều là ánh mắt ghen ghét.

"A, đây là muội muội mới tới?"

Trương Vân Nguyệt trong lòng liền ngưng tụ, biết việc thỉnh an hôm nay muốn bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trương Vân Nguyệt nhanh chóng ngẩng đầu nhìn người nói chuyện một cái, "Gặp qua Liễu chiêu nghi."

Liễu chiêu nghi: Liễu Như Yên, phụ thân chính là tam phẩm hạ hoải hóa Tướng quân, phe của Huệ phi. Huệ phi có phụ thân là Nhất Phẩm Phiêu Kỵ đại tướng quân. Coi như là phe võ quan phi tử cao nhất.

Liễu Như Yên nhìn Trương Vân Nguyệt phía trước đang hành lễ với mình, trong lòng cười lạnh, nhưng không có kêu miễn lễ, chỉ là quay đầu nói chuyện với Ngụy tu nghi Ngụy Uyển Tâm ở bên cạnh, về phần Trương Vân Nguyệt, nàng liền giống như chưa có đến.

Trương Vân Nguyệt cũng cung kính hành lễ, tư thế nửa ngồi, không phải người bình thường có thể đứng ở tư thế đó được. sắc mặt của Trương Vân Nguyệt từng điểm từng điểm trắng bệch, mắt thấy sẽ phải ngã xuống đất rồi, Liễu Như Yên xoay người, há mồm.

Trương Vân Nguyệt quả quyết ngã xuống đất, "Phù phù" một tiếng cắt đứt lời nói của Liễu chiêu nghi, mọi người tròn tròn mắt.

Liễu chiêu nghi kinh ngạc nhìn Trương Vân Nguyệt, "Trương muội muội sao vậy? Thế nào không cẩn thận như vậy? Chỉ đứng thế nhưng cũng có thể ngã xuống?"

Nhìn một chút, đây chính là bản lĩnh tròn mắt nói lời bịa đặt, về phần phi tử khác ở bên, càng là ngẩng đầu nhìn trời đất, chính là không thấy hai người.

"Bảo Lâm, ngài sao rồi?" Cúc Hoa vội vàng tiến lên, chuẩn bị kéo Trương Vân Nguyệt đứng lên, nhưng Trương Vân Nguyệt lại không đứng dậy nổi.

Mặt Cúc Hoa tái nhợt, "Chân của ta không động được." Trương Vân Nguyệt nói, Liễu chiêu nghi vốn là trong lòng khinh bỉ Trương Vân Nguyệt, cảm thấy nàng thật sự là không biết nặng nhẹ, loại chuyện như vậy cũng có thể nói lung tung sao?

Cúi đầu nhìn Trương Vân Nguyệt, lại chỉ thấy mặt Trương Vân Nguyệt tái nhợt, hoàn toàn không giống như giả bộ! Lần này Liễu chiêu nghi kinh ngạc. Mặc dù nàng có ý muốn cho Trương Vân Nguyệt một hạ mã uy, nhưng là cũng không có muốn cho Trương Vân Nguyệt bị làm sao, chỉ là muốn cho nàng ta mệt mỏi một trận mà thôi!

"Nhanh đi mời thái y!"

Chuyện bên này rất nhanh kinh động hoàng hậu, thời điểm hoàng hậu chạy tới là lúc Trương Vân Nguyệt mặt tái nhợt ngồi ở trên ghế, bên trên hai người Cúc Hoa và Xuân Hoa mặt nóng nảy khẩn trương, có phải hay không Cúc Hoa còn dùng tay xoa bóp chân của nàng ta.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Hoàng hậu cau mày uy nghiêm hỏi.

"Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, bọn muội cũng không biết là chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi Trương muội muội đột nhiên gục trên mặt đất, sau đó liền không đứng dậy nổi, nói là chân không thể động được nữa. Cũng không biết là chuyện gì xảy ra." Bộ dáng Liễu chiêu nghi khẩn trương, hai người Cúc Hoa và Xuân Hoa nghe lời Liễu chiêu nghi nói, tất cả đều dùng vẻ mặt phẫn nộ trước biểu hiện của nàng ta.

Hiển nhiên hai người đối với việc Liễu chiêu nghi ở trước mặt nhiều người như vậy tròn mắt nói lời bịa đặt cảm thấy rất là tức giận, nhưng chung quy lại là hai người coi như là còn nhớ rõ thân phận của mình, họ cũng chỉ là cung nữ, chống đối với người có địa vị phi tử đó chính là hành động liều mạng.

Thái y rất nhanh đã tới, sau khi bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt, sắc mặt nặng nề đứng dậy.

Về mặt các vị phi tử rõ ra ân cần, nhưng trong lòng cũng đang cầu nguyện tốt nhất Trương thị thân có bệnh không tiện nói ra, như vậy cũng không cần họ ra tay đã có thể loại được một đối thủ cạnh tranh rồi.

Thái y, thân thể Trương Bảo Lâm thế nào?" Hoàng hậu cau mày hỏi thái y, nếu như Trương thị thân thể có bệnh không tiện nói ra, đến lúc đó chỉ sợ nàng vị hoàng hậu này sẽ bị vấn trách! Mặc dù chọn cung nữ không có nghiêm khắc như chọn cung phi, nhưng là trước khi mỗi cung nữ vào cung cũng phải trải qua kiểm tra, điều này rõ ràng đối với những cô gái thân có bệnh không tiện nói ra là không có tư cách vào cung!

"Hoàng hậu nương nương, thân thể Trương Bảo Lâm cũng không có vấn đề gì, chỉ là thời điểm vừa rồi Trương Bảo Lâm hành lễ giữ vững một tư thế trong thời gian quá dài, kinh mạch bị áp bức đến tê liệt, cho nên mới dẫn tới đi đứng vô lực." Thái y cung kính nói.

"Vậy vì sao về mặt thái y lại nghiêm túc như thế?" Hoàng hậu cau mày cảm thấy nếu như chuyện chỉ là như vậy nét mặt thái y sẽ không nghiêm túc như thế.

Hơn nữa nàng không có nghe nhầm là bởi vì trải qua duy trì tư thế thời gian quá lâu nên kinh mạch bị ép tê dại, nhưng theo nàng nhớ những người khác giữ vững động tác hành lễ dài nhiều nhất chính là một mồi cùng hai chân đau nhức, chuyện kinh mạch bị sức ép đến tê liệt cho tới bây giờ chưa từng có!

"Điều Hoàng hậu nương nương nghĩ đến cũng đã nghĩ tới, thân thể Trương Bảo Lâm có chút khác với người thường, lúc này mới dẫn đến khi thực hiện động tác hành lễ tiêu chuẩn kinh mạch lại bị áp lực đến tê liệt." Đáp án của Thái y khiến hoàng hậu cùng phi tử trong cung cảm thấy kinh ngạc.

"Vậy nếu như Trương Bảo Lâm mang thai, đối với đứa bé có ảnh hưởng gì hay không?" Hoàng hậu nhàn nhạt chứng thực thái y, trong lòng lại nghĩ, tốt nhất là có ảnh hưởng, như vậy nàng có thể quang minh chính đại không hề để cho ả ta mang thai!

"Cái này, cũng không ảnh hưởng." Thái y chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh xõng ra, Trương Vân Nguyệt khép mi rũ mắt giống như đối thoại của hoàng hậu và thái y hoàn toàn không có quan hệ gì tới nàng.

"Trương Bảo Lâm hiện tại như thế nào? Có thể đứng lên không?" Hoàng hậu bình tĩnh quay đầu lo lắng hỏi Trương Vân Nguyệt, dáng vẻ ân cần này, giống như là hiện tại quan hệ giữa nàng và Trương Vân Nguyệt rất tốt.

"Có chút cảm giác rồi." Trương Vân Nguyệt cúi đầu rất là cung kính trả lời. Chỉ là thật tốt của nàng chính là bao tử có chút khó chịu.

"Như thế, Cúc Hoa ngươi đưa Bảo lâm nhà ngươi trở về đi thôi." Hoàng hậu khoan dung nói với Cúc Hoa đang ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt rời khỏi Phượng Minh cung, mà thái y kia cũng lập tức theo sau Trương Vân Nguyệt đi ra ngoài.

"Lý Thái y."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lý Thái y nghe được có người gọi mình, bắt đầu đã ngừng lại xoay người, đây không phải là cung nữ thiếp thân bên cạnh Trương Bảo Lâm sao?

"Này, Cúc Hoa cô nương có chuyện gì?" Lý Thái y nhìn Cúc Hoa, trong lòng nghi sao lại gọi mình lúc này đây?

"Bảo Lâm chúng ta có việc thỉnh giáo Lý Thái y." Cúc Hoa cười nói, không có cung kính cũng không có ngạo mạn, chỉ rất là bình tĩnh.

Trong lòng Lý Thái y đối với Trương Bảo Lâm mời mình nổi lên nghi ngờ, thế nào? Đây không phải là bởi vì thân thể có việc mới đến thỉnh giáo mình đi?

"Gặp qua Trương Bảo Lâm." Lý Thái y cũng cẩn thận nhìn nữ tử đứng ở trước mặt mình bị cung nữ điều chỉnh là cái dạng gì, hẳn là thái y hàng năm đi lại hậu cung cũng không dám tùy ý loạn nhìn những phi tử kia, dù sao những người này là nữ nhân của Hoàng đế.

"Lý Thái y xin đứng lên, mới vừa Lý Thái y xem mạch cho ta, cũng nói thể chất cơ thể của ta khác thường, không biết Lý Thái y có thể nói một chút thân thể của ta có cái gì cần đặc biệt chú ý sao?" Trương Vân Nguyệt hỏi Lý Thái y.

Vốn là ở lúc Lý Thái y mới vừa nói ra thể chất cơ thể mình khác thường, nàng cũng không có để ở trong lòng, cũng không có nghĩ tới đi hỏi cần chú ý cái gì.

Nhưng lời của hoàng hậu sau đó lại làm cho nàng chú ý tới một mặt này, chuyện muốn con trai nàng vốn là cũng không thêm để ý, ở trong lòng của nàng thân thể này kiếp trước nếu có thể mang thai hơn nữa đến lúc sinh cũng an toàn, vậy cả đời cũng là không thành vấn đề rồi.

Tuy nhiên không nghĩ tới đột nhiên liền toát ra vấn đề kiếp trước không có, thể chất khác thường!

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nàng xuyên qua đến thân thể này sau đưa đến thể chất thân thể này xảy ra biến dị sao?

Trương Vân Nguyệt tuyệt đối đoán không được nàng cứ suy nghĩ lung tung như vậy thật đúng là cho nàng nghĩ đến chân tướng, vốn là thân thể này sau khi sống lại, đã là tương đương với hai dung hợp linh hồn, một thân thể chịu tải một linh hồn đó là hoàn toàn có thể, nhưng là hai linh hồn vậy thì có vấn đề rất lớn, chỉ là bởi vì hai linh hồn nhưng thật ra là tương đương với cùng một linh hồn.

Lúc này mới khiến cho hai linh hồn vẫn bình yên vô sự tồn tại cùng trong thân thể, nhưng là Trương Vân Nguyệt đến triệt để phá vỡ thăng bằng thân thể cùng linh hồn, một thân thể dung hợp dung nạp ba linh hồn đó tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Nhưng là hai linh hồn khác cũng đã bắt đầu tiêu tán, cho nên thân thể vì có thể dung nạp linh hồn đầy đủ của Trương Vân Nguyệt, đưa tới một loạt biến dị, dĩ nhiên loại biến dị này còn không có đặt tới phạm vi vượt qua người.

Cũng chính là làm cho thể chất thân thể nàng xảy ra một chút xú biến hóa mà thôi, cũng không ảnh hưởng những thứ khác.

"Cái này xin Bảo Lâm yên tâm, thể chất ngài mặc dù cùng thường nhân có chút bất đồng, nhưng là lại cũng không ảnh hưởng những thứ khác, sinh con trai cũng sẽ cùng thường nhân giống nhau." Lý Thái y nghiêm túc nói, chuyện thể chất cùng thường nhân bất đồng ở trong lịch sử cũng không phải là không có, như đương kim hoàng thượng mà nói, thân thể của hắn cũng là cùng thường nhân bất đồng.

Dĩ nhiên điểm này Lý Thái y chắc sẽ không nói, chuyện này trừ ngự y Thái Y Viện ra cũng chỉ có một mình Lý Thái y biết.

Lý Thái y tuổi không lớn lắm, chỉ có hơn 40 tuổi, nhưng là y thuật cũng rất cao minh, hơn nữa đối tượng hắn trung thành chỉ có hoàng thượng, coi như là Thái hậu tới, hắn cũng là không nghe.

Dĩ nhiên điểm này phi tử hậu cung không biết đến, hắn là thái y hoàng thượng đặt ở hậu cung.

Trương Vân Nguyệt nhìn thần sắc Lý Thái y, xác định mình quả thật là không có chuyện, lúc này mới yên tâm lại. Nàng chỉ sợ thân thể đột nhiên biến dị, đưa đến không cách nào mang thai, vậy cuộc sống sau đó ở hậu cung của nàng có thể bị nhảm chán.

Sau khi Lý thái y rời đi không gấp về Thái Y Viện, mà là đi gặp hoàng thượng.

Bên trong Thái Cực cung.

"Hoàng thượng."

"Sao vậy? Thân thể Trương Bảo Lâm có chuyện gì sao?"

Lý Thái y đối với hoàng thượng nhanh như vậy đã biết chuyện xảy ra cũng không cảm thấy kỳ quái, mà là rất bình tĩnh nói: "Thân thể Trương Bảo Lâm có chút cùng thường nhân bất đồng, bất quá cũng không ảnh hưởng nàng dự định mang thai. Chẳng qua là nàng không thể khom gối."

"Không thể hành lễ thời gian dài?" Triệu Khải Hâm nghe rõ lời Lý Thái y nói, nói cách khác nếu Trương Vân Nguyệt mà mang thai, người khác nếu là nhất định khiến nàng giữ vững tư thế hành lễ, rất có thể làm cho nàng đứng không vững mà ngã.

"Tốt lắm, trăm biết rồi."

Bên trong Dao Hoa cung.

"Bảo Lâm ngài làm sao vậy? Không phải là ngày thứ nhất đi gặp hoàng hậu nương nương đã bị hoàng hậu nương nương trách phạt đi?" Người nói chuyện không phải là người khác chính là Liên Thu hiện tại là Tác Nhục.

"Tác Nhục! Sao ngươi lại nói vậy? ! Ma ma trong cung là dạy ngươi nói chuyện cùng chủ tử như vậy sao?!" Xuân Hoa đã sớm không vừa mắt Tác Nhục này, làm chuyện gì cũng lè mề coi như xong, còn tự cho là thân phận mình cao quý liền nghĩ ngợi sai khiến các nàng!

"Mang nàng đi xuống." Trương Vân Nguyệt cau mày, lạnh lùng nói.

Sau khi chuyện ngày này qua đi, Trương Vân Nguyệt cũng không có rời đi Dao Hoa cung nữa, cũng không có ai tới Dao Hoa cung. Cuộc sống cứ như vậy qua bốn tháng.

Lúc nhóm cung nữ nội thị bên trong Dao Hoa cung cũng cho là hoàng thượng đã quên còn có một Trương Bảo Lâm bên trong Dao Hoa cung

Chương 17

Ngày hôm đó Trương Vân Nguyệt đang ăn cơm, ngày hôm nay đồ ăn trên bàn cơm đều là Trương Vân Nguyệt thích, ví dụ như món cá hấp kia.

Chẳng qua là hôm nay, Trương Vân Nguyệt lại phát hiện mình tựa hồ ngã bệnh rồi !

Ngửi mùi cá hấp trong ngày thường thích ăn nhất, ngửi mùi thịt viên thơm ngào ngạt, sao nàng lại cảm thấy buồn nôn như vậy đây?

Biểu tình của Trương Vân Nguyệt thật sự là quá rõ ràng, ngay cả Cúc Hoa đều cảm thấy có chút khác thường.

"Bảo Lâm, ngài làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?" Cúc Hoa lo lắng Trương Vân Nguyệt, hay là nói bởi vì hoàng thượng thời gian quá dài không có tới, cho nên đưa đến Bảo Lâm nhà mình ngay cả cơm cũng ăn không vô rồi?

"Cúc Hoa a, có thể ta ngã bệnh rồi, tại sao những thứ thức ăn này ta không chỉ có không muốn ăn còn có một loại cảm giác muốn ói đây/" Trương Vân Nguyệt hữu khí vô lực nói, đồ ăn thích ăn nhất trong ngày thường lại không thể ăn, cảm giác kia quá khổn khổ.

Cúc Hoa nghe được Bảo Lâm nhà mình nói như thế, kinh hãi a, đây là làm sao?

"Nô tỳ lập tức làm cho Hoan Nghi đi mời thái y!" Cúc Hoa rất khẩn trương, Bảo Lâm nhà mình ngã bệnh rồi, nhưng là lúc trước nàng vẫn không có đi ra ngoài! Điều là của nàng sai! Là nàng không có chiếu cố Bảo Lâm tốt!

Trương Vân Nguyệt ngược mắt nhìn Cúc Hoa một cái, "Cúc Hoa a, cái này không liên hệ gì tới ngươi, ta liền không có cảm thấy những thứ khác không thoải mái, chính là không muốn ăn những đồ này, đoán chừng là bởi vì ngày ngày đều là ăn những đồ này nên ăn ngấy rồi."

Lời của Trương Vân Nguyệt làm cho Cúc Hoa ngẩn người, lúc này mới nhớ tới, thật giống như ba tháng này, chủ tử nhà mình ăn thật đều là thức ăn giống nhau!

Thật là có thể bởi vì chán ăn những đồ này nên mới sẽ ăn không vô .

"Nếu không hiện tại nô tỳ đi Ngự Thiện Phòng bên kia đổi lại món ăn?" Cúc Hoa suy nghĩ một chút hỏi.

"Không cần ngươi đi, để cho Xuân Hoa đi được rồi." Trương Vân Nguyệt vẫn là đề không nổi khí lực, cả giác ngày hôm nay mình rất kỳ quái, làm sao lại cảm thấy cả người không còn khí lực đây?

Bất quá Trương Vân Nguyệt cũng không cảm giác mình ngã bệnh, nàng chỉ cảm giác mình có thể là mệt, mặc dù nàng mỗi ngày việc làm trừ luyện chữ thêu cùng sách cũng không có làm những chuyện khác.

Lúc Xuân Hoa trở lại sắc mặt tuyệt đối chỉ có thể dùng tối tăm để hình dung! Trương Vân Nguyệt cùng Cúc Hoa chờ cung nữ thấy Xuân Hoa như vậy, trong lòng cả kinh.

"Xuân Hoa làm sao vậy?" Cúc Hoa lo lắng hỏi trước. Xuân Hoa vừa thấy Cúc Hoa tỷ tỷ trong ngày thường chiếu cố mình nhất, uất ức trong lòng thoáng cái bộc phát ra.

"Oa ~" tiếng khóc này, tuyệt đối là kinh thiên động địa a!

Cho nên, vốn là cùng Dao Hoa cung chỉ cách Thái Cực cung một bức tường cũng nghe đến âm thanh này.

Triệu Khải Hâm vốn là đang phê duyệt tấu chương đầu ngọn bút bị tiếng khóc bất thành linh dọa dừng một chút.

"Ngự Đình đi xem có chuyện gì."

"Dạ" Trong lòng Ngự Đình suy nghĩ, chẳng lẽ Trương Bảo Lâm rốt cục không nhịn được?

Dao Hoa cung cùng Thái Cực cung chỉ cách một bức tường, trong ngày thường Trương Bảo Lâm bên Dao Hoa cung chỉ cần phát ra âm thanh hơi lớn trong Thái Cực cung đã có thể nghe được, đến lúc đó hoàng thượng tất nhiên có thể muốn đi nàng.

Chính là ba tháng đã qua, bên trong Dao Hoa cung này vẫn không có xuất hiện âm thanh không nên xuất hiện nào. Tiếng ca tiếng đàn và vân vân một chút cũng không có. Làm cho cung nhân bên trong Thái Cực cung cho là Dao Hoa cung vẫn không có người ở như trước đây.

"Xuân Hoa, ngươi đừng khóc a! Ngươi nói xem là thế nào?" Cúc Hoa bị Xuân Hoa ở đột nhiên bộc phát ra tiếng khóc dọa hết hồn, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng chủ tử nhà mình.

Chỉ thấy Trương Vân Nguyệt cũng là vẻ mặt kinh sợ nhìn Xuân Hoa, bên trong Dao Hoa cung cung nữ nội thị khác tất cả đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Xuân Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

"Hu hu, Bảo Lâm, nô tỳ, nô tỳ đi nói đổi đồ ăn, kết quả, kết quả, cái người của Ngự Thiện Phòng nói, Bảo Lâm chúng ta cũng chỉ có thể ăn những thứ đồ này, còn nói, còn nói Bảo Lâm chúng ta có thể có những thứ đồ này ăn là hoàng hậu nương nương phân phó, mới không có bị giữ lại, nếu không, nếu không tất cả chúng ta cũng đừng nghĩ có thịt cá gì để ăn rồi."

Lời của Xuân Hoa khiến tất cả mọi người ở Dao Hoa cung đều ngây ngẩn cả người, Trương Vân Nguyệt là biết trong hoàng cung nô tài thích nâng cao đập thấp, nhưng lại không ngờ nghiêm trọng như vậy!

Nàng coi như hiện tại không được sủng, nhưng cũng không có người nói nàng thất sủng a! Coi như hiện tại hoàng thượng không nghĩ nâng nàng, nhưng nàng bây giờ còn trẻ tuổi có được hay không?

Hơn nữa trọng điểm là, cũng mới ba tháng mà thôi! Trong cung cùng đồng phẩm cấp Bảo Lâm với nàng, hai ba tháng được nhận sủng một lần cũng là chuyện thường xảy ra a!

Thế nào đến nàng lại bị người đâm xuống rồi hả ?

Đĩ nhiên Trương Vân Nguyệt không biết, hoàn toàn là bởi vì nguyên nhân nàng ở tại Dao Hoa cung, nghĩ một cái hoàng hậu nương nương có thể để cho nàng được sủng ái sao?

Khẳng định không thể nào a! Hoàng thượng mỗi lần đi Dao Hoa cung đều phải đi qua Phụng Minh cung của hoàng hậu, hoàng hậu không phản ứng mới là lạ chứ!

"Tốt lắm, tốt lắm, ta còn tưởng là chuyện gì rồi, nếu không đổi vậy thì không đổi. Dao Hoa cung này vẫn còn lớn, chúng ta đem hoa viên trong Thiên Điện này chuyển vị trí, tự chúng ta trồng rau tốt lắm." Trương Vân Nguyệt tùy ý nói.

Mặc dù nàng không phải ở nông thôn, nhưng là mẹ nàng thích mình trồng rau, đem bồn hoa ở trên ban công trong nhà cho đổi thành vườn rau xanh, cứ mỗi chủng loại rau ăn cũng không nhiều lắm, nhưng là đủ nhà mình ăn là được.

Xuân Hoa bị lời nói của chủ tử nhà mình dọa sợ, đây là thế nào? Chủ tử nhà mình thế nhưng tự mình muốn trồng rau đây? ! Vậy làm sao có thể? !

Trong cung nương nương nào đi trồng rau à?! Coi như trồng hoa cỏ gì đó, còn loại rau này.

Ngụy Đình tới hầu hạ nghe được chính Trương Vân Nguyệt nói một câu tự mình trồng rau tốt lắm. Ngụy Đình sùng sốt, đây là nói như thế nào? Chẳng lẽ Ngự Thiện Phòng còn thiếu đồ ăn cho Trương Bảo Lâm hay sao? Thế nào lại đến nỗi tự mình phải trồng rau?

"Ngụy tổng quản?" Ngụy Đình vốn là không nên xuất hiện, Hạ Hoa cùng Tác Nguyệt có chút ngại ngùng.

"Khụ khụ, đây là thế nào?" Ngụy Đình mắt liếc một cái, ý kia rất rõ ràng rồi.

Hạ Hoa cùng Tác Nguyệt hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Xuân Hoa đem chuyện vừa rồi nói cho Ngụy Đình.

Ngụy Đình nghe hai người giải thích cau mày, đám nô tài Ngự Thiện Phòng này làm sao nói chuyện? Bảo Lâm này coi như không được sủng ái nhưng cũng là nữ nhân của hoàng thượng, là một nô tài có thể bạc đãi sao?

Lại vừa nghĩ tới lời nói lộ ra chuyện hoàng hậu nương nương, phải nói vốn là chuyện tốt, nhưng hai người liên hệ tới, đã có thể không phải chuyện tốt!

Đầu tiên, lời nói của nô tài kia rõ ràng liền lộ ra không đồng nhất, thật ra không có lời của hoàng thượng thì lời của hoàng hậu có hiệu nghiệm!

Mặc dù có một câu nói gọi quan huyện không bằng hiện quản, nhưng là người cũng không thể nói trắng ra như vậy! Đây không phải là đánh vào mặt hoàng thượng sao?

"Ngụy tổng quản vì sao lại tới?" Trương Vân Nguyệt đem Xuân Hoa trấn an tốt lại phát hiện Ngụy Đình đứng ở ngoài cửa, cũng không biết hần đứng

bên ngoài đã bao lâu.

"Tiểu nhân gặp qua Trương Bảo Lâm." Ngụy Đình mang trên mặt cười cho Trương Vân Nguyệt hành lễ.

"Ngụy tổng quản xin đứng lên, Ngụy tổng quản mời ngồi, Hạ Hoa dâng trà, nghĩ đến Ngụy tổng quản cũng là biết đến, chỗ này của ta cũng không có trà gì ngon, chỉ có thể xin Ngụy tổng quản tạm chấp nhận rồi." Trên mặt Trương Vân Nguyệt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Trương Bảo Lâm không cần làm phiền, tiểu nhân lập tức đi ngay." Ngụy Đình cung kính cho Trương Vân Nguyệt hành lễ, để lên bàn cũng không có động tác thức ăn, xoay người rời đi.

"Cúc Hoa, đưa tiễn Ngụy tổng quản." Trương Vân Nguyệt cũng không có ép người, dù sao Ngụy Đình là người đắc lực bên cạnh Triệu Khải Hâm, lúc rời đi cũng không thể quá dài.

Sau khi Ngụy Đình tới, thức ăn của Trương Vân Nguyệt có thay đổi, mặc dù Hoàng đế không có đi đến chỗ nàng, nhưng là Ngụy tổng quản đi qua rồi, điều này nói rõ hoàng thượng không có quên nàng.

Sau này Trương Vân Nguyệt còn muốn đổi đồ ăn người của Ngự Thiện Phòng cũng không dám quá mức gây khó khăn, dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt cũng không còn đổi đồ ăn khó khăn gì, chính là ưa dùng bữa mà thôi.

Lúc này thời tiết cũng không phải là mùa đông ít món ăn mùa vụ, tự nhiên không phải là việc khó gì.

Ngày hôm đó nét mặt Tác Nguyệt ở Dao Hoa cung trong tâm cung của Trương Vân Nguyệt, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, trên mặt thoáng qua một nét ác độc.

Tác Nguyệt xoay người nhanh chóng rời đi Dao Hoa cung hướng Phụng Minh cung chạy đi.

Xuân Hoa từ trong phòng của mình ra ngoài, vừa đứng thấy bóng lưng Tác Nguyệt đi xa, sững sốt.

"Bảo Lâm, nô tì mới vừa đến thấy Tác Nguyệt tỷ tỷ rất nhanh chạy ra ngoài, cũng không biết là đã đi làm cái gì!" Xuân Hoa nhanh chóng đi tới phòng của Trương Vân Nguyệt đối với Trương Vân Nguyệt nói, Trương Vân Nguyệt tùy ý nằm ở trên giường lười biếng nói với Xuân Hoa: "Tùy nàng, nàng muốn rời khỏi Dao Hoa cung này sẽ để cho nàng rời đi tốt lắm."

Sau một khắc đồng hồ, ngoài Dao Hoa cung truyền tới một hồi tiếng ồn ào.

"Đi ra ngoài xem thế nào." Trương Vân Nguyệt cau mày, nàng hiện tại mệt chết đi, không muốn đi để ý tới phía ngoài ồn ào, trong ngày thường Dao Hoa cung rất an tĩnh, hôm nay là chuyện gì xảy ra?

"Người đâu! Đem Trương Bảo Lâm bắt lại cho ta!" Thanh âm này là Trương ma ma bên cạnh hoàng hậu, chỉ là trong lời nói của nàng khẩu khí còn có chỉ trích nàng, làm sao nghe kỳ quái như thế đây?

Trương Vân Nguyệt đứng dậy thấy người tới: "Trương ma ma, không biết ta phạm vào lỗi gì lại muốn hoàng hậu nương nương phái người tới bắt người?"

"Hừ! Tiện bại hoại! Nói chuyện với người ma ma ta đều cảm thấy dơ bẩn miệng! Các người còn lo lắng cái gì? Mau đem người bắt lại!" Trương ma ma lạnh lùng nhìn Trương Vân Nguyệt. Dao Hoa cung ồn ào lập tức xuyên đến bên trong cung Thái Cực.

"Ngụy Đình, đi xem chuyện gì xảy ra!" Triệu Khải Hâm rất là không kiên nhẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ngụy Đình trong lòng thầm thì lần này hoàng hậu nương nương là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng trắng trợn đi làm khó Trương Bảo Lâm? Trong ngày thường hoàng hậu nương nương cũng không phải là cái loại người không phân rõ tình huống à?

Ngụy Đình mang theo trong lòng nghi ngờ đi tới Dao Hoa cung, liền thấy Cúc Hoa, Xuân Hoa cùng mấy cung nữ phòng bị đứng ở trước mặt chủ tử của các nàng Trương Bảo Lâm.

Mà Trương Bảo Lâm là cau mày nghi ngờ nhìn Trương ma ma, Ngụy Đình lúc tiến vào Trương Vân Nguyệt vừa đứng khước mắt dư quang liếc tới, trong

lòng nàng mặc dù không muốn cùng hoàng hậu đối địch, nhưng cũng không bày tỏ nàng nguyện ý bị người vũ nhục!

Hơn nữa còn là không giải thích được vũ nhục, cái gì gọi là tiện bại hoại? Trong lòng nàng coi như dù thế nào không muốn trở thành nữ nhân của hoàng thượng, nhưng nàng hiện tại cũng đã là nữ nhân của hoàng thượng!

Nàng là hoàng thượng thân phong Bảo lâm, là một ma ma có thể tùy ý nhục mạ sao?

Coi như Trương ma ma là người bên cạnh hoàng hậu hài lòng cũng không thay đổi được nàng là cái hạ nhân sự thực!

"Trương ma ma, ta không biết ta làm cái gì, thế nhưng khiến Trương ma ma như vậy nhục mạ ta! Ta nói thế nào cũng là hoàng thượng thân phong Ngũ Phẩm Bảo lâm." Trương Văn Nguyệt lạnh lùng nhìn Trương ma ma.

Trong lòng đối với cái ma ma cùng họ với mình này thật sự là vui không nổi.

"Hừ! Người cũng không cần giả bộ ngu! Dám làm sẽ phải dám nhận thức!" Trương ma ma lạnh lùng nhìn Trương Văn Nguyệt, trong lòng đối với Trương Văn Nguyệt là không nhận cũng không có cái gì cả.

Nguy Đình nghe đến đó không có nghe ra nguyên do vì sao, nhưng mà hắn còn vội vã trở về bẩm báo cho hoàng thượng, cho nên cũng không có tiếp tục nghe tiếp.

"Khụ khụ, Trương ma ma." Nguy Đình ra hiện khiến Trương ma ma trầm mặc một chút.

"Gặp qua Nguy tổng quản."

"Trương ma ma, hoàng thượng khiến Táp gia tới hỏi, đây là đã xảy ra chuyện gì?" Nguy Đình nhìn Trương ma ma, đối với ma ma ở bên cạnh hoàng hậu rất được tin tưởng này, Nguy Đình vẫn tương đối tôn trọng.

"Đây. . . ." Trương ma ma khỏ sở nhìn Nguy Đình, chuyện này để cho nàng một ma ma mà nói, thật sự là, nàng sợ đến lúc đó hoàng thượng biết chuyện cụ thể, đến lúc đó thẹn quá thành giận tìm người tính sổ trực tiếp tìm được trên đầu mình.

Nguy Đình thấy Trương ma ma che che giấu giấu không muốn nói, trong lòng một hồi kinh ngạc, người bên cạnh hoàng hậu thật không ngờ không đem hoàng thượng để ở trong mắt sao?

Trương ma ma trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu đến thấy vẻ mặt kỳ quái của Nguy Đình, trong lòng máy động, cảm thấy chuyện này nàng nói cũng không phải mà không nói cũng không phải, vạn bất đắc dĩ người đó, Trương ma ma chỉ có thể dẫn Nguy Đình đến trong góc.

"Nguy tổng quản, không phải nô tỳ không muốn nói, thật sự là chuyện này. . . ."

"Cái gì?! Người nói Trương Bảo Lâm nàng trộm. . . ." Chữ "người" bị Nguy Đình dùng sức mạnh ý chí lớn ép xuống.

Chuyện này nếu là từ miệng của nàng truyền đi, cái mạng này của hắn cũng đừng nghĩ ôm lấy!

"Không được, Trương ma ma, chuyện này không có tra rõ trước tốt nhất hay là trước không cần bắt người rồi, người khiến thái y tới đây cho Trương Bảo Lâm bắt mạch thôi." Nguy Đình cau mày nghĩ rồi nói ra.

Phải nói Trương Bảo Lâm trộm người chuyện này hắn là không tin, không nói trong hậu cung này để phòng sâm nghiêm, Trương Bảo Lâm làm sao có thể không làm cho người khác hoài nghi trộm người.

Đã nói Trương Bảo lâm này tại sao trộm người, đã nói bắt quá đi! Còn có một điểm hoàng hậu bọn họ không biết, nhưng là Nguy Đình lại mơ hồ biết một chút, bên cạnh Trương Bảo Lâm có người của hoàng thượng!

Kết hợp lại, Nguy Đình cảm thấy, nếu như nói Trương Bảo Lâm thật mang thai, đứa bé này mười phần là của hoàng thượng, như vậy hắn không thể khiến những người Trương ma ma này đã thương Trương Bảo Lâm, tránh cho đến lúc đó đứa bé không có, đến lúc đó hoàng thượng trách tội đúng là hắn.

Trương ma ma thấy Nguy Đình phản ứng trong lòng cũng máy động, đột nhiên có một loại suy đoán quý dị, nhưng là Trương ma ma cảm thấy chuyện này không thể nào.

Lần cuối cùng hoàng thượng tới đây nhưng đã bốn tháng rồi, án theo như lời nói, Trương Văn Nguyệt tháng này nguyệt tín chưa có tới, hơn nữa không muốn ăn cá, có thể là mang thai, nhưng là cũng mới một tháng mà thôi!

Trương ma ma trong lòng mặc dù nhưng phủ nhận, nhưng vẫn là xoay người làm cho người ta truyền tin tức đi ra ngoài.

"Nguy tổng quản, ta đã cho người ta đi mời thái y rồi, ngài. . . ." Trương ma ma cảm thấy vô luận như thế nào trước tiên đem Nguy Đình đuổi đi, đến lúc đó mời hoàng hậu bên này thái y, coi như đứa nhỏ trong bụng Trương Văn Nguyệt thật sự chính là của hoàng thượng, nàng cũng có biện pháp để cho nàng biến thành không phải hoàng thượng!

Chương 20

Đáng tiếc, mặc kệ trong lòng Trương ma ma có ý định gì, tổng quản Ngụy Đình cũng sẽ không để cho ý định của bà ta có thể thành công.

Trương Vân Nguyệt thấy Trương ma ma với Ngụy Đình ngang tài ngang sức, rốt cuộc cũng an tâm. Mặc dù không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nhưng có Ngụy Đình ở đây, nàng cũng không cần lo lắng hoàng hậu cho người tới làm khó mình.

Ngụy Đình cho người đi bẩm báo Triệu Khải Hâm, Triệu Khải Hâm nghe được bẩm báo của nội thị trong lòng có chút ngờ vực, chẳng lẽ là nhất định phải tự mình đi tới mới được sao?

Phải nói là Ngụy Đình cũng thật sự không có biện pháp, Trương ma ma dù sao cũng là người tâm phúc bên cạnh hoàng hậu, không có hoàng thượng chỉ có mình Ngụy Đình ở đây, chỉ sợ là không làm gì được!

Chỉ là Ngụy Đình thật sự không muốn chuyện tranh cãi với Trương ma ma lại bị những người khác biết, đến lúc đó coi như chứng minh đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm là của hoàng thượng, chỉ sợ sẽ truyền ra tin tức bất lợi cho Trương Bảo Lâm.

Hiện nay cả hoàng cung, chỉ có mỗi hoàng hậu nương nương là có Đại hoàng tử, những người khác vẫn chưa sinh con.

Mà Đại hoàng tử cũng không biết tại sao, thân thể luôn không tốt, thời điểm trái gió trở trời bệnh càng thêm chuyển biến thất thường bệnh mãi không ngừng.

Hiện tại hoàng thượng thật sự là cần một hoàng tử khỏe mạnh để chứng minh vị trí hoàng thượng thừa kế là thuận theo Thiên Mệnh!

Triệu Khải Hâm muốn tra hỏi Trương ma ma người bên cạnh hoàng hậu ngay tại chỗ, tại sao muốn bắt Trương Bảo Lâm đi, dưới sự phân phó của Ngụy tổng quản, cũng đã phái người tìm thái y. Triệu Khải Hâm là một người thông minh, nhưng lúc này hắn cũng không biết cụ thể là chuyện gì, nhưng cũng biết Ngụy Đình không rời đi là bởi vì sợ hắn rời đi người khác lại không áp chế được Trương ma ma.

Triệu Khải Hâm rất nhanh đi tới Dao Hoa cung, mà hoàng hậu nghe được bẩm báo của cung nữ, nói là Ngụy Đình ngăn cản Trương ma ma mang Trương Bảo Lâm đi.

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, dẫn theo Tác Nhược đi tới Dao Hoa cung, nếu hoàng thượng đã tới, vậy thì để cho hoàng thượng tới thăm vấn tốt lắm. Cho dù chuyện lần này là giả, nàng ta cũng muốn cho Trương thị phải rơi xuống một bậc!

"Nam Nguyệt, người đi. . . ." Nam Nguyệt là nhất đẳng cung nữ bên cạnh hoàng hậu.

"Dạ, nô tỳ nhất định hoàn thành." Nam Nguyệt trầm tĩnh xoay người rời đi, mà Tác Nhược lại là khuôn mặt kính sợ đứng ở một bên, trong lòng há hê nghĩ tới, Trương Bảo Lâm lần này nhất định sẽ không có kết quả tốt, đến lúc đó ả ta có thể dựa dẫm vào danh nghĩa của hoàng hậu rồi, đến lúc đó hoàng hậu sẽ không thể không quan tâm mà cần nhắc cho ả tạc cái danh nghĩa Bảo Lâm!

Dù sao nữ nhân hậu cung nhiều như vậy, hoàng hậu cũng cần một người đầy tớ mà?

Tác Nhược đang hết sức hy vọng, nếu không phải bởi vì chuyện còn chưa thành, chỉ sợ sẽ lên tiếng cười hả hê!

Khi Triệu Khải Hâm đến thì hoàng hậu đã yên vị ngồi ở vị trí chủ vị rồi, Trương Vân Nguyệt đang chuẩn bị hành lễ, Triệu Khải Hâm vừa đứng đi vào, thối được, cả hai cùng đến đi!

"Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế."

"Đứng lên đi." Triệu Khải Hâm chờ hoàng hậu ngồi xong sau mới nói tiếp: "Hoàng hậu nói một chút đây là chuyện gì xảy ra?"

"Này, tất cả các người lui ra." Hoàng hậu khó xử nhìn những cung nữ nội thị kia, liền bảo những cung nữ cùng nội thị dư thừa đi ra ngoài, chỉ để lại ba người thân cận nhất.

Triệu Khải Hâm không ngăn cản hành động của hoàng hậu, để hoàng hậu tự mình hành động.

"Hoàng thượng, cung nữ này là tam đẳng nha hoàn bên cạnh Trương Bảo Lâm." Hoàng hậu chỉ vào Tác Nhược cách đó không xa nói.

Trương Vân Nguyệt cau mày không nghĩ ra được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nàng biết Tác Nhược là kẻ không phải đáng để tin tưởng, nhưng nàng cũng không cho là mình có làm chuyện gì có thể khiến cho người ta nắm cán được.

Trương Vân Nguyệt quá mức bình tĩnh khiến hoàng hậu nhíu mày, chỉ là rất nhanh hoàng hậu liền ném tâm tình hoài nghi ra sau ót, dù sao chuyện lần này thiệt giả đối với một vị hoàng hậu như nàng cũng không ảnh hưởng gì. Nàng chỉ là đang làm chuyện mà một hoàng hậu nên làm mà thôi.

"Cung nữ này sáng sớm hôm nay tới chỗ của ta, nói là muốn tố cáo Trương Bảo Lâm, lén lút vụng trộm. Nguyên nhân là kinh nguyệt tháng này của Trương Bảo Lâm không thấy tới, nàng ấy hoài nghi Trương Bảo Lâm mang thai." Hoàng hậu nói xong trước tiên không nói đến nét mặt Triệu Khải Hâm, chính Trương Vân Nguyệt sau khi nghe xong cũng sững sờ kinh ngạc.

Nàng hoàn toàn quên chuyện kinh nguyệt của mình chưa có tới, hơn nữa coi như nghĩ tới chỉ sợ nàng cũng chỉ cho là chuyện bình thường, dù sao có dùng chút thuốc bổ để bồi bổ thân thể hoặc là do ngoại cảnh thay đổi thể nào đó cũng sẽ ảnh hưởng độ chuẩn xác của kinh nguyệt.

Triệu Khải Hâm nghe xong lời nói của hoàng hậu, không phải Trương Vân Nguyệt làm gì sai, mà là do Tác Nhược.

Triệu Khải Hâm đang suy nghĩ rốt cuộc một cung nữ như nàng ta hiện chủ nhân bây giờ của mình bao nhiêu mới có thể làm ra loại chuyện đưa chủ nhân của mình vào con đường chết như vậy? Chuyện lần này vô luận thiệt giả như thế nào cung nữ Tác Nhược này cũng không thể lưu lại trong hoàng cung này nữa rồi.

Huống chi Triệu Khải Hâm rất rõ ràng chuyện này là không thể nào, ngay cả Ngụy Đình cũng biết bên trong Dao Hoa cung có người của mình, Triệu Khải Hâm làm sao có thể không biết?

Chuẩn xác hơn mà nói, âm vệ bên trong Dao Hoa cung không thể ít hơn so với cung Thái Cực, dù cung Thái Cực lớn như vậy, tìm một nơi có thể giấu âm vệ thì có hơi khó khăn, nhưng là một Hoàng đế, dĩ nhiên là muốn càng nhiều người bảo vệ mình càng tốt rồi, Dao Hoa cung này chỉ cách cung Thái Cực một bức tường nên thành một địa điểm tốt nhất!

"Hoàng thượng thái y tới."

"Cho thái y đi vào." Triệu Khải Hâm trầm mặt nói.

Đến cùng có phải mang thai hay không, chẳng lẽ thái y không biết?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đến khi thái y đi vào, vẻ khiếp sợ trên mặt Trương Vân Nguyệt vẫn chưa thu hồi. Làm sao nàng lại mang thai chứ? Mặc dù khoản thời gian gần đây hơi kén ăn một chút, nhưng chẳng lẽ không tính đến khả năng bao tử không tốt sao? Sao Tác Nhược lại cảm thấy mình lại mang thai chứ? Hơn nữa lại còn nghĩ tới chuyện mình vụng trộm với người khác nữa chứ?

Trương Vân Nguyệt thật lòng cảm thấy nếu một cung nữ như ả ta thật sự rất có thể nghĩ đến chuyện này, thì nàng biết chuyện vụng trộm trong hoàng cung làm sao lại là chuyện đơn giản được?

Nhưng mà bây giờ mọi người trong gian phòng cũng không có người nào quan tâm đến ý nghĩ trong lòng Trương Vân Nguyệt.

Thái y đi vào trong phòng thấy hoàng hậu và hoàng thượng đều ở đây, còn có không khí trong đại điện thật sự rất kỳ quái, trong lòng thái y liền cảm thấy bất ổn, van xin trời cao đừng làm cho mình gặp phải mấy cái việc ngẫm ngẫm xấu xa trong nội cung.

Trong lòng Trương Vân Nguyệt mặc dù cảm thấy rất khó tin, nhưng cũng không có tính toán cụ thể, bất luận kết quả như thế nào đối với nàng mà nói đều không phải là chuyện gì xấu.

Vốn là cảm thấy khẩu vị không tốt, Cúc Hoa muốn tìm thái y cho nàng, lúc trước nàng cự tuyệt cũng là bởi vì nàng hiện tại chỉ là một Bảo Lâm, coi như có thể mời được thái y, nhưng mà cũng chỉ có thể là một thái y biết chút y thuật không thể nào mời được một thái y cao minh.

Đến lúc đó chỉ sợ mình không có bệnh cũng có thể phán ra bệnh, dù sao người đối địch với nàng là Huệ phi - người có thân phận không nhỏ.

Thái y bắt đầu bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt, Trương Vân Nguyệt cũng để thái y tùy ý, muốn khẳng định không có sự tình gì lớn.

"Xin Trương Bảo Lâm đổi cánh tay." Thái y cau mày nói với Trương Vân Nguyệt một cách nghiêm túc.

Trương Vân Nguyệt nhủ mày, không thể nào? Chẳng lẽ ta thật sự bị bắt mạch ra bệnh gì hay sao?

Rốt cuộc Trương thái y ngưng động tác, quay đầu nhìn Triệu Khải Hâm, sắc mặt vui mừng nói: "Chúc mừng hoàng thượng chúc mừng hoàng thượng, Trương Bảo Lâm mang thai!"

"Cái gì? Mang thai?" Một câu mang thai của thái y khiến Trương Vân Nguyệt kinh hãi, nàng hoàn toàn không có cảm giác nàng mang thai, cũng đã bốn tháng rồi, chẳng lẽ tới lúc này mới có dấu hiệu mang thai? Đây thật là, thật là quý dị!

Hoàng thượng quả thật nhủ chân mày lại, nhưng rất nhanh liền giãn ra. Mà nét mặt hoàng hậu thì rất hả hê.

Phải nói nét mặt Trương Bảo Lâm thái y còn hiểu, có lẽ quá mức vui mừng. Về mặt hoàng thượng ông cũng có thể hiểu một chút, nhưng mà bốn tháng đã qua, hiện tại mới cho người mời thái y chẩn đoán bệnh, đây đúng là chuyện rất kỳ quái.

Nhưng nét mặt hoàng hậu có chút khiến thái y không hiểu được, Trương Bảo Lâm mang thai hoàng hậu sao lại hả hê vậy?

Một người trong hậu cung như hoàng hậu lại thích thú khi phi tử khác mang thai chuyện này là không thể nào.

Cho nên theo hiểu biết của thái y, sau khi hoàng hậu nghe được Trương Bảo Lâm mang thai sẽ rất không vui mới đúng, nhưng hôm nay biểu hiện này của hoàng hậu sao lại không đúng lắm?

Hoàng thượng liền tùy ý hỏi, "Đứa nhỏ này mấy tháng?"

Thái y kính cẩn mà nói: "Trương Bảo Lâm đã mang thai bốn tháng rồi."

Thái y cúi đầu không có phát hiện, Trương Bảo Lâm cũng không có phát hiện, nhưng hoàng thượng lại nhìn thấy rất rõ ràng lúc hoàng hậu vừa nghe Trương Bảo Lâm mang thai bốn tháng thì nét mặt kia, tuyệt đối có thể được xưng là độc ác vô cùng!

Một hoàng hậu như vậy, hoàng thượng không nhìn ra, đồng thời hoàng thượng cũng bắt đầu hoài nghi một ít chuyện, hẳn cảm thấy người hoàng hậu này hình như khác với người hắn đã từng biết.

Vốn dĩ hoàng hậu trong lòng Triệu Khải Hâm chính là một hoàng hậu tiêu chuẩn, một hoàng hậu rất phù hợp.

Nhưng theo như hôm nay thì hẳn phải đi điều tra lại một chút. Vị hoàng hậu này có tha thứ rộng lượng có thể bao dung người khác đúng như nàng biểu hiện hay không.

Thái độ của hoàng hậu liền khôi phục lại như bình thường rất nhanh, thành vẽ mặt tha thứ tiêu chuẩn của một hoàng hậu.

"Đặng thái y, người xác định đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm đã bốn tháng rồi sao?" Hoàng hậu nghiêm nghị hỏi Đặng thái y.

Đặng thái y vừa nghe câu hỏi này của hoàng hậu, sao lại nghe giống như là đang uy hiếp? Thế nào? Chẳng lẽ lại muốn mình nói có thành không?

"Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm quả thật đã bốn tháng rồi, điểm này vì thần có thể dùng đầu mình bảo đảm, nếu quả thật hoàng hậu nương nương thật sự không tin vì thần, cũng có thể mời một thái y khác của Thái Y Viện lại đây hội chẩn." Đặng thái y hoàn toàn không để sự uy hiếp của hoàng hậu để trong mắt, ở trước mặt hoàng thượng uy hiếp thần tử của hoàng thượng, vị hoàng hậu này càng ngày càng không để hoàng thượng để trong mắt.

Hoàng hậu vừa thốt lên xong liền hối hận, nàng không ngờ một Trương Vân Nguyệt thế nhưng làm cho nàng hoàn toàn kích động!

"Hoàng thượng, thần thiếp không có ý đó, thần thiếp chỉ là kinh ngạc quá mức, dù sao hoàng thượng chỉ đến chỗ Trương Bảo Lâm hai lần, nhưng" Hoàng hậu thể hiện nét mặt không tin tưởng, vì muốn thay đổi cảm giác trong lòng hoàng thượng với câu nói trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Hoàng hậu đối với bản thân vừa mới mở miệng liền ảo não.

Trong lúc hoàng hậu ngậm miệng lại không nói, nàng phát hiện những điều hôm nay nàng nói đều không theo chuẩn mực.

Triệu Khải Hâm thấy hoàng hậu không nói, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Tốt lắm, Đặng thái y, về sau đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm liền do người phụ trách. Nếu như đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm xảy ra vấn đề gì, trẫm liền hỏi tội người." Triệu Khải Hâm thần nhiên nói, trong mắt cũng có vẻ có chút sát khí nào.

Nhưng là Đặng thái y lại có cảm giác cái đầu trên cổ mình có chút không yên.

Chỉ là trong lòng Đặng thái y rất rõ ràng, hắn không có tư cách cự tuyệt, huống chi, hắn cũng thấy được hoàng thượng rất coi trọng đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm này, chỉ cần như vậy là đủ.

Chỉ cần hoàng thượng coi trọng, hắn sẽ có cách khiến hoàng thượng phải thêm một số người tới đây giúp mình, nếu không cho dù một thái y như hắn khả năng có lớn đến đâu cũng không cách nào bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm nếu không có người ở bên cạnh hầu hạ.

"Vi thần tuân chỉ. Chỉ là vi thần có mấy lời không biết có nên nói hay không." Đặng thái y nghĩ liền làm, hắn không dám đánh cược hoàng hậu có thể lập tức động thủ hay không.

"Nói." Triệu Khải Hâm nhân nhật nói với Đặng thái y, đối với đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt hắn tự nhiên là mong đợi, dù sao hiện tại hậu cung duy chỉ có hoàng hậu có một Đại hoàng tử, nhưng cũng chỉ là một con ma bệnh.

Mà Huệ phi mặc dù mang thai, nhưng chiếu theo thân phận của Huệ phi, cho dù có sinh được cho hắn một đứa con trai cũng sẽ không trông mong gì. Bên ngoài gì đó vẫn là không nên kiêu ngạo sẽ tốt hơn.

Đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt cũng là lựa chọn rất tốt, dù sao Trương Vân Nguyệt không có gia tộc, hoặc cũng có thể nói gia tộc của nàng không có đủ tầm ảnh hưởng đến vương triều Cảnh Hi!

"Hoàng thượng, đứa nhỏ trong bụng Trương Bảo Lâm trước mắt là rất khỏe mạnh, nhưng thể chất Trương Bảo có chút khác biệt với người thường, vì thần sợ trong thời gian này lỡ có vấn đề gì vì thần không có cách nào kịp thời chạy tới. Nên vì thần cho là, để đảm bảo an toàn, thỉnh hoàng thượng đáp ứng an bài vài người hiểu về dược lý ở bên cạnh Trương Bảo Lâm, chỉ có như vậy mới có thể vạn vô nhất thất (tuyệt đối không có sơ sót, nhầm lẫn)."

Lời của Đặng thái y vừa nói xong hoàng hậu bí mật liếc Đặng thái y một cái, nàng thật là không ngờ Đặng thái y thế nhưng lại có thể nghĩ đến sự tình này, nhưng mà nghĩ đến mới vừa Triệu Khải Hâm nói an toàn của đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt muốn hắn toàn quyền phụ trách, hoàng hậu liền bình thường trở lại.

Đây đoán chừng là vì suy nghĩ cho tính mạng của bản thân, chỉ là nàng đối với việc Đặng thái y nghĩ quá mức chu đáo, vẫn rất không hài lòng, dĩ nhiên nàng cũng không muốn lập tức động thủ đối với đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt.

"Tốt, liền theo ý của Đặng ái khanh, Ngụy Đình, người đi xuống an bài một vài người đi." Triệu Khải Hâm thần nhiên nói.

Triệu Khải Hâm ở trước mặt hoàng hậu phân phó Ngụy Đình đi chuẩn bị người, trong lòng cũng đã quyết định chủ ý chuẩn bị mấy ám vệ đi theo bên cạnh Trương Vân Nguyệt.

Chuyện an bài xong, hơn nữa xác nhận Trương Vân Nguyệt quả thật mang thai hơn nữa cũng đã được bốn tháng, chuyện này cũng đã hạ màn, về phần nô tỳ Tác Nhược đi theo bên người chủ tử này, tự nhiên bị bắt đi ra ngoài trực tiếp xử tử.

Chỉ là giết kẻ hầu hạ cũng không cần ở ngay trước mặt Trương Vân Nguyệt, Triệu Khải Hâm cũng không muốn con của mình còn chưa có trào đời đã nhuộm máu tanh.

Trương Vân Nguyệt trừ đối với việc vừa rồi nghe được mình mang thai rất khó tin đến mức kích động ra, với những việc khác đều không có phản ứng, yên lặng đón nhận những an bài của Triệu Khải Hâm.

Sau khi Triệu Khải Hâm và hoàng hậu rời đi, tin tức Trương Vân Nguyệt mang thai liền truyền khắp hậu cung. Huệ phi sau khi biết được tin tức này, sắc mặt tuyệt đối không thể phấn khích nổi.

"Bí mật động thủ cho ta, Hừ! Để cho ả hủ thai không sinh được cho ta!" về mặt Huệ phi vắn vẹo, giống như ác quỷ vừa đi ra từ địa ngục, dữ tợn đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Bên trong Phượng Minh cung,

Hoàng hậu sau khi trở lại Phượng Minh cung, trực tiếp đi vào tẩm cung.

"Nương nương." Trương ma ma thấp thỏm đứng ở trước mặt hoàng hậu, trong lòng biết lần này mình làm việc không đến nơi đến chốn, khiến hoàng hậu ở trước mặt hoàng thượng bị mất hình tượng, chỉ sợ niềm tin của hoàng thượng đối với hoàng hậu nương nương thật vất vả tạo dựng đã muốn hỏng mất.

"Được rồi được rồi, chuyện lần này cũng là lỗi của ta, nếu như không phải là bởi vì ta không có điều tra rõ đã tùy ý động thủ." Hoàng hậu nghĩ tới đây rất là ảo não, vốn là chuyện lần này nàng hoàn toàn có thể trực tiếp bí mật điều tra một chút, sau đó tự mình động thủ.

Kết quả lại bởi vì không có suy nghĩ kỹ càng đã trực tiếp sai Trương ma ma đi, cuối cùng trực tiếp kinh động hoàng thượng, rõ là.

Trương ma ma thấy vẻ mặt ảo não của hoàng hậu, trong lòng cũng rất là bất đắc dĩ, chuyện lần này bà ta cũng không thể nghĩ đến sẽ có kết quả như vậy. Đợi chút, nhưng sao chuyện này nhìn vào chỗ nào cũng thấy quý dị đây?

"Nương nương."

"Chuyện gì nói đi."

"Nương nương, ngài xem, chuyện này liệu có phải là Trương Bảo Lâm cố ý hay không?" Trương ma ma có chút nghi hoặc hỏi, nếu quả như thật là Trương Vân Nguyệt cố ý thì tâm cơ của Trương Vân Nguyệt quả là đã có đủ thâm trầm rồi.

Ngón tay bên trái của Hoàng hậu đang gõ gõ dừng một chút, "Lời này của người là có ý gì?"

"Nương nương, Trương Bảo Lâm mang thai đã bốn tháng rồi mới lộ ra, cái thai lúc này dường như đã thấy rõ. Bốn tháng, chắc chắn không có khả năng là một chút dấu hiệu cũng không có? Cung nữ Tác Nhược này Ngài cũng có thể thấy được nàng ta là một người lanh lợi, cung nữ như vậy làm sao có thể trở thành người thân cận bên cạnh Trương Bảo Lâm?" Trương ma ma nói tới chỗ này không có tiếp tục nói hết, bà ta biết chủ tử nhà mình đã hiểu ý tứ của mình.

Nếu không phải Trương Bảo Lâm cố ý, cung nữ Tác Nhược này căn bản cũng không thể biết được về chuyện kinh nguyệt này, nếu như vậy Tác Nhược sao có thể hoài nghi chuyện ả ta mang thai? Về phần đề cho Tác Nhược hoài nghi chuyện ả ta trộm người này, đơn giản hơn là, hoàng thượng tổng cộng chỉ đến Dao Hoa cung một lần duy nhất, hơn nữa còn là bốn tháng trước, Tác Nhược sao có thể nghĩ đến thời gian Trương Vân Nguyệt mang thai lại là bốn tháng trước. Nếu liên hệ như vậy, không phải trộm người thì là cái gì?

Hoàng hậu nghĩ tới đây trông mắt hơi híp, "Vô luận ả ta là thật lòng hay là vô tình, nhưng có một điều chắc chắn, chuyện ngày hôm nay Trương thị là kẻ được lợi lớn nhất!" Nói tới chỗ này hoàng hậu trầm ngâm chốc lát, lại nói: "Huệ phi bên kia đã nhận được tin tức rồi chứ? ả phản ứng thế nào?"

"Khởi bẩm nương nương, Huệ phi nương nương rất tức giận, đã chuẩn bị ra tay đối phó đứa nhỏ trong bụng Trương thị rồi, chỉ là rốt cuộc sẽ động thủ thế nào nô tỳ chưa có điều tra ra được, hình như là bên trong Dao Hoa cung được an bài người của Huệ phi." Lan Doanh cung kính đáp.

"Ừ. Tốt nhất là điều tra rõ xem Huệ phi rốt cuộc muốn làm những gì. Đứng rồi, đồ ăn của Huệ phi không cần bỏ thêm nguyên liệu nữa, nghĩ đến hiện tại Huệ phi dù không cần bỏ thêm nguyên liệu gì đó tâm tình cũng sẽ không ổn định được." Hoàng hậu nghĩ rồi nói, trong lòng tỏ rõ đối với việc Huệ phi đây ra nhà hoàn thân cận bên cạnh rất là khinh thường.

Nhất là Huệ phi không phải là tự nguyện đây ra! Hoàng hậu là người rõ nhất vốn là Trương Vân Nguyệt đang chờ hết tuổi để ra khỏi cung, nếu không phải Huệ phi cho ả ta uống xuân dược ả ta sao có thể leo được lên giường của Hoàng đế.

Nhưng ban đầu không muốn không có nghĩa là sau khi đã bò được lên giường rồi cũng sẽ còn như vậy, dù sao ở trong hậu cung này, hoặc là có được sủng ái của hoàng thượng leo lên vị trí cao hơn, hoặc chính là bị giẫm vào trong bùn đất trở thành bụi bặm ở trên đất.

Chỉ sợ hiện tại Trương thị hận chết đã không còn chút tưởng niệm nào đối với Huệ phi rồi.

Chính là bởi vì Trương Vân Nguyệt ban đầu không phải tự nguyện bò lên giường, cho nên hoàng hậu thật ra đối với Trương thị cũng không có bao nhiêu oán hận, chỉ là đối với nữ nhân hậu cung phải có ý tốt là chuyện không bao giờ có.

Bên trong Dao Hoa cung

Trương Vân Nguyệt cho đến bây giờ có chút không phản ứng kịp, ngây ngốc nhìn mấy vị ma ma đột nhiên xuất hiện ở trước mặt. Ba vị ma ma này chính là những người sau khi Triệu Khải Hâm rời đi đưa tới, vốn là Trương Vân Nguyệt chỉ là Bảo Lâm nên bên cạnh không có bố trí ma ma.

"Bảo Lâm, ba vị ma ma này muốn an bài thế nào?" Cúc Hoa thấy chủ tử nhà mình hình như còn không có phản ứng kịp, có chút lo lắng hỏi.

"A, an bài ở đây." Trương Vân Nguyệt nói tới chỗ này dừng lại, nàng hiện tại đang ở chính là Thiên Điện của Dao Hoa cung, hơn nữa còn là một Thiên Điện nhỏ, trừ chỗ ở của nàng ra, những phòng khác cũng đã bị cung nữ cùng thái giám ở chật rồi, ba vị ma ma mới tới sau này thật không có chỗ ở rồi!

"Các ngươi đi hỏi một chút Ngự tổng quản, xem có thể an bài đến ở trong Thiên Điện được hay không." Trương Vân Nguyệt lúng túng cười cười với ba vị ma ma.

Ba ma ma ngược lại tính tình dễ chịu không hề tức giận, họ nhận lệnh đến hầu hạ đã tìm hiểu rõ ràng về Dao Hoa cung này, đương nhiên biết hiện tại Trương Bảo Lâm này ở Thiên Điện không có chỗ để an bài cho bọn họ.

Cúc Hoa trở về rất nhanh, mang về tin tức là hoàng thượng cho Trương Bảo Lâm chuyển cung điện, mặc dù không có dời đến chánh điện Dao Hoa cung, nhưng là di chuyển tới tả Thiên điện cũng không kém chánh điện của Dao Hoa cung.

"Bảo Lâm xin chờ một chút, để ba lão nô đi trước xem xét hoàn cảnh tả Thiên Điện này đã." Ba vị ma ma cười nói.

Trương Vân Nguyệt gật đầu, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhanh như vậy đã đến thời gian ăn trưa, lúc này mới phát giác mình lúc ăn sáng ăn rất ít, hiện tại đói bụng rồi.

"Trước đi chuẩn bị một chút đồ ăn." Trương Vân Nguyệt cười nói.

Ba vị ma ma vốn là đang muốn đi ra ngoài nghe được Trương Vân Nguyệt muốn ăn cơm liếc nhau một cái, để lại một ma ma họ Ngô. "Ngô ma ma đói với đồ ăn có nghiên cứu tương đối." Ba ma ma giải thích với Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt đối với chuyện này bày tỏ hiểu, nàng cũng lo lắng có người ở trong đồ ăn của nàng tăng thêm một vài thứ nguyên liệu không nên có.

Sau khi hai ma ma rời đi, Trương Vân Nguyệt an tâm chờ điểm tâm.

Chỉ là hai ma ma đi vào tả Thiên Điện bên đó chưa được bao lâu liền sắc mặt có biến đổi lớn từ bên trong đi ra, biểu hiện của hai vị ma ma khiến những cung nữ cùng thái giám ở quanh đó sợ đến瑟瑟 tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hạ Hoa là một người khá thận trọng, khi thấy sắc mặt hai ma ma cũng thay đổi, trong lòng liền biết tình huống trong Thiên điện chỉ sợ không tốt!

"Ma ma."

"Hạ Hoa cô nương, chuyện lần này rất nghiêm trọng, ngươi đi mời Đặng thái y tới một chuyến." Ma ma lớn tuổi nhất trong hai ma ma, Lý Ma Ma trầm giọng nói, Ngọc ma ma ở bên cạnh cũng có vẻ mặt nặng nề.

Đợi đến sau khi Hạ Hoa rời đi, hai ma ma mới liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ khiếp sợ.

Trương Vân Nguyệt ở trong phòng mình nghe động tĩnh phía ngoài, bảo Cúc Hoa đi ra ngoài.

"Bảo Lâm, hình như bên Thiên Điện có vấn đề." Cúc Hoa cau mày nặng nề nói.

"Cái gì? Không đến nỗi chứ? Động tác của ai nhanh vậy?" Trương Vân Nguyệt thật sự cảm thấy hoài nghi, động tác của người động thủ này không khỏi quá nhanh? Hoàng thượng mới nói cho mình dời cung, bên kia đã bố trí xong?

Chỉ sợ dù là hoàng hậu ra tay cũng không có tốc độ nhanh như vậy chứ?

"Đi nữa, xem những thứ đó là do ai bỏ vào." Trương Vân Nguyệt cảm thấy người của hậu cung không thể nào có tốc độ nhanh vậy, hơn nữa còn hành động trước mặt nhiều người giữa ban ngày ban mặt.

"Vâng" Cúc Hoa xoay người đi ra ngoài, Trương Vân Nguyệt đã không còn nhân hạ thoải mái xem sách tiếp, hiện tại nàng chỉ nghĩ, nếu như không phải Đặng thái y bảo Hoàng đế an bài ba ma ma, chỉ sợ hiện tại nàng đã chuyển vào Thiên Điện đó rồi, đứa bé trong bụng mình chỉ sợ cũng không giữ được!

Trương Vân Nguyệt lẳng lặng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, chuyện lần này đến cùng có phải nhằm vào nàng không, bây giờ còn chưa biết, chỉ hi vọng người của hoàng thượng có thể bảo vệ nàng.

Bên kia Đặng thái y tới rất nhanh, đi tới cửa Thiên Điện này, trên mặt Đặng thái y liền lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Này."

"Đặng thái y, chắc ngài cũng cảm thấy rồi." Lý Ma Ma đi tới bên cạnh Đặng thái y, vẻ mặt nặng nề nói.

"Ừ, động thủ đi." Đặng thái y gật đầu một cái, nghiêm túc nói.

Đặng thái y và Lý Ma Ma, Ngọc ma ma dẫn theo đội ba người tiến vào Thiên Điện bắt đầu thanh trừ vật bản trong Thiên điện. Cúc Hoa ở cửa Thiên Điện phía xa nhìn tình cảnh, khi thấy mấy món được chuyển ra, vẻ mặt liền kinh hãi.

Cúc Hoa trở lại Thiên Điện bên phải, chân vốn muốn bước vào đột nhiên dừng lại ngay cửa, xoay người trở về phòng của mình, lau lau cơ thể của mình một lần rồi thay quần áo khác, mới trở lại bên cạnh Trương Vân Nguyệt.

"Bảo Lâm, đã tìm được rất nhiều thứ ở Thiên điện bên trái, hai ma ma và Đặng thái y vẫn còn ở bên trong tiếp tục lục soát." Cúc Hoa nói thật, vẻ mặt sợ hãi, hiện tại nàng cũng như Trương Vân Nguyệt, nghĩ tới nếu không phải Đặng thái y nói cần phải ba ma ma tới đây, hơn nữa Thiên Điện bên trái có hai ma ma đi trước điều tra, chỉ sợ bây giờ chủ của nàng đã trúng chiêu.

Kết quả sau đó Trương Vân Nguyệt không có quan tâm nữa, nàng chỉ đóng kín cửa dưỡng thai.

Chuyện dời cung cũng từ chối đến ngày hôm sau.

Hoàng hậu biết Thiên điện bên trái Dao Hoa cung đã tìm ra rất nhiều vật bản, khiếp sợ trực tiếp đẩy cái ghế nhảy dựng lên.

"Người nào ra tay? Thật là quá nhanh rồi! Đi thăm dò!" Hoàng hậu rất rõ ràng thể lực của nàng tuyệt đối không làm được điều này, như vậy trong hậu cung thậm chí có người đã tạo ra thể lực mạnh hơn trước mắt nàng? Nàng làm sao cho phép?

Huệ phi cũng biết tin tức này, chỉ là nàng ta càng phần hận hơn, tại sao Trương Vân Nguyệt không có trúng chiêu?

Khi Triệu Khải Hâm lấy được tin tức nội thị truyền đến liền ngồi yên sau bàn sách, chờ Đặng thái y tới hỏi báo kết quả điều tra.

Ban đêm, trải qua cả buổi chiều nghiêm túc tỉ mỉ kiểm tra, hai ma ma và Đặng thái y rốt cuộc xác nhận, Thiên Điện bên trái an toàn. Hai ma ma trở lại Thiên Điện bên phải còn Đặng thái y thì trở lại cung Thái Cực.

Mà kết quả điều tra rốt cuộc là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ở trong cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm ngồi trầm mặc, thái độ dưới ánh nến lập lòe không rõ giống như không thành thật.

"Khởi bẩm hoàng thượng, trải qua vi thần và hai ma ma tỉ mỉ kiểm tra phát hiện, những thứ đó phần lớn là đã tồn tại từ rất sớm, còn có một bộ phận thì được bố trí mấy tháng trước." Đặng thái y rất cung kính hồi bẩm, hần cảm thấy đám nương nương trong hậu cung này thật đúng là nhân tài.

Lúc hần kiểm tra đã phát hiện rất nhiều cách dùng thuốc kỳ lạ, những thứ này rất nhiều thái y Thái Y Viện đều không biết, nhưng đám nương nương ở hậu cung đã dùng mấy thứ này hại người rồi.

"Há? Từ rất sớm đã có?" Triệu Khải Hâm nghĩ cũng không cần nghĩ liền biết mấy thứ bị bỏ vào mấy tháng trước là do nữ nhân hậu cung ra tay khi mình hạ chỉ cho Trương Vân Nguyệt vào Dao Hoa cung ở, nhưng thứ bố trí từ lâu, thì là bao lâu trước kia?

"Việc này, vi thần không tra được năm cụ thể, nhưng có thể suy đoán ra ít nhất không ít hơn năm năm."

"Nói xem có thứ gì." Triệu Khải Hâm không nghĩ đến những thứ được bố trí từ lâu nữa, khẳng định là do người hầu hạ ở tiền triều bố trí, theo hần nhớ, phi tử cuối cùng ở Dao Hoa cung này chính là sủng phi của phụ hoàng - Lệ Phi.

Nhắc tới thì Lệ Phi ban đầu rất được cung chiều, có một lần đã khiến tiên hoàng có ý phế hậu, nhưng đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh. Chưa tới ba mươi tuổi đã đi rồi, lúc ấy còn mang thai nữa, một xác hai mệnh.

"Có hai dụng cụ bị ngâm thuốc khiến cơ thể người ta suy yếu, đồ cổ bày biện thì có ba món bị ngâm thuốc làm con nít không hít thở được, một bình

phong bị ngâm thuốc xây thai, một bồn hoa bị chôn vào loại thuốc khiến người ta sinh ra ảo giác. . . ." Đặng thái y nói ra tác dụng của từng loại thuốc, mồ hôi lạnh từ trán Ngụy Đình đã rơi xuống.

Bố trí như thế, nếu Trương Bảo Lâm vào ở, không tới nửa tháng lập tức mất mạng! Đây thật là hung ác!

Ngụy Đình tiếp tục nghiêm túc nghe Đặng thái y nói, sau khi nghe Đặng thái y báo xong từng loại thuốc ngâm dụng cụ mới nói: "Hai dụng cụ trong phòng khiến cơ thể người ta suy yếu và bình hoa khiến sinh ra ảo giác là mới bỏ vào, những thứ khác đều là mấy năm trước rồi."

Ngụy Đình thở phào nhẹ nhõm, cũng may những người đó không muốn trực tiếp đụng vào long tự nếu không hậu cung chỉ sợ không an tĩnh được nữa.

Khi chuyện bên Dao Hoa cung truyền tới bên tai Thái hậu, thì Thái hậu ngăn người, "Chuyện lên bán đồ cấm trong hậu cung lần trước tra ra sao rồi?"

"Bẩm thái hậu nương nương đã bắt được mấy nội thị và cô cô, còn có một vài tiểu thái giám tiểu cung nữ, những tổng quản và ma ma khác thì không có bắt được, nhưng cấm vệ quân đã bị hoàng thượng đổi sạch, trong đó còn có một số người của vương gia."

"Người của Vương gia đã đụng đến cấm vệ quân rồi hả?" Thái hậu nhướn mày, trong mắt thoáng qua vẻ sảo lo.

"Đúng vậy, người của Vương gia, hơn nữa còn thuộc nhà mẹ của hoàng hậu nương nương."

"Thanh ma ma bà giúp ta chú ý hoàng hậu, xem hoàng hậu rốt cuộc tính toán làm cái gì?" Thái hậu cũng không phải là người bình thường, trải qua nhiều, tự nhiên cũng lo xa, hoàng thượng cảm thấy không có việc gì, nhưng Thái hậu lại cảm thấy khác thường.

"Vâng" Thanh ma ma rất cung kính, bà đi theo Thái hậu từ lúc làm hoàng hậu đến bây giờ, hoàng hậu bị hậu phi đè ép, hoàng hậu bị khi dễ, hoàng hậu nổi lên, hoàng hậu bỏ tất cả quyền thế, bà đều theo, bà rất rõ ràng trong lòng của hoàng hậu nhi tử mới là quan trọng nhất, nếu ai muốn thương tồn nhi tử của người, người có thể liều mạng với người đó!

Quyền thế phú quý cái gì, cũng không quan trọng bằng nhi tử của bà. Tấm lòng này rất ít có trong hậu cung, lúc đầu hầu hạ có lẽ đám cung phi hậu cung sẽ thấy đứa bé rất quan trọng, nhưng so sánh với sự cưng chiều của hoàng đế, họ hiển nhiên chú trọng sự cưng chiều của hoàng đế dành cho họ hơn.

Họ đều nghĩ nhi tử có thể có, nhưng mất cưng chiều của hoàng thượng rồi thì hết, nếu hoàng thượng quên người, vậy thì sẽ không thể sống tốt trong hậu cung.

"Nương nương, bên Dao Hoa cung có cần cho người qua không?" Trương ma ma bên cạnh hoàng hậu hơi lo lắng cho hoàng hậu, họ đã động tay chân trong thiên điện Dao Hoa cung! Hiện tại hai ma ma hoàng thượng phái đến đã phát hiện khác thường.

"Không cần phải để ý, chúng ta chỉ động một đồ vật, Huệ phi và những người khác có ai không động đến?" Hoàng hậu tùy ý nói, đúng là nàng đã ra tay, nhưng nàng chỉ thả một vật trang sức bằng ngọc vào trong món đồ, thuốc ngâm trang sức đó, không có tác dụng gì lớn, chỉ khiến lòng người phiền não mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

"Huống chi, hoàng thượng có thể hay không đi sâu vào điều tra còn không biết đấy." Hoàng hậu đối với điểm này cũng là rất tin tưởng, Trương Bảo Lâm sao cũng chỉ là một người cung nữ bình thường bỏ lên mà thôi, một nữ nhân như vậy có tư cách gì khiến hoàng thượng làm to chuyện sao?

Ít nhất hoàng hậu cũng nghĩ đến nếu như nói nàng là hoàng thượng, là tuyệt đối sẽ không vì một Trương Bảo Lâm như vậy mà đồng ý làm to chuyện lên.

Nhưng mà hiển nhiên là hoàng hậu không phải hoàng thượng Triệu Khải Hâm này, trong lòng Triệu Khải Hâm chuyện ở hậu cung không có gây nên việc hệ trọng, nếu như không phải là bởi vì hấn trải qua một ít chuyện có lẽ hấn cũng sẽ giống như những Hoàng đế khác, cho là phụ nữ hậu cung đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng lúc đầu mẫu hậu hấn đem chuyện ở trong hậu cung quản lý ngay ngắn rõ ràng, hơn nữa sủng phi hậu cung thông qua gió bên tai mà ảnh hưởng quyết định chính trị của phụ hoàng hấn từ đó ảnh hưởng xu thế cả triều đình phía sau.

Triệu Khải Hâm khác sâu một chuyện, nữ nhân hậu cung cũng không thể nhỏ!

Chuyện hậu cung ảnh hưởng tiền triều, rồi sau đó nữ nhân trong cung tính toán có lúc so nam nhân tính toán đều rất ngoan độc! Hấn coi như không thèm đề ý nữ nhân hậu cung cũng muốn đem họ nắm giữ ở trong bàn tay trong.

Mà chuyện lần này khiến Triệu Khải Hâm tìm được cơ hội, vị hoàng đế Triệu Khải Hâm hẳn hướng phía hậu cung sắp xếp quân cờ nằm vùng!

Nghe hình như lại để cho người ta rất không thể tin được, một Hoàng đế như hẳn biết chuyện sau nhà mình cần thông qua thủ đoạn bí mật.

Nhưng là đây chính là sự thật, hậu viện cho tới bây giờ đều là người thiên hạ, hẳn dù là Chúa Tể thiên hạ, là Hoàng đế Cảnh Hi vương triều, hẳn cũng chỉ là một nam nhân, chuyện hậu viện hẳn chỉ có thể dựa vào phương pháp chỉ có thủ đoạn bí mật!

Theo điều tra thấu đáo, sắc mặt Triệu Khải Hâm càng ngày càng kém, đồng thời trên triều đình các đại thần kinh ngạc phát hiện trong ngày thường hoàng thượng coi như là ôn hòa, thế nào gần đây càng ngày càng lãnh khốc rồi hả ?

Thủ đoạn của người kia tuyệt đối không lưu tình chút nào!

Mà việc hậu hạ này có một quan viên tham ô phạm đến trong tay hoàng thượng, án các đại thần nghĩ, hoàng thượng sẽ phải như ban đầu tịch biên gia sản của bọn họ liền sau bỏ qua cho bọn họ.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn không như thế, hoàng thượng không chỉ có đem tịch biên gia sản quan viên tham ô rồi, còn diệt tam tộc! Hơn nữa tam tộc là từ quan viên kia bắt đầu đếm xuống, thậm chí có mấy đứa trẻ con.

Nhưng hoàng thượng lần này cũng là quyết tâm không buông tha bọn họ, ngay cả này trẻ con cũng không có bỏ qua cho.

Dĩ nhiên Triệu Khải Hâm vì không để cho danh tiếng của mình bị tổn hại, trực tiếp đem chuyện tham ô quan viên làm công bố ra ngoài, hơn nữa còn giải thích thêm quan viên kia làm chuyện này sau hại bao nhiêu người

Việc này đưa đến bách tính cảm thấy hoàng thượng rất lãnh khốc, hoàng thượng làm như vậy là vì cho những dân chúng vô tội bị hại lấy lại công đạo, đây là không có sai!

"Đáng ghét! Thật là không ngờ đến hẳn phản ứng trái lại rất mau! Nhưng mà hẳn lần này là chuyện gì xảy ra? Thế nào thủ đoạn độc ác như vậy?" Trong kinh thành trong phủ đệ xa hoa nào đó hai người núp trong bóng tối đối thoại lạnh lẽo tiến hành.

"Này, tiểu nhân cũng không biết, chỉ là từ trong cung truyền đến tin tức, hình như là nữ nhân hậu cung chọc tới hẳn."

Nói tới chỗ này chỉ sợ là người đều biết rõ hẳn trong miệng bọn họ chính là này cửu ngũ trên người rồi.

"Nữ nhân hậu cung? Những nữ nhân này quá nhân nhả sao? Làm sao lại chọc tới hẳn? Nhưng mà lần này hẳn giống như đã có kinh nghiệm, lần này tịch biên gia sản giống như không có còn dư lại bao nhiêu bạc?"

"Đúng vậy, lần này tịch biên gia sản tất cả bạc cũng bị hẳn mang đi, chỉ để lại vài món tương đối nhỏ món bị quên lãng ở góc vật nhỏ." Người kia nói lời này rất là buồn bực, này vật nhỏ thật lòng rất nhỏ, tỷ như Nam Hải trân châu chỉ có to hơn ngón út chỉ có một viên, còn có chính là một Ngọc Phật lớn bằng ngón cái.

"Tới hẳn là phát hiện khác thường rồi, làm cho người ta thu tay lại, ta không phải muốn vì hơi bạc đem người của chúng ta cũng phải đền đi vào."

"Dạ, tiểu nhân liền truyền lệnh xuống."

Bên trong hoàng cung.

"Hoàng thượng, tiểu nhân theo như ngài nói, trừ khiến quan viên hộ bộ vây lại bên ngoài nhà, tiểu nhân sau lại dẫn theo một nhóm người đi tìm tòi một lần nữa, tại bên trong âm thất tìm ra 20 rương vàng bạc châu báu. Mỗi cái rương cũng có thể bỏ vào được một người đàn ông trưởng thành." Vương Kỳ nói tới chỗ này trong lòng cảm thấy xét nhà quan viên hộ bộ này không hoàn toàn triệt để, số bạc tìm thấy nơi bí mật có thể so với bạc trên mặt nổi nhiều hơn rồi.

"Ừ, ta hiểu biết rõ rồi, người đi xuống." Triệu Khải Hâm nghe được lời Vương Kỳ nói, mắt híp một cái, hộ bộ có người đưa tay a. Trong lòng Triệu Khải Hâm nhân nhậ nghĩ.

Sau giữa trưa.

"Bãi giá Dao Hoa cung." Triệu Khải Hâm nói khiến Ngụy Đình ngăn người, sắc trời ngoài cửa sổ còn sớm vô cùng a, thế nào hoàng thượng đã muốn đi Dao Hoa cung rồi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Nguy Đình mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn là rất nhanh ở bên ngoài xướng một tiếng.

Triệu Khải Hâm mang theo Nguy Đình cùng thị vệ hướng Dao Hoa cung đi tới, đi tới Phụng Minh cung lại bị người hầu ngăn cản đường.

Người cản đường không phải là người khác chính là cung nữ thân cận bên cạnh hoàng hậu, Cẩm Tú.

"Tham kiến hoàng thượng." Cẩm tú thấy hoàng thượng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng là đợi được hoàng thượng đi qua ngăn lại hoàng thượng rồi.

"Àn?" Triệu Khải Hâm thấy quỳ trên mặt đất là Cẩm Tú, ánh mắt lóe lóe, hẳn biết rõ đi qua nơi này sẽ bị chặn lại, nhưng mà hắn đi ngược hướng hoàng hậu sẽ cản người như thế nào.

"Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương có chuyện quan trọng thương lượng." Cẩm Tú nghiêm cẩn nói, đây tuyệt đối là thật, hoàng hậu đúng là có chuyện có thể cùng Triệu Khải Hâm nói, nhưng là chuyện này có hay không quan trọng đến hậu cung của hoàng thượng, cái này chỉ thấy người thấy trí rồi.

"A, dẫn đường." Triệu Khải Hâm không nói thêm gì, chỉ thần nhiên nói.

Đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm, trong lòng Nguy Đình đầy hồ nghi, không khỏi cẩn thận ngược mắt nhìn Triệu Khải Hâm một cái, phát hiện trên mặt chủ tử nhà mình cũng không có lộ ra bất kỳ nét không vui nào, trong lòng có một chút xác định.

Là hoàng thượng cố ý.

Cho nên nói, không cần nô tài cận thân hầu hạ người, này không cần vung suy đoán lòng Hoàng đế nghĩ gì, Nguy Đình hầu hạ người chính là rõ ràng nhất, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không bởi vì hoàng thượng là cố ý.

Hoàng hậu thấy tiến vào Triệu Khải Hâm, đối với cung nữ Cẩm Tú này hài lòng hơn, cuối cùng là không để cho nàng chuẩn bị uống phí.

"Hoàng hậu, cung nữ trong cung người nói người có chuyện tìm thăm? Nói một chút đi, rốt cuộc là có chuyện gì." Triệu Khải Hâm sau khi đi vào thậm chí cũng không có ngồi xuống liền hỏi một câu như vậy, hình như nói cho hoàng hậu, hẳn đối với hoàng hậu hành động cắt ngang hắn đi hậu cung cảm thấy rất là tức giận.

"Hoàng thượng, cận thân đúng là có chuyện muốn bẩm báo hoàng thượng, là như vậy, Dao Hoa cung, Thiên Điện bên kia chuyển ra rất nhiều thứ, cận thân là muốn hỏi một chút hoàng thượng, vật này muốn bỏ tức sao? Án theo thân phận Trương thị Bảo Lâm mà nói, nếu như hiện tại chủ đạo trái Thiên Điện, vậy có điểm không hợp quy củ." Hoàng hậu vừa nói vừa cẩn thận dò xét sắc mặt của Triệu Khải Hâm, chỉ cần Triệu Khải Hâm biểu hiện ra tâm tình tức giận gì, nàng liền tiếp theo nói.

Chỉ tiếc Triệu Khải Hâm khiến hoàng hậu thất vọng, Triệu Khải Hâm sau khi nghe hoàng hậu nói, một điểm ý tứ tức giận cũng không có, chỉ là nhàn nhạt nhìn hoàng hậu.

Đang lúc hoàng hậu cho là Triệu Khải Hâm sẽ luôn luôn như vậy trầm mặc đi xuống, Triệu Khải Hâm lên tiếng.

"Không biết hoàng hậu cảm thấy nên có phẩm cấp gì mới có thể ở bên trái trong thiên điện đây?"

Vấn đề này hỏi rất kỳ quái, chỉ là hoàng hậu cũng không có suy nghĩ nhiều.

"Hoàng thượng, phi tử trong hậu cung phẩm cấp gì ở cung điện cũng không phải cận thân làm chủ, mà là án lệ thường. Theo thường lệ, Dao Hoa cung, trái Thiên Điện Tiếp dư mới có thể vào ở, chánh điện sung viện mới có thể vào ở."

Hoàng hậu rất nghiêm túc nhìn Triệu Khải Hâm, bộ dáng kia là nói cho Triệu Khải Hâm, nàng chỉ làm việc chung.

Phải nói hoàng hậu có muốn hay không chuyện Trương Vân Nguyệt sinh hạ đứa bé, hoàng hậu nhưng thật ra là mâu thuẫn, đầu tiên nàng bản thân cũng không ghét Trương thị, nhưng là thích là tuyệt đối không có. Không ghét cô ấy là hoàn toàn là bởi vì nàng cho nên trở thành hậu phi của Triệu Khải Hâm hoàn toàn là tính toán của Huệ phi, cũng không phải nàng tự nguyện.

Điểm này đưa đến hoàng hậu không ghét nàng, nhưng là không ghét nàng không có nghĩa là hoàng hậu nguyện ý có một người khác có đứa bé tới cùng con trai mình của tranh đoạt địa vị.

Nhất là chính con trai của nàng còn là một ả sắc thuốc, trên cơ sở, bất kỳ một đứa con trai khỏe mạnh nào đối với nàng mà nói đều là uy hiếp.

Dĩ nhiên loại mâu thuẫn này nghĩ đến là không duy trì được bao lâu. . . .

"Vậy thì cho nàng thăng lên phẩm có thể. Trương thị dụng dục con cháu có công, thăng làm chính tam phẩm Tiếp dư." Triệu Khải Hâm một câu nói

nhưng đem nữ nhân hậu cung làm cho kinh hãi rớt cầm.

Trương Vân Nguyệt hoàn toàn không nghĩ tới mình cứ như vậy thăng lên bậc.

Người nói nàng lúc mới bắt đầu lập tức liền nhảy qua hai cấp thành Bảo Lâm, việc này đã đủ làm cho người ta ghen tỵ rồi, mặc dù hoàng thượng bốn tháng không có đi đến chỗ nàng, nhưng bụng nàng không chịu thua kém, hai lần thừa sủng liền mang thai rồi.

Nói mang thai liền mang thai đi, mang thai rồi có thể hay không sanh ra được đây đều là một vấn đề, nhưng xoay người còn không đợi động tác của bọn họ hoàng thượng liền phái ba ma ma một thái y qua.

A hòa, lần này xem như tâm tình ghen ghét của nữ nhân hậu cung lập tức đạt tới điểm cao nhất. Nhất là Huệ phi, các loại ghen tỵ a, nàng mang thai hoàng thượng cũng không nhớ qua phái một ma ma nào qua đâu! Liều mạng cái gì Trương thị có thể có à?

Nhưng tiếp tục nhìn xuống chuyện tình khiến nữ nhân hậu cung càng thêm không bình tĩnh, chuyện Trương Bảo Lâm đến ở bên phải Thiên Điện là chuyện không có trong quy củ, nhưng là ai bảo ban đầu Dao Hoa cung không có ai ở sau những cung nhân quét dọn cũng liền quét dọn chánh điện cùng hai Thiên Điện đây?

Vì vậy Trương Bảo Lâm chọn nâng phẩm cấp của nàng đến ở bên phải Thiên Điện, nhân gia đây cũng không thể nói cái gì.

Nhưng cái người mới mang thai đâu rồi, liền lại mang, còn chưa phải hợp phẩm cấp lại đem đến trái Thiên Điện ở, vậy làm sao coi?

Được hoàng hậu nhắc nhở một cái không hợp phẩm cấp, hoàng thượng trực tiếp đem phẩm cấp thăng cho người, giống như đang nói..., như vậy không phải có thể ở rồi hả?

Vì vậy, một đạo chỉ ý, khiến hậu cung hoàn toàn sôi trào. Trương Vân Nguyệt ở bên trong Dao Hoa cung đã có thể tưởng tượng được oán khí của nữ nhân hậu cung rồi.

"Hoàng thượng thật ác độc." Đây là câu duy nhất Trương Vân Nguyệt sau khi tiếp xong chỉ ý thăng lên ý vị nói, thật bất hạnh nàng cho là không ai nghe được cứ như vậy bị âm vệ ở chỗ tối nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Triệu Khải Hâm nghe ám vệ báo cáo xong, khuôn mặt sùng sốt, "Thật không ngờ như thế mà nàng lại không bị mê hoặc." Nữ nhân hậu cung nếu gặp phải chuyện giống như Trương Vân Nguyệt thì chỉ sợ đã sớm kích động đến nổi chẳng phân biệt được đâu là nam đâu là bắc mới đúng?

Nhưng Trương Vân Nguyệt lại vẫn có thể đoán được dụng ý trong lòng của hắn, chuyện này đúng là không tầm thường.

Triệu Khải Hâm hiểu rõ hắn sẽ không để cho đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt xảy ra bất cứ vấn đề gì, nhưng một đám nữ nhân hậu cung ai cũng đều quá mức âm trầm, hoàng đế như hắn nếu chỉ biết đem toàn bộ tinh lực đặt trong việc triều chính chỉ sợ là không phòng được thủ đoạn của những nữ nhân trong hậu cung.

Về phần Trương Vân Nguyệt, Triệu Khải Hâm cho tới bây giờ cũng chưa nắm bắt được suy nghĩ trong đầu của nàng.

Trong lòng Triệu Khải Hâm, Trương Vân Nguyệt cũng được xem là có chút đầu óc, nhưng là tuyệt đối không phải là một nữ nhân cực kỳ thông minh. . .

Cái này nếu để Trương Vân Nguyệt biết được, đoán chừng Trương Vân Nguyệt sẽ buồn bực đến chết. Nàng tuyệt đối sẽ không tự thừa nhận bản thân mình không được thông minh, nhiều nhất thì nàng cũng chỉ có thể thừa nhận mình không có kinh nghiệm cung đấu mà thôi.

Bây giờ trong Lăng Nguyệt cung Huệ phi đã không còn kiềm chế được nữa rồi, nàng ta vốn là muốn dưỡng thai trước đã, đợi đến sau khi đứa bé được sinh ra lại tiếp tục động tay động chân, nhưng bây giờ nàng ta đã không nhịn được nữa!

"Trương ma ma, người đi tìm Lý cô cô đến cho ta." Huệ phi lạnh lùng nói, mắt lộ ra ánh sáng lạnh lùng hung ác.

Trương ma ma nghe thấy lời nói của Huệ phi, thật nhanh ngẩng đầu nhìn chủ tử nhà của bà một cái, kết quả là nhìn thấy được ánh mắt lạnh của Huệ phi, lập tức sợ hãi rợn cả tóc gáy.

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Trương ma ma nói xong xoay người thật nhanh đi ra ngoài.

Sau khi Trương ma ma rời đi, Huệ phi không nhịn được nắm chặt tay lại "Hừ" một tiếng. Hít thở một hơi thật sâu, "Không được, ta phải tỉnh táo." Trong lòng không ngừng tự nói với mình là phải tỉnh táo lại một chút, sau một hồi lâu Huệ phi mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Huệ phi nương nương." Huệ phi cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, bà ta đi vào trung ra khuôn mặt điềm lệ nhưng lại lộ ra tử khí.

"Lý cô cô ngồi." Bà ta vừa đến Huệ phi trong nháy mắt thân thể cứng đờ, tâm tình khẩn trương không ngừng vặn xoắn chiếc khăn trong tay.

"Tạ Huệ phi nương nương." Khuôn mặt điềm lệ của Lý cô cô tuyệt không biểu lộ chút tâm tình nào trả lời một cách máy móc.

"Lý cô cô chắc cũng đã biết Bồn cung gọi người tới là làm cái gì." Huệ phi không muốn vòng vo, mà trực tiếp nói thẳng với Lý cô cô.

"Dạ, đây là đồ mà nương nương cần." Lý cô cô nói rồi lấy ra từ trong tay áo của mình một bọc bột thuốc. Lý cô cô đem bột thuốc trực tiếp để lên bàn, bà ta biết rõ, Huệ phi trước mặt mình chắc chắn sẽ không đại đột mà trực tiếp sờ vào bột thuốc để kiểm tra.

Dù Huệ phi dùng bà ta nhưng Huệ phi cũng không hề tin tưởng bà ta, vị trí của bà ta cũng giống như Trương Vân Nguyệt – người bị Huệ phi gài lên giường hoàng thượng. Huệ phi dùng nàng ta nhưng lại không tin nàng ta sẽ luôn luôn trung thành với mình, cho nên mới lấy xuân dược từ chỗ của bà mà đi gài bẫy nàng ta.

"Không biết vật này có hiệu quả gì?" Huệ phi nghiêm túc hỏi Lý cô cô.

"Sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng sẽ làm cho người đó vĩnh viễn nằm trên giường bệnh." Lý cô cô nói thật với Huệ phi.

Huệ phi rất hài lòng, mấy chuyện giết người như vậy, hiện tại nàng đang mang thai cũng không muốn hại con của mình, chỉ làm cho thân thể nàng ta suy yếu, vậy thì không sao.

"Tốt, đa tạ Lý cô cô, Trương ma ma, đem chiếc vòng đeo tay bằng ngọc xanh cực phẩm ở trong hộp trang sức trong phòng ta lấy đưa cho Lý cô cô." Huệ phi có được vật mình muốn, trong lòng rất là vui mừng, lần này chỉ ra rất hào phóng.

"Vâng" Trương ma ma đối với việc Lý cô cô được ban thưởng một vật quý báu như vậy trong lòng có chút ghen tỵ, chỉ là không dám biểu hiện ra ngoài, bà ta đi theo hầu hạ bên cạnh Huệ phi, biết rõ Huệ phi là người như thế nào, nếu chỉ bởi vì một lần ban thưởng mà lộ ra vẻ mặt bất mãn, chỉ sợ đến lúc đó Huệ phi sẽ không còn tin tưởng bà ta nữa.

Đối với một nô tài đi hoài nghi chủ nhân của mình Huệ phi không bao giờ tin tưởng!

"Trương ma ma, đem đồ này giao cho người mà chúng ta đã an bài trong Dao Hoa cung." Huệ phi nhàn nhạt chỉ vào bột thuốc mà Lý cô cô đặt ở trên khay trà.

"Dạ, nô tỳ đi ngay."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Hành động bên này của Huệ phi tác tạm thời không đề cập tới, trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt được bảo vệ vô cùng tốt, nguyên nhân là do có ba vị ma ma ở bên cạnh, cái gì đưa đến cho Trương Vân Nguyệt đều an toàn.

Vì vậy cuối cùng Trương Vân Nguyệt cũng không cần lo lắng đề phòng nữa, ít nhất nàng tin tưởng ở phương diện ăn uống sẽ không xuất hiện những thứ đồ ăn không nên xuất hiện ở bên người nàng.

Chỉ là hình như những chuyện xảy ra với những người ở Dao Hoa cung đi dọn dẹp phía Đông Thiên Điện lần này đã làm kinh động cả hậu cung, khiến cho những nương nương trong hậu cung cũng không dám tùy ý hành động, từng người một cũng chỉ dám im hơi lặng tiếng mà xem xét tình hình.

Hôm nay, Trương Vân Nguyệt thấy sắc trời không tẻ ánh mặt trời ảm áp liền sai người mang theo một chiếc xích đu đặt ở trong sân ngồi sưởi nắng.

Tất nhiên chỗ đặt chiếc xích đu Trương Vân Nguyệt đã sai người kiểm tra kỹ rất càng rồi mới cho phép hạ nhân đặt chiếc xích đu để ở đó.

Ba vị ma ma thấy Trương Vân Nguyệt cẩn thận như vậy, gật đầu rất hài lòng, ba người họ tuy là rất lợi hại, nhưng cả ba người dù sao cũng chỉ là hạ

nhân, Trương Vân Nguyệt dù nói thế nào cũng là chủ tử của các bà, có lúc lời của các bà nếu người chủ tử này không chịu nghe theo, cũng rất khó khăn cho họ.

Hiện tại họ cũng không cần phải lo lắng những chuyện này, vị Trương Tiệp Dư này mặc dù là từ cung nữ đi lên, hơn nữa dường như còn bị Huệ phi gài bẫy nữa, nhưng mà cũng chính vì đã bị Huệ phi gài bẫy một lần nên bây giờ mới trở nên thông minh và cẩn thận hơn.

Trương Vân Nguyệt ngồi trên xích đu lẳng lặng phôi nắng. Tay vịn bụng, cảm giác trong lòng vẫn là có chút khó tin. Nghĩ tới trong bụng có một sinh mệnh cùng mình huyết mạch tương liên, trong lòng của Trương Vân Nguyệt nói không ra cảm giác gì.

Vốn là không giải thích được tại sao một người vô dụng như nàng lại đi tới một cái thế giới hỗn tạp đã vậy còn được thừa kế trí nhớ trước kia của cái thân thể này, đối với những chuyện trải qua sau đó, nàng càng hiểu thêm một cách rõ ràng ở đây sinh mạng tùy thời đều có thể bị uy hiếp.

Từ một nơi hoàn toàn bình yên đột nhiên lại chuyển đến một nơi mà tính mạng có thể mất đi bất cứ lúc nào, nếu nói nàng chưa từng nghĩ đến chuyện trực tiếp tự sát sau đó rồi đi cái thế giới này, đó là không thể nào.

Nhưng cũng chính bởi vì lần xuyên qua này làm nàng không dám dễ dàng tự sát nữa, nàng sợ tự sát sẽ tạo thành tội lỗi làm cho mình không có cách nào trở về được thế giới cũ.

Cuối cùng đành phải nỗ lực thích ứng với cái thế giới này, nỗ lực thích ứng với thân phận của mình, tuy vậy, nàng ở trong hậu cung cũng chỉ là một người không có bất kỳ lý tưởng gì, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đi tranh đến người sống kẻ chết, nàng tự biết rất rõ với một người thân phận bình thường như mình mà nói, cho dù trong thân thể này sau khi sống lại vẫn còn trí nhớ ở tương lai cũng không có cách nào đấu thắng nữ nhân hậu cung.

Thế nhưng tất cả tính toán bị đưa bé trong bụng bất thành linh phá vỡ, nếu ngay từ đầu không hề có đứa bé này nàng cũng không muốn làm cho có, nhưng đứa bé đã tồn tại rồi thì nàng sẽ không nghĩ tới chuyện vứt bỏ nó.

Đột nhiên một cỗ mùi hương kỳ quái lạ lẫm cắt đứt suy nghĩ của Trương Vân Nguyệt, "Ma ma, đây là mùi gì vậy?"

"Trương Tiệp Dư nghe thấy được mùi vị kỳ quái gì sao?" Lý Ma Ma một trong ba vị ma ma kinh ngạc hỏi Trương Tiệp Dư.

"Ừ, mùi vị rất kỳ quái." Nói tới chỗ này chân mày Trương Vân Nguyệt nhíu lại, nàng cảm thấy bụng có chút sôi trào, muốn ói. "Úm! Ác!" Trương Vân Nguyệt trực tiếp nhào qua phía bên cạnh.

Lý Ma Ma nhướng mày, hai ma ma kia liền qua giúp một tay, mang Trương Vân Nguyệt đi vào gian phòng bên trong, mà ghế nằm lại rất nhanh bị người khác thu vào.

"Như thế nào?" Lý Ma Ma cau mày hỏi Đặng thái y mời tới.

"Này, tác dụng của thuốc khiến Trương Tiệp Dư nôn ói." Đặng thái y cau mày nói.

"Hả? Thuốc gì mà cả ba người chúng ta đều không nghe thấy được mùi vị." Mặt Lý Ma Ma liền biến sắc nhìn Đặng thái y, vốn dĩ cả ba người bọn họ đều đứng ở bên người Trương Vân Nguyệt nhưng mùi vị đó chỉ có Trương Vân Nguyệt nghe thấy được, mà ba vị ma ma ngay cả một chút mùi lạ cũng không nghe thấy.

"Lý Thiên, bà đối với hương liệu rất tinh thông, đáng lẽ bà phải nghe thấy được mùi vị lạ đó mới đúng chứ?" Hiển nhiên Đặng thái y hiểu rất rõ ba vị ma ma, đối với chuyện Lý Ma Ma cũng không nghe thấy được mùi vị kia cảm thấy rất là kinh ngạc.

"Trương Tiệp Dư không biết ngải có thể nói lại cho vị thần biết mùi mà ngài nghe thấy nó như thế nào hay không?" Đặng thái y nhìn thấy sắc mặt của Trương Vân Nguyệt đã khôi phục rất nhiều, không khỏi hỏi.

Trương Vân Nguyệt nghe thấy lời nói của Đặng thái y, trong đầu bắt đầu nhớ lại mùi vị mà lúc ấy mình nghe được. "Là một loại mùi vị rất kỳ quái, mới nghe thì làm cho người ta rất thoải mái, nhưng rất nhanh bụng của ta liền nôn nao khó chịu vô cùng rất muốn ói, nhưng trong lòng của ta lại có một loại cảm giác là vẫn muốn tiếp tục được ngửi mùi vị đó. Rất quý dị."

Trương Vân Nguyệt vừa hồi tưởng xong cảm giác lúc đó, trong lòng liền nổi lên sự sợ hãi. Cảm giác kia sao lại giống y như cảm giác hít phải ma túy vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Lý Ma Ma sùng sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới lại nhận được đáp án như vậy. Phải nói Lý Ma Ma rất tin tưởng vào cái mũi của mình, dù sao đối với

phương diện nghiên cứu hương liệu bà có thể coi như là tuyệt đối tinh thông, tuy nhiên cũng chưa từng nghe qua loại hương liệu có thể khiến cho người ta sinh ra cảm giác quý dị như vậy!

"Trương Tiệp Dư nếu thật sự đúng là như thế, chuyện lần này chỉ sợ không đơn giản, vừa rồi nô tỳ ở ngay bên cạnh ngài nhưng không hề ngửi được mùi đó, không biết Trương Tiệp Dư có cảm nhận được mùi vị đó đến từ đâu không?" Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt chăm chú hỏi.

Lý Ma Ma thủy chung không tin có hương liệu chỉ phụ nữ có thai ngửi được mà những người khác lại ngửi không thấy, nếu như Trương Vân Nguyệt ngửi thấy mà bà lại không ngửi thấy được vậy chỉ có một loại khả năng, đó chính là mùi vị này cách Trương Vân Nguyệt tương đối gần!

"Này. Ta thật đúng là không có cảm nhận được." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút lắc đầu, lúc ấy nàng đang phơi nắng rất thoải mái, đang lúc mơ mơ màng màng lại đột nhiên ngửi thấy cái mùi vị đó, làm gì còn có thứ cảm giác khác?

Lý Ma Ma cau mày, "Có phải là cái ghế nằm đó có vấn đề hay không?" Cúc Hoa đột nhiên nói với chủ tử nhà mình.

Ba ma ma ở cạnh đều sững sốt, đột nhiên nhớ tới cái ghế nằm đó. Vốn dĩ ghế nằm kia được mang ra hầu hạ cũng đã trải qua kiểm tra của ba ma ma, cho nên ba người vẫn không có nghĩ tới đem cái vấn đề này hướng vào cái ghế nằm.

"Việc này xảy ra là vì ba người chúng ta quá mức tự tin rồi." Ngọc ma ma cau mày nói với hai ma ma kia.

Lý Ma Ma cùng Ngô ma ma hai người liếc nhìn nhau, gật đầu, chuyện xảy ra hôm nay đã thật tốt cảnh tỉnh các ma ma, nếu không họ chỉ sợ sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

"Ta đi bẩm báo cho hoàng thượng." Đặng thái y nhìn ba ma ma đã biết là nơi nào xảy ra vấn đề liền xoay người đi.

Về phần cái ghế nằm có vấn đề đó, mọi người cũng không có nghĩ tới đi tìm, người kia nếu dám tính toán họ ở ngay dưới mặt họ, tất nhiên đã có chuẩn bị vẹn toàn, hiện tại chỉ sợ cái ghế nằm đó đã sớm không biết đi nơi nào rồi.

"Không được, ta vẫn còn muốn đi tìm một chút." Trong lòng Cúc Hoa vẫn là ôm ảo tưởng may mắn muốn đi tìm cái ghế nằm kia.

Qua một khắc đồng hồ, Cúc Hoa sau khi trở lại ưỡn oải nhìn chủ tử nhà mình, "Không tìm được cũng không sao."

"Tìm được một ghế nằm, chỉ là cái đó không phải là cái ghế kia." Cúc Hoa bất đắc dĩ nói với chủ tử nhà mình.

"Cúc Hoa làm sao biết đã không phải là cái ghế kia?" Ngô ma ma nghi ngờ hỏi Cúc Hoa, đại nha hoàn bên cạnh Trương Vân Nguyệt này.

"Tôi biết rất rõ, cái ghế mà chủ tử nằm trên vị trí chỗ gối đầu có một đóa hoa mai, nhưng hiện tại cái ghế đặt ở trong phòng chứa đồ kia trên mặt ghế dựa không có hoa mai." Cúc Hoa nói thật.

Ba ma ma trong lòng cả kinh, đều nhìn được trong mắt nhau đã có cùng một suy nghĩ. Ghế nằm kia được thuộc hạ chuyển ra cho đến giờ thời gian Cúc Hoa tiếp xúc tuyệt đối không vượt qua mười cái hít thở, thế nhưng Cúc Hoa lại có thể quan sát được trên ghế dựa có một đóa hoa mai, lực quan sát không hề yếu.

"Chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?" Ngô ma ma hỏi Cúc Hoa.

".....?"

Mặt Cúc Hoa nghi hoặc nhìn Ngô ma ma, trong lòng không rõ Ngô ma ma hỏi như thế là có ý gì.

Ba ma ma thấy bộ dáng không có nói gì như vậy của Cúc Hoa, quyết định kiểm tra đo lường thật tốt sức quan sát của cung nữ Cúc Hoa này, nếu quả thật rất tốt, như vậy họ có thể giúp bồi dưỡng một chút.

Không phải vì nữ nhân hậu cung tính kế, liền vì tương lai đứa nhỏ trong bụng Trương Tiệp dư này, đứa bé sau khi sinh ra luôn cần một số người chăm sóc.

Ban đầu tinh thần Trương Vân Nguyệt không được tốt lắm, nghe nói không tìm được cái ghế dựa kia thì cũng không có nói gì. Chuyện lần này, mục đích của người kia rốt cuộc là gì nàng còn chưa có nghĩ ra được.

Mùi vị đó không phải là vì muốn mạng của nàng, cũng không phải là vì mạng của đứa bé trong bụng của nàng, như vậy rốt cuộc là tại sao? Chắc chắn không có khả năng chỉ là để nàng ới một trận? Nữ nhân hậu cung khẳng định không thể nào nhàn chán như vậy.

Đặng thái y đem chuyện tình Dao Hoa cung bẩm báo cho Triệu Khải Hâm xong, Triệu Khải Hâm nhíu nhíu mày, "Đi điều tra một chút lúc ấy ở gần Dao Hoa cung có người nào đó ẩn hiện không."

"Vâng" Vương Kỳ nhận lệnh của Triệu Khải Hâm xoay người đi điều tra. Bên trong thư phòng cung Thái Cực chỉ còn lại một mình Triệu Khải Hâm.

"Ra đây."

Một bóng người từ chỗ tối đột nhiên xuất hiện ở giữa thư phòng, "Hoàng thượng."

"Người của người có được cái gì."

"Không có người ngoài đi qua vùng phụ cận Dao Hoa cung, chỉ có mấy nội thị vẩy nước quét nhà và mấy cung nữ khỏe mạnh của Dao Hoa cung được ma ma sai khiến đi qua đi lại ở gần phòng chứa đồ."

"Đều là người của ai?"

"Cái này." Âm vệ có chút chần chờ.

"Thế nào? Trong hậu cung còn có người nào mà trẫm không thể đụng tới được sao?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn bóng dáng âm dạ đang quỳ trên mặt đất.

Âm dạ bị khí thế của Triệu Khải Hâm đè một cái, mồ hôi lạnh không khỏi vã ra, phải biết Triệu Khải Hâm chính là một cao thủ, cao thủ ở đây cũng không phải là cái loại gỏi thêu hoa* cũng không phải là cao thủ không có võ lực không có kinh nghiệm thực tiễn, đó là cao thủ chân chính xuất hiện từ trong đám người giết chóc!

*Gỏi thêu hoa: chỉ những người chỉ có bộ dáng bên ngoài, không có học thức tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

"Hoàng thượng."

"Nói."

"Những người đó có hoàng hậu, có Huệ phi, có Thái hậu còn có cả Nguyệt Chiêu Nghi." Âm dạ cũng không dám giấu giếm, tốc độ ngôn ngữ thật nhanh nói xong, an tĩnh trầm mặc quỳ gối ở một bên.

"Tốt lắm, đứng lên nói chuyện." Triệu Khải Hâm nói với người đang quỳ trên mặt đất.

"Người nói có người của Thái hậu? Xác định người kia chính là trung thành với Thái hậu sao? Không có bị người khác mua chuộc chứ?" Triệu Khải Hâm biết mẹ hắt sẽ không động thủ đối với nữ nhân của hắt, nhưng bảo vệ không có nghĩa là người kia không có những chủ từ khác nữa.

Cho nên hắt không có trực tiếp tín nhiệm người của Thái hậu, mà là lựa chọn hoài nghi, không phải hoài nghi Thái hậu mà chỉ là hoài nghi người kia mà thôi.

"Điều này, cũng không tra xét được phía sau người kia có người." Âm dạ nói thật.

"Tiếp tục thăm dò điều tra, còn có những người khác cũng tra một chút. Ta muốn biết chuyện lần này người nào ra tay." Triệu Khải Hâm cau mày nói.

Lần này hành động của những người đó mặc dù không có thực tính là tạo thành cái gì thương tổn đối với Trương Vân Nguyệt, nhưng lại làm cho trong lòng Triệu Khải Hâm đối với nữ nhân hậu cung càng thêm cảnh giác.

Bên trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt trong lòng cứ luẩn quẩn chuyện về cái mùi đó, đã có thể xác định mùi này là từ trên ghế dựa truyền tới, hơn nữa còn là cái loại đã trải qua xử lý bằng thủ pháp đặc biệt khiến Lý Ma Ma cũng không ngửi ra mùi vị.

Trương Vân Nguyệt đối với đồ vật mình tiếp xúc sinh ra một loại suy nghĩ hoài nghi, nàng luôn cảm thấy những vật này là không an toàn, giống như mỗi đồ vật đồng tây đều có chứa một chút đồ chơi hại người.

Suy nghĩ như vậy khiến Trương Vân Nguyệt rất là lo âu.

Trương Vân Nguyệt rất rõ ràng tâm tình của nàng nếu như vẫn tiếp tục như vậy đối với đứa nhỏ trong bụng tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng không tốt!

"Đặng thái y ngài mau làm gì đó đi? Cảm xúc của Trương Tiệp Dư vẫn không có cách nào ổn định lại, nếu như vẫn cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là."

Ngô ma ma lo lắng hỏi Đặng thái y.

Đối với cảm xúc biến hóa của Trương Vân Nguyệt ba ma ma cùng mấy cung nữ cận thân một mực ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt cảm nhận rõ nhất, họ cũng thấy được Trương Vân Nguyệt đang cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình để không quá mức lo âu, nhưng là hiệu quả cũng không được tốt.

Chỉ cần nhìn sắc mặt càng ngày càng kém của Trương Vân Nguyệt là có thể thấy rõ.

Đặng thái y vừa bắt mạch vừa suy tư, rốt cuộc cũng quyết định y hệt nói: "Ta sẽ kê chút thuốc để an thần, hiện tại thân thể Trương Tiệp Dư mặc dù không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu vẫn cứ lo âu như vậy, sẽ tạo thành áp lực ảnh hưởng rất nhiều đến thai nhi."

Trương Vân Nguyệt đối với việc uống thuốc điểm này là bài xích, có một câu gọi là thuốc có ba phần độc, hơn nữa thuốc tư vị thật lòng khó uống!

"Không, ta không uống thuốc." Trương Vân Nguyệt lắc đầu, "Các người có cảm thấy tâm tình ta như thế này là do cái mùi thơm lúc trước gây nên hay không?"

Trương Vân Nguyệt nói xong trong đầu không khỏi nhớ mùi vị lần trước ngửi thấy, kết quả khiến cho nàng cảm thấy kinh hãi chính là, thân thể dường như lúc đầu óc nàng vừa nghĩ đến cái mùi vị đó trong nháy mắt kêu gào muốn cái hương liệu đó!

"Trời!" Biến hóa như thế khiến Trương Vân Nguyệt không nhận được kinh hô thành tiếng.

"Trương Tiệp Dư sao vậy?"

Nét mặt Trương Vân Nguyệt biến hóa quá mức đột ngột, mà nét mặt của nàng cũng quá mức kinh hoàng, khiến Đặng thái y trong lòng cả kinh, cho là bụng nàng không thoải mái.

Trương Vân Nguyệt nghe tiếng kêu của Đặng thái y và đám người mà hoàn hồn, nhìn ánh mắt sợ hãi của Đặng thái y và ba ma ma. "Ta vừa rồi, mới vừa nghĩ đến mùi hương lần trước ở trong vườn ngửi thấy, kết quả, kết quả cả người liền, liền giống như bị người ta khống chế, vô cùng muốn nữa, muốn lại một lần nữa được ngửi mùi hương kia!"

"Cái gì!" Đặng thái y vừa nghe lời này của Trương Vân Nguyệt kinh hãi từ trên ghế nhảy dựng lên.

"Đây, đây là chuyện gì xảy ra?" Lý Ma Ma tròn tròn mắt, không sai bà đối với hương liệu là có nghiên cứu, nhưng lại chưa từng nghe qua thứ gì như vậy, làm cho người ta mới chỉ nhớ tới liền muốn, đây là cái đạo lý gì?

Trong lúc đám người Đặng thái y vô cùng lo lắng, thì Trương Vân Nguyệt ngược lại yên tĩnh lại.

Bây giờ đã khẳng định thứ mà nàng tiếp xúc có thể tương tự như thuốc phiện, hơn nữa vật này chỉ sợ so với ma túy trong truyền thuyết kia càng thêm khó dây dưa! Nếu quả như thật là một thứ giống với ma túy nàng nhất định muốn từ bỏ, phụ nữ có thai tiếp xúc ma túy sẽ khiến thai nhi bị dị dạng.

Nàng không thể đem đứa nhỏ trong bụng ra đùa giỡn, hơn nữa nếu như mục tiêu của đối phương chính là đứa nhỏ trong bụng, người kia nhất định là đã biết cái thứ chúc mừng này có ảnh hưởng tới đứa nhỏ trong bụng, nếu không chắc chắn sẽ không làm điều thừa lấy ra thứ như vậy!

Đã nói tại sao có thể có người làm chuyện vô dụng như vậy, thì ra là ở chỗ này chờ! Chỉ là người kia rốt cuộc là muốn để cho nàng tiếp xúc lần duy nhất với ma túy sau đó không cho nàng nữa nhằm khiến cho nàng tâm tình lo âu mà ảnh hưởng tới thai nhi hay là suy nghĩ muốn cung ứng ma túy lâu dài để cho nàng sinh ra thai nhi dị dạng?

Trương Vân Nguyệt nghĩ tới đây, nếu như là loại thứ nhất, nàng lần này chỉ có thể âm thầm chịu đựng, nếu như là loại khả năng thứ hai, nàng có thể bố trí một phen lần ra dấu vết lôi người kia ra, chỉ là vật kia là nhất định không thể tiếp xúc.

"Chẳng lẽ có người muốn thông qua Trương Tiệp Dư khống chế một hoàng tử khỏe mạnh hay sao?" Lý Ma Ma cau mày hồ nghi nói.

Khiến Trương Tiệp Dư lệ thuộc vào người cung cấp hương liệu này, không phải là vì khống chế Trương Tiệp Dư còn có thể là cái gì? Đây chính là ý nghĩ trong lòng mấy người Đặng thái y, bọn họ cũng không biết ma túy sẽ làm thai nhi dị dạng, cho nên nghĩ chính là có người muốn khống chế Trương Vân Nguyệt.

"Không được, ta không thể bị người khống chế, càng thêm không thể để cho người thông qua ta khống chế đứa bé!" Trương Vân Nguyệt theo lời Lý Ma Ma nói thật sự nghiêm túc nói. Vô luận như thế nào nàng đều muốn bỏ hẳn loại cảm giác này!

"Các người, chuẩn bị cho ta một chút nước quả khô. Dùng cây mạn đi." Trương Vân Nguyệt nghĩ dùng phương pháp đơn giản nhất loại bỏ hẳn cảm giác đó, đồng thời cũng nghĩ đến một chuyện.

"Cách này, hữu dụng sao?" Ngộ ma ma hỏi Trương Vân Nguyệt, hiện tại tâm tình Trương Vân Nguyệt vô cùng nóng nảy, nếu để cho nàng tiếp tục như vậy nữa đối với thân thể khẳng định không tốt, bây giờ chỉ còn là hoài nghi mà thôi.

"Hữu dụng hay không thử trước một chút, ta không thể để cho người khống chế ta. Nếu như ta sinh hạ chính là hoàng tử khỏe mạnh, người kia có thông qua cái thứ kỳ quái này khống chế ta, như vậy người kia chỉ cần tái phát triển thể lực hậu cung, khiến bọn tỷ muội hậu cung cũng không thể lại sinh được hoàng tử khỏe mạnh, như vậy tương lai này đi lên ngôi vị hoàng đế Các người nói xem nếu như người kia cũng dùng cái thứ này khống chế hoàng nhi của ta. Hoặc là người kia cần bản nghĩ khống chế cho ta sinh hạ hoàng nhi, mà là thông qua vật kia khống chế ta, sau đó sẽ để cho ta nghĩ biện pháp đem vật kia cho hoàng thượng, còn nữa."

Trương Vân Nguyệt nói tới chỗ này nàng cũng không có nói thêm nữa, trong hoàng cung đều là người thông minh, một chút liền rõ ràng, huống chi nàng đã nói chín phần rồi, tin tưởng người nên biết đều biết rõ rồi!

Quả nhiên đám người Đặng thái y sau khi nghe xong lời Trương Vân Nguyệt nói bị sợ đổ mồ hôi hột.

"Ta có việc đi trước một bước, liền theo lời Trương Tiệp Dư nói thử trước một chút." Đặng thái y nói xong xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sau giữa trưa, Triệu Khải Hâm đang ở trong thư phòng bàn bạc đại sự với các đại thần.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, vì thần có chuyện quan trọng bẩm báo!" Đặng thái y rời khỏi cung Dao Hoa liền chạy đến cung Thái Cực, thậm chí không kịp đợi Vương Kỳ đi vào thông báo, đã trực tiếp kêu la mở ra ở tại cửa ra vào.

Bên trong Phụng Minh cung,

"Hoàng hậu nương nương, lúc này Đặng thái y kinh hãi từ trong Dao Hoa cung chạy ra, rồi chạy đến cung Thái Cực." Tới bẩm báo là cung nữ nhị đẳng bên cạnh hoàng hậu Hương Xảo.

"Biết xảy ra chuyện gì không?" Hoàng hậu thả đưa bút cho Hương Xảo.

"Không biết, nô tỳ đã cho người đi hỏi cung nhân Dao Hoa cung rồi, nhưng bây giờ còn chưa có tin tức truyền đến." Hương Xảo nói xong lui sang một bên.

"Ừ." Hoàng hậu gật đầu một cái, hiển nhiên hài lòng cách làm việc của Hương Xảo.

Hoàng hậu bình tĩnh cầm bút lên lần nữa, tiếp tục xử lý cung vụ.

"Nương nương, Tiểu Lý Tử ở Dao Hoa cung tới."

"Cho ông ta đi vào." Hoàng hậu thả bút xuống nói.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, đoạn thời gian gần đây tâm trạng của Trương Tiệp Dư vô cùng không ổn định. Ba vị ma ma lo lắng tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng Trương Tiệp Dư, hôm nay mời Đặng thái y tới là để chẩn bệnh cho Trương Tiệp Dư."

"Không có? Lúc Đặng thái y rời khỏi Dao Hoa cung thì sắc mặt vô cùng kinh ngạc, đây là vì sao?" Hương Xảo hỏi Tiểu Lý Tử.

"Việc này, tiểu nhân không biết, tiểu nhân không nghe được tin tức xấu nào về sức khỏe của Trương Tiệp Dư." Tiểu Lý Tử sợ hãi cúi đầu nói ra, chuyện này hẳn thật không biết.

Hương Xảo ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, thấy hoàng hậu không tỏ vẻ mặt gì. "Được rồi, người đi xuống, tiếp tục chú ý tình huống Dao Hoa cung, có tin tức gì không tâm thường nhớ báo lại."

"Dạ, tiểu nhân biết rồi." Tiểu Lý Tử nói xong xoay người rời đi.

"Nương nương, có muốn ta đến cung Thái Cực hỏi thăm một chút không?" Cẩm Tú nhìn hoàng hậu đề nghị.

"Không cần, tin tức bên cung Thái Cực không cần cố ý hỏi thăm, miễn cho bị hoàng thượng biết khiến hoàng thượng sinh nghi." Hoàng hậu cau mày suy nghĩ một chút rồi ngăn trở tính toán của Cẩm Tú, chuyện lần này lộ ra điều gì đó khác thường, nàng còn chưa muốn dùng cung nữ đi hỏi thăm tin tức.

Ở trong cung Thái Cực,

Triệu Khải Hâm và các đại thần đang thảo luận quốc sự, kết quả lại nghe được Đặng thái y cao giọng bẩm báo ngoài cửa, người trong điện đều nghe được rõ ràng sự kinh ngạc trong giọng nói.

"Chuyện gì?" Triệu Khải Hâm cau mày vô cùng không vui hỏi, đồng thời trong lòng cũng có chút lo lắng, chẳng lẽ đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt đã xảy ra chuyện gì?

"Bọn thần cáo lui." Mấy đại thần thấy hoàng thượng phải xử lý chuyện nội cung, rất thức thời cáo lui, nhưng chưa rời khỏi hoàng cung, mà là đến thiên điện cung Thái Cực chờ Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm nhìn Đặng thái y quỳ trên mặt đất, sắc mặt không phải xấu bình thường.

"Đặng thái y, nói xem, là trời sập hay là thế nào? Sao người lại lớn tiếng ồn ào mà không chú ý tới quy định trong cung?"

"Hoàng thượng, vì thần, vì thần bị tin tức kia dọa sợ!" Đặng thái y nói rất thẳng thắn, đến mức khiến Triệu Khải Hàm ngây ngẩn cả người, hắn làm sao cũng không nghĩ đến Đặng thái y sẽ nói ra mấy lời làm hắn bị sợ.

"Nói một chút, là tin tức gì có thể dọa một lão thái y như người thành như vậy." Triệu Khải Hàm hé mắt, chờ ông ta tiếp tục nói chuyện, bây giờ hắn đã khẳng định không phải chuyện về đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt rồi.

Nếu như chỉ là chuyện đứa bé kia, không thể nào hù dọa Đặng thái y thành bộ dáng hiện tại.

"Hoàng thượng." Đặng thái y thuật lại một lần những gì vừa nghe được trong Dao Hoa cung.

"Người nói là, vật này có thể khống chế hoàng đế như ta?" ánh mắt bén nhọn của Triệu Khải Hàm nhìn Đặng thái y.

"Hoàng thượng, nếu như vật kia thật có thể làm cho người ta nghiện, thì khống chế hoàng thượng là việc rất đơn giản. Dĩ nhiên dù tâm trí hoàng thượng kiên định không bị khống chế, nhưng, người kia có thể dùng vật này khống chế các đại thần, đến lúc đó hoàng thượng không còn thần tử để dùng, kết quả còn không phải như vậy sao?" Đặng thái y nghiêm túc nhìn hoàng thượng.

Triệu Khải Hàm dĩ nhiên biết lời Đặng thái y nói không sai, "Người cảm thấy trên đời thật sự có vật này sao?" Triệu Khải Hàm khó hiểu nói.

"Hoàng thượng, vật có thể khiến người ta nghiện, cả vì thần cũng chỉ biết có một loại. Về phần khống chế người là không thể. Nhưng nếu nói có thứ có thể khống chế con người thì thần cũng tin, nhưng rốt cuộc là cái gì thì thần không biết." Đặng thái y nhìn hoàng thượng, có chút không xác định.

"Nói." ánh mắt Triệu Khải Hàm lóe lóe, nếu loại vật này quả như thật có, vậy hắn tuyệt đối không thể để vật này ở lại trên đời.

"Ngũ Thạch Tán. Nhưng thuốc này mặc dù có thể làm cho người ta nghiện, nhưng bản thân cũng là một loại thuốc, dùng số ít cũng vô hại cho cơ thể." Đặng thái y nói xong rồi nhìn Triệu Khải Hàm.

Triệu Khải Hàm trầm mặc, "Truy xét về chất thuốc này. Ta muốn biết rốt cuộc là chất thuốc gì lại đạt tới hiệu quả khống chế người, còn nữa, nếu người thật sự không biết thì có thể đi hỏi Trương Tiệp Dư, nếu nàng ấy nói rõ ràng như thế thì chắc là biết một chút." Triệu Khải Hàm nói lời cuối cùng xong thì trong mắt chợt lóe lên một ánh sáng bén nhọn, nhưng không ai nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sau khi Đặng thái y rời khỏi cung Thái Cực thì tự mình trở lại trong phủ bắt đầu tra sách thuốc điển tịch, nhưng tra tới tra lui lại không có tra ra bất kỳ thứ gì, điều này làm cho Đặng thái y nhất thời cảm thấy nóng nảy không dứt.

Vật này đã xuất hiện, vậy nói rõ đối phương đã lấy vật này ra dùng, bây giờ còn chưa có trực tiếp sử dụng lên người hoàng thượng, chỉ sợ là bởi vì còn chưa có biện pháp tiếp xúc hoàng thượng, nếu như đối phương tìm được biện pháp trực tiếp tiếp xúc hoàng thượng, đến lúc đó chỉ sợ đầu của ông sẽ không giữ được!

Ở trong Phụng Minh cung, hoàng hậu thủy chung không nghĩ được đáp án, nàng không biết tại sao Đặng thái y lại đổi sắc mặt, ngày đó người ở chỗ này đều là người Trương Vân Nguyệt có thể tin được, dù không phải là người của ả ta thì cũng là người của hoàng đế, căn bản không phải hoàng hậu có thể thu mua.

"Không tra được? Các người sao vậy? Một chút tiếng gió của chuyện ngày đó cũng không tra được? Có xuống tay từ mấy cung nữ ở đó hay không?" Hoàng hậu lạnh lùng nhìn người quỳ trên đất.

Ngày đó lúc Đặng thái y rời đi thì nàng cũng không để sắc mặt nặng nề của ông ta trong lòng, lúc ấy nàng cho rằng sức khỏe của Trương Vân Nguyệt có vấn đề gì, cuối cùng mặc dù cũng chờ được tin tức bày tỏ sức khỏe của Trương Vân Nguyệt không có vấn đề gì.

Nhưng nàng không ngờ chuyện này sẽ khiến cho cảm xúc của Hoàng đế biến hóa.

Nhưng mấy ngày gần đây tâm trạng của hoàng đế biến hóa quá rõ rồi, sự nặng nề đó tuyệt đối không phải do đứa bé trong bụng Trương Vân Nguyệt, nhất định là có chuyện gì nàng không biết xảy ra!

"Nương nương, chúng ta không tra được, ngày đó người nói đó đều là cung nữ Trương Tiệp Dư tin tưởng, hơn nữa miệng mấy cung nữ đó vô cùng kín. Hơn nữa nô tỳ phát hiện mấy cung nữ đó hình như cũng quên mất chuyện này." Nói tới chỗ này trên mặt cung nữ kia lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Có ý gì?" Hoàng hậu cau mày nhìn cung nữ quý trên mặt đất không nghĩ ra lời nàng nói là có ý gì.

"Nương nương nên biết khi nô tỳ hỏi ai đó cũng không trực tiếp hỏi, vì vậy mặc dù trong lòng những người đó có cảnh giác, nhưng cũng không chú ý tới vấn đề của nô tỳ, nhưng lần này nô tỳ dùng phương pháp giống vậy ở trên người các cung nữ, nhưng mấy cung nữ kia lại không hề tiết lộ chút tin tức gì. Thậm chí khi nô tỳ xâm nhập hỏi thêm, mấy cung nữ kia đều trả lời ngay Đặng thái y bắt mạch cho Trương Tiệp Dư thì phát hiện đứa nhỏ trong bụng Trương Tiệp Dư thật không tốt lắm."

Cung nữ này nói xong thì nhìn hoàng hậu không dám nói nữa.

Hoàng hậu rất khẳng định đứa nhỏ trong bụng Trương Văn Nguyệt hoàn hảo không tổn hao gì, nàng tin tưởng tin tức ngày đó Tiểu Lý Tử truyền đến sẽ không có vấn đề, như vậy theo lời cung nữ này thì vấn đề đã xảy ra ở các cung nữ kia.

"Tốt lắm người lui ra."

"Nương nương, Trương Tiệp Dư ở Dao Hoa cung có phải có vấn đề gì hay không?" Trương ma ma đi tới bên cạnh hoàng hậu có chút không xác định nói, chuyện này theo lời cung nữ kia, sao lại có phần quý dị thế?

Ở trong Dao Hoa cung, Cúc Hoa, Xuân Hoa và Hạ Hoa còn có ba ma ma tụ tập tại trong phòng ngủ Trương Văn Nguyệt lần nữa.

"Tiệp dư, nô tỳ bị người ta hỏi khách sáo rồi."

"Nô tỳ cũng thế."

. Một chuỗi lời nói đều khiến Trương Văn Nguyệt biết được rõ ràng, Dao Hoa cung của mình đã thành công thành mục tiêu chú ý của những người khác.

"Biết là người của ai không?" Trương Văn Nguyệt hỏi Cúc Hoa, về phần có bị người ta hỏi ra không, thì nhìn vẻ mặt mấy người cũng biết không có. . . .

Thật ra thì không bị nô tỳ kia hỏi ra được cũng không phải do đám người Cúc Hoa rất là lợi hại, hoàn toàn là bởi vì Trương Văn Nguyệt đã nói, các người phải quên hết mọi chuyện, cho dù là một chút chuyện liên quan cũng phải quên.

Có lúc thôi miên cũng rất có ích, thêm một chút hương liệu giúp cho tinh thần buông lỏng thì hiệu quả càng thêm rõ ràng.

Cho nên, cách thôi miên nguyên thủy nhất bình thường nhất lại rất có hiệu quả.

"Không biết, sau lưng những người đó là ai nô tỳ đều không có biện pháp biết, người kia hỏi cũng vô cùng có kỹ xảo, nô tỳ sợ hỏi nhiều đối phương sẽ phát hiện khác thường." Cúc Hoa nghĩ rồi nói ra.

"Chỉ là vấn đề của các nàng rất kỳ quái, đều không ngừng hỏi nô tỳ ngày hôm qua bên trong Dao Hoa cung xảy ra chuyện gì. Nhưng sau khi nô tỳ nói xong họ lại không tin." Xuân Hoa nghiêng đầu nghi ngờ nói.

Cúc Hoa và Hạ Hoa cũng gật đầu, hiển nhiên họ cũng gặp phải chuyện giống thế.

Mà ba vị ma ma nghe mấy cung nữ nói xong thì đều kinh sợ, tất cả đều ngạc nhiên nhìn ba cung nữ.

"Các người nói ra hết chuyện trong Dao Hoa cung?!"

"Cũng không có gì không thể nói, không phải Tiệp dư nói nếu có người tới hỏi chúng ta thì chúng ta có thể nói sao?" Cúc Hoa kỳ quái nhìn ba ma ma, lại có chút thấp thòm nhìn Trương Văn Nguyệt, sợ họ nói sai lầm rồi.

"Các người đã nói với những người đó ngày hôm qua Dao Hoa cung xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Liễu hỏi ta ngày hôm qua tại sao khi Đặng thái y rời đi lại có sắc mặt rất khó coi, ta trực tiếp nói cho nàng biết tình huống của đứa nhỏ trong bụng Tiệp dư không tốt lắm, cho nên sắc mặt của ông ta mới kém thế." thấy Cúc Hoa nói như đương nhiên thế ba vị ma ma cũng ngạc nhiên không thôi.

"Là sao?"

"Tốt lắm các người đi xuống." Trương Văn Nguyệt bảo ba cung nữ đi xuống.

"Đó đâu phải chuyện lớn gì, ta chỉ làm cho các nàng không ngừng lặp lại chuyện này trong đầu, như vậy họ mới xem ý nghĩ này thành thật." Trương Văn Nguyệt không đợi ba ma ma hỏi đã trực tiếp giải thích.

Đáp án Trương Văn Nguyệt cho ra quá mức thần kỳ, ba ma ma cũng không tin tưởng lắm chuyện này có thể như vậy.

"Vậy nếu như nói thế, không phải là mỗi người đều có thể như vậy. . . ?" Lý Ma Ma nghĩ tới đây trong lòng cảm thấy rất quý dị, phải biết nếu như mỗi người đều có thể quên đi một số chuyện, như vậy những người phạm tội đều có thể né tránh sự khiển trách của lương tâm rồi sao?

"Ba vị ma ma không cần lo lắng, phương pháp này nói như thế nào cũng không thể dễ thành công đâu. Có lúc càng muốn quên thì càng không thể quên được, mà có một số việc dù quên mất cũng sẽ bởi vì một vài chuyện nhắc nhở mà không ngừng hiện ra trong đầu. Ta cũng chỉ thử làm với ba nàng ấy thôi, nếu không thể thành công, hôm nay ta cũng không cho các nàng đi ra ngoài tiếp xúc những người ở ngoài." Trương Vân Nguyệt nghiêm túc giải thích.

Thuật thôi miên là do Trương Vân Nguyệt cảm thấy hứng thú nên học, nhưng nàng học không giỏi, hơn nữa phương pháp kia chỉ có thể áp dụng với những người có lực ý chí yếu hơn nàng, những người khác thì đều vô dụng.

Nhưng nàng sẽ không nói cho người khác biết đây là thôi miên, tự thôi miên là giải thích tốt nhất, dù sao tự thôi miên cũng là một chuyện tốt mà?

Ở trong cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm đã biết được Đặng thái y không tìm được thảo dược như lời Trương Vân Nguyệt nói ở trong điển tịch.

"Bãi giá Dao Hoa cung." Triệu Khải Hâm cảm thấy có lẽ hẳn nên tự hỏi tiếp dư hương hương của mình xem đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Triệu Khải Hâm đến Dao Hoa cung thời điểm Trương Vân Nguyệt đang nghỉ ngơi, bởi vì sự kiện ghế nằm lần trước khiến Trương Vân Nguyệt mỗi lần muốn đi trong sân thời điểm đều muốn đem ghế nằm này... Đặt ở trong sân phơi một đoạn thời gian.

Hơn nữa Trương Vân Nguyệt cũng không làm cho người ta đem ghế nằm bày biện cùng một chỗ, mỗi lần đặt ở đâu đều là Trương Vân Nguyệt tự chọn.

Ba ma ma đối với hành động này của Trương Vân Nguyệt bày tỏ sự tán thành, hành vi này của Trương Vân Nguyệt có thể phòng bị một ít hãm hại vào thói quen của nàng.

"Gặp qua hoàng thượng."

Hoàng thượng thế nào lại tới vào lúc này? Ngọc ma ma ngược mắt hướng Vương Kỳ đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm, muốn từ hân được nhắc nhở chỗ nào.

Vương Kỳ lại mắt nhìn thẳng đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm, giống như không có thấy sắc mặt Ngọc ma ma.

"Bình thân, chủ tử các người đâu?"

"Hồi hoàng thượng, Tiếp dư đang nghỉ ngơi trong nội thất."

"Ba người các người tại sao cũng canh giữ ở cửa?" Triệu Khải Hâm nhìn ba ma ma, hẳn phải ba người các nàng tới Dao Hoa cung vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt, thế nào ba người này lại cùng đứng ngoài cửa?

"Tiếp dư không thích lúc nàng ngủ có người canh giữ ở bên trong gian phòng, nô tỳ mấy người chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài cửa." Ngọc ma ma tiến lên một bước đáp, Ngô ma ma cùng Lý Ma Ma hai người đứng ở một bên không nói gì.

"Ừ, mới vừa xảy ra chuyện gì?" Triệu Khải Hâm thấy Ngọc ma ma tiến lên đáp lời, nhíu mày.

Thường ngày trong ba ma ma đều lấy Lý Ma Ma cầm đầu, nhưng là chỉ cần đã xảy ra chuyện như vậy thì là Ngọc ma ma ra nói chuyện, chủ yếu là Ngọc ma ma trong ngày thường mặc dù thỉnh thoảng an bài, nhưng là Ngọc ma ma cũng là một ám vệ, mặt khác hai ma ma kia chỉ là ma ma thôi.

Ngọc ma ma rất cẩn thận đem lời nói của Trương Vân Nguyệt lặp lại một lần nữa, Triệu Khải Hâm sau khi nghe xong Ngọc ma ma nói, mắt hí một cái.

"Ái phi của ta biết rất nhiều chuyện thần kỳ." Triệu Khải Hâm trong lòng không phải là không hoài nghi, nhưng là hẳn từ nhận sự kiện xuân dược lần trước sau điều tra nghe ngóng là rất cẩn thận, nhưng hẳn cũng không có tra ra những tài liệu đó có cái gì bất thường.

Dĩ nhiên truyện về Trương Vân Nguyệt đang làm qua cung nữ hai năm, chuyện này hẳn cũng không còn cảm thấy có cái gì khác thường.

Hôm nay trải qua hai năm kinh nghiệm cũng là đối với Trương Vân Nguyệt có trợ giúp rất lớn, ít nhất Trương Vân Nguyệt biết chuyện gì đó không phải người bình thường có thể biết.

"Hoàng thượng, ngài đã tới, thế nào cũng không làm cho người ta đánh thức thiếp đây?" Trương Vân Nguyệt nghe được ngoài cửa Ngọc ma ma đã cùng hoàng thượng nói dứt lời rồi, rồi mới từ nội thất ra ngoài, trên người trừ y phục là mặc xong, trên mặt kia và trên đầu, tuyết đối trắng trong thuần khiết là không có thể trắng trong thuần khiết hơn nữa rồi.

Trương Vân Nguyệt dùng cái tạo hình này xuất hiện trước mặt Triệu Khải Hâm, dùng nói những cung nữ hầu hạ, ma ma, nội thị, ngay cả Triệu Khải Hâm vị hoàng đế này cũng là ngây ngẩn cả người.

Không phải nói Trương Vân Nguyệt tạo hình cỡ nào xấu xí cỡ nào lời thôi lếch thếch, hinh đáng Trương Vân Nguyệt giờ phút này chỉ có thể coi là tùy ý, nói lời thôi lếch thếch là không hợp. Nhưng chính là cái loại tùy ý này mới để cho người kinh ngạc.

Nữ nhân trong hậu cung không phải muốn đem hình ảnh tốt đẹp nhất của mình bày ra cho hoàng thượng xem? Bản thân cái nào không tốt bình thường đều che giấu đi?

Nhưng Trương Vân Nguyệt lại phá vỡ nhận thức nữ nhân trong hậu cung của mọi người tại đây!

Trương Vân Nguyệt không ngờ sau khi mình xuất hiện tất cả mọi người không nói, bao gồm cả vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này, tất cả mọi người bên trong đều dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn mình.

"Thế nào? Y phục của ta mặc không đúng sao?" Trương Vân Nguyệt có chút hồ nghi cúi đầu nhìn y phục trên người mình, trước mặt không sai a, giờ giờ cánh tay giờ nhắc chân, được chứ tất cả bình thường a, là thế nào đây?

Trương Vân Nguyệt này có chút ngờ ngạc, Triệu Khải Hâm phản ứng vui vẻ, "Ha ha, ái phi phản ứng thật là kỳ lạ a." Triệu Khải Hâm về mặt không khỏi nói, nói thật Triệu Khải Hâm không tin Trương Vân Nguyệt phản ứng là thoải mái, ở trong lòng Triệu Khải Hâm nữ nhân trong hậu cung nơi nào có thể có thật tình?

Chỉ sợ bản thân tất cả cũng không biết rốt cuộc tính tình của mình là gì đi?

Trương Vân Nguyệt bị Triệu Khải Hâm nhắc nhở như vậy, gương mặt bạo hồng.

Xong rồi xong rồi, ta lại đang ở trước mặt Hoàng đế làm ra chuyện chướng tai gai mắt này, thăm thăm, có thể hay không bị Hoàng đế cho một tội danh thất lễ trước mặt ngự tiền không à? Trương Vân Nguyệt sững sờ nhìn Hoàng đế trong lòng lo lắng nghĩ tới.

Nét mặt ngây ngốc của Trương Vân Nguyệt khiến Triệu Khải Hâm nhú mày, Trương thị này thật chẳng lẽ là giả bộ tới hay sao? Trong lòng Triệu Khải Hâm mất hứng nghĩ tới, trên mặt nhưng không có dư thừa biểu hiện.

Lý Ma Ma thấy Triệu Khải Hâm không có gì bày tỏ, mà Trương Vân Nguyệt có bộ dạng ngây ngốc, trong lúc nhất thời rất là, đưa tay nhẹ nhàng lôi kéo ông tay áo Trương Vân Nguyệt.

"Hoàng thượng tha lỗi, thiếp vừa mới tỉnh lại trong lúc nhất thời đầu óc không nhanh." Bị Lý Ma Ma kéo lại thần trí, sắc mặt Trương Vân Nguyệt trắng bệch cúi đầu, nhưng không có quý xuống. Tại đây dưới tình huống bị sợ là không nhẹ Trương Vân Nguyệt còn nhớ rõ đứa bé trong bụng của nàng không thể tùy ý loạn quý cái gì, tránh cho không cẩn thận thương tổn được đứa bé.

"Ừ." Triệu Khải Hâm nhàn nhạt một tiếng ừ coi như là đáp lại lời Trương Vân Nguyệt. Xoay người vào đại sảnh chánh điện Dao Hoa cung.

Trương Vân Nguyệt mồm có chút há hốc, đây là ý gì đây?

"Tiếp dư mau cùng đi." Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt vẫn đứng tại chỗ, rất là bất đắc dĩ lôi kéo người đuổi theo.

"Ngồi đi." Triệu Khải Hâm chỉ vào vị trí bên trái nói.

"Tạ hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt cung kính nói, hành lễ một chút cũng không qua loa, bởi vì bụng đã to lên thái độ hành lễ kỹ lưỡng lại thật sự không có tiêu chuẩn gì.

Triệu Khải Hâm thấy Trương Vân Nguyệt hành lễ không quá mức tiêu chuẩn, lại chú ý tới Trương Vân Nguyệt bụng đã phồng lên, không nói gì.

"Thế nào bụng lại lớn nhiều như vậy?" Triệu Khải Hâm nhìn bụng Vân Nguyệt kinh ngạc phát hiện, lần trước tới bụng chỉ hơi hơi nhô ra, lần này lại lớn không chỉ một vòng hai vòng.

"Úm, thiếp cũng không biết." Trương Vân Nguyệt nghiêng đầu, bày tỏ vô tội.

"Hoàng thượng, bây giờ là thời gian Tiếp dư ăn điểm tâm." Ngô ma ma thấy hoàng thượng hình như muốn cùng Trương Tiếp Dư nói chuyện với nhau, bất đắc dĩ nhắm mắt nói.

Triệu Khải Hâm ngược mắt nhìn Ngô ma ma một cái, "Làm cho người ta đem điểm tâm bùng lên."

"Tiếp dư ngài rửa tay."

Trương Vân Nguyệt cúi đầu rửa tay, lúc này mới cảm lên điểm tâm bên cạnh đã được Ngô ma ma Lý Ma Ma cùng với người bên cạnh Hoàng đế kiểm tra không có vấn đề gì.

"Hoàng thượng ngài có muốn hay không cùng dùng điểm tâm?" Trương Vân Nguyệt ăn một miếng điểm tâm sau đột nhiên phát hoàng thượng vẫn còn ở

bên, tự mình ăn một mình dường như không được tốt.

"Không cần, nàg ăn đi." Triệu Khải Hâm lắc đầu, hần chỉ là nghe thấy cái mùi vị đó đã cảm thấy chua, mới không cùng giàng ăn với một phụ nữ có thai.

Ăn hai khối bánh ngọt, Trương Vân Nguyệt đột nhiên dừng lại động tác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

"Chủ tử thế nào? Ăn không ngon sao?" Cúc Hoa nhìn chủ tử nhà mình, trong lòng có chút bận tâm khẩu vị chủ tử lại thay đổi, này nói khẩu vị thật sự là quá nhiều thay đổi.

"Ta thế nào cảm giác bụng có chút không thoải mái?" Trương Vân Nguyệt đem bánh ngọt để xuống hồ nghi nói.

"Cái gì?!" Cúc Hoa sửng sốt, nhìn chủ tử nhà mình trong lòng cả kinh, hay là Triệu nói chứ?

"Nhanh đi thỉnh thái y!" Triệu Khải Hâm nghe Trương Vân Nguyệt vừa nói như thế, cũng là sửng sờ, thật chẳng lẽ có người lá gan thật lớn dám ở trước mặt của hần làm cho người ta bỏ thuốc hay sao?

Đặng thái y hiện tại vẫn luôn ở quá bên trong Thái Y viện làm nhiệm vụ, nội thị rất nhanh liền đem Đặng thái y mời tới.

Mà giờ khắc này Trương Vân Nguyệt mặt tái nhợt ôm bụng, nàg cảm thấy bụng càng ngày càng đau rồi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Phải nói bánh ngọt có vấn đề nàg là thế nào cũng không tin tưởng, dù sao này bánh ngọt cũng trải qua ba ma ma kiểm tra, lại trải qua nội thị bên cạnh vị hoàn để Triệu Khải Hâm này thử độc sau mới đến trước mặt nàg!

Nếu như vậy còn có thể nói tránh thoát, ở trong bánh ngọt bỏ thuốc người chỉ sợ sẽ bị Hoàng đế cho kiêng kỵ đến Hoàng đế không tiếc tất cả dạy dỗ trả lại!

"Tham kiến hoàng thượng." Sau Đặng thái y vào Dao Hoa cung trong lòng cũng khẩn trương, kết quả thấy Hoàng đế ở đây cho là không phải bụng Trương Vân Nguyệt có vấn đề.

"Mau xem cho Trương Tiệp Dư." Triệu Khải Hâm cắt đứt động tác Đặng thái y, mang theo về mặt khẩn trương nói.

Đặng thái y vừa nghe, trong lòng duy nhất cảm giác chính là xong rồi! Đồng thời còn có một ý tưởng liền tính, ai có lá gan lớn như vậy? Thế nhưng bỏ thuốc trước mặt hoàng đế? !

Đặng thái y cũng không tin tưởng nguyên nhân chính Trương Vân Nguyệt đưa đến đứa nhỏ trong bụng gặp chuyện không may, hần cho Trương Vân Nguyệt trong khoảng thời gian này hiểu biết hung ác rõ ràng, Trương Tiệp dư đối với thân thể mình rất đề ý, hơn nữa đối với thủ đoạn trong hậu cung coi như không phải rất hiểu rõ, nhưng lại đề phòng vô hoàn toàn triệt để.

Ít nhất trừ dùng thuốc ra, phương pháp khác muốn hải đảo Trương Tiệp Dư là một việc tương đối chuyện khó khăn.

Đặng thái y nhìn sắc mặt Vân Nguyệt thật sự không được tốt lắm, vội vàng tiến lên cho nàg bắt mạch.

Đặng thái y ôm tâm tình thấp thòm bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt, mà kết luận mạch chứng lại khiến Đặng thái y thiếu chút nữa muốn đi chết.

"Đứng, đứng xạ hương." Đặng thái y thật muốn chết, xạ hương a! Thế nào lại ăn vào đây? Ông rất tin tưởng Hoàng đế đã vào ba ma ma bên cạnh Trương Vân Nguyệt, ông biết Trương Vân Nguyệt ăn vào trong bụng cái gì đó đều sẽ bị ba ma ma kiểm tra.

"Chủ tử mới vừa ăn hai khối bánh ngọt." Cúc Hoa đem bánh ngọt lấy ra đưa tới trước mặt Đặng thái y.

Sắc mặt của ba ma ma cũng rất khó coi, họ cũng không nghĩ tới thậm chí có người có thể ở dưới mắt ba người các nàg bỏ thuốc!

"Bánh ngọt không thành vấn đề." Đặng thái y sau khi cẩn thận kiểm tra bánh ngọt, nói rất chân thành.

Ba mẹ vừa nghe Đặng thái y lời nói thờ phào nhẹ nhõm đồng thời căng thẳng trong lòng, bánh ngọt không thành vấn đề? Cái gì có vấn đề?

"Lý Ma Ma, người đối với hương liệu tương đối nhạy cảm, người tới nghe tay của Tiệp dư chủ tử." Đặng thái y khụt khịt cái mũi đột nhiên đối với Lý Ma

Ma nói.

Lý Ma Ma vừa nghe Đặng thái y nói, não ý tưởng lóe lên, nhanh chóng đi tới bên người Trương Văn Nguyệt, cúi đầu ngửi tay Trương Văn Nguyệt một cái.

"Này nước có vấn đề!" Lý Ma Ma kinh ngạc nhìn Đặng thái y.

"Chủ tử, này nước là nô tỳ tự mình đánh, tuyệt đối không thể nào có vấn đề?!" Xuân Hoa đột nhiên quỳ trên mặt đất nói, nàng không ngờ hại chủ tử lại là nước rửa tay, nhưng lấy nước là nàng từ trong giếng đánh lên tới.

Là nàng tự mình bung đến trước mặt chủ tử, nước làm sao có thể có vấn đề đây?

Trương Văn Nguyệt ngược mắt nhìn Xuân Hoa một cái, trong lòng nàng tin tưởng Xuân Hoa, chuyện này không thể nào là Xuân Hoa làm. Dù sao nàng ban đầu thời miên đối với Xuân Hoa nhưng đồng thời xuống trung thành với mệnh lệnh của mình.

Loại ra lệnh này nếu như ở hiện đại nói đoán chừng rất khó thành công, dù sao người hiện đại cũng không có bao nhiêu người tiếp nhận loại giáo dục trung thành với người khác, nhưng là cái niên đại này cũng không một dạng, nô tỳ trung thành với chủ tử là bình thường, cho nên hạ mệnh lệnh này không có bị bất kỳ ngăn cản.

"Hoàng thượng, thiếp tin tưởng Xuân Hoa là vô tội." Trương Văn Nguyệt nói khiến Xuân Hoa thờ phào nhẹ nhõm.

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Văn Nguyệt một cái, thân là một Hoàng đế vốn là hấn là có thể hoàn toàn không để ý ý nghĩ trong lòng của một Tiệp dư, nhưng mà nghĩ đến trong bụng của nàng ôm con của mình, như vậy hấn mẫu thân của đứa bé một cái mặt mũi tốt lắm.

"Vương Kỳ người tới hỏi." Triệu Khải Hâm nói như vậy liền bày tỏ ít nhất trước mắt mà nói là bảo vệ mệnh Xuân Hoa, hơn nữa nguyên nhân bởi vì Trương Văn Nguyệt tin tưởng nàng, Vương Kỳ coi như thăm vấn cũng sẽ không quá mức.

Bên trong Di Hoa cung.

"Cái người ngu ngốc này! Người thế nhưng làm cho người ta bỏ thuốc ở trước mặt hoàng thượng! Đầu óc của người là bài trí sao? !" Hiền phi bây giờ là muốn giết người đều đã có, nàng thế nào cũng không có nghĩ đến cung nữ nhị đẳng bên người nàng sẽ làm một việc ngu xuẩn như vậy!

"Nương nương, bây giờ không phải là trách mắng việc của nàng ta, chúng ta phải xử lý nhanh chuyện này."

P/s: mọi người ủng hộ mình bằng cách kích vào f thích cuối mỗi truyện nhé. Cám ơn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

"Người cũng biết kết quả cuối cùng của người đúng không." Nghe thấy lời nói của ma ma Hiền phi nói lập lững với cũng nữ đang quỳ trên mặt đất.

Cung nữ kia vừa nghe lời nói của Hiền phi, máu trên mặt sắc rút sạch không còn một mống, trọn to hai mắt không thể tin được nhìn Hiền phi.

"Người cũng biết, ta là lực bất tòng tâm. Nếu như ta không có cách nào giữ lấy địa vị hiện tại thì e rằng người nhà của người." Hiền phi tỏ thái độ thương hại với cung nữ quỳ trên mặt đất.

Cung nữ này vừa nghe Hiền phi nói, cả người cứng lại, lời cầu xin tha thứ dâng lên đến cổ họng lại không có cách nào xuất khẩu, người nhà, người nhà, lúc này nàng mới nhớ tới người nhà ở ngoài cung đang bị Hiền phi khống chế.

Không đúng, phải nói là đệ đệ của nàng bị Hiền phi khống chế!

Người nhà của nàng thật ra không phải là bị Hiền phi khống chế, mà là bị Liễu chiêu nghi khống chế, chỉ là Liễu chiêu nghi cũng không hề biết người mà nàng thực sự quan tâm chỉ có mẹ và đệ đệ. Về phần những người khác nàng hận không thể tự tay giết chết họ!

"Nương nương người có bảo đảm là đệ đệ của nô tỳ vẫn còn sống và được bảo vệ an toàn tuyệt đối chứ?" Cung nữ nghiêm túc hỏi Hiền phi, nàng ta rất rõ ràng hiện tại nàng ta chỉ có thể nghe theo lời Hiền phi, nếu không, kết cục chính là đệ đệ cùng nàng ta đều phải chết!

Nếu như nàng làm theo lời nói của Hiền phi, như vậy nói không chừng Hiền phi sẽ rộng lượng mà tha nàng ta cùng đệ đệ?

"Dĩ nhiên, ta bảo đảm đệ đệ của ngươi sẽ còn sống!" Về phần sống thể nào thì vẫn chưa chắc chắn! Dĩ nhiên những lời này Hiền phi không nói ra.

Về phần cung nữ khi thấy Hiền phi không chút do dự trả lời mình, biết nàng ta không lừa gạt mình, trong lòng yên tâm. Chỉ cần đệ đệ còn sống đã là rất tốt!

Bên trong Dao Hoa cung Trương Vân Nguyệt mặt tái nhợt nằm ở trên giường.

Vụ việc xạ hương lần này mặc dù không tổn thương được nàng, nhưng cũng dọa nàng sợ không ít, vốn cho là đồ ăn đã trải qua mấy tầng kiểm tra nghiêm ngặt thì đã rất an toàn, kết quả lại không ngờ ngay cả chuyện rửa tay mà cũng không an toàn!

Triệu Khải Hâm vẫn ngồi ở một bên, sắc mặt của hắn thật sự không tính là tốt. Đã là một Hoàng đế thì luôn có ham muốn không chế rất lớn, luôn cho là đã nắm được tất cả trong tay, nhưng chuyện mới vừa xảy ra trước mặt hắn làm hắn có cảm giác giống như bị đánh thật mạnh vào mặt!

Chuyện Trương Vân Nguyệt chỉ trong nháy mắt có thể bị đầu độc đã làm Triệu Khải Hâm quyết định cần phải phái nhiều người làm tai mắt giám sát hậu cung hơn, hắn cảm thấy hiện tại hắn vẫn chưa hoàn toàn nắm được hậu cung trong tay!

"Nương nương ngài rửa tay." Lý Ma Ma bưng một chậu nước đi tới bên người Trương Vân Nguyệt, trên tay Trương Vân Nguyệt vẫn còn dính xạ hương! Nếu lát nữa nàng vô tình nuốt vào thì thật không hay!

Trương Vân Nguyệt nhìn chậu nước ngăn người, sau chuyện vừa rồi nên đối với chuyện rửa tay này nàng rất bài xích. Nhưng rất nhanh loại bài xích này đã bị nàng dùng lý trí đè xuống, không rửa tay là không được, nàng cũng không thể vì một chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn được?

"Làm phiền ma ma rồi." Trương Vân Nguyệt cười nói.

Lý Ma Ma cười trấn an Trương Vân Nguyệt, nghiêm túc nâng tay Trương Vân Nguyệt lên chuẩn bị rửa tay cho nàng.

Nhưng ngay lúc Lý Ma Ma muốn đem tay Trương Vân Nguyệt thả vào trong chậu nước, liền dừng động tác.

"Hoàng thượng. Tiếp dư. Nô tỳ có lời muốn nói." Lý Ma Ma đột nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Khải Hâm ngồi ở cách đó không xa, vẻ mặt rất kích động.

"Nói."

"Hoàng thượng, nô tỳ phát hiện, kẻ đó không phải thông qua nước bỏ thuốc đầu độc Tiếp dư chủ nhân mà là thông qua khăn lau tay mà bỏ thuốc." Lý Ma Ma nói tới chỗ này thì dừng lại một chút, cầm tay Trương Vân Nguyệt lên nói tiếp: "Nô tỳ phát hiện, trên tay Tiếp dư chủ nhân có phần xạ hương không bị tan ra, nếu như là thông qua nước mà bỏ thuốc, như vậy phần xạ hương này trước hết phải tan chảy trong nước mới có thể làm cho Tiếp dư chủ nhân bị trúng độc. Nói như vậy thì trên tay Tiếp dư chủ nhân không thể nào còn lưu lại bột xạ hương."

Triệu Khải Hâm nghe xong lời này, đi tới bên cạnh Trương Vân Nguyệt, cầm tay Trương Vân Nguyệt lên đưa lên trước mặt mình kiểm tra, quả nhiên giống như lời Lý Ma Ma nói phía trên vẫn còn lưu lại một chút bột.

Khuôn mặt Triệu Khải Hâm hết sức nghiêm túc, Trương Vân Nguyệt vì lời nói vừa rồi của Lý Ma Ma mà ngây ngẩn trong chốc lát, không ngờ vừa mới hồi hồn thì tay của mình liền bị Triệu Khải Hâm chụp được nắm trong tay.

Nhiệt độ ấm áp của thân thể xuyên thấu qua điểm giao nhau giữa hai tay mà truyền tới, hô hấp mang theo không khí ấm áp rơi vào trên tay, chưa từng trải qua loại tình cảnh này Trương Vân Nguyệt ngây ngẩn cả người, quá mức thân mật tiếp xúc làm cho mặt của nàng không khỏi đỏ bừng.

Theo bản năng nàng vịn vịn muốn thu tay lại.

Hả? Triệu Khải Hâm không vui cau mày, mình còn chưa nắm đủ.

? ! Tại sao có thể có loại ý nghĩ này? Triệu Khải Hâm nhú nhú mày đối với suy nghĩ không nên có mới vừa này ra trong đầu mình trực tiếp đánh bay.

Trương Vân Nguyệt quay đầu đỏ mặt, Triệu Khải Hâm bình tĩnh buông tay ra. Về phần sự luống cuống mới vừa rồi, hắn cảm thấy nguyên nhân hoàn toàn là bởi vì tay nàng quá mức mềm mại.

Sự khác thường giữa Triệu Khải Hâm và Trương Vân Nguyệt chỉ có hai người mới rõ ràng, Lý Ma Ma mặc dù cảm thấy hoàng thượng có chút kỳ quái, nhưng cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

"Hoàng thượng" đang lúc bên trong phòng khách lâm vào sự an tĩnh quý dị, Vương Kỳ đi vào.

"Tra được cái gì."

"Hoàng thượng, Xuân Hoa nói, lúc ở bên ngoài trừ nàng ta tiếp xúc qua nước rửa tay của Tiếp dư chủ nhân còn có một cung nữ đã tiếp xúc qua, người cung nữ kia chính là cung nữ giúp Tiếp dư chủ nhân lau tay. Thần đã cho người đi thăm dò cung nữ này, phát hiện kết quả là cung nữ này đã chết bất đắc kỳ tử trong phòng rồi."

"Thần còn tra được, trước đó cung nữ kia đã tiếp xúc với một cung nữ là nhị đẳng cung nữ Tiểu Tình trong cung của Hiền phi nương nương."

"Cung nữ trong cung Hiền phi?" Triệu Khải Hâm nhủ mảy mòi với Vương Kỳ, hẳn thực sự không nghĩ tới Hiền phi thế nhưng cũng đã không nhận được mà ra tay? Vốn dĩ Hiền phi vẫn có thể ngồi yên mà xem hồ đấu, chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì Trương Vân Nguyệt đã mang thai trong khi nàng ta vẫn chưa mang thai? Hay là cung nữ này cũng là tay chân của một người khác nữa?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

"Cung nữ Tiểu Tinh tuy là người trong cung Hiền phi, nhưng người nhà của nàng ta lại bị người của Liễu chiêu nghi khống chế, lúc cung nữ Tiểu Tinh này bị phân đến cung của Hiền phi thì người bên nhà mẹ của Hiền phi cũng đã đi tìm người nhà của cung nữ này, nhưng mà không tìm thấy, cho nên Hiền phi liền đẩy Tiểu Tinh qua Di Hoa cung làm nhị đẳng cung nữ. Không cho ở bên cạnh Hiền phi." Rất nhanh Vương Kỳ đã đem nhưng gì mà chính mình tra được nói cho Triệu Khải Hâm.

"Đem cung nữ kia bắt lại cho trẫm." Triệu Khải Hâm nhủ mảy mòi, nhị đẳng cung nữ mặc dù không thể coi là cung nữ thân cận đối nữ nhân hậu cung, nhưng mà trong cung cũng coi là có thân phận, người như vậy làm sao Hiền phi có thể để cho một người mà mình không nắm được bất kỳ nhược điểm gì trong tay đến đảm nhiệm được chứ.

Triệu Khải Hâm cảm thấy chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Vương Kỳ nhanh chóng trở lại, nhưng tin tức nhận được lại không được như dự liệu chi. Thời điểm Vương Kỳ đến Di Hoa cung, báo lại cung nữ Tiểu Tinh đã treo cổ tự vẫn, hơn nữa trước khi tự vẫn còn để lại tờ giấy, nói Liễu chiêu nghi dùng người nhà để uy hiếp nàng ta buộc nàng ta phải làm chuyện này.

Hơn nữa còn bắt nàng ta đem chuyện này giả họa lên người Hiền phi, nhưng bởi vì nàng ta mang ơn tri ngộ đối của Hiền phi không thể chấp nhận. Dù biết kết quả như thế sẽ làm người nhà của mình bỏ mạng, nàng ta cũng nguyện ý báo đáp Hiền phi.

"Cung nữ này thế nhưng lại biết chữ?" Triệu Khải Hâm cau mày, theo như tin tức tra được thì nhà của cung nữ Tiểu Tinh cũng chỉ là một phú hộ bình thường, một nhà như vậy đưa con trai đi học đã là rất tốt rồi, nhưng nữ nhi cũng được đưa đi học sao? Huống chi thời điểm cung nữ này vào cung chỉ mới có bảy tuổi, coi như thật sự có đưa nàng ta đi học, cũng không học được bao nhiêu chữ chứ?

"Hoàng thượng, theo thần thăm dò được thì thời điểm cung nữ này mới vừa vào cung không hề biết chữ, sau đó có biết chút chữ là bởi vì được phân đến bên cạnh Hiền phi, Hiền phi thấy nàng ta lanh lợi cho nên đã sai đại cung nữ bên cạnh mình dạy cho nàng ta một chút chữ nghĩa." Trong lòng Vương Kỳ đối với hành động của Hiền phi tỏ ra nghi ngờ, cảm giác thấy Hiền phi làm như vậy thật sự có chút dư thừa.

"Nói như vậy, hiện tại chuyện này chỉ có thể tra ra được là có dính liền tới Liễu chiêu nghi thôi sao?" Triệu Khải Hâm cau mày, cung nữ Tiểu Tinh này là người của Liễu chiêu nghi, mà Tiểu Tinh bây giờ đã chết rồi, còn để lại một di thư như vậy, coi như Liễu chiêu nghi có một cánh cửa cũng không thoát ra khỏi chuyện này được rồi, đây thật là chết vô đối chứng!

Bất luận âm mưu này là để chết không đối chứng với Hiền phi hay chết không đối chứng với Liễu chiêu nghi, hiện tại trong suy nghĩ của Triệu Khải Hâm là đang quyết định xem rốt cuộc có muốn đẩy tội danh lần này lên tới đỉnh hay không.

Hiện tại tất cả chứng cứ đều hướng vào Liễu chiêu nghi, về phần Hiền phi, coi như chuyện lần này thật sự là do nàng ta làm, bây giờ Triệu Khải Hâm vẫn chưa muốn động tới nàng ta, cho nên kết quả sau cùng chỉ có thể là Liễu chiêu nghi gánh lấy tội danh lần này.

Huống chi cung nữ Tiểu Tinh là người trong cung Hiền phi được điều qua đây, cho dù Hiền phi muốn hại người chỉ sợ cũng sẽ không dùng người trong cung mình, cho nên chuyện này vẫn có thể cho qua đi.

"Nếu Liễu chiêu nghi khống chế người nhà của cung nữ kia, như vậy coi như chuyện lần này quy lên đầu của nàng ta đi." Triệu Khải Hâm tùy ý nói, hoàn toàn không có cảm giác về sự lạnh khốc trong lời nói của hắn.

Trương Vân Nguyệt nghe cuộc đối thoại của Triệu Khải Hâm cùng Vương Kỳ, trong lòng đột nhiên lạnh lẽo, mới vừa rồi cảm giác đột nhiên bộc phát bởi vì Triệu Khải Hâm đến gần cũng biến mất trong nháy mắt.

Đây là Hoàng đế, đây là thời cổ đại nơi mà mạng người không phải thứ quan trọng, mà người nam nhân trước mắt này là Hoàng đế cổ đại, không phải người mà nàng có thể nghĩ đến! Trương Vân Nguyệt! Người phải nhớ, người đàn ông này chỉ có thể coi là nam nhân của người không thể coi là người yêu của người!

Trong lòng Trương Vân Nguyệt kiên định tự nói với mình, nhất định phải bảo vệ thật chặt tim của mình, tuyệt đối không thể để cho lòng của mình đi lạc.

"Vâng" Vương Kỳ xoay người sau khi rời đi, gian phòng lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Triệu Khải Hàm ngược mắt nhìn Trương Vân Nguyệt một cái, nói: "Khoản thời gian sắp tới nàng không cần phải đi ra ngoài, đem Dao Hoa cung phong tỏa lại, đừng để cho tin tức lọt ra ngoài, về phần cung nữ nội thị bên trong Dao Hoa cung hãy tự mình quản lý thật chặt."

Trương Vân Nguyệt nghe thấy lời nói của Triệu Khải Hàm mà sùng sốt, ngẩng đầu hướng Triệu Khải Hàm.

Giờ phút này nét mặt của Triệu Khải Hàm mặc dù không có biến hóa gì, ánh mắt cũng rất bình tĩnh, nhưng giọng nói lại mang theo sự quan tâm nhân nhậ, điều này làm cho Trương Vân Nguyệt cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Đây là giả, đây là giả! Trương Vân Nguyệt không ngừng tự nói với mình ở trong lòng, cuối cùng là đem trái tim đang đập loạn nhịp đè ép xuống. Triệu Khải Hàm thấy Trương Vân Nguyệt bởi vì sự quan tâm của mình mà khẩn trương kích động, nhưng chỉ là rất nhanh đã bình tĩnh lại thì mắt thoáng qua một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trương Vân Nguyệt hoàn toàn không có phát hiện nét mặt của mình thật sự là quá mức rõ ràng, trong lòng nàng nghĩ gì trên mặt cũng biểu hiện ra.

Tất cả mọi người bao gồm cả Triệu Khải Hàm đều rõ ràng rất rõ ràng, mà vốn là cuộc sống hàng ngày trong cung... các cung nữ, ma ma, nội thị ở phurong diện nhìn mặt mà nói chuyện cũng đều rất giỏi, nét mặt này của Trương Vân Nguyệt đại biểu cái gì mọi người ở đây đều hiểu rõ.

Chưa nói đến ý nghĩ trong lòng Triệu Khải Hàm, thì bây giờ ba ma ma cùng Cúc Hoa bọn họ đều đã đổ mồ hôi hột.

Họ thế nào cũng không có nghĩ tới Trương Tiệp Dư lại đem hoài nghi thẳng như vậy biểu hiện rõ ra ở trước mặt hoàng thượng! Nữ nhân hậu cung ai mà không có vô số bộ mặt khác nhau?

Nhưng bây giờ gặp phải một chủ tử không biết đóng kịch như vậy, trong lòng Cúc Hoa đột nhiên lo lắng, mạng nhỏ của chủ tử nhà mình có thể bị nguy hiểm hay không?

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Triệu Khải Hàm cười ha hả hỏi Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt theo bản năng muốn gạt đầu, chỉ là trong nửa của cái khoảnh khắc đó đột nhiên vang lên người đang ở trước mặt là hoàng thượng nha! Vội vàng lắc đầu bày tỏ không có vấn đề gì. Trong lòng có chút lo lắng, cái mạng nhỏ của mình có thể vì vậy khó giữ được hay không?

Triệu Khải Hàm buồn cười thấy Trương Vân Nguyệt phản ứng kịp, sau khi nhận thấy bản thân mình đã làm cái gì khuôn mặt tái nhợt, nghĩ đến đứa bé trong bụng của nàng, vì không đề cho tâm tình của nàng biến hóa quá lớn ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng. Triệu Khải Hàm bình tĩnh đứng dậy rời khỏi cung Dao Hoa.

Đợi đến khi tất cả mọi người Triệu Khải Hàm mang tới đều đi hết, trong Thiên điện cung Dao Hoa chỉ còn lại Cúc Hoa và ba ma ma, Cúc Hoa kích động tiến lên nắm tay Trương Vân Nguyệt nói: "Chủ tử, ngài tại sao có thể để suy nghĩ của mình biểu hiện ra ngoài như vậy? Vừa rồi ngài giống như đang chất vấn hoàng thượng vậy! Cái này nếu khiến hoàng thượng mất hứng thì cái mạng nhỏ của chủ tử ngài sẽ không còn!"

Trương Vân Nguyệt toát mồ hôi lạnh, trong lòng thần thức không dứt. Nhưng bên ngoài vẫn mạnh mẽ nói: "Ta tin tưởng hoàng thượng là vị vua anh minh, chắc chắn sẽ không bởi vì một chút chuyện nhỏ nhỏ như thế này mà muốn lấy mạng của ta."

Ba ma ma liếc nhìn nhau, trong lòng mặc dù không có tán thành lời của nàng..., nhưng là vừa rồi biểu hiện của hoàng thượng có thể thấy hoàng thượng cũng không vì biểu hiện kia của nàng mà tức giận, ngược lại hình như còn có chút vui vẻ.

"Cứ cho là hoàng thượng sẽ không làm khó chủ tử, nhưng nếu để cho những nương nương khác biết, chỉ sợ họ sẽ không bỏ qua cho chủ tử, đến lúc đó dù cho hoàng thượng có vì đứa bé trong bụng mà che chở cho chủ tử, chỉ sợ cũng không che chở được." Ngọc ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt vô cùng nghiêm túc nói.

"."

Trương Vân Nguyệt trầm mặc, nàng cũng biết nếu như thời điểm đối mặt với mấy nữ nhân hậu cung kia mà không thu lại tốt tâm tình của bản thân sẽ rất nguy hiểm, thế nhưng cái gì chứ thu lại tâm tình, thật không phải chuyện đơn giản.

Dù sao trong suốt hai mươi năm qua của nàng đều có thể muốn khóc sẽ khóc buồn cười liền cười, đột nhiên lúc này nàng phải thu lại tất cả hi vọng ái ố, chỉ có thể biểu hiện ra một loại tâm tình thích hợp, đây là chuyện không phải là có trí nhớ thì có thể làm được.

"Ta về sau sẽ cố gắng thu hồi lại tâm tình của mình, đến lúc đó ta liền chỉ cười là tốt rồi." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút, thật lòng cảm thấy nếu để cho bản thân tự mình đi diễn trò là việc quá khó khăn, nàng quyết định về sau bình thường liền cười, thời điểm không thể cười liền giữ vẻ mặt không biểu cảm gì là được rồi. Những biểu hiện vẻ mặt khác chỉ sợ cũng sẽ không biểu hiện ra nổi.

Mấy người Ngọc ma ma nghe lời Trương Vân Nguyệt nói bất đắc dĩ công nhận lời của nàng..., mặc dù thời gian chung đụng cùng người chủ tử Trương Vân Nguyệt này không dài, nhưng là họ lại cũng thấy được, người chủ tử này thật không thích hợp sinh tồn tại hậu cung. Tâm cơ thủ đoạn cái gì cũng không có, hơn nữa còn không có cái loại tự giác đi tính toán người khác để bảo vệ mình.

Lại vẫn nghĩ có thể ở trong hậu cung an nhiên sống qua ngày, đây quả thực là đắm rong hang hổ. Nữ nhân hậu cung cũng sẽ không bởi vì người không muốn tranh đấu mà bỏ qua người, ngược lại người càng không muốn đấu, họ lại càng muốn đấu người, kéo người vào vòng đấu đá, họ mới có thể vui vẻ.

"Ừm, ta mệt rồi, nghỉ ngơi trước." Trương Vân Nguyệt thấy một trong ba ma ma và Cúc Hoa còn muốn nói tiếp cái gì đó nữa, vội nói mình mệt mỏi, trên mặt biểu lộ các người chờ nói nữa.

Bốn người bất đắc dĩ xoay người rời khỏi phòng ngủ, để Trương Vân Nguyệt nghỉ ngơi.

"Cúc Hoa, người ở nơi này coi chừng, chúng ta vào phòng bếp một lát." Ngọc ma ma nhìn sắc trời nói, vụ việc khăn lau tay lần này khiến cho bọn họ hiểu rõ một chút, chủ tử ở trong phòng kia mặc dù không đi ra ngoài tính toán người, nhưng người bên ngoài cũng không có quên nàng, hơn nữa trong hậu cung rõ ràng không chỉ có một người muốn mạng của nàng!

Những ngày sau họ lại càng cần phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể để chuyện thế này xảy ra lần nữa, lần này là nhờ chủ tử may mắn, chỉ ăn một hai miếng bánh ngọt. Lần sau cũng không nhất định sẽ lại có vận khí tốt như vậy nữa.

Cúc Hoa gật đầu, "Ba vị ma ma yên tâm, chỉ cần ba vị ma ma chưa trở lại nô tì sẽ không rời đi."

Xuân Hoa mặc dù sau khi điều tra đã rõ là nàng vô tội, nhưng hôm nay Trương Vân Nguyệt gặp chuyện đúng là bởi vì nàng bất cẩn, cho nên sau khi thăm vấn xong cũng không ngay lập tức thả về.

Trong hậu cung, Liễu chiêu nghi nghe được người của mình cài vào cung Dao Hoa lại có liên quan đến sự kiện xạ hương, trong lòng sợ hết hồn hết vía.

"Ta muốn gặp hoàng thượng."

Bên ngoài cung Thái Cực, Liễu chiêu nghi mặc váy màu hồng chính tề nho nhã, trang điểm tỉ mỉ, trên đầu cài châm hoa lệ.

Chỉ là trên mặt, nét mặt phách lối thường ngày hôm nay lại đổi thành nét mặt cầu khẩn khẩn cầu đáng yêu.

"Liễu chiêu nghi nương nương, ngài nên trở về đi thôi. Chuyện lần này chứng có xác thật, ngài nói cái gì nữa cũng đều vô dụng rồi!"

"Chứng có gì xác thật? Bọn cung căn bản cũng không có sai khiến ai làm hại cái bụng của Trương thị, làm sao có thể có chứng có xác thật?" Liễu chiêu nghi nhìn Ngụy Đình đứng ở trước mặt mình, một cổ lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên.

"Điều này, tiểu nhân cũng không biết, chỉ là kết quả điều tra được quả thật như thế. Tiểu Tình còn để lại bút tích tuyệt mệnh không thể không tin." Ngụy Đình bất đắc dĩ nhìn Liễu chiêu nghi nói, nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng dặn dò.

Liễu chiêu nghi vừa nghe, ngậy ngẩn cả người, bút tích tuyệt mệnh?! Đây là chuyện gì xảy ra?

"Nương nương, ngài nên trở về đi thôi, tiếp tục ở lại đây chỉ là khiến hoàng thượng càng thêm. . . ." Ngụy Đình nói tới chỗ này thì dừng lại, nhưng ý tứ của hán Liễu chiêu nghi cũng đã hiểu. Đồng thời trong lòng quanh quẩn chuyện về thư tuyệt mệnh, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao nàng không hề nhận được một chút tin tức nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Liễu chiêu nghi Liễu Như Yên nghe lời Ngụy Đình nói, trầm mặc chốc lát, xoay người rời đi. Chỉ là thời điểm rời đi thái độ có chút quái dị, có chút vận vẹo.

Nguy Đình xoay người rời mắt khỏi bóng lưng của Liễu Như Yên, lắc đầu thở dài một tiếng, dĩ nhiên hắn cũng không phải là đồng tình cái gì với Liễu Chiêu nghi, Liễu Chiêu nghi này để một người ở bên Hiền phi rõ ràng chính là muốn tính toán Hiền phi, hiện tại chuyện lần này cũng không biết chắc có phải nàng làm hay không.

Dù sao tất cả đều là nàng tự chuốc lấy, nếu như nàng không an bài người như vậy, thì người khác cũng không có cách nào hãm hại nàng?

"Hoàng thượng, Liễu Chiêu nghi đã rời đi rồi, chỉ là dáng vẻ của Liễu Chiêu nghi trong lòng rất là không cam tâm." Nguy Đình kính cẩn đứng ở một bên, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, rõ ràng là đang đưa ra lời phỏng đoán chủ quan, nhưng lại phát ra cảm giác rất khách quan.

"Cho người giám sát chặt chẽ, đừng để cho người của nàng hại Trương Tiệp Dư của cung Dao Hoa là tốt rồi, những thứ khác không cần phải để ý đến." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói.

"Vâng" Trong lòng Nguy Đình cảm thán Trương Tiệp Dư là đã lọt vào trong mắt hoàng thượng, ít nhất hiện tại hậu cung có hai phi tử mang thai, nhưng hoàng thượng kêu hắn chú ý chỉ có Trương Tiệp Dư mà không có Huệ phi.

Liễu Như Yên trở lại trong cung của chính mình, trên mặt là một vẻ bình tĩnh.

"Nương nương, hoàng thượng có phải là đã biết nương nương vô tội rồi đúng không?" Cung nữ cận thân Thi Viên của Liễu Như Yên thấy Liễu Như Yên trở về thì kích động hỏi.

"Ha ha, vô tội? Ở trong mắt hoàng thượng ai là vô tội? Không có ai! Không có người nào là vô tội!" Ánh mắt Liễu Như Yên bén nhọn nhìn Thi Viên, giọng nói không khỏi có chút thê lương.

"Nương, nương nương?" Thi Viên vẻ mặt kinh ngạc nhìn chủ tử nhà mình, đây là thế nào? Chủ tử nhà mình sao lại thành ra như vậy rồi?

"Nương nương, hoàng thượng đã nhận định chuyện lần này là ngài làm rồi sao?" Toàn bộ ma ma đầu lòng nhìn Liễu Như Yên hỏi.

"Ma ma, hoàng thượng thậm chí ngay cả cơ hội trình bày chi tiết cũng không có cho ta, người ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy ta, chỉ sai Nguy Đình đuổi ta, ô ô." Liễu Như Yên nói xong không khỏi khóc lên.

Nàng thật là không ngờ hoàng thượng lại tuyệt tình như vậy, rõ ràng đoạn thời gian trước hoàng thượng còn rất ưa thích nàng, vì sao trong nháy mắt hoàng thượng liền có thể ném bỏ nàng như vậy? Chẳng lẽ hoàng thượng thật sự là không có trái tim sao?

Liễu Như Yên ngược mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mắt không khỏi toát ra nồng đậm đau thương.

Có lẽ không nên yêu.

Ngày thứ hai Liễu Như Yên sau khi tỉnh lại nghe được tin tức là nàng bị giáng chức từ Chiêu Nghi xuống Tiệp dư, trực tiếp từ vị trí đứng đầu phi tần xuống thế phụ. Nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Phải biết thời điểm trước kia những thứ mưu hại hoàng tự như vậy, sẽ là trực tiếp không còn mạng, nhưng là bây giờ nàng không chỉ giữ được mệnh, còn không có bị tống vào lãnh cung, mà chỉ là giáng cấp vị, đây tuyệt đối là chuyện chưa từng có.

Nàng nên nói lời cảm ơn hoàng thượng đã xuống tay lưu tình sao?

Ý nghĩ trong lòng Liễu Như Yên không ai có thể biết, nhưng mà đối với việc Liễu Như Yên mưu hại đứa nhỏ trong bụng Trương Văn Nguyệt nữ nhân hậu cũng đều đã biết, nhưng điều khiến cho họ cảm thấy ngạc nhiên là hoàng thượng thế nhưng không có lấy mạng của Liễu Như Yên.

Điều này làm cho tâm lý nữ nhân hậu cung khiếp sợ, ngay cả hoàng hậu khi nghe cung nữ truyền về tin tức cũng là một vẻ mặt kinh ngạc.

"Người đi truyền phu nhân Tả Tướng vào cung." Tả Tướng là phụ thân của hoàng hậu.

"Vâng"

Sau giữa trưa, trong cung Phượng Minh

"Tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương."

"Mẫu thân, ngài mau dậy đi, bên trong cung Phượng Minh này đều là người mình không cần đa lễ như vậy." Hoàng hậu thấy mẫu thân hành lễ với mình, từ vị trí vội vàng, nhanh chóng đi tới bên cạnh Tả Tướng phu nhân nâng bà dậy.

"Ha ha, vì nương không muốn con ta bắt đầu câu chuyện như người qua đường." Tả Tướng phu nhân mỉm cười nhìn hoàng hậu, tham lam nhìn nữ nhi trước mắt, sau khi nữ nhi vào cung một tháng không nhất định có thể thấy được một lần, không thể so sánh với trước kia mỗi ngày đều hoàn toàn ở bên người, dù nữ nhi đã xuất giá rất nhiều năm, nhưng bà vẫn không sao thích ứng được với việc ngày ngày không có nữ nhi ở bên cạnh.

Thật rất vất vả mới có thể vào cung thăm nữ nhi, bà rất nhớ con.

"Mẫu thân, lần này nữ nhi xin ngài vào cung là có chuyện muốn hỏi ngài." Hoàng hậu thấy mẫu thân cứ ngại ngại nhìn mình chằm chằm, trong lòng thật

vui mừng, điều này cho thấy mẫu thân cũng không có bởi vì nàng vào cung mà xa lánh nàng, như vậy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"Nương nương có vấn đề gì cứ hỏi đi." Tả Tướng phu nhân vừa nghe lời nữ nhi mình nói, cũng biết nhất định là có chuyện gì xảy ra.

"Mẫu thân, thời gian gần đây trên triều đình có phải xảy ra chuyện gì hay không, mẫu thân hãy về hỏi phụ thân, nhất là chuyện quân sự." Hoàng hậu chỉ nói một câu, cũng không có nói quá nhiều, nàng biết mẫu thân mình không hiểu chuyện triều đình cho lắm, hỏi nhiều mẫu thân nàng cũng không hiểu, chỉ cần bà mang một câu nói về nhà, để cho phụ thân ở nhà biết là được.

Tả Tướng phu nhân nghe xong lời hoàng hậu nói thì gật đầu một cái, bà biết nữ nhi của bà có ý bảo bà chuyển lời.

"Mẫu thân, gần đây sức khỏe của ngài và cha thế nào?"

"Nương nương yên tâm, sức khỏe của cha người và ta đều rất tốt, còn đệ đệ người nữa, hiện tại nó rất cố gắng học hành, cha người nói rồi, gần đây học vấn của nó tiến bộ rất nhiều." Tả Tướng phu nhân nói tới đây trên mặt liền lộ ra nụ cười rất vui vẻ.

Đệ đệ của hoàng hậu là đứa con lúc già mà tả tướng phu nhân có, nhi tử này đến khiến bà rất có mặt mũi trong các quý phụ.

Nghĩ lại thì lúc bà mang thai cũng đã sắp bốn mươi tuổi rồi, khi đó đã là lúc tuổi già sắc suy, các quý phụ cùng lứa với bà đã nhiều năm không được phu quân của mình cưng chiều rồi.

Nhưng bà lại còn có thể mang thai, điều này đại biểu cái gì không cần phải nói cũng biết. Những quý phụ kia nhìn thấy bà đều hâm mộ ghen ghét.

"Mẹ người không thể cưng chiều đệ đệ quá mức." Hoàng hậu nghe mẫu thân mình nhắc đến đệ đệ, trong lòng cũng thật vui mừng. Lúc đệ đệ sinh ra nàng đã sắp đến tuổi lấy chồng, nhưng bởi vì khi đó mẫu thân lớn tuổi nên sinh nó ra thì cơ thể bị suy yếu một thời gian dài, trong lúc mẫu thân điều dưỡng cơ thể thì nàng không chỉ xử lý chuyện trong phủ, mà còn phải chăm sóc đệ đệ.

Chăm sóc cũng được nửa năm, sau đó mặc dù không tiếp tục chăm sóc đệ đệ nữa, nhưng đệ đệ này lại rất là dính nàng, lúc nàng vào cung thì đệ đệ này chỉ năm tuổi, lúc ấy đã khóc thiếu chút nữa ngất lịm.

"Thời gian qua thực mau, hiện tại đệ đệ cũng đã mười ba tuổi rồi, qua hai năm nữa là có thể tham gia khoa khảo rồi." Hoàng hậu nói lời trong lòng, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

"Nữ nhi, à, mẫu thân hỏi con một vấn đề." Tả Tướng phu nhân nói rồi nhìn các cung nữ mà mà.

Trương mà mà rất biết điều dẫn các cung nữ rời khỏi đại điện, "Sao vậy mẫu thân?" Hoàng hậu nghi ngờ nhìn mẫu thân nàng.

"À, nữ nhi, mẫu thân nói ra thì con có thể mất hứng, nhưng. . ."

"Mẫu thân, con là nữ nhi ngày, ngài đừng áp a áp úng như vậy, trong lòng nữ nhi thật khó chịu." Hoàng hậu nhìn mẹ ruột luôn thương yêu cưng chiều mình nhưng giờ lại thận trọng với mình, trong lòng cảm thấy khó chịu.

"Bảo bối ngoan, mẫu thân không có ý đó. Vậy mẫu thân nói ra, con đừng khổ sở, mẫu thân thấy con thế, trong lòng thật đau, sớm biết ban đầu nói gì cũng không đồng ý với phụ thân con gả con đến đây. . ." Tả Tướng phu nhân nói tới đây đột nhiên dừng lại, bà nhớ tới ở hoàng cung có vài lời không thể nói.

"Chuyện là như thế này, sức khỏe của đại hoàng tử thật sự là không tốt, con cứ dựa vào đại hoàng tử chỉ sợ không được, sức khỏe của đại hoàng tử như thế làm một vương gia nhân tài thì không sao, nhưng. . . Khẳng định không được, con chuẩn bị khi nào sinh thêm một đứa?" mặc dù Tả Tướng phu nhân yêu thương đại ngoại tôn của bà, nhưng nữ nhi muốn ngồi vững vị trí này mà không có một hoàng tử khỏe mạnh thì nhất định là không được.

Huống chi nếu Đại hoàng tử muốn an ổn làm Vương Gia nhân tài, không có một đệ đệ khỏe mạnh che chở, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng. Dù sao hẳn là trưởng tử mà!

Những hoàng tử các phi tử khác sinh chắc chắn lên xem hẳn là một cái gai, dù sức khỏe hẳn kém hơn, thì thân phận lại đè ép những hoàng tử kia một bậc, tương lai vô luận ai đi lên vị trí kia cũng sẽ không cho phép một người như vậy tồn tại!

Nhưng nếu như là đệ đệ cùng mẫu thân thì khác. Dù sao nói thế nào cũng là ca ca ruột, thân phận cũng không khác biệt, đều là trưởng tử, về phần thân

phận của trưởng tử, thì cũng không thể ảnh hưởng cái gì.

"Mẫu thân, không phải con muốn sinh con là có thể sinh." Hoàng hậu nghe được lời mẫu thân mình nói, trong mắt thoáng qua ánh sáng khổ sở, nàng cũng muốn một đứa bé, nhưng hoàng thượng không đến chỗ nàng ngủ thì làm sao nàng có đứa bé được?

"Này, hay là con ẵm một đứa về nuôi?" Tả Tướng phu nhân nghe hoàng hậu nói như vậy thì cho là hoàng hậu không thể sinh, dù sao ban đầu sinh Đại hoàng tử đã bị tính toán, nếu không sao sức khỏe của Đại hoàng tử có thể kém như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Hoàng hậu làm sao cũng không nghĩ đến Tả Tướng phu nhân sẽ nói ra những lời như vậy, "Mẫu thân, ngài suy nghĩ đi nơi nào rồi? Ta chưa đến trình độ phải nuôi con của người khác!"

"Uhm, sức khỏe của con rất tốt?" Tả Tướng phu nhân nghe hoàng hậu nói thế, ngăn người một chút.

"Sức khỏe của ta không có việc gì." Hoàng hậu nhú nhú mày, hết cách nhìn mẫu thân mình, nàng cũng biết đây là do mẫu thân quan tâm mình nên bị loạn.

"Vây. . . ." Tả Tướng phu nhân vốn muốn hỏi, nếu sức khỏe thật tốt làm sao lại không thể sinh. Đột nhiên lại nghĩ đến sanh con cũng không phải là chuyện một mình nữ nhi mình có thể quyết định.

"Ta trở về sẽ thương lượng với phụ thân con." Tả Tướng phu nhân nhìn nữ nhi của mình, nhỏ giọng nói ra, có một số việc trong nội tâm hiểu rõ là tốt rồi.

". . . Uh." Hoàng hậu suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này nói với phụ thân mình cũng không sao. Lại không nghĩ rằng mình cho là không có gì, nhưng chuyện xảy ra sau đó lại khiến tình cảnh của hoàng hậu thay đổi.

Sau khi Tả Tướng phu nhân rời đi hoàng hậu vẫn ngồi ở trong cung điện, mà chuyện Tả Tướng phu nhân vào cung thì Triệu Khải Hâm bên trong cung Thái Cực dĩ nhiên đã biết.

Tả Tướng phu nhân về đến nhà, nhìn thấy Tả Tướng liền nói lại chuyện trong cung với tả tướng.

"Chuyện này, có lẽ là do chiến sự ở biên quan thời gian gần đây, phụ thân của Liễu chiêu nghi nói thế nào cũng là Hoài Hóa Tướng quân, chiến sự lần này cần dùng à ta." Tả Tướng nghe phu nhân mình kể xong thì nhỏ giọng nói ra.

Chuyện này cũng không phải là chuyện bí mật gì, chỉ là hoàng hậu ở trong cung cho nên không biết tin tức này thôi.

"Đúng rồi, hôm nay ta vào cung đã nhắc đến chuyện sinh đứa con nữa với nữ nhi." Tả Tướng phu nhân nói xong dừng một lát, không biết vì sao trong lòng của bà có chút chần chờ.

"Thế nào? Sức khỏe nữ nhi không tốt?" Tả Tướng hơi híp mắt, nhìn chằm chằm phu nhân mình. Nếu như sức khỏe không tốt, như vậy ông nên chuẩn bị an bài người mới vào cung.

Đời sau của Cảnh Hi vương triều tất nhiên phải là người của Hoa gia ông.

"Sức khỏe của nữ nhi tốt lắm, sao ngài tự nhiên lại nguyên rủa sức khỏe nữ nhi không tốt?" Tả Tướng phu nhân cau mày nhìn Tả Tướng nói.

"Vây bà nói xem rốt cuộc là xảy ra việc gì vậy?"

Tả Tướng phu nhân châm chọc rồi nói: "Là như thế này, hình như hoàng thượng phòng bị Hoa gia chúng ta, không muốn nữ nhi của chúng ta mang thai."

Tả Tướng phu nhân không nói hoàng hậu thất sủng, mà nói hoàng thượng có lòng phòng bị Hoa gia, vậy cũng để giải thích giùm nữ nhi, hoàng thượng không đến chỗ nữ nhi mình không phải do nữ nhi sai, mà là do Hoa gia sai.

"Cái gì? Hoàng thượng bao lâu không có đến chỗ hoàng hậu rồi?" Tả Tướng cũng mặc kệ chuyện này là hoàng hậu sai hay là Hoa gia sai, hiện tại ông phải biết hoàng hậu có còn sinh ra được một hoàng tử mang huyết thống Hoa gia không!

"Việc này. . . ." Tả Tướng phu nhân cau mày nhìn Tả Tướng, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào, chuyện này sao bà có thể biết? Dù trong lòng nữ nhi thật sự có mẫu thân như bà, thì chuyện riêng tư vậy sao có thể nói cho bà biết?

"Được rồi được rồi, nếu hoàng thượng không đến chỗ hoàng hậu, nói không chừng là ghét bỏ hoàng hậu lớn tuổi, ngài không thích nữa. Như vậy, ta sẽ an bài một nữ nhi Hoa gia tuổi còn trẻ vào cung." Tả Tướng thấy phu nhân mình không trả lời, nói thẳng.

"Cái gì? ! Ngài muốn an bài người vào cung? Vậy sao có thể! Người. . ." Tả Tướng phu nhân vừa nghe lời Tả Tướng nói, theo bản năng cao giọng phản bác, tài nguyên gia tộc sao có thể chia.

Chỉ có một nữ nhi vào cung, thì tất nhiên tài nguyên đều cho nữ nhi này dùng. Nhưng nhiều, thì tài nguyên phải phân ra. Hơn nữa quan trọng là, Hoa Hồng Khai có ý muốn từ bỏ nữ nhi của mình.

Hiểu ra như vậy khiến Tả Tướng phu nhân không thể tỉnh táo được!

"Được rồi, bà biết cái gì? Ta bỏ ra vinh dự tương lai để có hoàng tử tương lai, nếu như Lăng Duyệt có thể sinh một đứa bé khỏe mạnh, vậy ta dĩ nhiên vui mừng, nhưng bây giờ nó không thể! Hơn nữa hoàng thượng cũng đã không muốn nó tiếp tục sinh! Không thể cứ như vậy nữa chứ? Tuổi thọ của một nữ nhân đâu có bao nhiêu năm thời gian. Yên tâm, Lăng Duyệt vẫn là hoàng hậu, tương lai ta đứa bé vẫn do nó nuôi."

Tả Tướng cau mày nói thân nhiên, chuyện bỏ rơi một nữ nhi mà ông ta nói ra chỉ như một chuyện bình thường.

"Người chuẩn bị đưa ai vào cung?" Tả Tướng phu nhân cúi đầu, Tả Tướng hoàn toàn không thấy nét mặt của bà, giọng nói của Tả Tướng phu nhân thật bình tĩnh khiến ông ta cảm thấy bà đã nghĩ thông suốt.

"Bà nói còn có ai? Nữ nhi vừa độ tuổi trong nhà không nhiều, mà người quan hệ thân cận với nhà ta thì càng không có, chỉ có thể tuyển từ trong nhà chúng ta thôi." Tả Tướng nói tới đây liền cau mày.

"Người muốn chọn nữ nhi của con tiện nhân kia? !" Tả Tướng phu nhân ngẩng đầu về mặt khiếp sợ nhìn Tả Tướng.

"Câm miệng! Cái gì tiện nhân hay không tiện nhân? ! Đó là nữ nhân của ta, nữ nhi của bà ấy thì sao? Đó cũng là nữ nhi của ta!" Hoa Hồng Khai không vui nhìn Tả Tướng phu nhân.

Sắc mặt Tả Tướng phu nhân biến đổi mấy lần, xoay người không nói một câu đã rời khỏi thư phòng.

Người muốn cho nữ nhi của con tiện nhân kia vào cung phân chia cung chiều của nữ nhi ta, phân tài nguyên trong tay nữ nhi ta, nằm mơ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Tả Tướng phu nhân sau khi rời đi thư phòng, trở lại trong sân viện của mình.

"Phu nhân, Tam thiếu gia tới." Thị nữ thiếp thân bên cạnh Tả Tướng phu nhân đi vào.

"Hạo nghi tới, cho hắn đi vào." Tả Tướng phu nhân vừa nghe tiểu nhi tử của mình tới, kích động.

Cái tên Tiểu Nhi Tử này tuyệt đối là ra có được, trong Tả Tướng Phủ hiện nay có bốn con trai, hai người là nàng sanh, hai người còn lại là nữ nhân khác sanh, thứ nhất là Yêu di nương, một là Nguyệt di nương.

Kỳ Nguyệt di nương là được cung chiều nhất, mà trong phủ hôm nay nữ nhi vừa độ tuổi chính là con gái Nguyệt di nương.

Năm nay mười ba tuổi.

Nguyệt di nương hiện tại chỉ là hai mươi tám tuổi, coi như là tuổi còn trẻ, so với Tả Tướng phu nhân nàng đã hơn 50 rồi thì trẻ tuổi hơn rất nhiều.

"Mẹ, ngài từ trong cung trở lại, tỷ tỷ như thế nào?" Hoa Hạo Nghi đối với tỷ tỷ trong cung tình cảm rất sâu, cho nên mỗi lần mẫu thân từ trong cung trở lại hắn luôn là muốn tới đề hỏi thăm một phen.

"Các người tất cả đi xuống, Tiểu Uẩn người dẫn người ở ngoài cửa coi chừng, đừng làm cho người đi vào." Tả Tướng phu nhân nhìn tiểu nhi tử ngồi ở bên cạnh mình, về mặt trên mặt chìm chìm.

"Mẹ, nếu như có chuyện có muốn hay không chờ ca ca trở lại cùng nhau nói?" Trên Hoa Hạo Nghi vốn là có hai ca ca, hắn gọi bọn họ vốn phải là đại ca cùng nhị ca, nhưng hắn cũng không thừa nhận con thứ này là ca ca của hắn, cho nên chỉ gọi huynh trưởng cùng mẹ là ca ca.

"Tốt, chờ đại ca con trở lại cùng nhau nói."

Tả Tướng phu nhân vẫn đang ngồi yên lặng, não không ngừng hồi tưởng chuyện mới vừa xảy ra ở bên trong thư phòng, nàng nghĩ tới làm như thế nào ngăn cản đứa bé kia vào cung.

"Phu nhân Đại Thiếu Gia trở lại." Đợi gần nửa tiếng, Hoa gia Đại Thiếu Gia, Hoa Hạo Thấp rót cuộc ở hai mẹ con người chờ đợi trở lại.

"Mẹ, ngài gấp như vậy tìm con có chuyện gì? Cha mới vừa nói có chuyện tìm con, con nói mẹ bên này có chuyện trước hết đã tới." Ở Hoa Hạo Thấp bên trong lòng của cha là so ra kém hơn mẹ, đầu tiên mẹ nó là một nữ nhân rất rõ để ý và lại đối với đứa bé rất tốt, có thể nói là một phụ nữ rất lý trí nữ nhân, ở bên trong lòng của cũng không có tình yêu nam nữ, trong lòng của nàng hơn nữa là cuộc sống, nàng rất rõ ràng nam nhân không nhờ vả được.

Có thể nói nàng là một người thông minh giống đương kim Thái hậu, chỉ là thông minh của nàng trái lại với Thái hậu, nàng đối với chánh sự là một chữ cũng không biết.

"Hạo Thấp, con rút cuộc trở lại." Tả Tướng phu nhân vừa thấy con lớn nhất trở lại trong lòng kêu lên một tiếng kích động a.

Hoa Hạo Thấp năm nay 30, đã làm quan tới Hộ Bộ Thị Lang, bởi vì nguyên nhân phụ thân là Tả Tướng mà thân muội muội là hoàng hậu, ở trên triều đình cũng là có thể nói là có lời nói.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì?" Hoa Hạo Thấp thấy mặt mẫu thân nét mặt ngăn người như mặt trời sập xuống, nhất định là trong nhà đã xảy ra chuyện, chuyện trên triều đình cũng sẽ không khiến mẫu thân mình lộ ra loại vẻ mặt này.

"Hạo Thấp, cha con lại muốn khiến nữ nhi của nữ nhân Nguyệt di nương kia vào cung cùng muội muội con cùng sủng ái!" Tả Tướng phu nhân rất lý trí không nói ra cái gì tiện nữ nhân, nàng bên trái xem tướng trước có thể nói là như vậy nhưng mà ở tại trước mặt đứa bé nhưng tuyệt đối sẽ không nói như vậy, ít nhất ở trước mặt nhi tử nàng sẽ không nói như vậy.

Nàng muốn cho con trai của nàng từ trong ra ngoài cũng đứng ở phía bên nàng, nàng sẽ không để cho con trai của nàng cảm thấy nàng là người gay gắt, cho dù là trong lời nói bén nhọn cũng không được.

"Cái gì? Cha làm sao sẽ làm loại quyết định này?" Hoa Hạo Thấp sửng sốt, trong lòng cả kinh, rất nhanh liền muốn hiểu quan hệ kia.

Hắn biết rõ phụ thân bây giờ đối với tiểu nhi tử kia sủng ái, mặc dù đứa bé kia không tới mười tuổi, nhưng sủng ái như thế cũng là để cho trưởng tử như hắn cảm thấy bị uy hiếp.

Nếu như vẫn tiếp tục như vậy, tương lai Hoa gia rốt cuộc là ai thừa kế sẽ rất khó nói. Cái niên đại này mặc dù trưởng tử thừa kế gia tộc là chuyện rất bình thường, nhưng là coi như hắn tương lai thừa kế gia tộc, Tả Tướng trong lòng không nhận nhưng hắn nói, Tả Tướng tự mình kinh doanh đồ ra ngoài cũng chưa có phần của hắn rồi, như vậy đến lúc đó hắn chỉ sợ sẽ bị con thứ đó đè xuống.

Hôm nay có thể bảo đảm địa vị của hắn đang ở Vân gia, chỉ có trong cung thân là hoàng hậu muội muội, nếu như vị trí muội muội bị nữ nhân khác uy hiếp đến, nhất là bị nữ nhi khác của Hoa gia uy hiếp được, vậy.

"Mẹ, chuyện này nhất định phải ngăn cản." Hoa Hạo Thấp cau mày rất khẳng định nói.

"Mẹ, Nguyệt di nương kia hiện tại càng ngày càng không đem ngài để ở trong mắt. Chuyện ngày hôm nay nếu như không phải là Nguyệt di nương trong ngày thường thì có tính toán này, phụ thân không thể nào liên không cần suy nghĩ liền quyết định đưa con gái của nàng vào cung." Hoa Hạo Nghi lạnh lùng nói, mặt lộ ra ý lạnh khiến Hoa Hạo Thấp cùng Tả Tướng phu nhân sửng sốt.

"Mẹ, đệ đệ nói không sai, Nguyệt di nương này chỉ sợ sớm đã nhìn chằm chằm vị trí trong cung, trước kia bởi vì muội muội trong cung là hoàng hậu, hơn nữa hoàng thượng cũng không có ra vẻ cảm xúc quá mức chán ghét muội muội, cha cũng không tiện lại đưa một đứa con gái nữa vào cung, nhưng là bây giờ cha xem như tìm được cơ rồi."

Mẹ con ba người liếc nhau một cái, trong lòng đồng thời làm một quyết định, Nguyệt di nương là không thể tiếp tục sống trong cái gia đình này nữa rồi. Nàng nếu dám nhìn chằm chằm vị trí trong cung, vậy nói rõ lòng của nàng lớn, như vậy con gái của nàng sau khi vào cung đối phó đầu tiên tất nhiên là hoàng hậu!

Mà trong nhà nàng muốn đối phó tất nhiên là con trai trưởng của họ hai huynh đệ này!

Không nói Tả Tướng Phu trong Tả Tướng phu nhân mẹ con ba người thảo luận như thế nào, bên trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt rốt cuộc nghênh đón đỉnh điểm của nôn nghén. Đồng thời nghênh đón còn có hậu cung cung phi bãi phòng.

"Chủ tử, Liễu Tiệp dư tới."

"Liễu Tiệp dư?" Trương Vân Nguyệt nghi ngờ nhìn Cúc Hoa, nàng nhưng nhớ Tiệp dư tổng cộng liền hai vị, ngoài nàng ra một vị Tiệp dư khác là họ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43

"Chủ tử, chính là đoạn thời gian trước bị giáng chức xuống Liễu chiêu nghi." Cúc Hoa nhìn đáng vẻ mờ mịt của chủ tử nhà mình cũng biết nàng không có đem chuyện lúc ban đầu ghi ở trong lòng.

Trong lúc nhất thời Cúc Hoa chỉ cảm thấy ngực một hơi chặn, khó chịu lợi hại. Ban đầu chủ tử bị tính kế làm đưa bé thiếu chút nữa mất đi, nàng thế nhưng một chút cũng không có nhớ chuyện này! Đây, đây thật là tấm lòng rộng rãi a...

"A, nàng a. Để cho nàng đi vào thôi." Trương Vân Nguyệt chột hiểu, một không biết tên của nhân vật tính toán người.

Đến khi Liễu Như Yên tiến vào trong điện Trương Vân Nguyệt đột nhiên phát lên một đoạn ký ức.

Kiếp trước thời điểm thân phận của nàng thật sự chưa nhập vào, cho nên rất nhiều tin tức nàng không biết, nhưng là một chút đại sự nàng vẫn là biết.

Tỷ như nữ nhân Liễu Như Yên này, nàng nhớ nàng sau lại thành Ngũ phu nhân Đức Phi kia mà, thế nào bây giờ lại bị cách chức? Chẳng lẽ mình đến đưa hiệu ứng hồ điệp? Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này dường như thật đúng là như vậy, chỉ là trong lòng nàng cũng không có gì áy náy ... Tâm tình.

"Liễu Tiếp dư ngài vì sao lại tới?" Trương Vân Nguyệt đứng lảng lảng nhìn Liễu Như Yên, nàng thật sự là không hiểu Liễu Như Yên này tìm đến nàng là vì chuyện gì.

"Trương muội muội không mời ta ngồi xuống sao?" Liễu Như Yên cười nhìn Trương Vân Nguyệt, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt chân thành.

"Ách, Liễu Tiếp dư ngài." Trương Vân Nguyệt ngăn người đối với cái tỷ tỷ muội muội gọi rất có chút không chịu nhận có thể.

"Sau khi Trương muội muội mang thai, ta đều chưa từng tới thăm muội muội, muội muội sẽ không trách tỷ tỷ chứ?" Liễu Như Yên mặt thấp thỏm nhìn về mặt Trương Vân Nguyệt, chỉ là ánh mắt kia lại lộ ra một cổ cảm giác kỳ quái.

Trương Vân Nguyệt cảm giác ánh mắt của nàng thỉnh thoảng hướng bụng mình, cảm giác kia thật sự không tính là tốt.

"Không trách, làm sao có thể trách móc đây?" Ta và người lại không quen. Dĩ nhiên câu nói sau cùng Trương Vân Nguyệt chỉ ở trong lòng nghĩ nghĩ, cũng sẽ không nói ra.

"Chủ tử, ngài ngồi một đoạn thời gian nên đứng lên đi một chút rồi, Đặng thái y nói rồi, ngài nhiều đi một chút đối với thân thể tốt." Cúc Hoa tiến lên nói, đối với chủ tử nhà mình Cúc Hoa là người hiểu rõ, nếu bàn về đề tâm, mười chủ tử nhà mình cũng bù không được một Liễu chiêu nghi (Cúc Hoa trong lòng cho là như vậy.).

"Tốt. Đây, Liễu chiêu nghi, người phải là không có chuyện."

"Có chuyện." Liễu chiêu nghi trực tiếp cắt đứt lời nói của Trương Vân Nguyệt, không cho nàng cơ hội rồi đi.

Trương Vân Nguyệt bắt đầu đi a bắt đầu đi, người có chuyện nói chuyện a, ngài không nói lời nào là chuyện gì xảy ra?

"Liễu chiêu nghi mời nói."

"Trương muội muội phải không nguyên ý gọi ta một tiếng tỷ tỷ sao?" Liễu Như Yên không có lập tức nói chuyện, mà là nhìn Trương Vân Nguyệt nói.

". Cái này, Liễu chiêu nghi nghĩ đến là không có chuyện lớn gì, ta liền đi ra ngoài trước đi tản bộ." Trương Vân Nguyệt hết ý kiến từng cái, tỷ tỷ muội muội cái gì, không nói sự kiện hoa hồng ban thưởng đến cùng phải hay không Liễu chiêu nghi làm, dù sao hiện tại hoàng thượng đã nhận định là nàng ta làm rồi, Liễu chiêu nghi này rốt cuộc là có cái gì cảm thấy Trương Vân Nguyệt nàng nhất định phải cho nàng ta sắc mặt tốt à?

Dĩ nhiên sau khi trí nhớ Trương Vân Nguyệt nhớ lại, phát hiện trí nhớ về cung nữ Tiểu Tinh, kiếp trước thật là có.

Chủ yếu là chuyện này quá mức làm cho người ta cảm giác không thể tin được, mới bị Huệ phi cố ý nói ra từng cái, hơn nữa chuyện này sau lại theo Hiền phi cùng cung nữ trong cung Huệ phi đàm luận này mới khiến nàng nghe được một chút xú.

Cung nữ Tiểu Tinh này trước mắt cũng không phải là người của Liễu chiêu nghi, mà là người của Hiền phi. Kết quả như thế có thể nói là khiến hậu cung rất nhiều người cảm thấy rất kỳ quái, dù sao Liễu chiêu nghi không chế người nhà cung nữ Tiểu Tinh này là thực sự. Chỉ là sau lại Hiền phi cũng chân tướng sau khi lộ ra, mọi người cũng liền sáng tỏ rồi.

Nhưng Trương Vân Nguyệt tuy rằng là bởi vì có trí nhớ của kiếp trước, biết chuyện lần này có thể cùng Chiêu Nghi không liên quan. Vì sao nói là có thể? Dù sao Tiểu Tinh này trên mặt là người của Liễu chiêu nghi, Liễu chiêu nghi cũng không phải là không có khả năng phân phó nàng làm chuyện này. Hiền phi nhiều nhất chính là biết chưa nói ra mà thôi. Chân tướng sự tình bất kỳ, chỉ sợ chỉ có ba người biết.

"Tiểu Tình cũng không phải ta phân phó nàng động thủ, ta chưa từng có để cho nàng động thủ qua, hơn nữa ta cũng không dùng nàng hại người, ta an bài nàng ở trong cung Hiền phi chỉ là vì để cho nàng truyền lại một chút tin tức của Hiền phi." Liễu Chiêu nghi nghiêm túc nhìn Trương Vân Nguyệt giải thích.

"Nha." Trương Vân Nguyệt nhàn nhạt ồ một tiếng, không có nói tin tưởng cũng không có nói không tin, bộ dạng thật bình tĩnh.

"Người này là phản ứng gì? Ta đã nói rồi, chuyện này không phải là ta làm, làm sao người cũng không tin? !" Liễu Như Yên nhìn Vân Nguyệt như vậy cảm thấy Trương Vân Nguyệt là không tin lời của mình, trong lúc nhất thời trong lòng tức giận. Vỗ án.

Cúc Hoa cùng Ngọc ma ma hai người thấy động tác của Liễu Chiêu nghi, nhanh chóng tiến lên một bước chắn phía trước Trương Vân Nguyệt bảo đảm Liễu Chiêu nghi coi như muốn động thủ cũng thương hại không tới Trương Vân Nguyệt.

Liễu Như Yên thấy người bên cạnh Vân Nguyệt mặt đề phòng mình, trong lòng một hồi tức khổ.

Nàng hôm nay tới đây là có mục đích, trừ nói cho Trương Vân Nguyệt lần trước chuyện kia không phải nàng làm ra, chính là muốn khiến Trương Vân Nguyệt cho Hoàng đế van cầu tình. Khiến Hoàng đế có thể mau sớm khôi phục vị của mình.

"Xuân Hoa, đưa Liễu Chiêu nghi đi ra ngoài." Trương Vân Nguyệt cau mày nói, Liễu Như Yên mới vừa một chút nhưng hù được nàng, mặc dù không sẽ ảnh hưởng đến bụng, nhưng lại để cho tâm tình nàng rất là không tốt.

"Trương Chiêu nghi, Chiêu Nghi nhà ta là bởi vì lần này bị người vu khống hãm hại trong lòng không thoải mái cho nên nói chuyện lớn tiếng, mong ngài tha lỗi. Chủ tử chúng ta lần này tới chủ yếu là muốn cùng ngài nói một chút chuyện lần này có một chút đầu mối, dù sao ngài cũng không muốn không thấy kẻ địch núp trong bóng tối chứ?" Nhất đẳng cung nữ bên cạnh Liễu Chiêu nghi Chi Hương tiến lên một bước nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

"Tâm tình Chiêu Nghi nhà người không tốt mà còn có thể đến Dao Hoa cung cùng chủ nhân nhà ta lớn tiếng nói chuyện sao?" Giọng nói Cúc Hoa không cao không thấp, đề bảo đảm tuyệt đối không làm đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt giật mình đồng thời vẫn thể hiện sự khinh thường vô cùng.

Phải nói một cung nữ đã sống ở trong hậu cung một thời gian tương đối dài như Cúc Hoa không thể nào nói chuyện không cổ kị gì như vậy mới đúng, nhưng bây giờ trong lòng của Cúc Hoa chủ nhân của nàng chỉ có mỗi mình Trương Vân Nguyệt, trước mắt Liễu Chiêu nghi rõ ràng chính là loại người muốn chiếm tiện nghi, vẫn còn nghĩ tới muốn vùi dập danh tiếng của mình.

Nàng vô cùng bất mãn việc tính toán như vậy.

À ta tính toán chủ nhân của mình mà còn tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng, còn muốn chủ nhân mình cảm tạ ả ta. Bộ ả ta nghĩ tất cả mọi người đều là những kẻ ngu hay sao? Trong lòng Cúc Hoa rất lo lắng cho chủ nhân của mình sẽ thật sự bị thuyết phục, chỉ sợ chủ nhân nhà mình đã bị gạt bấy lâu còn cảm kích lòng tốt của Liễu Chiêu này đối xử tốt với nàng.

Cho nên dứt khoát liền trực tiếp nói khó nghe một chút, đến lúc này sắc mặt của Liễu Chiêu nghi còn có thể tốt được nữa sao, có như vậy thì chủ nhân nhà mình cũng có thể thông qua về mặt này mà biết được vị Liễu Chiêu nghi trước mắt này không có đối xử tốt với nàng như lời ả nói.

Như vậy ít nhất có thể bảo đảm cho dù sau khi bị Liễu Chiêu nghi tính kế cũng sẽ không ra tay giúp ả tính tiền.

Đối với Cúc Hoa đứng ở trước mặt mình trong mắt Trương Vân Nguyệt thoáng qua một tia cảm động, nàng không biết tại sao Cúc Hoa lại nói chuyện không nề tình như vậy, nhưng một chút quan tâm của một nha hoàn như Cúc Hoa đối với mình nàng vẫn cảm thấy được.

Lúc trước ở trong Lăng Nguyệt cung Cúc Hoa đã vì mình mà nói ra chuyện đó, đến giờ nàng vẫn không thay đổi bảo hộ bên cạnh nàng, Trương Vân Nguyệt không biết nên làm sao biểu đạt tâm tình của mình. Một chỗ như trong hoàng cung này có thể có được một người trung tâm vì mình như vậy thật sự là một chuyện vô cùng không đơn giản.

Huống chi nàng cũng không bỏ ra công sức gì nhiều, dĩ nhiên thân thể này lúc trước cũng đã vì Cúc Hoa làm chút chuyện, nhưng là chuyện đó đối với thân thể lúc trước mà nói cũng chỉ là thuận tay mà làm.

Liễu Như Yên không ngờ một cung nữ nhỏ như Cúc Hoa cũng dám nói như vậy, coi như không phải trực tiếp nói thẳng vào mặt mình, nhưng những lời kia rõ ràng là có bất mãn đối với mình!

Liễu Như Yên trong lòng đã muốn nổi giận, nhưng vừa nghĩ tới mục đích mà mình tới Dao Hoa cung cuối cùng liền đem lửa giận nhịn xuống.

Nói với Trương Vân Nguyệt: "Trương muội muội hẳn là một người đại nhân đại lượng, sẽ không tính toán với tỷ tỷ đúng không, chuyện vừa rồi tỷ tỷ cũng là vì bị người ta tính kế, trong lòng không thoải mái cho nên mới nói chuyện lớn tiếng. Đã vậy tỷ tỷ xin tạ tội với muội muội."

Liễu Như Yên đề xuống lửa giận, giọng nói cũng chân thành hơn rất nhiều, thật sự khiến cho Ngọc ma đi theo bên cạnh Trương Vân Nguyệt cũng cảm thấy kinh hãi. Phải biết vị Liễu chiêu nghi trước mắt này từ khi mới vào cung đã làm cho người có ta ẩn tượng là người ngang ngược càn rỡ không có đầu óc.

Nhưng hôm nay thì, chỉ sợ cái hình tượng này cũng chỉ là một loại màu sắc tự vệ thôi.

"Liễu tỷ tỷ chê cười, cung nữ này của ta vẫn tương đối thẳng tính, lời nói mới vừa rồi đoán chừng cũng là vì có chút gấp gáp không kịp suy nghĩ mà nói ra, ta đây sẽ phạt nàng." Trương Vân Nguyệt cười cười với Liễu Như Yên, về phần phạt cái gì nàng cũng chưa nói.

Liễu Như Yên cũng không trông cậy Trương Vân Nguyệt thật đi trách phạt Cúc Hoa, dù sao muốn gây phiền toái cho một cung nữ đối với ả mà nói là một chuyện rất đơn giản. Chuyện ả phải làm hiện tại là làm cho Trương Vân Nguyệt người đang mang long chủng trong bụng vì ả ta mà ở trước mặt hoàng đế nói một vài lời có lợi, tạm thời không nghĩ đến chuyện động tới cung nữ bên cạnh Trương Vân Nguyệt.

"Lời Tỷ tỷ nói tiếp theo đây Trương muội muội rất có thể không tin, nhưng lời tỷ tỷ nói là sự thật. Tiểu Tinh vốn là bị người nhà nàng ta đưa vào cung, sau đó nàng lại bị phân đến Di Hoa cung, lúc đó ta mới nói người nhà của mình đi thăm dò nàng ta, sau đó mới quyết định không chế người nhà của nàng, thế nhưng ta lại không ngờ Tiểu Tinh lại căn bản không hề quan tâm đến người nhà của nàng ta.

Không phải, chính xác hơn mà nói là Tiểu Tinh vốn hận không thể làm cho người nhà của nàng ta chết đi! Nàng ta để ý chỉ có mẹ ruột cùng với đệ đệ cùng mẫu thân của nàng. Mà mẹ đẻ nàng bảy năm trước đã bị chính cha ruột của mình cùng mẹ kế vốn cũng chính là biểu muội của mẫu thân nàng ta, cùng nhau làm cho tức chết.

Mà đệ đệ của nàng, thời điểm ta đi tra hỏi, tin tức nhận được là đã chết, thế nhưng sau này ta đi thăm dò lần nữa, phát hiện, người đệ đệ kia căn bản là không có chết, còn bị người nhà của Hiền phi khống chế.

Cho nên, Tiểu Tinh trên mặt mặc dù nghe lời ta, nhưng người mà nàng thật sự nghe theo lại chính là Hiền phi." Liễu chiêu nghi tuy nói chuyện nhưng mắt vẫn để ý nhìn Trương Vân Nguyệt, ả ta muốn từ trên mặt Trương Vân Nguyệt nhìn ra vẻ mặt kinh ngạc.

Dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt quả thật không phụ sự mong đợi của ả, thật sự lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt khiếp sợ không phải vì nội dung lời nói của Liễu chiêu nghi, mà là khiếp sợ Liễu chiêu nghi thế nhưng lại tra ra được chuyện này.

Đây thật là, trước đó thì cứ sống an nhàn đến khi bị Hiền phi giáng một đòn rồi liền bị kéo vào trong cuộc tranh đấu, mặc dù Hiền phi vẫn cứ sống rất tốt, nhưng Liễu chiêu nghi cũng đã ngay lập tức tra ra những chuyện này. Điều này nói rõ gia tộc bên Liễu chiêu nghi cũng không đơn giản.

Ít nhất so với nhà mẹ Hiền phi sẽ không kém hơn, trước kia không tra ra được chỉ sợ là những người được điều đi điều tra vốn không có chuyên tâm.

Dù sao trong nhà bọn họ cũng có vài người quan hệ dây mơ rễ má gì đó với nhau.

Bên trong Phụng Minh cung

"Hoàng hậu nương nương, Liễu chiêu nghi đi qua Dao Hoa cung, đã một canh giờ trôi qua rồi, vẫn chưa có đi ra." Cẩm Tú đi tới bên cạnh hoàng hậu nói.

"Làm cho người của ta chú ý một chút, nàng ta vào Dao Hoa cung rốt cuộc là muốn làm cái gì." Hoàng hậu nghe được lời Cẩm Tú nói, mắt cũng không nhìn lên nói.

Chuyện lần này có vẻ có chút cổ quái, hoàng hậu không tin Liễu Như Yên sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng tất cả chứng cứ lại nói chuyện lần này là do Liễu Như Yên làm, hoàng hậu cũng đã tra xét, nhưng cái gì cũng không tra ra được.

Sau khi Liễu chiêu nghi rời đi, Trương Vân Nguyệt liền trầm mặc Cúc Hoa cùng Ngọc ma ma đỡ nàng đi một vòng trong sân ở Dao Hoa cung.

"Chủ nhân, ngài cảm thấy lời nói của Liễu chiêu nghi có thể tin được sao?" Cúc Hoa có chút không hiểu chủ nhân nhà mình.

"Cái này, ta nghĩ cũng có thể tin nhưng A!" Trương Vân Nguyệt nói còn chưa dứt lời, liền trượt chân, mắt thấy sắp phải ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

"Chủ nhân!" trong lòng Cúc Hoa hoảng hốt, động tác tay cũng vô cùng nhanh chóng hai chân giữ vững, đưa tay kéo lấy tay Trương Vân Nguyệt. Mà Ngọc ma ma đi bên cạnh cũng phản ứng vô cùng nhanh chóng, trực tiếp liền hướng trên đất nằm xuống, dùng thân thể của mình làm đệm thịt.

Tự bản thân Trương Vân Nguyệt cũng phản ứng theo bản năng nhanh chóng làm động tác giữ thăng bằng, bởi vì từng luyện múa mà phản ứng thân thể cũng bén nhạy hơn, theo bản năng hai tay hai chân tìm kiếm phương pháp ổn định trọng tâm.

Một màn này có thể nói là kinh hiểm vô cùng, cung nữ ở cách đó không xa đã sợ đến thét chói tai mau chóng chạy đến bên cạnh Trương Vân Nguyệt, cho dù không thể đỡ nằng, thì làm đệm thịt cho nằng cũng là tốt.

Mấy ám vệ đang ẩn thân ở chỗ tối đều nhìn thấy một màn này, có một người cách Trương Vân Nguyệt khá gần, nhanh chóng xông ra ngoài, đỡ lấy Trương Vân Nguyệt.

Đợi đến khi Trương Vân Nguyệt ổn định thân thể chú ý tình huống bên cạnh, thì ám vệ này đã không nói câu nào mà hướng bức tường giữa Dao Hoa cung và cung Thái Cực mà bay đi.

Địa điểm ẩn thân ban đầu giờ đã bại lộ, nếu như còn ở lại nói chuyện, chỉ sợ về sau những địa điểm ẩn thân của các ám vệ khác cũng sẽ bị người ta phát hiện.

"Chủ nhân, ngài không sao chứ?" Cúc Hoa khẩn trương cùng với sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run, hai chân như nhũn ra hỏi Trương Vân Nguyệt.

Tất cả mọi người của Dao Hoa cung cũng bị dọa sợ một trận, họ không nghĩ tới chỉ đi dạo ở trong hoa viên một chút mà thôi, thế mà cũng gặp phải chuyện như vậy!

"Mới vừa rồi ta cảm thấy dưới lòng bàn chân rất trơn, thân thể mới không đứng vững được, Lý Ma Ma, mau xem thử chỗ mới vừa rồi ta đi qua có vấn đề gì."

Sự tỉnh táo của Trương Vân Nguyệt tuyệt đối ngoài dự đoán của mọi người, dù chân của nằng vẫn đang run, thân thể vô lực nhưng rất dễ nhận thấy đầu óc của nằng vẫn còn rất nhanh nhạy. Nếu là một người khác chỉ sợ lúc này đã hoàn toàn quên những chuyện khác rồi.

Phản ứng này của Trương Vân Nguyệt khiến ánh mắt của ba vị ma ma sáng lên, đối với ba vị ma ma mà nói muốn sinh tồn trong hậu cung thủ đoạn tất nhiên cần phải có, không phải là không được có điểm yếu, nhưng tâm tính vững vàng mới là quan trọng nhất.

Một người có thể không cần phải biết dùng thủ đoạn, chuyện này có thể dựa vào nhưng nhà hoàn được mang theo từ trong nhà mẹ đẻ giúp nằng nghĩ ra mấy cái thủ đoạn.

Không sợ mình bị người ta tính kế, chỉ sợ bản thân không đủ trầm tĩnh để phân tích tình huống, hay tỉnh táo mà nhớ lại để cho người khác giúp mình phân tích tình huống lúc đó.

Nhưng nếu là người có tinh thần không đủ mạnh mẽ thì người như vậy cũng sẽ không độc ác, dĩ nhiên nếu như người đó có thể lấy được sự sủng ái của Hoàng đế cũng có thể không cần phải ác độc, bởi vì Hoàng đế rất có thể sẽ giúp nằng ta xử lý những chuyện này. Dĩ nhiên cũng không thể mỗi thời mỗi khắc đều cần phải hung ác, vậy người đó rồi cũng sẽ trở thành một Độc Phụ. Không có một người nam nhân nào nguyện ý muốn một Độc Phụ chung chạ gối với mình.

Cho nên sống trong này tâm trạng phải tỉnh táo là rất quan trọng, không thể bởi vì bị bên ngoại ảnh hưởng một chút tâm tư liền phập phồng, người như vậy ở hậu cung sống không lâu.

"Tiếp dư chủ nhân, mặt đất có dầu, nhưng chỉ nhỏ bằng một đồng tiền." Nói tới chỗ này Lý Ma Ma dùng một chút, thực ra những nơi Trương Vân Nguyệt sắp sửa đi qua đều phải trải qua một lần kiểm tra, mà đoạn đường mà Trương Vân Nguyệt mới vừa đi qua kia thật sự là đã kiểm tra rồi.

"Mới vừa rồi không phải là đã kiểm tra rồi sao? Tại sao còn có dầu?" Cúc Hoa nhìn mặt đất tỏ ra nghi ngờ, lúc kiểm tra họ đang ở cách đó không xa.

Phải biết là Trương Vân Nguyệt vốn lo lắng chuyện kiểm tra quá sớm, nếu họ đã kiểm tra xong mà lại không đi thì trong khoảng thời gian này cũng rất dễ dàng bị người ta lợi dụng, cho nên mỗi lần kiểm tra đều là bọn họ đi trước kiểm tra, rồi nhóm người chủ nhân cũng đi sau đó không xa, như vậy thì cũng không cần lo lắng có người trong khoảng thời gian này động tay động chân gì đó.

"Theo nô tỳ thấy, cái nền gạch này được cài đặt rất khéo." Lý Ma Ma nói qua làm cho mọi người chú ý tới rồi chạy qua đem nền gạch đào lên."Chủ nhân dưới cái nền gạch này có một cái hố, trong hố hình như là dầu, chỉ cần chúng ta không đập lên, dầu bên trong căn bản cũng không sẽ chảy ra. Cái hố nhỏ này cũng không lớn, một cô gái đập lên dầu bên trong cũng sẽ không chảy ra, nhưng nếu như là một phụ nữ có thai cũng không chắc chắn được.

Thân thể phụ nữ có thai so với một cô nương bình thường nặng hơn rất nhiều, một cước đập lên, dầu này dĩ nhiên sẽ rỉ ra rồi, chỉ là lượng dầu cũng không nhiều lắm, chỉ đủ cho một chân bị trượt thôi."

Đây cũng là lý do tại sao Trương Vân Nguyệt chỉ bị trượt có một chân và ngay sau đó liền ổn định được thăng bằng.

Chương 46

"Quả thật là tình vi." Về mặt Trương Vân Nguyệt không biểu cảm gì cảm khái một câu, thủ đoạn này kiếp trước nàng đã thấy trong tiểu thuyết, chỉ là thủ đoạn đó qua ngòi bút của tác giả kia so với người này thì nhiều hơn, trên sách kia viết là đầu hỏa ở khắp nơi, chỉ cần một cây đuốc vút qua là có thể thiêu cháy người.

Lúc này chỉ là một chút dầu bằng đồng tiền, chỉ cần thời điểm đó bàn chân của nàng chéch ra một ít, thì sự tính toán này đã thất bại rồi.

Chỉ là đúng như Lý ma ma nói, vật này kể như hôm nay chưa dùng tới thì ngày sau sẽ dùng tới, cứ coi như ngày sau chưa dùng đến thì một ngày nào đó cũng sẽ dùng được, hơn nữa dùng đến càng trễ thì đối với người thiết kế càng có lợi.

"Đi điều tra một chút trong khoảng thời gian gần đây nhất xem từng có người nào đã đi qua đoạn đường này mà ngồi xổm xuống." Đoạn đường này thường xuyên có người qua lại, nếu là điều tra xem ai từng đi qua đây, chỉ sợ tất cả người của cung Dao Hoa đều nằm trong diện tình nghi.

Như vậy thì chỉ có thể điều tra một chút xem rốt cuộc có người nào đi qua đây mà ngồi xổm lại không, dù sao cái nền gạch này nếu không ngồi xổm xuống thì chẳng có cách nào bố trí được.

Bên trong cung Thái Cực Triệu Khải Hâm rất nhanh có được tin tức, nghe ám vệ tới bẩm báo kết quả Lý ma ma đưa ra, tay cầm bút của Triệu Khải Hâm dừng một chút.

"Các người cũng đi điều tra một chút chuyện này." Trong lòng Triệu Khải Hâm lại lần nữa có thêm chút hiểu biết về thủ đoạn của đám phi tử hậu cung, thì ra ngoại trừ những thủ đoạn thông thường kia vẫn còn có những thủ đoạn bí ẩn như thế sao?

Triệu Khải Hâm lần đầu tiên có cái nhìn nghiêm túc về trí khôn của nữ nhân hậu cung, nhưng cũng chỉ là nhìn thẳng mà thôi, hắn cũng không cảm thấy mấy nữ nhân trong hậu cung kia có thể làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến việc lớn của hắn.

Nhưng mà tính ra thì chuyện lần này khiến cho Triệu Khải Hâm có một chút hoài nghi, đối với một phụ nữ có thai mà nói trong hậu cung này thật sự an toàn sao?

Triệu Khải Hâm cũng không cảm thấy tính toán như vậy sẽ dùng được trên người của mình, những thứ này tính toán đối với hắn cũng không thể tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng mà đối với một phụ nữ có thai như Trương Vân Nguyệt cũng rất có thể trở thành đòn trí mạng.

"Người đâu, đi truyền lệnh xuống, ba ngày sau ta muốn mang theo Trương Tiếp Dư cùng đi nghỉ hè tại Biệt viện của hoàng gia."

Vương Kỳ nghe được lời Triệu Khải Hâm nói liền sững sốt, nghỉ hè? Ngoài cửa sổ lá cây phủ ánh vàng, mùa thu nha, nghỉ hè? Hoàng thượng cũng thật là, ngài có thể tìm một cái cỏ tốt hơn chút hay không.

"Hoàng thượng cái này, hiện tại mùa hè đã qua, nghỉ hè có phải hay không. . . ." Vương Kỳ có chút không hiểu chủ tử nhà mình, cái cỏ nghỉ hè này quả thật là quá mức không thể tin nổi, mặc dù nói hoàng thượng nói thế nào thì quan viên phía dưới cũng không dám chất vấn, nhưng cái cỏ này rõ ràng là rất phi lý, sẽ khiến cho đám người có chút rắc rối tâm bất lương tìm được lý do công kích chủ tử nhà mình.

"Người đi xuống nghỉ một chút xem có cái lý do nào đáng tin hơn." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, hắn đi Sơn Trang nghỉ hè mục đích rất đơn giản, chính là cách xa thế lực của đám phi tử hậu cung, đảm bảo cho đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt có thể an toàn trào đời.

Hắn không hề để ý đến sự an toàn của Trương Vân Nguyệt, nhưng lại để ý đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt!

"Hoàng thượng, ngài muốn mang Trương chủ tử đi ra ngoài, có nên hỏi qua Đặng thái y chút không? Cũng không biết thân thể Trương chủ tử có thể đi đường ngựa xe mệt nhọc hay không, bây giờ đã gần sáu tháng rồi." Vương Kỳ cảm thấy việc hắn nên làm là nhắc nhở một chút.

Triệu Khải Hâm nghe được lời Vương Kỳ nói ngăn người, hiển nhiên là không nghĩ tới khía cạnh này của vấn đề.

"Tìm Đặng thái y đến đây."

Đặng thái y rất nhanh đi đến cung Thái Cực, cũng là chuyện vừa rồi đột nhiên xảy ra bên trong cung Dao Hoa, sau khi Trương Vân Nguyệt ổn định thân hình thì cung nữ bên trong cung Dao Hoa đã có người đi đến Thái Y Viện mời Đặng thái y rồi, người của Vương Kỳ phải đi vừa lúc gặp được ông ta ở giữa đường.

"Đặng thái y thân thể Trương thị có thể chịu được việc đi lại mệt nhọc bằng xe ngựa hay không?"

Chương 47

Đặng thái y nghe được câu hỏi của hoàng thượng thì ngần người, ông vốn cho là hoàng thượng gọi ông tới vì chuyện đã xảy ra bên trong cung Dao Hoa, nhưng mà ông ta còn chưa có vào đến trong cung Dao Hoa, nên cũng không biết tình huống ở trong cung đó thế nào.

"Bẩm hoàng thượng, vì thần trước hết phải kiểm tra qua sức khỏe của Trương Tiếp Dư hôm nay như thế nào mới có thể xác định." Đặng thái y không có nói dối, mặc dù không biết mục đích của hoàng thượng khi hỏi như vậy, nhưng có một số việc ông ta cũng biết nên ứng đối sao cho phải.

"Chuẩn bị tới cung Dao Hoa."

Triệu Khải Hâm đến khiến cho cung nữ và nội thị cung Dao Hoa có chút không phản ứng kịp, họ không ngờ hoàng thượng lại chỉ bởi vì Trương Tiếp Dư một lần suýt té ngã mà tới cung Dao Hoa thăm nang, dĩ nhiên họ cũng không biết mục đích Triệu Khải Hâm tới là vì muốn xác định tình trạng sức khỏe của Trương Văn Nguyệt ra sao.

Một lần xuất hiện này của Triệu Khải Hâm khiến cho những cung nữ có tâm tư bất định ở cung Dao Hoa liền quyết định về sau cho dù có không trung thành với cung Dao Hoa, thì cũng không thể phản bội cung Dao Hoa rồi. Về phần những cung nữ ở cung Dao Hoa đã bị thu mua thì lập tức muốn đem tin tức này truyền cho chủ tử của mình.

Trong cung Phụng Minh, hoàng hậu sau khi nhận được tin tức trầm mặc một chút, "Cho người chú ý một chút tình huống của cung Dao Hoa, xác định chính xác tình trạng của bào tử bên trong cung Dao Hoa kia, đem tin tức hôm nay truyền khắp cả hậu cung."

Ta muốn khiến cho tất cả mọi người ở hậu cung trong tối nay biết được hoàng thượng rất coi trọng cái bào tử đó trong cung Dao Hoa, thậm chí coi trọng hơn rất nhiều so với bào thai trong bụng Huệ phi."

"Vâng"

Trương ma ma nghe được hoàng hậu rút cuộc chuẩn bị ra tay, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bà ta thật sự là không muốn hậu cung lại xuất hiện người có thể uy hiếp đến chủ tử nhà mình.

Mặc dù Trương Văn Nguyệt này vốn chỉ là một cung nữ nhảy lên được vị trí Tiếp dư không có bản lĩnh gì, cũng không có học thức tài hoa gì, thậm chí dung mạo cũng nhiều nhất chỉ có thể coi là trên mức đẹp, cũng tuyệt đối không tính là tuyệt mỹ, hơn nữa tựa như Trương Văn Nguyệt dù là về cấp bậc hay tướng mạo mà nói ở hậu cung tuyệt đối là không thiếu.

Nhưng Trương ma ma lại có một loại cảm giác, nữ nhân kia sau này sẽ là kình địch chủ tử nhà mình.

Loại cảm giác xuất hiện không sao có thể giải thích được, thời điểm loại ý nghĩ này vừa mới xuất hiện bà ta xì mũi coi thường, nhưng vào lúc này bà ta thấy Trương Văn Nguyệt chỉ trong thời gian ngắn ngủi địa vị nhanh chóng lên cao, chưa tới một năm từ một cung nữ trở thành Tiếp dư, cái cảm giác đó lại lần nữa trôi lên nhắc nhở bà ta.

Đến lúc này bà ta đã không còn thấy cảm giác này không đáng tin nữa rồi, ít nhất hiện tại nếu như đứa bé trong bụng Trương Văn Nguyệt kia đúng là một bé trai khỏe mạnh, thì đứa bé kia tuyệt đối không nghi ngờ chút nào sẽ ảnh hưởng đến đại hoàng tử nhà mình.

Bên trong cung Lăng Nguyệt.

Huệ phi không phụ sự mong đợi của mọi người vừa nghe được tin tức do Hoàng hậu đặc biệt truyền tới, Huệ phi nghe được bào tử của Trương Văn Nguyệt so với mình còn được hoàng thượng quan tâm hơn, trực tiếp liền tức giận sinh non!

Ở trong cung Dao Hoa.

Đặng thái y bắt mạch cho Trương Văn Nguyệt xong thở phào nhẹ nhõm.

"Khỏi bẩm hoàng thượng, thai nhi trong bụng Trương Tiếp Dư rất khỏe mạnh, chỉ là nếu đi đường ngựa xe mệt nhọc e là bất tiện." Lời này Đặng thái y nói đã rất rõ ràng, đứa nhỏ trong bụng Trương Văn Nguyệt không có chuyện gì, nhưng rồi đi hoàng cung tới biệt viện bên kia cũng là không được.

"Nếu như người theo bên cạnh dọc đường chăm sóc thì sao?" Triệu Khải Hâm cau mày hỏi.

Đặng thái y vừa nghe lời này của Triệu Khải Hâm cũng đã hiểu được tính toán của hắn, đây là kiên quyết muốn dẫn người rời khỏi hoàng cung rồi.

"Miễn cưỡng có thể." Đặng thái y không có nói nhất định có thể, dù sao trên đường có thể xảy ra rất nhiều chuyện, chỉ cần một chút sơ ý đứa bé có thể không còn.

"Tốt."

"Hoàng thượng, Huệ phi sinh non!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng kêu gọi lo lắng cắt đứt lời nói tiếp theo của Triệu Khải Hâm.

Trương Vân Nguyệt vốn là nghe được lời Triệu Khải Hâm nói còn chưa có hoàn hồn, tiếp theo liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Huệ phi sinh non rồi sao? Đây là chuyện gì xảy ra? Êm đẹp sinh non rồi sao?

"Tới cung Lăng Nguyệt." Triệu Khải Hâm cau mày mặt đen lại rồi rời khỏi cung Dao Hoa.

Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm rời đi, "Ma ma, bà nói xem tôi có nên tới thăm Huệ phi không?"

"Cái này, Tiếp dư chủ tử lẽ ra thân phận của ngài là không có tư cách đi, nhưng là ngài trước kia dù sao cũng từng hậu hạ Huệ phi nương nương, không đi có vẻ không hợp lẽ lắm. Chỉ là ngài hiện tại có thai, lúc này bên đó việc sinh nở hỗn loạn, đừng đừng chạm chạm chỉ sợ. . ." Ngọc ma ma cau mày nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Thôi, muốn thăm Huệ phi để ngày mai đi, chỉ là hi vọng đứa bé kia có thể thật tốt." Tám tháng. Dân gian có câu: "Bảy tháng sống, tám tháng khó sống", chỉ hy vọng đứa bé kia có thể bình yên vô sự.

"Cũng không biết vì sao lại sinh non, Ngọc ma ma, bà có biết được tin tức gì ở bên kia không?" Trương Vân Nguyệt mong đợi nhìn Ngọc ma ma. Nàng tuy là ở trong hậu cung nhưng một chút giao thiệp cũng không có, cho nên chỉ có thể nhờ người bên cạnh giúp đỡ rồi.

"Nô tài tạm thời không biết." Ngọc ma ma lắc đầu, những tin tức này rốt cuộc có thể nói với Trương Vân Nguyệt được hay không phải đợi buổi tối xin phép xong rồi mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Trương Vân Nguyệt không nói gì, nàng cảm thấy Triệu Khải Hâm sẽ nói chuyện này cho nàng biết mới đúng, dù sao nàng cũng không chuẩn bị làm gì cả.

Trong cung Lăng Nguyệt, Huệ phi nằm ở trên giường khổ sở rên rỉ, trong lòng càng hận Trương Vân Nguyệt hơn nữa.

‘Nếu như không phải do ả ta thì ta sẽ không sinh sớm, hiện tại đứa bé mới tám tháng, nếu như con ta không sống nổi, Trương Vân Nguyệt con của người cũng đừng hòng thuận lợi sanh ra được!’

Huệ phi nhin đau tự nhủ trong lòng.

"Nương nương, hoàng thượng tới, ngài và đứa bé trong bụng ngài nhất định không có chuyện gì. Tuy nói đứa bé tám tháng không dễ sống, nhưng không phải qua ba bốn ngày nữa là đã đủ chín tháng sao? Thời gian chỉ có mấy ngày ai có thể tính chuẩn được chứ? Không chừng bây giờ đã chín tháng rồi. Ngài cũng đừng nghĩ quá nhiều." Trương ma ma bên cạnh Huệ phi thấy Huệ phi bởi vì đau đớn mà sắc mặt tái nhợt thì trong lòng rất là lo lắng, bà thật sự không mong chủ tử mình nghĩ những chuyện mất hứng đó vào lúc này.

Hiển nhiên Trương ma ma vẫn rất hữu dụng, ít nhất lúc này trong đầu của Huệ phi đã không còn suy nghĩ chuyện khác, mà là một lòng một dạ sanh con ra.

Khi Triệu Khải Hâm chạy tới cung Lăng Nguyệt, hoàng hậu và những phi tử khác đã lần lượt đến rồi.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu."

"Đều đứng lên đi."

"Ah? Sao Trương muội muội không có tới? Huệ phi tỷ tỷ nói thế nào cũng là chủ tử trước kia của muội ấy, Huệ phi tỷ tỷ đang đau khổ sống chết, muội ấy lại không tới sao?"

"Hiền phi nương nương quá không hiểu biết, hôm nay Trương Tiếp Dư đang mang thai mà, không thể mệt nhọc quá mức đâu."

"Cũng đúng, Trương muội muội rất là may mắn. Nhưng cũng do muội ấy may mắn nên mới cần tới đây, dù sao Huệ phi tỷ tỷ cũng đang rất đau khổ, nói không chừng sự may mắn của Trương muội muội có thể khiến Huệ phi tỷ tỷ ít chịu khổ hơn."

"Câm miệng, là trẫm không cho nàng ấy tới." Triệu Khải Hâm nghe phi tử bên cạnh nói, trong lòng không khỏi hừ lạnh, hẳn biết rõ mục đích lời nói của

họ, không phải vì khiến Trương Văn Nguyệt mất mặt sao?

Nhưng hôm nay hẳn thật sự không có tâm trạng nghe các nàng tiếp tục nữa, huống chi nếu quả thật để các nàng ta nói tiếp, rất có thể sẽ không có cách nào ngăn cản họ đi tìm Trương Văn Nguyệt đến, vậy rất có thể sẽ có chuyện mà hẳn không muốn xảy ra.

Mọi người trong hậu cung bao gồm cả hoàng hậu chưa từng thấy Triệu Khải Hâm tức giận, mọi người đều quỳ trên đất, vẻ mặt khủng hoảng. Trong lòng từng người lại xác định địa vị của Trương Văn Nguyệt trong lòng hoàng đế.

Tất cả phi tử địa vị cao bao gồm cả hoàng hậu đều quyết định, phải dùng hết tất cả biện pháp trừ khử Trương Tiệp Dur!

Người này mới leo lên long sàng chỉ mấy tháng, số lần nàng ta được ân sủng chỉ hai lần, nhưng thân thể của nàng ta thật sự là quá tốt, hai lần đã mang thai, hơn nữa còn bởi vì thể chất mà bốn tháng sau mới biểu hiện có chửa!

Hôm nay hoàng thượng càng thêm yêu quý đứa bé trong bụng nàng, vượt qua cả đứa bé của Huệ phi, một người như vậy dù không có nhà mẹ cao quý, nhưng lại tạo thành uy hiếp rất lớn với các phi tử có gia thế hiển hách!

Năm tiếng trôi qua, đứa nhỏ trong bụng Huệ phi vẫn chưa ra ngoài.

"Hoàng thượng, đứa nhỏ này chỉ sợ còn phải tồn thêm một khoảng thời gian mới sinh ra, ta thấy ngại nên về nghỉ trước, đợi đến đứa nhỏ trong bụng Huệ phi sinh ra rồi, ta sẽ sai người đi thông báo cho ngài?" (nghe nói khi hoàng hậu đối mặt hoàng thượng tự xưng là ta, cho nên. . .) hoàng hậu nhìn cửa phòng sanh nhỏ giọng nói ra.

"Như thế liền làm phiền hoàng hậu rồi." Triệu Khải Hâm không hề do dự mà trực tiếp gật đầu đồng ý.

Dù sao hẳn là Hoàng đế có rất nhiều đại sự triều chánh phải xử lý, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày vốn cũng không nhiều lắm, hôm nay vì Huệ phi đã đợi đủ lâu, coi như nói ra, trên triều đình thì phụ thân của Huệ phi cũng không có lời gì để nói.

Trong cung Dao Hoa, Trương Văn Nguyệt mệt mỏi ngủ mất, nhưng bởi vì quan tâm Huệ phi trong cung Lăng Nguyệt mà ngủ không ngon.

Sáng ngày hôm sau, Trương Văn Nguyệt bị Cúc Hoa đánh thức.

"Huệ phi sinh chưa?"

"Chưa, lúc sinh có mấy lần mất sức, đã mấy lần nguy hiểm đến sinh mạng rồi." Cúc Hoa nói xong trong lòng rất là lo lắng, Huệ phi này bình thường được hầu hạ kỹ càng như thế mà còn vậy, chủ tử của mình. . . Không không không! Sao Huệ phi có thể so với chủ tử mình, Huệ phi do nghiệp chướng quá nhiều mới có thể như vậy, chủ tử nhà mình chưa từng hại người.

Nghĩ như vậy Cúc Hoa liền yên tâm, cảm thấy chủ tử nhà mình tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện khó sanh.

"Chủ tử, ngài muốn ăn sáng món gì? Nô tỳ bảo phòng bếp nhỏ chuẩn bị." Hạ Hoa từ ngoài cửa đi vào, cười hỏi.

"Cháo rau."

"Vâng"

"Các người tránh ra! Mau tránh ra cho ta!" Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng ồn ào khiến Hạ Hoa dừng lại bước chân rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

"Hạ Hoa người ra cửa xem xảy ra chuyện gì, bảo ba mẹ tới đây, bên này chỉ có mình ta." Cúc Hoa lo lắng trong lòng, vẻ mặt lại rất trầm ổn nói.

Mặc dù chưa trải qua nhiều chuyện, nhưng Cúc Hoa trưởng thành rất nhanh, hôm nay Cúc Hoa đã không còn hoảng loạn như khi gặp chuyện trước kia. Nhất là sau sự kiện trượt chân vừa rồi, Cúc Hoa hình như lập tức trưởng thành!

"Các người là người phương nào! Lại dám lớn tiếng ở cửa cung Dao Hoa!"

Thanh âm Hạ Hoa truyền vào trong phòng ngủ, tiếp đó Trương Văn Nguyệt và Cúc Hoa liền nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: "Chúng ta là cung nữ cung Lăng Nguyệt, bây giờ Huệ phi nương nương vẫn chưa sinh, trong lúc quan trọng này muốn gặp Trương thị, hiện tại người tránh ra cho ta! Chúng ta muốn vào mang Trương thị đi!" Cung nữ này nói xong liền muốn xông vào phòng ngủ.

"Mau ngăn lại họ!" Hạ Hoa sao có thể cho bọn họ vào, nhìn đáng về vội vàng của những người này, rõ ràng sẽ không mang chủ tử mình qua đàng hoàng, mà là chuẩn bị dùng một số thủ đoạn bạo lực!

Hiện tại chủ tử nhà mình đã có bầu năm tháng! Bình thường đi bộ cũng phải rất cẩn thận không để đụng trúng, nếu để cho họ lúi lúi kéo kéo mấy cái, té rồi mất đứa bé, đến lúc đó làm thế nào?

Cung nữ nội thị cung Dao Hoa vừa nghe lời Hạ Hoa nói, mặc dù có mấy người là cộc ngầm của các phi tử khác, nhưng lúc này không có ai đi vào.

Chỉ theo lời Hạ Hoa nói, ngăn cản người muốn xông vào phòng ngủ.

Mà bây giờ là bây giờ, chính là thời điểm vào triều sớm, thân là hoàng đế Triệu Khải Hàm căn bản không ở trong cung Thái Cực, cho nên chuyện xảy ra bên cung Dao Hoa Triệu Khải Hàm không hề biết, mà tổng quản Ngụy Đình cung Thái Cực mặc dù nghe được động tĩnh bên này, nhưng cũng không dám đi quấy rầy hoàng thượng trong lúc vào triều.

"Tiểu Đa Tử, người đến bên cung Dao Hoa xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chớ vào từ cửa chính, leo tường qua đi." Đi vào từ cửa chính thì chỉ sợ chuyện bên cung Dao Hoa đã xảy ra tới mức không kịp ngăn trở.

"Vâng" Tiểu Đa Tử chạy thật nhanh đi tới cung Dao Hoa và cung Thái Cực cách nhau một bức tường, tìm cây thang bò lên là được.

Tiểu Đa Tử tròn tròn mắt, các cung nữ này thật sự là những cung nữ dịu dàng uyển chuyển hàm xúc sao? Như thế thì có gì khác với mấy người đàn bà chanh chua mình gặp lúc còn ở nhà đâu? Nếu nói đến chỗ khác thì chỉ có mắng người hung dữ hơn thôi. . . .

Kiến thức của người làng quê không nhiều lắm, lời mắng người cũng chỉ có thế, thô tục thì thô tục rồi, nhưng mấy cung nữ này mắng người đâu chỉ thô tục thôi, hơn nữa bởi vì cung nữ đến từ các nơi ở cả nước, lời mắng người của mỗi chỗ đều khác nhau. . . . Tự lại liền.

Ngụy Đình thấy Tiểu Đa Tử leo lên liền ngậy ngốc, cũng không biết xuống, liền nhú nhú mày, dè xuống sợ không vui trong lòng.

"Tiểu Đa Tử, mau xuống đây!"

"Tổng, tổng quản!" Tiểu Đa Tử bị Ngụy Đình gọi liền đáp một tiếng theo bản năng, cũng may bên cung Dao Hoa đang rất ồn ào, nên không ai nghe âm thanh của hắn.

Ngụy Đình cũng không cần Tiểu Đa Tử nói, ông đi tới bên chân tường, đã có thể nghe được lời mắng người ở bên cung Dao Hoa rồi.

"Bên kia là ai?" Ngụy Đình biết chủ tử trong cung Dao Hoa ngày thường trừ thời gian đặc biệt ra thì đều rất an tĩnh. Sẽ không có mấy lời mắng người như thế, dù sao cung Thái Cực là chỗ hoàng thượng ở, cách nhau một bức tường nhưng không cách được lời nói.

"Là bên cung Lăng Nguyệt, cung nữ dẫn đầu là Chu cô cô ở cung Lăng Nguyệt."

"Cung Lăng Nguyệt? Huê phi ở cung Lăng Nguyệt không phải đang bận sanh con sao? Sao có thời gian bảo Chu cô cô ra ngoài giày vò người ta?" Ngụy Đình nghe được lời Tiểu Đa Tử ngắt người một lát rồi nói theo bản năng.

Tiểu Đa Tử vừa nghe lời tổng quản mình nói, cúi đầu cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình, lời vừa rồi hắn không nghe thấy, tuyệt đối không nghe thấy!

"Tốt lắm, người không cần làm bộ không nghe thấy, ta biết rõ người nghe được. Người tiếp tục, nếu như Chu cô cô kia xông vào tâm cung của Trương Tiếp Dư người liền lớn tiếng hô một tiếng hoàng thượng giả lâm, biết chưa?" Ngụy Đình nhìn Tiểu Đa Tử dận dò.

"Biết, tổng quản. Nhưng tổng quản, nếu như mà ta kêu lên thì hoàng thượng có trách tội ta hay không?" Tiểu Đa Tử rất lo lắng trong lòng, mình làm vậy là giả truyền thánh chỉ rồi.

"Yên tâm, hoàng thượng không chỉ không trách tội người... người làm rất tốt, có thể kéo chút thời gian hoàng thượng còn có thể thưởng người." Ngụy Đình rất khẳng định nhìn Tiểu Đa Tử nói.

Tiểu Đa Tử nhìn tổng quản, cúi gằm đầu đi làm việc, hoàng thượng sẽ không trách phạt hắn, nhưng tổng quản nhất định sẽ làm một chút chuyện trách phạt. . . .

Ngụy Đình nhìn bóng lưng tiêu điều của Tiểu Đa Tử, cười cười, "Đầu óc tiểu tử này còn rất linh hoạt, lập tức liền nghĩ đến." Cười xong sắc mặt Ngụy Đình nghiêm túc vài phần, xoay người rồi đến cung Thái Cực, đi vào triều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Lại nói Ngự Đình bên này rồi đi, Tiểu Đa Tử bên này tiếp tục nằm ở đầu tường rình coi.

Mà Lăng Nguyệt cung bên kia Huệ phi là chịu đựng đau đớn, chịu đựng cảm giác sắp hôn mê, không ngừng hỏi: "Trương thị. . . Cái đó. . . Tiện. . . Người. Rồi. Không có!"

"Chủ tử, ngài liền chuyên tâm sinh con đi? À? !" Trương ma ma bên cạnh Huệ phi trong lòng ý tưởng gì cũng mất, liền muốn chủ tử nhà mình có thể thật tốt sanh con, người nói một mình người sanh con sinh một buổi tối, mệnh cũng không đảm bảo, làm sao lại còn muốn hại người đây?

Trương ma ma là muốn không rõ, chủ tử nhà mình làm sao lại lúc này để tâm vào chuyện vụn vặt này đây?

". . . ." Huệ phi thật sự không còn hơi sức nói chuyện, chỉ lấy mắt chờ Trương ma ma, dùng hành động tỏ rõ kiên trì của mình.

Trương ma ma bất đắc dĩ nhìn chủ tử nhà mình nói: "Chủ tử, ngài đem hơi sức dùng đến sanh con cũng không thể so với cái gì cũng tốt sao? Ngài lại không sanh con đã có thể nguy hiểm rồi! !"

Huệ phi nhú nhú mày, nàng cũng cảm thấy, nhưng nàng chính là muốn cho nữ nhân kia tới đây! Vốn là nàng cho là nữ nhân kia ở ngoài cửa, cho nên dùng sức nén lấy, nhưng không ngờ a, thế nhưng không có ở ngoài cửa! (không thể không nói Huệ phi đầu óc cấu tạo thật sự là quá quý dị, người nói sanh con vốn chính là rất nguy hiểm, nhân gia đây sanh con đều là nghĩ tới nhanh lên một chút sanh xong, nàng tốt hơn, nén lấy không muốn nhanh lên một chút sinh, liền vì khiến Trương Vân Nguyệt có thể chờ lâu một hồi.)

Trương ma ma đối với ý tưởng trong đầu chủ tử nhà mình thật sự là hiểu không nổi, người nói người dùng con của mình cùng tánh mạng đánh cuộc hại đứa nhỏ trong bụng người khác là chuyện gì à?

Mà ma ma đỡ đỡ vẫn trầm mặc đứng ở một bên, đối với đối thoại của hai chủ tớ họ đều nghe được, trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là họ cũng không có nói gì, những chuyện này cùng các nàng cũng không quá nhiều quan hệ.

Ở trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt nghe ngoài cửa tiếng ồn ào, nghe cô cô Lăng Nguyệt cung kêu gào, yên lặng ngồi, cau mày.

"Chủ tử, thế nào? Thân thể không thoải mái sao?" Cúc Hoa thấy chủ tử nhà mình cau mày vội vàng lên tiếng hỏi.

"Đói bụng." Trương Vân Nguyệt làm bộ đáng thương nói.

Cúc Hoa vừa nghe theo bản năng ngẩng đầu hướng ngoài cửa sổ, một, bây giờ đã chín giờ, chủ tử là nên đói bụng.

"Chủ tử ngài đợi chút." Cúc Hoa suy nghĩ một chút đến phía sau bên cửa sổ lên, nhìn bên ngoài không có người nào, mang cái ghế ngồi trèo lên, cứ như vậy leo cửa sổ đi ra ngoài.

"Chủ tử ngài ở chỗ này chờ a, nô tỳ lập tức sẽ trở lại." Cúc Hoa không yên lòng hướng bên trong gian phòng nhỏ giọng khai báo một tiếng, nhanh chóng chạy xa.

Trương Vân Nguyệt nhìn bóng dáng Cúc Hoa đi xa, mồm có chút há hốc.

Không nói tình huống bên trong phòng, ba ma ma kia bị Triệu Khải Hâm phái tới chăm sóc Trương Vân Nguyệt cuối cùng cũng chạy đến, hơn nữa đã ngăn mấy cái cung nữ trước mặt.

"Các người đây là muốn làm cái gì? Hậu cung là có thể tùy ý ồn ào hay sao?" Ngọc ma ma mặt lạnh nhìn người đứng ở trước mặt mình, bày ra một bộ tùy thời muốn xông phá phòng tuyến.

"Gặp qua ma ma, chỉ là chủ tử nương nương muốn gặp Trương Tiệp Dư, không biết ma ma có thể hay không xin Trương Tiệp Dư ra ngoài cùng chúng ta trở về gặp chủ tử nương nương? Dù sao nói thế nào nàng cũng là bởi vì chủ tử nương nương mới có thể hầu hạ hoàng thượng." Cái cung nữ kia thứ nhất chính là ba mẹ, nghĩ đến tới thời điểm người ra mặt giao phó, gặp phải ma ma lời nói liền khách khí một chút, chỉ nói mời người đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ tốt.

"Hừ! Hoàng thượng đã thông báo rồi, Trương Tiệp Dư bây giờ chỉ cần sống thật tốt ở tại Dao Hoa cung Dưỡng thai, không được ra ngoài. Chủ tử các người muốn gặp Tiệp dư liền mình tới đây là được." Ngọc ma ma lạnh lùng nói, nàng là không hiểu chủ tử Lăng Nguyệt cung này rốt cuộc muốn làm gì, lại ở nơi này mở miệng muốn gặp người, nhưng lại không có nghĩa là nàng sẽ sơ sót phòng bị.

Chính là bởi vì chuyện này lộ ra quái dị, nàng mới càng thêm cẩn thận một chút.

Bên trong phòng, Cúc Hoa cuối cùng là rất nhanh trở lại, hơn nữa mang đến cháo rau dưa Trương Vân Nguyệt muốn.

"Chủ tử ngài trước dùng một chút, đợi lát nữa bên ngoài mọi người đi, lại dùng tiếp." Cúc Hoa đem cháo rau dưa đặt ở trước mặt chủ tử nhà mình nói.

"Cúc Hoa người quá tuyệt vời." Trương Vân Nguyệt không tiếc rẻ khích lệ nói. Rốt cuộc không cần đói bụng nghe phía ngoài ồn ào rồi, nàng đều bị những người đó làm cho phiền não.

Chương 51

Trương Vân Nguyệt sau khi ăn no có tâm tình đi chú ý chuyện bên ngoài rồi, chỉ nghe phía ngoài cung nữ thỉnh thoảng đánh trống vào một chút, mà ba ma ma là mang người ngăn, lúc mới bắt đầu giọng điệu không tức giận, nhưng sau lại phát hiện những người đó thể nghĩ thừa dịp họ không để ý lướt qua họ, giọng điệu này liền bắt đầu từ từ cứng rắn.

Đến bây giờ căn bản là người đối diện nói một câu ba người các nàng liền phản bác một câu, căn bản là không có làm cho đối phương nói hết lời chính rồi.

Thời gian đã qua toàn bộ hai giờ, Lăng Nguyệt cung bên kia cũng đã thật sự nhịn không được rồi cuộc vẫn phải sinh con đến nơi.

Chỉ là đứa bé kia ở trong bụng Huệ phi thật sự là nghẹn quá lâu, thiếu chút nữa sẽ không sống được! Tình huống này đem Trương ma ma dọa cho không phải nhẹ.

Ngược lại sau khi Huệ phi biết mình sanh là một công chúa, trong lòng cũng không mừng rỡ, cảm giác mình không có con trai rồi. Đối với công chúa này liền không thích.

Đứa nhỏ này vốn trong bụng mẫu thân kìm nén đã lâu, thân thể không phải quá tốt, vốn là nếu như thân sắc bộ dạng vậy cũng không có gì, hiện tại Huệ phi không để bụng, nha hoàn bên cạnh chăm sóc tự nhiên cũng liền không để bụng rồi, đứa nhỏ này tương lai như thế nào không ai có thể biết.

Hoàng hậu thấy Trương ma ma bên cạnh Huệ phi ôm tiểu công chúa vào trong ngực, khoe miệng nhếch lên lộ ra vẻ mặt ý vị không rõ, miệng đến một câu: "Đáng thương."

"Chủ tử các người hiện tại như thế nào?"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, chủ tử sinh xong đã ngủ." Trương ma ma cúi đầu ôm tiểu công chúa trả lời một câu.

"Người đi xuống đi, đứa bé mới ra không thể bị gió."

"Vâng" Trương ma ma yên lặng đáp, xoay người ôm đứa bé vào trong ngực đi vào nhà.

"Người bẩm báo với hoàng thượng sao?" Hoàng hậu nhìn Trương ma ma sau khi tiến vào, trên vẻ mặt trở nên rất có chút quái dị nói.

"Đã thông báo cho hoàng thượng, chỉ là hoàng thượng cũng không đến, mà là đi Dao Hoa cung."

"Hả? Nói như vậy những người đó lại vẫn không có tiếp xúc được người bên trong Dao Hoa cung? Vậy cung nữ nội thị Dao Hoa cung cũng rất xứng chức a." Hoàng hậu thân nhiên nói, chỉ là lời kia không biết đến đây là có ý gì.

"." người bẩm báo cho hoàng hậu không nói một lời đứng ở bên cạnh hoàng hậu.

"Chúng ta cũng nên đi Dao Hoa cung rồi." Hoàng hậu nói qua từ từ hướng Dao Hoa cung đi tới.

Mà bên kia Triệu Khải Hâm mới vừa hạ triều liền bị Ngụy Đình ngăn cản đường đi, hơn nữa bẩm báo chuyện đã xảy ra bên trong Dao Hoa cung, Triệu Khải Hâm chỉ cảm thấy hoang đường vô cùng.

Mặt lạnh đi tới Dao Hoa cung, nhưng trước mắt tình cảnh khiến Triệu Khải Hâm cùng bọn người nội thị tổng quản đi theo Triệu Khải Hâm tròn tròn mắt.

Ở trong lòng của Triệu Khải Hâm, cảm thấy cung nữ của Lăng Nguyệt cung kia coi như cần rõ điểm, cũng nhiều nhất cũng chỉ là xô đẩy, lúc nói chuyện thanh âm lớn một chút, những thứ khác hẳn vị hoàng đế này cũng nghĩ không ra được.

Ngụy Đình là không có đến nhưng là nghe được một chút, chỉ là hẳn cũng chỉ nghĩ tới những người này lúc xô đẩy sẽ có người bị thương, mà lời mắng người cũng sẽ khó nghe hơn.

Nhưng là vô luận chẳng ai nghĩ tới, bọn họ lúc tiến vào đến thấy cảnh tượng chính là tình huống các nàng cung nữ cùng nội thị đánh nhau. hờ hét loạn Dao Hoa cung lên, sắc mặt Triệu Khải Hâm trầm đáng sợ.

"Dừng tay!" Ngụy Đình tiến lên một bước bèn nhón quất lớn.

Chỉ tiếc, Ngụy Đình thanh âm mặc dù rất lớn, nhưng mà đối với mọi người đã đánh đỏ tròng mắt mà nói, đó là một đạo gió nhẹ bên tai, trực tiếp làm như không thấy.

"Hoàng thượng, ngài này?" Sắc mặt Ngụy Đình cũng không tốt, chỉ là trước tình huống này, hắn chỉ có thể bắt đắ dĩ xoay người nhìn Hoàng đế đòi biện pháp đi.

"Ngự Lâm quân đi đem cái loại nô tài to gan này tách ra!"

Mọi người nghe Triệu Khải Hâm nói đều hiểu Triệu Khải Hâm đây là đang rất tức giận, phải biết ngày thường Triệu Khải Hâm lúc nói cung nữ cùng nội thị chỉ nói cung nữ nội thị, chưa bao giờ nói gì nô tài, đây không phải là Triệu Khải Hâm tôn trọng họ, chỉ là thân là một Hoàng đế phải rộng lượng để cho hắn không có cần thiết không ngừng cường điệu thân phận của những người này để biểu hiện địa vị của mình thôi.

Đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm, động tác Ngự Lâm quân rất nhanh, trên đất những thứ kia vốn là chỉ là dựa vào một hơi quán lấy nội thị cùng cung nữ dễ dàng bị tách ra. Đợi đến cung nữ cùng nội thị phát hiện là ai động thủ đem lấy các nàng tách ra, họ lại thấy đang ở trước mặt người nào làm cản, sắc mặt kia so với kia tuyệt còn phải tái nhợt hơn.

"Hoàng thượng."

"Đem các loại nô tài không hiểu quy củ bắt giữ lại, Ngụy Đình, người phụ trách tra hỏi họ, hết sức làm cho các nàng giao phó rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!" Sắc mặt Triệu Khải Hâm lạnh có thể rơi xuống mảnh băng vụn .

Trương Vân Nguyệt là một mực trong phòng, nghe phía bên ngoài đột nhiên yên tĩnh lại, thận trọng khiến Cúc Hoa tra xét một phen, phát hiện hoàng thượng tới, bên ngoài tạm thời an toàn, lúc này mới yên tâm ở Cúc Hoa nâng đỡ từ trong gian phòng ra ngoài.

Triệu Khải Hâm từ ngoài cửa tiến vào thấy sắc mặt đỏ thắm của Trương Vân Nguyệt cũng không có bị kinh sợ, thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàng hậu nương nương đến!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

"Thần thiếp bái kiến hoàng thượng."

"Miễn lễ bình thân." Triệu Khải Hâm nói với hoàng hậu, "Sao lúc này lại tới đây? Bên Lăng Nguyệt cung chuyện sinh đứa bé như thế nào rồi?"

". Nàng ấy sinh một công chúa." Vì sao trong nháy mắt hoàng hậu lại trầm mặc hoàn toàn là bởi vì mới vừa rồi nàng ta cũng đã cho người đi qua chỗ Hoàng đế báo lại bên Lăng Nguyệt cung Huệ phi đã sinh xong, mà người nọ cũng đã trở về bẩm báo nói hoàng thượng đã biết, kết quả hiện tại hoàng thượng lại hỏi.

Nếu như không phải nàng ta biết rằng không có người nào có gan dám đem loại chuyện này ra gạt mình, hoàng hậu cũng đã cho rằng tên thái giám đó thật sự không nói cho hoàng thượng chuyện này.

"Tốt, hoàng hậu về trước đi, chuyện nơi này trầm đã để Vương Ngụy Đình xử lý." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, mà theo Ngụy Đình phân phó thì chỗ này chỉ có các cung nữ của Lăng Nguyệt cung được phép ra vào.

Nhưng mà hoàng hậu cũng ở đây, không có đạo lý nào không thể ra lệnh cho cung nữ ở Lăng Nguyệt Cung, nếu ngay cả hoàng hậu cũng bị ngăn cản ở ngoài thì dụng ý rõ ràng chính là những người ở Lăng Nguyệt cung được quyền làm theo ý của mình, mục đích không nói cũng rõ, chính là vì đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt.

Đối với người vốn không hề mong đợi sự ra đời của đứa bé này như nàng ta, Hoàng đế không cảm thấy giao cho nàng ta xử lý là chuyện tốt.

Đối với việc để thế gia đại tộc sinh ra con cho mình, Triệu Khải Hâm cũng không phải không thích, chỉ là hắn thật sự rất ghét ngoại thích. Mà năm đó bởi vì chuyện vương quyền của cha hắn, hắn cùng mẫu hậu vì muốn để cho mình đăng vị đã xảy ra vài tình huống phức tạp, cuối cùng nuôi lớn một ít thế gia đại tộc như hiện nay.

Cũng chính là nhà mẹ của hoàng hậu cùng những vị phi tử kia, hắn không muốn nhi tử của hắn cũng như hắn bị quản chế cùng áp lực của ngoại thích.

Hắn coi như cũng tốt, ít nhất nhà ông bà ngoại bên mẹ ruột của hắn cũng không có trở thành mối lo của hắn, nhưng hiện tại nếu để cho các vị phi tử kia trong hậu cung sinh hạ người thừa kế đời kế tiếp, chỉ sợ Cảnh Hi vương triều này sẽ không còn là thiên hạ của Triệu gia nữa.

Trong lòng Hoàng hậu mặc dù không thoải mái, nhưng vẫn xoay người rời đi, chuyện lần này nàng biết hoàng thượng sẽ không để cho mình nhúng tay

vào, nhưng cho tới tận bây giờ nàng cũng không nghĩ đến chuyện nhúng tay vào. Chuyện lần này hai phe liên quan đều không phải là dễ chọc.

Nhà mẹ đẻ của Huệ phi mặc dù không giống như nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, nhưng nếu động vào cũng gây tổn thất không nhỏ. Mà sau lưng Trương Văn Nguyệt mặc dù không có nhà mẹ đẻ thế lực hiển hách, nhưng hiện tại trong bụng nàng lại đang mang một đứa bé!

"Nương nương, có muốn phái người hay không?" Trương ma ma nhỏ giọng hỏi.

"Không cần, chuyện lần này chỉ đoán thôi ta cũng có thể đoán được. Hoàng thượng không còn tin ta nữa, bởi vì sợ ta sẽ âm thầm hại người, dù sao chuyện lần này chúng ta không cần manh động, cứ để cho hoàng thượng đi thăm dò tốt hơn." Hoàng hậu thân nhiên nói, trong lòng thật vui mừng, bởi vì nàng biết chuyện lần này nếu để hoàng thượng tra được kết quả thì Huệ phi cùng các phi tử khác tuyệt đối đều không tránh khỏi có liên quan hệ.

Chỉ là trong lòng hoàng hậu đối với phương pháp người đó dùng để đối phó lần này cảm thấy rất kỳ lạ, dù sao cái phương pháp này thật sự là không đáng tin cậy, chỉ cần nha hoàn bên cạnh trung thành một chút, mưu kế lần này cũng không có biện pháp thành công.

Cho dù nha hoàn không trung tâm, chỉ cần nha hoàn có đầu óc thông minh một chút, chuyện này cũng không thành công được. Chủ nhân mà xảy ra chuyện, không có chuyện nha hoàn có thể yên ổn được không đúng sao?

Cho nên hoàng hậu thật lòng cảm thấy đầu óc của người nghĩ ra cái phương pháp lần này cũng không được thông minh lắm.

Trong Dao Hoa cung, Trương Văn Nguyệt thoải mái ngồi ở một bên Triệu Khải Hâm cùng nhau chờ kết quả tra hỏi của Ngự Đình.

Đợi không tới một canh giờ Ngự Đình mặt đầy vạch đen trở lại, "Hoàng thượng, là Huệ phi an bài, lúc Huệ phi sắp sanh đã muốn những người đó động thủ, chỉ là bởi vì lúc ấy là buổi tối, họ sợ tới đây quá sớm kinh động hoàng thượng, cho nên chờ đến khi hoàng thượng vào triều mới động thủ."

Theo lời nói của Ngự Đình, người bên trong bao gồm cả Triệu Khải Hâm tất cả đều cảm thấy vạch đen bò đầy đầu, đầu óc của Huệ phi có phải không được bình thường hay không? Tại sao lại nghĩ ra được một cái biện pháp quái gở như vậy chứ?

"Tra một chút rốt cuộc là ai khích bác." Triệu Khải Hâm cảm thấy Huệ phi vội vàng sanh con không có khả năng nghĩ ra một phương pháp thần kỳ đi đối phó Trương Văn Nguyệt như vậy.

"Vâng"

Trương Văn Nguyệt nghe lời nói của Triệu Khải Hâm, trong lúc nhất thời trên mặt không biết nên lộ ra nét mặt gì. Nàng vốn nghĩ là do các vị phi tử khác thiết kế hãm hại Lăng Nguyệt cung, nhưng không ngờ đứng sau chuyện này thật sự lại là Huệ phi tự mình ra lệnh.

Trong trí nhớ ở kiếp trước, Huệ phi cũng không phải là một kẻ ngu ngốc, nếu không cũng sẽ không bò lên được địa vị Huệ phi như bây giờ, được biết thời gian gần đây nhà mẹ đẻ Huệ phi càng lúc càng suy tàn, nhưng biến cố ở nhà mẹ đẻ đối với nàng một chút cũng không bị ảnh hưởng, vậy mà sao lần này đầu óc của Huệ phi lại không tỉnh táo như vậy được chứ?

"Không mệt?"

Trương Văn Nguyệt đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Triệu Khải Hâm, "A" một tiếng thét kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu hướng Triệu Khải Hâm

"Hoàng thượng? Sao ạ?"

Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Trương Văn Nguyệt, "Nàng đang nghĩ cái gì?"

"Thần thiếp chỉ là đang nghĩ, Huệ phi nương nương làm sao sẽ dùng loại phương pháp này? Thần thiếp hiểu rất rõ, Huệ phi nương nương là người rất thông minh." Trương Văn Nguyệt không nói chuyện của kiếp trước, chỉ nói ra hoài nghi của mình.

"Tốt lắm, chuyện này nàng đừng suy nghĩ nữa, nàng phải dưỡng sinh thật tốt, bình yên sinh ra một đứa bé thật khỏe mạnh." Triệu Khải Hâm nghe lời nói của Trương Văn Nguyệt xong trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của nàng, không để cho nàng tiếp tục suy nghĩ những chuyện này nữa.

Chuyện Huệ phi sinh đẻ đi qua, hậu cung rơi vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị, mà chuyện xảy ra ở Dao Hoa cung vào ngày Huệ phi sinh cũng không có giấu giếm, trong ngoài cung điện rất nhiều người đều biết rõ.

Bởi vì Hoàng đế vẫn không có một quyết định nào đối với chuyện này, cho nên tất cả mọi người không dám tùy ý thảo luận.

Thời gian dần trôi, trong nháy mắt, mấy tháng đã qua, Trương Văn Nguyệt hoài thai đến tháng thứ mười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, kể từ đầu mùa đông tới nay, hôm nay coi như là một ngày thời tiết tốt khó có được.

Buổi sáng sau khi đứng lên Trương Vân Nguyệt đã cảm thấy bụng có các con co thắt tăng dần, loại cảm giác này so với thời gian mang thai lúc trước không giống nhau, mà theo thái y dự tính thì ngày sinh đang càng ngày càng gần rồi, hiểu mình là sắp sinh.

"Người đâu!"

Cúc Hoa vốn đang đứng ở ngoài cửa, nghe Trương Vân Nguyệt gọi thì đẩy cửa đi vào. Cúc Hoa sau khi đi vào thấy được sắc mặt chủ nhân nhà mình tái nhợt tay đỡ cái bàn, ‘ chẳng lẽ chủ nhân có chuyện? ’ ngay lập tức liền hiện ra ý nghĩ như vậy.

"Ta sắp sinh, mau đỡ ta tới phòng sanh." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói, cũng không có tâm tư đâu mà lo lắng sắc mặt của Cúc Hoa ở ngoài cửa.

"A, sắp sinh? !" Cúc Hoa sững sờ kêu lên một tiếng, thanh âm rất lớn, bởi vậy ba vị ma ma cách đây không xa tự nhiên cũng nghe được.

"Cúc Hoa, đừng lo lắng, cho người đi chuẩn bị nước nóng." Lý Ma Ma lạnh lùng nói, Cúc Hoa nghe lời nói của Lý Ma Ma thì rất nhanh hồi hồn xoay người đi chuẩn bị.

Mà vào lúc bên Dao Hoa cung khẩn trương chuẩn bị chuyện sinh nở, thì gần đây trong Lăng Nguyệt cung của Huệ phi nơi đã rất yên tĩnh trong một thời gian dài cũng nhận được tin tức.

"Chủ nhân ngài tính làm sao?" Trương ma ma hỏi vị chủ nhân ngồi trên ghế mặt âm trầm.

"Oa oa, oa oa oa ~" không đợi Huệ phi nói chuyện, tiếng khóc trẻ nít đã vang lên trước, nhưng tiếng khóc này lại là một tiếng rất nhỏ, so với một con mèo con mới vừa ra đời cũng không lớn hơn là bao nhiêu.

"Bà vú! Bà vú !"

"Nương nương, có nô tỳ." Bà vú chăm sóc tiểu công chúa rất nhanh chóng xuất hiện trước mặt Huệ phi, gương mặt sợ hãi.

"Người chăm sóc đứa bé như thế đó hả? ! Tại sao lại để cho nó khóc âm ỉ như vậy? ! Đi, nghĩ biện pháp để cho nó cảm miệng!" Huệ phi không nhịn được nói, trong lòng đối với người nữ nhi gầy yếu này thật sự cảm thấy không vừa mắt.

Trương ma ma đứng ở một bên cố gắng khuyên giải, nhưng vì vẻ mặt ác độc của Huệ phi mà ngậm miệng lại, bà cảm thấy nếu như ở chỗ này mà trông nom quá nhiều chuyện, nói không chừng sẽ bị Huệ phi chán ghét mà vứt bỏ.

"Nương nương, đối với Trương thị bên kia, nếu như không nhanh chóng nghĩ xem nên làm gì, chỉ sợ cơ hội này sẽ vụt qua mắt." Trương ma ma mặc dù không dám khuyên nhưng lại có thể nói sang chuyện khác, tiếng khóc của đứa bé mặc dù sẽ khiến Huệ phi cảm thấy phiền não, nhưng mà hiển nhiên là không thể so với Trương Vân Nguyệt cái đình trong mắt chuyện này sẽ làm cho sự chú tâm của nàng ta thay đổi.

"Đi tìm Lý cô cô đến đây." Huệ phi suy nghĩ một chút, chỉ có Lý cô cô là hữu dụng nhất, lần trước thuốc kia nếu như không phải bởi vì Trương Vân Nguyệt may mắn tránh khỏi, hiện tại nàng cũng không cần phải hao tâm tổn trí như vậy.

"Bái kiến Huệ phi nương nương."

"Lý cô cô đứng lên, ắc hẳn Lý cô cô cũng đã biết Bản cung tìm người tới đây vì chuyện gì rồi."

"Dạ, nương nương chỉ cần sử dụng loại dược ở trong bình này. Loại dược này hiệu quả vô cùng, chỉ cần ở ngay tại cửa sổ đem miệng bình mở ra, làm cho thai phụ trong phòng sinh có thể nghe thấy mùi thuốc trong lọ thuốc này là được rồi." Lý cô cô trực tiếp lấy từ trong lòng ngực ra một bình sứ trắng đưa cho Trương ma ma người đứng bên cạnh Huệ phi.

Trương ma ma trầm mặc nhận lấy cái bình, nhưng cũng không cất vào trong ngực của mình, chuyện hôm nay, bà không muốn chính mình tự đi.

Chờ sau khi Lý cô cô rời đi, Trương ma ma có chút thấp thòm nói với Huệ phi: "Nương nương, chuyện này ngài muốn ai đi làm?"

Huệ phi ngẩng đầu tỏ ý khó hiểu nhìn Trương ma ma một cái, làm trong lòng Trương ma ma run sợ.

"Đi gọi Tây Lâm vào đây." Huệ phi thân nhiên nói, vừa cầm bình sứ trong tay mà đùa giỡn, thật ra thì nàng cũng không biết dược hiệu của thuốc trong bình sứ này, nhưng cũng không trở ngại nàng tin tưởng thủ đoạn Lý cô cô.

Dù sao ngay từ lúc đầu mình cũng đã dùng không ít thuốc trong tay Lý cô cô, dược hiệu đều không tệ.

"Bái kiến nương nương." " ", Người cầm cái này làm như vậy."

Tây Lâm vừa nghe lời nói của Huệ phi xong liền trầm mặc, chuyện này nếu không bị bắt thì quá may mắn, nhưng nếu bị bắt thì chỉ có một con đường đó chính là chết a!

Hơn nữa nếu như chính nàng ta hành động thì lại càng dễ bị phát hiện hơn so với việc trực tiếp an bài một bà mụ làm chuyện này không phải sao, Huệ phi nương nương tại sao lại làm như vậy? Trong lòng Tây Lâm vô cùng không muốn, ngẩng đầu muốn nói chuyện nhưng lại bị Huệ phi tùy ý nói một câu: "Nghe nói đệ đệ của ngươi năm nay tám tuổi rồi, vừa đúng tuổi vào cung."

"Không! Nương nương, nô tỳ làm! Nô tỳ làm! Ngài không thể để cho đệ đệ nô tỳ vào cung! Đệ đệ là mục tiêu sống của cha mẹ nô tỳ, không thể vào cung làm thái giám!" Tây Lâm vừa nghe lời nói của Huệ phi liền kích động ngẩng đầu lên kinh hô.

"Nhỏ giọng một chút, ngươi muốn cho tất cả mọi người đều biết chuyện lần này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Huệ phi nhìn Tây Lâm quỳ trên mặt đất khóc lóc nức nở, trên mặt không hề có một chút biểu hiện thương tình nào, vẻ mặt lạnh nhạt giống như là trước mặt nàng không có xảy ra bất kỳ chuyện gì vậy.

"Tốt lắm, nhanh đi làm việc đi. Ngươi phải bảo vệ tánh mạng của chính mình, vậy thì đệ đệ của ngươi cũng sẽ rất an toàn. Nếu để cho ta biết ngươi phản bội ta. Hừ!" Huệ phi hừ lạnh một tiếng, ám chỉ Tây Lâm tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện nói cho hoàng thượng biết về những chuyện tính toán của Huệ phi.

Lấy thế lực của nhà đẻ Huệ phi, cứ coi như hoàng thượng biết chuyện Huệ phi đã làm, cũng không thể đụng vào Huệ phi, vậy thì kết cục của nàng và đệ đệ. . .

Tây Lâm rất nhanh hiểu, mình chỉ có thể làm theo lời Huệ phi, cho dù là nàng có vì sợ tội mà muốn tự sát cũng không được!

Tây Lâm cầm binh sứ xoay người đi ra cửa, chỉ là chuyện lần này nàng nên suy nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc nên hành động như thế nào.

Hơn nữa vốn Tây Lâm cũng không phải là rất trung thành, huống chi Huệ phi còn uy hiếp nàng như thế, nàng làm sao mà biết được nếu chuyện thành công rồi, Huệ phi có thể trực tiếp xử tử nàng hay không? Đến lúc đó đệ đệ của nàng. . . .

Nói thật, Tây Lâm rất muốn tin tưởng rằng Huệ phi sẽ không ép đệ đệ của nàng vào cung làm thái giám, nhưng con người của Huệ phi thật sự khiến cho nàng không cách nào tin tưởng.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Tây Lâm đột nhiên kiên định, nếu nàng không tin Huệ phi, vậy thì tại sao lại không tin vào hoàng thượng!

Tây Lâm cầm binh sứ đi tìm hoàng thượng, Tây Lâm dám trực tiếp đi tìm hoàng thượng như vậy, cũng là bởi vì nàng trước kia chưa từng giúp Huệ phi làm bất kỳ chuyện gì. Lần này là lần đầu tiên nàng làm chuyện xấu, nếu đã là lần đầu tiên vậy thì có nghĩa là không cần lo lắng sẽ bị tra hỏi ra bất kỳ chuyện tình gì lúc trước.

Tây Lâm rất thông minh không có đi cung Thái Cực tìm Triệu Khải Hâm, mà là đi cung Dao Hoa, nàng nghĩ tới tốt nhất là có thể gặp hoàng thượng ở cung Dao Hoa, nếu là không gặp được, ít nhất cũng có thể gặp được nội thị bên cạnh hoàng thượng.

Đối với việc có thể gặp được nội thị bên cạnh hoàng thượng chuyện này nàng rất chắc chắn.

Lúc này ở trong cung Dao Hoa, sau khi Trương Vân Nguyệt bị đưa vào phòng sinh, các bà mụ đều đã tới, tổng cộng có ba bà mụ, đều là do hoàng thượng sắp xếp tới. Chỉ là Trương Vân Nguyệt cũng vẫn không yên tâm.

Không phải là không tin tưởng năng lực của hoàng thượng, mà là không tin tâm của người.

Nàng trực tiếp phân phó Cúc Hoa đưa những bà mụ kia qua phòng tắm ở kế bên, tắm qua sau đó thay đổi y phục trên người, đổi thành y phục do cung Dao Hoa chuẩn bị sau đó mới có thể vào phòng sinh. Cái phương pháp này cũng không phải là Trương Vân Nguyệt tự mình nghĩ ra, mà là nàng biết được do lúc trước đọc tiểu thuyết.

Có rất nhiều thủ đoạn dễ dàng ra tay trong lúc hầu hạ sinh nở, kiếp trước của nàng không phải là chết do rong huyết sau khi sinh sao?

Nghe được lời Trương Vân Nguyệt nói, sắc mặt ba bà mụ cũng thay đổi trầm xuống, chỉ là có một người một chút phản kháng cũng không có liền đi theo cung nữ đi vào phòng tắm. Có một người ngoan ngoãn phối hợp thì liền xuất hiện hai người không phối hợp.

"Hiện tại Trương Tiếp Dur đang đau đớn, các người lại không để cho chúng ta đi vào chăm sóc Trương Tiếp Dur, ngược lại bắt chúng ta đi tắm rửa đổi y phục là sao? Chẳng lẽ là muốn hại Trương Tiếp Dur sao?" Bà bà mẹ, một mặc váy áo màu xanh thẫm đứng đối diện với Cúc Hoa ở trước của phòng sinh nói.

"Vị ma ma này, nếu trong lòng ngài cũng lo lắng cho chủ tử nhà ta, vì sao không phối hợp? Chúng ta cũng chỉ là bởi vì lo lắng đến lúc chủ tử nhà ta xảy ra chuyện liên lụy các ngài thôi, tắm gội thay quần áo nếu làm nhanh, chỉ mất năm phút là xong rồi, sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian." trong lòng Cúc Hoa đối với hai bà mẹ đứng ở trước mặt này càng thêm hoài nghi. Một vị ma ma khác cũng đã tắm gội thay xong quần áo đi ra, hai vị ma ma này vẫn còn đứng ở cửa phòng, vẫn một bộ dạng không muốn tắm rửa.

Nếu không phải là trên người có thứ không muốn người biết, tội gì như vậy?

"Hoàng thượng giá lâm!" Theo tiếng hô nghi thức của Ngụy Đình, Triệu Khải Hâm rất nhanh tiến vào cung Dao Hoa.

Khi đến thấy Cúc Hoa ngăn hai bà mẹ ở cửa, Triệu Khải Hâm nhíu mày.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hoàng thượng, nô tỳ nghe theo phân phó của chủ tử, ở bên cạnh sắp xếp một chỗ tắm tấp thay trang phục. Chủ tử nói các bà mẹ trước khi vào phòng sinh cầm tắm gội qua, mặc vào trang phục do cung Dao Hoa chuẩn bị sẵn mới có thể vào phòng sinh, một trong ba bà mẹ đã tắm nhanh thay xong quần áo đi vào trong rồi, còn hai ma ma này thì nói thế nào cũng không chịu tắm gội thay trang phục."

Cúc Hoa vài lời đã đem sự tình bày rõ ràng, Triệu Khải Hâm liền cũng giống như Cúc Hoa cảm thấy hoài nghi hai bà mẹ này.

"Người đâu, dẫn giải hai bà mẹ này đi!" Triệu Khải Hâm nghe xong lời Cúc Hoa nói, trực tiếp ra lệnh cho Ngụy Đình dẫn người đi, chẳng thêm màng đến những người kia có trong sạch hay không.

Triệu Khải Hâm đang chuẩn bị vào nhà. Ngụy Đình dẫn hai ma ma lui xuống, đột nhiên phát hiện trên đường nhỏ cách đó không xa một bóng dáng lén lút lút, liền giật mình lông mày nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ngụy Đình hít mắt lại nhìn cái bóng dáng kia, chỉ là Ngụy Đình không có lánh đi, mà là ngang nhiên đứng lại ở nơi đó.

Thế nào cũng không thể để cho người có dụng tâm khác vào cung Dao Hoa.

Tây Lâm thấy một mình Ngụy Đình ở đây, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, nhưng vừa nghĩ tới có thể có người đang đứng ở chỗ nào đó giám thị mình, liền thu lại thái độ.

Đứng ở phía trước Ngụy Đình, Tây Lâm không biết nên làm sao nói cho hắn biết để hắn đi vào, nơi này là phía trước của cung Dao Hoa là một khoảng rộng rãi, thật sự quá dễ cho người ở chỗ tối nhìn ra.

Ngụy Đình thấy người cách đó không xa đi hai bước lại lui về phía sau, tiếp đó lại cẩn thận quay đầu nhìn chung quanh. Hắn rất tin tưởng cung nữ này đã phát hiện ra hắn, tuy nhiên người này lại không có lập tức xoay người rồi đi, cũng không có ngay lập tức tiến lên.

Một màn này khiến cho Ngụy Đình hàng năm lần lộn trong cung không khỏi cảm thấy có chút khác thường.

Ngụy Đình hạ mắt giấu đi suy nghĩ, xoay người trở vào viện, đi tới bên người Triệu Khải Hâm, cúi người nhỏ giọng nói vào bên tai Triệu Khải Hâm, đem chuyện bên ngoài nói cho Triệu Khải Hâm nghe.

"Người đi xem, cung nữ kia muốn làm cái gì." Triệu Khải Hâm hạ thấp giọng thần nhiên nói.

Trong phòng sinh, Trương Văn Nguyệt đang nhẫn nại chịu đựng đau đớn trên người, vốn là ba bà mẹ hôm nay chỉ có một người, trong lúc nhất thời bà mẹ này cũng gấp gấp đến đầu óc choáng váng, cũng may ngoại trừ bà mẹ trước khi vào phòng sinh phải tắm gội thay quần áo, những cung nữ khác cũng đều phải làm như vậy hết rồi mới được vào phòng sinh.

Thật sự không cần phải lo lắng trong phòng sinh sẽ xuất hiện cái gì không sạch sẽ, bà mẹ lúc này mới chuyên tâm làm chuyện của mình.

Ngụy Đình đợi gần ba phút rồi cuộc cũng đợi được cung nữ kia thận trọng tiến đến gần, Ngụy Đình núp trong bóng tối quan sát người kia, thấy cung nữ kia tiến tới gần đang chuẩn bị bắt lại, chợt phát hiện ở sau lưng cung nữ xuất hiện một bóng màu trắng nhanh chóng thoáng qua.

Nếu như không phải nhãn lực của Ngụy Đình rất tốt, cơ hồ cũng sẽ không phát hiện ra bóng màu trắng như hòa vào màu của tuyết ngoài trời kia.

"Lui về phía sau." Ngụy Đình tranh thủ thời gian nói với Ngự lâm quân ở phía sau.

Những Ngự Lâm quân kia hoàn toàn không hiểu Ngụy Đình muốn làm cái gì, trong lòng nghi ngờ nhưng vẫn theo phân phó của Ngụy Đình nhanh chóng lui về phía sau. Mà cung nữ kia hiển nhiên không hề phát hiện sau lưng có người theo dõi.

Ngụy Đình tự mình chú ý tới bóng trắng đi theo sau lưng cung nữ kia, người theo dõi này là một cung nữ mặc quần áo màu trắng, cau mày, phải biết loại y phục màu trắng tinh này ở trong hoàng cung không cho phép mặc, lá gan của cung nữ này quả đúng là không nhỏ.

Ngụy Đình chú ý đến cung nữ kia, phát hiện cung nữ kia cẩn thận từ cửa nách lên vào cung Dao Hoa, sau đó cung nữ đang theo dõi phía sau cũng xoay người rời đi, đồng thời Ngụy Đình thấy cung nữ kia thật nhanh còi ra y phục trên người, lộ ra bên trong y phục màu trắng là trang phục màu hồng.

Ngụy Đình theo dõi người giám sát kia tới đây xong, xoay người đi vào nơi cung nữ kia lên vào.

Kết quả không đợi Ngụy Đình đi vào, liền nghe được một hồi tiếng rì rầm.

"Nếu chủ tử an bài người sang đây, vậy người liền ngoan ngoãn động thủ đi. Làm xong chuyện, người nhà người liền an toàn, nếu không cứ chờ xem các người một nhà. Hừ? Nghe hiểu rồi chứ?" Ngụy Đình không có nghe được nội dung cảnh cáo cụ thể của người đó, nhưng từ lời nói ngập ngừng ác độc kia có thể thấy được tất không phải chuyện tốt lành gì.

"Bắt lại hai người vừa nói chuyện kia." Ngụy Đình híп mắt, hiện tại hán căn bản đã có thể khẳng định cung nữ kia là muốn dẫn dụ sự chú ý của hán, chỉ là mục đích làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì chờ hỏi mới biết được.

Động tác của Ngự Lâm quân rất nhanh, mệnh lệnh của Ngụy Đình vừa ra bên kia liền truyền đến tiếng kêu "A! Các người. . .", sau đó liền yên tĩnh trở lại, hiển nhiên người của Ngự Lâm quân đã khống chế được những người kia.

Xác định người đã bị khống chế, Ngụy Đình mới xuất hiện liếc mắt nhìn hai người trên đất một cái.

"Đem hai người nhốt riêng ra, chờ ta nói với hoàng thượng trở lại sẽ thẩm vấn thật kĩ." Ngụy Đình nói xong xoay người rời đi.

"Hoàng thượng, vừa rồi ở bên ngoài bắt được hai người."

"Ừ, người phụ trách thẩm vấn." mắt sắc bén của Triệu Khải Hâm chợt lóe qua một chút ánh sáng.

Ngụy Đình lui xuống đi thẩm vấn, đồng thời hoàng hậu cũng tới, ngoại trừ Huệ phi ra, tất cả các phi tử có địa vị cao cũng cùng đi theo tới. Chỉ là thời điểm những vị phi tử kia đến gần cung Dao Hoa liền bị Ngự Lâm quân bên cạnh Triệu Khải Hâm ngăn cản.

"Các người vì có gì? Dám ngăn lối của bản cung?" Hoàng hậu cau mày nhìn Ngự Lâm quân, sắc mặt mặc dù không tốt nhưng lúc nói chuyện coi như là còn tỉnh táo.

"Hoàng thượng phân phó, không cho bất luận kẻ nào đến gần cung Dao Hoa." Tả thống lĩnh của Ngự Lâm quân cúi đầu ngăn cản phía trước lối đi của hoàng hậu.

Đám người Hoàng hậu nghe được lời của thống lĩnh Ngự Lâm quân nói, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau, hoàng thượng đây là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Sự nghi ngờ của đám hoàng hậu không được ai giải đáp, Triệu Khải Hâm đang chờ Ngụy Đình tra hỏi kết quả.

Tây Lâm thấy Ngụy Đình xuất hiện thì rất kích động, giằng giằng muốn tránh thoát sự ràng buộc của Ngự Lâm quân bên cạnh.

"Lấy thứ trong miệng nàng ta xuống."

Ngụy Đình tháo đồ trong miệng cung nữ kia ra muốn nàng giao phó rõ mọi chuyện.

"Huệ phi nương nương phải nô tì tới hại Trương chủ tử, ngài ấy cho nô tì thuốc, còn ở trên người nô tì." Tây Lâm bị buông ra rồi liền nhanh chóng nói.

"Buông ả ra, người đưa thuốc cho ta." Ngụy Đình hé mắt, trong lòng suy nghĩ tại sao cung nữ này làm như vậy.

Tây Lâm đưa bình sứ cho Ngụy Đình, "Ngụy tổng quản, nô tỳ không yêu cầu gì khác, chỉ cầu tổng quản có thể nhờ hoàng thượng ngăn cản Huệ phi nương nương đưa đệ đệ nô tì vào trong cung, trong nhà nô tỳ chỉ có một nam nhân là đệ đệ, sức khỏe của cha đã không còn tốt rồi, trước kia nô tỳ chưa từng làm chuyện xấu. Lần này Huệ phi nương nương dùng đệ đệ của nô tỳ để uy hiếp nô tỳ, nô tỳ không thể không đồng ý, nhưng nô tỳ nghĩ nghĩ thì cảm thấy Huệ phi nương nương không phải một người có thể hết lòng tuân thủ lời hứa.

Ban đầu Trương chủ tử không hề muốn làm nữ nhân của hoàng thượng, chuyện này rất nhiều cung nữ đều biết, bởi vì lúc ấy Trương chủ tử nói muốn kiểm đầu tiên, rồi xuất cung mua cửa hàng buôn bán sinh sống. Huệ phi nương nương cũng đồng ý.

Nhưng sau đó Huệ phi nương nương lại... Chuyện này Huệ phi nương nương cho là lừa gạt vô cùng tốt, nhưng có tiểu cung nữ được đại cung nữ bên cạnh Huệ phi nương nương ra lệnh bỏ thêm đồ vào trong thức ăn của Trương chủ tử, mới khiến Trương chủ tử đi vào khuôn khổ.

Trước kia Trương chủ tử ở cạnh Huệ phi nương nương rất trung thành, nhưng Huệ phi nương nương vì tương lai của mình mà đẩy Trương chủ tử ra, nô tỳ thật sự không tin Huệ phi nương nương."

Tây Lâm nói liên miên rất nhiều, Ngụy Đình không ngờ Huệ phi cung nữ bên cạnh lại không tin Huệ phi như thế.

Thật ra Ngụy Đình cảm thấy Huệ phi thật sự không biết làm người, người đã hứa với thuốc hạ rồi, nhưng kết quả lại không làm được, chuyện này cũng không có gì, nhưng người khiến nhiều người biết vậy, liền có thể nói rõ người không phải là người thông minh.

Ngụy Đình bẩm báo tin tức cho Triệu Khải Hâm, ông không dám bỏ đi bất kỳ câu nào của Tây Lâm, ngay cả chuyện trước kia Trương Văn Nguyệt muốn xuất cung mở cửa hàng cũng không giấu, cũng may trước kia Trương Văn Nguyệt không nghĩ đến việc xuất cung lập gia đình.

"Đi mời Đặng thái y tới." Triệu Khải Hâm thường thức bình sứ trong tay lạnh lùng nói.

"Gặp qua hoàng thượng."

"Bình thân, trong cái bình này là thuốc gì." Triệu Khải Hâm đưa bình sứ cho Đặng thái y.

Đặng thái y cẩn thận rút nút bình sứ ra ngoài, khoảnh khắc mùi ở trong bình sứ tỏa ra, sắc mặt Đặng thái y liền biến đổi lớn, nhanh chóng đập nắp bình sứ.

"Thế nào? Thuốc này rất độc?" Triệu Khải Hâm thấy sắc mặt Đặng thái y biến hóa, bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy hoàng thượng, thuốc này không chỉ có độc, còn rất khéo. Tác dụng phát tán của thuốc này, không giống hương nhang, hương nhang cần đốt, nhưng thuốc này chỉ cần mở bình ra thôi, hơn nữa tốc độ khuếch tán nhanh, được hiệu mãnh liệt, chỉ cần hít một hơi nhỏ, sẽ một xác hai mạng."

"Một xác hai mạng?" Triệu Khải Hâm hơi híp mắt, lạnh lùng nhìn Đặng thái y.

Đặng thái y bị dọa đến lập tức trượt ngã xuống đất, đùi mềm không lên nổi.

"Nói xem thuốc này rốt cuộc có tác dụng gì, sao người dám chắc sẽ một xác hai mạng?" Triệu Khải Hâm hỏi Đặng thái y.

Theo cách nói của Đặng thái y, thuốc này chỉ sợ là người vô cùng thông thạo thuốc mới có thể làm ra, tại sao trong tay Huệ phi có thể có người như vậy?

"Hoàng thượng, thuốc này là độc dược. Là độc dược chuyên dùng cho nữ nhân có thai. Chất độc này ngấm vào cơ thể rồi sẽ sinh ra tác dụng với nước ối trong cơ thể, từ đó biến thành kịch độc. Độc chết cơ thể mẹ và thai nhi. Mà những người tiếp xúc khác, thì chỉ cần trên người không có vết thương, sẽ không trúng độc, nếu có vết thương, thì thuốc này sẽ biến thành kịch độc.

Cho nên có một đoạn thời gian độc dược này vừa mới xuất hiện, thì đã bị rất nhiều người dùng để hại người, nhưng sau đó loại độc dược này có rất ít người dùng, bởi vì nếu loại độc dược muốn biến thành độc dược lấy mạng người thường, thì phải do nữ nhân có thai hút vào cơ thể trước, sau đó mới có thể biến thành độc dược, nếu chỉ đơn thuần thu thập nước ối chảy ra từ cơ thể nữ nhân có thai cũng không được.

Mà dưới tình huống bình thường chỉ cần đưa bé thuận lợi ra đời, thì nước ối trong cơ thể sản phụ sẽ hết, cho nên rất là tổn thương người khác."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Triệu Khải Hâm nghe lời Đặng thái y nói, liền nhủ mày.

"Như vậy, vì sao phương thuốc chế ra loại độc này lúc đầu còn giữ lại?" Triệu Khải Hâm không thích loại độc được này, hẳn là Hoàng đế, ghét nhất chính là các loại độc được gấp máu là tòi này.

Những độc được mẫn tình kia đỡ hơn thân là Hoàng đế, những thái y ngự y bên cạnh vẫn có bản lĩnh giải độc.

Nhưng nếu như độc được quá mãnh liệt, thấy máu ngấn họng, vậy thì không kịp cứu rồi.

Cũng may uống độc còn cần phải thử độc, nên không sợ, sợ nhất chính là loại độc có thể lây qua vết thương này, dù sao không có một Hoàng đế nào có thể bảo đảm mình không trải qua mấy trận ám sát.

Cũng không có ai có thể bảo đảm mình vào lúc này có thể hoàn toàn không bị thương.

"Loại độc được này là do người trong hậu cung tiền triều phát minh, có một đoạn thời gian được dùng cho hậu cung tranh đấu. Tính thuốc của chất độc này hoàng thượng có thể không biết, nhưng tên của nó, ngài khẳng định biết. Độc này gọi là Mẩu Tử Tình Đoạn."

Theo lời Đặng thái y giải thích, Triệu Khải Hâm sững sờ một lát, rồi hiểu tại sao Đặng thái y nói như vậy.

Trong 'nội cung ký' của tiền triều có một đoạn thời gian thường xuyên xuất hiện bốn chữ Mẩu Tử Tình Đoạn này, lúc ấy trong lòng hắn nghi ngờ nên tò mò xem, kết quả lại không ngờ tra ra tên độc được, về phần được tính của độc được này thì hắn không tra được nhiều.

"Đặng thái y rất là hiểu rõ độc được của tiền triều?" Triệu Khải Hâm nhìn Đặng thái y, hắn vốn cho rằng Đặng thái y chỉ là một người chuyên phụ khoa bình thường, hôm nay mới biết trước kia là người tài nhưng không được dùng nhiều.

"Vi thần sợ hãi, đời trước trong nhà từng có người được bổ nhiệm làm ngự y cung đình tiền triều. Sau đó sự kiện 'năm con đều mất' nổi tiếng nhất tiền triều liên quan rất rộng, lúc ấy người có danh hiệu thái y ngự y trong cung đều bị bãi quan, thậm chí tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội cũng không ít, từ đó về sau thái y ngự y đều không dám nghiên cứu thuốc trong cung nữa.

Ông tổ của vi thần chính là một trong các thái y bị đày, trên điện tịch ghi lại các vị thuốc cung đình thường dùng lúc ấy đều có ghi lại."

Đặng thái y quỳ trên mặt đất nghiêm túc giải thích.

Triệu Khải Hâm để Ngụy Đình diu, đối với thuốc hạ có tài hoa Triệu Khải Hâm cũng không cảm thấy không tốt, hắn không phải để vương muốn không chế hết chuyện nhỏ trong tay, chỉ cần ở việc lớn, bọn họ không để cho hắn cảm thấy họ không thể không chế, thì mọi chuyện đều tốt.

"Nói như vậy, đoạn thời gian gần đây những loại thuốc xuất hiện trong cung Dao Hoa đều là cách điều chế của cung đình tiền triều à?" Triệu Khải Hâm hơi hít thở mắt, nguy hiểm hỏi.

"Đúng, đúng." Đặng thái y bị Triệu Khải Hâm làm sợ run lấy bầy, đồng thời trong lòng không nhận được tò mò, rốt cuộc là ai lại có thể lấy được cách điều chế đầy đủ như thế.

Phải biết mặc dù Đặng gia có ghi chép, nhưng cũng chỉ giới hạn ở ghi chép, không có cách điều chế.

"Ngụy Đình, hỏi rõ cung nữ kia, gần đây Huệ phi từng tiếp xúc với ai." Triệu Khải Hâm cảm thấy trong hậu cung này chỉ sợ cất dấu một nhân vật lợi hại.

Hắn cũng không muốn gặp phải chuyện năm con đều mất như tiền triều!

Trương Vân Nguyệt bên trong phòng sanh không hề biết chuyện xảy ra ngoài phòng sinh, hoàn toàn không biết mình mới vừa tránh được một kiếp chết.

Đau đớn kịch liệt khiến Trương Vân Nguyệt có lúc không muốn sinh, nhưng trách nhiệm đặc biệt của mẫu thân khiến nàng không thể nào liều mạng thật sự. Chỉ có thể nỗ lực dùng sức dưới sự chỉ huy của bà mẹ.

Có lẽ đứa bé kia cũng biết mẫu thân mình là một tay mới, không muốn hành hạ nàng quá lâu, chỉ sợ nàng không thể cho mình đệ đệ muội muội nữa, cho nên so với thời gian sinh sản dài đến một ngày một đêm của Huệ phi, Trương Vân Nguyệt chỉ dùng chưa tới hai giờ liền thuận lợi sanh ra một đứa con trai.

【Năm con đều mất: vương triều Vụ Vũ - tiền triều của Cảnh Hi vương triều xảy ra một chuyện lớn khiến thiên hạ khiếp sợ. Nghe nói ngay lúc đó Đế Vương tông cộng có bảy nhi tử, mà bảy nhi tử đều có đáng long phượng. Vô luận là ai đều có thể thừa kế vương vị. Nhưng thật bất hạnh chính là, mấy người con này rất khó chịu, không ai phục ai, vì vậy giữa bảy nhi tử triển khai một cuộc tranh đoạt vương v kịch liệt khác thường.

Mà khiến người trong thiên hạ khiếp sợ không phải thủ đoạn của những hoàng tử này, mà là sau khi cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế bắt đầu không lâu, Đại hoàng tử đột nhiên bệnh nặng không dậy nổi. Mà việc đại hoàng tử bệnh nặng giống như là con domino, đánh lú tất cả hoàng tử phía sau hắn! Mà khiến Hoàng đế tiền triều khiếp sợ là, ngự y và thái y mấy chục thầy thuốc cao siêu hội chẩn đều ra kết quả là, bảy hoàng tử đều trúng độc!

Mà loại độc này còn y nhau khiến Hoàng đế tiền triều tức giận vô cùng. Thiên tử giận dữ khiến thầy người nằm xuống trăm vạn, lúc ấy cả bầu trời Đỏ thành đều là máu đỏ.

Nhưng kết quả điều tra lại khiến Hoàng đế tiền triều hoàn toàn tròn tròn mắt, mấy hoàng tử kia trúng độc không phải do người khác xuống tay, mà là đám nương nương trong hậu cung ra tay. Đám nương nương này cảm thấy lập tức độc chết hoàng tử khác thì không được, cho nên mới hạ loại độc được khiến cơ thể người ta trở nên yếu đuối. Điều khiến Hoàng đế cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, phi tử trong hậu cung nhiều vậy lại cùng nhất trí khác thường.

Sau quá trình tranh đoạt quyền lợi lại dùng một chút xiu các loại độc được, những thuốc độc ẩn núp trong người hoàn toàn bộc phát, cuối cùng miễn cưỡng cứu trở về chỉ có hai hoàng tử tuổi nhỏ nhất ít trúng độc nhất.

Ngôi vị hoàng đế lúc đó lại rơi vào trong tay con trai của huynh trưởng hoàng đế. Chuyện này đối với vương triều Vụ Vũ mà nói tuyệt đối là việc bắt đầu cho con dốc, cho nên chuyện năm con đều mất trở thành điểm bắt đầu cho việc mất nước】.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

"Oa oa oa ~" một hồi rõ to tiếng trẻ con khóc truyền khắp cả Dao Hoa cung, trong ngày mùa đông ẩm áp ánh dương chiếu vào trong tuyết, tuyết sáng loáng hợp với vàng sáng nhân nhật, này cả Dao Hoa cung giống như mang theo vàng sáng .

Triệu Khải Hâm vốn là còn bình tĩnh ngồi ở trên ghế, hôm nay vừa nghe tiếng trẻ nít khóc trực tiếp từ trên ghế đứng lên, cũng may thân là Hoàng đế lâu dài luyện thành công phu không chế tâm tình rất là tài giỏi, mặc dù trong lòng kích động, trên mặt lại còn không có làm cho người ta nhìn ra.

Triệu Khải Hâm đi tới cửa phòng sanh, "Ken két" một tiếng cửa mở ra, bà mẹ ôm một bao bố đồ rục ra ngoài.

"Gặp qua hoàng thượng, Trương tiểu chủ sinh vị tiểu hoàng tử." Bà mẹ trong lòng thật vui mừng, lần này ba bà mẹ nàng không có một người nào bị thu mua, hiện tại chính là tốt hơn.

"Tốt tốt tốt!" Triệu Khải Hâm nói liên tục ba chữ tốt, em bé trong tay bà mẹ Triệu Khải Hâm rất muốn ôm một cái, nhưng em bé này nhỏ nhỏ là rất yếu ớt, hân lại rất lo lắng.

Bà mẹ tự nhiên nhìn ra Triệu Khải Hâm rất muốn ôm đứa bé, nhưng nàng lại giống như không có đến. Làm ơn đó là hoàng thượng, hoàng thượng trước kia khẳng định không có ôm qua hài tử, trẻ em mới sinh rất là yếu ớt, hoàng thượng nếu là nhất thời khản trương không chế không được sức lực đã thương đứa bé, đến lúc đó sai khẳng định không phải hoàng thượng, nhất định là những người hầu hạ bọn họ.

Cho nên vẫn là trước không cần ôm, muốn ôm cũng chờ sau này lại nói, đến lúc đó đứa bé lớn lên một chút sẽ tốt hơn rất nhiều.

"Hoàng thượng, đứa bé mới vừa ra đời, không thể ra gió, nô tỳ đem tiểu hoàng tử ôm vào trong."

"Tốt."

Triệu Khải Hâm nhìn bà mẹ ôm đứa bé đi vào, nghĩ tới mới vừa đến cái bao bố rục bọc em bé kia, trong lòng một trận vui vẻ. Hân rốt cuộc có con của mình rồi, một đứa bé thuộc Triệu gia hân.

Sau khi Thái hậu biết được Trương Văn Nguyệt vì Triệu Khải Hâm sinh hạ một hoàng tử, rốt cuộc ra khỏi Ninh Thọ cung.

"Thái hậu giá lâm." Tiếng xướng danh vang lên, Triệu Khải Hâm quay đầu một cái, cũng không phải là Thái hậu đã đến rồi sao.

"Thế nào ngăn họ?" Thái hậu đến sau khi nghi ngờ hỏi Triệu Khải Hâm, đây chỉ là một Tiệp dư sanh con mà thôi, coi như đứa nhỏ trong bụng Tiệp dư này là mong đợi của hân, cũng không còn đạo lý ngăn lại hoàng hậu bọn họ à?

"Mẫu hậu, ngài là không biết chuyện lần này..." Triệu Khải Hâm đem lời của Đặng thái y nói về chuyện được vật tiền triều nói cho Thái hậu, Thái hậu nghe xong ngăn người.

"Này hoàng hậu thật là vô dụng." Thái hậu sau khi hỏi hân duy nhất câu nói đầu tiên là cái này.

Từ trong hoàng cung đem vật liệu gỗ đi ra ngoài buôn bán đến hiện tại ẩn núp trong hoàng cung chế được sư không biết tên, hoàng hậu hoàn toàn là một chút tiếng gió cũng không có nhận được, nếu không hoàng hậu không thể nào bình tĩnh như vậy một chút động tác cũng không có.

Thái hậu vốn cho là Triệu Khải Hâm có hoàng hậu, nàng mà có thể an tâm không cần đi trông nom chuyện hậu cung rồi.

Nhưng từ chuyện vật liệu gỗ, nàng lại đến cái gì? Hoàng hậu xử lý chuyện hậu cung của nữ nhân là rất khả năng, điểm này Thái hậu thừa nhận, nhưng là

cũng chỉ có phương diện này mà thôi.

Trên công việc hậu cung, nàng chỉ có thể coi như là bình thường, hậu cung nếu như không ai gây sóng gió, nàng kia sẽ quản để ý vô cùng tốt. Nhưng nếu có người làm chút gì lời nói, muốn lừa gạt được hoàng hậu thật sự là quá đơn giản.

Đối với lần này Thái hậu rất buồn bực, nàng ban đầu chọn hoàng hậu hầu hạ cố ý chọn một người thông minh, nhưng hôm nay tới đây thông minh cũng không phải tốt a.

"Mẫu hậu, nhi thần là nói ra. Vị hoàng hậu này tại phương diện triều chính này so trầm đều không kém bao nhiêu, nhưng mà ở tại phương diện quản lý hậu viện này lại." Triệu Khải Hâm rất bất đắc dĩ, hẳn cảm thấy hoàng hậu của hắn sinh sai lầm giới tính rồi, nên sinh thành một nam nhi.

Thái hậu nghe Triệu Khải Hâm nói một đầu vạch đen.

"Thôi, những chuyện này ta cũng vậy không quản được, trong hậu cung ta sớm oán trách chôn người của người cũng đã tiếp thủ, chuyện lần này chính người đi thăm dò, ta nhiều nhất chỉ có thể bảo đảm đứa bé không việc gì."

Triệu Khải Hâm hiểu ý tứ Thái hậu, Thái hậu chỉ che chở đứa bé, về phần mẹ của đứa bé, vậy thì không có trong phạm vi nàng bảo hộ.

"Hoàng nhi có mẫu hậu bất cứ lúc nào có thể chiếu cố, nhi thần an tâm." Triệu Khải Hâm mang trên mặt cười, nhẹ giọng nói.

Thái hậu nhìn nét mặt đứa con nhà mình cũng biết, đoạn thời gian gần nhất hậu cung là không bình tĩnh, Hoàng đế cũng là quan tâm rất nhiều.

"Chuyện hậu cung, hoàng hậu vốn là cũng an bài những phi tử cùng nhau trợ giúp, chỉ là hôm nay đến vẫn là không đủ, hoàng hậu giám sát cơ bản nhất cũng làm không tốt." Thái hậu bất đắc dĩ nói, vốn là hoàng hậu đem cung quyền hậu cung giao cho khác phi tử, nàng còn cảm thấy vị hoàng hậu này là một người không yêu quyền đây, lại không nghĩ rằng, hoàng hậu căn bản là kém cỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Triệu Khải Hâm nghe lời của mẫu hậu mình, trong lúc nhất thời không nói gì, đối với hoàng hậu vốn là hài lòng, nhưng hôm nay mới biết, hoàng hậu thật sự là không thích hợp làm hoàng hậu, làm phi tử ngược lại hoàn hảo.

Giờ phút này hoàng hậu cũng không biết cũng bởi vì nàng đối với hậu cung cung vụ là không để ý, đưa đến vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này đối với ngôi vị hoàng hậu này của nàng đã sinh ra hoài nghi.

"Quên đi không nói những thứ này nữa, mẫu hậu còn chưa thấy đứa bé đâu, nói là mới vừa sinh ra không thể thấy gió, ôm ra tới một hồi liền lại ôm vào rồi, mẫu hậu muốn cho người ôm ra nữa sao?" Triệu Khải Hâm nhìn mẫu hậu mình nói, chuyện hoàng hậu thật sự rất khó giải quyết, hoàng hậu hiện tại cũng không phạm sai lầm, hẳn không có lý do phê hậu, trọng điểm là hiện tại trên triều đình cũng không ổn định, nếu nói như phê hậu, chỉ sợ vị trí hoàng hậu này sẽ đưa tới đồng đảng gia tộc tranh đoạt.

Chỉ sợ khi đó trên triều đình vừa một mảnh không khí ngột ngạt rồi.

"Không cần ôm đứa bé đi ra, ai gia đi vào ai gia nhìn cháu ngoan." Thái hậu vừa nói vừa cười vào phòng sanh.

"Gặp qua thái hậu nương nương." Trương Vân Nguyệt nằm ở trên giường thấy Thái hậu tiến vào nhỏ giọng nói.

Nàng hiện tại hoàn toàn không còn hơi sức đứng lên, tất cả sức lực đều đã không còn.

"Người nằm là tốt rồi." Thái hậu không nói gì nhiều, chỉ đi nhìn cháu của mình.

Nhìn em bé nho nhỏ nằm ở trên giường, trong lòng rất là hài lòng. Em bé nhỏ bởi vì ngủ mà phun bong bóng từ cái miệng nhỏ nhắn, mắt một mảnh nhu hòa.

"Người tốt nhất nghỉ ngơi, lần này người sinh sản có công, ai gia cùng hoàng nhi sẽ không bạc đãi người." Thái hậu tầm mắt từ trên người em bé dời đi, hướng Trương Vân Nguyệt nói.

Trương Vân Nguyệt nghe Thái hậu nói, chỉ cảm thấy một hồi tê dại da đầu, Thái hậu nói nàng là như thế nào cũng không dám nhận, phải biết trước kia những cái ý tưởng này ở trong ký ức nhưng có nói cho cung nữ khác, hoàng thượng không truy cứu hết thấy đều đồng ý, nếu là hoàng thượng truy cứu. . . . Cho nên thừa dịp hiện tại tỏ thái độ độ cũng là tốt. "Thiếp hồ thẹn, vì hoàng thượng sanh con đường cái là một phần của thiếp, cũng là thiếp nguyện

ý. Thiếp không dám giành công."

Nghe Trương Vân Nguyệt nói Thái hậu không có phản ứng gì quá lớn, ở trong lòng của nàng Trương Vân Nguyệt phản ứng như thế mới phải bình thường.

Thái hậu sau khi rời đi, phòng sanh rốt cuộc yên tĩnh lại, những người hầu hạ Trương Vân Nguyệt mới thở ra một hơi, Trương Vân Nguyệt kinh ngạc phát hiện sau lưng của nàng thế nhưng ướt mồ hôi rồi! Có thể thấy được uy nghiêm của Thái hậu.

Mà bên Lăng Nguyệt cung, Huệ phi đợi một chút cũng không thấy tin tức của Tây Lâm, nhưng vẫn không có đợi đến.

Mà sau khi Triệu Khải Hâm biết Huệ phi không chế Tây Lâm, xoay người sai Ngự Đình đi đem người nhà Tây Lâm cứu ra.

"Nương nương, nương nương, không xong!"

Huệ phi vốn là nóng nảy, bóng dáng ở trong đại điện đi tới đi lui đột nhiên dừng lại động tác.

"Chuyện gì kinh hoàng như thế?" Trương ma ma xông tới gần cung nữ, Huệ phi lại ngồi ở chủ vị sắc mặt khó khăn, nói.

"Nương nương, việc lớn không tốt rồi, nô tỳ mới vừa nghe được tin tức, Dao Hoa cung bên kia đã bình an sinh hạ đứa bé, Thái hậu hiện tại cũng đi Dao Hoa cung rồi!"

Theo cung nữ bẩm báo Huệ phi trực tiếp lao vào một cái ngói vào trên ghế.

Trương ma ma ngăn người, nhìn cung nữ này bẩm báo không thể tin mà nói: "Tây Lâm đâu? Tây Lâm tại sao không có trở lại bẩm báo tin tức?"

"Tây Lâm, Tây Lâm." Cung nữ này trong lúc nhất thời không biết nên nói làm sao rồi. Tây Lâm cái gì nàng căn bản không biết gì nàng thế nào a.

"Người thật nói a! Tây Lâm thế nào? !" Huệ phi cũng kịp phản ứng, nếu như Tây Lâm chỉ là bị bắt không nói ra chuyện lần này là nàng an bài một ít Thiết Đô hảo thuyết, nhưng nếu để cho hoàng thượng biết mình tính toán. Huệ phi trực tiếp rùng mình một cái.

"Nô tỳ không biết." Đây cung nữ quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, nàng có chút hối hận tới bẩm báo tin tức.

"Đi xuống, đi tìm hiểu rõ ràng Tây Lâm thế nào." Lần này Huệ phi không có nóng nảy nhảy dựng lên, mà là rất lãnh tĩnh phân phó nói.

"Dạ, nô tỳ lập tức đi." Cung nữ xoay người chạy.

Lăng Nguyệt cung, nội thị rất nhanh được an bài đi ra ngoài điều tra tin tức, bởi vì Tây Lâm đột nhiên không thấy để cho bọn họ không dám trắng trợn tìm người, mà là lựa chọn ám tìm người, bởi vì chuyện bên trong Dao Hoa cung hôm nay cũng không có ai đi chú ý hành động của những người này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

"Nương nương, tra được rồi." Trương ma ma từ bên ngoài nhanh chóng đi vào, nhìn sắc mặt của bà ta cũng biết nội dung tra được chỉ sợ không đơn giản.

"Nhà đầu kia như thế nào?" Huệ phi nhìn thấy sắc mặt của Trương ma ma thì trong lòng có dự cảm xấu.

"Tây Lâm bị bắt rồi hả? Ngay cả những người mà ban đầu chúng ta cài vào Dao Hoa cung cũng bị điều tra ra rồi." Trương ma ma vừa nói với Huệ phi, trong lòng lại vừa thấp thỏm, bà ta lo lắng rằng Tây Lâm sẽ đem hết những chuyện mà Huệ phi đã ra lệnh cho nàng ta làm khai ra, nói như vậy, coi như hoàng thượng có thể vì nhà mẹ đẻ của Huệ phi mà bỏ qua cho nàng ta, cũng không nhất định sẽ buông tha cho cung nữ bên cạnh nàng ta?

Huệ phi nghe lời nói Trương ma ma xong, bỗng chốc từ trên ghế đứng lên, mắt mở thật to nhìn Trương ma ma.

"Nàng ta lại dám phản bội ta?" Thậm chí Huệ phi cũng không hề nghĩ ngợi gì đã nhận định Tây Lâm phản bội mình. Nếu như không phải là Tây Lâm phản bội nàng ta, chỉ sợ bây giờ bên trong hoàng cung cũng sẽ không an tĩnh như vậy?

Tất nhiên là Tây Lâm đã đem tất cả mọi chuyện nói cho Hoàng đế biết, hiện tại Hoàng đế không thể động tới nàng ta, cho nên dùng loại phương pháp này để cảnh cáo nàng ta, không để cho nàng làm những hành động như vậy nữa, nếu không thì những cung nữ cùng ma ma bên cạnh mình cũng không thể bảo đảm được?

"Nương nương, làm thế nào bây giờ? Không có những người được cài vào đó, chúng ta. . . ." Trương ma ma chưa nói xong, Huệ phi cũng đã biết lời này là có ý gì, người được Huệ phi cài vào Dao Hoa cung chỉ có một, bây giờ bị hoàng thượng nhờ đi, về sau chỉ sợ nếu muốn làm gì đối với Dao Hoa cung thì cũng là chuyện rất khó khăn.

"Hừ? Thôi, ta tạm thời cứ bất động đi, chúng ta không động thủ được ở bên trong Dao Hoa cung chẳng lẽ lại không động thủ được ở bên ngoài sao? Huống chi ngay cả nếu ta không động tới nàng ta, những người khác cũng không nhất định sẽ như vậy." Huệ phi nhàn nhạt nói xong, xoay người vào nội thất.

Bên trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt mệt mỏi tỉnh lại, mơ hồ cảm thấy cảnh tượng hoàn toàn xa lạ, đầu óc mờ mờ.

Qua gần năm phút đồng hồ nàng mới phản ứng được, nàng nhớ lại là mình đang sinh đứa bé, bây giờ đang ở trong phòng sinh.

"Đứa bé đâu?" Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nhìn qua bên cạnh, lại thấy đứa bé không có ở bên người. Trong lòng hốt hoảng, đột nhiên nhớ lại khi nàng đang sinh đứa bé Thái hậu đã tới thăm nàng, bây giờ đã là ngày thứ hai rồi.

"Chủ nhân, nhị hoàng tử hiện tại đang được bà vú chăm sóc."

"Bảo bà vú đem nhị hoàng tử ôm vào." Trương Vân Nguyệt nói với Cúc Hoa.

Bà vú đem đứa bé đưa cho Trương Vân Nguyệt xong tự mình lui sang một bên, tùy lúc hầu hạ.

"Hoàng thượng nói muốn đặt tên gì cho nhị hoàng tử chưa?" Trương Vân Nguyệt ôm hài tử nhỏ nhắn đó hồng hồng trong ngực, muốn dùng tên để trừ chọc nhừ tử, đột nhiên nghĩ đến nàng còn chưa biết tên của nó.

"Dạ chưa, hoàng thượng hình như còn chưa nghĩ ra tên cho nhị hoàng tử." Cúc Hoa nheo mắt suy nghĩ thể hiện rõ vẫn chưa từng nghe qua chuyện hoàng thượng truyền đến tin tức đặt tên cho nhị hoàng tử.

Trương Vân Nguyệt vẫn ôm con trai trong ngực, suy nghĩ một chút, đặt tên thì nàng không có cái quyền lợi đó rồi, nhưng nhũ danh thì một người mẹ như nàng vẫn còn có thể chứ?

"Về sau nhũ danh của nhị hoàng tử liền gọi là bảo bảo." Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu đôi mắt lấp lánh nhìn Cúc Hoa.

Cúc Hoa vừa nghe xong lời nói của chủ nhân nhà mình, theo bản năng há mồm tính phản bác, lại còn nói cái nhũ danh bảo bảo này lại có thể là một cái nhũ danh nghiêm chỉnh sao? Sau khi nhị hoàng tử lớn lên có thể sẽ cảm thấy cái nhũ danh này không hay chút nào hay không?

Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mong đợi của chủ nhân nhà mình, Cúc Hoa không đành lòng nói ra những lời này, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn chủ nhân nhà mình.

"Chủ nhân, cái nhũ danh này sao lại giống như Dao Hoa cung chúng ta đang rất tự hào về đứa bé vậy? Cái này để cho người khác biết chỉ sợ sẽ nói những lời không hay."

"Bảo bảo không được sao? Con ta là bảo vật trong lòng ta, vậy thì có vấn đề gì?"

Cúc Hoa bất đắc dĩ, ". Chủ nhân, ta phải khiêm tốn, thì?"

Cúc Hoa cảm thấy lâu lâu dùng những lời mà chính chủ nhân mình nói ra để giáo huấn hạ nhân để trị lại chủ nhân nhà mình cũng rất có hiệu quả.

Trương Vân Nguyệt ngẩn người, bĩu môi, trong lòng rất không tán thành lời nói của Cúc Hoa, nhưng nhìn thấy bộ dạng khản trương không thôi của Cúc Hoa cũng đành phải đồng ý với lời nói của nàng ta..., trong lòng thì cảm thấy cho dù không gọi là bảo bảo hay tỏ ra khiêm tốn đi nữa thì hai mẹ con cũng không có cách nào tránh được những chuyện ganh ghét kia.

Dù sao đứa con trai này của mình cũng là con trai thứ hai của hoàng thượng? Hơn nữa còn là một nhi tử khỏe mạnh?

"Bảo Bảo, cười với mẹ một cái, con là bảo vật trong lòng mẹ, là bảo bối của mẹ, mẹ sẽ gọi con là Bảo Bảo, con nói có đúng hay không a, Bảo Bảo?" Trương Vân Nguyệt cúi đầu cười híp mắt nói với nhi tử, mặt tràn đầy sự dịu dàng ngay cả thịt cũng bị nàng làm cho tan ra.

Trêu chọc một hội, trẻ nít còn nhỏ nên thể lực có hạn, chỉ chốc lát liền đói bụng. "Oa oa ~" tiếng khóc đột nhiên vang lên.

Trương Vân Nguyệt còn chưa nói cái gì, bà vú liền tiến lên một bước, thậm chí ngay cả thông báo một tiếng với Trương Vân Nguyệt cũng không có, trực tiếp giành lấy đứa bé từ trong lòng Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt không ngờ sẽ gặp phải tình huống như thế, bà vú này rõ ràng cũng không đặt nàng trong mắt, bà ta lại còn dám giành nhi tử từ trong tay của nàng?

Trương Vân Nguyệt cúi đầu không nói gì, nhưng không có ai để ý thấy trong mắt của nàng lóe lên ánh sáng lạnh. Đợi đến khi đứa bé ăn no không khóc nữa, Trương Vân Nguyệt phát tay nói: "Tốt lắm, người có thể đi xuống."

"Tiếp dư chủ nhân, nô tỳ là hoàng hậu nương nương an bài, dù ngài không thích nô tỳ thế nào đi nữa cũng không thể sai nô tỳ rời đi, nô tỳ còn phải chăm sóc cho nhị hoàng tử." Bà vú nói rất kiêu căng.

". . . ." Trương Vân Nguyệt trầm mặc nhìn bà vú, nàng cảm thấy rất kỳ lạ tại sao hoàng hậu lại có thể an bài một người không rõ thân phận như vậy đến Dao Hoa cung của mình ?

"Tiếp dư chủ nhân, ngài đừng nhìn nô tỳ như vậy, nô tỳ nhất gan. Nếu như bị hù sợ, sẽ từ sữa mà truyền qua người của nhị hoàng tử." Bà vú cười nói, chẳng tỏ ra có chút sợ hãi nào.

"Người là nghĩ rằng ta không dám làm gì người sao?" Trương Vân Nguyệt thật bình tĩnh hỏi bà vú.

"Chủ tử sao lại nói như vậy, ta làm sao dám nghĩ như vậy, nô tỳ chỉ nói sự thật mà thôi. Trong lòng nô tỳ nếu có vấn đề gì thì quả thật sẽ ảnh hưởng đến nhị hoàng tử." Bà vú nhìn ánh mắt bình tĩnh của Trương Vân Nguyệt, đột nhiên liền quy củ lại, giống như người liễu lĩnh mới vừa rồi không phải là bà ta vậy.

Cúc Hoa có chút nghi ngờ nhìn bà vú, hành động mới vừa rồi của bà vú nàng thấy rất rõ, nàng cảm thấy bà vú này rất kỳ lạ.

"Tiếp dư chủ nhân, lúc này cũng không sớm nữa, nô tỳ ôm nhị hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi." Bà vú nói xong, liền trực tiếp động thủ ôm đứa bé đi. Lần này Trương Vân Nguyệt sớm có phòng bị liền nghiêng người quá tránh tay của bà vú.

"Người đâu ?" Trương Vân Nguyệt cất giọng kêu.

Xuân Hoa Hạ Hoa đang ở ngoài cửa coi chừng nghe thấy tiếng Trương Vân Nguyệt kêu nhanh chóng mở cửa vào phòng sanh.

"Chủ nhân, thế nào?"

"Đưa nô tài Di Hạ Phạm Thượng này bắt lại cho ta?" Trương Vân Nguyệt chỉ vào bà vú đứng ở một bên cạnh lạnh lùng nói. Ngay khi Trương Vân Nguyệt phân phó Cúc Hoa liền ngay lập tức tiến lên phía trước một bước bảo vệ Trương Vân Nguyệt, hiển nhiên là lo lắng bà vú này kích động đã thương đứa bé trong ngực Trương Vân Nguyệt.

"Vâng" Xuân Hoa Hạ Hoa không biết bà vú làm cái gì, nhưng nhìn chủ tử cùng hành động Cúc Hoa liền biết việc làm của bà vú này tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

"Chủ nhân tha mạng, chủ nhân tha mạng?" Tiếng la bén nhon của Bà vú phá vỡ bầu trời Dao Hoa cung.

"Oa oa oa ~" Bảo Bảo bị dọa đến mức khóc lên, Trương Vân Nguyệt khấn trương ôm Bảo Bảo vào trong ngực, cẩn thận xoa xoa tay, cô gắng khiến đứa bé áp vào ngay trái tim mình. Nàng không nhớ rõ là mình nghe qua ở đâu, họ nói là khi đứa bé đang bị hoảng sợ chỉ cần áp vào trong lòng nghe được nhịp tim của mẫu thân hoặc phụ thân sẽ rất dễ dàng có thể xoa dịu sự kinh hoàng.

"Đem miệng của bà ta chặn lại? Lôi ra ngoài?" Trương Vân Nguyệt mặt lạnh hạ thấp giọng gầm lên.

Đám người Cúc Hoa cũng không ngờ bà vú này lại đột nhiên phát ra tiếng la bén nhon như vậy, nhất thời trong lúc rối loạn, cũng không biết Cúc Hoa lấy từ đâu ra một miếng vải thật dài, trực tiếp nhét vào trong miệng bà vú.

Thế nhưng lúc này Xuân Hoa cùng Hạ Hoa hai người lại phát hiện họ căn bản không có biện pháp nào đem người kéo ra ngoài? Bởi vì thân thể bà vú này rất to lớn, sức mạnh của bà ta cũng không phải là hai cung nữ chưa từng làm việc nặng có thể so sánh được?

Trương Vân Nguyệt vừa che chở, vừa an ủi đứa bé, vừa chú ý tình cảnh bên kia của Xuân Hoa cùng Hạ Hoa. Ban đầu không phát hiện có cái gì khác thường, nhưng đang lúc hỗn loạn này, Trương Vân Nguyệt phát hiện bà vú này giống như đang trêu chọc chơi đùa với hai cung nữ?

Bà ta có tình gây tiếng động ?

Trương Vân Nguyệt rất nhanh nhận ra được tính toán của bà ta.

"Ba vị ma ma đâu? ?" Giọng nói tức giận của Trương Vân Nguyệt truyền ra ngoài phòng sanh, bây giờ không phải phải lúc cần phải kiêng kỵ nữa, bà vú này rõ ràng là vì muốn dọa cho con của mình sợ hãi, tiếp tục kì kèo mè nheo còn không bằng nhanh chóng bắt bà vú này lại, đến lúc đó tìm thái y tới trị liệu cho con trai của mình con hay hơn.

Tiếng nói của Trương Vân Nguyệt vừa ngừng, chỉ thấy bà vú này lại bỗng nhiên ra sức vùng vẫy, tránh thoát sự kiềm chế của Xuân Hoa cùng Hạ Hoa, hướng giường lớn mà đánh tới, nhìn mục tiêu hẳn là Trương Vân Nguyệt nằm ở trên giường ?

Lại nói hôm qua Trương Vân Nguyệt mới sinh đứa bé xong, mặc dù có ăn một chút, nhưng hiện tại cũng đã buổi trưa rồi, một buổi tối thêm một buổi sáng, hiện tại nàng cũng đã rất đói không có nhiều hơi sức?

Bà vú này hướng mình nhào tới, Trương Vân Nguyệt có lòng muốn tránh qua, nhưng thân thể lại bủn rủn vô cùng.

Cúc Hoa phát hiện nếu như mình đứng cản phía trước, rất có thể sẽ bị bà vú đẩy ngã ra sau làm thương tổn chủ nhân của mình. Trùng mắt nhất quyết khom lưng dậm chân một cái dùng hết sức lực xông về phía trước ?

"Đụng chạm?" Âm thanh hai thân thể đụng vào nhau thật ra thì vốn dĩ cũng không thể nào quá lớn, nhưng những người ở trong phòng sinh lại nghe giống như có một tiếng sấm đang vang vọng.

"Trời ơi?" Luru ma ma vừa đi vào liền thấy Cúc Hoa cùng bà vú đều ngã trên mặt đất, lên tiếng kinh hô. "Ma ma mau tới giúp một tay?" Xuân Hoa Hạ Hoa hai người vừa nhìn thấy Luru ma ma đi vào giống như nhìn thấy cứu tinh, động tác thật nhanh chóng tiến lên ngăn chặn bà vú còn muốn bò dậy.

Trong lòng Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất khó hiểu rốt cuộc bà vú này tại sao lại hành động như vậy? Cho dù người nhà của bà ta bị người khác khống chế bắt buộc phải tới đối phó mình, cũng không nên chọn loại phương pháp này?

Dù sao phương pháp này rất dễ dàng bị người ta ngăn chặn, hơn nữa cho dù ván đã đóng thuyền thì chính bà ta cũng sẽ không toàn mạng à? Tại sao đáng về bà vú này lại giống như hoàn toàn không quan tâm bất cứ chuyện gì, hành động giống như muốn liều mạng như vậy?

"Mau tìm người vào giúp một tay?" Âm thanh từ phòng sinh vang ra bên ngoài thật sự rất lớn, khi Luru ma ma kêu người giúp một tay thì rất nhanh đã có người đi vào cùng nhau đem bà vú ngã trên đất mang ra ngoài.

"Chuyện này, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Ngay khi Ngọc ma ma vừa đi vào bên trong phòng sinh thấy tình cảnh hỗn loạn cũng rất kinh ngạc. Cùng Luru ma ma bốn người cùng nhau đẩy bà vú ra ngoài.

Sau khi bên trong phòng sanh yên tĩnh lại, Trương Vân Nguyệt vừa an ủi nhi tử đang khóc thút thít, vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm nay.

Mặc dù bà vú là do hoàng hậu đưa tới, nhưng nếu Triệu Khải Hâm đã để cho bà ta vào đây chứng tỏ người này nhất định đã được điều tra qua. Nhất định Triệu Khải Hâm phải xác định là không có vấn đề gì mới có thể đưa đến chỗ của mình, nói như vậy hành động hôm nay của bà vú này có chút quái dị.

"Tiếp dư chủ nhân, nô tỳ đã gọi Đặng thái y đến, để thái y chẩn bệnh cho nhị hoàng tử." Ở ngoài cửa Luru ma ma nhỏ giọng nói.

"Cúc Hoa, đỡ ta dậy." Trương Vân Nguyệt nói với Cúc Hoa.

"Chủ nhân, ngài không cần phải dậy. Mới vừa sinh sản xong, lại còn chưa có ăn cái gì, mới vừa rồi lại bị người kia dọa một trận, ngài. . . ."

"Đừng lo, ta không sao, bảo bảo bị giật mình, người làm mẹ như ta đây làm sao mà yên tâm đem nó giao cho người khác?" Trương Vân Nguyệt cắt đứt lời nói Cúc Hoa, rất lo lắng cho đứa bé trong ngực.

Đứa bé từ nãy tới giờ vẫn cứ khóc suốt, khóc đến nổi mặt cũng đỏ cả lên rồi, hiện tại nàng chỉ hận tại sao kiếp trước mình không học nhi khoa, như vậy ít nhất mình có thể biết được đứa bé bị cái gì.

Cúc Hoa nhìn vẻ mặt của Trương Vân Nguyệt, tái nhợt phờ phạc, đôi mắt còn gần như muốn rơi lệ, trong lòng liền hiểu hành động mới vừa rồi của bà vú thật sự đã dọa cho chủ nhân nhà mình sợ hãi vô cùng.

Bất đắc dĩ đỡ Trương Vân Nguyệt dậy, chuẩn bị cẩn thận hầu hạ Trương Vân Nguyệt thay đổi y phục.

"Bây giờ là lúc nào rồi mà còn quan tâm những thứ này, mở ngăn kéo lấy cho ta một cái áo choàng mặt đi ra ngoài, tạm thời khoác lên người cũng có thể che chắn tốt rồi." Trương Vân Nguyệt không kiên nhẫn nói, về phần tóc tai cái gì đó, nhi tử cũng đã khóc thành ra như vậy rồi, ai còn đi trông nom cái này nữa chứ.

Nếu như không phải là nếu chỉ mặc áo sơ mi đi ra ngoài, đến lúc đó sẽ liên lụy tới Đặng thái y, nàng muốn cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Cúc Hoa thấy chủ nhân nhà mình thật sự đã không nhận được nữa rồi, cũng bất đắc dĩ, hướng chỉ nhị hoàng tử bị như vậy, nàng ta cũng đau lòng.

Trương Vân Nguyệt nhanh chóng phủ thêm áo choàng rồi ra khỏi phòng sinh, cũng may do đứa bé đã bị hù sợ, Luru ma ma cũng không dám để Đặng thái y chờ trong đại sảnh, mà trực tiếp dẫn người vào trong phòng bên cạnh phòng sinh.

Đặng thái y còn chưa vào tới nơi đã nghe tiếng khóc kia cũng biết đứa bé gặp chuyện, nhưng mà hắn cũng không phải là người am hiểu tường tận về phương diện nhi khoa, cái này. . . . Đặng thái y bất đắc dĩ, lúc người của Dao Hoa cung đi tìm Thái Y Viện cũng không nói rõ là nhị hoàng tử gặp chuyện, hẳn cho là Trương Tiếp Dư gặp chuyện không may bởi vậy mới tới đây.

Kết quả tới mới biết lại là nhị hoàng tử gặp chuyện không may.

Nhưng nhị hoàng tử chỉ mới vừa ra đời được hai ngày, tại sao lại bị sợ hãi như vậy?

"Đặng thái y mau tới xem Bảo Bảo, nó bị giật mình, hiện tại đã khóc đến nổi không thở được." Trương Vân Nguyệt dùng tốc độ rất nhanh đi ra ngoài, vừa thấy Đặng thái y Trương Vân Nguyệt liền nói tóm gọn chuyện đã xảy ra.

Đặng thái y thấy Tiếp dư đi ra, trong lòng cũng có chút thấp thòm. Thường ngày nếu chẩn bệnh cho chủ tử hậu cung đều là ở bên trong đại sảnh, bây giờ lại vào phòng bên ở phía trong, thật sự chưa bao giờ có chuyện như vậy, mặc dù bây giờ không phải là chẩn bệnh cho Trương Tiếp Dư, nhưng. . . .

Lúc này Trương Vân Nguyệt cũng không có tâm trạng để ý mà dành thời gian cho Đặng thái y đi suy nghĩ lung tung, ôm đứa bé vội vã đi tới bên cạnh

Đặng thái y.

Đặng thái y nhìn thấy đứa bé trong ngực Vân Nguyệt, liền chẳng còn nhớ được lễ phép hay không lễ phép, trong mắt chỉ còn thấy đứa bé khóc đến nổi khuôn mặt trắng lên thôi.

"Bị lừa dối." Đặng thái y không cần bắt mạch liền nói.

"Này, Đặng thái y có thể làm cho đứa bé ngừng khóc không? Nếu cứ tiếp tục khóc như vậy." Nhìn đứa bé trong ngực Trương Vân Nguyệt cố nén nước mắt.

"Để thân dùng ngân châm thử một chút." Đặng thái y nhìn đứa bé bị Trương Tiếp Dư ôm vào trong ngực, trong lòng trách cứ nàng chăm sóc đứa bé sao mà lại khiến đứa bé sợ đến như vậy?

Trương Vân Nguyệt gật đầu, giao đứa bé cho Đặng thái y, kết quả khiến Đặng thái y thiếu chút nữa rối loạn tay chân bởi vì lúc đứa bé vừa rời lồng ngực Trương Vân Nguyệt, tiếng khóc kia liền lập tức biến mất, cũng không phải là ngừng khóc thút thít, mà là khóc thét lên làm cho cả thò cũng không thò nổi?

Trương Vân Nguyệt bị sợ đến trái tim thiếu chút nữa ngưng đập, nhanh chóng ôm đứa bé vào trong ngực, không ngừng an ủi, để đứa bé dựa vào trái tim của mình. Cứ như vậy qua nửa phút sau đứa bé mới chậm rãi khóc nhỏ tiếng đi.

"Trương Tiếp Dư ngài cứ ôm nhị hoàng tử là được rồi." Một màn này làm Đặng thái y hiểu được chỉ sợ đứa nhỏ này chỉ có nằm trong ngực của mẫu thân mới có thể cảm thấy cảm giác an toàn.

Trương Vân Nguyệt rung rung gật đầu, lúc này nàng thật sự rất hận người đã âm mưu tính toán ra chuyện này, vốn dĩ nàng ở trong hậu cung chỉ muốn sinh ra đứa bé xua đi sự tịch mịch trong thâm cung, chưa từng nghĩ tới chuyện đi tính toán với nữ nhân trong hậu cung, coi như trong khoản thời gian gần đây họ liên tiếp tính toán ám hại nàng, nàng cũng không muốn hãm hại tính mệnh của người khác.

Hôm nay nàng mới phát hiện ý nghĩ như vậy có thể thực hiện được sao? Tuy mình đã lùi một bước thế nhưng lại làm cho các nàng càng không có kỷ gì mà đi tính toán con của mình. Hôm nay con của mình cũng chỉ là một đứa bé mới được có hai ngày tuổi, như vậy mà họ cũng không tha cho, như vậy thì cuộc sống sau này họ sẽ còn có bao nhiêu tính toán nữa chứ?

Bởi vì được Đặng thái y châm cứu rất kịp thời, cuối cùng đã làm Bảo Bảo ngưng khóc thút thít, nhưng cũng chỉ ngưng khóc thút thít mà thôi. Kinh sợ vẫn không có qua đi.

Nhìn con trai trong ngực Trương Vân Nguyệt tự nói ngừng khóc là tốt rồi, ở niên đại này nếu đứa bé mà khóc quá nhiều sẽ rất có hại, nhiều lúc có thể không cứu được.

Đặng thái y nhìn nhị hoàng tử đã dừng lại khóc thảm, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng làm được chỉ là.

"Nương nương mặc dù nhị hoàng tử đã ngừng khóc, nhưng là khuôn mặt hoảng sợ vẫn còn, vì thần thấy ngài ôm nhị hoàng tử, nhị hoàng tử cảm thấy an tâm rất nhiều, từ đoạn này trở đi có thể sẽ phải phiền ngài ôm nhị hoàng tử rồi." Đặng thái y thở dài nói.

"Đặng thái y, ta nghe trong dân gian có lưu truyền phương pháp dùng trứng gà có thể an thần làm giảm bớt sự sợ hãi không biết có thể dùng được hay không?" Trương Vân Nguyệt nhìn đứa bé trong ngực ngẫm nghĩ rồi nói, phương thức làm giảm sự sợ hãi này lúc ở hiện đại không phải rất hữu hiệu sao?

Đặng thái y nghe Trương Vân Nguyệt nói như vậy liền hiểu ý nàng nói là cách thức trong dân gian đem trứng gà nấu chín bóc lòng đỏ trứng ra, sau đó dùng một chiếc nhẫn bạc hoặc là một thứ rắn khác đặt ở bên trong lòng trắng trứng rồi lăn lên người làm cho đứa bé bớt sợ hãi.

"Chuyện này đối với thân thể vô hại, Tiếp dư có thể thử xem, về phần hiệu quả như thế nào, vì thần không thể bảo đảm." Đặng thái y bảo thủ nói.

Trương Vân Nguyệt nghe thái y nói không có ảnh hưởng bất lợi đối với thân thể liền xoay người sai Ngọc ma đi chuẩn bị trứng gà cùng thỏi bạc, nhẫn bạc gì đó. 囧, trong hoàng cung cái gì cũng có chỉ là nhẫn bạc thì. (lấy ở đâu ra chứ)

Rất nhanh trứng gà cùng thỏi bạc đều được đưa tới, bên trong phòng Trương Vân Nguyệt cẩn thận dùng trứng gà lăn qua trên người đứa bé.

Một lát sau, tách trứng gà ra liền thấy thỏi bạc biến thành màu đen, mọi người trầm mặc một lúc, Trương Vân Nguyệt liền sai người đi chuẩn bị thêm một cái trứng gà cùng nén bạc mới khác, cũng may trứng gà được chuẩn bị trước rất nhiều, nén bạc cũng không phải khó tìm.

Sau khi Đặng thái y châm cứu cho Bảo Bảo xong liền trở về Thái Y Viện, đổi một thái y am hiểu về nhi khoa tới đây.

Triệu Khải Hâm hạ triều trở về cung Thái Cực, còn chưa ngồi xuống thì nghe thái giám phía ngoài nói bên Dao Hoa cung đã xảy ra chuyện.

"Chuyện gì xảy ra?" Triệu Khải Hâm cau mày nhìn thái giám đang quỳ trước mặt.

Đáng lẽ bên cung Thái Cực này phải nghe được tiếng động bên Dao Hoa cung, nhưng mà ở tiền điện của cung Thái Cực, cũng chính là thư phòng của Triệu Khải Hâm, lại không thể nghe được tiếng động ở bên đó, dĩ nhiên lời nói lơ mơ ở ngoài cửa cũng có thể nghe được một chút.

Nhưng mà nếu ở bên trong thư phòng thì lại nghe không được, dù sao Hoàng đế vẫn phải xử lý triều chánh, cho dù sủng ái Tần phi thế nào đi nữa cũng

không thể để các Tàn phi ảnh hưởng đến chỗ này.

"Bên Dao Hoa cung truyền đến tin tức, sau khi Trương Tiệp Dư tỉnh lại muốn gặp nhị hoàng tử. Mà bà vú sau khi ôm nhị hoàng tử vào phòng sinh, sau đó không biết tại sao bà vú lại đột nhiên cả gan gây khó dễ, muốn ám hại nhị hoàng tử cùng Trương Tiệp Dư, hiện bà vú đã bị bắt giữ, nhưng nhị hoàng tử đã bị kinh sợ, Đặng thái y đã qua bên đó, đồng thời Đặng thái y cũng đã trở lại Thái Y Viện sau đó đổi Lưu thái y đi qua Dao Hoa cung."

Bẩm báo tin tức không phải là thái giám, mà là ám vệ ẩn nấp trong Dao Hoa cung.

"Bà vú? Trẫm nhớ bà vú là người của trẫm mà?" Triệu Khải Hàm vẻ mặt âm trầm nhìn ám vệ quỳ trên mặt đất.

"Dạ phải" ám vệ đầu cũng không dám ngẩng lên trả lời.

"Đi thăm dò? Trẫm cũng muốn biết là ai lại có khả năng đến như vậy, ngay cả người của trẫm cũng có thể thu mua." Triệu Khải Hàm lạnh lùng nói, xoay người từ cung Thái Cực hướng Dao Hoa cung đi tới.

Bên trong Phượng Minh cung hoàng hậu đột nhiên nghe Tú Tâm tới bẩm báo nói mời sáng sớm mà bên Dao Hoa cung đã mời thái y mà ngăn người.

"Đi xem là chuyện gì xảy ra." Hoàng hậu cau mày nói.

"Vâng"

Tú Tâm đi ra rất nhanh lại trở về, "Nương nương, nô tỳ dò thăm được, nói là bà vú đột nhiên nổi điên, dọa cho nhị hoàng tử hoảng sợ."

"Cái gì? Bà vú đột nhiên nổi điên??" Hoàng hậu vừa nghe Tú Tâm nói, trực tiếp từ trên ghế đứng thẳng lên.

Bà vú này trên danh nghĩa là người của nàng? Người từ nơi này của nàng đưa qua, kết quả chưa tới hai ngày thế nhưng lại xảy ra chuyện? ?

"Mau, theo Bồn cung đi Dao Hoa cung?" Hoàng hậu muốn nhanh chóng đi tới Dao Hoa cung.

"Nương nương ngại chậm một chút, chuyện của bà vú này rất kỳ lạ, chúng ta không phải là nên phái người cẩn thận đi điều tra một chút sao?" Trương ma ma hỏi hoàng hậu.

"Tra, đương nhiên là phải tra, Bồn cung cũng không có thói quen để cho người ta bôi xấu danh tiếng của mình?" Hoàng hậu ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, nhanh chóng rời đi.

Khi hoàng hậu đi tới Dao Hoa cung, là lúc Đặng thái y đang chăm sóc cho Bảo Bảo. Cho đến khi Đặng thái y đã rời đi rồi Trương Vân Nguyệt dùng trướng gà cùng nên bạc giúp Bảo Bảo kiềm chế bớt sợ hãi mà hoàng hậu vẫn không đi vào trong, chỉ ở bên ngoài.

"Nương nương, sao chúng ta còn không đi vào?" Đứng ở một bên Trương ma ma nghi ngờ hỏi hoàng hậu. Về phần Đặng thái y hoàng hậu cũng không có ngăn hãm lại mà để cho hãm trở về đối người khác tới.

"Tiếng khóc của đứa nhỏ này, thật có lực. Người nói có phải không?" Hoàng hậu cảm khái nói một câu.

Trương ma ma cùng Cẩm Tú ngăn người nhìn hoàng hậu, hoàn toàn không biết hoàng hậu nói như vậy là có ý gì. Trong hoàn cảnh như vậy tại sao đột nhiên lại cảm khái nói một câu như vậy chứ?

"Tốt lắm, hiện tại hình như Trương muội muội cũng đã làm cho đứa bé bớt sợ hãi rồi, chúng ta có thể tiến vào. Mới vừa rồi ta chưa tiến vào là vì lo lắng đứa bé mới bị kinh sợ, chúng ta cùng không phải là thái y, lúc Trương muội muội mang thai thì Đặng thái y thường xuyên chăm sóc nàng ta, đoán rằng đứa bé trong bụng của nàng cũng có thể cảm nhận được Đặng thái y, cũng không cần lo lắng đứa bé sẽ cảm thấy sợ nhưng chúng ta thì lại không giống như vậy. Đứa bé sợ nhất là người lạ." Hoàng hậu lo lắng nói.

Chỉ là ý tứ trong lời nói này của hoàng hậu nghe có chút quái dị?

Tuy trong lòng đám người Cẩm Tú có suy nghĩ, nhưng trên mặt cũng không dám tùy ý nói loạn, đây là Dao Hoa cung, cách cung Thái Cực rất gần, ai biết ở bên kia bức tường này có ai đang theo dõi bên này hay không?

"Hoàng hậu nương nương đến?" Thái giám hô lên một tiếng, đừng nói đứa bé, ngay cả người trong điện cũng bị giật mình?

"Oa oa oa ~" Bảo Bảo lần nữa bị sợ khóc lớn tiếng.

"Người không có ánh mắt hay sao? Không thấy nhị hoàng tử đang hoảng sợ hay sao? Người lại vẫn lớn tiếng như vậy?" Không đợi hoàng hậu trách cứ, Ngọc ma ma một trong ba vị ma ma được Triệu Khải Hàm phân phối xuống chăm sóc Trương Vân Nguyệt, hiện nay thì lưu lại để chăm sóc nhị hoàng tử, đã trước hết quát lớn.

"Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, nô tài không biết chuyện nhị hoàng tử bị hoảng sợ, chủ nhân tha mạng?" Thái giám kia vừa bị Ngọc ma ma quát, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ không ngừng.

"Câm miệng? Ma ma, trời hãm giao cho hoàng thượng xử trí." Trương Vân Nguyệt lạnh lùng ra lệnh, giờ khắc này, đột nhiên trên người của Trương Vân

Nguyệt dâng lên một cổ khí thế, ngay cả thái giám quý trên mặt đất cũng không dám mở miệng.

Hoàng hậu nhũn mày nhìn Trương Vân Nguyệt một cái, ngược lại không ngờ Trương thị người từ một cung nữ nhỏ nhỏ đi lên, lại có khí thế như vậy. Hoàng hậu cúi đầu mắt thoáng qua tia sáng, không ngăn cản hành động của Trương Vân Nguyệt.

Bên trong gian phòng trong một lúc chỉ còn lại tiếng khóc của đứa bé, Trương Vân Nguyệt ôm đứa bé, chậm rãi đi vào bên trong phòng, vừa dịu dàng ở bên tai đứa bé nói chuyện an ủi tâm tình. Có lẽ bởi vì phương pháp kiềm chế sợ hãi thật sự có hiệu quả, cũng có thể là giọng nói của mẫu thân làm cho hẳn cảm thấy an tâm. Khóc thật lâu Bảo Bảo rốt cuộc thút tha thút thít ngủ thiếp đi.

Về nghiêm nghị trên mặt Trương Vân Nguyệt vẫn còn chưa lui đi, nhìn lông mi đứa bé còn vương lại giọt nước mắt, cực kỳ đau lòng. Mới vừa rồi hoàng hậu không có ngăn cản thái giám hô lên làm Trương Vân Nguyệt hiểu được, trước mặt vị hoàng hậu nghe nói rất rộng rãi rất ôn hòa này, thật ra thì cũng không đúng như cái biểu hiện ôn hòa đó.

"Hoàng hậu đứng ở trước cửa làm cái gì?" Hoàng thượng đến phá vỡ sự tĩnh lặng bên trong.

"Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng." Đối mặt với hoàng thượng, hoàng hậu cũng không dám manh động, lúc này tiếng mọi người thỉnh an cũng rất thấp.

"Bình thân." Triệu Khải Hâm lướt qua hoàng hậu hướng bên trong phòng đi tới.

"Thiên nhi thế nào?" Triệu Khải Hâm nhìn đứa bé trong ngực Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Mới vừa tốt lên, khóc một ngủ thiếp đi rồi." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Hoàng thượng đặt tên cho Bảo Bảo rồi hả?" Trương Vân Nguyệt hỏi Triệu Khải Hâm, vốn biết là Triệu Khải Hâm đang đứng ở trước mặt mình hỏi chuyện, cũng theo bản năng trả lời, nhưng vừa nghe được cái danh xưng Thiên nhi này thì phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là hỏi ngược lại.

"Thiên Sâm."

"Triệu Thiên Sâm?" Trương Vân Nguyệt hỏi Triệu Khải Hâm. Bảo vật thiên nhiên. Cái tên này, tốt hay là không tốt đây?

"Không thích?"

"Thích, thần thiếp rất thích." Trương Vân Nguyệt nói với Triệu Khải Hâm, cái tên này, không phải là nàng không thích, ý nghĩa của cái tên này cũng rất hay. Chỉ là cái tên này chắc chắn sẽ đẩy cho chính mình cùng đứa bé tới đâu gió đình sóng.

Hoàng hậu nhìn hai người trong điện nhỏ giọng nói chuyện, hình ảnh một nhà ba người rất hài hòa rất hạnh phúc, không hiểu tại sao lòng của nàng ta lại cảm thấy một trận đau đớn ê ẩm.

Vốn những hành động bên nhà mẹ đẻ đã làm cho nàng ta hoàn toàn thất vọng đối với nhà mẹ, nhất là đối với cha của mình, ban đầu thì nói hay lắm nào là sẽ luôn luôn thương yêu mình, hôm nay chỉ vì thân thể mình không tốt, liền xoay người chuẩn bị đem chính muội muội của mình đưa vào cung cùng mình tranh giành tình cảm không nói, lại còn muốn mình giúp đỡ nàng ta?

Coi như nàng không được sủng ái, nàng cũng không muốn giúp cho cái thứ muội đó vào cung để cướp đoạt sủng ái vốn là không nhiều của mình.

Huống chi mẫu thân của cái thứ muội này ở nhà lại đặc biệt làm cho mẫu thân của mình cảm thấy ngọt ngào, không có đạo lý nào nàng còn giúp một người như vậy vào cung làm cho mình ngọt ngào đúng không?

"Cái tên này thật là hay, có thể thấy được trong lòng hoàng thượng có bao nhiêu tình yêu đối với nhị hoàng tử." Hoàng hậu cười nói với hoàng thượng cùng Trương Vân Nguyệt, giống như mới vừa rồi cái gì nàng cũng không để ý.

"Hoàng hậu cũng cảm thấy cái tên này rất hay." Triệu Khải Hâm nói một câu vừa có chút xúc động lại có chút nghi vấn rồi quay đầu lại nói với Lư ma ma đứng bên cạnh: "Đem nhị hoàng tử ôm đi xuống."

Lư ma ma tiến lên ôm lấy đứa bé, Trương Vân Nguyệt trong lòng mặc dù có chút lo lắng nhưng cũng biết hiện tại Hoàng đế ở chỗ này sẽ không có người dám làm hại con của mình, cũng liền buông tay để Lư ma ma ôm.

Chỉ là Bảo Bảo vốn đã ngủ nhưng khi rời lồng ngực Trương Vân Nguyệt trong nháy mắt liền thút tha thút thít, đáng vẻ giống như sẽ lập tức khóc. Trẻ con rất nhạy cảm.

Trương Vân Nguyệt biết hôm nay đứa bé thật sự bị hoảng sợ không nhẹ, tình mẫu tử làm nàng căn bản cũng không có biện pháp rời xa hẳn, nhanh chóng đưa tay ôm đứa bé vào trong ngực.

"Hoàng thượng, người. . . ." Ánh mắt Trương Vân Nguyệt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm, thật ra thì nàng cũng không muốn nghe chuyện về bà vú, hiện tại nàng chỉ muốn ở bên cạnh con của mình. Chuyện bà vú đó lúc sau để bọn Lư ma ma nói cho nàng biết là được rồi.

Triệu Khải Hâm nhìn về mặt mong đợi của Trương Vân Nguyệt, lại nhìn đứa bé trong ngực nàng gần như sắp khóc, nhưng bởi vì được ôm trở lại trong ngực mẫu thân lại lần nữa an ổn lại, "Ôm đứa bé ngồi ở một bên."

Triệu Khải Hâm không để cho Trương Vân Nguyệt vào trong, hắn cảm thấy Trương Vân Nguyệt nên hiểu rõ chuyện hậu cung, nói thật khoản thời gian gần đây lúc xảy ra nhiều chuyện hỗn loạn Triệu Khải Hâm có chút không đồng ý với cách làm của Trương Vân Nguyệt, nài cho hắn cảm giác quá mềm yếu, bị gài bẫy nhiều lần như vậy, nhưng lại không hề nghĩ tới chuyện tính toán phản hồi lại.

Đĩ nhiên Triệu Khải Hâm cũng không cảm thấy chuyện lần trước từ chỗ Trương Vân Nguyệt lấy ra loại dược vật kia là một loại tính toán, cái đó coi như không tính.

Hắn chuẩn bị cho nàng nhìn rõ tranh đấu hậu cung, để cho nàng mau chóng lớn lên, Triệu Khải Hâm cũng không muốn một nữ nhân thật đơn thuần, một nữ nhân như vậy trong hậu cung không có cách nào bảo vệ đứa bé của hắn, cũng không có biện pháp bảo vệ chính mình.

Hoàng hậu không quan tâm những suy nghĩ trong lòng Triệu Khải Hâm, nàng cũng không nghĩ tới phương diện này, nàng cho là hoàng thượng lưu lại Trương Vân Nguyệt cũng rất bình thường, dù sao người mà bà vú này ra tay là nhị hoàng tử, Trương Vân Nguyệt tất nhiên là rất muốn biết, thay vì sau đó mới nói, không bằng để cho nàng ở lại đây.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc ôm đứa bé ngồi một bên, Ngụy Đình Vương Kỳ hiếm khi có thể thấy cả hai hôm nay lại đều ở đây.

"Hoàng thượng."

"Hai người các người cùng đi thăm vấn bà vú đó đi, trầm cũng muốn biết là ai cho bà ta gan hùng tâm báo lại dám hại hoàng tử của trầm." Triệu Khải Hâm vốn là chuẩn bị đưa bà vú đến phòng bên để thăm vấn, nhưng hôm nay có đứa bé ở đây, hắn không muốn làm cho đứa bé thật vất vả mới ngủ yên bị làm tỉnh lại.

Trương Vân Nguyệt trầm mặt lẳng lặng chờ, sắc mặt của hoàng hậu cũng không tốt lắm, chuyện lần này không phải nàng ta làm, nhưng tại sao trước khi sự tình xảy ra nàng ta lại hoàn toàn không có phát hiện bất kỳ bất thường nào? Chuyện này chẳng phải rõ ràng là muốn đánh vào mặt một vị hoàng hậu như nàng sao? Có khi nào là như vậy?

Sắc mặt của Triệu Khải Hâm cũng không tốt gì mấy, bà vú lần này mặc dù là do hoàng hậu đưa tới, nhưng bà ta cũng đã trải qua được sự tuyển chọn của hắn, thế mà bây giờ lại xảy ra chuyện, đây đối với một vị hoàng đế như hắn mà nói tuyệt đối là một chuyện bề mặt?

Triệu Khải Hâm nghĩ tới chuyện nếu như người này không phải là sắp đặt ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt làm bà vú, mà là sắp đặt làm người hầu hạ ở bên cạnh hắn, thì kết quả sẽ như thế nào? Nếu như Vương Kỳ hoặc là Ngụy Đình cũng giống như bà vú đó đột nhiên làm khó dễ như vậy, hắn có thể tránh được sao?

Đáp án rất dễ nhận thấy, coi như hắn có thể bảo đảm không ảnh hưởng đến tính mệnh của mình, nhưng để không bị thương đó là chuyện không thể nào.

"Nàng kể lại một chút về tình cảnh trước đó bị bà vú này làm khó dễ cho ta nghe." Triệu Khải Hâm thấy an tĩnh chờ đợi như vậy cũng có chút lảng phí thời gian, quay đầu hỏi Trương Vân Nguyệt.

"Thân thiếp thấy đứa bé khóc, cho nên sai Cúc Hoa tìm bà vú đến để bà vú cho đứa bé bú sữa. Kết quả là sau khi bà vú đi vào, thân thiếp còn chưa nói cái gì, bà ta liền giành lấy đứa bé từ trong tay thân thiếp, lúc đó thân thiếp nghĩ đứa bé cũng đang đói bụng, cũng không có trách phạt bà ta, chỉ nghĩ là sau đó sẽ để Cúc Hoa cầm lại với hoàng hậu nương nương, đổi lại bà vú cho đứa bé. Lại không nghĩ tới lúc thân thiếp nói bà vú này đi ra ngoài, bà vú cũng không đi ra ngoài, ngược lại lại nói rằng mình là người do hoàng hậu nương nương phái tới để chăm sóc đứa bé, hơn nữa còn nói đã trễ rồi muốn đem đứa bé từ trong tay mẹ đẻ như ta đây ôm đi.

Thân thiếp dĩ nhiên không muốn, đã tránh khỏi, cũng nói Cúc Hoa đưa bà ta đi ra ngoài. Lại không ngờ bà vú này thế nhưng ở chỗ này làm khó dễ, nếu không phải Cúc Hoa cùng Xuân Hoa Hạ Hoa còn có Lưu ma ma, chỉ sợ hiện tại đứa bé cũng không phải chỉ bị hù dọa đơn giản như vậy."

Trương Vân Nguyệt nói xong cúi đầu, nàng sẽ không tính kế ai, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ im lặng không nói? Nàng biết chuyện lần này không phải hoàng hậu làm, hoàng hậu không có ngu như vậy, nhưng nàng ta chẳng lẽ lại không biết chuyện này sao? Nhưng chỉ dựa vào chuyện người là từ chỗ hoàng hậu đưa tới đây, chỉ sợ hoàng hậu rất dễ dàng chối bỏ, đến lúc đó chắc chỉ có một mình hoàng thượng điều tra chuyện lần này thôi.

Hoàng thượng nhất định là có sắp đặt người của mình ở hậu cung, nhưng hoàng thượng dù sao cũng là một người đàn ông, có một số việc nam nhân dù có cơ trí thế nào đi nữa, nhưng không có trải qua chưa chắc đã hiểu được, coi như có hiểu cũng sẽ xem nhẹ bỏ qua, nhưng hoàng hậu cũng sẽ không rời.

Cho nên nàng muốn cho hoàng hậu biết người kia là tính kế nàng ta, rõ ràng muốn tính toán nàng ta, chắc chắn hoàng hậu cũng sẽ không nguyên ý giúp người khác tự bồi nhọ bản thân chứ, như vậy nàng ta tự nhiên cũng sẽ nghĩ biện pháp tra ra hung thủ .

Hoàng hậu nghe xong lời nói của Trương Vân Nguyệt khoe miệng co giật hỏi: "Bà vú này quả thật nói như vậy?"

"Vâng" Trương Vân Nguyệt nói rất khẳng định, dù sao chuyện này cũng chính là sự thật, ba người có mặt lúc đó đều nghe được .

Hoàng hậu xoay người nói với Triệu Khải Hâm: "Hoàng thượng, chuyện lần này không phải là ta làm, chuyện này ta có thể thề."

Triệu Khải Hâm nhìn hoàng hậu, hắn nguyên ý tin tưởng chuyện lần này không phải do hoàng hậu làm, dù sao hoàng hậu cũng không ngu xuẩn như vậy, chuyện lần này bất luận có thành công hay không hoàng hậu cũng đều sẽ bị trách phạt, dù sao người kia là từ chỗ của nàng ta đưa tới, xảy ra chuyện như vậy một vị hoàng hậu như nàng ta bất luận như thế nào cũng phải gánh trách nhiệm.

"Trầm cũng tin tưởng hoàng hậu, nhưng mà nếu vẫn không tra ra chuyện lần này là người nào gây ra, chỉ sợ đến lúc đó chỉ có thể là do hoàng hậu làm

rồi." Lời này của Triệu Khải Hâm rất rõ ràng, không tra ra được hung thủ thật sự, như vậy cái tội danh lần này nhất định sẽ đẩy lên người hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe Triệu Khải Hâm nói xong, không ngờ trên mặt liền bình tĩnh trở lại, nhưng trong nội tâm là vô cùng tức giận, có đối với hậu cung có đối với hoàng thượng có đối với Trương Vân Nguyệt có đối với nhị hoàng tử còn có đối với nhà mẹ đẻ của mình, gần như lửa giận này là đối với tất cả mọi người ngoại trừ chính mình vậy.

"Dạ, thần thiếp sẽ phái người gia tăng điều tra những người trong hậu cung." Hoàng hậu chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Một giờ sau Ngụy Đình cùng Vương Kỳ hai người từ ngoài cửa cùng nhau đi vào, theo hướng hai người đi vào, Trương Vân Nguyệt rõ ràng nhìn thấy trên người hai người đó nhàn nhạt mùi máu tanh.

Bảo Bảo nằm trong ngực hình như cũng cảm thấy cái gì, lo lắng giật giật thân thể nhỏ nhắn. Trương Vân Nguyệt ôm Bảo Bảo chặt hơn, khiến Bảo Bảo càng thêm gắn sát vào vị trí trái tim trong lồng ngực của mình, quả nhiên sau khi làm như vậy Bảo Bảo lại thả lỏng rất nhiều.

"Bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Tiệp dư chủ nhân. Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế."

"Miễn lễ bình thân."

"Bẩm hoàng thượng, chúng nô tài đã đi thăm vấn bà vú này. Chỉ là bà vú này cũng không chịu khai ra cái gì." Vương Kỳ tiến lên một bước, bất đắc dĩ nói.

"Cái gì? Hai người các ngươi đồng thời ra tay thế nhưng cái gì cũng không thăm vấn ra được?" Triệu Khải Hâm kinh ngạc nhìn hai người Vương Kỳ cùng Ngụy Đình, phải biết hai người này về phương diện tra hỏi thăm vấn rất am hiểu, không ngờ còn có người vào tay của bọn họ mà vẫn không chịu há mồm.

Người này lại trung thành như vậy sao?

Triệu Khải Hâm cũng không tin tưởng lắm.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Bà vú này căn bản cái gì cũng không biết? Nô tài cũng hoài nghi lời nói của bà vú này có thật hay không, nhưng tất cả thủ đoạn cũng đã dùng hết rồi, bà vú này đúng là cái gì cũng không biết. Sau đó nô tài lại cảm thấy rất kỳ quái, liền mời thái y bên Thái Y Viện tới, phát hiện bà vú bị hạ độc" Vương Kỳ cũng không hề nghĩ bà vú này do trúng độc mới biến thành như vậy.

Nếu lời khai như vậy cũng tốt, dù sao nếu như từ đầu không phải là như vậy, vậy thì chứng tỏ quyền lực trong tay hoàng thượng quá yếu, lời như vậy, nói ra thì hai người bọn họ cũng sẽ không gặp chuyện gì tốt, hôm nay như vậy là tốt nhất.

"Độc?" Hiện nay Triệu Khải Hâm đối với độc dược đã căm thù đến tận xương tủy rồi.

Từ lúc Trương Vân Nguyệt bắt đầu mang thai, gặp phải rất nhiều chuyện, trừ chuyện đạp phải dầu thì tất cả chuyện khác đều có liên quan tới độc dược, lần này không phải cũng liên quan đến độc dược sao?

"Tại sao lại là độc dược? Trong hoàng cung này lấy đâu ra nhiều độc dược như vậy?" Trương Vân Nguyệt vừa nghe Vương Kỳ nói xong, cũng liền nhớ lại những chuyện đã qua trong một năm gần đây.

Hai người Vương Kỳ cùng Ngụy Đình chỉ trầm mặc, câu hỏi này bọn họ cũng không dám tùy ý đáp loạn, tại sao trong hoàng cung có thể có nhiều độc dược như vậy bọn họ làm sao biết được?

"Hoàng thượng, bên Thái Y Viện không có những ghi chép về những loại độc chất này sao?" Trương Vân Nguyệt cau mày hỏi Triệu Khải Hâm.

Độc dược, vật này sao lại thường xuyên xuất hiện trong hoàng cung như vậy?

"Ai, chẳng lẽ nàng cho rằng dược vật trong cung chỉ có thể lấy được từ Thái Y Viện sao?" Triệu Khải Hâm hỏi Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt dừng lại, nàng biết ý tứ trong lời nói của Triệu Khải Hâm, mấy loại độc dược đó, dĩ nhiên sẽ không thể là Thái Y Viện đưa cho những nương nương trong hậu cung, nhưng đám nương nương trong hậu cung đều có nhà mẹ đẻ, ở nhà mẹ các nàng chuẩn bị cho các nàng một hai loại độc dược là chuyện rất bình thường.

Nếu như vậy, trong hậu cung này độc dược dĩ nhiên là nhiều hơn.

"Thái y nói loại độc đó là gì hả?" Hiện tại trong lòng Triệu Khải Hâm lo lắng chính là chất độc kia là loại độc dược gì, hiệu quả như thế nào.

"Hoàng thượng, độc kia là một loại dược vật làm cho con người ta trở nên mơ màng xuất hiện ảo giác. Lúc trước bà vú này cũng có một đứa con trai, nhưng con trai của bà ta bị mẹ chồng của bà ta cướp đi nuôi dưỡng, hơn nữa lại không cho bà ta gặp mặt, lúc bà ta vừa tròn tháng liền đưa bà ta đi ra ngoài làm bà vú."

Chương 61

"Nói như vậy nghĩa là bà ta coi con trai của ta thành con trai của chính bà ấy hay sao?" Trương Vân Nguyệt cau mày, đây cũng là chuyện có thể xảy ra, chỉ là nàng cảm thấy chuyện bà vú này không phải đơn giản như vậy, lúc đó ánh mắt của bà ta rất tinh táo, Trương Vân Nguyệt từng học qua thuật thời miên, nàng biết một người tinh táo và một người không tinh táo khác nhau ra sao.

Dù là một người giỏi ngự trang đến đâu đi chăng nữa, ánh mắt cũng không thể nào dễ dàng ngự trang. Huống chi bà vú đó căn bản giống như rất tinh táo tỏ rõ là đang khinh thường nàng.

"Hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt nghĩ hay là nói ra cảm nghĩ của mình cho Triệu Khải Hâm biết.

"Hả?"

"Hoàng thượng, thiếp muốn nói, khi bà vú đó nhào về phía thiếp, thiếp có thể khẳng định, lúc đó bà vú kia rất tinh táo. Thiếp cũng không cảm thấy thời điểm đó bà ta bị độc được không chế." Trương Vân Nguyệt nghiêm túc nhìn Triệu Khải Hâm nói.

"A, người khẳng định như vậy?" Triệu Khải Hâm nhún mày nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Dạ, thần thiếp không cho là một người trong lúc bị độc phát tác lên con lại có thể có ánh mắt tinh táo đến thế. Thần thiếp lúc đó bị sợ hãi một phần cũng là bởi vì ánh mắt của bà ta quá mức tinh táo, mà động tác thì lại điên cuồng quá mức." Trương Vân Nguyệt nghiêm túc giải thích với Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm nghe xong lời Trương Vân Nguyệt nói trầm mặc, "Không tốt? Vương Kỳ nhanh đi xem bà vú kia hiện tại như thế nào? Ngụy Đình đi bắt lấy thái y đã tới bắt mạch cho bà ta!"

Triệu Khải Hâm lập tức có phản ứng nếu như Trương Vân Nguyệt nói là sự thật, vậy thì thứ giả dối không phải là bà vú cùng tên thái y kia sao?

Năm phút sau Ngụy Đình cùng Vương Kỳ hai người cùng đồng thời trở lại, chỉ là tin tức hai người mang về khiến Triệu Khải Hâm hoàn toàn nổi giận.

Toàn bộ thị vệ canh giữ bà vú đã bị đánh ngã, bà vú trốn, thậm chí còn để lại một câu "đần độn" . . .

Mà thái y cũng đã đi, căn bản không có ai biết tên thái y đó bỏ đi lúc nào.

"Người đâu, phong tỏa cửa cung?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói, hắn cũng không tin người kia có thể rời khỏi hoàng cung nhanh như vậy?

"Hoàng hậu, người nên nghiêm túc quản lý hậu cung rồi." Triệu Khải Hâm liếc mắt ra hiệu cho hai người Vương Kỳ và Ngụy Đình lần nữa rời đi, nói với hoàng hậu một câu như thế.

Hoàng hậu cúi đầu, trong lòng của nàng quả thật kinh ngạc không hiểu. Rốt cuộc là người như thế nào mà có thể sống sót khỏi cực hình tàn khốc của hai người Vương Kỳ và Ngụy Đình? Mà đôi phương vì cái gì lại dùng nhân tài như vậy đến tính kế mình? Nghĩ tới đây hoàng hậu cảm thấy trong hoàng cung này chỉ sợ không đơn giản như nàng vẫn nghĩ. Có lẽ đúng như lời hoàng thượng nói, nàng cũng nên quản lý cho thật tốt cái hoàng cung này rồi.

Trương Vân Nguyệt mặc kệ sắc mặt của hai người Hoàng đế và hoàng hậu, trực giác của nàng nói cho nàng biết, người ở trong bóng tối sẽ không dừng lại ở đây, họ sẽ còn tiếp tục động thủ. Nàng cần phải chuẩn bị thật tốt để đến thời điểm bọn họ động thủ sẽ tóm lấy cái đuôi của bọn họ là được rồi.

Nếu bà vú đã chạy trốn, ở lại cung Dao Hoa này thêm nữa đã không còn cần thiết, hoàng hậu rời đi trước một bước, Triệu Khải Hâm cũng không có lập tức rời khỏi cung Dao Hoa.

"Chuyện lần này người thấy thế nào?" Triệu Khải Hâm sau khi xác định bên trong phòng chỉ còn lại hai người mình và Trương Vân Nguyệt, đột nhiên hỏi.

"Hoàng thượng sao đột nhiên lại hỏi thần thiếp cái vấn đề này?" Trương Vân Nguyệt nghi hoặc nhìn Triệu Khải Hâm, vừa rồi hoàng hậu còn ở đây Triệu Khải Hâm cũng không hỏi mình cái vấn đề này.

"Nói một chút." Triệu Khải Hâm không có giải thích gì, chỉ bảo Trương Vân Nguyệt nói.

Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút đạo lý: "Thần thiếp cảm thấy người kia sẽ không cứ như vậy buông tay, nàng sẽ còn có động tác, chỉ là thần thiếp không hiểu vì sao nàng lại cứ muốn nhắm vào thần thiếp?"

"Người cảm thấy người này là muốn nhắm vào người?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt, không có phản bác quan điểm đầu tiên Trương Vân Nguyệt nói tiếp theo những người đó còn có thể động thủ, ngược lại nhắm vào điểm phía sau nói họ nhắm vào nàng đưa ra nghi vấn.

Về mặt Trương Vân Nguyệt hồ nghi nhìn Triệu Khải Hâm, "Không phải nhằm vào thần thiếp còn có thể nhằm vào người nào?"

"Hắn." Triệu Khải Hâm chỉ vào đứa bé trong ngực Trương Vân Nguyệt nói.

"Hài nhi?" Trương Vân Nguyệt tròn tròn mắt, nhưng nghĩ lại một chút cảm thấy rất có thể, dù sao đi nữa trước khi thông tin nàng mang thai được truyền ra, cung Dao Hoa vốn rất an tĩnh, cho đến khi tin nàng mang thai được truyền ra ngoài, lúc này mới bắt đầu có các loại độc được xuất hiện ở trong cung Dao Hoa.

Nhất thời bên trong căn phòng rơi vào tĩnh lặng, Trương Vân Nguyệt không biết nên phản ứng thế nào, mục tiêu của người kia là con trai của nàng, vậy nghĩa là đứa bé sẽ gặp nguy hiểm.

"Hoàng thượng, hoàng cung rất nguy hiểm." Trương Vân Nguyệt sau một hồi trầm mặc nhìn Triệu Khải Hâm lắp bắp thốt ra một câu như thế.

"Thế nào?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt, hoàng cung vốn là nguy hiểm, người đời cho rằng hoàng cung xanh vàng rực rỡ phú quý như mây, nhưng không có ngờ đến trong hoàng cung mỗi bước đều đầy tâm cơ, cũng không có biết trong hoàng cung là khắp nơi tính toán. Trong hoàng cung này mỗi ngày nếu như không có chết một hai người hẳn cũng cảm thấy kỳ quái.

"Thần thiếp có thể mang theo bảo bảo xuất cung được không?" Trương Vân Nguyệt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm, vô cùng hi vọng hắn có thể đồng ý thỉnh cầu của mình, đứa bé hiện tại thật sự là quá yếu, chỉ cần gặp phải một chút xú vẩn đề đã có thể lấy đi tính mạng của nó.

"Người cảm thấy thế nào?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi ngược lại.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc, nàng biết Triệu Khải Hâm nói như vậy chính là không được, chỉ là suy nghĩ một chút cũng thấy, mình không là gì cả nhưng bảo bảo con của mình là nhị hoàng tử, là hoàng tử khỏe mạnh duy nhất của cả cái vương triều Cảnh Hi này, Triệu Khải Hâm làm sao có thể để cho nó rời khỏi hoàng cung đây?

Ngay cả chuyện nói bên trong hoàng cung không an toàn, chỉ sợ bên ngoài hoàng cung càng thêm không an toàn? Ít nhất địa hình trong hoàng cung các nàng cũng đã có hiểu biết nhất định, việc phòng bị có thể dễ dàng hơn một chút, mà bên ngoài hoàng cung thì không phải vậy.

"Hoàng thượng, còn có một chuyện."

"Nói."

"Hoàng thượng, thần thiếp muốn tự mình cho bảo bảo ăn." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút vẫn là nói ra sự thật này, vốn là nàng đã muốn làm như thế, nhưng bởi vì đây là hoàng cung, nàng cũng không có được sủng ái đặc biệt, nàng cũng không muốn chỉ vì đưa ra một đề nghị mà khiến trong lòng hắn lưu lại ấn tượng không tốt về mình, vậy sẽ khiến Triệu Khải Hâm cho là nàng dưỡng đứa bé không tốt, đến lúc đó nói không chừng sẽ tách nàng và đứa bé ra.

"Không được?" Triệu Khải Hâm không chút suy nghĩ cự tuyệt, chưa từng có chuyện phi tử trong hậu cung tự mình cho đứa bé ăn như vậy.

"Hoàng thượng, chuyện bà vú khiến thần thiếp rất lo lắng, thần thiếp không muốn mỗi ngày phải lo lắng đề phòng bà vú mới có phải cũng muốn hại bảo bảo hay không." đôi mắt Trương Vân Nguyệt đầm lệ mông lung mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm.

Đặc biệt là, eo kia khẳng định đã bị nhéo tím rồi.

Hành động len lén đó của Trương Vân Nguyệt không có ai chú ý tới, Triệu Khải Hâm chỉ nhìn mặt của Trương Vân Nguyệt, không có chú ý đến động tác tay của nàng.

Điều Trương Vân Nguyệt nói hiển nhiên cũng là khúc mắc trong lòng của Triệu Khải Hâm, trên mặt vốn là kiên quyết phản đối của Triệu Khải Hâm có chút dao động, hẳn không phải vì nghĩ cho Trương Vân Nguyệt sẽ lo lắng, mà bởi vì cái vấn đề bà vú có an toàn hay không.

Bà vú kể cả có điều tra lý lịch rõ ràng cũng không có cách nào bảo đảm bà ta sẽ trung thành, như vậy hiện tại duy nhất có thể bảo đảm sẽ không làm thương tổn đứa bé, chỉ có mẫu thân của đứa bé rồi. Đúng là để cho một phi tử đi cho đứa bé ăn. . .

"Hoàng thượng, người mẹ cho con mình ăn không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Thần thiếp cũng không cảm thấy làm như vậy, thần thiếp sẽ bị mất thân phận." Trương Vân Nguyệt rất nghiêm túc nói với Triệu Khải Hâm, nàng rất rõ ràng nữ nhân trong hậu cung không muốn cho đứa bé ăn cũng là bởi vì lời nói từ bên ngoài, nói là tự mình cho đứa bé bú sữa sẽ mất thân phận, mọi người cho là đứa bé nhà có tiền đều là do bà vú cho ăn, đây là tượng trưng của thân phận.

"Được!" Triệu Khải Hâm rút cuộc vẫn phải đồng ý, không vì cái gì khác, liền vì an toàn của đứa bé hẳn cũng không thể cự tuyệt, một bà vú có thể có vấn đề, chẳng lẽ có thể đảm bảo bà vú thứ hai sẽ không có vấn đề?

Nếu như không có chuyện lần này Triệu Khải Hâm nhất định sẽ rất bảo đảm người do hắn lựa chọn chắc chắn không thể có vấn đề, nhưng là bây giờ hẳn không dám bảo đảm?

Trương Vân Nguyệt cũng mặc kệ trong lòng Triệu Khải Hâm nghĩ cái gì, nàng sau khi biết mình có thể tự cho đứa bé bú, trong lòng thật vui mừng, vốn là còn lo lắng đứa bé do bà vú cho bú về sau trưởng thành sẽ thân cận với bà vú hơn, nhưng là bây giờ hoàn toàn không cần lo lắng nữa rồi.

Đứa bé hình như lây tâm tình vui thích của Trương Vân Nguyệt, khoe miệng khê nâng lên lộ ra một chút ý cười.

"A, cười." Trương Vân Nguyệt ngạc nhiên nhỏ giọng kêu lên. Khỏe miệng của bảo bảo cười như hoa kia, rất là vui vẻ.

Triệu Khải Hâm nghe được Trương Vân Nguyệt kêu lên, trầm mặc, hẳn tụy là Hoàng đế không từng chăm sóc qua trẻ nít cũng biết trẻ nít mới sinh hai ngày tuổi chắc chắn về mặt sẽ không có quá nhiều biểu tình.

"Trẫm đi đây, nàng chăm sóc đứa bé cho tốt." Triệu Khải Hâm nói xong xoay người rời khỏi phòng.

"Cung tiễn hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt rất cung kính hành lễ tiễn Triệu Khải Hâm.

Lưu ma ma cùng Ngọc ma ma mấy hoàng thượng rời đi, thật nhanh đi vào trong phòng.

"Chủ tử hiện tại thân thể ngài như thế nào? Mau, nô tỳ đỡ ngài trở về phòng nghỉ ngơi đi." Cúc Hoa mang theo hai người Xuân Hoa và Hạ Hoa, ba người thì hai người cùng nhau đỡ Trương Vân Nguyệt, một người muốn đỡ đứa bé, đi vào phòng sinh.

Lúc này Trương Vân Nguyệt mới phản ứng được hôm qua nàng mới vừa sinh xong, thân thể căn bản là còn không có nghỉ ngơi đủ? Mà từ tối hôm qua đến buổi sáng nàng căn bản chưa ăn chút gì cả?

Nghĩ đến đây Trương Vân Nguyệt chỉ có cảm giác hai chân mình mềm nhũn rồi, nhưng tay vẫn ôm con trai rất chặt.

"Mau đỡ ta trở về phòng." sắc mặt Trương Vân Nguyệt tái nhợt nói.

Ba người Cúc Hoa cùng Xuân Hoa, Hạ Hoa bị dọa sợ, Ngọc ma ma cũng là sợ hãi không nhẹ, bà không ngờ hai chân Trương Vân Nguyệt lại đột nhiên mềm nhũn. Nhưng thấy nhị hoàng tử vẫn được Trương Vân Nguyệt vững vàng ôm vào trong ngực, cuối cùng là an tâm.

Đoàn người đem Trương Vân Nguyệt đưa về phòng, nàng nằm ở trên giường ôm đứa bé sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

"Chủ tử, thời gian tới ngài không thể lại tùy ý ra khỏi phòng sinh nữa, cũng không biết hôm nay ngài đi ra ngoài như vậy có thể ảnh hưởng đến thân thể chủ tử hay không, không được nô tỳ phải đi tìm Đặng thái y tới xem cho ngài." Cúc Hoa nói xong càng nói càng không yên lòng rồi.

"Hôm nay cũng không cần nữa, ngày mai lại mời, thuận tiện mời cả Lưu thái y tới." Thanh âm yếu ớt của Trương Vân Nguyệt từ trên giường truyền đến, cắt đứt dự định của Cúc Hoa.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, hơn nữa Đặng thái y, Lưu thái y mới trở về, nếu lại mời hai người họ tới đây, chỉ sợ hoàng thượng lại cho là xảy ra chuyện gì.

Trương Vân Nguyệt cũng không phải là vì nghĩ cho Triệu Khải Hâm, mà là xảy ra quá nhiều chuyện, chỉ sợ sẽ truyền ra đồn đại gì bất lợi cho đứa bé.

Nhưng với nhóm người kia, Trương Vân Nguyệt không biết là, mặc dù nàng không có gặp phải quá nhiều chuyện, nhưng những lời đồn đại nên có thì đều đã có rồi.

Từ sau sự kiện bà vú qua đi, Triệu Khải Hâm cho phép Trương Vân Nguyệt tự mình cho đứa trẻ bú xong, hoàng hậu cũng không tiếp tục đưa bà vú tới nữa, chỉ sai một ma ma tới đây sung làm bà vú. Làm như vậy là để che mắt người ở ngoài cung không để cho họ bắt được nhược điểm thôi.

Chuyện lần này vừa qua chưa đầy nửa tháng, trong kinh thành đột nhiên xuất hiện lời đồn đại, nói là ở phương Nam vỡ đê sông Hằng ngập lụt khắp nơi, Thương Ngô ở phía bắc gặp hạn hán nguyên nhân là bởi vì xuất hiện yêu nghiệt?

Đồng thời, từ quẻ bói của Tuệ Pháp đại sư tính ra, yêu nghiệt này đang ở trong hoàng cung?

Lời đồn đại này vừa truyền ra mọi người liên liên tưởng đến nhị hoàng tử mới vừa ra đời không tới nửa tháng, dù sao trước kia Tuệ Pháp đại sư cũng không nói trong hoàng cung có yêu nghiệt, gần đây mới nói, mà gần đây mới xuất hiện trong hoàng cung còn không phải chính là nhị hoàng tử hay sao?

Bởi vì một lời đồn đại này, mà có quan viên dâng sớ đòi Hoàng đế giết nhị hoàng tử, nói là yêu nghiệt hại nước?

Mà có người đầu tiên dâng sớ, tiếp theo liên giống như miệng cống được mở ra nước ầm ầm xô xuống vậy, toàn thể quan viên trong triều cùng đồng thời dâng sớ đòi Triệu Khải Hâm giết nhị hoàng tử.

Triệu Khải Hâm nhìn một chồng tấu chương cao ngất trước mặt, sắc mặt âm trầm đến mức có thể nhỏ ra mực.

"Đã tra rõ được lời đồn từ đâu mà có rồi sao?" Triệu Khải Hâm nhìn Ngụy Đình âm thanh lạnh lẽo hỏi. Lại dám tính toán đến trên đầu hắn? Lại dám muốn cho hắn tự thân động thủ sát hại con trai của mình? Lá gan của đám người này quả nhiên không nhỏ?

Ngụy Đình cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn chính diện Triệu Khải Hâm, "Chỉ tra ra được tin tức này là từ miệng của một dân chạy nạn mà ra, mà người dân chạy nạn đó ba ngày trước đã chết."

"Đã qua bốn ngày mà người mới tra ra bấy nhiêu đó thông tin sao?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn Ngụy Đình đang quỳ trên mặt đất, "Có phải là ở lại

trong hoàng cung này quá lâu rồi, đầu óc của ngươi đã không còn dùng được hay không?"

"Hoàng thượng thứ tội." Ngụy Đình nghe Triệu Khải Hâm nói thân thể không khỏi run lên, quỳ rạp dưới đất không dám đứng dậy.

"Cút? Cút ra ngoài? Tiếp tục tra? Tra không ra chuyện lần này là ai ra tay thì ngươi đưa đầu của ngươi đến gặp ta?" Triệu Khải Hâm đuổi người đi, ngồi ở phía sau bàn làm việc trong Ngự Thư Phòng, mắt nhìn đồng tài liệu trước mặt.

Vương Kỳ đứng ở một bên chẳng dám thở mạnh.

Vốn là Trương Văn Nguyệt vẫn còn đang ở trong tháng nên tin tức này không thể đến được tai nàng, dù sao trong hậu cung Trương Văn Nguyệt cũng không có tay chân, bên cạnh hữu dụng ngoại trừ Cúc Hoa, Xuân Hoa cùng Hạ Hoa, những thứ khác căn bản đều là người của Hoàng đế, đám người Cúc Hoa và các ma ma dĩ nhiên là sẽ không đem những loại tin tức kiểu này nói với Trương Văn Nguyệt.

Dù ít nhiều cũng sẽ có ảnh hưởng đến việc ở cũ của nàng.

Nhưng những phi tử ở hậu cung hiểu rõ chuyện này cũng không có tốt bụng như vậy, họ ước gì Trương Văn Nguyệt trong tháng có chuyện, nói không chừng về sau liền không sanh được đứa bé nữa cũng nên. Vì vậy phi tử hậu cung sao có thể để những lời đồn đại kia không tới được tai Trương Văn Nguyệt đây.

Khi Trương Văn Nguyệt nghe lời đồn đãi như thế từ bọn hạ nhân, cả người sùng sốt một chút.

"Giữa mùa đông khô hạn?" Thứ đầu tiên Trương Văn Nguyệt có phản ứng chính là cái này. . . . Tiếp đó lại nghĩ, nếu quả như thật là như vậy, theo cách nghĩ của thời đại này thì thật sự có thể sẽ tin là xuất hiện yêu nghiệt. . . .

"Phi phi phi, trong đầu nghĩ gì thế? Cho dù có yêu nghiệt cũng sẽ không phải con trai ta. Bảo bảo con thấy có đúng hay không hả?" Trương Văn Nguyệt ôm đứa bé, cẩn thận chạm chạm trán mình vào trán đứa bé, đùa với nó.

Lần trước bị kinh sợ phải mất năm ngày sau mới bình thường lại, cũng may không có lưu lại di chứng gì lớn cho đứa bé, chỉ là đứa bé hiện tại đã nhận biết rất giỏi, trừ nàng là mẹ ra cũng chỉ có cha bé là Triệu Khải Hâm, Cúc Hoa cùng với Ngọc ma ma có thể hơi ôm bé một cái, nhưng phải là khi có Trương Văn Nguyệt bên cạnh, chỉ cần Trương Văn Nguyệt vừa rời khỏi tầm mắt của bé, bé lập tức sẽ khóc lên.

Cho đến hôm nay thật rất không đơn giản mới có thể nuôi con trai đến mập mạp trắng trẻo một chút, kết quả là có người lại tung ra lời đồn con trai nàng là yêu nghiệt, Trương Văn Nguyệt không phải người dần, vừa nghĩ cũng biết chuyện lần này nhất định là có người tính toán mình.

Hơn nữa nàng cảm thấy, nếu như đoán không sai, Hoàng đế căn bản cũng không muốn để cho nàng biết chuyện này, dù sao đang lúc trong tháng nhiệm vụ duy nhất của nàng lúc này chính là dưỡng thân thể cho tốt, bây giờ còn phải nuôi con, Triệu Khải Hâm chắc chắn sẽ không muốn cho nàng phải phân tâm suy nghĩ đến những vấn đề thế này.

Nhưng bây giờ lại có người ở ngoài phòng sinh giả bộ bất cẩn đem chuyện này nói cho mình nghe, điều này nói rõ bên trong cung Dao Hoa còn người của kẻ khác nằm vùng, đây là những vị phi tử kia muốn nàng bối rối phân tâm mà sập bẫy đây mà.

Hoặc là lời đồn đại này vốn là có thật, các phi tử hậu cung lại có thể tự mình nghĩ ra được hay sao?

Dĩ nhiên khả năng sau là cực kỳ thấp, cho nên chỉ có thể có một khả năng, có người muốn tính toán con của nàng?

Trương Văn Nguyệt cau mày, nàng nên làm như thế nào? Nàng phải làm sao? Người ta nói lời đồn nhằm bị ngừng lại bởi trí tuệ, hiện tại hiển nhiên là không thể mang những lời như thế này ra mà dùng, như vậy chỉ có thể dùng. . . . Tạo ra lời đồn đại mới để đổi hướng tầm mắt của mọi người?

Nhưng có cái gì đáng dùng để mà thu hút tầm mắt của họ đây? Mùa đông khô hạn, hơn nữa còn là khô hạn tới đất cũng nứt ra, loại chuyện như vậy. . . . Trương Văn Nguyệt nghĩ nghĩ, dường như nhớ ra kiếp trước cũng từng nghe nói đến có địa phương mùa đông cũng bị khô hạn?

Là nơi nào đây? Trương Văn Nguyệt đầu óc nhanh chóng chuyển động. "Đỉnh" Trương Văn Nguyệt thậm chí nghe được thanh âm của ngọn đèn trí tuệ vui mừng bật sáng.

Vùng đất phía tây, ở kiếp trước vùng đất phía tây của quốc gia này không phải có xảy ra khô hạn sao? Chỉ là. . . . Dường như cũng không có khô hạn nghiêm trọng tới mức đất đai nứt nẻ? Hơn nữa chỗ kia vẫn còn rất thích hợp để trồng trọt mấy thứ cây nông nghiệp như cây bông và cao lương.

Thế nào đến kiếp này lại thành vùng đất không nuôi sống được cư dân chứ? Trương Văn Nguyệt sững sờ, dường như cảm thấy ngọn đèn trí tuệ mới vừa bùng sáng ban nãy lại bị dập tắt lần nữa. . . .

"Chủ tử, ngài nghĩ gì thế? Nhị hoàng tử đã tỉnh dậy, ngài ấy, cũng vẫy tay tìm mẫu thân rồi kia." Cúc Hoa đi vào liền nhìn thấy chủ tử nhà mình một người sững sờ ngồi ở trên giường, mà vốn nhị hoàng tử hàng ngày đều hấp dẫn mọi lực chú ý của nàng lại bị đặt ở bên giường, không ai để ý tới.

"Cúc Hoa, vùng đất phía bắc kia khô hạn chết rất nhiều người sao?" Trương Văn Nguyệt đột nhiên hỏi.

"À? Chủ tử ngài đang nói gì vậy? Là ai lại ở trước mặt người nói những lời không nên nói rồi hả? Những kẻ hạ nhân đáng chết này? Đợi lát nữa nô tỳ phải đi giáo huấn bọn họ một trận mới được? Làm cho bọn họ bớt nói lung tung đi?" Cúc Hoa vừa nghe Trương Văn Nguyệt nói, cũng biết nhất định là chủ tử nhà mình đã biết cái gì.

"Người nói cho ta nghe một chút đi, khô hạn là mỗi khi năm hết tết đến đều có hay là năm nay mới xuất hiện?" Trương Văn Nguyệt cảm thấy chuyện này vẫn là nên tra một chút.

"Chủ tử, chuyện hạn hán ở phía bắc cũng như chuyện lụt lội ở phương nam hàng năm cũng sẽ xảy ra, không hề có liên quan một chút gì đến nhị hoàng tử của chúng ta?" Cúc Hoa rất khẳng định nhìn chủ tử nhà mình.

"Cúc Hoa, người đi mời hoàng thượng tới đây, ta có việc muốn nói với hoàng thượng." Trương Văn Nguyệt suy nghĩ một chút, cảm thấy mấy lời đồn nhảm người khác cái gì cũng có thể tạo ra, vậy thì nàng vì cái gì lại không thể? Trong tay nàng không có người, nhưng trong tay hoàng thượng chẳng lẽ không phải chính là người sao?

"Nàng làm sao lại biết được rồi hả? Là các người nói cho nàng biết?" Triệu Khải Hâm nghe thấy Vương Kỳ nói Trương Tiệp Dư cùng Dao Hoa phái người tới mời hắn, giữa lúc lời đồn đại này đang lan ra, chân mày không khỏi nhíu lại, hắn đã hạ lệnh không thể nói cho nàng biết, thế nào những người này lại dám không thêm nhòm ngó gì tới mệnh lệnh của hắn?

"Hoàng thượng, tiểu nhân mới vừa hỏi, cũng không biết là ai tố cáo với Trương Tiệp Dư." Vương Kỳ kính cẩn nói.

Triệu Khải Hâm vừa nghe liền hiểu, lại là sản phẩm của những tính toán chốn hậu cung. Không kiên nhẫn đứng dậy đi về phía cung Dao Hoa, đối với việc những phi tử hậu cung không lúc nào là không nghĩ tới tính toán người khác tâm tình tỏ ra rất là chán ghét.

"Hoàng thượng ngài đã tới."

"Người cứ nằm đi, chuyện lần này trăm sẽ xử lý tốt, người không cần phải quá lo lắng, chỉ cần chăm sóc tốt đứa bé là được rồi." Triệu Khải Hâm nhìn sắc mặt tái nhợt của người nằm ở trên giường, hắn biết chuyện đứa bé bị kinh sợ lần trước đã khiến nàng bị ảnh hưởng.

Nhất là chuyện vừa sinh xong hai ngày đã rời khỏi phòng sinh, mặc dù căn bản cũng không có thương tổn nàng, nhưng dù sao cũng khiến nàng mất đi khí huyết.

"Hoàng thượng, thần thiếp mới vừa hỏi Cúc Hoa, chuyện phượng bắc khô hạn và phượng nam lụt lội có phải là chuyện hằng năm vẫn xảy ra không. Cúc Hoa nói, hằng năm cũng sẽ xảy ra chứ không phải năm nay mới có. Không có đạo lý hằng năm cũng đã từng xảy ra năm nay sao lại đã thành lỗi của con thiếp rồi hả?" Câu nói sau cùng Trương Văn Nguyệt nói ra rất là không cam lòng.

Triệu Khải Hâm vừa nghe lời Trương Văn Nguyệt nói, ngẩn người, ánh mắt sáng lên? Hắn làm sao lại không nghĩ tới phượng diện này? Hắn chỉ vội vàng nghĩ tới đi thăm dò xem lời đồn đó ở đâu mà ra, nhưng không nghĩ đến chuyện này trước kia cũng từng có xảy ra hàng năm?

"Tiếp tục." Triệu Khải Hâm nhìn Trương Văn Nguyệt, trong lòng hắn nghĩ thầm đầu óc Trương Văn Nguyệt này cũng có lúc rất hữu dụng.

"Hoàng thượng, những thứ khác thần thiếp không hiểu, nhưng cũng có một chút này thần thiếp là hiểu được, những kẻ làm bậy, thiên hạ ngày nay nhất định là có rất nhiều, nhưng là tuyệt đối không thể nào là con trai thiếp, con thiếp mới có hai ngày tuổi, có thể tạo ra cái nghiệt gì? Con thiếp một là không có giết người phóng hỏa, hai không có ăn hối lộ phi pháp, ba không xử oan án, bốn không có bắt trưng bắt hiếp, năm không có bắt nạt bắt nể, làm sao lại thành yêu nghiệt rồi vậy? Hơn nữa ngày sinh tháng đẻ của con thiếp, trong thiên hạ không có đến một trăm tám mươi trẻ khác là điều không tương (ý nói những trẻ cùng ngày sinh tháng đẻ với con nàng)? Chẳng lẽ nói những đứa bé sinh trong thời gian này đều là yêu nghiệt hay sao?

Nếu không phải, vì sao chỉ có một mình con thiếp là yêu nghiệt? Là bởi vì mẹ hay cha của con thiếp? Đây là ý gì? Nói thiếp là yêu nghiệt hay là nói hoàng thượng?

Nếu chúng ta đều không phải vậy tại sao con thiếp lại thành yêu nghiệt? Thần thiếp khác không hiểu, chỉ hiểu một câu nói, rồng sinh rồng phượng sinh phượng? Chỉ có yêu nghiệt mới có thể sinh ra yêu nghiệt?" Ở ngoài cửa, Vương Kỳ cùng ba ma ma nghe được lời này của Trương Văn Nguyệt, trái tim thịnh thịnh nảy lên, thật lòng cảm thấy vị Trương Văn Nguyệt này lá gan thật không nhỏ.

Chỉ là trong lòng mấy người đều hiểu được lời Trương Tiệp Dư nói, bọn họ dù thế nào cũng không tin nhị hoàng tử là yêu nghiệt.

"Cái gì mà con trai của người con trai người? Đó cũng là con ta." Triệu Khải Hâm bình tĩnh nhìn Trương Văn Nguyệt chỉ nói một câu như vậy, liền xoay người rời đi.

Lời Trương Văn Nguyệt nói khiến Triệu Khải Hâm lần nữa thêm nhận thức về nữ nhân này, trong mắt hắn nàng vốn cũng chỉ là một cung nữ hạ tiện cam chịu bò lên giường hắn, sau lại tra ra kết quả là nàng bị người sắp đặt, sau đó Triệu Khải Hâm lại cảm thấy nữ tử này là một người đàn, nhưng rồi nàng lại lần nữa bị Huệ phi tính toán, tuy nhiên lại có một cung nữ nhỏ ra mặt giúp nàng, khiến Triệu Khải Hâm cảm thấy nữ tử này là một người có tâm hồn lương thiện.

Tiếp theo, lại an tĩnh dời đến cung Dao Hoa, khiến cho hắn cảm thấy nữ tử này không giống như đám nữ nhân hậu cung, là một người an phận. Tiếp đó lại mang thai, kết quả gặp phải tất cả tính toán lại chỉ biết né tránh cũng không đáp trả, điều này làm cho Triệu Khải Hâm cảm thấy nữ tử này là một người mềm yếu.

Nhưng chuyện xảy ra hai ngày sau khi sinh khiến toàn bộ suy nghĩ này của Triệu Khải Hâm sụp đổ, hắn phát hiện, nữ nhân này cũng không mềm yếu, ngay cả nàng có thể hoàn toàn không chú ý thân thể của mình, chỉ vì muốn tự tay ôm đứa bé cho thái y chuẩn bệnh, thậm chí hoàn toàn đem lễ phép của nhân thể quăng ra sau đầu, đây tuyệt đối không phải là việc một nữ nhân mềm yếu có thể làm ra được. Nhưng Triệu Khải Hâm cũng chỉ cho đây là bản năng của người mẹ khiến nàng trở nên kiên cường, cũng chỉ là tâm tính trở nên kiên cường, chứ đầu óc cũng không có gọi là thông minh.

Nhưng là hôm nay, Trương Vân Nguyệt để cho hắn biết, nàng có lẽ không hiểu được quá nhiều âm mưu quỷ kế, nhưng lại cũng không ngu. Chỉ có thể nói trước kia nàng chưa từng một lần trải qua những âm mưu tính toán kia, cho nên không biết dùng mà thôi?

"Ha ha, ngược lại không ngờ ta lại đem nàng nhớ kỹ như vậy? Vậy hãy để cho ta nhìn xem nàng có thể trưởng thành đến mức nào?" Triệu Khải Hâm nhỏ giọng thì non nói, không có ai nghe được hắn nói cái gì, Vương Kỳ cũng chỉ nghe được Triệu Khải Hâm hình như đang nói gì đó, nhưng không biết cụ thể là nói cái gì.

Trương Vân Nguyệt ngăn người nhìn Triệu Khải Hâm rồi đi, không biết hắn nói như vậy là có ý gì, đứa bé vốn cũng là con trai hắn mà, hắn làm cái gì phải cường điệu như vậy?

"Chủ tử, những lời vừa rồi của ngài, cũng không thể tùy tiện nói ở bên ngoài. . ." Lưu ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt kinh hãi nói.

"Ta hiểu rõ, những lời nào có thể nói lời nào không nên. Vừa rồi cũng chỉ có mình hoàng thượng ta mới nói, không phải là có các người đứng bên ngoài canh chừng sao?" Trương Vân Nguyệt thân nhiên nói, nàng cũng không phải là ngu ngốc cái gì cũng nói với người khác. Những lời hoa mỹ nàng nói với hoàng thượng kia, cũng chỉ là nói cho hoàng thượng, khiến hoàng thượng tin chắc con trai của mình không phải là yêu nghiệt như lời đồn đại.

Nàng biết hoàng thượng khi nghe được lời đồn nhảm kia cũng đã đang tra xét xem người tung ra lời đồn là ai rồi, trong lòng cũng sẽ không tin tưởng con trai của mình là cái gì yêu nghiệt, nhưng là nàng lo lắng, lo lắng hoàng thượng không chịu nổi áp lực.

Lúc này mới có những lời hoa mỹ kia, năm điều đưa ra ngoài một cái phủ định lời đồn về con trai mình thì còn lại là muốn nhắc nhở hoàng thượng, bốn điều còn lại kia không nói nhiều, liên chỉ có việc quan viên ăn hối lộ phi pháp nàng tin tưởng hoàng thượng có thể tìm ra rất nhiều, đến lúc đó để cho bọn họ gánh tất tội danh chọc giận trời cao, so với lời đồn về trẻ nít hai ngày tuổi có sức thuyết phục hơn nhiều?

Hơn nữa hoàng thượng nhân tiện, còn có thể gạt bỏ một chút nanh vuốt của thế gia đại tộc.

Về phần cái gì rỗng sinh rỗng những thứ này, cũng chỉ là nói cho hoàng thượng, con hắn là long tử phượng tôn (con rồng cháu phượng), những người đó vu oan con hắn như vậy, rõ ràng chính là không đem hắn vị hoàng đế này để ở trong mắt?

Về phần chính nàng, làm ơn, cái gì mà yêu nghiệt sẽ được chọn vào hoàng cung sao? Ban đầu việc tuyển chọn vào cung là do Thái hậu chủ trì, chẳng lẽ là muốn nói Thái hậu có rắp tâm không tốt sao?

Triệu Khải Hâm sau khi rời khỏi cung Dao Hoa liền trở về cung Thái Cực, lập tức bắt tay vào xử lý chuyện lần này. Đầu tiên là điều tra được chứng cứ về đám tham quan ô lại đã tham ô trong mấy năm gần đây nhất, sau đó ra lệnh cho Ngự Lâm quân đồng thời xuất động lùng bắt những người này.

Lần này Hoàng thượng bắt người, số người bị bắt tuyệt đối không ít.

Hoàng thượng muốn chứng tỏ, nếu trời cao đã nổi giận, vậy thì đám tham quan ô lại tham ô hắn là không ít? Nếu là ít thì ông trời làm sao sẽ tức giận đến mức trách phạt xuống như vậy chứ? Hơn nữa còn là nhiều năm liên tục như thế?

Lần hành động này của Ngự Lâm quân vô cùng nhanh chóng, khiến cho ngay cả mấy thế gia đại tộc cũng không kịp trở tay, những quan viên kia đã bị hoàng thượng bắt được. Đồng thời hoàng thượng hạ một đạo thánh chỉ định tội. Chiếu định tội này nội dung là cái gì cũng không muốn nói nhiều, quá rối rắm khó đọc.

Phiên dịch ý chính là: Trẫm làm hoàng đế đã nhiều năm, việc cai trị chưa lập được công trạng gì lớn, ngược lại tham quan ô lại hoành hành, đến nỗi trời cao phải hạ xuống nhắc nhở, nhắc nhở trẫm phải trừng trị tham quan ô lại, hơn nữa buộc trẫm đưa ra quyết định kết luận về nhiều năm liên tục khô hạn lũ lụt.

Hôm nay trẫm rút kinh nghiệm xương máu, cuối cùng quyết định, căn cứ chứng cứ trời cao nhắc nhở, bắt hết đám tham quan ô lại?

Thật tốt, lần hành động này thật lớn. Không nói quan viên trong kinh thành như thế nào, nhưng quan viên ở những chỗ này, cũng bị bắt rất nhiều. Điều này khiến cho nhân dân địa phương một trận vui mừng khôn xiết.

Việc làm tiếp theo của Triệu Khải Hâm rất đơn giản, chính là công khai chứng cứ tội trạng của những người này, hơn nữa cho người lan truyền lời đồn rộng rãi trong dân gian, trực tiếp biến lời đồn về yêu nghiệt chuyển thành cách nói tham quan ô lại hoành hành khiến trời cao cảnh cáo.

Nếu nói rằng có người không tin, sao có thể đây, lần này tham quan ô lại có bao nhiêu, chính là trên một trăm tham quan nha? Nhiều tham quan như vậy, tiền bạc tham ô để có tới mấy trăm vạn lượng vàng?

Số tiền tham ô này, cầm đi xây dựng đê điều, đường xá, muốn tu sửa xây mới bao nhiêu có bấy nhiêu nha?

Nếu như vậy thì những địa phương bị hạn hán lụt lội kia có thể bị thiên tai tàn phá tới mức đó sao? Hiển nhiên là không thể nào rồi.

Cho nên, đây tất cả đều là lỗi của đám tham quan ô lại, chẳng liên quan chút nào đến nhị hoàng tử cả. Ngược lại bởi vì nhị hoàng tử được sinh ra, cho nên trời cao mới cho nhắc nhở, điều này nói rõ nhị hoàng tử là một người tốt, là một phúc khí, đem đến thay đổi mới cho vương triều Cảnh Hi.

Như vậy thì người lúc trước truyền ra lời đồn nhị hoàng tử là yêu nghiệt, hiển nhiên là người muốn đối nghịch lại ý trời? Nói như thế nếu vẫn còn có người tiếp tục truyền bá lời đồn dãi, không muốn tin tưởng trời cao cảnh báo là bởi vì tham quan ô lại, thì đó chính là thân thích của lũ tham quan?

Thật tốt là những tin đồn này vừa lan ra, còn ai dám tiếp tục lan truyền lời đồn nhĩ hoàng tử là yêu nghiệt nữa đây? Còn nói thế thì chính là không tin trời cao cảnh báo cho hoàng thượng, dù sao ban đầu hoàng thượng cũng không biết những người này là tham quan ô lại, cũng chính là trời cao cho chứng cứ, hoàng thượng chỉ là y án theo nhắc nhở của trời cao đi điều tra ra mà thôi?

Chuyện lần này cũng đồng thời cho muôn dân bách tính biết được, trời cao công nhận Đường Kim hoàng thượng. Mà quốc gia từ trước tới giờ xuất hiện các loại tai họa gì gì đó, đều là do việc làm tác oai tác quái của đám tham quan ô lại mới khiến ông trời giáng xuống cảnh báo.

"Thật không nghĩ đến, chiều này của hoàng thượng chơi cũng thật là đẹp?" Hoa Hồng Khải nghe thủ hạ báo cáo, cảm thán một câu.

"Lão già, chuyện lần này hoàng thượng xử lý rất tốt, chúng ta hoàn toàn không có được bất kỳ ích lợi nào." phụ tá của Hoa Hồng Khải, Tề Doãn Bình cau mày nhìn Hoa Hồng Khải nói.

"Sao không được lợi ích gì? Chúng ta ít nhất nhận rõ có bao nhiêu người có suy nghĩ giống chúng ta muốn động tới vị trí dưới móng hoàng thượng." Về mặt Hoa Hồng Khải thần bí nói.

Tề Doãn Bình ngăn người mới hiểu được ý tứ của Hoa Hồng Khải, chuyện lần này ban đầu bọn họ vốn nghĩ tới là diệt trừ nhĩ hoàng tử, nhưng nghĩ lại thấy chuyện này khả năng thành công không nhiều, dù sao hoàng thượng hiện nay mới có hai hoàng tử, mà Đại hoàng tử chỉ là một kẻ bệnh tật, nhĩ hoàng tử mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đáng ghét là thân thể lại rất khỏe mạnh.

Nói vậy nghĩa là hoàng thượng căn bản sẽ không để nhĩ hoàng tử gặp phải chuyện gì không may, huống chi đồn đại là yêu nghiệt, hoàng thượng nhất định là sẽ không tin, như vậy hoàng thượng tất nhiên sẽ nghĩ tới giải quyết chuyện lần này.

Như vậy thì có thể đồng thời cho bọn họ thấy thủ đoạn của hoàng thượng, cũng có thể biết là ai sẽ trợ giúp, đến lúc đó có thể xác định có bao nhiêu người có cùng mục đích với bọn họ. Về sau còn biết phòng bị đồng thời lợi dụng hoặc là diệt trừ.

Chỉ là có điều Hoa Hồng Khải và Tề Doãn Bình không có ngờ tới là, ngay từ sớm Triệu Khải Hâm đã phái người giám thị thế gia đại tộc, mà nhân thủ dùng để giám thị rất nhiều đều là do Hoàng đế khai quốc sắp đặt? Không sai không sai chính là Hoàng đế khai quốc.

Nếu nói vương triều trước kết thúc mà những thế gia đại tộc này không gây trở ngại gì cho Triệu Khải Hâm là chuyện tuyệt đối không tưởng, đã nói điểm bắt đầu cho việc vương triều trước kết thúc chính là sự kiện năm hoàng tử đều mất, đó chính là sản phẩm của những đấu đá qua lại vị trí hậu phi của thế gia đại tộc.

Dưới tình huống như vậy, Hoàng đế khai quốc của vương triều Cảnh Hi sao có thể hoàn toàn không phòng bị những thế gia này đại tộc này?

Nhưng là phòng bị cũng chỉ là phòng vệ, việc diệt trừ những thế gia đại tộc này là chuyện không thể, bản thân Hoàng đế đầu tiên của vương triều Cảnh Hi chính là xuất thân từ thế gia đại tộc, diệt trừ thế tộc này thật sự có chút cảm giác bất nhân bất nghĩa. Nhưng chưa trừ diệt bỏ những thế gia đại tộc này cũng không có nghĩ là sẽ không sắp xếp nhân thủ giám sát bọn họ.

Hắn cũng không trông cậy vào việc những nhân thủ do mình an bài có thể lập tức tiếp cận được với ham muốn quyền lực của những thế gia đại tộc này, chỉ cần bọn họ cố gắng từng chút từng chút tìm cơ hội bò lên cao, rút cuộc không phải cũng sẽ đến lúc tiếp cận được với ham muốn quyền lực kia sao? Sau khi an bài xong những người này Hoàng đế chỉ hạ lệnh để cho bọn họ khi biết người của những gia tộc này có tính toán hoàng tộc thì sẽ truyền tin ra, những việc khác cơ bản không cần bọn họ làm.

Chính thế mới có thể khiến cho những người này an toàn ẩn thân trong các thế gia đại tộc này, nếu không, những gia tộc kia sẽ rất nhanh phát hiện được có người muốn tra ra ham muốn quyền lực của họ?

Hơn nữa những người này chỉ đều đặn truyền ra tin tức, bên này Triệu Khải Hâm cũng không có bất kỳ ai đi liên lạc với bọn họ.

Nói cách khác bọn họ có truyền tin ra hay không đều là dựa vào lòng trung thành của bọn họ. Một thế hệ trung thành chẳng có gì lạ, đòi hỏi nói tiếp trung thành mới là quan trọng nhất.

Phải nói thủ đoạn khổng lồ tự nhiên là có, chỉ là điểm này không phải điểm cần quan tâm đến.

Hiện tại chỉ muốn nói là, vì có những người này mà Triệu Khải Hâm biết rằng Hoa Hồng Khải cùng những người của gia tộc khác tính kế, bề ngoài điều này tuyệt nhiên là không tốt? Chỉ là cũng không có cảm thấy có cái gì ngoài ý muốn.

Triệu Khải Hâm sau khi an bài xong mọi chuyện xoay người đi cung Dao Hoa, hắn cảm thấy có lẽ đi nhìn con trai của mình có thể khiến cho tâm tình thư giãn đôi chút. "Đi đem những tin tức hôm nay bẩm nhận được báo cho mẫu hậu."

"Vâng" Vương Kỳ cung kính đáp, liền đi cung Ninh Thọ bẩm báo chuyện này.

Triệu Khải Hâm trầm mặc đi tới cung Dao Hoa, nội thị đang muốn thông báo, Triệu Khải Hâm ngăn nội thị lại, tự mình đi vào, cũng không cần người ra nghênh đón. Triệu Khải Hâm lặng yên không tiếng động xuất hiện như vậy tuyệt đối là lần đầu tiên, cho nên cả bên trong cung Dao Hoa đám cung nữ nội thị đều không phát hiện ra vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này đến, càng không có ai báo cho Trương Văn Nguyệt. . . .

"Bảo bảo, bảo bảo, nơi này. Trong tay mẫu thân là cái gì? Đây là mảnh vải đỏ nha?" Trương Văn Nguyệt cười nói.

Ở cử quá nhàm chán bà mẹ bắt lương bắt đầu giày vò đứa bé, nói ra cho oai là rèn luyện thị lực đứa bé, sai nha hoàn dùng vải đỏ làm thành một quả cầu, cuối cùng phát hiện nếu chỉ dùng quả cầu vải, hình như không thể hấp dẫn tầm mắt nhi tử, vì vậy lại dùng vải màu đỏ trực tiếp xé ra từng mảnh, dùng vải buộc vào quả cầu đỏ bắt đầu treo chọc nhi tử hàng ngày.

Mỗi ngày nàng cầm đầu sợi vải đính trên quả cầu đỏ đưa qua đưa lại trước tầm mắt nhi tử, ánh mắt của nhi tử di chuyển theo quả cầu vải vòng tới vòng lui, nàng liền cười thành tiếng rất là vui vẻ.

Thật may là hiện tại đứa bé mới nửa tháng, nàng có muốn giày vò thế nào cũng chỉ đến một mức nhất định, nhiều hơn nữa cũng không còn biện pháp.

"Người cho rằng nhi tử của ta là mèo sao?" Triệu Khải Hâm nhìn động tác của Trương Vân Nguyệt, sắc mặt có thể xem là đen, ánh mắt có thể thấy là âm trầm.

Trương Vân Nguyệt nghe được tiếng của Triệu Khải Hâm, cả người cũng cứng ngắc, quay đầu nhìn Triệu Khải Hâm, hạ nhân của Trương Vân Nguyệt cảm giác mình hình như nghe được tiếng cổ kêu "Ken két".

"Hoàng thượng? Ngài thế nào lại tới vào lúc này?" thái độ của Trương Vân Nguyệt có thể coi là nịnh hót sao? Tuyệt đối choáng váng ánh mắt của cả đám người trong phòng.

"Nếu không phải trầm tới đây lúc này, trầm làm sao biết người giày vò con trai trầm đến như thế đây?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn Trương Vân Nguyệt, hình như bộ dáng rất tức giận.

A. . . Trương Vân Nguyệt tròn tròn mắt, xong đời xong đời, hoàng thượng tức giận, vậy phải làm sao bây giờ?

"Cái đó, hoàng thượng, thiếp không có khi dễ nhi tử, thiếp chỉ là đang nghĩ biện pháp rèn luyện nhi tử toàn diện mà thôi." Nói xong dùng sức gật đầu, bày tỏ nàng là đang nói thật.

"Người còn biết người vừa rồi là đang khi dễ con trai của trầm sao?" Triệu Khải Hâm cũng mặc kệ cái gì rèn luyện thị lực, hần chỉ tin những gì trước mặt.

". Hoàng thượng, ngài có thể không cất câu lấy nghĩa không?" (lấy một câu của người khác rồi giải thích theo ý mình) Trương Vân Nguyệt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm.

"Ừm." Triệu Khải Hâm bình tĩnh nhìn Trương Vân Nguyệt, một tiếng mang đầy giọng mũi này hình như nghi vấn lại hình như có chút uy hiếp, khiến Trương Vân Nguyệt hoàn toàn im thinh.

"Ách, cái đó, hoàng thượng ngài uống trà." Trương Vân Nguyệt chỉ vào bên trên cái bàn nói, hoàn toàn không có ý muốn đứng lên châm trà cho hoàng thượng, lại nói nàng là vẫn đang còn trong tháng? Không phải nói phòng sinh nam tử là không thể tùy tiện vào sao?

Tại sao hoàng đế này lại tùy ý ra vào? Mà nô tài phía ngoài thậm chí ngay cả ngăn trở một cái cũng không có? Còn nữa, nàng là đang ở cử nha? Đã nửa tháng không có tắm không phải sao? Chẳng lẽ hần không ngửi thấy mùi vị không tốt trong phòng sinh sao? Thế nào còn ở lại đây mà co kéo?

Nội tâm Trương Vân Nguyệt thật lòng là rất kiêu ngạo, nàng rất không muốn trong tình huống này nhìn thấy hoàng đế.

Coi như hiện tại trong lòng của nàng còn không có Hoàng đế, nhưng nói thế nào thì Hoàng đế cũng là nam nhân của nàng nha. Hơn nữa còn là nam nhân nàng đang chuẩn bị muốn buộc được tâm không phải sao? Hình tượng không vừa mắt như vậy bày ra ở trước mặt hoàng đế, nàng thật lòng muốn khóc.

Vì vậy tự thấy không còn hình tượng, một cái bình đã mẻ lại nứt rồi. . . .

Đã để hoàng đế thấy một mặt xấu như vậy rồi, vậy thì cũng không cần phải giả bộ làm gì, trực tiếp liền đem bộ mặt chân thật nhất bày ra là tốt rồi.

"."

Triệu Khải Hâm điềm nhiên ngồi ở trên giường, hoàn toàn không có để tâm đến cảm giác bút rút của Trương Vân Nguyệt, ánh mắt chợt lóe lên một đạo ánh sáng quỷ dị.

"Trương thị người có phải gần đây ở cử nên khiến cho người đến cả lễ nghi tối thiểu cũng quên sạch sẽ rồi hay không?" Triệu Khải Hâm nhàn nhạt hỏi, giọng có ý lạnh không nói ra được.

"À? Hoàng thượng ngài đang nói cái gì?" Trương Vân Nguyệt đang cúi đầu dùng ngón tay đùa với nhi tử, đột nhiên nghe được lời hoàng thượng nói, không khỏi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, vẻ mặt mang bộ dạng u u mê mê. Làm cho Triệu Khải Hâm ghen, sắc mặt biến thành càng thêm khó coi.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 62

“Lá gan nàng thật không nhỏ, lại dám cho trẫm giả bộ ngu?” Triệu Khải Hâm cũng không phải là ngu ngốc, nơi nào dễ dàng như vậy bị lừa gạt?

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm nói như vậy không tự nhiên phải dám tiếp tục, chỉ là trong lòng lại bĩu môi, nàng không giả bộ ngu có thể như thế nào à? Quy củ cái gì nàng tự nhiên là không có quên, nhưng mà bây giờ không phải ở cử sao? Ở cử không phải muốn nằm ở trên giường sao? (nàng hiển nhiên quên mới vừa nàng vẫn còn ở oán trách người vẫn nằm ở trên giường đem thể cốt yếu mềm đi)

“Hoàng thượng, ngài còn có chuyện gì sao?” Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, giọng nói coi như là cung kính vẻ mặt lại mơ hồ có chút mong đợi. Về phần mong đợi cái gì chỉ có Trương Vân Nguyệt mình biết rồi.

“Nàng rất giống muốn trẫm lưu lại?” Triệu Khải Hâm nhìn lại Trương Vân Nguyệt hỏi.

“.....” Trương Vân Nguyệt trầm mặc cúi đầu, một bộ dạng then thùng vô hạn.

Triệu Khải Hâm thấy Trương Vân Nguyệt thế nhưng thuận thế làm ra bộ dáng này cho mình, khoe miệng không nhịn được co quắp xuống.

Triệu Khải Hâm không có lại để ý Trương Vân Nguyệt, qua đứa bé hân cũng liền bình tĩnh lại, xoay người rồi đi Dao Hoa cung.

Hiện tại cả trên triều đình gió nổi mây phun hẳn không có lúc đi để ý tới trong nữ nhân trong hậu cung, dù là nữ nhân này liền trước mắt này rất được lòng của hắn.

Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm sau khi rời đi, thờ phào nhẹ nhõm. “Bảo bảo này, phụ hoàng con cuối cùng đã đi” A, vui mừng không kia. “Ồ Lỗ lỗ ~”

“Chủ tử, bộ dạng này của ngài cũng không thể để cho người khác nhìn thấy” Cúc Hoa vừa quay đầu liền nhìn thấy chủ tử nhà mình lại đang làm mặt quỷ, còn đuôi đầu lưỡi ra ngoài. Cúc Hoa chỉ có cảm giác mình sắp ngất đi.

“Được rồi, ta hiểu biết rõ rồi.” Trương Vân Nguyệt không có tiếp tục động tác, chỉ là cchị đùa với đứa bé ở trong ngực.

Lúc này thời gian như nước chậm rãi chảy xuôi, hôn nay lại đến ngày trăng tròn.

Trương Vân Nguyệt thật sớm liền đứng lên ở Cúc Hoa để đám người hầu hạ đem bản thân mình trong trong ngoài ngoài cũng tắm mấy lần, xác định cũng ngủ không thấy bất kỳ mùi là lạ nào mới trừ phòng tắm đi ra, mà khiến Trương Vân Nguyệt ngạc nhiên là, tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hôm nay dĩ nhiên lại không khóc?”

Muốn sớm một chút trong ngày thường nàng rời đi chỉ chốc lát đứa bé sẽ khóc, hôm nay thế nhưng hoàn toàn không có phản ứng? Đây có thể làm cho Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất là ngạc nhiên.

“Nhị hoàng tử tỉnh chưa?” Trương Vân Nguyệt trong lòng lo lắng, chẳng lẽ đứa bé bây giờ còn ngủ? Nhưng không thể a, bây giờ, lúc này là thời điểm đứa bé đã tỉnh rồi mới đúng.

“Chủ tử nhị hoàng tử đã sớm tỉnh, nhưng mà hôm nay nhị hoàng tử thật biết điều, tỉnh lại đều đang không khóc, mà là mở mắt to quay tròn mà loạn chuyển. Ngài xem” Lulu ma ma nhỏ giọng nói xong lấy tay hướng trên giường chỉ chỉ.

Trương Vân Nguyệt cùng Cúc Hoa vừa ngẩng đầu quả nhiên nhìn thấy tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm mặt ngây thơ nằm ở trên giường, mặt quả nhiên như loli Lulu ma ma mở Tatar xoay vòng vòng như vậy. Con trai khéo léo, Trương Vân Nguyệt chỉ có cảm giác mình lòng cũng tan ra rồi.

“Động tác của các người nhanh lên một chút.” Trương Vân Nguyệt chỉ muốn nhanh lên một chút mặc quần áo từ từ đi ôm nhi tử.

Cũng may cái niên đại này y phục mặc đều là hán phục, mặc dù cái lễ phục này là hàng thêu Quảng Đông vấy bẩn hơn nửa vạt áo kéo thật dài, Trương Vân Nguyệt hôm nay không có chọn loại lễ phục này, nàng đưa vạt áo của lễ phục này cho đi.

Trương Vân Nguyệt nói đúng là, quần áo vạt áo dài như vậy, hành động rất không dễ dàng, đợi lát nữa nếu là có người thừa dịp mọi người không chú ý đập vào vạt áo của mình, đoán chừng ai cũng không ra được, đến lúc đó không chỉ có ta té ngã, đứa bé cũng nguy hiểm.

Dù sao đợi lát nữa ra sân, phải là nàng tự mình ôm đứa bé, cũng không có khiến bà vú chịu đựng phương pháp này.

Trương Vân Nguyệt nói rất dễ dàng đã thuyết phục được Triệu Khải Hâm, dù sao ở bên trong lòng của Triệu Khải Hâm không có gì quan trọng bằng nhi tử cả.

Khi Trương Vân Nguyệt ôm đứa bé xuất hiện, mọi người đầu tiên chú ý tới đúng là đứa bé bị Trương Vân Nguyệt ôm vào trong ngực. Cái đó có một đoạn thời gian lúc Nhị hoàng tử bị truyền Thành Yêu nghiệt, đó là một tiểu oa nhi phấn điều ngọc trác, mắt đen lúng liếng mở to tò mò nhìn chăm chăm

mọi người, trên mặt hoàn toàn không có đến sợ hãi người xa lạ, ngược lại là vẻ mặt tràn ngập tò mò.

Còn có trên người đặc biệt chuẩn bị bao bọc màu đỏ chói, khiến cho đứa nhỏ đáng yêu có vẻ vô cùng vui mừng.

Một tháng đứa bé vẫn không thể cười, thế nhưng đứa bé hình như trời sanh chính là có khuôn mặt tươi cười, dù là hiện tại trên mặt bé không có biểu cảm, nhưng cũng cho người cảm giác cũng là cười.

“Nhị hoàng tử thật là đáng yêu.”

“Nhị hoàng tử rất là có phúc khí.”

“Nhị hoàng tử bộ dạng thật giống hoàng thượng.”

Nhị hoàng tử.

Trương Vân Nguyệt nghe vào tai đều là nhị hoàng tử như thế nào như thế nào, trong lòng không ngừng oán thầm, đứa bé nơi nào ra ngoài giống như hoàng thượng? Nàng liền thế nào cũng cảm thấy nhi tử giống như nàng, một chút cũng không giống hoàng thượng.

Còn có cái gì có phúc khí à? Thân là hoàng tử án theo cái niên đại này cách nói vốn chính là có phúc khí được rồi. Nếu không làm sao có thể dẫn thân vào đến Thiên gia?

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

“Tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Miễn lễ, bình thân.” Thanh âm của hoàng hậu rất là đoan trang hòa nhã.

Mọi người sau khi đứng dậy Trương Vân Nguyệt kinh ngạc phát hiện vẻ mặt hoàng hậu có chút quái dị, hình như rất buồn bã??? Trương Vân Nguyệt vì mình nghĩ tới hình dung từ kinh ngạc.

“Đem nhị hoàng tử ôm cho Bồn cung.” Hoàng hậu ôn hòa cười nói, hình như Trương Vân Nguyệt mới vừa cảm giác là ảo giác.

“Nương nương, nhị hoàng tử sợ người lạ.” Ôm bảo bảo chính là Ngọc ma ma. Ngọc ma ma nghe được lời hoàng hậu nói giải thích một câu, nhưng không có cự tuyệt lời hoàng hậu. Cho nên lời nói là cự tuyệt này càng giống như là nhắc nhở.

Mà ta tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm của chúng ta, động tác tiếp theo không thể nghi ngờ là khiến Ngọc ma ma giải thích giống như là cần thiết, chỉ thấy Ngọc ma ma mới vừa đề hán đến tay hoàng hậu, tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm của chúng ta “oa ~” một tiếng rất không nề tình khóc lớn ra tiếng.

Hoàng hậu ôm đứa bé, tay thiếu chút nữa bởi vì đứa bé tiếng khóc mà buông ra, cũng may Ngọc ma ma vẫn luôn ôm, cũng không hoàn toàn buông ra.

Hoàng hậu nghi ngờ nhìn bé khóc thút thít thay vì nức nở sau khi trở lại tay Ngọc ma ma, chân mày không khỏi nhíu lại.

“Nương nương tha lỗi, chuyện lần trước cái bà vú đó đem con hù sợ, hiện tại đứa nhỏ này ra khỏi tỳ thiếp, cũng chỉ có vẫn chăm sóc bảo bảo ba ma ma cùng Cúc Hoa, các nàng có thể miễn cưỡng ôm một cái.” Dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt thật tốt là, đứa nhỏ này ra khỏi cái ôm của mẹ cũng chỉ nhận thức lòng ngực của cha hán thôi.

Nếu như là Triệu Khải Hâm ôm ngược lại có thể rời đi tầm mắt Trương Vân Nguyệt, nhưng là không thể vượt qua năm phút đồng hồ, vượt qua thì mặt mũi người nào cũng không cho, tuyệt đối oa oa khóc lớn.

Hoàng hậu thấy đứa trẻ trong ngực Ngọc ma ma khóc rất lớn tiếng, một là rất khỏe mạnh, điều này làm cho nàng rất là ghen tỵ, đồng thời trong lòng rất bất đắc dĩ.

“Vô sự, đứa bé thật đáng yêu.” Hoàng hậu cười nói ngồi vào chủ vị.

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc.”

“Miễn lễ, bình thân.” Triệu Khải Hâm nhìn phụ hoàng tử quý trên mặt đất, thần nhiên nói.

Triệu Khải Hâm ngồi vào bên cạnh hoàng hậu: “Đem Thiên nhi ôm tới cho trầm.”

“Hoàng thượng ngài không biết, ta mới vừa muốn ôm nhị hoàng tử, kết quả nhị hoàng tử mới đến trong lòng ta, sẽ khóc, như vậy tuổi nhỏ liền nhận thức rồi, có thể thấy được là một người thông tuệ.” Hoàng hậu nhìn đứa bé trong ngực Triệu Khải Hâm, từ ái nói.

Triệu Khải Hâm nghe hoàng hậu nói mất chột lóc: “Đứa bé nhận thức là chuyện rất bình thường, cùng thông tuệ cái gì cũng không liên quan.”

Hoàng hậu nghe Triệu Khải Hâm phủ nhận, không nói gì. Chỉ quay đầu hướng Trương Vân Nguyệt nói: “Muội muội hôm nay mặc thật đúng là đặc biệt.”

Bị hoàng hậu nhắc nhở như vậy mọi người mới phát hiện Trương Vân Nguyệt hôm nay mặc thật sự có chút không hợp quy củ, y phục kia vạt áo quá ngắn, hôm nay nằng nhưng khó được thấy trên triều đình mấy cái mệnh phụ kia, nên mặc chính thức một chút, nhưng nằng lại.

“Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, y phục này của tỳ thiếp vạt áo vốn là đủ dài, chỉ là tỳ thiếp phát hiện vạt áo quá dài ôm đứa bé đi bộ không dễ dàng, tỳ thiếp vì không muốn nhị hoàng tử bị ngã đem cho cắt vạt áo.”

“Thế nào, nhị hoàng tử lại vẫn muốn do Trương Tiệp Dư ôm toàn bộ quá trình hay sao? Vậy muốn bà vú cùng ma ma, các cung nữ làm cái gì?” Hoàng hậu cau mày không đồng ý nhìn Trương Vân Nguyệt, hình như cử chỉ của nàng giống như Thập Ác Bất Xá.

“Nhị hoàng tử nhận thức.” Trương Vân Nguyệt chỉ nói một câu nói sau lại chưa nói gì khác.

Nghe Trương Vân Nguyệt vừa nói như thế các mệnh phụ cũng nhớ tới, mới vừa hoàng hậu nương nương muốn ôm nhị hoàng tử, kết quả tay mới ôm qua đi nhị hoàng tử sẽ khóc rồi, mà bị Ngọc ma ma đón lấy sau có rất nhanh ngưng tiếng khóc.

“Chuyện này trăm cũng biết, bởi vì Thiên nhi mỗi lần rời đi cái ôm trong ngực mẫu thân tuyệt đối không thể vượt qua nửa giờ. Vì sợ nằng ôm đứa bé sẽ bị ngã ta cố ý yêu cầu không nên đem quần áo vạt áo làm quá dài.” Triệu Khải Hâm nói cắt đứt lời nói tiếp theo của hoàng hậu, cũng công nhận hành động lần này của Trương Vân Nguyệt.

Hoàng hậu trầm mặc nghe Triệu Khải Hâm nói, không có ai biết giờ phút này ở bên trong lòng của hoàng hậu đến cỡ nào phần hận cỡ nào đau đớn.

“Ngược lại, ta nhiều chuyện rồi.” Hoàng hậu nhìn đứa bé trong ngực Trương Vân Nguyệt cô đơn nói.

Triệu Khải Hâm không ngờ hoàng hậu thế nhưng lại dùng cái loại giọng điệu này nói chuyện, ngẩn người, không hiểu quay đầu nhìn hoàng hậu một cái: “Làm sao thế, hoàng hậu làm không sai, chuyện lần này là trăm không có nói trước, thông báo hoàng hậu một tiếng.”

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm nói như vậy, biết trong lòng hoàng hậu không thoải mái. Chỉ là nàng cũng không biết nên nói gì, nếu là có thể nằng là thật lòng không muốn ở trong hoàng cung này kiếm sống.

“Hoàng thượng, giờ lành sắp tới đây.” Quý Phi Hàn Ngọc Cầm thần nhiên nói, cắt đứt suy nghĩ của Triệu Khải Hâm cũng cắt đứt áy náy của Trương Vân Nguyệt.

Lại nói, nằng có cái gì đáng giá để áy náy hay sao? Đầu tiên, hiện tại thân thể này là ông trời cứng rắn kín đáo đưa cho nằng, không phải chính nằng nguyện ý muốn, còn như bây giờ thân thể này, thân phận đó cùng nằng càng thêm một chút quan hệ cũng không có, lúc nằng tới đây cũng đã là cái thân phận này rồi.

Nàng cũng không thể vì nói áy náy liền chạy khỏi hoàng cung? Không nói nằng có thể thành công hay không, đã nói thân phận của nằng bây giờ coi như thành công rồi đi hoàng cung chỉ sợ chờ nằng cũng sẽ là lệnh truy nã khắp cả nước.

Trên đời, nam nhân bình thường đều không có cách nào tiếp nhận nữ nhân của mình bên ngoài, càng không cần bàn tay khổng chế thiên hạ Hoàng đế rồi.

Nàng hiện tại duy nhất có thể làm chính là không đi, bởi vì được sủng ái đi tính kế nữ nhân trong hậu cung, những thứ khác nằng cũng không làm được.

Ý nghĩ trong lòng Trương Vân Nguyệt không ai có thể biết, bữa tiệc đi qua, hoàng hậu mang người rời đi Dao Hoa cung, Trương Vân

“Chủ tử, đám nương nương hậu cung đưa tới rất nhiều đồ, những thứ đồ này chúng ta nên xử lý như thế nào?” Xuân Hoa từ ngoài cửa đi vào hỏi, Xuân Hoa hiện tại quản lý kho cá nhân của Trương Vân Nguyệt.

“Đề phòng kho đi.” Trương Vân Nguyệt đối với đồ nữ nhân hậu cung đưa tới cũng không dám dùng, ai biết họ có thể hay không ở những đồ kia càng thêm đặc biệt gì gì đó.

“Chủ tử, nhiều vải tơ mềm mại như vậy, thật đều cắt hết sao? Nếu không tìm thái y tới đây xem những thứ này có vấn đề hay không, nếu là không có vấn đề thì sẽ dùng? Y phục của Nhị hoàng tử còn chưa đủ đây.” Xuân Hoa nhìn mấy mảnh lụa mềm mại này nói, vải mềm mại này là dùng để làm áo lót, hơn nữa là vải mềm mại nhất, làm quần áo cho trẻ sơ sinh là thích hợp nhất.

Trương Vân Nguyệt nghe Xuân Hoa nói, suy nghĩ một chút, nằng không có đồ cưới, trên người căn bản cũng không có tiền. Về phần đời trước trước kia tiền tiêu vật hàng tháng cái gì, mặc dù góp xuống tới một chút nhưng cũng chỉ là mấy trăm lượng, trong hoàng cung thật sự không tính là cái gì.

Huống chi trong hoàng cung bạc trừ bỏ thưởng nhân bên ngoài, mua đồ thật sự là không an toàn, dù sao không phải chính nằng tự mình đi ra ngoài mua, là những cung nhân khác trong cung mua. Ai biết ở nơi này quá trình sẽ đi qua mấy tay?

Vậy còn không như bây giờ, những thứ nữ nhân hậu cung đưa tới, ít nhất còn biết người nào ra tay.

Vì vậy bởi như vậy, nằng cần vải vóc làm quần áo cho con, chỉ có thể theo từ trong tay Hoàng đế. Như vậy ít nhất có thể bảo đảm an toàn.

“Thôi, ngày mai tìm thái y tới đây, y phục của bé, làm nhiều luôn là tốt.” Trương Vân Nguyệt nghĩ rồi nói ra.

“Chủ tử, ngài có nghĩ tới hay không liên lạc với người nhà bên ngoài cung?” Cúc Hoa đột nhiên hỏi chủ tử nhà mình.

“Không được.” Trương Vân Nguyệt vừa nghe Cúc Hoa nói, nhướn mày, vẻ chán ghét trên mặt thật sự là quá mức rõ ràng.

Lưu ma ma mặc dù không có thấy nét mặt Trương Vân Nguyệt cự tuyệt, nhưng nghe lời của nàng hiểu được ý của nàng, trong lòng nghi ngờ rồi.

“Tiếp dư thế nào?”

“Hừ. Không liên lạc cũng may, nếu là liên lạc, chỉ sợ không phải là họ cho ta tiền, mà là ta cho các nàng tiền.” Trương Vân Nguyệt trả lời coi như là giải thích một phen, tránh cho Cúc Hoa họ hiểu lầm mình giàu sang cũng không quản lý trong người.

“.....” Đám người Cúc Hoa chợt hiểu, ngược lại cũng không có ai đi hoài nghi lời Trương Vân Nguyệt, trong cung này quá nhiều người, gặp phải tình huống gia đình cung nữ dạng gì đều có, cho nên trường hợp của Trương Vân Nguyệt cũng không tính là đặc biệt gì.

“Nhưng chủ tử, trên người ngài bây giờ không có nhiều tiền, điều này làm cho người làm việc trong cung không có tiền bạc chỉ sợ là khiến cho họ không làm nữa.” Cúc Hoa cau mày lo lắng nói, nếu là lúc trước nàng sẽ không nói lời này. Trước chủ tử cho nàng thấy cảm giác chính là một người muốn an phận ở trong cung qua đến già, căn bản cũng không có tâm tư tiến thủ gì, nhưng hôm nay chủ tử cho nàng cảm giác không giống nhau.

“Họ không làm thì liền khiến cho họ không làm, tiền của ta cũng chỉ có như vậy, cũng không có cách nào biến ra.” Trương Vân Nguyệt như đưa đám nói, nàng cũng biết tình huống của mình bây giờ, nhưng có thể có biện pháp gì? Tất cả tiền hiện tại của nàng đều là hoàng thượng cho tiền thưởng, còn có để dành tiền tháng, những thứ khác sẽ không có.

Lưu ma ma một mực bên cạnh nghe hai chủ tớ Trương Vân Nguyệt đối thoại, không có ý định chen vào nói, hiện tại nàng đã từ bên cạnh Trương Vân Nguyệt điều đến bên cạnh nhị hoàng tử, chủ tử của nàng là nhị hoàng tử, Trương Vân Nguyệt hay chuyện tình của Tiếp dư đối với nàng đã không có quan hệ.

Trong Lăng Nguyệt cung, Huệ phi nghe cung nữ bẩm báo, trên mặt vẻ mặt vắn vẹo đáng sợ.

Lần trước, thời điểm sinh sản bố trí cục diện không có thương tổn đến Trương Vân Nguyệt, tuy nhiên nó khiến hoàng thượng tức giận, cho nên hôm nay, mặc dù nàng đã làm hết giải quyết xong trong tháng vẫn không có được thả ra. Nàng bây giờ bị cấm túc rồi.

“Nương nương, hôm nay là nhị hoàng tử của Trương Tiếp Dư đầy tháng.” Trương ma ma đứng ở một bên chủ tử nhà mình nói.

Kể từ khi chủ tử nhà mình thừa dịp lúc chính mình sinh con, động thủ đối với Trương Tiếp Dư, sau khi thất bại thì bị cấm túc rồi, sau lại lúc Trương Tiếp Dư sinh động tay chân, hôm nay đã có thể khẳng định là Tây Lâm phản bội.

Dù sao, người nhà Tây Lâm đã bị người xa lạ cứu đi, nhà mẹ Huệ phi đưa tới tin tức khiến Huệ phi biết tính toán của nàng đã rơi vào khoảng không.

“Người đi xuống.” Huệ phi lạnh lùng nói.

Trương ma ma không nói gì, xoay người đi khỏi nội thất. Ra khỏi chánh điện, Trương ma ma đột nhiên nghe được một hồi tiếng khóc yếu đuối của trẻ nít. Trương ma ma hồ nghi hướng phòng ngủ của tiểu công chúa đi tới.

“Các người đang làm gì?” Trương ma ma thấy bà vú cùng cung nữ ngồi ở một bên nhàn nhã uống trà, mà công chúa nho nhỏ cứ như vậy bị đặt lên giường, quần trong chán khóc sắc mặt đỏ bừng không người nào để ý tới.

“Ma ma tha mạng, nô tỳ, nô tỳ chỉ là.....” Bà vú cùng cung nữ thấy Trương ma ma bên cạnh Huệ phi nương nương đi vào, từng người một bị sợ đến quỳ trên mặt đất.

“Câm miệng” Quát một tiếng những người đó rốt cuộc an tĩnh lại.

Trương ma ma không để ý tới bà vú quỳ trên mặt đất nữa, mà là tiến lên ôm lấy tiểu công chúa vì khóc mà sắc mặt đỏ hết lên, nhẹ nhàng lắc lắc, nàng đang ôm lấy đứa bé trong nháy mắt đó, nàng hình như nghĩ thấy một mùi vô cùng không tốt, nhú nhú mảy, nghĩ tới có thể là ảo giác.

Rất nhanh Trương ma ma phát hiện, vô luận nàng lay động đứa bé thế nào cũng không dừng khóc, hoàn toàn không có ý dừng lại, nhú nhú mảy đặt đứa bé ở trên giường, nghĩ tới đợi lát nữa nhất định phải làm cho Huệ phi nương nương đem các loại nô tài không có lương tâm đưa đến Thận Hành tư đi. Vừa nghĩ tới vừa mờ mắt ra, kết quả nhìn đến tình cảnh lại làm cho sắc mặt Trương ma ma hoàn toàn tối.

Nàng thật là không ngờ trong hoàng cung thậm chí có người dám chạm trề một công chúa. “Coi như công chúa này không được mẹ ruột chào đón, nhưng nàng vẫn là nàng công chúa không phải sao? Nay cung nữ, bà vú thật không ngờ lại không để một công chúa ở trong mắt”

“Các người thật lớn mật. Các người chính là ở chỗ này sao chăm sóc công chúa sao? À? Tã này bao lâu không có đổi? Y phục này...” Trương ma ma lựa giận dăng cao chưa từng có.

Nhanh chóng tìm ra y phục sạch sẽ cùng bao quần trên người trẻ nhỏ thay ra, lúc này nàng mới hiểu được nàng nghe thấy được cái kia mùi là lạ không phải là cảm giác sai.

“Người tới!” Trương ma ma đè nén thanh âm ra khỏi miệng.

“Trương ma ma thế nào?” Vô nội thị Lăng Nguyệt cung đi vào.

“Hãy đem mấy bà vú cùng cung nữ đưa đến Thận Hành tư đi.” Trương ma ma lạnh lùng nhìn mấy người quỳ trên mặt đất, căn bản cũng không đi để ý tới những người đó khóc thút thít cầu xin tha thứ.

Trương ma ma cảm thấy hôm nay chuyện này nhất định phải làm cho Huệ phi biết, coi như Huệ phi thật sự không thích nữ nhi này, ít nhất cũng phải khiến Huệ phi làm được mỗi ngày gặp nữ nhi này một lần nữ nhi, nói như vậy hơn nữa mình cũng theo, những cung nữ cùng bà vú kia cũng không dám quá mức chậm trễ công chúa nhỏ.

“Ma ma người không có việc gì ôm nàng tới đây làm cái gì?” Huệ phi vô cùng không được nguyên ý thấy con gái gầy yếu của mình, cảm thấy nếu như không phải là bởi vì chính nàng cũng sẽ không thất bại như vậy.

“Nương nương.” Trương ma ma khó được nghiêm túc nhìn Huệ phi.

“Làm sao người nói chuyện với ta như vậy? Có phải hay không không đem ta đây là chủ tử để ở trong mắt?” Huệ phi thấy ma ma thế nhưng cùng mình lớn nhỏ một tiếng, trong lòng lửa giận vọt bốc lên.

“Nương nương, Ngài đây là người nào? Đây là nữ nhi của ngài. Là ngài hoài thai mười tháng may mắn may mắn đau khổ sinh hạ ra nữ nhi. Đây là Cảnh Hi vương triều Đại công chúa của chúng ta.” Trương ma ma nhìn Huệ phi, nghĩ tới lần này vô luận như thế nào cũng muốn cho chủ tử của mình tỉnh ngộ lại.

Huệ phi nghe Trương ma ma lời, bĩu môi nói: “Không cần người nói ta cũng biết rõ, nhưng nàng dù là công chúa đó cũng không phải là ta muốn. Ta nghĩ muốn là hoàng tử. Người có hiểu hay không? Ta nghĩ muốn hoàng tử. Hoàng tử.”

“Nương nương, chẳng lẽ ngài làm mẹ như vậy sao? Ngài cũng chưa có nghĩ tới, nếu để cho hoàng thượng biết ngài đối với con của hần như vậy, hoàng thượng sau này vẫn còn sẽ cho phép ngài mang thai sao? Nương nương, Ngài coi như dù không thích nàng như thế nào, nàng cũng là con gái của ngài a. Chẳng lẽ ngài muốn con gái của ngài bị nô tài khi dễ sao?”

Trương ma ma cảm giác mình không hiểu chủ tử của mình rồi, làm mẹ như nhau, con nhỏ bệnh tật như nhau, nhưng hoàng hậu cùng Huệ phi chênh lệch không phải nhỏ tí tẹo”

Huệ phi vừa nghe con gái của mình bị nô tài khi dễ?

“Chuyện gì xảy ra?”

Trương ma ma vội vàng đem chuyện mới vừa rồi nói một lần, Trương ma ma cho là Huệ phi nhận thức được sai lầm của mình, trong lòng còn có chút vui mừng, kết quả.

“Người là làm như thế nào? Dĩ nhiên cũng khiến chuyện như vậy xảy ra? Cái người này sao vô dụng, ta giữ lại người có ích lợi gì?” Huệ phi nhìn Trương ma ma quát lớn.

Trương ma ma nghe Huệ phi nói, không dám tin ngẩng đầu nhìn Huệ phi, nhất thời đang lúc quên phản ứng.

“Người cút xuống cho ta.” Huệ phi quát lạnh một tiếng, ghét bỏ liếc đứa trẻ trong ngực Trương ma ma một cái, xoay người vào nội thất.

Huệ phi phản ứng tuyệt đối ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Trương ma ma nhất thời đang lúc sững sờ nhìn theo Huệ phi nói rồi đi chánh điện.

Chuyện bên này Lăng Nguyệt cung, Dao Hoa cung bên kia không biết, nhưng cung Thái Cực của Triệu Khải Hâm lại biết đại khái.

Triệu Khải Hâm nghe nội thị bẩm báo, cũng không có quá nhiều phản ứng, giống như Huệ phi làm đều nằm trong dự liệu của hần.

Buổi chiều ngày hôm sau, bên trong Dao Hoa cung.

“Đặng thái y, ông đã tới, lại muốn làm phiền ông rồi.” Trương Vân Nguyệt thấy đi vào là người quen cũ, thở phào nhẹ nhõm, đối với Đặng thái y, nàng vẫn tương đối tin tưởng, dù sao trong lúc nàng mang thai vẫn luôn là Đặng thái y điều trị cho nàng, ở phương diện này vẫn không có xảy ra việc gì, bày tỏ Đặng thái y không có bị phi tử hậu cung thu mua.

“Thần không dám, đây tất cả đều là chuyện thuộc bốn phận của vi thần.” Đặng thái y sau khi hành lễ liền bắt đầu nghiêm túc kiểm tra những thứ vãi vốc kia.

Về phần những đồ dùng gì, Trương Vân Nguyệt không để cho Đặng thái y kiểm tra, một mặt nàng cũng không chuẩn bị dùng những đồ dùng đó, mặt khác là nàng cũng không muốn làm khó cho Đặng thái y.

Kiểm tra vãi vốc có thể nói là bởi vì nàng đối với nuôi dưỡng và dạy dỗ đứa bé cũng không quen thuộc, cho nên khiến Đặng thái y tới những vãi vốc có thể cho làm y phục cho bé, những không thể. Dù là lấy có người của hậu cung cũng sẽ không tin tưởng, nhưng ít nhất cho người nói không nên lời, cũng không được gì, không phải sao?

Đặng thái y nghiêm túc kiểm tra những thứ vãi vốc này, rất nhanh sắc mặt của Đặng thái y đổi một cái.

“Thật có vấn đề?” Cúc Hoa ở một bên hầu hạ thấy Đặng thái y đổi sắc mặt, trong lòng cả kinh bật thốt lên hỏi.

Đặng thái y không có trả lời vấn đề câu hỏi, mà là tiếp tục nghiêm túc kiểm tra những thứ đó.

Đặng thái y mặc dù không lên tiếng, nhưng đám người Trương Vân Nguyệt cũng hiểu được những thứ vãi vốc này là có vấn đề. Trương Vân Nguyệt may mắn vì mình kêu Đặng thái y tới kiểm tra những thứ đồ này.

“Oa oa oa oa ~” bảo bảo đột nhiên cất tiếng khóc vang lên, trong điện không khí trong khoảnh khắc đó cứng ngắc từng cái.

“Đặng thái y, ông cứ tiếp tục.” Ngừ điệu Trương Vân Nguyệt khiến chính nàng cũng không thể tin được lại rất trầm ổn, trong chớp nhoáng này Trương Vân Nguyệt lần nữa nhận thức được thái độ nữ nhân hậu cung đối với mẹ con nàng, tuyệt đối là từ khừ rồi mừng.

Trương Vân Nguyệt đến gian trong ôm lấy đứa bé, êm ái dụ dỗ. gương mặt nhi tử đáng yêu, tất cả tính toán của nữ nhân hậu cung giống như đều cho ngăn cách bên ngoài.

“Chủ tử, ngài chớ suy nghĩ quá nhiều, hoàng thượng sẽ không để cho người thương tổn được nhị hoàng tử.” Xuân Hoa nhìn chủ tử nhà mình nói. Nhìn nụ cười trên mặt chủ tử, nàng đã cảm thấy nữ nhân trong hậu cung đều là khốn kiếp.

Chủ tử của nàng an phận nuôi đứa bé, không có hại hơn người, không có tính toán hơn người, tại sao nữ nhân hậu cung liền không tha cho chủ tử của mình đây?

“Ừ. Bảo bảo, bảo bảo, mẫu thân sẽ bảo vệ con, mẫu thân sẽ không để cho người khác thương tổn con.” Trương Vân Nguyệt cười nói.

“Đi, đem những thứ ta làm đó lấy ra, ta muốn cùng bảo bảo cùng nhau chơi đùa.” Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nhìn Xuân Hoa cười nói.

“Chủ tử, ngài sẽ không lại muốn. . . .” Lý Ma Ma vừa nghe Trương Vân Nguyệt nói, đầu đầy vạch đen, mới vừa rồi cảm thấy đây là một mẫu thân dạt tiêu chuẩn, hiểu được bảo vệ con trai, nhưng là, điều này cũng tốt, nàng mới muốn chơi đùa rồi, mẫu thân này liền bắt đầu nghĩ trêu con trai của mình rồi.

Xuân Hoa cũng mặc kệ những thứ khác, nàng cảm thấy chủ tử nhà mình làm vật kia thật đáng yêu a.

Chỉ chớp lát Xuân Hoa lấy ra một bộ đồng phục con hồ, y phục kia chính là cho trẻ em mới sinh mặc.

“Ma ma, thay cho bảo bảo?” Trương Vân Nguyệt thấy y phục trong tay Xuân Hoa, vui vẻ, quay đầu liền chuẩn bị cho đứa con nhà mình thay, nhưng một, ơ kia, vốn là con trai nhỏ nằm ở trên giường bị Lưu Ma Ma ôm đi nha.

Nhìn nét mặt kia của Lý ma ma, lúc cùng cô gái mặt tựa ác nhân đối mặt, thật buồn cười rồi. Nhưng khéo miệng Trương Vân Nguyệt câu một chút không cười được: “Ma ma... Ta là mẹ ruột của con ta a, không phải mẹ kế kia mà, có cần hay không loại về mặt này à?”

“Tiếp dư ngài, y phục này, ách, mặc dù thật đáng yêu, nhưng là thật sự có tổn hại uy nghiêm hoàng gia. Nếu như bị hoàng thượng biết, hoàng thượng sẽ không vui, ngài quên đi?” Lưu ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt khéo miệng cùng biểu cảm nét mặt đáng thương, run rẩy a.

“Ma ma. Y phục này rất ấm hòa, ngời, là dùng da hồ thật may.” Trương Vân Nguyệt rất nghiêm túc nhìn Lưu ma ma. Mặc dù nàng rất muốn đứa con nhà mình mặc cái bộ đồ công sở này, nhưng không có nghĩa là nàng thật cũng không chú ý thân thể con trai mình rồi.”

Y phục này nhưng dùng hết da hồ may, tuyệt đối giữ cho ấm

Lưu ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt, giống nhau nghiêm túc nói: “Chờ mùa xuân sau lại cho nhị hoàng tử mặc cái y phục này? Lão nô cảm thấy lúc đó sẽ tốt hơn một chút.”

“Tốt.” Trương Vân Nguyệt thấy vẻ mặt kiên quyết của Lưu ma ma, biết mình tính toán là không thể nào thành công, bắt đầu đi bừa mồm đồng ý.

“Chủ tử, Đặng thái y đã kiểm tra xong toàn bộ chỗ vãi đó rồi.” Giọng nói của Cúc Hoa nghe có chút khác thường.

Vốn là về mặt đã bình tĩnh, thân thể Trương Vân Nguyệt cứng đờ, đi ra ngoài. “Ma ma không nên đem ôm bé ra.” Trương Vân Nguyệt không muốn con của mình có một tí một chút cơ hội nào tiếp xúc những thứ đồ không nên tiếp xúc đó”

“Đặng thái y, ông nói.” Trương Vân Nguyệt mặt kiên định nhìn Đặng thái y, bày tỏ mình đã chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận sự thật.

“Vi thần đã nói, vãi Tiếp dư lấy ra chỉ có năm cuộn là sạch sẽ, hơn nữa còn là năm cuộn này không thích hợp làm quần áo cho em bé.” Đặng thái y nói xong, trong lòng kêu lên một tiếng sợ hết hồn hết vía a.

Chương 62.3

Ông vốn thấy bởi vì Trương Vân Nguyệt cho mình đến kiểm tra những thứ vãi vốc này, cảm thấy Trương Vân Nguyệt thật sự là cẩn thận quá mức cẩn thận, dù sao những thứ kia không được ghi chép là ai đưa tới, người nào sẽ có gan lớn như vậy, cứ như vậy trắng trợn đưa những thứ vãi vốc có vấn đề này cho nàng?

Nhưng sau khi đã kiểm tra Đặng thái y mới phát hiện, Trương Tiệp Dư căn bản cũng không có lo ngại thừa. Thậm chí, nếu không phải lần này nàng cẩn thận, chỉ sợ không cần hơn tháng tính mạng nhị hoàng tử nhất định không bảo vệ được.

“Đặng thái y có thể nói cho ta nghe một chút đi, những thứ vải vóc này đều có vấn đề gì sao?” Trương Vân Nguyệt nhìn Đặng thái y nói, tay chân có chút lạnh lẽo. Trong lòng tự nói với mình, Trương Vân Nguyệt người phải kiên cường, người phải tinh táo, người không thể hốt hoảng, không thể rối loạn tay chân. Người phải cường đại lên, phải bảo vệ tốt Nhi Tử phải dựa vào chính người, cường đại lên”

“Dạ, phần lớn cũng là các vị thuốc làm cho con người suy yếu, nhưng thứ thuốc nhuộm kia có thể khiến trẻ con khó thở.” Nói tới chỗ này trong lòng Đặng thái y rất là cảm khái, những nữ nhân hậu cung này xem như những tâm cơ gì đều đem ra hết.

Thuốc nhuộm khiến trẻ con khó thở không dùng được ở thích hợp làm quần áo cho đứa bé, mà là vải vóc dùng cho người bình thường. Nếu như là người bình thường, chỉ sợ coi như kiểm tra vải vóc cũng chỉ nghĩ tới kiểm tra vải làm quần áo cho trẻ con, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến đem tất cả vải vóc cũng kiểm tra một lần. Như vậy thuốc nhuộm trên vải cũng sẽ bị bỏ qua.

Lời như vậy, chỉ sợ đến lúc đó nhị hoàng tử liền nguy hiểm.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc nghe Đặng thái y đem chút vải vóc có thuốc nhuộm một dạng giống nhau nói xong, trên mặt vẻ mặt từ mới bắt đầu sợ hãi tái nhợt đến cuối cùng bình tĩnh.

Cúc Hoa lo lắng nhìn chủ tử nhà mình, nàng thật là không ngờ trên những thứ vải vóc này cư nhiên sẽ có nhiều vấn đề như vậy. Những cuộn vải này cũng không phải cùng một lúc thường xuống, có rất nhiều vải vóc là lúc Trương Vân Nguyệt trở thành Tiệp dư được ban thưởng, nói cách khác, tại cái thời điểm đó nữ nhân hậu cung cũng đã bắt đầu tính toán trong bụng của nàng có thể xuất hiện đứa bé.

“Đặng thái y, ta có thể cầu xin ông một chuyện không?” Trương Vân Nguyệt nhìn Đặng thái y, trong ánh mắt từ từ cầu khẩn.

“.....” Đặng thái y trầm mặc, ông không biết Trương Vân Nguyệt sẽ cầu xin ông cái gì, nhưng là trực giác chính ông cảm thấy, Trương Vân Nguyệt thỉnh cầu không phải ông có thể dễ dàng đồng ý”

“Đặng thái y ông yên tâm, Trương Vân Nguyệt ta không phải người không biết tốt xấu, chỉ thỉnh cầu nếu là hoàng thượng không cho phép, vậy ông coi ta như chưa nói.” Trương Vân Nguyệt nghiêm túc nhìn Đặng thái y, vốn chỉ muốn gạt Triệu Khải Hâm, nhưng sau lại suy nghĩ một chút chuyện này nhất định là không gạt được, như vậy nếu không bằng trực tiếp qua bên ngoài tốt hơn.

Dù sao nàng cũng không chuẩn bị hại người, nàng muốn làm chính là che chở con mình.

Đặng thái y nghe ý tứ này của Trương Vân Nguyệt, hình như chuyện này muốn cùng hoàng thượng thương lượng? Chỉ là, Đặng thái y vẫn không có lập tức đồng ý ngay, chuyện này còn là chờ Trương Vân Nguyệt cùng hoàng thượng nói xong rồi lại nói.

Trương Vân Nguyệt thấy Đặng thái y không có bày tỏ, cũng không còn nói thêm gì nữa, chỉ là làm cho người ta đem chút vải vóc có vấn đề tất cả đều đóng gói tốt, chuẩn bị chờ hoàng thượng tới, giao cho hoàng thượng.

Trương Vân Nguyệt rất rõ ràng, mình ở trong hậu cung căn bản không có bất kỳ căn cơ nào, những chuyện này để cho nàng tra, nàng cũng tra không ra nguyên do vì sao, còn không bằng trực tiếp giao cho hoàng thượng. Nhưng Trương Vân Nguyệt lại rất rõ ràng nếu như trong tay mình hoàn toàn không ai, tất cả mọi chuyện đều chờ đợi Triệu Khải Hâm, vị hoàng đế này đến để giải quyết, chỉ sợ tương lai chờ nàng sẽ là số mạng bị vứt bỏ.

Sau khi Đặng thái y rời đi, Trương Vân Nguyệt xoay người lại tiến vào trong nội thất cùng bảo bảo sống chung một chỗ đi.

Ban đêm, Trương Vân Nguyệt sai Cúc Hoa đi mời Hoàng đế.

Mà việc làm của Trương Vân Nguyệt người hậu cung cũng biết rồi.

Trong cung Lăng Nguyệt.

“Nàng ta nhanh như vậy liền không nhận được rồi hả? Hừ. Trước kia thời điểm còn làm ra vẻ không muốn, hiện tại, còn không phải là sống chết bám lấy hoàng thượng.” Huệ phi hừ lạnh một tiếng nói.

Trương ma ma cúi đầu trầm mặc, nói thật trong lòng Trương ma ma cảm thấy Trương Vân Nguyệt làm không sai, dù sao hiện tại người có con trai không đúng? Không phải mỗi bà mẹ đều giống Huệ phi đem con mình cho người xa lạ .

Một loại mẫu thân vậy cũng là vì đứa bé mưu đồ, hiện tại Trương Vân Nguyệt biểu hiện như vậy, Trương ma ma mới cho là bình thường.

Bên trong Phượng Minh cung.

“Đặng thái y đi Dao Hoa cung? Biết là đi làm cái gì rồi hả? Còn đi mời hoàng thượng? Các người thế nào không còn sớm tới bẩm báo?” Hoàng hậu cau mày nhìn Cẩm Tú phía trước.

“Nô tỳ có tới bẩm báo, chỉ là hoàng hậu nương đang xử lý cung vụ, nói là có thể nhị hoàng tử xảy ra chuyện cho nên mới xin Đặng thái y .” Cẩm tú cúi đầu quỳ trên mặt đất nhỏ giọng hồi bẩm.

Bên trong Hoa vũ cung, Hoa Âm điện.

Quý Phi Hàn Ngọc Cầm là vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ngoài cửa sổ thân nhiên nói: “Nữ nhân này bắt đầu không an phận .”

Nhạc Trà vừa nghe chủ tử nhà mình nói, vội vàng cúi đầu làm như không nghe thấy. Nữ nhân hậu cung an phận tuyệt đối sống không lâu.

Ở trong Cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm nghe được Vương Kỳ bẩm báo nói là người bên Dao Hoa cung tự mình đi tới, trong lòng một hồi nghi ngờ, trong ấn tượng của hắn Trương Vân Nguyệt không phải một người sẽ đến cung Thái Cực lôi kéo người.

“Bên Dao Hoa cung đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Khải Hâm nhìn Vương Kỳ hỏi.

Vương Kỳ nghe Triệu Khải Hâm đặt câu hỏi, trong lòng kinh ngạc, hoàng thượng đối với chủ tử Dao Hoa cung thật đúng là tin tưởng a. Coi như tín nhiệm này chính là ở những việc trong hậu cung, tuy nhiên nó cũng không bình thường rồi. Trong lòng nghĩ như thế nào Vương Kỳ trên mặt lại không biểu hiện ra.

“Buổi chiều, Đặng thái y đi một chuyến đến Dao Hoa cung.”

“Bãi giá Dao Hoa cung.” Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói ra.

Bên trong Phụng Minh cung.

:Nương nương, hoàng thượng đi đến Dao Hoa cung.”

“Nhanh như vậy?”

Hoàng hậu vừa nghe Cẩm Tú nói thì ngẩn người, nàng nghĩ tới hoàng thượng sẽ đi Dao Hoa cung, dù sao trong Dao Hoa cung có một nhị hoàng tử khỏe mạnh, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy, cơ hồ là người của Dao Hoa cung vừa đi cung Thái Cực, hoàng thượng liền lên đường rồi.

Cẩm Tú không nghe hoàng hậu trả lời, hoàng hậu cũng không cần người trả lời.

“Quên đi, người đi xuống, làm cho người ta chú ý tình huống bên trong Dao Hoa cung.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.”

Phụng Minh cung, trong chánh điện chỉ còn lại hoàng hậu cùng Trương ma ma cùng với Mễ ma ma, hoàng hậu đột nhiên nhỏ giọng nói: “Ma ma. Đại hoàng tử hiện tại như thế nào? Người nói hoàng thượng còn nhớ rõ Đại hoàng tử sao?”

Hai ma ma cúi đầu không dám trả lời, hoàng thượng đã thật lâu chưa từng đi thăm Đại hoàng tử rồi. Đại hoàng tử đối với hoàng thượng là rất ngưỡng mộ, hoàng hậu nương nương cũng rất muốn cho hoàng thượng đi gặp hắn, chỉ là mỗi lần hoàng hậu nói đến Đại hoàng tử chung quy lại là khiến hoàng thượng cho bỏ đi rồi.

Hoàng hậu hiểu hoàng thượng là không muốn thấy Đại hoàng tử, bắt đầu hùa hạ nàng oán hận qua, nhưng sau lại theo cơ sở ngầm của mình nhận được tin tức, hoàng thượng không phải là không nguyện ý đi quan tâm Đại hoàng tử, mà là Đại hoàng tử thân thể quá kém, hoàng thượng sợ mình thấy Đại hoàng tử, đối với Đại hoàng tử sinh ra tình cảm quá sâu, sau này Đại hoàng tử rời đi, hắn không chịu nổi.

Nhưng cho dù có hiểu biết rõ những thứ này thì như thế nào? Phải nói hoàng hậu đối với hoàng thượng không hề oán hận là chuyện không thể, chỉ là từ đó nàng cũng không dám cũng không nguyện đi thỉnh cầu hoàng thượng đi gặp Đại hoàng tử nữa.

Dù sao vô luận nàng cầu xin thế nào cũng không cầu được hoàng thượng đi gặp hắn, vậy thì cần gì mỗi lần cũng đầy cớ lòng mong đợi sau lại thất vọng đây? Chỉ có thể chính nàng đối với nhi tử khá hơn nữa một chút.

Bên trong Dao Hoa cung.

Triệu Khải Hâm đến lúc Trương Vân Nguyệt, một người ngồi ở chủ vị, thái độ rất nghiêm túc rất nghiêm túc.

Khiến Triệu Khải Hâm đột nhiên bước vào cảm thấy rất là kinh ngạc, Trương Vân Nguyệt thời điểm nào dùng cái nét mặt quá mức nghiêm túc này đối mặt hắn rồi?

“Tham kiến hoàng thượng.” Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm tới, vội vàng hành lễ.

“Bình thân.”

“Ái phi hôm nay tìm trẫm vì chuyện gì?”

“Nghĩ đến hoàng thượng đã biết cận thân buổi chiều hôm nay tìm Đặng thái y tới Dao Hoa cung một chuyện rồi. Cận thân phải nói chuyện cùng Đặng thái y tới chuyện có liên quan.” Nói xong, Trương Vân Nguyệt tầm mắt dạo qua một vòng những cung nữ nội thị khác trong chánh điện.

“Chuyện nơi này, các người tất cả lui ra.” Triệu Khải Hâm nhíu mày nhìn Trương Vân Nguyệt, nàng chuẩn bị muốn làm cái gì, chưa từng có một phi tử

dám để cho hắn đem người bên cạnh cho lui, chẳng lẽ nói sau khi sinh đứa bé thật liều lĩnh rồi hả? Ở trong lòng Triệu Khải Hâm không khỏi hiện lên tâm tình thất vọng.

"Hoàng thượng, thiếp thân van ngài cứu cứu hoàng nhi." Trương Vân Nguyệt thấy trong chánh điện không còn ai rồi, hơn nữa chánh điện cửa chính cũng đóng lại, sau khi xác định người bên ngoài không tới nơi này mới đột nhiên quỳ xuống nói.

"Hả? Ái phi nói thế ý gì? Chẳng lẽ có người muốn hại hoàng nhi hay sao?" Triệu Khải Hâm nhìn về mặt Trương Vân Nguyệt không hiểu, hắn chờ nàng rót cuộc là có thể coi là tính kế người nào"

"Hoàng thượng, thiếp thân vào cung sau vẫn là thân phận cung nữ, tiền tháng tuy có một chút, nhưng cũng không nhiều lắm, cũng có thể ở trong cung này, thiếp thân về bạc này thật sự không thể làm cái gì. (chẳng lẽ muốn cùng ta muốn bạc?)

Thiếp thân vốn là cũng không nhớ cái gì, dù sao thiếp thân cũng không cần dùng bạc thu mua cung nhân, bạc không bạc, thiếp thân cũng không có chút để ý. Dù sao thiếp thân cùng hoàng nhi cần dùng gì đó, trong cung cũng sẽ chuẩn bị xong.

Thì ra là cận thân cũng không nhớ nhiều như vậy, chỉ là muốn tìm thái y tới xem những thứ vải vóc có hay không chuyện gì làm y phục. Ba ma ma bởi vì chăm sóc hoàng nhi, thiếp thân sẽ không làm cho các nàng tiếp tục trông nom những chuyện này.

Chỉ là thiếp thân lại không nghĩ rằng, không ngờ, ô ô ~" Trương Vân Nguyệt nói xong liền khóc rồi, nàng thật lòng cảm giác mình đáng thương a, người nói nàng ở hiện đại ngày trôi qua thật tốt kết, quả không giải thích được đã xuyên không rồi, xuyên qua thì xuyên qua, còn xuyên qua thành cung nữ bỏ lên giường thành cung phi, điều này cũng làm cho thôi, nàng thật tốt không có hại người không muốn tranh thủ tình cảm, nàng liền muốn hảo hảo nuôi con trai, nàng thế nào tha?

Những người đó cứ như vậy không thuận mắt, các loại độc dược tính toán cái gì cũng hướng trên người nàng chào hỏi? Cuộc sống này làm sao sống à?"

"Ái phi mau dậy đi, thế nào nói xong lại khóc rồi hả ?" Triệu Khải Hâm cảm thấy buồn cười, nhìn Trương Vân Nguyệt khóc rất là uất ức, người không biết còn tưởng rằng hắn, vị hoàng đế này thế nào khi dễ nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Trương Vân Nguyệt nghe ra ý cười trong lời nói của Triệu Khải Hâm, chỉ cảm thấy uất ức hơn, người nói xem nàng như vậy là vì ai chứ? Không phải đều vì nam nhân trước mắt sao? ? Mặc dù nàng rất rõ ràng Triệu Khải Hâm là hoàng đế, là một người không dựa vào được, nhưng, hiện tại nàng không dựa vào Triệu Khải Hâm thì còn có thể dựa vào ai chứ?

Cho nên, khóc? Dùng sức khóc dữ dội, nhất định phải truyền hết sự uất ức và đáng thương của mình lại cho hắn, ít nhất cho hắn biết, mình không có năng lực tự vệ!

Triệu Khải Hâm thấy Trương Vân Nguyệt thật sự khóc rất đau lòng, nhưng cũng đành bó tay vì bây giờ mình không có kinh nghiệm dụ dỗ người khác, bảo cung nữ ma ma phía ngoài đi vào thì hình như lại có chút mất mặt, cho nên Triệu Khải Hâm chỉ có thể lúng túng mặc cho người khác rơi lệ ướt áo trước ngực mình. . . .

Đối với một người lúng túng một người uất ức trong chánh điện, mọi người bên ngoài cửa chánh điện ai cũng kinh hãi không thôi, nhất là mấy người Cúc Hoa đi theo bên cạnh Trương Vân Nguyệt, trong lòng càng thêm lo lắng không ngừng, chỉ sợ chủ tử của các nàng làm chuyện gì khiến hoàng thượng tức giận làm hoàng thượng trách phạt các nàng.

Nếu tốt thì sao chủ tử lại khóc đau lòng như vậy? Mấy người Cúc Hoa suy nghĩ trong lòng, nhưng cũng không dám tùy ý đi vào, chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng và chờ đợi.

"Nác, nác?" Khóc gần nửa giờ, Trương Vân Nguyệt rót cuộc ngưng khóc, nấc cục một cái.

"Khóc xong rồi? Vậy thì." Triệu Khải Hâm cau mày hơi ghét bỏ gương mặt trời hết phấn son vì khóc của Trương Vân Nguyệt, nhưng nên cảm tạ vì Trương Vân Nguyệt chưa bao giờ trang điểm đậm, cho nên mặc dù mất phấn son, thì cũng chỉ thêm vài dấu hồng nhạt, đây là má hồng mà Cúc Hoa đánh lên cho nàng.

Chỉ là không có má hồng và son môi che giấu, sắc mặt trắng bệch của Trương Vân Nguyệt đều bại lộ hết trước mặt của Triệu Khải Hâm.

Trương Vân Nguyệt bị Triệu Khải Hâm hỏi, liền khổ não nghĩ tới việc mình vừa mới làm, nhất thời tròn tròn mắt, nàng không ngờ mình lại làm ra chuyện như vậy, thật lòng cảm thấy mình ngu hết sức!

"À, hoàng thượng, đều là lỗi của thiếp thân, thiếp thân lập tức bảo Vương tổng quản đi lấy y phục cho ngài." Trương Văn Nguyệt nói với Triệu Khải Hâm, mắt không chớp cũng không dám nhìn Triệu Khải Hâm, thật sự là quá xấu hổ phải không? Nàng từ lúc lớn lên hiểu chuyện đến giờ chưa từng khóc như thế! Thật là không ngờ sau khi sinh con làm mẹ rồi lại đột nhiên khóc đau lòng như vậy, mất mặt quá!

"Hiện tại biết xấu hổ? Lúc này khóc thê thảm thế sao không cảm thấy mất mặt?" Triệu Khải Hâm méo miệng, khá là không thích phản ứng trốn tránh sau đó của Trương Văn Nguyệt. Dĩ nhiên hẳn tuyệt đối tuyệt đối không thừa nhận lúc này Trương Văn Nguyệt khóc như vậy khiến trong lòng hắn có phần không thoải mái.

Ở trong ấn tượng của hắn, mặc dù Trương Văn Nguyệt không phải người thông minh, cũng không có khả năng gì, nhưng tuyệt đối là người rất bình tĩnh thành thực. Người như vậy sau khi trở thành mẫu thân thì phải chừng chặc hơn chứ, lúc nàng ấy mang thai, nhiều lần bị tính toán để cái thai bị hư, nhưng lần nào cũng vô tác dụng mà!

Một chiều vào ngày sinh con đó dù Triệu Khải Hâm cảm thấy rất thô lỗ, nhưng hiệu quả quả thật rất tốt mà?

"Hoàng thượng, thiếp thân tìm ngài tới là có chuyện muốn thương lượng!" Trương Văn Nguyệt cảm thấy không nên rồi rầm ở vấn đề xấu hổ hay không nữa, có lẽ tiếp tục rồi rầm nữa thì nàng sẽ tự chôn mình mất, vị hoàng đế này trước mắt hiển nhiên là người có da mặt siêu cấp dày.

"Chánh sự?" Triệu Khải Hâm nghiêm túc nhìn Trương Văn Nguyệt, mặc dù âm vệ được an bài quan sát chuyện tình ở hậu cung, nhưng lúc Đặng thái y và Trương Văn Nguyệt nói chuyện thì âm thanh không phải rất lớn, cho nên âm vệ phía ngoài cũng không biết.

Chỉ biết là Trương Văn Nguyệt tìm Đặng thái y tới kiểm tra vài vóc, mà những vài vóc kia phần nhiều là có vấn đề.

"Thiếp thân muốn học dùng độc với Đặng thái y." Trương Văn Nguyệt nói thật cẩn thận rồi nhìn Triệu Khải Hâm một cái, xác định Triệu Khải Hâm không có lập tức đổi sắc mặt, mới tiếp tục nói: "Thiếp thân không muốn hại người, thiếp thân chỉ muốn bảo đảm lúc ở bên ngoài thì những loại độc đó không thông qua tay chân của thiếp thân dính vào người hoàng nhi.

Cho dù có ba ma ma và Đặng thái y giúp đỡ, thiếp thân cũng không cách nào bảo đảm có thể chân chính an toàn không ngại, dù sao người luôn có lúc lơ là, cũng không có biện pháp bảo đảm ba ma ma có thể luôn đi theo hoàng nhi.

Do sau khi thiếp thân mang thai đã có nhiều lần bị đầu độc, khiến thiếp thân cảm thấy hậu cung . . . hậu cung này hình như có một cái tay đang âm thầm đẩy. Thiếp thân không có nhà mẹ như các nương nương khác, hơn nữa thiếp thân nghe ý của Đặng thái y, ông ấy cho rằng những chất độc kia đều là loại nổi tiếng nhiều đời, thiếp thân không tin gia tộc của các nương nương đó đều có loại thuốc ‘ nổi tiếng nhiều đời ’."

Với lại Trương Văn Nguyệt có thể nghĩ ra ý tưởng này cũng không phải do nàng rất thông minh, cũng không phải là do có trí nhớ của kiếp trước, trí nhớ về kiếp trước của cơ thể này hoàn toàn không có năng lực đó.

Không biết là do sau khi nàng ấy chết mới xuất hiện những loại độc dược này, hay là kiếp trước địa vị của nàng ấy quá thấp nên cho dù có nàng ấy cũng không biết, dĩ nhiên Trương Văn Nguyệt thích khuynh hướng sau hơn.

Có thể nghĩ đến có liên quan đến tiền triều là do kiếp trước nàng đã đọc một quyển sách, một quyển tiểu thuyết trùng sinh cung đấu, hình như là viết cung nữ thái giám cung đình tiền triều đã đưa bốn hết tất cả chủ tử ở tiền triều, thậm chí những thế hệ sau của vương triều đó cũng bị các thái giám và cung nữ này khống chế.

Trương Văn Nguyệt cảm thấy, tất cả chuyện mình gặp phải đều có phần dính dáng đến tiền triều, ai biết có phải giống với trong sách đó viết không? Nếu không phải, hoàng đế tra xét cũng không sao, nếu như là vậy. . .

Triệu Khải Hâm nghe Trương Văn Nguyệt nói, đôi mắt hơi híp, hắn chưa từng nghĩ đến phương diện này. Chủ yếu là bởi vì hắn cảm thấy dư nghiệt tiền triều đã bị trừ sạch sẽ. Chuyện này đã trải qua hai vị Đế Vương, hắn là người thứ ba rồi.

Triệu Khải Hâm thật lòng cảm thấy hai vị Đế Vương trước mình đều là hoàng thượng anh minh, dù là trong mấy năm sau cùng phụ hoàng của mình không thể nào quản lý triều đình, nhưng mà trước đó thì không ai có thể phủ nhận tài năng của ông ấy.

Được hai vị đế vương như thế quản lý, sao hậu cung này có thể còn dư lại dư nghiệt tiền triều?

Nhưng khả năng mà Trương Văn Nguyệt nói cũng có thể xảy ra, hắn vốn không để ý hoàn toàn là bởi vì sự tôn kính hắn dành cho hai vị tiền hoàng khiến hắn chưa từng nghĩ tới việc chất vấn hậu cung dưới sự thống trị của hai tiền hoàng.

Huống chi Thái hậu - mẫu hậu của mình bây giờ cũng là người tài ba, nếu hậu cung thật sự có người như vậy mẫu hậu của mình không có khả năng không phát giác ra.

"Nàng thật sự chỉ muốn học dùng độc sao? Không phải học xong rồi dùng trên người của mấy nữ nhân trong hậu cung chứ?" Triệu Khải Hâm cảm thấy lời Trương Văn Nguyệt nói rất giả dối, nếu như là hắn, lúc có năng lực phản kích, hẳn tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Dĩ nhiên không thể nào hoàn toàn không dùng, nhưng thiếp thân có thể bảo đảm dưới tình huống không có ai chủ động chọc thiếp thân, thiếp thân tuyệt đối không chủ động ra tay, dù sao thiếp thân học dùng độc là để tự vệ, nếu học xong lại không cần, vậy còn không bằng không học." Trương Văn Nguyệt không hề nghĩ ngợi phản bác vấn đề dùng độc trên người nữ nhân trong hậu cung của Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm lại không hề tức giận vì Trương Vân Nguyệt không chút do dự phản bác, mà cảm thấy Trương Vân Nguyệt vẫn thành thật, nếu nàng bảo đảm không dùng ở trên người nữ nhân hậu cung, Triệu Khải Hâm mới có thể hoài nghi.

"Nàng cảm thấy trăm tin tưởng nàng thế sao?" Triệu Khải Hâm cúi đầu nhìn Trương Vân Nguyệt, Trương Vân Nguyệt mặc dù ngừng khóc nhưng vẫn xấu hổ, nàng quên mất, dĩ nhiên cũng do Triệu Khải Hâm không có nhắc nhở.

Hắn cảm thấy Trương Vân Nguyệt ngồi ở trong lòng ngực mình nói chuyện với mình như vậy, cảm giác cũng không tệ.

"Ồi, thiếp thân tin ngài không cảm thấy thiếp thân là người lòng dạ độc ác. Huống chi chẳng lẽ hoàng thượng đã quên, trong tay thiếp thân căn bản cũng không có người có thể dùng." Trương Vân Nguyệt bĩu môi, uất ức nói, nếu như trong tay của nàng có người, sao cả phòng ngự cũng lạc hậu đây?

Triệu Khải Hâm hiển nhiên nghĩ đến tình huống của Trương Vân Nguyệt.

"Nếu như trong tay nàng có người có phải liền muốn diệt trừ những người trong hậu cung không?" Triệu Khải Hâm hơi híp mắt, giọng nói có sự đầu độc.

"Không dám đâu! Dơ tay của ta hết, ta chỉ muốn bảo vệ nhi tử của ta cẩn thận, họ thích tranh thì cứ tranh đi." Trương Vân Nguyệt vừa nói ra khỏi miệng cũng biết toi rồi!

Hôm nay làm sao vậy? Sao ta lại làm hết các chuyện ngu xuẩn thế? ?

"Thế nào? Không cần trầm? Cảm thấy không cần tranh? Hay là không để ý vị trí của trầm?" Âm thanh trầm thấp của Triệu Khải Hâm vang lên bên tai Trương Vân Nguyệt mang theo nguy hiểm.

Sắc mặt Trương Vân Nguyệt tái nhợt, muốn quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, đột nhiên phát hiện giờ phút này mình vẫn ngồi trên đùi người này? 囧? Động tác này và lời kia sao lại không tương xứng thế, có chút cảm giác ăn ở hai lòng.

Trương Vân Nguyệt rũ mắt xuống, con ngươi đảo một vòng, nghĩ nghĩ.

"Hoàng thượng, thiếp thân không phải không muốn hoàng thượng. Thiếp thân chẳng qua cảm thấy thiếp thân không có nhiều tài nghệ, xinh đẹp và bồi cảnh thâm hậu như các tỷ tỷ khác trong hậu cung, loại nữ nhân như thiếp thân hoàng thượng vừa ra cung là có thể nắm được cả bố to, cho nên thiếp thân không cảm thấy thiếp thân có thể tranh được như các tỷ tỷ, như vậy, thiếp thân còn không bằng an phận thủ thường chăm sóc nhi tử, như vậy ít nhất lúc hoàng thượng muốn gặp nhị hoàng tử sẽ đến chỗ thiếp thân ngồi một lát."

Nói xong lời này Trương Vân Nguyệt cảm thấy cũng không có vấn đề gì nữa, đối với nàng, việc lấy lòng hoàng đế, thật sự là không có kinh nghiệm. Trước kia lúc mang thai Triệu Khải Hâm có tới chỗ nàng, nhưng chỉ là ngồi một lát đã đi, cũng không nói gì.

Làm gì nói nhiều lời như ngày hôm nay chứ, hiện tại nàng thật hoài nghi tính toán của mình có phải sai lầm rồi không.

"Chắc chắn, nàng thật sự không thích hợp nói lời trái lòng. Thôi, trầm cũng không muốn trong lòng các nữ nhân trong cung đều có trầm, trong lòng của mỗi người đều có tính toán của mình, chỉ cần không nguy hại đến lợi ích của trầm là được rồi." Dĩ nhiên Triệu Khải Hâm tuyệt đối không thừa nhận có khoảnh khắc trong lòng rất không thoải mái.

Nhưng, Triệu Khải Hâm cảm thấy đây là do tâm trạng đại nam nhân tác quái thôi. Dĩ nhiên ý nghĩ của hắn không sai, mặc dù hắn có cảm tình với Trương Vân Nguyệt, nhưng chỉ dừng lại ở hảo cảm thôi, chưa có phát triển thành tình cảm yêu say đắm đâu.

Nếu một Đế Vương dễ dàng bị người khác đá động như thế, vậy hắn cũng không cần làm đế vương nữa, trực tiếp nói chuyện yêu đương thôi.

Trương Vân Nguyệt cúi đầu không nói, quả nhiên, diễn trò cái gì, không thích hợp với nàng! Thôi, ta vẫn nên ngoan ngoãn diễn vở cũ thôi. Chắc là hoàng thượng đã hiểu rõ tính tình của ta, nên không thấy hắn chán ghét ta, cũng sẽ không bởi vì tính cách của ta mà chán ghét vứt bỏ bảo bảo.

"Tốt lắm, ta đồng ý thỉnh cầu của nàng rồi, nhưng nhớ không cho người ở hậu cung biết nàng đang học mấy thứ này, nếu không, đến lúc đó trong hậu cung có vấn đề gì chỉ sợ đều đổ lên đầu nàng đó." Triệu Khải Hâm tùy ý nói.

Dù sao người ở cả Dao Hoa cung đều là người của hắn, hắn cũng không lo lắng Trương Vân Nguyệt gạt hắn làm ra chuyện gì với người trong hậu cung, nếu Trương Vân Nguyệt cảm thấy học những thứ đó có thể khiến nàng an toàn hơn, vậy cứ để cho nàng học đi.

Trương Vân Nguyệt vốn cho là thỉnh cầu của mình không có hi vọng rồi, nhưng không ngờ Triệu Khải Hâm đảo mắt lại đồng ý? Vui mừng nên không có phản ứng, ngơ ngác nhìn Triệu Khải Hâm.

"Được rồi, hôm nay nàng nghỉ ngơi trước đi, trước khi học với Đặng thái y thì học hết những ngón nghề của ba ma ma rồi tính, đến lúc đó ta bảo Đặng thái y đưa một số sách thuốc cho nàng." Triệu Khải Hâm nói xong đi ra.

Trương Vân Nguyệt đầu tiên không hiểu lời này của Triệu Khải Hâm là có ý gì, đợi đến phản ứng kịp thì Triệu Khải Hâm đã sớm mang người rời đi, mấy người Cúc Hoa bởi vì vẫn chưa nghe được âm thanh của nàng, lo lắng nàng vẫn còn đau lòng cho nên cũng không có ai đi vào quấy rầy nàng, đưa đầy một hoi mà qua gần một canh giờ.

"Cúc Hoa, Lý Ma Ma." Trương Vân Nguyệt kêu mấy người đi vào, dĩ nhiên nàng không có nhắc đến việc Triệu Khải Hâm đồng ý cho nàng học độc với Triệu thái y, Trương Vân Nguyệt cảm thấy nàng muốn bảo vệ con cho tốt thì quan trọng là cần học những hương liệu kia với ba ma ma.

Tránh cho khi đến cung điện của người khác, mấy chủ tử đó điều ba người này đi, nàng lại không biết thứ gì không thể ăn không thể đụng.

Lý Ma Ma cảm thấy điều Trương Văn Nguyệt nói rất có thể xảy ra, trong hậu cung này thân phận địa vị của chủ tử nào cũng cao hơn họ, nếu thật muốn điều họ đi, dù họ lo lắng cũng không làm được gì. Còn không bằng để Trương Văn Nguyệt tự mình lớn lên, như vậy họ cũng có thể yên tâm hơn chút.

Dù sao người mẹ ở bên cạnh nhi tử của mình đúng lý hợp tình hơn các nô tài mà?

Trương Văn Nguyệt thấy Lý Ma Ma cảm thấy mình nói chính xác, liền thờ phào nhẹ nhõm.

Giải quyết tất cả mọi chuyện, Trương Văn Nguyệt rốt cuộc có thể yên tâm ngủ, đối với nàng mà nói, cả ngày hôm nay đều khăn trương, lúc này còn khóc một trận, thật là làm nàng mệt chết.

Trong những ngày tháng tiếp theo các nữ nhân hậu cung lại bắt chột nhân tử, cũng không có ai ra tay với Trương Văn Nguyệt nữa, Trương Văn Nguyệt cũng cảm thấy vui vẻ, dĩ nhiên nàng cũng không có bởi vì nữ nhân hậu cung ngưng động tác mà đình chỉ học tập với ba ma ma.

Bởi vì nữ nhân hậu cung ngưng động tác khiến Trương Văn Nguyệt càng ra sức học hương liệu và dùng độc hơn.

Hương liệu nàng chỉ cần ngủi một lần, vì khứu giác của cơ thể này vốn đã nhạy cảm, sau khi xuyên không có lẽ là do chứa cả ba linh hồn, ngũ giác càng thêm nhạy cảm, trước kia không cố ý học hương liệu, hiện tại học xong chỉ cần có chút khác thường nàng đều có thể đoán được.

Đối với việc Trương Văn Nguyệt có thiên phú ở phương diện này, Ngọc ma ma rất là vui mừng, đồng thời càng dạy nghiêm túc hơn.

Mà ngoại trừ có thiên phú về khứu giác, đầu lưỡi Trương Văn Nguyệt cũng rất lợi hại.

Món nào chỉ cần ăn một lần, liền có thể nhớ mùi vị. Nhưng thiên phú này không thuộc về cơ thể này, mà là thiên phú kiếp trước của nàng, kiếp trước nàng chính là một người tham ăn, nhưng thứ nàng ăn được không nhiều.

Trương Văn Nguyệt mặc dù là Tiệp dư, nhưng không cần đến chỗ hoàng hậu thỉnh an, một năm qua Triệu Khải Hâm đã điều tra kỹ hậu cung, thật khiến hấn tra ra không ít chuyện, chuyện mua bán đồ đạc trong hậu cung lúc trước, cũng đột nhiên bị tra được.

Quả nhiên là nội thị từ hậu cung trước kia còn lại làm, trình độ quen thuộc của họ với hậu cung tuyệt đối cao hơn vương triều Cảnh Hi vừa nhập cung chưa đến 60 năm.

Lúc tra ra những chuyện này Triệu Khải Hâm trầm mặt một lúc lâu, thời gian qua hoàng hậu bận rộn, phi tử hậu cung mới an phận, Trương Văn Nguyệt không rõ chuyện trong hậu cung, nàng cũng không cố ý tìm hiểu, Triệu Khải Hâm cũng không bảo người ta nói cho nàng biết.

Nàng chỉ an tĩnh ở trong Dao Hoa cung nuôi dạy đứa bé.

Một năm qua chính là thời gian bảo bảo biến hóa lớn nhất, tuyệt đối là mỗi ngày mỗi khác, cho nên chuyện mỗi ngày Trương Văn Nguyệt ưa thích làm nhất chính là chăm sóc đứa bé, sau đó dùng kỹ thuật vẽ vụng về của nàng ghi chép lại chuyện mỗi ngày của đứa bé.

Gió nổi mây phun trong hậu cung một năm qua đối với triều đình cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nhờ vào chuyện này mà xử lý cung nữ và nội thị trong hậu cung, thì cũng không có chút ảnh hưởng nào đến các phi tử.

Cũng bởi vì như thế mặc dù hoàng hậu muốn dùng chuyện lần này để động các phi tử hậu cung, lại hoàn toàn không có cách nào.

Trương Văn Nguyệt biến mất khỏi hậu cung một năm, cuộc sống an ổn một năm qua khiến Trương Văn Nguyệt cảm thấy cuộc sống này thật là cuộc sống của thần tiên.

"Nếu vẫn luôn có thể tiếp tục như vậy thì tốt biết bao?" Trương Văn Nguyệt không khỏi cảm khái nói, nghĩ đến ngày mai là tiệc mừng tuổi của bảo bảo, trái tim liền đánh trống.

"Chủ tử ngài chớ xem đám nướng nướng trong hậu cung là cợt, vẻ mặt này khiến nhị hoàng tử thấy, lại cười ngài." Cúc Hoa thấy nét mặt của chủ tử mình liền không nhịn được châm chọc một câu.

Trương Văn Nguyệt bởi vì lời Cúc Hoa nói, mà gương mặt nháy mắt vụn vụn.

Lại nói về tiểu băng hữu bảo bảo Triệu Thiên Sâm là một đứa nhỏ thông minh đáng yêu, ít nhất trước bảy tháng là tuyệt đối vô địch siêu cấp đáng yêu. Nhưng, sau bảy tháng, tiểu băng hữu bảo bảo liền biểu hiện ra vẻ hung hãn của cậu. Cậu thật sự là quá thông minh.

Ba lật sáu ngồi tám bò cái gì, ở trên người cậu liền đổi thành hai lật bốn ngồi sáu bò. . . .

Bảo bảo bảy tháng bình thường là chỉ có thể học theo người lớn phát âm vài từ đơn giản, nhưng bảo bảo lại có thể hiểu được sơ ý của lời nói, hơn nữa đứa nhỏ này ở phương diện hiểu biết tuyệt đối là mạnh mẽ vô cùng.

Không nói những ma ma và cung nữ nội thị đang chăm sóc cậu, chỉ nói Vương Kỳ và Ngụy Đình, Ngụy Đình này mỗi lần tới đều không có cho bảo bảo thấy (lúc ông ta tới bảo bảo luôn đang ngủ), vì vậy bảo bảo căn bản không biết ông ta. Nên có một lần Triệu Khải Hâm may mắn đến đúng lúc bảo bảo

ting, Triệu Khải Hâm liền bảo Ngụy Đình ẵm bảo bảo qua cho hấn, kết quả tay Ngụy Đình mới đụng phải bảo bảo, bảo bảo liền khóc lớn oa oa.

Các cung nhân đều bị dọa, cho đến khi tay Ngụy Đình rời khỏi bảo bảo, hơn nữa Triệu Khải Hâm tự mình tới giới thiệu một phen, bảo bảo mới ngừng khóc. Phải nói lúc đó bảo bảo căn bản cũng không hiểu lời giải thích của Triệu Khải Hâm, nhưng hình như cậu biết cha cậu sẽ không làm tổn thương cậu, cho nên chỉ cần là người mà cha công nhận thì cậu cũng yên lòng.

Chuyện này khiến Triệu Khải Hâm rất há hê, cũng may Triệu Khải Hâm còn có lý trí, không có truyền chuyện này đi. Nếu không chỉ sợ dù bên ngoài loạn thế nào, những phi tử kia cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào diệt trừ nàng.

Đề tài chuyển trở lại, bảo bảo rất thông minh, người làm mẹ dĩ nhiên thật vui mừng, nhưng vui mừng cũng không có kéo dài. Trương Vân Nguyệt liền không vui mừng nổi nữa.

Kể từ khi bảo bảo có thể dùng hai chữ hai chữ bật ra một câu tràn đầy logic, thì nói nhiều nhất đúng là, "Mẫu thân, hồ hồ, mặt mặt." Lúc đầu còn tưởng rằng đứa bé nói mình xấu hổ, kết quả sau đó mới biết, đứa con gấu này lại đang nói mặt nàng xấu hổ.

Mỗi lần Trương Vân Nguyệt làm chuyện gì không đúng, hay là khi đang học nhớ làm món gì, đứa nhỏ này chỉ cần ở bên cạnh thì đều nói ra câu đó. Sau đó còn nói tiếp, "Mẫu thân ngây ngốc."

Trương Vân Nguyệt cũng hoài nghi con của mình có phải xuyên không hay trùng sinh không, vì đứa nhỏ này quá thông minh, lúc nàng dưỡng thai rõ ràng đâu có ăn uống gì nhiều, sao đứa nhỏ này sinh ra lại thông minh đến trình độ yêu nghiệt thế.

Nhưng sau khi nàng tỉ mỉ quan sát, hơn nữa bảo cung nữ bên cạnh cùng nhau quan sát thì cho ra kết luận, đứa bé nhà mình từ trong ra ngoài đều là mới, không phải tái tạo lại. Trương Vân Nguyệt thấy vậy chỉ có thể tự an ủi mình do ghen đột biến, đứa nhỏ này là thiên tài.

Hiện tại đứa nhỏ này đã học thuộc lòng hai quyển sách 《Tam Tự kinh》 và 《Thiên Tự》 rồi, vì thế Triệu Khải Hâm cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, đồng thời cũng càng thêm đề ý an toàn của Dao Hoa cung. Trương Vân Nguyệt càng bị thống hơn, vì sao?

Nàng là một người ngốc phải không? Ngay cả nhi tử chưa tròn một tuổi cũng thông minh hơn nàng?

Nghĩ tới cuộc sống bị thống một năm qua, vẻ mặt khổ sở của Trương Vân Nguyệt càng thêm rõ ràng.

"Mẫu thân, phụ thân nói, trong cung, muốn cười?" Tiểu bằng hữu bảo bảo thấy nét mặt của mẫu thân mình, đành cam chịu hỏi.

"Mẫu thân người quá ngây thơ, bảo bảo rất là bận đó. Muốn bảo bảo chưa già đã yêu sao? Thật là, chuyện bảo bảo quan tâm quá nhiều, vốn bảo bảo mỗi ngày đã bận rộn học tập, kết quả mẫu thân còn cần bảo bảo quan tâm. Bảo bảo thật đáng thương! Thôi, bảo bảo là một đứa bé ngoan thông minh, người tài rất vất vả, người tài rất vất vả!"

". . . ." Vẻ mặt khổ não là như thế nào? Cảm khái thật sâu là như thế nào? Vẻ mặt cam chịu là thế nào?? Trời ạ? Đừng nói với ta đây là con ta? Trương Vân Nguyệt cảm thấy cuộc sống của mình là kết quả của các loại khổ ép.

Con người ta sinh ra thì thân thiết như áo bông nhỏ, nhi tử nàng sanh lại đặc biệt giễu cợt nàng. Nhi tử người ta sanh có thể cho mẹ dạy, nhi tử nàng sanh đặc biệt dạy lại người mẹ như nàng? Nhi tử người ta sanh siêu cấp vô địch đáng yêu, nhi tử nàng sanh . . . tiểu lão đầu?

"Nhi hoàng tử, nương nương đã chuẩn bị tốt rồi, ngài muốn lên đường chưa?" Đừng hỏi Cúc Hoa tại sao không hỏi Trương Vân Nguyệt mà hỏi nhi hoàng tử, thật sự là một năm qua cảnh tượng ở chung của hai mẹ con này khiến người ta rất có cảm giác thân phận điên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt cũng không phải thật sự nói không lại con trai bảo bối của nàng, chỉ là thói quen của nàng là mỗi khi nói chuyện với nhi tử thì suy nghĩ cũng rất trẻ con, đáng tiếc ngụy nhi đồng so với nhi đồng chân chính là không thể so sánh được. Đầu óc trẻ con người lớn vĩnh viễn không biết giây kế tiếp hấn sẽ nghĩ ra thứ gì.

Yến tiệc mừng sinh nhật đầu tiên (tiệc thôi nôi) vốn muốn tổ chức ở Dao Hoa cung, nhưng sau đó không biết là Thái hậu nói cái gì với hoàng thượng, yến tiệc này lại dời lại cử hành ở Thiên Ki điện.

Thiên Ki điện là nơi dùng để cử hành các buổi lễ trọng đại, thế mà lần này tiệc thôi nôi của một hoàng tử lại được tổ chức ở trên điện Thiên Ki, rất khó đoán được chủ ý của hoàng thượng rốt cuộc là gì.

"Ma ma người nghĩ ta nên làm thế nào?" Trong lòng của Trương Vân Nguyệt hoang mang rối loạn quay qua hỏi Lý Ma Ma.

"Ma ma nguoi nghĩ ta nên làm thế nào?" Trong lòng của Trương Vân Nguyệt hoang mang rối loạn quay qua hỏi Lý Ma Ma.

"Ma ma ta đây là lần đầu tiên có kinh nghiệm với chuyện đại sự loại này, trước kia ngay cả số lần đi đến chỗ hoàng hậu thỉnh an cũng ít, hôm nay đột nhiên lại phải đối mặt một đám người như vậy, lúc này cũng có chút khẩn trương, bất quá ta nghĩ ngài hẳn cũng biết lần này ngài không thể phạm bất cứ sai lầm gì được? Hay là cứ cười mà thôi, nếu lúc đó người ta hỏi ngài cứ nói là do rất vui mừng không phải là ớn sao?"

"Chủ tử, không phải ma ma nói ngài, ngài bây giờ là mẫu phi của nhị hoàng tử, như vậy sau này những bữa tiệc phải tham gia chỉ sợ là không ít, nếu mỗi lần đều nói nhưng lời như vậy, chỉ sợ đối với danh tiếng của nhị hoàng tử sẽ có trở ngại." Lý Ma Ma nghiêm túc nói.

"Nghĩ đến đến lúc đó không chừng những người đó còn có thể cho là ta kiển thức hạn hẹp." Trương Vân Nguyệt rất bình tĩnh nói.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc như cũ, vô luận nàng trả lời như thế nào cũng sẽ làm cho người ta có ý tưởng gấp đôi, vậy không bằng nàng không nói gì, tùy người khác muốn nghĩ gì thì nghĩ. Nàng cũng không muốn lãng phí hơi sức cho chuyện đó.

Trong lòng Trương Vân Nguyệt vẫn rất thấp thỏm, nhưng nghĩ lại mình cũng ít khi bước ra khỏi Dao Hoa cung những người bên ngoài Dao Hoa cung cơ hồ có muốn phản ứng như thế nào nếu như nàng an phận trong này thì cũng chẳng ảnh hưởng gì, nghĩ vậy nàng đột nhiên liền bình tĩnh lại, chuyện lần này nàng có cố cũng không nghĩ ra lý do là gì, vậy thì không cần nghĩ nữa.

Ngày đại yến thôi nôi cũng đến, trên đường đi Trương Vân Nguyệt dặn dò bảo bảo:

"Bảo bảo a, đại lát nữa nguoi cũng không thể quào loạn đồ biết không?" Trương Vân Nguyệt cảm thấy chuyện hay là nên cùng con trai của mình nói rõ ràng một chút mới được, tránh bắt phải đồ không nên bắt, cuộc sống này chỉ sợ là

Bảo bảo cái hiểu cái không gật đầu, đi theo sau lưng mẫu thân mình vào trong đại yến.

Vừa ôm đứa bé vào Thiên Ki điện, Trương Vân Nguyệt đã thấy Hoàng đế cùng hoàng hậu hai người ngồi ở vị trí cao nhất, còn lại chính là một ít tôn thất đại thần cùng phu nhân bọn họ, trong cả điện Thiên Ki đứng tràn đầy người.

Bảo bảo đối với việc trong điện Thiên Ki có nhiều người như vậy tuyệt không cảm thấy sợ, ngược lại rất hưng phấn, mỗi một ngày cũng chỉ gặp được có mấy khuôn mặt khó có cơ hội được như ngày hôm nay đối với bảo bảo mà nói, những khuôn mặt mới này rất mới mẻ làm cho hắn cảm thấy thật tò mò.

"Nhị hoàng tử có thể so với trắng rằm còn đáng yêu hơn." Đối với đứa nhỏ đáng yêu trong lòng Trương Vân Nguyệt, Hoàng hậu cười ha ha nói.

Vừa nhìn thấy Triệu Khải Hâm bảo bảo liền kêu lên.

"Cha cha?"

Trương Vân Nguyệt nghe bảo bảo nhà mình xưng hô với Triệu Khải Hâm như thế, liền trầm mặc một chút xuống.

Trương Vân Nguyệt đi tới thỉnh an xong thì đến ghé bên người Triệu Khải Hâm để hắn vươn tay ôm bảo bảo.

Trương Vân Nguyệt đứng ở bên người Triệu Khải Hâm, Triệu Khải Hâm ôm bảo bảo, bảo bảo nhìn mẫu thân mình, không khí giữa ba người rất là hài hòa, hài hòa đến nỗi khiến hoàng hậu ngồi ở vị trí đầu không thể nhìn được.

"Hoàng thượng, đây có phải là nhị hoàng tử bảo bảo? Đứa bé đáng yêu như vậy thân thiếp là lần đầu tiên được thấy đấy." Hoàng hậu cười nói, đưa tay hướng bảo bảo.

Bảo bảo nghe được lời nói của hoàng hậu ngẩng đầu nhìn hoàng hậu một cái, cúi đầu đem đầu giấu vào trong ngực Triệu Khải Hâm. Không muốn người xa lạ ôm đầu? Bảo bảo nghĩ trong lòng như vậy liền đưa tay ôm thật chặt cổ của Triệu Khải Hâm, ý kiến rất rõ ràng.

Hoàng hậu không ngờ nhị hoàng tử này lại dám làm mất mặt của mình như vậy, trên mặt nụ cười hiền lành mặc dù không thay đổi, nhưng khi cúi đầu trong chốc lát mất thoáng qua một đạo ánh sáng lạnh.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí đầu tiên nhìn phản ứng của mọi người phía dưới rất rõ ràng, bởi vì gia tộc ruồng bỏ mà lòng rất khó chịu tâm tình lại biến hóa lần nữa. Không ai biết đến cùng hoàng hậu đã quyết định cái gì, chỉ là từ đó về sau hoàng hậu đối với tình hình của Đại hoàng tử đã không còn vô tâm như lúc ban đầu nữa, còn đối với phi tử hậu cung cũng không còn tỏ thái độ không ghen tỵ như trước nữa.

"Bảo bảo đi bắt một thứ mình thích." Lúc trước đối với chuyện bắt buộc phải dạy dỗ cái gì cho đứa bé một tuổi, Trương Vân Nguyệt thật sự là không biết. Mà cũng không nghĩ đến là phải dạy dỗ cái gì, đứa nhỏ này đã quá tình quái rồi, nàng mới đem những thứ đó bày ra, kết quả đứa nhỏ này đã liền đoán được nàng muốn làm cái gì, tiếp đó thì nói với nàng một câu, "Mẫu thân thân, bảo bảo thông minh, nói. Bảo bảo, không chơi, ngày thơ?"

Lúc đó Trương Vân Nguyệt đặc biệt muốn châm chọc một câu, nhi tử, tuổi của con cũng chưa qua được chữ số hai, con không ngâm thơ thì người nào mới ngâm thơ à? ? Dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt không nói, nàng cảm thấy nàng thông minh thì nên nuốt ngược vào trong, nếu không thể nào đưa con nhà mình cũng so đo đến cùng? Trọng điểm là người nói lại chính là con trai của nàng đây? Rõ ràng là con nít mới một tuổi chần mà thôi.

Phụ hoàng nói không thể học mẫu thân, nam tử hán đại trượng phu làm sự tình phải có đầu có đuôi.

Bảo bảo ngẩng đầu mình mẫu thân một cái, lại nhìn phụ vương một cái, cúi đầu bò xuống đi, ừ. Mẫu thân nói muốn khiêm tốn, cho nên, bò?

Bảo bảo đem nhưng đồ để trên bàn dùng để chọn đồ vật đoán tương lai gì đó cũng nghiêm túc nghiên cứu một lần, có thật sự là ‘nghiêm túc’ nghiên cứu hay sao? Không ai là không thấy cậu nhóc nhếch cái miệng nhỏ ngồi lý ở trên bàn đôi mắt nhỏ cực kỳ nghiêm túc nhìn chăm chăm những thứ đồ kia, quá nghiêm túc.

Nhưng mà hẳn nghiên cứu cũng chỉ là nghiên cứu, cũng không cảm lên.

Nhìn nhi tử Trương Vân Nguyệt cũng chỉ biết cười châm biếm, thử nói một đứa bé đáng yêu lại làm ra dáng vẻ như vậy thật rất khổ não. Nhưng mà bây giờ bộ mặt của nàng bấp bệch cứng nhắc, buồn cười cũng cười không ra được, chỉ có thể mặt không tỏ vẻ gì nhìn đứa con nhà mình.

Tôn thất cùng quan viên đứng bên cạnh cũng có chút buồn bực rồi, trong lòng oán thầm nhị hoàng tử điện hạ ngài rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì? Những thứ đồ này ở tuổi này ngài có nghiên cứu cũng không nghĩ ra được ý nghĩa của nó, tùy ý bắt một cái mình thích không phải tốt hơn sao?

Bảo bảo ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Triệu Khải Hâm, hẳn niên kỷ tuy nhỏ nhưng sớm thông minh a, hẳn đã sớm có suy nghĩ, cho nên đối với việc hiện tại phụ hoàng mình để cho mình bắt đồ trên bàn lại không ngăn cấm khiến bảo bảo có chút nghi ngờ.

"Thiên nhi không thích đồ trên bàn sao?" Triệu Khải Hâm nhìn con trai bảo bối của mình chậm chạp không có bắt đồ trên bàn, trong lòng vui mừng. Vậy là nhi tử đã đem những thứ ta dạy cho nhớ kỹ rồi.

Triệu Khải Hâm nhìn biểu hiện của bảo bảo, trên mặt không nhìn được thoáng qua một nụ cười, đối với sự thông tuệ của con trai hẳn đã sớm nhận thức được.

"Nhưng đồ trên bàn bảo bảo đều không thích, tới đây phụ hoàng có thứ này con có thích hay không." Triệu Khải Hâm nói xong liền đem Truyền Quốc Ngọc Tỷ đặt ở trên bàn.

Bảo bảo nhà mình thấy phụ hoàng rốt cuộc cũng lấy ra cái đó muốn mình lấy, trực tiếp nhào tới, đem Truyền Quốc Ngọc Tỷ ôm vào trong lòng, về phần đồ trên bàn, chắc chắn, mẫu thân nơi đó có rất nhiều, hẳn cũng không cần nữa rồi.

Các vị tôn thất đại thần thấy một màn này mắt đều tròn tròn.

Trong điện Thiên Ki an tĩnh một giây đồng hồ, rốt cuộc khi Triệu Khải Hâm sáng lạng cười to mới hồi hồn.

"Chúc mừng hoàng thượng chúc mừng hoàng thượng, nhị hoàng tử điện hạ thông tuệ."

Phải nói chuyện Triệu Khải Hâm lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra đã khiến tôn thất cùng các đại thần khiếp sợ muốn ngăn cản rồi, nhưng quá trình chọn đồ vật đoán tương lai của tiểu băng hữu nhị hoàng tử Triệu Thiên Sâm lại rất chậm chạp cứ không chịu lấy vật phẩm trên bàn để chọn đồ vật đoán tương lai lại càng khiến các vị tôn thất cùng đại thần cảm thấy nghi ngờ không hiểu, sau khi thấy triều bái Truyền Quốc Ngọc Tỷ không chút do dự nhào qua hơn nữa lại ôm trong ngực không buông tay càng khiến các tôn thất cùng các đại thần trong lòng có rất nhiều suy nghĩ.

Nhắc tới chuyện lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra làm đồ vật đoán tương lai này cũng không phải là lần đầu tiên, lần trước chính Đại hoàng tử hoàng thượng cũng đem ngọc tỷ bỏ ra để trên bàn dùng để chọn đồ vật đoán tương lai, nhưng Đại hoàng tử lại đem Truyền Quốc Ngọc Tỷ đặt ở bên chân hẳn đá đi, chỉ bắt một quyển Luận Ngữ cuối cùng không động tới những thứ đồ khác.

Hơn nữa cả quá trình cũng biểu hiện rất bình thường, hoàn toàn không nghĩ hôm nay nhị hoàng tử, biểu hiện Đặc biệt như vậy.

Hai hoàng tử cho người cảm giác chính là nhị hoàng tử thông minh khỏe mạnh cơ trí, Đại hoàng tử bệnh yếu hướng nội mộc mạc. Đem hai người ra so sánh hiển nhiên là nhị hoàng tử càng thêm thích hợp bồi dưỡng làm thái tử.

Nhưng ca tử ca ngại liên tiếp khiến Trương Vân Nguyệt khóe miệng co giật, quả nhiên những đại thần này miệng chỉ chuyên đi nịnh hót công phu tuyệt đối lợi hại.

Đối với chuyện các đại thần này nói lời tán dương con trai của mình, Trương Vân Nguyệt là rất vui mừng, không có mẫu thân nào lại không thích người khác nói lời khen tặng con của mình.

Với lại như vậy cũng tốt, làm cho người ta cảm giác thấy thông minh vẫn tốt hơn, dù sao đối mặt người thông minh, những người đó tính toán luôn là sẽ cẩn thận rất nhiều.

Sau khi yến tiệc thôi nôi diễn ra một hồi lâu Lý Ma Ma thấy Trương Vân Nguyệt làm y như những gì mà bà đã nói, một chút lỗi nàng cũng không có, chính là vẫn cười đường như dáng vẻ rất vui vẻ, hình như bởi vì hoàng thượng đối với nhi tử mình rất sủng ái làm cho nàng có chút ý niệm liễu lĩnh.

Lý Ma Ma vốn muốn trở về sẽ tận tình nói chuyện với nàng một chút, dù sao hiện tại đứa bé vẫn còn nhỏ, nếu nàng thể hiện khoa trương quá mức chỉ sợ nữ nhân hậu cung sẽ bởi vì quá độ ghen tỵ mà làm ra những chuyện ngoài dự đoán.

Lý Ma Ma cùng Cúc Hoa đám người nghi ngờ nhìn hướng Trương Vân Nguyệt đi, chỉ thấy trong đôi mắt của Trương Vân Nguyệt có vẻ kinh hãi, nhưng thái độ lại không có gì?

.Miệng Trương Vân Nguyệt cứ luôn mỉm cười, nhưng trên khuôn mặt lại thật sự không thấy được sự vui vẻ, cho nên nét mặt của nàng trong rất quý dị.

"Ma ma, ta đang có chuyện cần phải suy nghĩ, lại là lần đầu tiên có nhiều người đến như vậy, cho nên nhất thời khản trương, nghĩ tới dùng nụ cười che giấu tâm tình của mình, kết quả là bị như vậy luôn." Trương Vân Nguyệt bất đắc dĩ giải thích, chuyện này thật là làm nàng mất mặt.

Lý Ma Ma nghe Trương Vân Nguyệt nói như vậy không nhịn được khoe miệng nhếch lên muốn cười, nhưng rất nhanh liền ngừng cười, ngược lại cau mày nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Tiếp dư chủ nhân hay là ngài cứ đi về phía trước như bình thường đi." Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt mà đầu đầy vạch đen nói. Lần đầu tiên bà nghe được có người cười đến nổi mặt không cử động nổi, cũng từng nghe người ta nói cười nhiều quá mặt sẽ đau nhức, nhưng lại không nghe ai nói cười đến nổi đơ luôn như vậy.

Sau khi yến tiệc thôi nôi kết thúc, các tôn thất đại thần mang theo phu nhân của mình rời đi hoàng cung. Mà bên trong hoàng cung gần như lần nữa khôi phục được sự yên tĩnh của một năm qua, nhưng ai cũng biết đối với vị thể diện này của nhị hoàng tử cùng mẫu thân của nhị hoàng tử là Trương thị trong mắt của tôn thất đại thần thì sau này hoàng cung không có cách nào yên tĩnh được nữa.

Mà sau khi những phu nhân này rời đi tin tức Trương thị rất được cưng chiều từng chút từng chút truyền ra ngoài.

Trở lại Dao Hoa cung Trương Vân Nguyệt xác định sau lưng không có người của hậu cung khác, đem bảo bảo thả vào trong ngực Lý Ma Ma, mình đưa tay dùng sức vuốt vuốt gò má của mình.

Nàng rất khẳng định lúc ở trong bữa tiệc mình vẫn biểu hiện rất tốt, mặc dù phải nói thật là cũng không có được cái khí thế ung dung hoa quý đoan trang kia, nhưng tiền lùi có lỗi thì nàng vẫn có.

"Ta giống như cười đến cứng đơ rồi." Trương Vân Nguyệt phàn nàn nói, chỉ là nét mặt trên mặt kia cứng ngắc, có vẻ không hợp nhau.

Cúc Hoa vừa nghe lời nói của Trương Vân Nguyệt, cả người ngu ra.

"Chủ tử, ngài chờ, nô tỳ lập tức đi mời thái y?" Nói xong Cúc Hoa hướng bên ngoài Dao Hoa cung chạy như bay.

..... Trương Vân Nguyệt duỗi duỗi tay muốn ngăn lại Cúc Hoa, muốn nói chỉ cần xoa xoa là tốt rồi, không cần kinh động thái y. Nhưng lúc tốc độ của Cúc Hoa thật sự rất mau, khiến Trương Vân Nguyệt cũng không kịp có cơ hội ngăn nàng ta lại.

Đặng thái y thờ hồn hèn đi theo sau lưng Cúc Hoa, sau khi Đặng thái y thấy Trương Tiếp Dư đứng yên ổn trước mặt mình, trong lòng than thở, bộ xương già này của hắn không chừng đã bị Cúc Hoa làm cho sợ hãi?

"Tiếp dư chủ nhân nhị hoàng tử đã xảy ra chuyện gì sao?" Đặng thái y thật lòng cảm thấy Trương Tiếp Dư thân thể rất tốt, tại sao bây giờ Cúc Hoa lại chạy tới Thái Y Viện, "Đặng thái y chủ nhân nhà ta đã xảy ra chuyện?"

"Đặng thái y ngài đã tới, mời ngồi." Trương Vân Nguyệt mặt không thay đổi gì nói với Đặng thái y.

Trương Vân Nguyệt ngượng ngùng, không biết nói làm sao, loại chuyện cười quá nhiều như vậy, đoán chừng cũng rất nhiều người chưa từng nghe qua?

Đặng thái y nhìn nét mặt Trương Vân Nguyệt, trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ Trương Tiếp Dư đối với mình có cái gì bất mãn hay sao? Không thể nào?

"Bảo bảo không có việc gì là ta có việc." Mặt Trương Vân Nguyệt vẫn không chút thay đổi nhìn Đặng thái y.

"Ta cười nhiều nên cứng miệng." Giọng điệu này sao lại kỳ quái như thế?

"À? ?" Đặng thái y sững sờ ngẩng đầu nhìn Trương Vân Nguyệt. Tình huống mà Cúc Hoa nói hắn thật đúng là không có chú ý, hẳn dù sao cũng là một thần tử làm sao có thể dám nhìn chằm chằm vào mặt phi tử của Hoàng đế chứ?

"Đặng thái y, chủ tử nhà ta mặt cứng, có vẻ mặt cứ đơ như vậy rồi." Cúc Hoa thấy thái y thể nhưng không nói ra được, sốt ruột.

"Này, Tiếp dư mặt của vì sao cứng?" Đặng thái y kinh ngạc đi qua liền bắt đầu chẩn bệnh, thật ra cái chuyện cười đến mặt cứng đơ mà lọt ra ngoài nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu nói lớn thì rất có thể ảnh hưởng đến tương lai nhị hoàng tử, nói nhỏ thì không chừng có thể ảnh hưởng đến cuộc sống yên ổn gần đây của Trương Tiếp Dư.

"Chủ nhân ngài ấy quá vui mừng, cười quá nhiều, rồi cứ bị như vậy luôn." Cúc Hoa trực tiếp thay thế chủ nhân nhà mình trả lời, bây giờ nàng đang đi ra ngoài, chủ nhân nhà mình xấu hổ, nếu không thì làm sao từ khi Đặng thái y đi vào vẫn chưa nói ra chuyện mặt của nàng chứ?

Đặng thái y cảm giác mặt mình cũng muốn cứng ngắc, phải vui mừng tới trình độ nào mới có thể cười đến nổi cả khuôn mặt cũng cười cứng ngắc? Trong lòng oán thầm, Đặng thái y nhưng vẫn là nghiêm túc xem xét mặt của Trương Vân Nguyệt.

"Xin Tiếp dư chủ tử vươn tay ra ." Đặng thái y nghĩ rồi nói ra, nhìn mặt mà nói chuyện a, theo quan sát của hắn cảm thấy Tiếp dư chủ tử trước mặt này một chút việc cũng không có, vậy cũng chỉ có thể gặp.

Trương Vân Nguyệt bình tĩnh đưa tay, sau khi Đặng thái y bắt mạch "Tiếp dư chủ tử thân thể rất tốt, cũng không vấn đề."

"Tiếp dư chủ tử, ngài chỉ có cần dùng khăn lông chườm nóng, cho người giúp ngài xoa bóp, những thứ khác, không có biện pháp." Trải qua một hồi suy nghĩ Đặng thái y cảm thấy đây chính là do mặt mặt nhọc, uống thuốc là vô dụng.

"Thái y ngài đi thông thả." Sau khi Cúc Hoa đưa Đặng thái y đi, quay lại cho chườm nóng chủ nhân của mình.

"Ta đã nói không cần phiền toái thái y mà." Trương Vân Nguyệt nhìn Cúc Hoa một cái, mặt không tỏ vẻ gì nói.

Lại không nghĩ rằng lại là bởi vì nàng ta khăn trương thái quá?

"Đi bảo bảo." bảo tuyết ngoài cửa sổ, có chút lo lắng đưa bé ngủ một người có chút lạnh.

"Bình thân" Trương Vân Nguyệt thân nhiên nói. Hiện tại đối mặt với việc đám cung nữ nội thị quỳ lạy, Trương Vân Nguyệt đã rất bình tĩnh rồi.

"Mấy người các người chăm sóc nhị hoàng tử cho đến lúc tỉnh ngủ, đừng làm cho nhị hoàng tử cảm lạnh. Nếu không ta sẽ trị tội các người." Lời nói này của Trương Vân Nguyệt có chút uy hiếp tuy ngữ điệu cũng không ác độc, nhưng lại hợp với vẻ mặt không thay đổi của cô, không chỉ vậy mà hiệu quả còn là rất rõ ràng.

Các bà vú quỳ trên mặt đất bị dọa sợ là không nhẹ.

"Nô tỳ nhất định cẩn thận?"

Đến gian phòng của con, Trương Vân Nguyệt nhìn gương mặt hồng nhuận trẻ con nằm trên giường ngủ an lành, trong lòng mềm mại.

Lúc trước Trương Vân Nguyệt là đem bảo bảo vào ngủ chung trong phòng của mình, nhưng từ khi bảo bảo hiểu chuyện, cũng không biết rốt cuộc Triệu Khải Hâm dạy hấn cái gì, mà sau này hấn cũng không nguyện ý cùng nàng ngủ chung nữa.

Mà mùa đông sau bởi vì trời lạnh, Trương Vân Nguyệt vốn là muốn để cho đứa bé cùng ngủ với mình, tránh cho buổi tối những nô tài kia không tỉ mỉ, làm cho hấn cảm lạnh thì sao, thế nhưng dù thế nào đứa bé cũng không nguyện ý. Cho nên chỉ có thể để cho hấn ngủ một người, chuyện này đưa đến việc để những cung nữ nội thị mỗi ngày chăm sóc bảo bảo sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Cũng may những cung nữ nội thị này đều là Triệu Khải Hâm tự mình đưa tới, hơn nữa Trương Vân Nguyệt cũng biết, trong phòng đứa bé có ám vệ, đây là do Triệu Khải Hâm sau khi thấy nàng mỗi buổi tối đều ngủ không yên ổn, nói cho nàng biết.

Bên trong Cung Thái Cực sau khi Triệu Khải Hâm biết được chuyện bên Dao Hoa cung, trầm mặc hồi lâu, sau liền xoay người đi xử lý tấu chương.

Trưa hôm sau Trương Vân Nguyệt lại vào xem bảo bảo.

Sau khi Trương Vân Nguyệt vào phòng trẻ rồi vẫn không có rời đi, mà lấy ra vài vóc bắt đầu làm quần áo con nít, dĩ nhiên quần áo của tiểu tử này mặt trên người có tú phượng trong cung lo. Nhưng nàng muốn dùng vài vóc tự cắt thành các loại hình dạng động vật trên phim hoạt hình sau đó vá vào trên y phục đứa bé.

Học tập một năm này, nàng tin tưởng chỉ cần là đồ có vấn đề nàng là có thể đoán được.

Mặc dù những thứ này không phải là thứ tinh xảo do tú phượng thêu ra, nhưng được cái đáng yêu. Hơn nữa nàng cũng có thể làm.

Gần bốn giờ tối, bầu trời nổi tuyết, mặt đất ngoài cửa sổ vốn đã quét sạch lại một lần nữa bị bảo tuyết bao trùm.

"Mẹ." Bảo bảo vừa tỉnh lại liền chạy đến ngồi ở một bên mẫu thân mình, trong lòng thật vui mừng.

"Bảo bảo tỉnh, hôm qua một muốn chết phải không?" Trong ngày thường ngủ trưa chỉ ngủ có một giờ, hôm nay lại ngủ một buổi chiều.

"À? hôm nay Bảo bảo vẫn chưa làm bài tập làm sao bây giờ?" Bảo bảo tỉnh lại nhìn bầu trời ngoài cửa sổ đã tối dần, tròn tròn mắt. Từ lúc hấn có thể bắt đầu đi học, mỗi ngày đều làm bài tập, dĩ nhiên bởi vì hiện giờ còn nhỏ hấn cũng không thể viết chữ, bài tập chính là học thuộc lòng một bài thơ.

"Mẫu thân buổi tối con và người cùng nhau học."

Trương Vân Nguyệt gạt đầu ánh mắt nhĩ tử ra không tin tưởng nhìn nàng, ban ngày nàng phải làm chuyện khác, dĩ nhiên không có cách nào vẫn ở cùng một chỗ với nhĩ tử cứ như thư sinh đi qua đi lại không ngừng đọc đi đọc lại ngàn chữ Tam Tự kinh.

"Thật?" Bảo bảo rất hoài nghi nhìn mẫu thân mình, mỗi lần mẫu thân nói sẽ cùng hấn cùng nhau đi học, nhưng bình thường đều là đọc được một nửa liền bỏ của chạy lấy người, mỗi lần cũng không thể kiên trì đến cuối cùng.

"Được, vậy ngoéo tay." Bảo bảo đưa tay làm bộ dạng ngoéo tay. Trương Vân Nguyệt khoe miệng nhếch lên, ừ, thật ra thì khoe miệng nàng phải vốn co giật, nhưng là.

Nói chuyện còn không liên quán đầu rồi, kết quả là làm nàng cứng họng nói không ra lời, cảm giác kia quá bị kịch. (nàng tuyệt đối không thừa nhận cái đó thời điểm thật ra thì nàng rất được sát.)

"Bảo bảo đói bụng chưa?" Trương Vân Nguyệt hỏi bảo bảo.

"Đói bụng." Bảo bảo gật đầu, bụng nhỏ vô cùng phồng lên kêu rột rột hai tiếng. Người bạn nhỏ Bảo bảo cau mày cúi đầu nhìn bụng của mình, "Bụng nhỏ bụng, không nghe lời. Không được mở miệng."

"À? Mẫu thân bụng cũng đã đói, chúng ta đi ăn." Trương Vân Nguyệt đột nhiên phát hiện, không thể cười nổi, cần gì phải kìm nén cho khổ sở chứ.

Quả nhiên buổi tối lúc Trương Vân Nguyệt cùng với bảo bảo trở về đến nơi, khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bảo đã ngủ thiếp đi, Trương Vân Nguyệt lại dặn dò nội thị cung nữ một phen về chuyện của bảo bảo, lúc này mới an tâm có cảm giác buồn ngủ.

Hôm sau, tám giờ, Trương Vân Nguyệt ở bên trong phòng đang làm tiếp các y phục nhỏ ngày hôm qua. Kết quả ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Vương Kỳ.

"Vương tổng quản sao lại có thời gian rảnh rỗi tới chỗ của ta?" Trương Vân Nguyệt đối với việc Vương Kỳ đến đây bày tỏ kinh ngạc.

"Dao Hoa cung Tiếp dư Trương thị tiếp chỉ?"

Trương Vân Nguyệt mang theo cung nhân Dao Hoa cung quỳ trên mặt đất chờ Vương Kỳ đọc thánh chỉ, trong lòng lúc này lại nghi ngờ cái vị Hoàng đế này muốn truyền cái chỉ ý gì.

"Dao Hoa cung Tiếp dư Trương thị, thực thân họ Thành, dịu hiền cần cù, hòa nhã đoan trang, ôn nhu hiền thực, khiêm nhường hàm xúc, thực đức thanh nhã. Tấn phong làm sung viện, ban thưởng hiệu Thuần. Thuần sung viện nương nương nô tài chúc mừng ngài." Vương Kỳ cười chúc mừng Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt mồm có chút há hốc, nàng thăng chức à? À? Nói như vậy theo lễ nghĩa Hậu cung mỗi ngày phải đi thỉnh an hoàng hậu à? ?

Sung viện mặc dù là phi tần cửu phẩm là thứ hạng thấp nhất, nhưng cũng đã là tần rồi. Huống chi án theo quy định trong cung mà nói, cửu Tần đều không phân chia cao thấp, bởi vì đều là Tần chính thức, chỉ là theo như quy định trong hậu cung thì Chiêu Nghi là người đứng đầu cửu Tần, mà sung viện là cửu Tần cuối cùng.

Không biết là có chuyện gì mà đột nhiên Hoàng đế lại thăng cấp cho nàng từ phi tử hàng cửu phẩm bay một cái vèo thăng lên hàng ngũ phẩm trong hậu cung.

Trương Vân Nguyệt nhìn nhi tử an tĩnh trong ngực, đột nhiên rất muốn hỏi hoàng thượng, ngài rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là cảm thấy những người không vừa mắt con trai ngài trong hậu cung không đủ nhiều hay sao? Còn muốn đem con trai của mình trở thành cái tấm bia thật cao lắm cho các nàng tận tình động thủ với hắn?

Bảo bảo vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt quý dị của mẫu thân đang nhìn mình, "Mẫu thân?"

"Mẫu thân, không cần lo lắng, phụ hoàng có ý riêng." Người bạn nhỏ Bảo bảo đối với lo lắng của mẫu thân mình cảm thấy rất là bất đắc dĩ, hắn thông minh sớm, cho nên rất nhiều chuyện hắn cũng không phải không biết, ngược lại bởi vì Triệu Khải Hâm cố ý dạy hắn nên những hiểu biết của hắn so với mẫu thân đều nhiều hơn một chút.

Dĩ nhiên biết không có nghĩa là hiểu được. Chỉ là hắn biết rõ một chút, phụ hoàng cha hắn chắc là sẽ không hại hắn. Mà mẹ của hắn cũng sẽ không hại hắn, thế nhưng khi ý tưởng của hai người này trái ngược với nhau, hắn lựa chọn nghe theo phụ hoàng hắn.

Trực giác nói cho hắn biết, nghe phụ hoàng, không sai.

Tâm tư của người lớn bảo bảo không hiểu cũng không quản, hắn chỉ nghiêm túc quan tâm đến chuyện học tập của mình, giống như một học sinh nghiêm túc nhất đang thực hiện một công trình học thuật nghiên cứu vô cùng quan trọng.

Trương Vân Nguyệt nghe bảo bảo trả lời, cũng hiểu đôi chút chuyện. Hoàng thượng cố ý phân phó? Cái này nói rõ mọi chuyện không có cách nào diễn tiến theo hướng nàng nghĩ nữa rồi.

Tần vị lên phi tử mỗi ngày đều phải đi thỉnh an hoàng hậu, Trương Vân Nguyệt vốn là còn muốn mình còn có thể lười biếng một khoản thời gian nữa, không ngờ lại không được nữa rồi.

Chỉ năm phút đồng hồ sau khi Vương Kỳ đi, hoàng hậu liền phái người tới rồi.

"Thuần sung viện nương nương, hoàng hậu nương nương sai nô tỳ tới tặng lễ vật cho ngài, chúc mừng nương nương." Cẩm tú cười rất chân thành đưa đồ vật cho Trương Vân Nguyệt.

"A nha?" "Xoảng?" Đồ trong tay đột ngột rơi xuống.

"Thuần sung viện nương nương? Ngài đây là có ý gì?" Cẩm tú nhìn đồ sứ rơi trên mặt đất, sắc mặt rất là khó chịu.

Chương 65

"Sao lại thế này? Vừa rồi tay của ta sao không điều khiển được?" Trương Vân Nguyệt nghi hoặc nói, chỉ là nàng nói những lời này với một vẻ mặt không chút biểu tình thật sự là làm cho người ta không sao tin nổi.

"Nếu Thuần Sung Viên ngài đã bắt kính với hoàng hậu nương nương như vậy, nô tỳ nhất định sẽ bẩm báo lại chi tiết với hoàng hậu nương nương." Cẩm Tú phần hện xoay người rồi đi.

"Chủ tử ngài sao có thể đem đồ hoàng hậu nương nương ban tặng ném đi như vậy hả?" Ngọc ma ma kinh ngạc nhìn Trương Vân Nguyệt, mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng bà cũng có chút nghi hoặc, không phải là hoàng hậu nương nương tính kế chứ?

Chiều theo sự hiểu biết của bọn họ, Trương Vân Nguyệt chắc chắn không làm ra loại chuyện tình khiêu khích này.

"Ta không có làm gì cả, vừa rồi lúc ta đón lấy đồ, đột nhiên tay mất đi cảm giác, sau đó bình sứ này liền rớt xuống đất." Trong lòng Trương Vân Nguyệt hiện tại cũng hoài nghi mình bị hoàng hậu tính kế, nếu không sao có thể tay nàng vừa tiếp xúc được với bình sứ xong thì đột nhiên không có cảm giác rồi?

"Nương nương, để lão nô bắt mạch cho ngài." Ngọc ma ma nhanh nhẹn đặt tay lên cánh tay của Trương Vân Nguyệt, phát hiện không có việc gì.

"Nương nương cảm giác vừa rồi của ngài có gì đặc biệt không?" Ngọc ma ma vẻ mặt nặng nề nhìn Trương Vân Nguyệt, nếu như là có người tính toán vậy còn tốt, nhưng nếu là tự bản thân Trương Vân Nguyệt có vấn đề

"Ta cảm giác, cảm giác chỗ này của cánh tay giống như bị thứ gì đó chích một cái." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút chỉ cánh tay mình nói, nói xong liền phát hiện có vấn đề.

"Chúng ta vào trong." Trương Vân Nguyệt lời kéo Cúc Hoa đi vào, chuẩn bị để Cúc Hoa giúp mình.

Sau khi Cúc Hoa theo Trương Vân Nguyệt tiến vào, Trương Vân Nguyệt chỉ vào một chỗ, quả nhiên có một chấm nhỏ màu đỏ vô cùng nhỏ, điểm đỏ nhỏ bé này chỉ sợ một lát nữa sẽ biến mất.

Trương Vân Nguyệt nghe Cúc Hoa nói về tình trạng của chấm đỏ, suy nghĩ một chút nói: "Đến lúc các nữ nhân hậu cung bắt đầu hành động rồi, chỉ là đến cùng là có chuyện gì xảy ra đây?"

Trương Vân Nguyệt là thật sự không hiểu, cái thế giới này mặc dù có võ công, nhưng mà bởi vì con trai nàng nên trong cung Dao Hoa luôn có ám vệ, không lý nào lại có người có thể tránh qua ám vệ để mà xuống tay với mình như vậy.

Nếu như có khả năng động thủ mà không bị ám vệ phát hiện, vậy còn không trực tiếp hạ độc thủ giải quyết mình luôn sao? Như vậy không phải tiết kiệm được rất nhiều công phu ư?

"Lý Ma Ma, người nọ là như thế nào đắc thủ (ra tay thành công)? Nếu quả thật có người võ công lợi hại như vậy." Trương Vân Nguyệt còn chưa nói hết liền bị Lý Ma Ma cắt đứt.

"Nương nương, đây là chuyện không thể nào. Trên đời nếu quả thật có người như vậy, chỉ sợ tiền triều đã sớm diệt vong rồi, cũng sẽ không đợi đến phiên Triệu gia tới diệt." Lý Ma Ma rất chắc chắn nói.

Trương Vân Nguyệt cảm thấy lời này của Lý Ma Ma có chút kì quái, thế nào lại có liên quan đến tiền triều rồi?

"Tiền triều bắt đầu hủ bại không phải một sớm một chiều, phải nói võ lâm nhân sĩ muốn ám sát Hoàng đế tiền triều, tuyệt đối không ít? Nhưng tất cả đều không thành công cũng là bởi vì hoàng gia có ám vệ tồn tại, những ám vệ kia còn không bằng ám vệ của Triệu gia đây. Hơn nữa người đến ám sát, cũng đều là cao thủ, không phải cao thủ tuyệt đối không dám xông vào hoàng cung. . . ." Lý Ma Ma nghiêm túc phân tích cho Trương Vân Nguyệt nghe.

Nghe xong phân tích của Lý ma ma Trương Vân Nguyệt liền hiểu rõ, nàng nghĩ loại cao thủ như vậy là không thể nào xuất hiện? Nếu không Hoàng đế đã sớm không còn mạng để mà mất rồi.

Chỉ là

"Như vậy thì, điểm đỏ trên tay này là chuyện gì xảy ra?" Trương Vân Nguyệt nghi hoặc, thật lòng cảm thấy nữ nhân cổ đại thật không đơn giản? Vì tính toán nữ nhân khác mà nghĩ ra các loại phương pháp cái nọ nói cái kia càng thêm bí ẩn.

Mấy người Lý Ma Ma, Ngọc ma ma tất cả đều trầm mặc, họ thật đúng là không nghĩ ra được là chuyện gì xảy ra?

"Chỉ có thể đem chuyện này bẩm báo với hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt thấy bọn họ đều không nói chuyện, biết họ cũng không biết rõ, suy nghĩ một chút cảm thấy chuyện này cần phải tố cáo với hoàng thượng.

Ít nhất phải khiến hoàng thượng biết nàng không phải cố ý làm vỡ món đồ sứ kia.

Mọi người cảm thấy cách làm của Trương Vân Nguyệt rất đúng, gật đầu đồng ý.

Cầm Tú sau khi trở lại cung Phượng Minh liền đem chuyện xảy ra ở cung Dao Hoa bẩm báo lại một lần.

"Chuyện này là thật sao? Người xác định cô ta là cố ý?" Hoàng hậu về mặt bình tĩnh nhìn Cầm Tú, tuy chuyện ngày đó ở yến tiệc thôi nói khiến nàng biết được nữ nhân Trương Vân Nguyệt này đã bắt đầu liều lĩnh rồi, nhưng là nàng cũng không cảm thấy cô ta lại có thể liều lĩnh đến mức dám ở trước mặt nô tài của nàng đập vỡ đồ do chính nàng đưa qua?

"Nương nương, nô tài không dám nói láo?" Cầm Tú quỳ trên mặt đất khẳng định nói, ở trong lòng của nàng Trương Vân Nguyệt chính là cố ý? Mặc dù cuối cùng Trương Vân Nguyệt cũng trung ra về mặt hết sức khiếp sợ. Nhưng ở trong hậu cung có ai mà không biết đóng kịch?

"Ừ. Ma ma người nói xem Trương thị này thật đã liều lĩnh đến mức đó rồi hả?" Hoàng hậu nghi hoặc hỏi.

"Nương nương, cứ xem biểu hiện của Trương thị ở buổi tiệc thôi nói, cũng không phải là không thể có." Trương ma ma suy nghĩ một chút đồng ý nói.

Hoàng hậu trầm mặc chốc lát đột nhiên bật cười, "Nếu thật cô ta đã liều lĩnh vậy rồi, bản cung cũng thấy thật yên tâm."

"Ý của nương nương là?"

"Người nói xem, Tôn Phi Phi, Hàn Ngọc Cầm còn có cả Diêu Lệ Nhã ba người đó sẽ ngồi nhìn cô ta đi lên sao? Mà trừ ba người bọn họ, chín Tàn trước mặt vẫn còn có bốn đấy?" Hoàng hậu cười ha hả nói. Nàng không sợ Trương Vân Nguyệt liều lĩnh, chỉ sợ nàng ta an phận thủ thường?

"Nương nương anh minh? Như thế chúng ta chỉ cần ngồi nhìn họ đấu là tốt rồi, thỉnh thoảng cho bọn họ thêm chút dầu đốt lửa là được rồi." Mấy hạ nhân bên cạnh hoàng hậu ra sức nịnh hót.

"Tĩnh, các người cũng không cần ở đây vuốt mông ngựa, tất cả đi xuống." Hoàng hậu khoát khoát tay vui vẻ nói.

Quý Phi cùng Hiền phi lần lượt đưa tới quà tặng, lần này Trương Vân Nguyệt không có tự mình tiến lên nhận quà tặng, chỉ là sai Tầm Nguyệt và Hoan Nghi ở bên cạnh đi lên đón quà tặng. Ngược lại quá trình này không có xảy ra chuyện gì không tốt, cuối cùng lúc này mới khiến Trương Vân Nguyệt yên tâm rất nhiều.

Hôm sau, Trương Vân Nguyệt sáu giờ liền rời giường, bảy giờ đến ngoài cửa cung Phượng Minh. Vốn là Trương Vân Nguyệt nghĩ nàng coi như đến là tương đối sớm rồi, kết quả vào cung Phượng Minh mới phát hiện, nàng coi như là đến đúng thời gian, đã có rất nhiều người còn đến sớm hơn nàng.

"Thuần Sung Viện muội muội tới? Kể từ khi Thuần Sung Viện muội muội vào cung bọn ta thế nhưng cũng chưa có gặp qua muội muội, muội muội hôm nay tới thỉnh an sao không ôm nhị hoàng tử cùng đến? Bọn tỷ muội rất muốn trông thấy nhị hoàng tử đáng yêu đấy." Nói chuyện là Chân Tu Viện Chân Mật Hi, là một cô gái mặt mũi thật đáng yêu, cả người cũng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, vẻ mặt cũng rất là thuần khiết thiện lương.

Trương Vân Nguyệt nghe Chân Mật Hi nói xong nét mặt không biểu tình nói: "Nhị hoàng tử còn chưa tỉnh ngủ."

"Thuần Sung Viện muội muội rất ghét tỷ sao?"

"Không có." Bộ dạng vẫn là không biểu tình như cũ, khiến cho lời này của nàng thốt lên vô cùng không có sức thuyết phục.

"Vậy vì sao Thuần Sung Viện muội muội đều không có cười đây? Ngược lại mặt là một bộ dạng không chút biểu tình." Chân Mật Hi nói xong mặt liền biểu hiện ra nét đau thương, giống như bởi vì thái độ của Trương Vân Nguyệt mà cảm thấy đau lòng.

"Ngày hôm qua cười quá nhiều, mặt có chút cứng ngắc, thái y nói tạm thời không nên cười nhiều." Trương Vân Nguyệt mặt nghiêm túc nhìn Chân Mật Hi nói.

.....

Người trong đại diện đầu tiên là cảm thấy nàng thật sự là quá ngớ ngẩn, lại cười đến gương mặt cứng ngắc, tiếp đó lại là ghen tỵ, có con trai rất thông minh khéo léo được Hoàng đế sủng ái, khó trách sẽ cười đến mặt cũng đơ luôn.

"Mặt cứng ngắc của Trương muội muội có thể ảnh hưởng đến nhị hoàng tử hay không? Về mặt không biểu tình đó không có hù sợ nhị hoàng tử sao? Nếu không hay là đem nhị hoàng tử ôm cho hoàng hậu nương nương chăm sóc?" Lệ Sung Nghi mặt một vẻ kinh ngạc nhìn Trương Vân Nguyệt.

Tuy là. Trương Vân Nguyệt về mặt vẫn là không biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại ngán người nhìn Lệ Sung Nghi. Lệ Sung Nghi không hổ một chữ "Lệ", mặt mũi diễm lệ, xinh đẹp thùy mị.

"Không cần, nhị hoàng tử nhận thức rất tốt, sẽ không vì kẻ làm mẹ như ta không cười mà bị dọa sợ. Chẳng lẽ Lệ Sung Nghi lúc nhỏ mỗi lần thấy mẫu thân không cười liền sẽ bị hù sợ hay sao?" Trương Vân Nguyệt nhìn Lệ Sung Nghi hỏi, vẻ mặt không biểu tình phối với ánh mắt vô tội, quá quỷ dị.

"Sao có thể chứ." Lê Sung Nghi không nói. Bản thân cũng tự biết cách nói vừa rồi của mình quá gượng ép. Nàng cũng chỉ là muốn thử một chút thôi, nàng chính là ghen tỵ nữ nhân trước mắt này, đáng đáp không được tốt như nàng, gia thế cũng không có thể so, tại sao có thể sinh hạ được con trai như vậy?

Lại còn có thể đem nhi tử đặt ở bên cạnh tự mình nuôi.

Trương Vân Nguyệt không để ý đến Lê Sung Nghi, mà là đứng lảng lảng ở một bên chờ hoàng hậu đến.

"Thuần Sung Viện muội muội không biết tỷ tỷ có thể hỏi muội một vấn đề hay không?" Chân Mật Hi lần nữa mở miệng nói.

"." Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chân Mật Hi, không nói có thể, cũng không có nói không thể, chỉ bình tĩnh nhìn cô ta.

"Không thể hỏi sao?" Chân Mật Hi làm bộ đáng thương nhìn Trương Vân Nguyệt. Trương Vân Nguyệt nhìn Chân Mật Hi như vậy trong đầu toát ra một hình dung 'tiểu bạch hoa thuần khiết'.

"Ta không nói không thể." Trương Vân Nguyệt nhìn Chân Mật Hi, vẻ mặt không biểu tình, trong lòng buồn bực, tại sao bấp thính trên mặt còn không có khôi phục chứ? Nếu không nàng đã có thể cùng làm ra cái vẻ đáng thương kia đối diện với nàng ta.

"Đã như vậy tỷ tỷ liền hỏi. Thuần Sung Viện muội muội thời gian chịu ân sủng không dài, sao lại có thể có đứa bé? Là có bài thuốc sinh con bí truyền gì đó sao? Có thể nói cho tỷ tỷ hay không?"

Trương Vân Nguyệt thế nào cũng không có nghĩ đến Chân Mật Hi thế nhưng lại hỏi ra cái vấn đề này, hơn nữa còn là ở trước mặt nhiều người như vậy hỏi. Nàng rất rõ ràng trong hậu cung có đứa bé hiện tại tổng cộng có ba người, một là hoàng hậu, hai là Huệ phi, người còn lại là mình.

Những người trong hậu cung khác dĩ nhiên là không thể nào đi hỏi Huệ phi và hoàng hậu, như vậy có thể hỏi chỉ có thể là mình.

"Bài thuốc sinh con bí truyền? Đó là vật gì?" Trương Vân Nguyệt vẫn một nét mặt cứng ngắc nghi hoặc nhìn Chân Mật Hi hỏi lại.

"Muội muội không muốn nói sao? Tỷ tỷ thật ra thì cũng không có muốn tranh giành cái gì với muội, tỷ tỷ chỉ có một nguyện vọng là có thể sinh một đứa bé, mặc kệ là con trai hay con gái, chỉ cần một đứa bé là tốt rồi. Muội muội xin nói cho tỷ tỷ." Chân Mật Hi vẻ mặt van xin nhìn Trương Vân Nguyệt nói.

"Chân Tu Viện nói đùa, ta xác thực là không có cái gì bài thuốc bí truyền, muốn bài thuốc bí truyền sinh sản cái gì đó bình thường cũng phải cần được liệu, trong tay ta một cái cung nữ cũng không có lấy đâu ra bạc đi Thái Y Viện mua được liệu?" Trương Vân Nguyệt nhìn Chân Mật Hi nói thật.

Lời nói của Trương Vân Nguyệt mọi người không hề tin, nhưng nàng đã không nói mọi người cũng không có cách nào.

"Hiền phi nương nương đến?"

"Huệ phi nương nương đến?"

Hiền phi và Huệ phi cơ hồ là đồng thời đến, sau khi hai người vừa vào đại điện thì Quý Phi cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

"Muội muội đang nói chuyện gì náo nhiệt như thế? Quý Phi đại điện mọi người cười hỏi.

"Quý Phi tỷ tỷ, bọn muội đang thỉnh giáo Thuần sung viện muội muội về bí truyền sinh con? Muội muội thật sự là rất muốn có một đứa bé, cho nên muốn thỉnh giáo Thuần sung viện muội muội. Đáng tiếc hình như Thuần sung viện muội muội không muốn nói." Chân Mật Hi tỏ vẻ vô tội ưu thương nhìn Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt làm sao cũng không nghĩ ra Chân tu viện lại nói ra mấy lời thế này.

"Chân Tu Viện tỷ tỷ nói đùa. Muội muội quả thật chưa từng thấy bí truyền sinh con. Chuyện ngài muốn sinh con muội muội đã hiểu được. Nhưng muội muội quả thật không có cách nào giúp ngài. Hay là tỷ hỏi Huệ phi nương nương và hoàng hậu nương nương xem." Trương Vân Nguyệt bình tĩnh nhìn Chân Mật Hi, trong lòng rất là hết cách. Nàng dĩ nhiên biết tại sao những người này không thể sanh con. Còn không phải bởi vì thuốc của hoàng hậu sao?

Nhưng dù chuyện này bị chọc ra thì cũng không ảnh hưởng hoàng hậu nấy. Hoàng hậu sớm đã thất sủng rồi. Sau khi chuyện này xuất hiện thì chỉ càng thất sủng hoàn toàn thôi. Nhưng nàng ta vẫn sẽ ngồi ở vị trí hoàng hậu. Triệu Khải Hâm hình như cũng không có muốn phế hậu.

"Bọn muội muội đang nói cái gì? Bồn cung vừa đến cửa đã nghe được tiếng cười của các muội rồi?" bản lãnh mở mắt nói mờ của hoàng hậu cũng không tầm thường.

Lần này Trương Vân Nguyệt ngược lại mở miệng trước "Hoàng hậu nương nương, Chân tu viện muốn một đứa bé. Cho nên muốn hỏi hoàng hậu nương nương khi nào tỷ ấy có thể sinh một đứa."

Trương Vân Nguyệt vừa nói ra lời này cả đại điện liền lộn vào an tĩnh quỷ dị.

Hoàng hậu dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Trương Vân Nguyệt. Trong lòng hoài nghi chẳng lẽ Trương thị đã biết mình đồ ban thưởng có vấn đề? Việc này không thể nào! Trương Vân Nguyệt làm sao có thể biết? Hoàng hậu vẫn rất có lòng tin với thủ pháp của mình. Nàng không tin một người xuất thân là cung nữ như Trương Vân Nguyệt có thể nhìn thấu những tính toán của mình. Về phần mấy ma ma bên cạnh Trương Vân Nguyệt, dù họ nhìn thấu thì thế nào?

Thứ gì cũng có thể tách ra đấy! Mặc dù nàng có những tay, nhưng đồ mới mua trong hậu cung có người khác quản lý mà.

Sau khi Trương Vân Nguyệt nói xong liền âm thầm thở phào, nàng không có hối hận. Nếu hỏi tại sao hôm nay nàng làm như vậy thì phải kể lại từ tối hôm qua.

Chiều hôm qua hoàng hậu đưa đồ tới, Trương Vân Nguyệt không thể không tiếp nhận bình sứ, nhưng rồi lại làm rơi vỡ. Lúc ấy cảm thấy có thứ gì đâm vào, lúc đầu Trương Vân Nguyệt không hề nghĩ đến Cẩm Tú.

Sau đó đám Lý Ma Ma nói cho nàng biết chuyện này không phải là vô lâm cao thủ nào làm, Trương Vân Nguyệt liền bắt đầu nghĩ đến những ai có thể đâm kim vào người nàng, vị trí đầu tiên nàng bị ghim là tay phải, mà khi đó đứng ở bên tay phải nàng chính là Lý Ma Ma.

Nhưng vị trí kim đâm đó rất đặc biệt, là từ bên trong đâm ra, lúc ấy nàng không ngờ, sau đó mới nghĩ đến ở vị trí này người bên trên căn bản không có biện pháp thương tổn. Cũng chỉ có bình sứ khi đó bị nàng cầm ở trong tay mới có thể đâm tới!

Nhưng Trương Vân Nguyệt vẫn rất nghi ngờ, ngày đó đúng là nàng nhận bình sứ do hoàng hậu ban thưởng, nhưng sau đó nghĩ lại thì bình sứ này vốn phải do cung nữ bên cạnh nhận lấy. Đến lúc đó chính là cung nữ đánh nát bình sứ, hoàn toàn không liên quan gì đến nàng rồi, tính kế như thế hữu dụng sao?

Trương Vân Nguyệt cảm thấy là hoàn toàn không có ích lợi gì, nhưng vô luận hữu dụng hay không, Trương Vân Nguyệt xác định, người tính toán nàng là hoàng hậu.

Nàng Trương Vân Nguyệt cho tới bây giờ luôn không phải là người biết nhẫn nhịn, dĩ nhiên nàng cũng không muốn xuống tay với hoàng hậu nhanh thế, nhưng chuyện ngày hôm nay lại làm cho nàng không thể không làm như vậy.

Lời nói của Chân Mật Hi đã đẩy nàng đến một vị trí vô cùng nguy hiểm, bởi vì trước mắt nàng là người có hoàng tử khỏe mạnh trong hậu cung, những nữ nhân trong hậu cung không thể nào không ham muốn. Nàng tin tưởng lúc đầu rất có thể sẽ không có ai nghĩ đến mấy món như bí truyền sinh con, nhưng sau khi Chân Mật Hi, người muốn mình nói ra 'bí truyền' này tất nhiên không ít!

Nếu mình vẫn không nói, mấy nữ nhân trong hậu cung chắc chắn ghen tỵ. Mà ghen tỵ cuối cùng sẽ làm một số chuyện ảnh hưởng đến nhi tử của mình. Sự ghen tỵ của nữ nhân luôn đáng sợ, chuyện này thể hiện vô cùng rõ ràng ở hậu cung, nàng không muốn đối phó với những chuyện này.

Như vậy hãy để cho hoàng hậu đối phó đi! Dù sao nàng đã xác định rõ ràng phải đối mặt với hoàng hậu, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

"Thuần sung viện có ý gì?" Hoàng hậu âm mặt trầm giọng nói.

Trương Vân Nguyệt thấy hoàng hậu như vậy nhưng không hề sợ, bình tĩnh nhìn hoàng hậu nói: "Thiếp thân cũng không nói gì, chỉ là thiếp thân nghĩ hoàng hậu nương nương là hoàng hậu tất nhiên phúc khí lớn, chỉ cần hoàng hậu nương nương nói cho ai sinh đứa bé, thì người đó liền có thể sinh con rồi."

Hoàng hậu nhìn chằm chằm Trương Vân Nguyệt, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra gì đó, lại chỉ thấy một vẻ mặt không chút thay đổi, và tầm mắt cụp xuống.

"Thuần sung viện nói đùa, nếu bồn cung có bản lãnh này, đến bây giờ bồn cung đã không chỉ có một đứa con là đại hoàng tử." Hoàng hậu thân nhiên nói, cũng không tiếp tục rối rắm ở mặt này.

Ngược lại Huệ phi nghe Trương Vân Nguyệt nói, ngược mắt nhìn Trương Vân Nguyệt một cái, nàng hiểu Trương Vân Nguyệt nhất định là phát hiện ra cái gì mới có thể nói như thế. Nàng ban đầu cũng bởi vì Lý cô cô mới biết thì ra được thiện có vấn đề, hôm nay xem ra Trương Vân Nguyệt cũng bị thế.

Cuộc hàn huyên tiếp theo không còn giương cung bạt kiếm, quý Phi và Hiền phi có thể ở vị trí cao thời gian dài thế, mà vẫn an an ổn ổn cũng không phải không có tính toán, nhìn phản ứng của hoàng hậu sau khi Trương Vân Nguyệt nói dứt lời, và vẻ mặt chắc chắn của Trương Vân Nguyệt, trong lòng các nàng cũng không khỏi suy đoán có phải hoàng hậu làm gì các nàng hay không.

Giờ phút này hoàng hậu vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở chủ vị cũng tức giận trong lòng, nàng thật không ngờ Trương Vân Nguyệt thậm chí có lá gan nói ra lời đó, nhưng lời giải thích sau đó của Trương Vân Nguyệt mặc dù giương ép nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lý, nàng không hề có cơ hội trị tội nàng ta!

Sau đó mọi người đi về, chuyện đã xảy ra bên Phụng Minh cung, Triệu Khải Hâm bên trong cung Thái Cực rất nhanh cũng biết.

"Ngụy Đình người nói Trương thị muốn làm cái gì? Chẳng lẽ liều lĩnh rồi hả?" Triệu Khải Hâm nhìn tấu chương trước mặt nhàn nhạt hỏi.

Ngụy Đình cúi đầu không nói gì.

"Hả?"

Ngụy Đình bị một tiếng hả không có quá nhiều tâm tình dọa sợ, "Hoàng thượng, nô tài cảm thấy sung viên nương nương là giận mới đứng."

"Giận?" Triệu Khải Hâm ngăn người, tâm tình này sẽ rất ít xuất hiện trên người nữ nhân hậu cung. Hoặc là nói các nàng dù có tâm tình này cũng sẽ không để người ta cảm thấy, họ sẽ giấu tâm tình của mình thật kỹ, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra họ rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

"Nô tài nghe nói ngày hôm qua. . ." Ngụy Đình kể lại chuyện xảy ra lúc Phụng Minh cung tặng đồ đến Dao Hoa cung ngày hôm qua.

"Nói như vậy Trương thị hoài nghi bình sứ bề tan là hoàng hậu tự làm?" Triệu Khải Hâm ngược lại bày tỏ hoài nghi với chuyện này, mặc dù hoàng hậu không có khả năng quản lý hậu cung lắm, nhưng điều này không chứng tỏ hoàng hậu dấn, ngược lại hoàng hậu rất thông minh, chỉ là tính cách của nàng ta hơi tham vọng, chuyện hậu cung chỉ sợ cũng không vào lòng nàng ta.

Sự tính toán mà Triệu Khải Hâm xem ra vô cùng không có ích lợi này, hoàng hậu chắc là sẽ không làm.

"Có lẽ quả thật như thế."

"Thôi, chuyện lần này coi như không phải hoàng hậu tính toán, hoàng hậu và Trương thị từ trước đến nay cũng không hợp nhau, sớm đối mặt cũng không có gì." Triệu Khải Hâm tùy ý nói một câu liền quẳng chuyện hậu cung ra sau đầu.

"Hoàng thượng, bên Thọ Khang cung đã xảy ra chuyện!" Đột nhiên một tiểu thái giám vội vàng hấp tấp từ ngoài cửa vọt vào.

"Xảy ra chuyện gì?" Triệu Khải Hâm bỗng chốc đứng dậy từ trên ghế, nhanh chóng đi đến Thọ Khang cung.

"Buổi sáng Thái hậu nương nương nói là đầu hơi choáng, nhưng mà sợ hoàng thượng lo lắng nên không có mời thái y, chỉ tự nghỉ ngơi, nhưng vừa rồi thái hậu nương nương đột nhiên té xỉu! Hiện tại cung nhân Thọ Khang cung đã mời thái y qua." Tiểu thái giám trả lời rất nhanh.

Tốc độ dưới chân Triệu Khải Hâm không khỏi nhanh vài phần.

Ở trong Thọ Khang cung,

"Tham kiến hoàng thượng," cung nhân Thọ Khang cung thấy hoàng thượng đi vào liền quỳ trên mặt đất.

"Thái y, mẫu hậu như thế nào?"

"Thái hậu nương nương trúng gió rồi!" Thái y căn bản không có khoe chữ, bọn họ rất rõ ràng địa vị của Thái hậu ở trong lòng hoàng thượng, lúc này khoe chữ thì chỉ có rơi đầu.

"Cái gì? !" Hoàng thượng làm sao cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Sức khỏe mẫu thân của mình luôn luôn rất tốt, sao lại đột nhiên trúng gió rồi hả?

"Khi nào mẫu hậu có thể tỉnh lại?" Triệu Khải Hâm nhìn mẫu thân nằm ở trên giường không nhúc nhích, đau lòng vô cùng.

"Vi thần đã cho người đi sắc thuốc rồi, nếu không xảy ra gì ngoài ý muốn, sau giữa trưa Thái hậu có thể tỉnh lại." Thái y rất cung kính nói. Cũng may thời điểm Thái hậu trúng gió không có trực tiếp té xuống đất, nếu không chỉ sợ hiện tại tình huống của Thái hậu đã không xong.

"Người đi xuống xem thuốc, chú ý một chút." Triệu Khải Hâm phát tay đuổi thái y đi xem thuốc.

Triệu Khải Hâm tự ngồi ở bên giường coi chừng, mắt chưa từng rời đi Thái hậu.

Trong hậu cung hoàng hậu cũng biết tình huống của Thọ Khang cung, nhưng bởi vì Thái hậu thật sự không muốn gặp các nữ nhân trong hậu cung, cho nên không cho phép họ đến Thọ Khang cung thỉnh an, cho dù Thái hậu ngã bệnh thì Thái hậu cũng không muốn nữ nhân ở hậu cung đến thăm, chỉ bảo họ thỉnh an cho bà ở cửa ra vào.

Hoàng hậu đi tới Thọ Khang cung quả nhiên bị cung nhân Thọ Khang cung ngăn cản đường đi, không cho vào.

Trương Văn Nguyệt ôm con đi tới cửa Thọ Khang cung.

Trương Văn Nguyệt ôm con đến là do Lý ma ma đề nghị, dùng lời Lý Ma Ma nói thì là bà nội ngã bệnh, làm cháu trai tại sao có thể không đến thăm? Bảo bảo rất thông minh, nói không chừng Thái hậu gặp liền vui mừng tỉnh ngay.

"Mẫu thân, ngài không đi vào chung với con sao?" Bảo bảo đứng ở cửa hỏi mẫu thân đứng ở cách đó không xa, nghi ngờ tại sao mẫu thân mình không thể đi vào chung với mình.

"Bảo bảo tự đi vào, phải nghe lời Lý Ma Ma nói, biết chưa? Mẫu thân chờ bảo bảo ở chỗ này, bảo bảo phải ngoan ngoãn nha." Trương Vân Nguyệt nhìn bảo bảo dặn dò.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Bảo bảo bấu môi bị Lý Ma Ma ôm vào Thọ Khang cung, nhìn xuyên qua bả vai Lý ma ma, cho đến khi không xác định được phương hướng cửa chính Thọ Khang cung, bảo bảo mới đột nhiên nói: "Mẹ."

"Nhị hoàng tử thế nào?" Lý Ma Ma cẩn thận nhìn con đường phía trước, nhỏ giọng hỏi.

"Bà nội, không thích, mẫu thân?" Bảo bảo nói những lời này rất lưu loát còn chưa có rơi rớt từ, khiến những cung nhân dẫn đường trong lòng rất là kinh ngạc. Không ngờ nhị hoàng tử thật như lời đồn đãi thông tuệ như vậy.

"Điện hạ thế nào lại nghĩ như vậy? Thái hậu nương nương chỉ là thích an tĩnh không thích quá nhiều người quấy rầy thôi. Nếu nói ngài để cho chủ tử tiến vào, hoàng hậu nương nương bọn họ cũng nhất định phải tiến vào, đến lúc đó nhiều người như vậy ở trong này đi tới đi lui gay gắt, quyết liệt, thái hậu nương nương còn thế nào nghỉ ngơi chứ?" Lý ma ma ở thời điểm này trong lòng rất may mắn nghĩ tới, thật may là chủ tử nương nương từ nhỏ liền rèn luyện nhị hoàng tử cùng người lớn giảng đạo lý, nếu không một đứa bé, chỉ sợ tự mình giảng đạo lý họ cũng nghe không hiểu.

Bảo bảo nghiêng đầu nghĩ thật lâu, lâu đến bảo bảo cũng đã bị Lý ma ma báo cáo trước mặt Triệu Khải Hâm, hẳn còn không có phục hồi tinh thần lại.

"Đây là thế nào?" Triệu Khải Hâm nghe được đứa con nhà mình tới, trong lòng vui mừng, cảm thấy Trương Vân Nguyệt quả nhiên biết làm người.

Kết quả vừa ngẩng đầu lại phát hiện ánh mắt đứa con nhà mình có chút sững sờ, trong lòng không khỏi nghi ngờ đứa con nhà mình đây là thế nào?

"Nô tỳ mới vừa nói lý lẽ cho Điện hạ biết, xem chừng hiện tại Điện hạ đang suy tư." Lý ma ma quỳ xuống đất nghiêm túc giải thích, ban đầu nàng cũng phát hiện, sau mỗi lần chủ tử nương nương nói dứt lời, nhị hoàng tử điện hạ sẽ ngăn người, bắt đầu hầu hạ nàng cũng rất lo lắng còn muốn đi làm những thứ gì tới hấp dẫn chú ý của nhị hoàng tử.

Sau này vẫn là chủ tử nương nương ngăn trở mình, dùng lời của nàng nói chính là, con ta đang học giả suy tư, không thể đánh đoạn.

"Hả?" Triệu Khải Hâm nghe Lý ma ma giải thích thì nhú mày, đối với cái này ý kiến bày tỏ hoài nghi, hẳn tự nhiên từ ám vệ Dao Hoa cung nhận được qua tin tức, chính mình nhi tử rất ưa thích ngăn người.

"Nô tỳ nói những lời này là thật, ban đầu lúc nương nương nói nô tỳ cũng không tin, sau lại nô tỳ phát hiện, mỗi lần nhị hoàng tử điện hạ ngăn người, đều là lúc nương nương cho điện hạ đem một chút đạo lý đứa bé không thể giải thích vì sao. Hơn nữa, sau đó nhị hoàng tử còn có thể hỏi một vấn đề, những thứ này mặc dù vấn đề rất dễ hiểu, nhưng là nô tỳ tin tưởng, một khi không trải qua suy nghĩ, đứa bé trong vòng một tuổi là hỏi không ra vấn đề như vậy." Lý ma ma rất khẳng định giải thích, nàng là người chăm sóc của nhị hoàng tử, nhị hoàng tử được hoàng thượng chính mắt thấy, nàng cũng là có chỗ tốt, cho nên tự nhiên sẽ không bỏ qua cho nhị hoàng tử thêm điểm cơ hội ấn tượng.

Triệu Khải Hâm nghe Lý ma ma nói có căn cứ, trong lòng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ con trai của mình so với mình hiểu càng thêm thiên tài hay sao?

Triệu Khải Hâm ngược lại chưa có từng nghĩ tới yêu nghiệt cái gì, nếu như người nhà khác gặp phải thứ người như thế có lẽ sẽ có hoài nghi, nhưng mà ở tại Triệu gia lại sẽ không. Ở bên trong tộc phổ Triệu gia, Triệu gia trước kia đã từng xuất hiện qua nhân vật thiên tài như vậy, chỉ là thiên tài trình độ không giống nhau thôi.

Nhưng đúng là có, cho nên con này có thể coi như là một loại tổ tông phù hộ, gia tộc truyền thừa thôi.

"Tốt lắm người ở bên cạnh chờ đợi." Triệu Khải Hâm ôm đứa bé vào trong ngực tiếp tục coi chừng thái hậu ở trên giường.

Cũng không biết thời gian qua bao lâu, bị Triệu Khải Hâm ôm vào trong ngực, bảo bảo rốt cuộc có phản ứng.

"Phụ hoàng?" Bảo bảo nghi ngờ nhìn người ôm mình, hẳn không phải là bị Lý ma ma ôm sao? Tại sao thành phụ hoàng của mình ôm mình?

“Bảo bảo suy tư ra cái gì chưa?” Triệu Khải Hâm cười nhìn bảo bảo, hẳn thật tò mò bảo bảo rốt cuộc suy nghĩ những thứ gì.

“Mẫu thân, hoàng hậu, bà nội, phụ hoàng.” Bảo bảo rất nghiêm túc nhìn phụ hoàng của mình nói.

Triệu Khải Hâm cau mày, không phải rất rõ ràng đứa con nhà mình nói là có ý gì.

“Bảo bảo, con từ từ đem tất cả lời đều nói hết ra ngoài có được hay không?” Triệu Khải Hâm nhưng biết đứa con nhà mình Logic là không có vấn đề, nói chuyện, nói xong chính đó là càng không vấn đề, nói đúng là nóng nảy, có thời điểm sẽ tính lược rất nhiều từ ngữ thôi.

“Dạ.” Bảo bảo gật đầu.

“Mẫu thân, muốn, đi vào, không được. Hoàng hậu biết, cùng. Tất cả mọi người, theo vào, biết, âm ỉ đến, bà nội, ngủ một giấc.”

“Bảo bảo thật thông minh.” Triệu Khải Hâm biết hiện tại hoàng hậu họ nhất định vẫn còn ở bên ngoài, dù sao Thái hậu không có tỉnh, hiện tại không cần họ thị nịnh dưới tình huống, tự nhiên muốn ở bên ngoài canh chừng.

“Bà nội, bệnh?” Bảo bảo nhìn Triệu Khải Hâm lại nhìn thái hậu nằm trên giường ngủ mê man.

“Đúng vậy, bà nội ngã bệnh, bảo bảo cùng phụ hoàng cùng nhau chờ bà nội tỉnh lại có được hay không?” Triệu Khải Hâm nhìn bảo bảo hỏi.

“Dạ, bồi phụ hoàng, cùng nhau.” Bảo bảo nhìn Triệu Khải Hâm nói thật.

Bên ngoài Thọ Khang cung

“Thuần sung viện muội muội đúng thật là thủ đoạn, cái thời điểm này vẫn không quên dùng nhi tử tới mời cung chiêu.” Huệ phi nhìn Trương Vân Nguyệt lạnh lùng châm chọc nói.

“Cận thân không biết Huệ phi nương nương lời này là có ý gì, cận thân khi nào mời cung chiêu?” Trương Vân Nguyệt mặt không vẻ gì, dùng đôi mắt thanh sắc mang theo nghi ngờ nhìn Huệ phi.

“Hừ, nếu không phải mời cung chiêu thật tốt, người dẫn nhi tử tới đây làm cái gì?” Huệ phi lạnh lùng châm chọc, đối với Trương Vân Nguyệt dám làm cũng không dám nhận thức, phong cách hành sự rất là không hơn.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc một chút nói: “Cận thân cũng chỉ là khiến hoàng nhi thay thế cận thân đi vào cho Thái hậu tận hiếu thôi, tại sao có thể nói là mời cung chiêu? Nếu Huệ phi tỷ tỷ cảm thấy đây là hành động có thể mời đến cung chiêu, sao lại không để cho Đại công chúa cũng tới đây thử một chút?”

Trương Vân Nguyệt mặc dù nói không biết Huệ phi đối đãi Đại công chúa như thế nào, này mà lại đã qua một năm nàng vẫn luôn sống ở bên trong Dao Hoa cung, không có ra cửa, nhưng là về chuyện của Huệ phi nàng vẫn tương đối chú ý, huống chi còn có trí nhớ kiếp trước về Huệ phi?

Huệ phi bởi vì lời của Trương Vân Nguyệt mà sắc mặt cứng ngắc, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhi của mình ra ngoài mất mặt xấu hổ, coi như nàng không chú ý con gái của mình, nhưng có Trương ma ma tại còn là biết thỉnh thoảng cùng nàng nói một chút về chuyện Đại công chúa.

Chính vì vậy nàng còn là biết Đại công chúa mặc dù so sánh lại nhị hoàng tử lớn hơn vài tháng, nhưng là đến bây giờ vẫn còn sẽ không nói chuyện, đừng nói tận hiếu, không để cho âm ỉ đến Thái hậu này đã là không dậy nổi!

Huệ phi nghĩ đến đây trong lòng đối với Trương Vân Nguyệt càng thêm ghen tỵ, tại sao nàng có thể sinh một người con thông minh khỏe mạnh, mà nàng lại chỉ có thể sinh một cái gì đó đều không phải là nữ nhi? Tại sao?

Huệ phi ghen tỵ, Trương Vân Nguyệt không hiểu, hoàng hậu cùng mấy người đối với con trai của Trương Vân Nguyệt cũng là ghen tỵ, nhưng là nếu như nói lúc đầu họ nghĩ tới đem con trai của Trương Vân Nguyệt làm con trên danh nghĩa của mình, như vậy khi đến Trương Vân Nguyệt bay lên phân vị, sau cũng nửa không nghĩ tới.

Đồng thời, như hoàng hậu cùng Quý Phi và mấy người cũng là suy nghĩ hiểu rõ một chuyện, hoàng thượng sẽ không để cho họ, những vị phi tử có địa vị cao dưỡng dục nhị hoàng tử.

Quý Phi cùng mấy người đang bên ngoài chờ nóng lòng không dứt, phải biết buổi sáng ở chỗ hoàng hậu, Trương Vân Nguyệt nói tình huống họ trước kia cũng không phải là không nghĩ tới, chỉ là thời gian đó vật kia là không có vấn đề, nhưng kiểm tra vấn đề lại không có vấn đề, cho nên mới an tâm dùng.

Hiện tại, chỉ sợ không phải là không thành vấn đề, mà là ban đầu kiểm tra người có vấn đề.

Ở trong Thọ Khang cung, Thái hậu vẫn hôn mê.

“Phụ hoàng, bảo bảo, đọc thuộc lòng, bà nội nghe?” Bảo bảo thấy Thái hậu nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, nghiêng đầu hỏi phụ hoàng của mình.

“Tốt.” Triệu Khải Hâm cúi đầu nhìn con trai trong lòng ngực mình ngây thơ, mặt mũi nhu hòa, thản nhiên nói.

Bảo bảo lấy được sự cho phép của phụ hoàng bắt đầu đọc thuộc lòng, đầu tiên là Tam Tự kinh, làm xong Tam Tự kinh ba chữ gồm ba chữ cái hán cộng

lên tới ngược lại càng thêm nhẹ nhõm.

Tầm điện, bên trong quanh quẩn tiếng đọc sách non nớt, nét mặt bảo bảo rất nghiêm túc rất nghiêm túc, giống như hắn đang làm việc là trên người trang nghiêm nhất.

Triệu Khải Hâm nghe đứa con nhà mình lưu loát đem Tam Tự kinh học thuộc lòng, trong lòng vui mừng. Nghĩ đến ban đầu mình đi học lúc này Tam Tự kinh là mẫu hậu của mình tự tay dạy, thời gian đó mình đã chép lại, nhớ nhất chính là tiếng đọc sách dịu dàng của mẫu hậu, còn có mỗi lúc là nụ cười trên thành tha thiết đối với mình.

Những thứ này hắn cho là hắn đã quên, nhưng hôm nay thấy nhi tử đọc thuộc sách lại đột nhiên nghĩ tới.

"Ma ma người nói, mẫu thân có phải hay không tịch mịch?" Triệu Khải Hâm đột nhiên hỏi.

"Hoàng thượng, thái hậu nương nương cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt." Bạch ma ma kính cẩn nói, nàng là lão nhân hầu hạ Thái hậu, tự nhiên biết Thái hậu nghĩ muốn cái gì chính là cuộc sống.

Thời gia lại qua một giờ, bây giờ đã là bốn giờ chiều rồi.

"Hoàng thượng, ngài hay là đi xử lý triều chánh, Thái hậu bên này có tui nô tỳ coi chừng là tốt, ngài vẫn thủ tại chỗ này chỉ sợ muốn làm trẻ nãi triều chánh rồi." Bạch ma ma nhìn hoàng thượng, trong lòng có chút lo lắng hỏi, mặc dù hoàng thượng canh giữ ở bên cạnh Thái hậu như vậy, để cho nàng thật vui mừng, dù sao điều này nói rõ trong lòng hoàng thượng là thật để ý Thái hậu.

Nhưng là bây giờ triều chánh còn không có ổn định, đến hoàng thượng có thể không coi thường tình hình, hoàng thượng bây giờ sự tình khẳng định rất nhiều, nếu như vì Thái hậu ngã bệnh mà ảnh hưởng cục diện chính trị hoàng thượng thật vất vả tranh thủ được, chỉ sợ Thái hậu sau khi tỉnh lại sẽ rất khổ sở.

"Trầm chờ mẫu hậu tỉnh lại, chuyện triều chánh trầm sẽ xử lý tốt, sẽ không bởi vì mẫu hậu làm trẻ nãi, khiến mẫu hậu trong lòng không thoải mái." Triệu Khải Hâm biết Bạch ma ma đang lo lắng cái gì, trấn an nói, nếu như nói hắn, một Hoàng đế để xuống triều chính, một buổi chiều sẽ khiến các thần tử đoạt quyền lợi trong tay hắn, vậy vị hoàng đế này cũng không cần tiếp tục làm nữa

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương tới hỏi cho mọi người trở về có được hay không? Giờ phút này bên ngoài Thọ Khang cung tuyết đang rơi." Vương Kỳ từ ngoài cửa đi vào, nếu như nói bây giờ là mùa hè đoán chừng phía ngoài, đám nương nương rất thích tính đứng bên ngoài bày tỏ một chút hiếu tâm, nhưng hôm nay là mùa đông, đoán chừng đợi tiếp nữa bên ngoài những đám nương nương này sẽ phải biến thành tượng đá.

Có thể kiên trì được ba giờ, lúc Vương Kỳ tới đây, đám nương nương đã rất không dậy nổi.

"Làm cho các nàng trở về, tất cả mọi người vậy lại viết kinh thư cầu phúc cho Thái hậu." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói.

"Mẫu thân." Bảo bảo nhìn phụ hoàng của mình. Mẫu thân nói không dám vào, phải ở bên ngoài chờ đợi mình, tuyết rơi, lạnh.

"Phụ hoàng để cho con đi về trước có được hay không?"

"Không, mẫu thân, chờ, bảo bảo." Bảo bảo cau mày cự tuyệt lời đề nghị của Triệu Khải Hâm.

"Cái đứa bé này!" Triệu Khải Hâm tức giận nhìn bảo bảo.

Bảo bảo chưa từng thấy đến mặt lạnh của Triệu Khải Hâm, nhất thời bị dọa đến không nhẹ,瑟瑟 nhìn phụ hoàng của mình. Trong mắt chậm rãi súc tích nước mắt, uất ức nhìn phụ hoàng mình.

Triệu Khải Hâm thét xong liền hối hận, có lẽ đối mặt với bệnh của Thái hậu, hắn cũng không tinh táo như chính hắn nghĩ.

"Thiên nhi ngoan, bà nội không thích nhìn thấy mấy người mẫu phi bọn họ, nếu nói để cho mẫu phi con một mực bên ngoài chờ mẫu phi sẽ xảy ra bệnh, bảo bảo không muốn mẫu phi ngã bệnh phải hay không?" Triệu Khải Hâm nghiêm túc nhìn bảo bảo nói.

"Không cần ngã bệnh." Bảo bảo rồi rầm nhìn phụ hoàng của mình, tại sao bà nội không thích mẫu thân đây? Mẫu thân là mẫu thân tốt nhất rồi, mặc dù dần dần.

"Vậy khiến mẫu thân đi về trước có được hay không?" Triệu Khải Hâm nhìn bảo bảo hỏi.

Bảo bảo nhẹ đầu đang suy tư, ngã bệnh cùng trở về có quan hệ trong đó. ? Sẽ không đi, ngã bệnh?

"Đúng, sẽ không đi, nói sẽ xảy ra bệnh." Triệu Khải Hâm rất khẳng định nói.

"Trở về." Bảo bảo không cần mẫu thân giống bà nội cùng nằm ở trên giường không nhúc nhích, hắn không cần mẫu thân ngã bệnh.

Vương Kỳ thấy hoàng thượng cùng nhị hoàng tử điện hạ đã thương lượng xong rồi, lúc này mới đi ra ngoài truyền tin.

"Vương tổng quản, có thể để cho bảo bảo ra ngoài, ta cùng hắn nói đôi lời không?" Trương Vân Nguyệt nhìn Vương Kỳ hỏi, nàng không phải là không

yên tâm, mà là nàng dù sao đồng ý thì từ phải đợi hần. Như vậy thì muốn cùng hần nói rõ ràng, nàng không muốn làm một mẫu thân nói không giữ lời.

Vương Kỳ không ngờ Trương Văn Nguyệt thế nhưng lại nói lên yêu cầu như thế, đây là không tin hoàng thượng có thể chăm sóc tốt nhị hoàng tử hay sao?

"Vương tổng quản ta không phải hoài nghi hoàng thượng, chỉ là mới vừa rồi lúc hoàng nhi đi vào, ta đồng ý với hoàng nhi sẽ ở cửa chờ hần cùng đi, nhưng bây giờ đi trước, nói thế nào cũng phải cùng hần nói một chút." Trương Văn Nguyệt thấy vẻ mặt của Vương Kỳ cũng biết là hần hiểu lầm, cũng không hay.

Vương Kỳ nghe được Trương Văn Nguyệt nói, ngẩng đầu dùng một loại biểu hiện kỳ quái nhìn nàng một cái, thái độ xử sự hiện tại của Trương Văn Nguyệt, rõ ràng chính là đem bảo bảo trở thành một người lớn, nhưng bảo bảo hiện tại mới tuổi đấy.

Nhưng mà nếu không phải hoài nghi hoàng thượng, mà là loại thỉnh cầu này, vậy hần không có đạo lý cự tuyệt mới đúng.

Đám người Hoàng thấy hành động của Trương Văn Nguyệt không nói gì, ngược lại Huệ phi bật cười một tiếng nói: "Quả nhiên là cái ngu xuẩn sao? Thế nhưng cùng một đứa trẻ một tuổi nói cái gì hết lòng tuân thủ lời hứa?"

"Chẳng lẽ Huệ phi nương nương cảm thấy, làm mẹ ở trước mặt đứa bé không nên giữ lời hứa sao?" Trương Văn Nguyệt quay đầu mặt kinh ngạc nhìn Huệ phi.

. . . Huệ phi trầm mặc, Huệ phi không phải ngu ngốc, tự nhiên biết Trương Văn Nguyệt lời này nhưng là có bẫy rập .

Nếu nàng thật đồng ý cách nói của Trương Văn Nguyệt, vậy sau này nhà mẹ đẻ của mình không đáp ứng chuyện của mình, không phải hoàn toàn có thể nói là mình đồng ý sao? Lời như thế tại sao có thể đồng ý?

Trương Văn Nguyệt thấy Huệ phi rút cuộc không nói, lúc này mới xoay người chuyên tâm đợi chờ nhị tử mình.

Triệu Khải Hâm nghe được Vương Kỳ hỏi thăm, trầm mặc một chút, nhìn con trai trong ngực, gật đầu.

"Mẫu thân." Bảo bảo vừa đến đứng ở ngoài cửa thấy mẫu thân thật vui mừng.

"Bảo bảo, mẫu thân trước phải đi về, bảo bảo phải ngoan ngoan biết không?" Trương Văn Nguyệt không có đi lên ôm đứa bé, nàng ở trong gió tuyết đứng lâu như vậy, trên người rất lạnh.

"Mẫu thân?" Bảo bảo không có được thứ mình muốn, trong lòng có chút uất ức rồi.

"Trên người mẫu thân rất lạnh, không thể ôm bảo bảo a, nếu không bảo bảo sẽ xảy ra bệnh đấy." Trương Văn Nguyệt thấy đứa con nhà mình uất ức, đau lòng, nhưng nàng nhớ tay của mình rất lạnh, y phục cũng là lạnh, nàng hiện tại cũng cảm giác mình cả người cũng lạnh, cũng không thể đi lên ôm đứa bé.

Bảo bảo nghe được mẫu thân nói ngã bệnh, khẩn trương.

Trước hôm nay, trong đầu bảo bảo không có cái khái niệm ngã bệnh này, nhưng là hôm nay, sau khi thấy Thái hậu an tĩnh nằm ở trên giường, ở trong lòng bảo bảo có khái niệm ngã bệnh, mặc kệ cái khái niệm này có hay không chính xác, có một chút cũng là khẳng định có thể, bảo bảo vô cùng không muốn mẹ ruột của mình như Thái hậu nằm ở trên giường như vậy, thế nào có đáng về kêu không tỉnh.

"Mẫu thân, không, ngã bệnh." Bảo bảo khẩn trương nhìn Trương Văn Nguyệt, nhất định phải lấy được đảm bảo của mẫu thân mình.

Vậy là tốt. Trương Văn Nguyệt mồm có chút há hốc, nàng lúc nào nói qua nàng sẽ xảy ra bị bệnh? "Tốt, tốt, tốt, mẫu thân không sinh bệnh, ngoan."

Sau khi lấy được sự đảm bảo của mẫu thân mình về không sinh bệnh, bảo bảo lúc này mới yên tâm lại.

"Vậy bảo bảo đi vào trước, mẫu thân đi về trước." Trương Văn Nguyệt thấy bảo bảo trấn an xuống, mau nói, tuyết rơi, hôm nay trời lạnh, bảo bảo ở ngoài này đợi quá lâu đối với thân thể không tốt.

"Tốt, mẫu thân không, ngã bệnh nha." Bảo bảo nghiêm túc lại dặn dò một câu sau mới để cho Vương Kỳ ôm hần đi vào.

Trương Văn Nguyệt bất đắc dĩ nhìn đứa con nhà mình bị bế đi vào, trong lòng ấm áp, ngay cả bởi vì ở trong gió lạnh đứng thẳng quá lâu, thân thể giá rét cũng ấm lên.

Hoàng hậu ở một bên nhìn Trương Văn Nguyệt cùng nhị hoàng tử trao đổi, trong lòng rất là hâm mộ, mặc dù nàng có một Đại hoàng tử, nhưng Đại hoàng tử thân thể không tốt, mà chính nàng vội vàng quản lý chuyện hậu cung, hai mẹ con chân chính chung sống thật ra thì không nhiều lắm.

Cho nên lúc Đại hoàng tử đối mặt mẫu hậu là nàng này, thật ra thì cũng không thể nào thân mật.

"Thuần sung viện muội muội đem nhị hoàng tử nuôi dạy vô cùng tốt." Hoàng hậu đột nhiên nói một câu, đem sự ghen tị của đám người Huệ phi lần nữa khơi lên.

Hết chương 67.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

"....." Thái hậu không nói gì, nhưng ánh mắt kia lại hiện lên một cổ tử khí làm cho lòng người kinh hãi.

"Bà nội, không, khóc khóc, phụ hoàng, không, khóc khóc" Bảo bảo ngồi ở giữa Triệu Khải Hâm với Thái hậu, cái đầu nhỏ quay qua quay lại, thấy nét mặt phụ hoàng khổ sở trong lòng cũng có chút khó chịu, khuôn mặt mềm non cũng nhũn lại. Nhớ tới động tác của mẹ ruột mình lúc an ủi mình, nên cũng làm như vậy đối với hai người.

Thái hậu và hoàng thượng bởi vì hành động bảo bảo mà hai người định thần lại, Triệu Khải Hâm nhìn nhi tử ngây thơ bé nhỏ lại mang theo mất ân cần có thần, xuyên qua hình dạng của khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn lại như nhìn thấy người nữ nhân đang ở Dao Hoa cung xa xôi kia"

"Mẫu hậu, hoàng nhi hi vọng ngài vẫn có thể sống tốt, ngài quên rồi sao, những người đó còn chưa có chết hết, ngài cứ như vậy mà đi, cam tâm sao?" Triệu Khải Hâm nói Thái hậu, vốn dĩ hần cũng không nghĩ Thái hậu có thể lại vì việc nhà mẹ bị diệt mà hoàn toàn mất đi hy vọng sống sót, nhưng đến ngày hôm nay hần suy đoán có thể nguyên nhân là vì vậy.

Mặc dù hần và người bên nhà mẹ đẻ của Thái hậu tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng hiện giờ những người ủng hộ hần trên triều tất cả đều là do người bên nhà mẹ đẻ của Thái hậu đã giúp hần bồi dưỡng từ đó có thể thấy người bên nhà mẹ của Thái hậu có bao nhiêu năng lực"

Thật ra thì trong lòng hoàng thượng cũng cảm thấy rất may mắn, một cường đại gia tộc như vậy cũng đã bị những gia tộc khác hợp lại tiêu diệt rồi.

Hiện tại mặc dù trên triều đình vẫn bị thế gia cầm giữ, nhưng những thế gia kia lại không có bất kỳ một thế gia nào có thế lực mạnh hơn nhà mẹ đẻ Thái hậu lúc trước, mà trên đầu cũng không có một Thái hậu làm cho hần cảm thấy khó đối phó.

Thái hậu nghe Triệu Khải Hâm nói, trong mắt ánh lên sự sắc bén ngoan độc. Lúc trước rất nhiều gia tộc đã ra động thủ, mà nữ nhi của những gia tộc đó cũng vẫn đều còn sống.

"Mẫu hậu, ngài nên uống thuốc để mau khỏe lại, nhi thần chờ ngài khỏe lại cùng ngài hợp lực đấu với bọn chúng" Hoàng thượng nói như vậy cũng là nói rõ cho Thái hậu biết người của những gia tộc kia là để lại cho Thái hậu đi đối phó.

Sau khi gian nan gặt đầu một cái, tử khí trong ánh mắt ngược lại tàn đi không ít.

Bạch ma ma đứng ở một bên giường của Thái hậu, trong lòng vui mừng trở lại, thấy Thái hậu lại có ý chí tiếp tục sống, thật tốt.

"Nhi thần đi trước, Thiên nhi nhi thần cũng cho đưa trở về rồi, về sau nếu mẫu hậu muốn mỗi ngày có thể cho Bạch ma ma gọi người ôm tới" Triệu Khải Hâm nói với Thái hậu.

Chuyện lúc trước cũng không phải do tiên hoàng ra tay, nhưng nói đến cùng thì tất cả cũng tại tiên hoàng âm thầm chấp nhận, đây cũng là nguyên nhân tại sao sau này tiên hoàng bệnh không dậy nổi, bởi vì nếu nói trong lòng Thái hậu không có oán hận đó là chuyện không thể nào.

Những chuyện này Triệu Khải Hâm đều biết, chỉ là hần rất hiểu, nếu không phải mẫu hậu hần động thủ trước, chỉ sợ cái ngôi vị hoàng đế này không tới phiên hần, nói trắng ra hần có thể sẽ không được sống bình yên hoặc cũng sẽ gặp chuyện bất hạnh. Một người là phụ hoàng đối với hần không có tình cảm gì, một người là mẫu hậu dưỡng dục hần bảo vệ hần, đem hai người ra so sánh, đã là người thì ai cũng biết mình chọn người nào.

Sau khi Triệu Khải Hâm rời đi, Thọ Khang cung rơi vào yên tĩnh, Thái hậu lẳng lặng nằm trên giường, ánh mắt mơ màng hình như nhớ lại cái gì đó, lộ ra vẻ mặt cười như không cười giống như khóc mà cũng không phải là khóc.

"Nương nương ngài đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện lúc trước, là tiên hoàng phụ ngài trước. Mà đến hôm nay nữ nhân kia vẫn còn sống, con trai của ả ta cũng vẫn còn đó, tại sao ngài có thể đi trước được chứ? Ít nhất cũng phải sống được cho đến khi thấy được kết quả của nữ nhân kia cùng con trai của ả ta a"" Bạch ma ma ở bên tai chủ nhân mình nhỏ giọng nói.

Hiển nhiên lời nói của Bạch ma ma lại khiến Thái hậu nhớ lại chuyện năm đó, trong mắt Thái hậu tuôn trào oán hận, đồng thời Thái hậu cũng bắt đầu uống thuốc đều đặn, làm theo nhưng điều thái y ấn bài, bà phải sống bà phải sống cho thật tốt.

"Mẫu thân" Bảo bảo vừa trở lại Dao Hoa cung, đột nhiên phát hiện mình rất nhớ vị mẫu thân dần dần của mình, vì vậy nện cái chân nhỏ bước ngắn hướng nội thất chạy vào.

"Ồi, bảo bảo trở lại. Mau cho mẫu thân nhìn bảo bảo một cái nào, mẫu thân nhớ quá rồi". Chụt hôn một cái nào. "Bảo bảo có nhớ mẫu thân không?" Trương Vân Nguyệt thật lòng rất nhớ nhi tử, mặc dù nhi tử mới rời xa nàng có mấy giờ thôi, nhưng khoảng thời gian này đối với nàng cũng là trôi qua rất chậm, cảm giác như là rất lâu"

"Nhớ " Chụt chụt " Bảo bảo hôn lên gò má của Trương Vân Nguyệt. Mặt cười cong cong

Triệu Khải Hâm từ bên ngoài đi vào liền thấy hai mẹ con Trương Vân Nguyệt hai người tình chàng ý thiếp hôn nhau, chỉ cảm thấy vạch đen đầy đầu, "Các người là đang làm cái gì đây?"

"Hoàng thượng, sao ngài còn chưa đi?" Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm thế mà vẫn còn đứng ở cửa, trong lòng rất nghiêm túc, ý tứ của nàng là đáng lẽ lúc này Triệu Khải Hâm đã nên rời đi rồi mới đứng, thế nào lại còn ở đây?

Triệu Khải Hâm nghe Trương Vân Nguyệt nói như vậy vạch đen trên đầu lại càng thêm nhiều, đây là có ý gì ?

"Nàng rất muốn trăm rời đi sớm một chút sao?"

Dù trong lòng Trương Vân Nguyệt có nghĩ như thế nào đi nữa, thì thực tế cũng là tuyệt đối không thể nói như vậy.

"Hoàng thượng, thân thiếp nào dám có ý này? Thân thiếp chỉ cho là hoàng thượng vốn cũng không muốn ngồi lâu ở chỗ thân thiếp." Nói xong tỏ ra rất uất ức nhìn Triệu Khải Hâm một cái, lại cúi đầu nói: "Thân thiếp chỉ là quá mức vui mừng mà thôi" "

Triệu Khải Hâm khoe miệng co quắp một chút, đối với một người không thiên phú diễn trò như nàng mà nói, vẻ mặt có vui mừng hay không hẳn có thể phân biệt rất rõ ràng.

"Được rồi, trăm biết nàng vô cùng vui mừng vậy bây giờ trăm sẽ ở lại chỗ này, dù sao một lát nữa cũng đã đến giờ dùng bữa rồi." Triệu Khải Hâm thần nhiên nói.

Trương Vân Nguyệt bĩu môi, mấy cái thức ăn bên Ngự Thiện Phòng tuyệt không ngon. Đáng lẽ ăn thức ăn bên Ngự Thiện Phòng phải cảm thấy không tệ mới đúng, nhưng đáng tiếc, mang qua đến đây cũng đã nguội lạnh hết không còn nóng như lúc mới ra lò nữa, mùi vị thức ăn cũng không có gì phải nói, đáng tiếc lại quá tinh tế.

Nấu thịt gà mà lại không có vị thịt gà, đậu hũ lại không có vị đậu hũ, rau cải không có vị rau cải.

Trương Vân Nguyệt mới ăn thức ăn của Ngự Thiện Phòng được có hai lần đã cảm thấy vô cùng đáng thương, từ đó đã khắc sâu trong tâm trí rằng thức ăn của Ngự Thư Phòng có lẽ chỉ có điểm tâm là có thể ăn được.

"Thế nào? Mất hứng?" Triệu Khải Hâm nhìn vẻ mặt Trương Vân Nguyệt cũng không thấy vẻ mặt quá mức kích động, liền nhàn nhạt hỏi.

"." Trương Vân Nguyệt còn đang suy nghĩ làm sao để nói chuyện này một cách khéo léo.

"Hoàng thượng, thân thiếp rất muốn xuống phòng bếp nhỏ làm cho ngài một ít món ăn" Vừa nói vừa dùng một loại ánh mắt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm"

"Được" " Triệu Khải Hâm thần nhiên nói. Đối với tay nghề của Trương Vân Nguyệt Triệu Khải Hâm cũng không mong đợi, trong ý tưởng của hắn cho dù là làm ra thức ăn quen thuộc Trương Vân Nguyệt cũng không làm nổi, dù sao từ khi có phòng bếp nhỏ Trương Vân Nguyệt cũng chưa có dùng qua phòng bếp nhỏ này.

Đến lúc dùng bữa tối, Trương Vân Nguyệt từ bên trong phòng bếp nhỏ bung ra mấy món ăn"

Ách, thức ăn Trương Vân Nguyệt có thể làm thật lòng không nhiều lắm, ngược lại những món ăn qua lại rất nhiều, gia thế của nàng kiếp trước rất tốt đối với thức ăn ngon của các quốc gia đều đã từng nếm thử, cách làm như thế nào cũng hiểu rất rõ nhưng chưa bao giờ làm thử. Vì vậy Trương Vân Nguyệt cũng không có làm thức ăn gì phức tạp, chỉ là mấy món ăn gia đình đơn giản không thể đơn giản hơn.

Triệu Khải Hâm nhìn thức ăn Trương Vân Nguyệt bung ra, kinh ngạc phát hiện bề ngoài của những thức ăn mà Trương Vân Nguyệt làm này cũng không tệ.

Thức ăn từ Ngự Thiện Phòng dành cho Hoàng đế cũng được đưa tới.

Thức ăn mà ngự Thiện Phòng mới vừa đưa tới là dùng hộp đựng thức ăn giữ ấm đặc biệt để chứa, như vậy có thể bảo đảm thời điểm thức ăn từ Ngự Thiện Phòng bung đến trước mặt Hoàng đế vẫn còn nóng, Hoàng đế cũng là người, cũng không thích ăn những món ăn nguội lạnh.

"Hoàng thượng, ngài nếm thử một chút những món ăn mà thân thiếp làm này Hương vị thế nào" Trương Vân Nguyệt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm, khó mà có dịp nàng xuống bếp à.

"Ừm" " Triệu Khải Hâm vừa ăn thức ăn vừa trầm ngâm, không có trả lời, trong lòng lại nghĩ tới, món ăn mà Trương thị làm mùi vị thật đúng là không tệ, mặc dù không tinh xảo bằng Ngự Thiện Phòng, nhưng lại hơn ở chỗ mùi vị tự nhiên.

"Hoàng thượng?"

"Không tệ" Sau khi Triệu Khải Hâm nuốt xuống món ăn trong miệng, hiếm hoi nói được một câu.

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm nói xong, lại cười thật lòng. Đối với một người đầu bếp mà nói, có người khen tặng món ăn của mình nấu cũng

là một chuyện rất hạnh phúc, huống chi các món này còn là do nàng làm, cảm giác này còn tốt hơn nữa.

"Mẫu thân, bảo bảo, cũng ăn" Bảo bảo thấy mẫu thân mình chỉ quan tâm phụ hoàng không nhớ đến mình, uất ức quất cái miệng nhỏ nhắn, uất ức kêu lên.

"Ngoan ngoãn, mẫu thân có làm cho con một món ăn rất ngon a, tới đây ăn bánh ga-tô nè." Bánh ga-tô non mịn trơn bóng ngọt ngào trong nháy mắt nhanh chóng hạ bệ vị giác của tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm.

Đáng vẻ nhi tử ăn rất vui vẻ, Trương Vân Nguyệt không nhịn được cười. Tình thoảng dùng khăn tay lau chùi miệng cho nhi tử, bảo bảo ăn rất cẩn thận, chỉ có đôi lúc nước còn lại trên thìa sẽ dính lên khóe miệng.

Triệu Khải Hâm ở một bên lẳng lặng, nhìn hai mẹ con một người ăn vui sướng một người cười dịu dàng, hình ảnh kia rất yên bình, có một loại cảm giác khiến lòng Triệu Khải Hâm trở nên ấm áp. Cảm giác đó đã ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định sau này của Triệu Khải Hâm.

Ban đêm, sau khi Triệu Khải Hâm kết thúc việc xử lý chính vụ ở bên trong Thái Cực Cung "

"Hoàng thượng, tối nay ngài muốn đi đến cung của nương nương nào?" Vương Kỳ hỏi Triệu Khải Hâm.

"Dao Hoa cung" " Triệu Khải Hâm không chút suy nghĩ nói, trong đầu liền hiện lên không khí ấm áp trong bữa tối nay nhớ tới đây liền dịu dàng nụ cười.

"Dạ" Vương Kỳ đi xuống an bài xong.

Trong Phụng Minh cung, Hương Di từ bên ngoài đi tới, "Nương nương, hoàng thượng tối nay đi Dao Hoa cung"

"Chả sao chắc tối chỗ con trai của Trương thị a" Hoàng hậu nhân nhật cảm khái một câu, "Không cần để ý tới chuyện bên ngoài nữa đi ngủ đi".

Mọi người ở Phụng Minh cung nhất thời há hốc mồm nhìn hoàng hậu, hoàn toàn không hiểu ý của hoàng hậu là thế nào, sao lại bình tĩnh như vậy chứ?

"Cầm tú tỷ tỷ nương nương sao lại bình tĩnh như vậy?" Hương Di rất là kinh ngạc hỏi Cầm Tú đang đứng bên cạnh.

"Người hỏi chuyện này để làm gì, lo làm cho tốt chuyện của mình đi " Trong lòng Cầm Tú cảm thấy rất kỳ quái, hình như sau khi trải qua chuyện lần trước hoàng hậu nương nương đã thay đổi đến nỗi khiến người ta không còn có thể lý giải được nữa rồi.

Hương Di bữu môi đi ra ngoài.

Trong Dao Hoa cung chuyện Triệu Khải Hâm đến có thể nói là ngoài suy nghĩ và dự đoán của Trương Vân Nguyệt, nhưng Lý Ma Ma cũng như mấy lão nhân trong cung lại thật bình tĩnh, giống như đây mới là chuyện bình thường.

Sau khi Trương Vân Nguyệt tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài thì thấy Triệu Khải Hâm thân hình cao lớn áo vàng sáng chói đang ngồi chễm chệ trong phòng, vẻ mặt của Trương Vân Nguyệt lúc đó khiến Triệu Khải Hâm cảm thấy thật rất đặc sắc.

"Ái phi có phải là rất vui mừng?" Triệu Khải Hâm cười híp mắt nhìn Trương Vân Nguyệt, hẳn coi như đã hiểu rõ, Trương thị này đúng là không có đem hấn đề ở trong lòng.

"Ách, thân thiếp, thân thiếp, hoàng thượng ngài còn chưa có tắm rửa phải không? Thân sẽ cho người đi an bài" Trương Vân Nguyệt khấn trương nói.

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

"Tốt. Trẫm đi trước tắm rửa, ái phi cần phải chuẩn bị sẵn sàng chờ trẫm nha." Nói xong, Triệu Khải Hâm cúi đầu xuống cổ Trương Vân Nguyệt nhẹ nhàng hít một hơi, trên mặt một vẻ trầm mê nhân nhật.

Trương Vân Nguyệt cúi đầu, nàng bị trêu ghẹo rồi? Bị trêu ghẹo? Bị trêu ghẹo rồi? Đáng tiếc người đùa bốn nàng không phải là lưu manh, là Hoàng đế, không thể đuổi trở về được.

Tiếp đó Trương Vân Nguyệt lại nghĩ đến chuyện xảy ra tiếp theo, Triệu Khải Hâm tới nơi này là muốn thị tẩm nàng hả? Thị tẩm sao? Mặc dù đã từng có một lần rồi, nhưng là, từ đó đến nay cũng đã hơn một năm rồi không phải sao?

Nàng đã hơn một năm không có cùng nam nhân xxoo rồi? Nàng có thể xin Hoàng đế rời đi hay không đây? Muốn thị tẩm nha, khốn kiếp!

"Trương thị người đang nghĩ đến cái gì?" Thời điểm Triệu Khải Hâm tiến vào đúng lúc bắt gặp sắc mặt Trương Vân Nguyệt đang không ngừng biến đổi, trong lòng thật tò mò rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì.

"A à? Cận thân không có nghĩ gì cả, hoàng thượng ngài bận rộn đến muộn thế này rồi bao tử khẳng định rất đói, cận chuẩn bị bữa ăn khuya cho người . . ." Ngài ăn bữa khuya không cần ăn ta.

"Ha ha, ái phi không cần, trăm mặc dù muốn ăn đồ ăn, nhưng là trăm lại càng muốn ăn ái phi." Triệu Khải Hâm cười ha hả nói xong, ôm Trương Vân Nguyệt đi lên giường.

Trương Vân Nguyệt tròn tròn mắt, vừa rồi là nàng nghe nhầm sao? Tại sao nàng lại nghe được đối thoại trong tiểu thuyết như vậy? A nha! Ông trời, đừng nói với ta đây là tiểu thuyết à? Không lẽ là kịch cung đầu hả?

Người bạn nhỏ Trương Vân Nguyệt hiển nhiên đã hỗn loạn.

"Hoàng thượng, hoàng thượng ngài đợi chút, cận thân. . . ." Giọng nói của Trương Vân Nguyệt đầy khẩn trương.

"Yên lặng." Giọng điệu của Triệu Khải Hâm có chút mất kiên nhẫn.

"Hoàng thượng, nếu cận thân yên lặng, ngài có thể dừng lại động tác của ngài sao?" Giọng nói Trương Vân Nguyệt mang theo mong đợi.

"Nghĩ được cũng thật hay." Giọng điệu Triệu Khải Hâm khinh thường.

Tiếp đó.

Hôm sau, chân tay Trương Vân Nguyệt run run rẩy rẩy, giả bộ nằm ngay đơ nằm ở trên giường. Hắn không phải Hoàng đế sao? Hoàng đế không phải có rất nhiều nữ nhân sao? Hắn không phải là nên không thể sao? (người nào nói với nàng Hoàng đế thì không thể tới?) vì sao vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này dũng mãnh như vậy?

Bốn giờ nha bốn giờ, bốn giờ phải hay không? Từ mười giờ đến bốn giờ à? Quá hung tàn rồi.

Eo thon nhỏ nhắn của nàng, muốn đình công nha.

"Mẫu thân, tại sao phụ hoàng không để cho con quấy rầy ngài?" Người bạn nhỏ bảo bảo nhìn chằm chằm ánh mắt u mê của mẫu thân mình hỏi.

". . . ." Trương Vân Nguyệt há hốc mồm cứng lưỡi, điều này nàng làm sao có thể trả lời được?

"Mẫu thân?"

"A, mẫu thân chỉ là quá mệt nhọc."

"Mẫu thân, đứa bé ngoan, không thể, ngủ nướng, mẫu thân, chính mình, nói." Người bạn nhỏ bảo bảo ánh mắt tố bao phủ lấy mẫu thân mình.

Khóe miệng Trương Vân Nguyệt giựt giựt, "Bảo bảo, con ra học đi có được hay không?" Nàng tuyệt đối không thể cùng nhi tử tiếp tục thảo luận vấn đề cái gì ngủ nướng khá tốt giường, tiếp tục nữa nàng không phải sẽ học máu sao.

"Mẫu thân, ngây ngốc, chuyển, đề tài, cũng sẽ không?" Nói xong, người bạn nhỏ bảo bảo bình tĩnh xoay người đi ra cửa.

Khóe miệng Trương Vân cũng giựt giựt, quả nhiên hai cha con đều rất hung tàn.

Cúc Hoa ở một bên buồn cười, "Nương nương, ngài nên dậy để chuẩn bị đi thỉnh an." Cúc Hoa thấy chủ tử nhà mình có nguy cơ tiếp tục buồn bã vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Trương Vân Nguyệt lúc này mới nhớ tới, mình bây giờ đã không còn là Tiệp Dư nhỏ nhỏ không cần đi thỉnh an nữa. Buồn bực. Rồi giường rồi giường.

Bên ngoài, hiện tại mới bảy giờ rưỡi, ài!

Thật ra thì nếu như không phải là tối ngày hôm qua hoàng thượng chơi đùa nàng quá mức, nàng sao có thể không dậy nổi đây, dù sao trong ngày thường cũng là cái người năm sáu giờ liền thức.

Trương Vân Nguyệt nhanh chóng làm vệ sinh sau đó liền lập tức đi thỉnh an hoàng hậu.

Hôm nay thỉnh an đặc biệt an tĩnh, không có người nói cười cũng không có ai bói móc, tất cả mọi người thật giống như đã có ước định trước, hoàn thành việc thỉnh an một cách nhanh nhất, rồi nhanh chóng trở về cung điện của mình, Trương Vân Nguyệt thấy vậy trong nháy mắt chợt giật mình.

Trở lại cung Dao Hoa mới nhớ tới ngày hôm qua Triệu Khải Hâm nói tất cả phi tử đều phải chép sách kinh để cầu phúc cho Thái hậu, đồng thời cũng phản ứng kịp tới hôm qua hoàng thượng dữ dội như thế có một phần là vì muốn phát tiết tâm tình.

Về phần là cái dạng gì cảm xúc, Trương Vân Nguyệt bày tỏ nàng không phải người thông minh không biết.

Cầm lấy bút viết chữ, chữ thứ nhất viết xong, lão bà Trương Vân Nguyệt đem giấy xé nát. Tiếp tục viết, tiếp tục xé giấy. Như vậy lặp lại vài chục lần lãng phí vài chục tờ giấy xong, "Nương nương ngài trước tiên hãy luyện chữ đã?" Cúc Hoa cuối cùng không nhịn được nói một câu.

Trương Vân Nguyệt cúi đầu nhìn chữ bên dưới ngòi bút, vô cùng buồn phiền.

"Cúc Hoa, người giúp ta đi tìm một quyển bảng chữ mẫu." Trương Vân Nguyệt bất đắc dĩ đón nhận sự thật trình độ viết chữ của mình như chó bò, Trương Vân Nguyệt tự an ủi mình, không thể trông cậy vào một người cho tới bây giờ chưa từng chạm qua bút lông lại sẽ có thể dùng bút lông mà viết được chữ. Coi như là chính bản thân thân thể này chữ có thể viết cũng có giới hạn, bây giờ cũng linh hồn nàng nhập vào một, chữ có thể viết là trực tiếp thoái hóa đến loại chữ chó bò rồi.

Người ta xuyên qua đều có Bàn Tay Vàng, vì sao nàng đến cái lông cũng không có? ◯—◯(chẳng lẽ được trọng sinh sống trong một thân thể khác lại mang theo trí nhớ chưa tính là Bàn Tay Vàng sao?)

Ngày sau đó, Trương Vân Nguyệt bắt đầu vừa luyện chữ vừa chép kinh sách, mỗi ngày sau đó cũng đều bị nhai từ khi dễ, "Mẫu thân, chữ, tốt và xấu." mà trôi qua.

Bảo bảo mỗi ngày đều đi cung Thọ Khang một lúc.

Đến ngày tết, thân thể Thái hậu đã hồi phục rất nhiều, ít nhất trước mắt đã có thể ngồi dậy, tinh thần tốt vào lúc thời tiết tốt, dưới sự hầu hạ của cung nhân, có thể ngồi ở trong sân của tâm cung hơn mười phút.

Mà bảo bảo mỗi ngày trở về cũng sẽ cùng mẫu thân Trương Vân Nguyệt nói một vài chuyện của hắc ở cung Thọ Khang.

Ngày rằm 15, bảo bảo lần nữa đi cung Thọ Khang, Trương Vân Nguyệt tiếp tục luyện chữ, kinh thư dĩ nhiên đã chép xong, nhưng là bởi vì chữ của nàng thực sự quá xấu, vì không muốn làm mất mặt nhai từ, nàng quyết định tiếp tục luyện chữ cho thật tốt.

Chỉ là hôm nay, lúc Trương Vân Nguyệt đứng ở trước bàn đọc sách luyện chữ, không biết vì sao mà mãi vẫn không thể tập trung được.

"Nếu vậy hay là nương nương đừng luyện chữ nữa, đi đọc sách đi?" Cúc Hoa nhìn chủ tử nhà mình quả thật không có cách nào Tĩnh Tâm luyện chữ, không khỏi lên tiếng khuyên nhủ.

Trương Vân Nguyệt lần nữa vò vò tờ giấy trong tay, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý với ý kiến của Cúc Hoa.

Chỉ là quyển sách cầm lên rồi, vốn là rất hấp dẫn nhưng nàng có làm thế nào cũng không thể nhập tâm được.

"Cúc Hoa, bảo bảo đã trở lại chưa?" Trương Vân Nguyệt trong lòng hoang mang rối loạn, liền muốn thấy con trai của mình.

"Nương nương, ngài quên, Điện hạ mới chỉ rời đi có mười phút thôi." Cúc Hoa trả lời một câu, lo lắng nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Nương nương, hay nô tỳ đi mời thái y, ngài có vẻ không được khỏe?"

"Không cần, ta không sao." Trương Vân Nguyệt khoát tay cự tuyệt, thân thể của nàng chính nàng rất rõ ràng, nàng không có việc gì, nhưng sao nàng lại có một loại cảm giác hoảng hốt như vậy? Cảm giác đó có muốn áp xuống thế nào cũng không được.

Lại qua năm phút đồng hồ.

"Cúc Hoa, chúng ta đi cung Thọ Khang." Trong lòng Trương Vân Nguyệt vẫn rất lo lắng, bản thân nàng đợi ở trong cung Dao Hoa, người khác dục có muốn tính toán nàng cũng phải đợi ngày mai thành an, nhưng nhai từ của nàng thì lại khác, hắc hiện tại là đi cung Thọ Khang rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trương Vân Nguyệt không sao có thể dè ép xuống được, cũng không quản đến sự trấn an của Cúc Hoa, liền mang theo người đi ra ngoài.

Bên trong cung Phượng Minh

"Nương nương, cung Dao Hoa người kia đang vội vã đi ra ngoài" Cẩm Tú từ bên ngoài đi vào bẩm báo.

"Biết có chuyện gì xảy ra không?" Hoàng hậu ngẩng đầu lên từ đồng giấy tờ cung vụ trong tay, nàng hiểu, Trương Vân Nguyệt không có bao nhiêu lòng riêng tranh thủ tình cảm, nhưng là trong lòng lại vô cùng khâm trọng con trai bảo bối của nàng ta.

Có thể làm cho nàng ta mất đi tinh táo cũng chỉ có con trai bảo bối của nàng ta thôi, nhưng người dưới tay nàng cũng không có truyền đến tin tức về việc nhai hoàng tử gặp chuyện gì không may.

"Không có, nô tỳ nghe người bên cung Dao Hoa truyền đến tin tức nói là đột nhiên liền vội vã đi ra ngoài, cụ thể chuyện gì không ai biết." Cẩm Tú bất đắc dĩ nói.

Cung Dao Hoa trải qua nhiều lần hanh lộc nàng đã không có biện pháp an bài người vào đó, những tin tức này cũng chỉ là nội thị cung Phụng Minh cùng cung nữ cung Dao Hoa trao đổi vài lời khách sáo, những thông tin này bất quá là được truyền ra từ miệng một cung nữ thô kệch chuyên làm những việc nặng nhọc mà thôi

"Phải người lẳng lẽ đi theo." Hoàng hậu cau mày nghĩ rồi phân phó. Trương Văn Nguyệt ra sao nàng có thể mặc kệ, nhưng là chuyện của nhị hoàng tử nàng là nhất định phải quản.

Trương Văn Nguyệt đi rất nhanh, trong lòng của nàng càng ngày càng hốt hoảng, nàng biết bây giờ hốt hoảng có một phần là nàng tự mình hù dọa mình, nàng rất rõ ràng như vậy là không đúng, nhưng không thấy nhị tử nàng làm thế nào cũng không có biện pháp an tâm.

"Nương nương ngại chậm một chút." Cúc Hoa đi theo sau lưng Trương Văn Nguyệt, thỉnh thoảng kêu.

Chủ tử vội vã như vậy vội tới trong cung Thọ Khang, nếu bị thái hậu nương nương cùng hoàng thượng biết, chỉ sợ sẽ trách phạt chủ tử nhà mình.

Trương Văn Nguyệt đối với sự lo lắng của Cúc Hoa quả thật hoàn toàn không hiểu ý, lòng nàng tràn ngập đều là an toàn của nhị tử.

Thật ra thì Trương Văn Nguyệt cũng cảm thấy chính nàng rất điên cuồng, dù sao căn bản nàng cũng không có nhận được tin tức gì, nếu vào lúc này Hoàng đế, hoàng hậu hoặc là Quý Phi những người kia đột nhiên có một người nhảy ra ngăn nàng lại . . .

Đột nhiên trước đường đi của nàng xuất hiện Quý Phi, Trương Văn Nguyệt không nhìn được ở trong lòng nằng nặc chính mình một câu: "Mẹ kiếp! Quạ đen!"

"Gặp qua Quý Phi nương nương." Trương Văn Nguyệt dù có nóng lòng hơn nữa cũng không dám không nhìn thẳng Quý Phi, chỉ có thể kìm nén trong lòng dừng lại thỉnh an Quý Phi.

"Thuần sung viện muội muội mau dậy đi, Thuần sung viện muội muội đang làm cái gì vậy? Trong cung mà lại bày ra cảnh tượng vội vã như vậy không tốt, nếu là bị người ta bắt nhọc điểm, chỉ sợ đến lúc đó Thuần sung viện muội muội không nhận được kết quả tốt." Quý Phi nhìn Trương Văn Nguyệt không khỏi lo lắng nói.

"Tạ quý phi nương nương nhắc nhở, đợi lát nữa muội muội sẽ chú ý." Trương Văn Nguyệt nhẫn nại sốt ruột đáp ứng.

Quý Phi nhìn sắc mặt Trương Văn Nguyệt, trong lòng thật tò mò Trương Văn Nguyệt đây rốt cuộc là bị làm sao, "Thuần sung viện muội muội nếu không ngại tý tý có thể cùng đi? Đúng rồi còn chưa có hỏi muội muội là đang muốn đi đâu vậy?"

"Quý Phi nương nương chê cười, tần thiếp đây là muốn đến chỗ thái hậu nương nương." Trương Văn Nguyệt trong lòng gấp muốn chết, nhưng nàng lại không thể liều mạng, đến lúc đó đừng nói đi cung Thọ Khang, chỉ sợ liền không tìm được lối ra, liền bị người bắt lại loạn côn đánh chết rồi.

"Muội muội đi cung Thọ Khang gấp như vậy là vì lo lắng nhị hoàng tử?" Quý Phi tiếp tục hỏi.

"Sao có thể như vậy? Ta chỉ là nhớ đứa bé mà thôi. Đứa bé ở chỗ thái hậu nương nương tần thiếp rất là yên tâm." Trương Văn Nguyệt cười nói, nàng cũng không thể thừa nhận lời của Quý Phi, nói như thế chính là nàng không tin tưởng Thái hậu rồi, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ Thái hậu muốn bắt nàng hỏi tội, chính là Hoàng đế cũng sẽ không dễ dàng tha cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

"Vậy sao? Nếu như Bồn cung nhớ không lầm, nhị hoàng tử là buổi sáng mới đến chỗ Thái hậu. Hơn nữa đi rồi sẽ trở về, cũng cứ như vậy được mấy tháng nay rồi, trước kia không thấy Thuần sung viện muội muội nhớ nhị tử, hôm nay lại. . . . Thuần sung viện muội muội không cảm thấy chuyện này rất là không hợp lý sao? Dĩ nhiên nếu như Thuần sung viện muội muội cảm thấy chuyện này không thể nói với tỷ tỷ, vậy không nói cũng được." Quý Phi cười nói.

Nghĩ tới người của mình lấy được tin tức, trong lòng rất là vui vẻ. Chuyện gì nàng đều không cần động thủ, đến lúc đó kết quả đạt được đối với nàng mà nói đều là tốt, nàng tự nhiên vui mừng.

Trương Văn Nguyệt trầm mặc, "Quý Phi nương nương hôm nay rốt cuộc có chuyện gì? Nếu là không có chuyện gì, muội muội trước hết cần đi cung Thọ Khang rồi. Nếu có chuyện thì Quý Phi nương nương mời nói." Trương Văn Nguyệt sắp hết kiên nhẫn rồi, trong lòng bởi vì lo lắng nhị tử, lý trí bắt đầu phân tán.

Quý Phi thấy Trương Văn Nguyệt hình như thật muốn nổi giận, cười cười nói: "Thuần sung viện muội muội đi trước, tỷ tỷ cũng chỉ là vừa vắn đi ngang

qua thấy bộ dáng khản trương của Thuận sung viện muối muối nên có chút tò mò mà thôi."

Trương Vân Nguyệt xoay người đi vài bước sau đó đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Quý Phi nói: "Quý Phi nương nương vừa vặn đi ngang qua, muối muối nhớ kỹ." Nói xong không đợi Quý Phi phản ứng, nhanh chóng đi về phía cung Thọ Khang.

"Ma ma, người xem Trương thị này, ả ta là đang cảnh cáo ta đấy? Ha ha, ả cho ả là ai?"

"Nương nương, chuyện hôm nay ngài làm sai rồi." Tú ma ma ở một bên lo lắng nói.

"Tú ma ma? Bồn cung hiểu ý của người, không phải bởi vì vậy khiến Trương thị cảm thấy chuyện này là ta làm sao? Nhưng hoàng thượng nhất định sẽ đi thăm dò, đến lúc đó chuyện này không phải tra được không có liên quan gì đến bồn cung sao? Về phần suy nghĩ của Trương thị, quan trọng sao? Đối với bồn cung có ảnh hưởng sao? Còn nữa, Bồn cung vốn chính là đi ngang qua không phải sao? Bồn cung vốn là cũng không chuẩn bị ra ngoài, không phải là Hiền phi xin Bồn cung nên Bồn cung mới ra ngoài sao?" Trên mặt Quý Phi mang theo nụ cười thần nhiên, nàng tự nhiên biết nàng hôm nay làm như vậy sẽ lưu lại ấn tượng gì cho người khác, nhưng vậy thì thế nào? Chỉ cần hoàng thượng không có chứng cứ, tất cả chuyện đều không có liên quan tới nàng.

Tú ma ma lại cũng không lạc quan như vậy, "Nương nương, ngài chỉ nghĩ đến suy nghĩ của hoàng thượng, nhưng không có nghĩ tới hiện tại nhị hoàng tử này là hoàng tử khỏe mạnh duy nhất của hoàng thượng, có thể nói nếu như sau này không có hoàng tử nào mới ra đời nữa, vậy rất có thể là người thừa kế tương lai của quốc gia này. Trong cung này, Quý Phi nương nương ngài cảm thấy hoàng thượng sẽ cho phép con trai của mình gặp chuyện không may sao? Nương nương, chuyện hôm nay ngài quả thật không phải chủ mưu, nhưng là đồng lõa?"

Tú ma ma rất bất đắc dĩ, bà không biết hôm nay chủ tử nhà mình làm sao, sự tình tào quái tào đột nhiên biến đầu mất hết rồi?

Quý Phi nghe lời Tú ma ma nói lập tức đỏ mặt hơi lạnh, hôm nay nếu như nhị hoàng tử không có chuyện gì còn tốt, nếu có chuyện xảy ra Chúng có hay không còn quan trọng sao? Thiên tử giận dữ thấy người nằm xuống trăm vạn, một Quý Phi nhỏ nhỏ như nàng có là cái gì?

"Bồn cung hôm nay làm sao vậy?" Quý Phi hoàn hồn đột nhiên phát hiện, việc làm mới vừa rồi của nàng cũng không phải là chuyện bình thường nàng làm, vậy đây là làm sao?

"Ma ma, nhanh đi mời thái y? Bồn cung mắc bệnh rồi." Quý Phi vừa phát hiện khác thường cũng biết mình đã bị người ám toán, trong lòng tức giận vô cùng.

"Nương nương ngài tỉnh táo đã? Hiện tại chúng ta về cung trước." Tú ma ma thấy Quý Phi như vậy, cũng biết đã xảy ra chuyện, chỉ là bây giờ đang ở trong ngự hoa viên, thật sự không thích hợp phát sinh thêm sự cố, trước tiên hãy trở về rồi hãy nói.

"Hồi cung?" Quý Phi ép buộc mình tỉnh táo lại, xoay người rời đi.

Cước bộ Trương Vân Nguyệt tận lực bước những bước dài, tốc độ nhanh hết mức có thể. Nàng cho rằng tất cả đều chỉ là nàng lo ngại, nàng cho là chuyện sẽ không xảy ra, nàng cho là. Nàng có rất nhiều cho là nhưng nàng chính là không nghĩ tới, lúc nàng chạy tới con trai của nàng đã nằm trên đất?

"Bảo bảo?" Giọng nói của Trương Vân Nguyệt trong một khắc kia đột phá cực hạn của loài người, bén nhọn khiến màng nhĩ của người chung quanh cũng cảm thấy đau.

Nhưng sau khi thét chói tai, Trương Vân Nguyệt lại cực kỳ tỉnh táo, tỉnh táo đến mức Khiến người ta sợ hãi.

Trương Vân Nguyệt vọt tới bên người bảo bảo, cúi bô y phục trên người con trai, nhanh chóng ôm con trai, cởi áo choàng trên người ra, bao bọc nhi tử lại, đồng thời bắt đầu thực hiện các biện pháp cấp cứu.

Con trai của nàng rơi xuống nước? Trong hồ vào lúc này lẽ ra toàn bộ nước đã đóng băng lại xuất hiện một khe nứt rất lớn, mà con trai của nàng liền hoàn toàn rơi vào khe nứt đó? Nên nói con trai của nàng vận khí tốt sao?

Dưới sự cấp cứu của Trương Vân Nguyệt, bảo bảo rốt cuộc phun ra nước hồ đã uống vào trong bụng, những thứ dư thừa gì đó trong bụng cũng ỏi sạch sẽ.

Cảm thấy nhi tử rốt cuộc bắt đầu hô hấp, Trương Vân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, "Hồi cung?" Cho nên mới nói Trương Vân Nguyệt tỉnh táo khiến người ta sợ hãi.

Thái y của Thái y viện được mời tới, Hà thái tinh thông về y thuật chữa bệnh cho trẻ nhỏ được mời tới đây. Ở trong cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm trong nháy mắt nghe được bẩm báo, tay thượng đẳng bị ngọc cắt đứt (bị đứt tay).

"Hoàng thượng?" Vương Kỳ nghe được tiếng động không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy tay Triệu Khải Hâm bị cắt trúng, tay của hắn đang rướm máu.

"Đi xuống. Bãi giá cung Dao Hoa." Triệu Khải Hâm bình tĩnh nói, chỉ là chỉ có người đi theo bên cạnh Triệu Khải Hâm mới biết, hần giờ phút này là có cớ nào tức giận.

Trương Vân Nguyệt trở lại phòng, nhanh chóng kêu người chuẩn bị quần áo, đặt con trai lên trên giường, vội vàng xoa bóp tay chân lạnh lẽo của nhi tử. Hiện tại thân thể nhi tử vẫn còn rất lạnh, không thể lập tức đem đến bên cạnh lò than để sưởi, nàng muốn xoa bóp cho mạch máu của nhi tử hoạt động thông suốt trước đã.

Bắt đầu từ lúc nhìn thấy nhi tử ướt sũng nằm bên hồ, Trương Vân Nguyệt vẫn luôn rất tỉnh táo, đối lập hoàn toàn với sự lo lắng hốt hoảng ban sáng, tình cảnh như thế đều khiến cho tất cả mọi người cũng cảm thấy khiếp sợ.

"Nương nương, ngài đừng lo lắng, Điện hạ sẽ không có chuyện gì." Cúc Hoa nhìn Trương Vân Nguyệt, cảm thấy trạng thái bây giờ của chủ tử nhà mình rất không thích hợp.

"Ta không sao." Trương Vân Nguyệt bình tĩnh nói.

"Nương nương thái y tới, thái y tới." Trương Vân Nguyệt quay đầu nhìn về phía thái y, quả nhiên thấy thái y đi vào.

Trương Vân Nguyệt nhanh chóng nhường ra vị trí, thời điểm này thái y cũng không doái hoài tới hành lễ, ở trên đường tới đã nghe nói, nhị hoàng tử rơi xuống nước, hiện tại sinh mạng bị đe dọa?

Hà thái y nghiêm túc bắt mạch, trong lòng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. "Nương nương, nhị hoàng tử điện hạ hiện tại hôn mê là bởi vì rơi xuống nước bị lạnh thêm nữa là bị hoảng sợ, vì thần kê đơn thuốc cho nhị hoàng tử điện hạ, uống xong sau ngày mai là có thể tỉnh lại."

"Hà thái y, hoàng nhi hôm nay rơi xuống nước có thể để lại di chứng gì đáng nói trên thân thể không?" Trương Vân Nguyệt đối với những thứ di chứng phía sau là vô cùng sợ hãi.

"Nương nương không cần phải lo lắng, nhị hoàng tử điện hạ sau khi rơi xuống nước cấp cứu làm rất tốt, cũng rất kịp thời, cho nên cũng sẽ không lưu lại di chứng gì đáng nói. Chỉ là nhị hoàng tử dù sao tuổi còn nhỏ, lần này rơi xuống nước cũng là khiến nhị hoàng tử thân thể bị thương, cần thật tốt tinh dưỡng." Hà thái y nói thật, trong lòng quả thật an tâm phần nhiều, hẳn chỉ sợ nhị hoàng tử gặp chuyện không may, địa vị của nhị hoàng tử ở trong lòng của hoàng thượng chỉ sợ cả Cảnh Hi vương triều không ai là không biết.

"Đặng thái y lui xuống chuẩn bị thuốc." Trương Vân Nguyệt lẳng lặng nói.

"Hoàng thượng giá lâm?"

"Tham kiến hoàng thượng."

"Bình thân, Thiên nhi như thế nào?" Về mặt Triệu Khải Hâm hết sức khẩn trương, quanh thân tràn ngập khí lạnh khiến mọi người trong phòng cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

Hà thái y lại đem những lời vừa nói với Trương Vân Nguyệt nói lại một lần, lúc Triệu Khải Hâm nghe Hà thái y nói cấp cứu làm rất tốt hơn nữa kịp thời, tay không tự giác dừng một chút, hẳn tự nhiên là biết lúc đó chính là Trương Vân Nguyệt chạy tới kịp lúc.

Chỉ là chuyện này khiến cho hắn cảm thấy hoài nghi, Trương Vân Nguyệt tại sao có thể tới kịp thời như vậy? Chẳng lẽ Trương Vân Nguyệt có điều gì mà hắn và mọi người không biết hay sao?

"Tốt tốt tốt, hoàng nhi không có việc gì là tốt rồi, Lưu ma ma ngươi nói một chút xem hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Khải Hâm nhàn nhạt nhìn mấy người Lưu ma ma và Ngọc ma ma bọn họ từ lúc trở lại vẫn luôn trầm mặc.

Những người này cũng đều là hắn chọn đến để theo bên cạnh bảo vệ nhị hoàng tử, nhưng là hôm nay hắn nghe được cái gì đây? Ngay dưới sự bảo vệ của bọn họ mà con hắn lại thiếu chút nữa thì mất mạng.

"Hoàng thượng, chúng nô tỳ, có tội?" Mấy người Lưu ma ma cái trán đập xuống đất, trong giọng nói thấy rõ tinh thần sa sút.

"Các ngươi có tội hay không không phải do các người định đoạt? Nói rõ ràng cho trẫm xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao nhị hoàng tử lại đến cạnh bờ hồ? Còn có cái hồ nước vốn dĩ đã đóng băng tại sao lại có thêm một cái lỗ thủng? Mà hoàng nhi của trẫm lại tốt số tới mức rơi đúng vào cái lỗ kia?" Triệu Khải Hâm rất rõ ràng chuyện lần này là kết quả của việc đấu đá trong hậu cung, nhưng là hiện tại hắn cần phải biết những người kia làm sao có thể tránh được tai mắt của những người do hắn an bài.

Chỉ có như vậy hắn có thể bỏ khuyết, tránh cho tương lai những người đó lại dùng cách này để mà tính toán con trai hắn.

"Nhị hoàng tử là bị người ta ném vào trong hồ? Người lúc đó ôm nhị hoàng tử chính là nhất đẳng cung nữ trong cung Thái hậu nương nương, Thuần Thụy. Vốn là nô tỳ không đồng ý để Thuần Thụy ôm nhị hoàng tử, nhưng cung nữ Thuần Thụy này lại nói, nô tỳ như vậy là không tin Thái hậu, là cảm thấy Thái hậu sẽ hại cháu của mình, là bất kính rất lớn.

Tội danh cung nữ Thuần Thụy này nói quá lớn, nô tỳ tự nhiên không dám phản bác, cho nên đành để cho cung nữ này ôm nhị hoàng tử, mấy người chúng nô tỳ mấy cũng liền đi theo cung nữ này, đáng lý ra cung nữ này sẽ không làm ra chuyện gì mới phải. Nhưng không nghĩ cung nữ này thế nhưng ôm nhị hoàng tử đi về phía bờ hồ.

Chúng nô tỳ muốn theo ngăn cản đã không kịp, tại nô tỳ chỉ có thể, chỉ có thể đứng nhìn nhị hoàng tử rơi vào trong lỗ băng đó, mà cung nữ Thuần Thụy đó, cũng đi theo nhảy xuống, sau đó trong lúc thị vệ cứu nhị hoàng tử, có một thị vệ bị cung nữ Thuần Thụy đó lôi vào trong hầm băng.

Cũng là bởi vì thế nên mới khiến nhị hoàng tử bị ngập nước." Lưu ma ma nói rõ một lần từ đầu tới cuối chuyện đã xảy ra.

Họ đứng là không nghĩ tới trong cung Thái hậu vẫn còn có người của các phi tử hậu cung khác, hơn nữa cung nữ này cũng đã làm đến vị trí nhất đẳng cung nữ bên cạnh Thái hậu, có thể thấy cũng phải là người thường ngày được Thái hậu tin tưởng, nhưng không nghĩ.

Chuyện hôm nay là do bọn họ không cẩn thận, họ nhận phạt. Hôm nay còn tốt là chủ tử nương nương kịp thời làm cấp cứu, nếu không, nhị hoàng tử nếu là đi rồi, chỉ sợ cũng không chỉ mấy cái mạng của bọn họ, chỉ sợ người nhà của bọn họ cũng tránh không khỏi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Triệu Khải Hâm nghe Lý ma ma nói xong, sắc mặt một cơn đen như đáy nồi, hắn chẳng thể nghĩ tới nữ nhân hậu cung thế nhưng đem bàn tay đến bên cạnh mẫu hậu của mình? Minh thật là chủ quan?

"Mặc dù chuyện hôm nay cũng không phải là lỗi của các người, trăm hôm nay nhưng cũng không thể dễ tha các người?" Triệu Khải Hâm nói qua, mấy người Lý Ma Ma quỳ trên mặt đất, lại thấy họ đối với mình cũng không có bao nhiêu oán khí, bộ dạng ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Vừa nghĩ hiểu được, chỉ sợ mấy người này trong ngày thường chăm sóc Thiên nhi, cung nữ, ma ma là thật đem Thiên nhi để ở trong lòng, xảy ra chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ trong lòng các nàng cảm thụ tuyệt đối sẽ không so với hắn làm phụ hoàng cùng ít hơn bao nhiêu.

"Người tới, kéo các nàng đi xuống, tất cả đánh 30 hèo."

"Tạ ân hoàng thượng không giết." Lý ma ma mấy người đi xuống lĩnh hèo, Triệu Khải Hâm lúc này mới vào nội thất.

Đi đến bên cạnh. "Làm sao nàng không đối y phục trước rồi trở lại?" Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Trương Vân Nguyệt nói, trên người Trương Vân Nguyệt bây giờ y phục tuyệt đối coi là nhếch nhác, y phục kia lộn xộn không nói, còn một mảnh nước đọng.

Đây là mới vừa ôm đứa bé trở về chăm sóc bị ướt, hiện tại trong đầu Trương Vân Nguyệt đều là nhi tử nhi tử nhi tử, nơi nào còn có ý định đi trông coi y phục trên người của mình ra tình huống gì.

Lời nói của Triệu Khải Hâm cũng không có được Trương Vân Nguyệt đáp lại, Trương Vân Nguyệt chỉ nằm ở trên giường không nhìn con trai của mình không nhúc nhích, đối với Triệu Khải Hâm đến đó là hoàn toàn không biết.

Coi như thái y cái gì bảo đảm con trai của mình không có việc gì, nhưng Trương Vân Nguyệt vẫn không có vì vậy yên tâm lại. Nước hồ lạnh như vậy, trời lạnh như vậy, nếu là hắn sốt lên làm thế nào?

Coi như ở hiện đại đứa bé phát sốt cũng có thể đến choáng váng, huống chi cổ đại cái này y học niên đại lạc hậu?

Triệu Khải Hâm phát hiện trong mắt Trương Vân Nguyệt đều là nhi tử, vị hoàng đế này bị trực tiếp không để ý tới, cũng không biết là cảm giác gì, hắn đã cảm thấy rất không vui mừng. Chỉ là sự cay lên mặt sắc trắng bệch con trai của. Thôi, nàng đây cũng là lo lắng nhi tử, y phục thậm chí quên thay ra, những chuyện khác chỉ sợ là không vào được mắt của nàng.

Ở trong Phụng Minh cung, Cẩm Tú từ bên ngoài vọt vào.

"Vội vàng hấp tấp làm cái gì?" Hoàng hậu thấy cẩm tú thế nhưng hoàn toàn không có đáng vẻ, từ bên ngoài xông tới, trong lòng cảm động kinh ngạc đồng thời không quên rầy một câu.

"Nương nương, Dao Hoa cung bên kia xảy ra chuyện lớn? Nhị hoàng tử rơi xuống nước?" Cẩm Tú trực tiếp ném ra một bom, đem hoàng hậu cùng cung nhân bên trong Phụng Minh cung cho nổ hoa mắt.

"Người nói là, mới vừa rồi ồn ào là nhị hoàng tử rơi xuống nước? Nay nhị hoàng tử hiện tại như thế nào?" Hoàng hậu nhìn cẩm tú hỏi.

"Nương nương, hiện tại hoàng thượng cùng thái y cũng đã qua. Nương nương không cần đi sao?" Cẩm tú khấn trương. Triệu Khải Hâm, chuyện lần này thật là chuyện tốt, nhị hoàng tử nếu là không có, vậy tuyệt đối có thể đá kích hoàng thượng, Thái hậu cùng Trương thị.

Hoàng hậu nhân nhặt liếc cẩm tú một cái, "Dĩ nhiên là muốn đi, Bồn cung thân là đứng đầu hậu cung, chuyện lớn như vậy Bồn cung làm sao có thể không đi?"

"Nương nương nói đúng lắm, nô tỳ nghĩ nông cạn."

Sau đó hoàng hậu mang người đi tới Dao Hoa cung, cho đến mấy cung nữ nội thị canh giữ ở cửa, thái y cái gì nàng cũng không có đến.

"Gặp qua hoàng hậu nương nương." Cúc Hoa thấy hoàng hậu mang người tới bên này, vội vàng hành lễ.

"Thuần sung viện đâu?"

"Sung viện nương nương ở bên trong phòng cùng với Điện hạ." Cúc Hoa cung kính nói.

"Tình huống của Nhị hoàng tử bây giờ như thế nào?" Hoàng hậu nhìn Cúc Hoa sắc mặt ân cần hỏi han.

"Thái y nói rồi, nhị hoàng tử điện hạ thân thể cũng không lo ngại, chỉ là bởi vì lần này rơi xuống nước khiến nhị hoàng tử điện hạ bị điểm kinh sợ, cho nên cần nghỉ ngơi thật tốt." Cúc Hoa rất nghiêm túc trả lời, dù sao những thứ này hoàng hậu nếu muốn biết rất dễ dàng.

"Bỏn cung đi vào." Hoàng hậu sau khi tiến vào thấy Trương Văn Nguyệt mặt trầm mặc ngồi ở trước giường, mà Hoàng đế Triệu Khải Hâm vẫn đứng ở một bên cạnh Trương Văn Nguyệt, bên trong cả gian phòng không khí một loại không khỏi hài hòa, khiến hoàng hậu một hồi hoảng hốt.

"Gặp qua hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc."

"Đứng lên, Hoàng hậu thế nào lúc này mới đến?" Triệu Khải Hâm đối với hoàng hậu đến trễ cảm thấy rất không hài lòng, chuyện này hẳn cũng xử lý xong hoàng hậu mới xuất hiện là chuyện gì xảy ra?

"Hoàng thượng thứ tội, thiếp mới vừa nhận được tin tức liền chạy tới, chuyện bên Dao Hoa cung này, là thiếp đi hỏi rất nhiều người mới biết, Dao Hoa cung cũng không có để cho người đi cho thiếp biết." Hoàng hậu bình tĩnh giải thích, chuyện này nghiêm trọng như thế, cung nữ nội thị bên trong Dao Hoa cung chỉ sợ sớm đã loạn thành nhất đoàn, ai còn nhớ đi thông báo hoàng hậu?

Về phần hoàng thượng, nếu không phải hoàng thượng mình tới đây, chỉ sợ cũng sẽ không có người nhớ thông báo hoàng thượng.

"Hoàng hậu nương nương thứ tội, khi lúc Dao Hoa cung nội loạn thành một đoàn, chủ tử nương nương một lòng khấn nguyện nhị hoàng tử, cho nên không có thể kịp thời phản phó chúng nô tì đi thông báo hoàng hậu nương nương, nương nương thứ tội." Cúc Hoa vừa nghe hoàng hậu nói, chỉ sợ hoàng hậu cho chủ tử nàng một cái tội đang bắt kính dâng trước, vội vàng tiến lên một bước nói.

Triệu Khải Hâm nghe Cúc Hoa nói ngược lại không có hoài nghi, trạng thái của Trương Văn Nguyệt hiện tại hẳn đều không cần nghĩ có thể đoán được Trương Văn Nguyệt lúc đó là một hình dáng gì.

"Nếu không có thông báo đến kia coi như xong, hoàng hậu nghĩ đến vậy cũng biết chuyện bên này rồi, cái cung nữ kia hoàng hậu đi điều tra một chút." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, vốn là chuyện cái cung nữ kia là không tới phiên hoàng hậu quản, dù sao đó là cung nữ trong cung Thái hậu, muốn tra cũng là Thái hậu tự mình tra.

Nhưng hôm nay, Thái hậu nằm ở trên giường, bây giờ mặc dù tốt lên khá nhiều đã có thể rời giường, nhưng là những thứ chuyện lao tâm lao lực này, Triệu Khải Hâm là không dám để cho Thái hậu đi đóng.

"Dạ, thiếp nhất định đem hết toàn lực đi thăm dò." Hoàng hậu nghiêm túc nói, có thể canh giữ đưa đến bên cạnh Thái hậu, hẳn vị hoàng hậu này đều làm không được đến đâu rồi, người này thủ đoạn có thể so với mình mạnh hơn nhiều. Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không cho phép người như vậy ở lại tác dụng.

Sau khi Hoàng đế cùng hoàng hậu rời đi, bên trong Dao Hoa cung yên tĩnh giống như cũng không có chuyện gì xảy ra.

Trương Văn Nguyệt lẳng lặng canh giữ ở bên người nhị tử, bên trong Thọ Khang cung Hoàng đế ngược lại muốn gạt Thái hậu, đáng tiếc Thái hậu ở hậu cung nhiều năm, có rất nhiều con đường biết tin tức. Nhị hoàng tử rơi xuống nước, vẫn bị cung nữ nhất đẳng bên người Thái hậu ném vào trong hồ, chuyện như vậy tuyệt đối nô mạnh.

Chuyện tình liên quan đến Thái hậu, những người làm gia Thái hậu an bài sao có thể không nói cho Thái hậu?

"Cái gì? Sao Thuần Thụy có thể nhưng làm ra chuyện như vậy??" Sau khi Thái hậu nghe xong người hầu bẩm báo, cả người kinh hãi.

"Thái hậu nương nương ngài chớ khấn nguyện, không phải nói thái y chẩn đoán chính xác, nhị hoàng tử điện hạ không sao sao? Ngài chớ khấn nguyện." Bạch ma ma thấy Thái hậu thể nhưng khấn nguyện hô hấp dồn dập, vội vàng trấn an nói.

"Bạch ma ma, người đi tra một chút Thuần Thụy là một thân phận gì." Sắc mặt của Thái hậu vô cùng khó khăn, bà thế nào cũng không có nghĩ đến bà tự nhận là nằm trong tay Thọ Khang cung, lại bị người nằm vùng chôn sâu như vậy?

Nếu không phải Trương Văn Nguyệt đến kịp lúc, chỉ sợ hiện tại cháu nội ngoan của bà đã rời đi nhân thế? Thái hậu nghĩ đến đây trong lòng liền điên cuồng tức giận, nữ nhân hậu cung thể nhưng đem bàn tay đến con cháu nội dòng đi, vậy cũng chớ trách Thái hậu bà lòng dạ ác độc rồi hả?

Bà nhiều năm không động, làm nữ nhân hậu cung hiển nhiên là quên mất bà ban đầu thủ đoạn rồi hả?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Thái hậu càng đen hơn, vọng nàng thông minh một đời, lại thiếu chút nữa thua trong tay bởi một tiểu cung nữ, thật sự là làm cho người ta phát điên.

"Nương nương, hoàng thượng muốn ngài nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này hãy để cho người khác đi tra?" Bạch ma ma khấn nguyện nhìn Thái hậu, hấp lực

đối với Thái hậu mới phải đứng lên, sẽ phải xử lý chuyện loạn thất bát tao trong hậu cung cảm thấy rất là lo lắng.

"Không được? Ta cháu ngoan bởi vì ta gặp chuyện lớn như vậy, ta không tự thân tra, ta không yên lòng? Bạch ma ma, cung nữ trong cung chúng ta tất cả đều lần nữa tra một lần." Chuyện tình Thuận Thụy khiến Thái hậu đối với cung nữ Thọ Khang cung, tin tưởng hạ xuống thấp nhất trong lịch sử.

Bạch ma ma thấy Thái hậu kiên trì như vậy cũng không có lại đi khuyên can, nàng rất rõ ràng, chủ tử nhà mình quyết định người kế nhiệm, người phương nào cũng đừng nghĩ thay đổi, tới chỉ có thể về sau ta nhiều điểm, Bạch ma ma bắt đầu đi vừa lo tâm chủ tử nhà mình, rất là lo lắng thân thể chủ tử nhà mình sẽ bởi vì quá mức mệt nhọc ra lại chuyện gì.

"Bạch ma ma, người tự mình đi Dao Hoa cung đưa ít thứ cho Thiên nhi đi, còn có cao số Thuận sung viện, Thiên nhi tốt lắm sau này nàng liền mang theo Thiên nhi liền đi lại đây, không làm cho Thiên nhi đi một người." Trong lòng Thái hậu mặc dù nhưng không thích hậu cung phi tử, nhưng lại cũng biết này loại chuyện về sau chỉ sợ còn có thể xảy ra, có thể chính là lại để cho nàng không thấy tôn tử, hiện tại quả là làm không đến, dù sao đã nhiều năm như vậy, nhiều chỗ một tôn tử thông tuệ nhu thuận ở bên người, cho dù là ngăn ngừa một giờ cũng làm cho bà cảm thấy hằng ngày phong phú rất nhiều.

"Dạ, nô tỳ nhất định sẽ phân phó tốt." Trương Văn Nguyệt không nghĩ tới Thái hậu đang xảy ra chuyện như vậy, sau cũng không có đình chỉ nhi tử yết kiến, chỉ là vốn là chỉ thấy nhi tử một hôm nay thành hai.

"Tỳ thiếp cần tuân ý chỉ Thái hậu?" Trương Văn Nguyệt trong lòng mặc dù nhưng còn là lo lắng, lại nghĩ tới là tự nhiên đi theo sẽ phải an toàn một chút.

Bạch ma ma trở lại Thọ Khang cung, sau đem chuyện xảy ra trong quá trình đi đi truyền chỉ nói một lần.

"Lúc người đến Trương thị đang làm gì?" Thái hậu nhàn nhạt hỏi.

"Thời điểm nô tỳ đến, Thuận sung viện đang canh giữ ở bên giường nhị hoàng tử điện hạ, nô tỳ thấy y phục trên người Thuận sung viện đều là loạn tao rất là không ngay ngắn. Nô tỳ âm thầm hỏi cung nữ cùng nội thị Dao Hoa cung, lại không nghĩ rằng Thuận sung viện đều là không có đổi qua y phục, vẫn canh giữ ở bên cạnh nhị hoàng tử điện hạ." Bạch ma ma đối với trình độ yêu thương nhi tử của Trương Văn Nguyệt có một trực quan nhận biết.

Dáng vẻ Trương Văn Nguyệt lúc đó cũng không phải làm giả, trên mặt kia, vẻ mặt rất có chút tiều tụy, cho nên bà ta đối với cung nữ Dao Hoa cung vẫn là tin tưởng.

Bạch ma ma sau khi nói xong cũng chưa có đợi đến Thái hậu trả lời, cho là Thái hậu đã ngủ rồi, ngẩng đầu hướng Thái hậu đi tới, lại thấy Thái hậu mắt nhắm nhắm nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ, vẻ mặt lộ ra khiến Bạch ma ma không hiểu hoài niệm.

"Hà thái y, thuốc sắc xong chưa?" Một cung nữ đi tới phòng bếp nhỏ, nhìn Hà thái y đang nghiêm túc sắc thuốc hỏi.

"Còn cần nửa giờ." Hà thái y không ngẩng đầu vẫn nhìn chăm chăm bình thuốc, ông ta không để cho tầm mắt mình hơi rời đi nồi thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

"Vậy Hà thái y cần phải cẩn thận chút." Cung nữ lại nói.

"Được rồi, ta biết rồi, người đừng quá vội ta nấu thuốc." Hà thái y cau mày lạnh lùng đuổi người, ánh mắt của ông vẫn không có rời đi ấm thuốc, phải biết hiện tại mệnh nhị hoàng cùng ông không sai biệt lắm là hoàn toàn liên hệ với nhau rồi, ông cũng không muốn bởi vì nhất thời sơ sót mà hại nhị hoàng tử.

Tiểu cung nữ này thấy Hà thái y không nhìn được vội vàng xoay người rời đi.

Hà thái y nghe được âm thanh của tiểu cung nữ rời đi, trong lòng nghĩ chuyện này có mấy phần quái dị, chỉ là ông đang nấu thuốc cũng không tiện làm cho người ta đi báo cho cung nhân Dao Hoa cung.

"Hà thái y tới, thuốc nấu xong rồi sao?" Cúc Hoa nhìn Hà thái y đang tiến vào hỏi.

"Tốt lắm, chẳng qua ta có một chuyện phải cùng người nói một chút, lúc ta mới vừa nấu thuốc, có một tiểu cung nữ đi tìm ta, ta không biết đối phương có phải là người hại nhị hoàng tử hay không, ta bởi vì nhìn thuốc, không dám để cho tầm mắt rời khỏi nó, cho nên không có nhìn thấy bộ dáng cung nữ đó." Hà thái y vừa nói vừa hướng nội thất đi, ánh mắt của ông còn là nhìn chăm chăm bát thuốc.

Đối với Hà thái y mà nói, nếu muốn ở nấu thuốc cùng bưng thuốc trong quá trình kê đơn thuốc cũng không phải là hoàn toàn không làm được, cho nên ánh mắt của ông căn bản cũng không dám rời đi bát thuốc. Bên trên này là tới.

Cúc Hoa vừa nghe Hà thái y nói, sắc mặt thay đổi một chút, nàng không ngờ bên trong Dao Hoa cung vẫn còn có người như vậy.

Phải nói Trương Vân Nguyệt đối với cung nữ Dao Hoa cung không có tẩy trừ, hoàn toàn là bởi vì, Trương Vân Nguyệt rất rõ ràng, nàng cho người này đi lại sẽ có người mới, nàng ở trong hậu cung có thể nói là một chút căn cơ cũng không có, tẩy trừ cung nữ chỉ là lãng phí thời gian của nàng, chẳng tra ra thân phận của những nội gián này, đề phòng bị, như vậy tốt hơn cái loại đó vẫn không ngừng đổi, sau đó không ngừng tra, dễ dàng hơn nhiều.

"Cám ơn Hà thái y, nô tỳ nhất định sẽ nói với nương nương, ngài yên tâm." Cúc Hoa nói rất chân thành, nàng thật lòng cảm tạ Hà thái y, mặc dù sau khi Điện hạ nhà nàng rơi xuống nước không có lưu lại ở trên người vết thương nào, nhưng là nếu khiến người đang ở thời điểm này hạ độc.

Hà thái y không nói gì, hần làm như vậy cũng không phải là vì cảm kích một sung viện hậu cung, mà bởi vì là hoàng thượng thưởng thức hần, hần chỉ là vì hoàng thượng tận trung thôi.

Vân Linh Dao thấy Hà thái y bung thuốc đi vào, lại thấy Cúc Hoa sắc mặt của hơi khác thường, không khỏi hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

Cúc Hoa đem tin tức Hà thái y nói ra, Vân Linh Dao trầm mặc lại, nàng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người không nhìn được.

"Làm cho người ta nói cho hoàng thượng, thuận tiện phái người đi xem phòng bếp nhỏ." Trương Vân Nguyệt phân phó nói, mặc dù nàng chưa thanh tẩy Dao Hoa cung, nhưng là có mấy ma ma hoàng thượng phân công xuống, đối với cung nữ phía sau có người hay không nàng vẫn là biết đến.

Nàng dĩ nhiên có thể không yên tâm dùng ai, về phần có người, nàng chỉ không để cho họ tiếp xúc đồ của nàng và bảo bảo là tốt rồi, về phần những thứ khác nàng cũng không có biện pháp.

Triệu Khải Hâm nghe được tin tức bên Dao Hoa cung truyền đến, sắc mặt tối sầm, "Phái người chăm chú đề ý phòng bếp nhỏ."

Hần thật là không có muốn đến nữ nhân hậu cung thật đem 'thừa dịp người bệnh đòi mạng người' phát huy đến cực hạn?

Vương Kỳ cúi đầu không dám ngẩng đầu, đối với đám nương nương hậu cung, tâm tư hần từ nhận thức còn là hiểu một hai phần, không phải là ghen tỵ sao? Ghen tỵ Thuận sung viện có nhi tử, ghen tỵ hoàng thượng đối với nhị hoàng tử sủng ái, ghen tỵ Thuận sung viện có thể nuôi đứa bé.

Cho nên liền muốn để cho nàng trực tiếp không còn đứa bé, này không phải có thể trực tiếp đá kích người sao?

Ở trong Dao Hoa cung, Trương Vân Nguyệt cẩn thận dứt cục cung uống thuốc, thuốc bắc rất khó uống, bảo bảo ăn một miếng liền ói ra ngoài, sau miếng nếm hết sức chặt, nói gì cũng không nguyện ý há mồm uống thuốc nữa.

"Bảo bảo uống thuốc có được hay không? Mẫu thân biết bảo bảo kiên cường nhất, bảo bảo thông minh nhất, bảo bảo uống thuốc thuốc có thể mau mau khỏe lên nha." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng ở bên tai bảo bảo khuyên.

Rốt cuộc trong giấc mộng, bảo bảo hình như hiểu được nỗi khổ tâm của mẫu thân mình, há mồm uống thuốc. Trương Vân Nguyệt nhìn bảo bảo rốt cuộc uống thuốc rồi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm "Uống thuốc được là tốt rồi."

Thời gian tiếp theo, Trương Vân Nguyệt vẫn canh giữ ở trước giường bảo bảo, cơm cũng không nước ăn cũng không uống..., coi như thái y bảo đảm bảo bảo không có việc gì, nàng cũng không muốn rời đi, chỉ coi chừng bảo bảo.

Hôm sau, năm giờ, ngủ mê một buổi tối bảo bảo rốt cuộc mở mắt tỉnh.

"Mẫu thân." Bảo bảo tỉnh lại liền nhìn đến mình mẫu thân mở một đôi ánh mắt vờn vờn tia máu nhìn mình, bởi vì bị bệnh mà khó chịu, bảo bảo uất ức kêu một tiếng.

"Bảo bảo tỉnh, thật tốt quá? Bảo bảo, mẫu thân ngoan ngoãn? Bảo bảo xem như đã tỉnh rồi hả?" Trương Vân Nguyệt đầu tiên thấy nhi tử mở mắt còn tưởng rằng là ảo giác của mình đâu rồi, kết quả hôm nay nghe được bảo bảo hô một tiếng mẫu thân, lúc này mới xác định nhi tử thật tỉnh.

"Mẫu thân, bảo bảo khó chịu." Người bạn nhỏ bảo bảo từ khi ra đời cũng chưa từng bị bệnh nặng như vậy, sốt đã lui xuống, nhưng là triệu chứng không có giảm bớt bao nhiêu, cổ họng khàn khàn không nói, nước mũi cũng vẫn không rời khỏi

"Bảo bảo không khó chịu a, mẫu thân khiến thái y cho con uống thuốc, uống thuốc bảo bảo có thể nhanh lên một chút tốt rồi." Trương Vân Nguyệt vuốt mặt nhỏ nhắn của con trai, chỉ cảm thấy một buổi tối mà nhi tử hình như gầy rất nhiều, đau lòng không được.

Sau khi thái y đi vào bắt mạch xác định tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm chính là cảm mà thôi, những thứ khác cũng may, chỉ là đứa bé thân thể yếu, không thể thấy gió, thuốc cái gì hay là muốn ăn, chính là cần nghỉ ngơi thật nhiều.

Trương Vân Nguyệt xác định bảo bảo không có nguy hiểm, cảm cái gì, cùng tính mệnh nguy hiểm so ra thật sự không coi vào đâu, vì vậy buông lỏng, Trương Vân Nguyệt trực tiếp liền ngắt đi.

"Mẫu thân? Mẫu thân? Oa oa oa? Mẫu thân bệnh à? Oa oa oa ~" tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm vừa nhìn thấy mẫu thân mình đột nhiên hướng trên đất ngã xuống, cả người sợ sắc mặt tái nhợt không nói, trực tiếp khóc lớn ra tiếng.

Cũng may thái y chưa đi, vẫn đang ở trong Dao Hoa cung, vừa nhìn Trương Vân Nguyệt ngắt đi, mau tới trước bắt mạch.

"Hà thái y, nương nương như thế nào?"

"Vô sự, nương nương chỉ là quá mệt mỏi. Ngủ một giấc là tốt rồi." Hà thái y thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo vẫn còn may không phải là chuyện lớn gì.

Chỉ là từ trên mạch tượng kết luận đây là nương nương cũng có chút bị kinh hách quá độ, chỉ là kinh sợ này cũng đã bị chính nàng đè xuống, thật cũng không nghiêm trọng, chính là chỗ mệt mỏi a, nhất định là chiều hôm qua bắt đầu vẫn không có nghỉ ngơi gây ra đó.

"Điện hạ ngại đừng lo lắng, nương nương không có việc gì chỉ cần ngủ một giấc dậy là tốt." Cúc Hoa nghe Hà thái y nói, chủ tử nhà mình không sao vội vàng nhanh chân tiến lên an ủi Điện hạ nhà mình, chỉ sợ trong lòng Điện hạ mình lưu lại chút ám ảnh gì đó.

"Ừ." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nghe hiểu lời Hà thái y nói, hắn tuổi nhỏ đã hiểu mẹ mình té xỉu đều là bởi vì lo lắng chuyện của hắn, trong lòng không khỏi nghĩ tới 'mặc dù mẫu thân có lúc dằn dặt, nhưng mà về sau ta muốn hiếu thuận với mẫu thân thật tốt', lại nói mặc dù là đến đây thế nào liền đã dậy?

Triệu Khải Hâm bên này nhận được tin tức nói Trương Vân Nguyệt mệt bị ngắt, đầu tiên là sửng sốt một chút, lúc này mới phản ứng được, ngày hôm qua Trương Vân Nguyệt tỉnh táo sợ là một loại trạng thái khác, nàng đoán chừng trong lòng vẫn căng thẳng, hôm nay đưa bé tỉnh hân liền buông lỏng, lúc này mới ngắt đi.

"Khiến thái y chăm sóc thật tốt Thuận sung viện cùng nhị hoàng tử." Triệu Khải Hâm nhận nhậ phân phó tiếp tục xử lý tấu chương.

Cái cung nữ Thuận Thụy cũng bị tra xét ra ngoài, nhưng tra được kết quả lại khiến Thái hậu cùng Hoàng đế hai người cảm thấy có chút không thể tin được.

Thuần Thụy không phải là người của nữ nhân hậu cung, cũng không phải là người của những người khác, sau lưng của nàng ta rất sạch sẽ, sạch sẽ, Hoàng đế đi lên ba đời cũng không có tra xử sau lưng có chủ tử.

Cuối cùng vẫn là cung nữ thân gần Thuận Thụy nhớ tới, này Thuận Thụy là cùng Trương Vân Nguyệt đồng thời vào cung làm cung nữ, chỉ là một đã bị phân phối đến Lăng Nguyệt cung, một đã bị phân phối đến Thọ Khang cung, chỉ là mới bắt đầu lúc này Thuận Thụy cũng không có gì đặc biệt, dù sao Lăng Nguyệt cung ở tốt như vậy cũng không bằng Thọ Khang cung, huống chi Trương Vân Nguyệt cũng chỉ là Lăng Nguyệt cung nội, một nhị đẳng nha hoàn, còn chưa có chủ tử nào chịu tin tưởng.

Mà Thuận Thụy cũng đã là cung nữ nhất đẳng bên cạnh Thái hậu, lúc Thuận Thụy nhìn thấy Trương Vân Nguyệt từng có khoe ra.

Kết quả sau lại Trương Vân Nguyệt thành phi tử được cung chiều rồi sinh nhị hoàng tử, mà Thuận Thụy vẫn là một cung nữ, cái này khiến Thuận Thụy ghen tỵ, cho nên nàng ta liền muốn trừ nhị hoàng tử.

Lúc ban đầu, Triệu Khải Hâm là vô luận như thế nào cũng không tin cách nói của cung nữ này, người nói một người ghen tỵ liền đổ kị đi, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy? Phải biết chuyện này vô luận thành công hay không chính tính mệnh nàng ta nhất định không giữ được?

"Bởi vì mẹ Thuận Thụy muốn cho nàng ta sớm một chút xuất cung gả cho một nam nhân khuyết tay chân." Cung nữ kia nghĩ rồi cuộc nghĩ ra chuyện này.

Triệu Khải Hâm nghe xong câu này, nhà cha mẹ người nào sẽ như vậy đối với con gái mình? "Người xác định người nam nhân kia thiếu tay chân?"

"Nô tỳ không biết, nô tỳ là nghe lúc Thuận Thụy oán trách nói, khi đó Thuận Thụy đã nói nàng đòi này chính là chết cũng không xuất cung, nàng ta không muốn gả cho một người đàn ông như vậy." Cung nữ ở cùng Thuận Thụy gọi là Thuận Hương.

"Này, người cũng đã biết mẹ của nàng ta vì sao phải gả nàng ta cho một người đàn ông như vậy?" Triệu Khải Hâm nhìn Thuận Hương quỳ trên mặt đất, trong lòng suy nghĩ chuyện này rốt cuộc là thật hay là giả.

"Nô tỳ không biết, trong ngày Thuận Thụy thường không phải rất ưa thích nói với chúng nô tì, chính là nô tỳ biết những thứ này cũng đa số là thời điểm nàng tự mình một người oán trách, nô tỳ nghe được." Thuận Hương lắc đầu bày tỏ không biết, nàng là thật không biết, nếu như không phải là bởi vì Thuận Thụy có thể ảnh hưởng cuộc sống sau này của cung nữ trong Thọ Khang, nàng cũng sẽ không nói ra chuyện này đâu.

"Người đi xuống."

"Mẫu hậu cảm thấy theo lời cung nữ này là thật hay giả?" Triệu Khải Hâm có chút không xác định nhìn Thái hậu, hắn là không muốn qua một nữ nhân có thể bởi vì ghen tỵ mà không muốn tính mệnh của mình, đây thật là đột phá hân mới biết đối với nữ nhân.

"Mặc kệ thiệt giả, hiện làm cho người ta đi thăm dò lại nói." Thái hậu nghe xong Thuận Hương bẩm báo, lại đối với Triệu Khải Hâm nói.

Thái hậu là thật không muốn qua chuyện điều tra ra được lại là như vậy, nàng vốn cho là nữ nhân hậu cung đem bàn tay đến Thọ Khang cung rồi, nhưng kết quả lại không phải.

Thọ Khang cung điều tra, kết quả truyền tới trong tai hoàng hậu cùng Trương Vân Nguyệt hoàng hậu mặt kinh ngạc nhìn người bẩm báo, nàng và Thái hậu một dạng, thật sự là không thể tin được chuyện này, kết quả lại là như vậy, đây coi là cái gì? Một cung nữ ghen tỵ đến nổi điên?

Chương 73

Hoàng hậu đột nhiên cười một tiếng "Người nói vận số của Trương thị là đặc biệt tốt hay là đặc biệt không tốt đây? Chuyện thần kỳ hiếm có như vậy lại có thể để cho một người như nàng ta gặp phải."

Trương ma ma cúi đầu suy nghĩ một chút rồi cũng cười, quả thật lời hoàng hậu nói cũng đúng, Thuận Thụy này quả là một người kỳ lạ.

Thật ra nếu nói Trương Vân Nguyệt được hoàng thượng cưng chiều những người khác lại không ghen tỵ đó là chuyện không thể, nhưng họ ghen tỵ cũng chỉ là ghen tỵ, nhưng vì những người trong nhà sau lưng các nàng nên khi làm việc cũng luôn dè chừng nhiều lắm phần, sẽ không thật làm ra chuyện gì lớn.

Thế nhưng Thuận Thụy lại là một người bị người nhà vứt bỏ? Cõi đời này nhưng cô nương bị người nhà vứt bỏ nói nhiều không nhiều nói ít cũng không ít, nhưng có thể vào cung thì cũng phải bảo đảm là cô nương đó trước khi vào cung thì quá khứ phải không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng mới được.

Thật ra trong tình huống bình thường thì cung nữ có nhà người mới dễ dàng không chế được, nếu không có người nhà ràng buộc những cung nữ này có thể làm ra chuyện gì nữa thật đúng là khó mà nói.

Nhưng dù là vào bằng cách nào thì những cô nương này sau khi đã vào cung cũng sẽ không còn nằm trong phạm vi điều tra nữa, chỉ cần không phải là người giữ vai trò đặc biệt quan trọng gì, cũng không có ai có ý đi điều tra người nhà sau lưng cung nữ đó.

Hơn nữa sau khi Thuận Thụy trở thành nhất đẳng cung nữ bên cạnh Thái hậu người nhà của nàng ta mới đối xử với nàng như thế, cho nên ngay cả Thái hậu quả thật cũng không tra ra được những chuyện này.

"Nương nương, ngài thấy cung nữ cùng nội thị trong cung chúng ta có phải cũng nên điều tra thật kỹ lại một chút hay không?" Mễ ma ma nhìn đáng vẻ vui mừng của hoàng hậu nương nương, nên quyết định đề xuất ra ý kiến.

"Mễ ma ma là muốn làm cái gì?" Hoàng hậu đứng ở trước mặt Mễ ma ma cau mày hỏi.

"Nương nương, mặt dù những cung nữ đang hầu hạ thân cận chúng ta hiện nay đã điều tra qua rồi, thế nhưng cung nữ trong cung vốn rất nhiều mà cũng đã hầu hạ trong cung của chúng ta nhiều năm. Cũng không ai biết người nhà của các nàng có vì sự sinh tồn của bản thân mà đầu phục người khác hay không, còn nữa, nếu như người nhà của những cung nữ kia cũng giống như người nhà của Thuận Thụy, khó bảo toàn cung nữ đó trong Phụng Minh cung này cũng có thể làm ra chuyện lớn gì. Họ cũng không cần làm chuyện gì để hại người, họ chỉ cần leo lên giường hoàng thượng. Nếu tạo hóa ban phúc cho các nàng khiến đó việc thành công, cũng có thể xem như một cách để thay đổi vận mệnh, nhờ vậy mà có thể thoát khỏi cuộc sống khổ hạnh, chìm sẽ biến thành phượng hoàng." Mễ ma ma vốn cũng không nghĩ đến chuyện này, xem chừng trong cung các chủ nhân khác cũng không có nghĩ đến chuyện này, họ chỉ cần chuyển các cung nữ không hợp với mình này tới trong cung của các phi tử khác làm liên lạc viên là tốt thôi.

Nhưng mà lại không nghĩ tới người nhà sau lưng những cung nữ này sẽ như thế nào, nếu người nhà của những cung nữ này bị kẻ địch khống chế, vậy việc làm này cũng là chuyện không hay rồi.

Nếu hoàng hậu muốn khống chế người nhà của các cung nữ bên cạnh mình, chuyện này nói ra rất dễ dàng, nhưng muốn làm thì lại có chút khó khăn. Đầu tiên là số lượng những cung nữ này rất đông, kể đến là người nhà của những cung nữ này không phải ai cũng đều hữu dụng, như vậy những người nhà vô dụng này phải nhờ vào nhà mẹ phi tử nuôi ăn.

Bạc nhà mẹ của những phi tử kia cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, nuôi một hai nhà thì không sao, nhưng phải nuôi nhiều như vậy, thì dù có núi vàng núi bạc cũng không nuôi nổi. Cho nên chuyện khống chế người nhà cung nữ thật ra thì cũng không nhiều, chủ yếu là những người hầu hạ thân cận mà thôi.

Ít như vậy nuôi ăn chỉ là chuyện đơn giản, về phần những cung nữ không hoàn toàn bị khống chế kia, dĩ nhiên là sẽ không để cho họ tiếp xúc được với những chuyện ngầm ngầm xấu xa của họ rồi.

"Mễ ma ma người nói không sai, may là người nhắc nhở ta." Hoàng hậu đang ngần ngừ, đột nhiên phản ứng hiểu được ý tứ của Mễ ma ma, đồng thời cũng hiểu nguyên nhân Mễ ma ma nói như vậy, trong lòng cũng khản trương.

"Cho người truyền Tả Tướng phu nhân vào cung." Bây giờ hoàng hậu đối với Tả Tướng quân là hoàn toàn không còn tin tưởng nữa, nhưng nàng vẫn tin tưởng Tả Tướng phu nhân mẫu thân mình có thể làm Tả Tướng phu nhân nhiều năm như vậy, thế lực vẫn phải có, không cần mạnh bằng với thế lực của cha nàng cũng có thể tra được những thứ nàng cần tìm kia.

"Dạ, nô tỳ đi an bài ngay."

Hoàng hậu trầm mặc về mặt sau khi Mễ ma ma rời đi không khỏi khiến Trương ma ma đứng bên cạnh cảm thấy lạnh.

"Trương ma ma, người thay mặt Bồn cung đi Dao Hoa cung một chuyến, ban thưởng một ít đồ vật qua đó, nói là Bồn cung an ủi nàng ta."

"Vâng" Sau khi Trương ma ma lui ra, hoàng hậu cũng cho những người khác đi ra ngoài, trong chánh điện Phụng Minh cung chỉ còn một mình hoàng hậu, cung điện trống rỗng, hoàng hậu đột nhiên đã cảm thấy rất lạnh, rất muốn gặp nhi tử.

"Người đâu, đem Đại hoàng tử mang tới đây."

"Nương nương đột nhiên sao ngài lại muốn gặp Đại hoàng tử?" Trong lòng Cẩm Tú đối với hành động của hoàng hậu bày tỏ nghi ngờ, hoàng hậu mặc dù đối với Đại hoàng tử rất tốt, nhưng cũng không nguyện ý gặp Đại hoàng tử thường xuyên, bởi vì thân thể Đại hoàng tử thật sự rất kém, năng sợ mình tạo nên quá nhiều tình cảm về sau nếu Đại hoàng tử không có năng lại càng thêm đau khổ.

Ý nghĩ này của hoàng hậu đối với những người vẫn phục dịch hoàng hậu như Cẩm Tú biết rất rõ, chính bởi vì biết ý nghĩ này của hoàng hậu mới thấy hoàng hậu đột nhiên muốn gặp Đại hoàng tử cảm thấy rất là nghi ngờ.

"Bồn cung hình như đã sai rồi, tuy thân thể Đại hoàng tử không tốt, nhưng cũng là hoàng nhi của ta, hơn nữa hiện tại đã sống đến bảy tuổi cũng không có việc, không phải là không có gì sao? Nói không chừng nếu Bồn cung nói bọn thái y cần thận điều trị, mặc dù không thể khỏe mạnh tráng kiện như người bình thường, nhưng sống đến khi lấy vợ sinh con chắc chắn là không có vấn đề gì?"

Trong lòng hoàng hậu mong đợi nghĩ tới, đối với nhi tử nói nàng không thương yêu đó là không thể nào, nhưng chính bởi vì thương yêu, nàng càng thêm không dám đối mặt dung nhan bệnh tật của nhi tử, mỗi lần nhìn đến gương mặt bệnh yếu của nhi tử, hoàng hậu không thể không nhớ tới sự sơ xuất ngu xuẩn của mình, nếu không phải chính nàng ngu xuẩn làm sao lại mắc bẫy của người khác khiến nhi tử khi sinh ra thân thể liền không tốt chứ?

"Nương nương, Đại hoàng tử tới." Giọng nói thông báo của Cẩm Tú cắt đứt suy nghĩ của hoàng hậu, cũng làm cho hoàng hậu bình tĩnh lại.

"Tham kiến mẫu hậu." Đại hoàng tử đi vào cung kính hành lễ với hoàng hậu đang ngồi ở ghế chủ vị, nhưng mặt mày sao lại không thấy biểu tình nên có bình thường khi con trai nhìn thấy mẫu thân mình đây?

Sự phát hiện này khiến hoàng hậu giật mình, thời gian trôi qua đã bảy năm, nhi tử có còn nguyện ý chấp nhận một mẫu thân vô chịu trách nhiệm như nàng nữa hay không?

"Hoàng nhi mau đứng dậy, tới đây với mẫu hậu." Hoàng hậu trong lòng có chút chua xót, hiện tại nàng hiểu rõ mình sai rồi, trước kia nàng nghĩ quá đơn giản.

Đại hoàng tử hồ nghi ngẩng đầu nhìn hoàng hậu một cái, hẳn đương nhiên biết hoàng hậu chính là mẹ đẻ của hắn, nhưng đồng thời hắn cũng biết người mẹ đẻ này thật ra thì cũng không thích hắn, về phần trong lòng hắn có người mẹ đẻ này hay không, xin lỗi, hắn quanh năm suốt tháng cũng không thấy được bà ta vài lần, cảm giác không ra được.

Mặc dù cả hậu cung không ai có thể nói tình cảm giữa hai mẹ con hoàng hậu không tốt, dù sao mỗi lần Đại hoàng tử đau đầu nhức óc cái gì, hoàng hậu luôn rất khẩn trương mời thái y, dĩ nhiên hoàng hậu cũng không phải là hoàn toàn mặc kệ đứa bé, một tháng nàng ta cũng sẽ đến nhìn nhi tử hai ba lần, nhưng lần nào cũng chọn đúng lúc nhi tử ngủ mới đến.

Thật ra thì một tháng đi gặp đứa bé hai ba lần, chuyện này cũng không coi là không có ý nghĩa, ở hiện đại mà nói rất nhiều đứa bé quanh năm suốt tháng cũng không nhất định có thể gặp được cha mẹ mấy lần.

Nhưng trong hoàng cung này bản thân mỗi đứa bé đều trưởng thành rất sớm, chỗ ở của hoàng hậu và hắn rất gần, đều cùng nhau ở trong Phụng Minh cung, thế nhưng kết quả một tháng không thấy được mấy lần, chuyện này không phải chứng tỏ thật ra thì hoàng hậu không muốn gặp hắn sao?

Hiểu rõ điều này, Đại hoàng tử liền ép buộc mình đem tình cảm yêu thương đối với hoàng hậu thu hồi lại, cứ hết lần này đến lần khác như vậy, về lâu về dài, cuối cùng là một chút tình cảm yêu thương cũng không còn.

Hoàng hậu nhìn con trai của mình, rốt cuộc bỏ xuống cái mặt nạ vô tình của mình: "Hoàng nhi, trước kia mẫu hậu sai lầm rồi, con tha thứ cho mẫu hậu có được hay không?"

"?" Đại hoàng tử nghi ngờ nhìn hoàng hậu, trong lòng không hiểu người mẫu hậu xa lạ này muốn làm cái gì, nói như vậy là có ý gì?

"Thôi, về sau mỗi ngày hoàng nhi hãy tới bên này cùng mẫu hậu. Mẫu hậu sẽ sai người chuẩn bị thức ăn cho hoàng nhi, có được hay không?" Hoàng hậu có chút luống cuống nhìn Đại hoàng tử mong chờ, nàng không biết nên nói chuyện làm sao với Đại hoàng tử, cũng không biết nên làm sao để biểu đạt ý tưởng trong lòng mình.

"Dạ, vâng, mẫu hậu." Đại hoàng tử trong lòng nghi ngờ nhưng đồng thời lại không khỏi dâng lên một chút xú mong đợi, hắn còn là đứa bé, mặc dù đem tình cảm thu hồi lại, nhưng vẫn mong đợi sẽ có thể có người coi trọng hắn, cái này cùng với tình mẫu tử không có quan hệ gì.

Trong Dao Hoa cung, khi hoàng hậu cho người đưa đồ tới, về mặt của Trương Vân Nguyệt không tỏ bất kỳ thái độ gì.

"Nương nương, đây là hoàng hậu nương nương muốn ý gì? Sao lại tặng đồ an ủi ngài chứ?" Cúc Hoa cau mày nhìn những thứ đồ hoàng hậu đưa tới, trong lòng cảm thấy hành động này của hoàng hậu không thể nào không có mục đích.

"Hừ? Bởi vì Thuần Thụy cùng với ta cùng vào cung một lượt với nhau, ý của hoàng hậu là muốn nhắc nhở ta về sau phải cẩn thận nhưng cung nữ cùng vào cung với ta đây?" Trương Vân Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc Trương Vân Nguyệt biết thân phận của Thuần Thụy rồi cả động cơ và mục đích của nàng ta nàng cũng rất khiếp sợ, nàng nghĩ thế nào đi nữa cũng không nghĩ đến chuyện người đó chỉ vì ghen tỵ mà làm hại con của mình, thật sự khiến cho người khác không thể hiểu nổi được suy nghĩ trong đầu của nàng ta.

Cho dù không muốn xuất cung lập gia đình, tin tưởng với thân phận nhất đẳng cung nữ của nàng ta, ở trước mặt thái hậu cầu xin một tiếng, Thái hậu có thể sẽ đồng ý. Rốt cuộc là người nào có năng lực đến như vậy?

"Nương nương ngài đừng suy nghĩ mấy chuyện này nữa, thân thể của ngài còn chưa khỏe lại hoàn toàn, cần nghỉ ngơi thật tốt." Cúc Hoa đối với ý tưởng của hoàng hậu thật sự không thể hiểu được, cũng không phải ai cũng như Thuần Thụy, tại sao lại bảo chủ nhân nhà mình phải cẩn thận chứ? Cúc Hoa quyết định mình đã không nghĩ ra thì cũng không cần để cho chủ nhân của mình phải suy nghĩ nhiều lắm chi, đi nghỉ ngơi vẫn tốt hơn.

"Tốt, nghe Cúc Hoa vậy, ta cũng không muốn suy nghĩ về những thứ này." Trương Vân Nguyệt cười nói. Nhìn sắc trời bên ngoài, phát hiện bây giờ đã là buổi trưa rồi, mà cơm trưa vẫn chưa ăn.

Thẩm thoát cũng đã nửa tháng trôi qua, thân thể bảo bảo cũng đã hoàn toàn hồi phục, rốt cuộc cũng không cần phải nằm trên giường nữa, mà Triệu Khải Hâm cảm thấy tiếp tục để bảo bảo như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, cho nên đã mời lão sư của bảo bảo trở lại.

"Bảo bảo đâu? Hiện tại cũng đã học xong rồi chứ?"

"Điện hạ vừa mới học xong, hiện tại cũng đã canh một rồi." Cúc Hoa nhìn đồng hồ bên trên nói.

"Cho người chuẩn bị cơm trưa, bảo bảo trở lại là có thể ăn cơm." Trương Vân Nguyệt cũng nhìn đồng hồ nói, ban đầu khi mới đến cái thế giới này biết rằng khoảng cách tình thời gian dài hơn so với hiện đại một chút thì cảm thấy rất lộn xộn, cứ dùng thời gian của hiện đại, y phục của cổ đại, cách mặt cũng rất hỗn loạn.

Tại sao lại nói là hỗn loạn, cái này nên nói từ lúc mới gặp lão sư của bảo bảo.

Vốn dĩ ở trong hoàng cung này, Trương Vân Nguyệt cho là mọi người đều phải mặc hán phục, nhưng đến lúc gặp lão sư của bảo bảo, Trương Vân Nguyệt mới biết, suy nghĩ của nàng là sai lầm đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Bảo bảo được Lão sư mặc cũng không phải là Hán phục, mà là taya trang! Lúc ấy.

Cũng chính là buổi sáng hôm nay, lại nói hôm nay Bảo bảo đi học ngày đầu tiên.

"Nương nương, hoàng thượng nói, người lão sư này là muốn tới cung Dao Hoa cho nhị hoàng tử điện hạ lên lớp." Vương Kỳ cung kính nói.

Vốn là hoàng tử muốn đến trường học phải đi điện Tuệ Tri, nhưng là bây giờ cả trong hoàng cung chỉ có hai hoàng tử, trong đó Đại hoàng tử thân thể yếu căn bản cũng không có thể hoàn thành quy định học thức ở trong điện Tuệ Tri, mà nhị hoàng tử, hiện tại mới một tuổi, tuổi quá nhỏ không nói.

Đoạn thời gian trước cũng chỉ là đi nơi Thái hậu thỉnh an liền bị người mưu hại thiếu chút nữa mất mạng, đối với cả vương triều Cảnh Hi mà nói, Nhị hoàng tử chính là tương lai hi vọng của bọn họ, dù sao hiện tại nếu như Triệu Khải Hâm gặp chuyện không may, duy nhất có thể thừa kế hoàng triều chỉ có Nhị hoàng tử rồi.

Vốn cho rằng bảo vệ Nhị hoàng tử, vẫn là không muốn đi điện Tuệ Tri, từ cung Dao Hoa đến điện Tuệ Tri cự ly có thể so với cung Dao Hoa đến cung Thọ Khang xa hơn nhiều.

Vì vậy Triệu Khải Hâm tuyệt bút vung lên, thành Lão sư đến cung Dao Hoa vội tới Bảo bảo lên lớp.

Chỉ là vì duy trì trật tự hậu cung bình thường, Triệu Khải Hâm tìm cái lão thư sinh 80 tuổi.

Ngay thời điểm Trương Vân Nguyệt nghe được nhi tử của mình lại muốn đi theo một lão thư sinh 80 tuổi, trong lòng có chút bận tâm, không phải lo lắng lão thư sinh không có kiến thức cái gì, mà là lo lắng lão thư sinh không có tính lực! Tuổi rất cao lão nhân gia luôn là sẽ khá dễ dàng mệt mỏi không đứng

?

"Không có việc gì, hoàng nhi mới một tuổi, không cần học quá nhiều gì đó. Ta chỉ là nhìn trời sinh hoàng nhi tư chất thông minh, không đành lòng kéo dài tới năm tuổi mới vỡ lòng thôi." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, hoàng tử của vương triều Cảnh Hi năm tuổi vỡ lòng, dĩ nhiên tại trước vỡ lòng mẫu thân của hải tử dạy hải tử cái gì cái này không ai quản.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Trương Vân Nguyệt nghe xong Triệu Khải Hâm sau khi giải thích cuối cùng là yên tâm, chỉ cần không phải về sau cũng làm cho cái lão tiên sinh kia dạy vậy thì tốt rồi.

Ngày này ở Trương Vân Nguyệt cùng Bảo bảo trong chờ mong, cái lão tiên sinh kia rốt cuộc đã tới.

Chẳng qua là khi Trương Vân Nguyệt nhìn đến y phục của lão tiên sinh mặc sau, Trương Vân Nguyệt tròn tròn mắt.

"Nương nương người làm sao vậy? Người trước đây quen biết lão tiên sinh?" Lý Ma Ma vừa thấy trên mặt Trương Vân Nguyệt biểu tình quá mức khiếp sợ, không khỏi hồ nghi hỏi.

"À? Ta không biết lão tiên sinh, ta chỉ là nhìn y phục trên người của tiên sinh cùng chúng ta mọi người mặc không giống nhau, cho nên quá mức kinh ngạc." Biểu tình khiếp sợ trên mặt Trương Vân Nguyệt mặc dù cố gắng thu hồi, nhưng là vẫn có thể nhìn ra.

Lão tiên sinh nghe Trương Vân Nguyệt nói như vậy, nở nụ cười hạ nói: "Đây những thứ y phục này là thời điểm chúng ta tại hiện thân dạy học cấp đệ tử mặc, ở bên ngoài là không mặc."

Lão tiên sinh người rất hiền lành, cũng không có bởi vì Trương Vân Nguyệt ngu ngốc mà biểu hiện ra cái gì về khinh thường, y phục này không có mặc đến trên đường cái đi, cho nên có thật nhiều phu nhân tiểu thư cũng không biết rõ.

"A, a, tại sao tiên sinh phải mặc y phục này?" Trương Vân Nguyệt nghi ngờ, nàng biết nàng xuyên qua địa phương là giá không, thế nhưng này giá không cũng quá triệt để điếm đi? will.

"Cái này a, vốn là chúng ta cũng không phải là mặc như vậy, sau lại có một tiên sinh Tây Phương mặc như vậy, hơn nữa y phục này mặc rất phương diện. Có chuyện có vài vị tiên sinh thời điểm dạy học khó tránh khỏi tâm tình kích động, không có cách nào chú ý tình huống chung quanh, chẳng hạn tay áo dài trường y sẽ mang được nghiền mực bên người." Lão tiên sinh cười nói, tình huống như thế rất thường xảy ra, chính là bởi vì như vậy, tây trang này mới thịnh hành.

Trương Vân Nguyệt nghe lão tiên sinh giải thích, khóe miệng co quắp lại, tình cảm náo nức ngày, thì ra là bởi vì tay áo tây trang tương đối hẹp? Quẫn! Không phải có ăn mặc gọn gàng sao? Ăn mặc gọn gàng tay áo liền có vẻ hẹp đi? Dù sao những cái ăn mặc gọn gàng này nông hộ muốn mặc đi làm ruộng.

Chỉ là Trương Vân Nguyệt rất nhanh liền phản ứng kịp, ăn mặc gọn gàng cái gì đều là nông dân mặc, mà những tiên sinh này là trí thức, bọn họ chỉ sợ khinh thường với cùng nông dân mặc một dạng y phục mới đúng.

"Lão tiên sinh thỉnh, Bảo bảo có chút nghịch ngợm, nhưng là rất thông minh, hi vọng tiên sinh có thể kiên nhẫn một chút." Trương Vân Nguyệt nhìn lão tiên sinh nói.

"Thuần sung viện nương nương yên tâm, vi thần trừ học thức chính là kiên nhẫn rất đủ." Lão tiên sinh cười ha hả nhìn Bảo bảo nói.

Đối với hoàng thượng cho ông đi đến dạy Nhị hoàng tử chuyện này, lúc đầu thời điểm ông là rất bài xích, dù sao muốn đi hậu cung, nhưng hoàng thượng nói cho ông biết, trong thời gian ông ở hậu cung bên cạnh ông cũng sẽ đi theo ba nội thị, không cần lo lắng truyền ra không nên truyền lời nói.

Với lại còn nói, ông tới trước xem qua Bảo bảo, xác định Bảo bảo có hay không đủ những yêu cầu của một học trò mà ông muốn dạy, nếu thật sự là không phù hợp, có thể không dạy.

Bởi vì hoàng thượng rất sợ có thể lựa chọn ông lúc này mới đồng ý, dù sao mặc dù đối phương là Nhị hoàng tử, nhưng là đối với cho ông loại này đại nho nổi danh cả nước, thật sự là không cần phải nữa dạy một hoàng tử đến đề thăng danh tiếng, huống chi ông niên kỷ một xấp đầy, cũng muốn nghỉ ngơi.

"Nhị hoàng tử điện hạ, tới đây vi thần bên này."

Bảo bảo trừng mắt to đen lúng liếng, nhìn chằm chằm lão tiên sinh dòn sức đánh lượng, đây chính là tiên sinh tương lai dạy bảo ta sao?

"Bảo bảo như thế nào không đi lên?"

"Mẫu thân, tiên sinh, rất, lợi hại, sao?"

"Ừm, mẫu thân không biết, chỉ là phụ hoàng con nói ông ấy rất lợi hại." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút rất trả lời thành thật, nàng là thật không biết.

Bảo bảo chu mỏ, quả nhiên không thể trông cậy vào mẫu thân.

"Nhị hoàng tử điện hạ có muốn biết hay không vì thần lợi hại vẫn lại là không lợi hại?"

"Này, người nói, người, lợi hại, không?" Bảo bảo rất nghiêm túc nhìn lão tiên sinh.

"Này nhị hoàng tử điện hạ tới khảo vi thần, nếu là đem vi thần khảo đảo ngã, đã nói lên vi thần không có lợi hại như Nhị hoàng tử điện hạ rồi." Lão tiên sinh cười ha hả nhìn Bảo bảo, trong lòng đối với cái này mới một tuổi, nhưng lại là hài tử rất cơ trí rất là thích.

"Không! Bảo bảo, một tuổi, kiến thức Đông Tây, không nhiều lắm. Khảo không, ngã người." Bảo bảo lắc đầu mà cự tuyệt, chớ nhìn hần nhỏ a, nhưng hần là rất thông minh, mẫu thân nói bảo bảo còn nhỏ, rất nhiều thứ cũng không biết. Cái đó cùng thông minh không thông minh không có quan hệ, đây là bởi vì Bảo bảo nhỏ, đi địa phương thiếu nguyên do, Bảo bảo trưởng thành là có thể đi rất nhiều nơi, là có thể biết nhiều thứ hơn.

Lão tiên sinh có chút kinh ngạc nhìn Bảo bảo, ông không ngờ này Nhị hoàng tử điện hạ còn nhỏ tuổi thế nhưng biết mình kiến thức chưa đủ, không có bởi vì người chung quanh tán dương thông minh đã cảm thấy mình rất đáng gờm, điều này thật sự là khó có được.

"Được rồi, vậy chúng ta nói một chút Nhị hoàng tử điện hạ đều đã đọc qua sách gì, sau đó vi thần nói một chút vi thần đọc qua sách gì. Như vậy chúng ta so một lần, vi thần đem Nhị hoàng tử điện hạ không có vượt qua sách dạy cho Nhị hoàng tử điện hạ, người xem có được hay không?" Lão tiên sinh rất nghiêm túc nhìn Bảo bảo nói.

"Tốt!" Bảo bảo thật vui mừng lão tiên sinh này rất tốt.

"Nhị hoàng tử điện hạ trước tiên là nói về hay là vi thần trước tiên là nói về?"

"Người nói, mau! Ta nói, chậm!" Bảo bảo đối với tốc độ mình nói chuyện bày tỏ rất bất mãn, nhưng mẫu thân nói rồi, hần còn nhỏ, hiện tại chỉ có thể như vậy, trưởng thành là tốt.

Lão tiên sinh mắt sáng lên, một cái còn tuổi nhỏ cũng biết thiếu sót của mình, hơn nữa vẫn có thể đối mặt thiếu sót của mình, điều này thật sự là rất tốt phẩm cách, một Đế Vương có như vậy phẩm cách liền bày tỏ hần có thể đủ lắng nghe ngôn luận, chỉ là còn cần mài giũa, như vậy phẩm cách muốn giữ vững đồng thời cũng muốn cho hần cả người càng kiên nghị. Tránh cho tương lai loại phẩm cách này thành bên tai nhuyễn.

"Vi thần đọc qua Tam Tự kinh, Thiên Tự Văn, Bách Gia Tinh, Luận Ngữ, Mạnh Tử, đại học, trung dung, Kinh Thi, Thương Thư, Lễ Ký, Chu Dịch, Xuân Thu, dĩ nhiên những thứ này chỉ là căn bản, còn có cái khác rất nhiều, vi thần cũng không nhất nhất nói tên, không biết Nhị hoàng tử điện hạ là học một vài a?"

Theo lời của lão tiên sinh hại xuống, khoe miệng Trương Văn Nguyệt co quắp lại, phía trước mặt là 3 bộ sách vỡ lòng, phía sau là Tứ Thư Ngũ Kinh, khoa khảo chuyên dụng giọng điệu, kỳ thật lão nhân gia này thật sự chỉ là dùng để vỡ lòng đích thị đi? Đúng không?

"Lợi hại, Bảo bảo, với người, học." Bảo bảo chăm chú nhìn lão tiên sinh, trong đầu không quá hai chữ lợi hại, không biết là bởi vì tuổi còn nhỏ đầu hay là bởi vì cái khác, cũng không có giọng điệu cảm thán, khiến lão tiên sinh nghe cảm giác mình học những thứ này hần là chuyện đương nhiên. Sự thật cũng quả thật như thế là được rồi.

"Khụ khụ, kia tiên sinh có phải hay không có thể dạy người?" Lão tiên sinh nhìn Bảo bảo hỏi.

"Có thể." Bảo bảo nghiêm túc gật đầu.

"Vậy chúng ta đây đi học thôi." Lão tiên sinh thu lại tất cả tâm tình, bình tĩnh đứng dậy mang theo Bảo bảo đi phía Tây Thiên Điện đi học đi.

Hiện tại thời gian trở lại giữa trưa, Bảo bảo tan học rồi.

"Mẫu thân."

"Bảo bảo, đói bụng rồi đi, tới, đi trước rửa tay, lập tức liền có thể ăn cơm." Trương Văn Nguyệt nhìn Bảo bảo cười nói.

"Bánh ngọt." Bảo bảo vừa rửa tay vừa nhìn mẫu thân mình.

"Có bánh ngọt, ngọt ngào." Trương Văn Nguyệt cười híp mắt nhìn nhi tử, này bánh ngọt tuyệt đối là đồ ăn Bảo bảo thích ăn nhất.

Bảo bảo lấy được đáp án mình muốn, hài lòng.

Ăn cơm trưa, Bảo bảo bắt đầu nỗ lực học tập. Mà Bảo bảo bắt đầu học tập sau là thời gian nhàm chán nhất từ Trương Văn Nguyệt bắt đầu xuyên qua tới nay.

Mỗi ngày ăn cơm cùng nhi tử ngủ rồi lại ăn cơm cùng nhi tử ngủ cứ như vậy tái diễn tái diễn.

"Thật nhàm chán." Ngày này lần nữa lâm vào thời gian chờ nhi tử Trương Văn Nguyệt rốt cuộc chịu không nổi.

"Nương nương người có thể thiêu thừa may vá, có thể luyện chữ, có thể đánh cờ, có thể vẽ tranh, còn có thể nấu canh." Cúc Hoa nhìn chủ tử nhà mình thì bình tĩnh cho chủ tử nhà mình chỉ ra chuyện nàng có thể làm.

Khỏe miệng Trương Vân Nguyệt co quắp lại, được rồi, nàng chính là cảm thấy mỗi ngày tái diễn một chuyện rất nhàm chán mà thôi, xem ra cuộc sống hậu cung này thực sự chỉ có thể như vậy nhàm chán, khó trách các nữ nhân hậu cung đều có thành thạo một nghề.

"Cúc Hoa, mài mực! Nương nương ta luyện chữ!" Trương Vân Nguyệt cầm giẻ xoay người, đi luyện chữ.

"Là, nô tỳ này mài mực cho người." Cúc Hoa nhìn chủ tử nhà mình rồi cuộc muốn làm chuyện, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu không thỉnh thoảng nghe được chủ tử nhà mình than thở âm thanh thật sự là một cái chuyện tình cực kỳ giày vò.

Ngày hôm đó, trời trong, ban đêm.

"Thuần sung viện nương nương, hoàng thượng nói tối nay muốn ở cung Dao Hoa đi ngủ." Vương Kỳ đáng vẻ cung kính đứng ở trước mặt Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghe được tin tức mình phải thị tẩm, cả người có chút há hốc mồm, lại nói sau khi đi tới cái thế giới này đây là lần thứ hai thị tẩm à? Nàng đã quên chuyện phải thị tẩm này!"Cúc Hoa, đưa Vương tổng quản."

"Vương tổng quản một chút lòng thành ngài cầm uống trà." Thời điểm Cúc Hoa đưa Vương Kỳ đi ra ngoài thì đưa cái hà bao cho Vương Kỳ.

"Đa tạ nương nương ban thưởng." Vương Kỳ nhận bạc, trở về cung Thái Cực.

"Khốn kiếp khốn kiếp! Dựa vào cái gì hoàng thượng đi nơi đó của nàng ta? Các người đem quần lụa hồng mỏng lấy ra cho ta mặc lên!" Huệ phi vói về mặt dữ tợn mà nói.

Hết chương 74

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

"Nương nương, người thật sự phải làm như vậy?" Trương ma ma âm thầm lo lắng nhìn Huệ phi, quần lụa hồng mỏng kia nhưng là Huệ phi nương nương thích nhất, cũng là nàng mặc lên đẹp mắt nhất hay sao?

Nhìn Huệ phi bây giờ hành động không cần nghĩ cũng biết nàng là muốn từ cung Dao Hoa đem hoàng thượng cho cướp lại, nhưng là, Huệ phi nương nương làm sao lại quên, người của Thuần sung viện cung Dao Hoa hiện tại nhưng có một Nhị hoàng tử khỏe mạnh, hoàng thượng trong ngày thường coi như không đi cung Dao Hoa đi ngủ cũng sẽ ở thời điểm ban ngày đi xem Nhị hoàng tử một cái?

Mà hôm nay ban ngày hoàng thượng không có đi xem qua Nhị hoàng tử, như vậy buổi tối nhất định sẽ đi? Trương ma ma rất khẳng định Huệ phi lần này là sẽ không thành công, hơn nữa rất có thể chuyện lần này sẽ làm Huệ phi trở thành trò cười cho hậu cung đi?

"Thế nào? Người cũng cảm thấy Bôn cung không bằng nữ nhân kia sao?" Huệ phi lạnh lùng nhìn Trương ma ma, ánh mắt hung dữ kia đem lão nhân Trương ma ma này ở bên người Huệ phi hầu hạ nhiều năm dọa cho là không nhẹ?

"Không có, nương nương, người bại bởi không phải Trương thị, mà là nhi tử của Trương thị, người quên, hoàng thượng hôm nay nhưng là không đi xem qua Nhị hoàng tử đâu, người chính mình mới vừa còn đang tại nghi hoặc a?" Trương ma ma trong lòng mặc dù có chút không quá cao hứng, nhưng là Huệ phi vẫn luôn là nàng hầu hạ, bên cạnh cũng không còn những ma ma khác tin được rồi, nếu như nàng cũng mặc kệ Huệ phi, chỉ sợ Huệ phi thật sự là xong rồi?

Mà thân là ma ma được cung chiều nhất bên người Huệ phi, Huệ phi xong rồi, nàng cũng đừng nghĩ dễ chịu?

"Lời này của người là có ý gì?" Huệ phi mặt lạnh hồ nghi nhìn Trương ma ma, chẳng lẽ Trương ma ma thật sự bị Trương thị kia mua chuộc rồi? Cũng đúng "ai bảo Trương thị cũng họ Trương đâu" không chừng bao nhiêu năm trước là một nhà a.

Trương ma ma nếu là biết được ý nghĩ trong lòng Huệ phi, nhất định tâm lãnh?

"Nương nương, hoàng thượng tối nay chắc chắn sẽ không tới được, coi như hoàng thượng không muốn Trương thị thị tẩm, nhưng có một Nhị hoàng tử ở đây, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện khiến Trương thị mất mặt, dù sao hiện tại cả hậu cung có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước chỉ có Nhị hoàng tử một người!" Trương ma ma nói xong nhìn Huệ phi, nàng đều đã nói rõ ràng như vậy, nếu là Huệ phi còn khẳng khẳng một mực, nàng kia nên suy nghĩ một chút đôi một chủ tử rồi, cho dù là xuất cung cũng so với ở trong cung treo cổ tại bên người Huệ phi mạnh hơn nhiều

Khiến Trương thị mất mặt? Huệ phi ngược lại thật không có nghĩ tới điểm này, hôm nay suy nghĩ một chút lời nói của Trương ma ma, đột nhiên cảm thấy

còn là thật có đạo lý, chỉ là để cho nàng nhìn Trương thị được cung chiều, thật sự là không có cam lòng a.

"Nương nương, nô tỳ biết người không cam lòng, nhưng là, người coi như không cam lòng cũng phải nhịn, dù sao cả hậu cung cũng biết, Trương thị trước là cung nữ của người" Trương ma ma nhìn Huệ phi, nàng cảm thấy chuyện này phải nói, tránh cho Huệ phi vẫn tiếp tục như vậy, nàng lòng dạ nhỏ mọn không sai, nhưng là nàng không thể không phân rõ ràng chuyện là tốt hay xấu

"Nương nương, người xem có phải hay không thử cùng hoàng thượng nói người nhận Nhị hoàng tử làm con nuôi? Dù sao Trương thị trước là cung nữ của người, hôm nay có hoàng tử, người nhận làm con nuôi cũng là hoàn toàn có thể hay sao?" Trương ma ma suy nghĩ một chút cảm thấy cái phương pháp này là có thể được? Mặc dù hoàng thượng chưa chắc trả lời đáp lại, nhưng là có chuyện cho Huệ phi làm là tốt rồi, tránh cho nàng nghĩ chút cho tôn thất có hay không đều được?

"A, Huệ phi thế nhưng không có hành động?" Hoàng hậu biết được Huệ phi cùng Lăng Nguyệt rất an tĩnh, trong lòng rất là ngạc nhiên, lấy nàng đối với Huệ phi rất hiểu rõ mà nói, Huệ phi tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ Trương Văn Nguyệt được cung chiều, dù sao Trương Văn Nguyệt vốn là cung nữ bên người nàng ta, nàng ban đầu tính toán nhưng là tính toán tốt lắm, khiến Trương Văn Nguyệt thừa cung chiều sau thất sủng, nhưng ai biết nàng tính toán lập tức thất bại, Trương Văn Nguyệt người ta trực tiếp lọt vào mắt hoàng thượng không nói, lại còn sinh hoàng nhi?

"Dạ, nô tỳ nghe nói Huệ phi có chuẩn bị hành động, thế nhưng bị Trương ma ma bên người Huệ phi cho khuyên trụ rồi" Cẩm Tú trong lòng đối với Trương ma ma bên người Huệ phi còn là rất kính nể, Huệ phi chính là một nữ nhân đầu óc có chút vấn đề, nhưng là Trương ma ma vẫn tại bên người Huệ phi hầu hạ nhiều năm, cũng là khó có được?

"Nàng a?" Hoàng hậu nhàn nhạt thở dài đồng dạng nói một câu.

Bên trong cung Dao Hoa, Triệu Khải Hâm đến cung Dao Hoa tiên khảo bài học của Bảo bảo.

"Phụ hoàng, Bảo bảo, lợi hại, đúng không?" Bảo bảo chờ mong nhìn Triệu Khải Hâm, chờ đợi Triệu Khải Hâm khen ngợi.

"Đúng, Bảo bảo rất lợi hại?" Triệu Khải Hâm nhìn Bảo bảo cười nói.

"Nơi nào lợi hại? Cũng không nhìn xem ở tiền sinh người nhiều lợi hại, con tài học người tri thức mới chỉ là một phần mười đã cảm thấy mình rất lợi hại rồi hả?" Trương Văn Nguyệt dùng một loại ánh mắt vô cùng xem thường nhìn nhi tử nhà mình?

"Mẫu thân, hừ, tiền sinh, nói, Bảo bảo, lợi hại" Bảo bảo chăm chú nhìn mẫu thân mình, đối với hành vi mẫu thân mình tận hết sức lực đã kích thích mình bày tỏ rất bất mãn?

"Người cái hài tử vợ vả này, người ta đó là cảm thấy con là hoàng tử, nếu là không nói phụ hoàng của con lợi hại nên dạy dỗ người ta rồi, con nếu là có thể đem con hần không gì đó đều đã học xong rồi, tìm không được con sẽ không, đó mới là lợi hại" Trương Văn Nguyệt chăm chú nhìn nhi tử nhà mình nói. U72I?

Triệu Khải Hâm nghe xong Trương Văn Nguyệt nói liền khoe miệng co quắp một phen, án theo cách nói của Trương Văn Nguyệt, phỏng chừng trên đời cũng không có người lợi hại, một người làm sao có thể đem toàn bộ mọi thứ đều học được? Dù là đại nho nổi danh nhất thiên hạ cũng không thể học được tất cả gì đó?

"Thật?" Bảo bảo hồ nghi nhìn mẫu thân mình, đối với mẫu thân mình cái này từ khi chính mình bắt đầu đến đi học liền không ngừng đã kích người của chính mình, hần rất hoài nghi?

"Con không tin thì hỏi phụ hoàng con, người có thể học hoàn tất cả những thứ này có phải hay không lợi hại nhất?" Trương Văn Nguyệt cười híp mắt nhìn Triệu Khải Hâm, lời này khiến Triệu Khải Hâm không có cách nào phủ nhận?

"Là?" Triệu Khải Hâm khẳng định làm cho Bảo bảo nhú nhú này?

"Được rồi, Bảo bảo, cố gắng?" Bảo bảo nghiêm túc nói, tiểu Bảo bảo cho là chính mình cố gắng là có thể đem tất cả gì đó đều học được?

Bữa tối sau, Triệu Khải Hâm cùng Trương Văn Nguyệt hai người nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Trương Văn Nguyệt đối với Triệu Khải Hâm đến gần cảm thấy cực kỳ khẩn trương?

"Như vậy nhi tử của mình rất có ý tứ?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Văn Nguyệt nhàn nhạt hỏi?

"Thiếp nói sai lầm rồi sao? Có thể học được tất cả kiến thức người là rất lợi hại a"

"Nàng có thấy người nào học xong tất cả mọi thứ hay sao?" Triệu Khải Hâm nhàn nhạt nhìn Trương Văn Nguyệt hỏi?

"Aha, thiếp quả thật chưa từng thấy qua, nhưng là này coi như là một loại nỗ lực a, hài tử tổng yếu có động lực mới có thể tiến bộ, người nói đúng chứ? Chẳng thể để cho hần cảm giác chính mình rất lợi hại, về sau tự đại làm sao bây giờ?" Trương Văn Nguyệt rất nghiêm túc cùng Triệu Khải Hâm nói?

Khoe miệng Triệu Khải Hâm co quắp lại, con hần hần sẽ để cho hần tự đại? Làm sao có thể?

"Thôi, nàng nghĩ muốn làm như thế nào đều tốt, chỉ chú ý đúng mực, tránh cho tương lai hài tử không tự đại lại tự ti." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói

"Ôi.. a hoàng thượng, chính sự còn chưa có nói xong đâu" " Trương Vân Nguyệt kinh hoàng nói, trên tay cũng phối hợp khước từ động tác?

"Đã nói xong rồi" Triệu Khải Hâm bình tĩnh nói, trên tay cũng phối hợp ngăn trở đôi tay của Trương Vân Nguyệt? ?

"Ừm, hoàng thượng thiếp còn có lời chưa nói xong đâu" " Trương Vân Nguyệt khẩn trương nhanh chóng nói.

"Ngày mai lại nói" " Triệu Khải Hâm bình tĩnh kiên định mà nói ra.

"Ách." Bởi vì Triệu Khải Hâm đột nhiên gắng nhập động tác Trương Vân Nguyệt lại nói không ra những thứ khác nói tới.

————— Kéo đèn ————— sáng sớm hôm sau

"A" một tiếng thét chói tai phá vỡ bầu trời hoàng cung vương triều Cảnh Hi , Triệu Khải Hâm cùng Trương Vân Nguyệt hai người bỗng chốc mờ mắt?

"Hoàng thượng, thiếp mới vừa nghe được tiếng thét chói tai?" Trương Vân Nguyệt thật nhanh bò dậy, vừa nói vừa nhanh chóng mặc quần áo, mặc quần áo từ từ cũng không đợi Triệu Khải Hâm mà vọt thẳng đi ra ngoài?

"Bảo bảo không sợ a, mẫu thân tới ~"

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt dừng dừng rồi đi bóng dáng, trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại ề ảm, nữ nhân này sau khi tỉnh lại nghĩ tới người đầu tiên không phải hắn mà là một người đàn ông khác, điều này làm cho hắn rất không thoải mái, dù là người đàn ông này là nhi tử của hắn.

"Mẫu thân?" Bảo bảo nhìn mẫu thân mình chạy tới với bóng dáng xiêu vẹo thì đầu nghi hoặc?

"Bảo bảo không có bị dọa sợ chứ? Bảo bảo thật dũng cảm" Trương Vân Nguyệt thấy nhi tử từ nhà mình về mặt vẫn tỉnh là trấn định, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ôm nhi tử từ nhà mình cấp cho hắn từ nhập học tới nay cái khẳng định khích lệ đầu tiên?

"Mẫu thân, đừng, sợ" Bảo bảo học động tác của Trương Vân Nguyệt , tay nhỏ bé ở trên lưng Trương Vân Nguyệt nhẹ nhàng vỗ, nhưng mà hắn thật sự quá nhỏ, tay không đủ dài, cho nên chỉ có thể chụp được thắt lưng bên hông của Trương Vân Nguyệt?

"Đi thôi, đi xem phụ hoàng con." Trương Vân Nguyệt xác định nhi tử không có bị hù được sau mới nhớ tới vị Hoàng đế bị nàng quên lãng ở trong phòng ngủ kia "

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt cùng nhi tử tiến vào, thái độ nói không ra là tốt vẫn lại là không tốt, liền là trên mặt biểu tình bình tĩnh, nhìn Trương Vân Nguyệt trong lòng một trận thấp thỏm?

"Hoàng thượng, người cho người đi thăm dò là chuyện gì xảy ra chưa?" Trương Vân Nguyệt đối với một trận thành linh thét chói tai xảy ra cảm thấy rất là nghi hoặc?

Phải biết trong hoàng cung mỗi người đi bộ đều phải nhỏ giọng, trong ngày thường tại đây những chủ tử thường lui tới địa phương kia cũng đều là nhỏ giọng nói chuyện, tiếng thét chói tai bén nhọn như vậy thật là chưa từng nghe qua.

"Cho người đi thăm dò rồi" Triệu Khải Hâm nghĩ đến tiếng thét chói tai vào buổi sáng, trong lòng một trận phiền não, hắn có dự cảm chuyện này sợ là không đơn giản.

Trương Vân Nguyệt nhìn sắc mặt của Triệu Khải Hâm đột nhiên liền âm trầm xuống, cũng biết chuyện lần này chỉ sợ không phải là chuyện nhỏ?

"Hoàng thượng, tra ra được. Là một tiểu cung nữ phát ra tiếng thét chói tai?" Vương Kỳ cúi đầu vô cùng đã kích nói.

"Tiểu cung nữ? Chuyện gì xảy ra?"

"Là Tịch mỹ nhân đi?" Vương Kỳ nghĩ đến mới vừa thấy bộ dáng của Tịch mỹ nhân, nhin không được rung mình một cái.

Triệu Khải Hâm thấy Vương Kỳ như vậy, nơi nào còn có thể không hiểu trong đó có mờ ám, "Mang hài tử lui xuống đi" Triệu Khải Hâm đối Trương Vân Nguyệt đứng ở một bên nói?

Trương Vân Nguyệt cũng không nói chuyện, trực tiếp ôm nhi tử đi, nàng mới vừa thẳng nhìn Vương Kỳ a, Vương Kỳ kia một cái rung mình nàng cũng nhìn thấy, có thể làm cho một nội thị tổng quản trải qua rất nhiều chuyện bị sợ đến rung mình , vậy chuyện này chỉ sợ thật rất đáng sợ.

"Nói đi, chuyện gì xảy ra?" Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Vương Kỳ.

"Hoàng thượng, thời điểm nô tài tới, chỉ thấy được Tịch mỹ nhân nằm ở trên giường, tứ chi vắn vẹo, làn da trên người thối rữa, nhưng là làn da của gương mặt lại, rất hoàn mỹ?" Thời điểm Vương Kỳ đang nói nói ba chữ rất hoàn mỹ, trên mặt biểu tình một trận vắn vẹo, hiển nhiên là hoảng sợ đến cực hạn.

--- Hết chương 75 ---

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

"Nói rõ ràng." Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Vương Kỳ.

"Trên mặt Tịch mỹ nhân mang theo nụ cười vô cùng xinh đẹp, trên da mặt cũng không phải mềm mại bình thường, liền, làn da trên người cũng thế."

"Những nơi khác trên thân thể cũng thối rữa rồi hả?" Triệu Khải Hâm nhìn Vương Kỳ hỏi.

"Đúng vậy, tiểu nhân vốn chỉ là nghĩ xác nhận một cái, lời tiểu cung nữ nói có phải thật vậy hay không, lại không nghĩ rằng tình huống so tiểu cung nữ nói càng thêm nghiêm trọng, tiểu cung nữ sau cũng tiến vào, nói là tiểu nhân chạy tới trước, tình huống cũng không có nghiêm trọng như vậy. Tiểu cung nữ nói, nàng chỉ tới chỗ thân thể mỹ nhân ngồi, tứ chi vận vẹo cùng tứ chi thối rữa, thân thể cũng không có vấn đề, về phần mặt, thời điểm tiểu nhân đến cũng không có hoàn mỹ như vậy." Vương Kỳ đối với cái tình huống quỷ dị này cảm thấy rất là kinh hãi.

Tình huống này chỉ có một khả năng chính là Tịch mỹ nhân bị hạ độc rồi, nhưng cụ thể là độc gì, cần người đi tra.

"Người biết nên làm như thế nào rồi." Triệu Khải Hâm cau mày, hẳn thế nào cảm giác gần đây trong cung càng ngày càng không an toàn rồi hả?

"Khẩn thái y đi xem thân thể Thái hậu thế nào." Triệu Khải Hâm cau mày trầm giọng nói.

"Vâng" Vương Kỳ có chút không hiểu đột nhiên Triệu Khải Hâm đột nhiên phản phó như vậy là có ý gì.

Triệu Khải Hâm nhìn Vương Kỳ rời đi, vốn là hắn còn chưa có cái ý nghĩ này, hôm nay lại đột nhiên nhớ tới, trong Dao Hoa cung có rất nhiều ám vệ, nhưng trong lúc Trương Vân Nguyệt mang thai còn là gặp được rất nhiều tính toán, hơn nữa có một ít tính toán hắn căn bản cũng không có bắt được người, tỷ như chuyện hoàng hậu đưa bình sứ ban thưởng lại đột nhiên có người có kim châm đến tay Trương Vân Nguyệt.

Hắn cũng không có hoài nghi Trương Vân Nguyệt nói dối, kim châm lén, dấu vết mặc dù rất nhỏ bé, hơn nữa chỉ là năm phút đồng hồ liền biến mất, lại bị Cúc Hoa nhìn thấy.

Về phần hoàng hậu, Triệu Khải Hâm hiểu hoàng hậu không biết làm loại chuyện đó, chuyện kia làm đối với hoàng hậu là cũng không có điểm nào hay. Nếu không phải hoàng hậu làm, cũng không phải là Trương Vân Nguyệt làm, như vậy thì là người khác làm rồi, như vậy người này là ai? Triệu Khải Hâm đến bây giờ cũng không có tra được?

Triệu Khải Hâm bây giờ đã hiểu, hậu cung này của hắn cũng không như hắn đang nghĩ an toàn như vậy, trong hậu cung này chỉ sợ còn cất giấu người của tiền triều, hơn nữa không phải một hai người, mà là một cỗ thế lực?

"Thái hậu nương nương, hoàng thượng sai nô tài mang thái y tới ngài."

"Xảy ra chuyện gì?" Thái hậu cau mày nhìn Vương Kỳ.

"Tịch mỹ nhân chết rồi." Vương Kỳ nhiều cũng không nói, chuyện kia quá mức kinh khủng, tuổi Thái hậu lớn, những chuyện này còn chưa phải muốn cho nàng biết, tránh cho dơ bẩn lỗ tai.

"Ừ." Thái hậu cau mày, trong lòng nghi ngờ, chỉ là cũng không còn tiếp tục hỏi, chỉ làm cho thái y tiến lên bắt mạch cho mình.

"Thân thể Thái hậu nương nương khôi phục rất tốt." sau khi Thái y bắt mạch cho Thái hậu xong, đối với Vương Kỳ nói.

"Tiểu nhân cáo lui." Vương Kỳ mang theo thái y rời Thọ Khang cung.

Vương Kỳ đem thái y mang tới trước mặt Triệu Khải Hâm.

"Nếu như đang lúc này Thái hậu rời cung, có vấn đề gì không?"

"Chỉ cần trên đường đi cẩn thận chút là không sao." Thái y suy nghĩ một chút, cho Triệu Khải Hâm câu trả lời coi như là hài lòng nhất.

Lấy được đáp án mình muốn, Triệu Khải Hâm đi Thọ Khang cung.

"Mẫu hậu, nhi thần muốn mang mẫu hậu xuất cung một thời gian." Triệu Khải Hâm nghiêm túc nhìn Thái hậu nói.

"Hoàng nhi có phải hay không trong cung này xảy ra chuyện gì? Tịch mỹ nhân chết có vấn đề?" Thái hậu chắc chắn Triệu Khải Hâm, nếu như không phải là có chuyện lớn xảy ra, Triệu Khải Hâm sẽ không nghĩ mang bà xuất cung.

"Dạ, nhi thần hoài nghi trong cung này còn có dư孽 tiền triều, trước nhi thần cũng không phải là không có hoài nghi qua, trong hậu cung này xảy ra

rất nhiều chuyện, đều liên quan đến hậu cung tiền triều, lần này Tịch mỹ nhân chết càng đúng như vậy, hiện tại người tiền triều căn bản không biết họ đều là người nào, cho nên nhi thần muốn mang ngài xuất cung."

"Không có công lực tìm ra những người đó sao?" Thái hậu cau mày, rồi đi hoàng cung, không phải tương đương cho những người đó thuận lợi rồi hả?

"Mẫu hậu, những người đó khẳng định biết Thái Y Viện có người biết những độc chất kia, nhưng họ còn dùng không chút kiêng kỵ như vậy, không phải là dò xét trầm tìm không ra họ sao? Chúng ta cũng ở lại trong cung, hành động của các nàng nhất định sẽ rất cẩn thận, nhưng chúng ta xuất cung, ngược lại khiến những người đó buông lỏng cảnh giác? Hơn nữa mẫu hậu lớn tuổi, Thiên nhi tuổi còn nhỏ, trăm không muốn các người bị tổn thương một chút." Triệu Khải Hâm nghiêm túc nhìn Thái hậu nói.

Cái ý nghĩ này từ năm trước, Trương Vân Nguyệt nhiều lần bị độc được tôn thương, lúc đó hân cũng đã có ý định này, hiện tại Tịch mỹ nhân chết chỉ là đề cho quyết tâm của hân càng kiên định hơn mà thôi.

"Hoàng đế như là đã nghĩ xong, vậy thì đi làm." Thái hậu nhìn Triệu Khải Hâm nói, nếu như nói thời điểm phát hiện chuyện này sớm, bà cũng có thể giúp được việc, hiện tại bà lớn tuổi không nói, cũng bởi vì nguyên nhân trùng gió, bây giờ căn bản thì không thể sử dụng não, suy nghĩ chuyện gì nhiều cũng nhưc đầu.

"Mẫu hậu chớ suy nghĩ quá nhiều, nếu nói nhi thần liền chút chuyện tình này cũng xử lý không tốt, thiên hạ này, nhi thần cũng ngồi không vững." Triệu Khải Hâm tự tin nói, hân không phải không bắt được những người đó, chỉ là hân không muốn đem hậu cung người người cảm thấy lo lắng thôi, nói như vậy rất có thể ảnh hưởng đến tiền triều, đến lúc đó cả Cảnh Hi vương triều hướng chính cũng sẽ xuất hiện rung chuyển, đây tuyệt đối không phải chuyện hân muốn nhìn thấy.

"Tốt, hoàng nhi trưởng thành, mẫu hậu rất yên tâm." Thái hậu nhìn gương mặt tự tin của nhi tử, cười rất vui vẻ.

"Cái gì? Đi hành cung?" Trương Vân Nguyệt kinh ngạc nhìn Vương Kỳ tới thông báo, ngoài cửa sổ cảnh sắc trắng như tuyết, bây giờ là mùa đông hả? Mùa đông đi hành cung làm cái gì? Nghĩ đông sao?

Cảnh Hi vương triều, nghi hè cũng không có, thế nào hiện tại mùa đông này đột nhiên xuất hiện chuyện nghi đông rồi hả ?

"Đúng vậy, nương nương xin mau sớm thu thập hành lý, buổi sáng ngày sẽ lên đường xuất cung." Vương Kỳ nói thật.

Trương Vân Nguyệt sau khi nghe, nhú nhú mày, sáng sớm ngày mai...

"Đa tạ Vương tổng quản rồi. Cúc Hoa đưa Vương tổng quản."

Xoay người, Trương Vân Nguyệt liền mang theo Lý ma ma, Ngọc ma ma Ngô ma ma, ba người đi thu thập hành lý đi, chỉ là Trương Vân Nguyệt căn bản cũng không đi trông coi hành lý của mình, mà vào gian để hành lý của Bảo bảo. Về phần hành lý của nàng là giao cho Cúc Hoa cùng Xuân Hoa họ đi thu thập.

"Y phục này bảo bảo trong ngày thường mặc, mang theo. Cái bút lông này bảo bảo thường ngày luyện chữ dùng, mang theo. Quyển sách này bảo bảo gần đây xem, mang theo. Cái này." Ba ma ma đang chuẩn bị đồ, dùng tay lại.

Trương Vân Nguyệt chuẩn bị đồ, từ ăn mặc dùng đồ là mỗi món cũng chú ý tới, trong ngày thường họ nhìn Trương Vân Nguyệt đối với bảo bảo là các loại đá kích, trong lòng cũng cảm thấy Trương Vân Nguyệt đối với bảo bảo chưa tính là quá tốt, nhưng là cũng không thể coi là không tốt.

Đối với những người khác trong hậu cung thật sự mà nói là tốt rồi, ít nhất nàng mỗi ngày đều quan tâm nhi tử, hơn nữa thỉnh thoảng làm điểm tâm ngon cho nhi tử ăn.

Nghĩ đi nghĩ lại ba ma ma mới hậu tri hậu giác nghĩ đến, Trương Vân Nguyệt nơi nào phải không quan tâm nhi tử à? Nàng rõ ràng cũng rất quan tâm nhi tử, chỉ là bởi vì trong ngày thường nói chuyện luôn là đi đá kích nhi tử, mới để cho họ cảm thấy Trương Vân Nguyệt đối với bảo bảo không tốt mà thôi?

Ba ma ma nghĩ tới đây một hồi xấu hổ, thì ra là họ tự nhận người chưa bao giờ sai, cũng có thời điểm sai.

Sáng sớm hôm sau, Trương Vân Nguyệt thật sớm đứng lên thu thập xong mang theo bảo bảo ra cửa cung.

"Hoàng thượng mang theo Thái hậu cùng Trương thị đi biệt viện? Cứ như vậy đem chúng ta để lại?" Hoàng hậu nhân nhạ nhìn người bên cạnh hỏi.

Trương ma ma cùng Mễ ma ma, mấy người Cẩm Tú cúi đầu tất cả đều không nói lời nào, họ thật ra thì không biết hoàng thượng tại sao đột nhiên muốn đi biệt viện, nhưng lại không nghĩ Hoàng thượng lại thiên vị như vậy. Cả hậu cung phi tử hoàng thượng cũng chỉ dẫn theo một mình Trương thị, dĩ nhiên ba đứa bé, hân dẫn theo hai đứa con trai, điểm này hoàng hậu không có gì nói.

Nhưng là nghĩ đến mình may mắn đau khổ vì Hoàng đế quản lý hậu cung, nhưng hôm nay đây? Hoàng đế muốn đi biệt viện nhưng ngay cả hỏi mình cũng không hỏi, cũng chỉ mang theo Trương thị đi, đây coi là cái gì?

Hoàng hậu cảm giác ngực của mình buồn đau dữ dội.

"Nương nương, ngài chớ suy nghĩ quá nhiều rồi, hoàng thượng có thể nghĩ tới khiến ngài lưu lại quản lý hậu cung rồi, dù sao hậu cung này không thể mỗi người trông nom không đúng?"

"Quý Phi làm cái gì? Hiền phi làm cái gì? Huệ phi làm cái gì? Ha ha, hần không muốn dẫn ta chính là không muốn dẫn ta, hoặc là nói hần không muốn mang bất kỳ người nào trừ Trương thị ra bên ngoài. Nhưng Trương thị tốt cuộc nơi nào tốt? Tại sao?" Hoàng hậu không nghĩ ra, nàng thật không nghĩ ra, nếu như nàng đã thua bởi Quý Phi, nàng kia không thể chê?

Quý Phi là một tài nữ, bản thân tướng mạo cũng đẹp, gia thế chỉ so với nàng thua một bậc, bại bởi một nữ nhân như vậy nàng cam tâm? Nhưng đã thua bởi Trương thị cái đó muốn gia thế không có gia thế, muốn tài học không giỏi học, muốn dung mạo không có dung mạo, trừ một bụng coi như là tranh khí bên ngoài, nữ nhân cái gì cũng sai, nàng tại sao phải thua?

Đám người Cẩm Tú bị hoàng hậu hỏi nói không ra lời, họ cũng biết hoàng hậu nói không sai, nhưng chỉ là bởi vì biết hoàng hậu nói không sai mới càng thêm không biết nên nói gì.

"Các người đi xuống." Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên liền bình tĩnh.

Sau khi bên trong Phụng Minh cung chỉ còn lại một mình hoàng hậu, hoàng hậu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, "Ha ha, nếu tất cả mọi người vô tình, như vậy ta cũng vô tình vậy, tốt lắm." Nhân nhật giống như một câu nói rất tùy ý, hoàng hậu nói xong đứng dậy xoay người trở về nội thất, một thân cô đơn kia lại làm cho người ta rất đau lòng.

Hoàng hậu đối đãi với nữ nhân hậu cung, trong hành động có lẽ sai lầm rồi, nhưng là nàng đối đãi với phu quân là Hoàng đế này cùng Vương gia, nhà mẹ cũng là không sai. Chỉ là trong lòng Triệu Khải Hâm không có nàng, dĩ nhiên trong lòng hoàng hậu cũng không có Triệu Khải Hâm, trong lòng của nàng để ý nhất còn là nhà mẹ, đáng tiếc đối tượng để ý nhất ngay từ đầu đã từ bỏ nàng.

Chuyện xảy ra bên trong Phụng Minh cung, Triệu Khải Hâm cùng Trương Vân Nguyệt hai người không phải không biết.

Đối với phi tử hậu cung khác mà nói, Triệu Khải Hâm chỉ mang theo Trương Vân Nguyệt cùng Thái hậu còn có nhị hoàng tử, Đại hoàng tử rời đi, điểm này, các nàng là ghen tỵ, là hận. Nhưng họ lại cũng chỉ có thể hận lại không thể làm cái gì.

"Hoàng thượng, ngài như vậy đem hoàng hậu bọn họ ở lại trong cung được chứ?" Trương Vân Nguyệt cau mày nhìn Triệu Khải Hâm, rời đi hoàng cung cái gì, nàng là rất vui về á..., nhưng Triệu Khải Hâm như vậy chỉ mang theo nàng một người rời đi thật không có việc gì sao?

"Ai nói trăm chỉ đem nàng?" Triệu Khải Hâm nhân nhật phui Trương Vân Nguyệt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

"Trăm cũng chỉ là cảm thấy nàng ở đây chăm sóc đứa bé, phương diện tương đối lành nghề, cho nên mới mang theo nàng đi trước thôi, để cho nàng chăm sóc Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử biết không? Về phần hoàng hậu bọn họ, đợi đến bên kia sắp xếp xong xuôi, trăm tự nhiên sẽ an bài người trở về đón người." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, những nữ nhân kia nói thể nào đều là nữ nhân của hần, coi như trong lòng hần không có những nữ nhân kia, nhưng thân là nam nhân trách nhiệm hần còn là gánh chịu nổi.

Không có đạo lý chính hần trốn khỏi nguy hiểm trong hoàng cung, nhưng lưu lại nữ nhân của mình trong hoàng cung chịu đựng những nguy hiểm này.

Thân là một Đế Vương, hần sẽ không cho phép mình làm ra loại chuyện làm cho người ta lên án này.

Cho nên nói, thật ra thì các loại ý tưởng của Hoàng hậu là dư thừa, Triệu Khải Hâm cũng chỉ là bởi vì lần đầu tính đi ra ngoài nhiều người như vậy, Ngự Lâm quân không bảo vệ được nhiều người như vậy thôi.

Sau khi Trương Vân Nguyệt lấy được đáp án liền yên tâm, nếu như Triệu Khải Hâm thật mặc kệ hoàng hậu như lời của các nàng, Trương Vân Nguyệt dĩ nhiên cũng sẽ không nói gì, nhưng là nàng lại sẽ cảm thấy Triệu Khải Hâm, vị hoàng đế này quá mức Lãnh Huyết? Hoàng hậu và những nữ nhân kia mặc dù sau lưng đại biểu thế lực từng người, nhưng không thể phủ nhận chính là họ đều là nữ nhân của hần?

Dĩ nhiên cũng đang bởi vì Trương Vân Nguyệt đối với Triệu Khải Hâm thật ra thì cũng không có quá nhiều tình cảm, người không thể khiến một nữ nhân được giáo dục đột nhiên liền thích một ngựa đực rồi. Đây là chuyện không thể nào, dù là nàng đã khuất phục tại số mạng, đón nhận cuộc sống tiếp theo.

Trải qua nửa tháng ra roi thúc ngựa bốn ba, đoàn người rốt cuộc cảm nhận được hành cung. Cũng đây là mẹ.

"Tiên lâm cung?" Trương Vân Nguyệt đi đến nhìn cái tên cung này trong lòng nghi ngờ, tên cung này thế nào kỳ quái như thế đây?

"Nương nương ngài thế nào?" Cúc Hoa thấy chủ tử nhà mình đột nhiên ở tại cửa ra vào ngừng lại, trong lòng nghi ngờ hỏi.

"Ta không sao, chính là cái tên ở đây rất kỳ quái." Trương Vân Nguyệt thân nhiên nói, không có đi đến gần tắm biển, nhanh chóng theo phương hướng hoàng thượng phía trước.

"Nô tỳ không có cảm thấy có cái gì kỳ quái à?" Cúc Hoa ngây thơ đi ở phía trước Trương Vân Nguyệt, nàng thật không biết sao.

"Mẫu thân." Trương Vân Nguyệt đi một đoạn lúc liền thấy đứa con nhà mình đang đứng ở một cổng vòm trước chờ đợi mình.

Trương Vân Nguyệt không khỏi tăng nhanh tốc độ đi tới bên cạnh nhi tử, "Tại sao lại ở chỗ này chờ mẫu thân?"

Bảo bảo nghiêm túc nhìn mẫu thân mình nói: "Phụ hoàng, khiến đi theo, mẫu thân, cùng nhau."

"Tốt tốt tốt, mẫu thân mới vừa còn đang suy nghĩ con đi đâu, ở đâu rồi, nếu cùng mẫu thân cùng nhau ở đây." Trương Vân Nguyệt cười nói, nàng chỗ ở cũng không phải là cho nàng chọn, mà là an bài tốt, không tính một cái nhà lớn, chỉ là cách chỗ ở của hoàng thượng còn là rất gần.

Sau này Trương Vân Nguyệt mới biết, vốn là nàng ở cái nhà này bao gồm có một cái vườn trong sân nơi Hoàng đế ở, cho lúc Hoàng đế cung chiều phi tử dùng, tường ngăn hai viện là năm trước mới thêm.

Cũng may cái tiền lâm cung này bố trí cũng không có bao nhiêu người biết, nếu không chỉ sợ lại muốn chọc không ít người ghen tỵ.

"Bảo bảo ở bên này." Trương Vân Nguyệt mang theo bảo bảo vào phòng ngủ chính bên trên sương phòng.

Bảo bảo không lên tiếng, đối với hấn mà nói nghỉ ngơi ở đâu thật ra thì sự khác biệt không lớn, chỉ cần đứng với mẫu thân cùng phụ hoàng đủ gần là được rồi. Trương Vân Nguyệt để cho Cúc Hoa mang theo bảo bảo ở trong sân chờ, chính nàng là mang theo ba ma ma bắt đầu bố trí phòng ngủ cho bảo bảo.

Trương Vân Nguyệt vừa tới biệt viện bên này, Triệu Khải Hâm liền đem Ngự Lâm quân theo tới, phái một nửa trở về, đón hoàng hậu bọn họ đi.

Lại nửa tháng trôi qua, hoàng hậu, Quý Phi cũng đều tới, trong cung chỉ để lại một Huệ phi, dùng lời nói của Triệu Khải Hâm chính là, Huệ phi không muốn đến, cho nên vẫn là ở lại?

Vốn là Triệu Khải Hâm không làm như vậy, nhưng sau khi hấn nhìn đến bộ dạng của đại công chúa, làm cái quyết định này.

Đại công chúa so bảo bảo lớn hơn mấy tháng, nhưng là bây giờ so với đứa trẻ vừa mới ra đời, cũng chỉ là lớn một chút, thân thể xương cũng còn hay sao? Tìm đến một thái y một, ở cùng? Đường đường Cảnh Hi vương triều Đại công chúa, nuôi ở trong cung mẹ đẻ, kết quả lại nuôi dinh dưỡng không đầy đủ?

Hơn nữa trọng điểm là, vốn là đứa nhỏ này lúc ở trong bụng bởi vì hành động của Huệ phi, nín tương đối dài, đưa đến thân thể có một chút xú vấn đề, hiện tại hơn nữa dinh dưỡng không đầy đủ, kết quả chính là đứa nhỏ này đàn độn?

Suy nghĩ một chút, Triệu Khải Hâm hấn thân là Đế Vương một nước, kết quả lại có một cô con gái gốc vậy? Chuyện này nếu là bị tiền triều phản đảng biết, cũng không chính là một vị hoàng đế hấn không phải chứng cứ trời cao thừa nhận sao? Không thấy tiền triều hậu cung đứa bé kia, mọi người đều rất bình thường sao?

Hoàng hậu mặc dù biết Huệ phi đối với nữ nhi mình không tốt, nhưng cũng không nghĩ đến nàng ta lại đem nữ nhi chính mình ngược đãi thành một kẻ ngu? Hoàng hậu tròn tròn mắt, Quý Phi tròn tròn mắt, Hiền phi tròn tròn mắt, Huệ phi cũng giống nhau tròn tròn mắt.

"Hoàng thượng, Đại công chúa muốn xử trí như thế nào?" Hoàng hậu ngây ngốc nhìn đứa bé, thật lòng không biết nên làm sao, một cô bé gốc như vậy nếu để cho người biết, đối với hoàng gia tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nhưng nếu là nói trừ đứa bé này. Đây dù sao cũng là nữ nhi của Triệu Khải Hâm? Một nữ nhi duy nhất đây?

Lúc Trương Vân Nguyệt nghe được Huệ phi sanh công chúa là một kẻ đàn, ngẩn người, phải biết kiếp trước, đứa nhỏ này mặc dù bệnh yếu nhưng không có trở thành kẻ ngu à? Chẳng lẽ ta đến hiệu ứng bướm bướm rồi hả? Vậy đây là tình huống như thế nào?

Vừa nghĩ tới bởi vì chính mình không nguyện ý khiến một đứa bé thành kẻ ngu, trong lòng của Trương Vân Nguyệt có chút khó chịu, nhất là nhìn đến nhi tử nhà mình khỏe mạnh bộ dạng hồng nhuận, nàng chỉ sợ bởi vì hiệu ứng bướm bướm chính mình đưa đến nơi này, Nhân Quả rơi vào trên người con gái của mình?

"Mẫu thân ngài đang nghĩ cái gì vậy?" Lúc Bảo bảo tiến vào liền nhìn đến mặt vẻ mặt trầm tư của mẫu thân mình, tâm trạng thâm trầm, trạng thái như vậy rất ít xuất hiện trên người mẫu thân mình đây.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy tỷ tỷ của ngươi rất đáng thương thôi." Trương Vân Nguyệt cười nhìn bảo bảo nói.

Bảo bảo cau mày: "Mẫu thân, không thể, đồng tình, tâm, tràn lan nha."

"Hả??" Trương Vân Nguyệt khiếp sợ nhìn đứa con nhà mình. Nhi tử của mình làm sao sẽ nói ra những lời này tới?

"Mẫu thân?" Trương Vân Nguyệt khiếp sợ cùng không thể tin nét mặt quá mức rõ ràng, thông tuệ như bảo bảo lập tức liền phát hiện thấy sự khác thường, không khỏi nghi ngờ.

"Bảo bảo, lời mới vừa nói kia là ai dạy con?" Trương Vân Nguyệt nghiêm túc nhìn đứa con nhà mình, nàng không biết nên làm sao biểu đạt tâm tình của mình giờ khắc này đây.

"Lão sư cùng phụ hoàng." Bảo bảo rất nghiêm túc trả lời mẫu thân mình vấn đề này, nét mặt mẫu thân hẳn quá nghiêm túc phải hay không.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc, há hốc mồm có lòng muốn cải chính nhi tử giá trị quan, nhưng chợt nhớ tới đây là cô đại không nói còn là hậu cung, đây là một địa phương hung hiểm nhất, đồng tình quá nhiều thật có thể sẽ hại đứa con nhà mình, tính mệnh cũng không nhất định?

Nàng cảm thấy giá trị quan, nhân sinh quan, Thế Giới Quan cái gì, nàng còn chưa phải muốn dạy cho con trai, vậy không thích hợp tại cái cô đại này. Càng thêm không thích hợp ở trên người một hoàng tử sinh ở hoàng cung?

"Bảo bảo phải nghe lời Lão sư cùng phụ hoàng, biết không?" Tâm tình Trương Vân Nguyệt phức tạp, nói một câu thế này liền sau không có nói gì khác nữa.

"Biết, mẫu thân." Bảo bảo đối với mẫu thân giao phó cảm thấy rất là nghi ngờ, ở bên trong lòng của bảo bảo thật ra thì rất không tán thành lời nói của mẫu thân mình, ở trong lòng bảo bảo, ý tưởng là như vậy, ' phụ hoàng lời nói nhất định phải nghe, Lão sư cùng mẫu thân lời nói cần lựa chọn nghe hoặc không nghe. '

Những lời này bảo bảo cũng chỉ ở trong lòng suy nghĩ một chút thôi, hần tuổi tuy còn nhỏ, nhưng những điều nên biết vẫn là biết.

Hôm sau Trương Vân Nguyệt mang theo bảo bảo đi cho hoàng hậu thỉnh an, vốn là Trương Vân Nguyệt phải không muốn mang bảo bảo đi gặp nữ nhân hậu cung, chỉ là hiện tại bên trong biệt viện không có Lão sư, bảo bảo không cần sáng sớm liền bắt đầu đi học, mà hoàng hậu hiện tại ở viện cách viện họ ở lại tương đối gần, muốn tránh cũng không chỗ trốn.

"Hoàng hậu nương nương vạn phúc." Trương Vân Nguyệt đến, Quý Phi bọn họ cũng còn không tới, chỉ có những Tàn phi cấp thấp ngược lại tới trước.

"Gặp qua Thuần sung viện. Gặp qua nhị hoàng tử điện hạ." Có Tiệp dư đến gần Trương Vân Nguyệt liền kéo bảo bảo đi vào, trong mắt không khỏi toát ra vẻ mặt hâm mộ.

Lần trước Trương Vân Nguyệt nói, nghe hiểu của mọi người cũng không phải là không có, cho nên những người đó cũng hoài nghi, nếu Trương Vân Nguyệt nói như vậy, vậy khẳng định là biết thủ đoạn gì của Hoàng hậu, vì vậy từng người một đối với hoàng hậu ban thưởng được thiện trực tiếp cự tuyệt.

Thánh chi vì không đắc tội hoàng hậu, trực tiếp đi tìm thái y đến khiến thái y kê đơn thuốc, như vậy mà có thể có lý có khí nói là đang uống thuốc thái y kê đơn, cũng được thiện hoàng hậu nương nương ban thưởng uống cùng nhau không tốt, tránh cho hòa tan tính thuốc.

Sau tình huống này Hoàng hậu cũng liền ngừng cho hậu cung phi tử ban thưởng được thiện, đối với lần này, trong lòng hoàng hậu muốn nói đối (với) Trương Vân Nguyệt không có oán trách đó là không thể nào. Bởi vì nhưng mà ngừng dài như vậy, những người này cũng còn không có mang thai, hoàng hậu trong lòng cũng liền thư thái rất nhiều.

Coi như không có được thiện, các người cũng không sanh được đứa bé? Mang theo ý nghĩ như vậy, lúc hoàng hậu thấy nhị hoàng tử đến, trong lòng cười lạnh.

"Nhị hoàng tử thật đáng yêu, đã tới tới bên này mẫu hậu, khiến mẫu hậu cẩn thận người, mẫu phi người ngày ngày nhốt người ở trong Dao Hoa cung, đều không cho người ra ngoài chơi, mẫu hậu nhưng hiếm thấy người." Hoàng hậu vuốt đầu bảo bảo, đối với bảo bảo này, nhị hoàng tử mới một tuổi liền bắt đầu võ lòng, hoàng hậu là ghen tỵ, so sánh với Đại hoàng tử có vẻ bệnh của mình nhị hoàng tử này hiển nhiên càng thêm có hi vọng trở thành kẻ nhiệm Hoàng đế.

"Phụ hoàng nói, đi học cho giỏi, không thể, nghĩ tới chơi?" Bảo bảo nghiêm túc nhìn hoàng hậu, gương mặt biểu cảm giảng dạy, đem hoàng hậu ghen một câu cũng nói không nên lời.

Vốn là hoàng hậu nghĩ tới dùng chơi đem bảo bảo đi ra khỏi Dao Hoa cung, nhưng không ngờ tiểu oa nhi một tuổi này thế nhưng một chút cũng không muốn chơi, chỉ muốn nghe lời phụ hoàng nói, đi học cho giỏi? ?

Ánh mắt Hoàng hậu không khỏi u ám, cười nói: "Nhị hoàng tử thật nghe lời hoàng thượng, hoàng thượng khẳng định là không có để cho người mỗi ngày mỗi ngày đều đi học? Làm sao lúc người không đi học cũng không ra ngoài chơi đây? Đại hoàng huynh người một người chơi rất tịch mịch đấy."

Bảo bảo ngẩng đầu nhìn hoàng hậu một cái nói: "Phụ hoàng nói, đi học cho giỏi. Lão Sư nói, đi học, muốn khắc khổ. Mẫu hậu không nghe, phụ hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

“Ai nói, mẫu hậu tất nhiên phải nghe lời phụ hoàng của con rồi.”

“Vậy tại sao, lại bảo nhi thần, không nghe lời phụ hoàng nói? Bại hoại?” Bảo bảo nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói với hoàng hậu, sau khi trực tiếp nói thắng một câu bại hoại này, thì liền bập bẹ đạp chân chạy trở về bên cạnh mẫu thân mình.

Khóe miệng hoàng hậu giật giật, trong lòng nàng mặc dù vẫn còn muốn tìm người dụ dỗ làm cho nhị hoàng tử trở nên hư hỏng, nhưng nàng cũng chưa có hành động gì, nhưng lại nhanh chóng thất bại. Cũng chỉ muốn lúc nó có thời gian nghỉ ngơi ra ngoài cùng chơi với huynh đệ một chút mà thôi.

“Mẫu hậu cũng không phải là nói nhị hoàng tử không nghe lời hoàng thượng a, mẫu hậu chỉ muốn lúc nhị hoàng tử có thời gian rảnh rồi có thể tìm đến Đại hoàng tử chơi mà thôi, Đại hoàng tử ở một mình rất cô đơn.” Hoàng hậu có chút buồn bã nói với bảo bảo.

Bảo bảo cúi đầu, trong lòng suy nghĩ những câu mẫu hậu này nói là thiệt giả khó phân, còn không bằng Lão sư nói à. (Lão sư: tiểu tử thú. Không phải ở trước mặt hần mấy lần giả bộ đáng thương sao? Bảo bảo: dạ, 18 lần a. Lão sư: Học trò quá thông minh quả nhiên là dùng để đã kích lão sư.)

“Nhi thần, nghe lời mẫu hậu nói, nhi thần, sau khi làm xong, bài tập, tìm đến, đại ca chơi.” Bảo bảo rất chân thành nói với hoàng hậu.

Tuy hoàng hậu mỉm cười với bảo bảo, nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, bảo bảo rốt cuộc là thật có lòng hay chỉ là vô ý đây? Lại thêm vào một câu sau khi làm xong bài tập, cái này giống như chừa lại một đường lui vậy, trừ hoàng thượng cũng chỉ có lão sư dạy hần mới biết hần rốt cuộc có nhiều hay ít bài tập, những người khác bên ngoài khẳng định không thể biết rõ ràng.

Dù sao hiện tại hần cũng không có thư đồng theo bên người, như vậy chỉ cần hần nói bài tập chưa làm xong, người làm mẫu hậu như nàng đây chẳng lẽ còn có thể để cho hần chưa làm xong bài tập lại chạy ra ngoài chơi sao?

Đến lúc đó không cần Hoàng đế nhiều lời, mà các đại thần trong triều rất có thể sẽ đem nàng ra nói cho đến chết.

“Nhị hoàng tử thật biết nghe lời, thôi quá bên mẫu phi của người đi.” Hoàng hậu từ ái nhìn bóng lưng nhị hoàng tử, nhìn hần nhào vào trong ngực Trương Vân Nguyệt một lúc mới thu hồi nhãn thần.

“Các vị muội muội trong phòng có thiếu cái gì không? Nếu có thiếu đồ thì cho người tới bẩm báo, Bồn cung sẽ sai người lần nữa đi chuẩn bị cho các vị muội muội.” Hoàng hậu nhìn các vị phi tử ngồi phía dưới, thần nhiên nói.

“Tạ hoàng hậu nương nương, chúng thần thiếp đối với viện hiện tại đang ở rất hài lòng.” Các phi tử ở bên trong bao gồm cả Trương Vân Nguyệt cũng đứng lên hành lễ với hoàng hậu, cảm tạ hoàng hậu khoan hậu nhân từ, nhưng không ai dám nói thật trong phòng mình thiếu đồ.

Những người này đều không phải là kẻ ngu, viện này cũng không phải là do hoàng hậu cho người chuẩn bị, hoàng hậu cùng các nàng là cùng lúc đi đến, làm sao mà có thời gian phân công người chuẩn bị đồ? Những viện này đều có thể là do hai tổng quản bên cạnh hoàng thượng chuẩn bị. Nếu thật họ mà nói cái gì, chỉ sợ sẽ lại đắc tội hai tổng quản này, đến lúc đó chịu tội còn không phải là bọn họ sao?

“Hoàng hậu tỷ tỷ nói đùa, viện của bọn muội muội đều là do Vương tổng quản chuẩn bị, bọn muội muội làm sao lại có thể không hài lòng? Tỷ tỷ hỏi như thế, chẳng lẽ là do tỷ cảm thấy Vương tổng quản chuẩn bị không tốt sao? Ha ha, tỷ tỷ nhất định lại suy bụng ta ra bụng người rồi.” Quý Phi cười ha hả nói với hoàng hậu.

Lời nói này của Quý Phi thật sự rất trực tiếp, hoàng hậu khóe miệng cứng đờ, sau đó trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, cười nhạt nói: “Bồn cung cũng chỉ là lăm mồm hỏi một câu, chỉ sợ bọn muội muội thật sự thiếu đồ cũng không dám nói ra, nhưng Chiêu muội muội lại nói như vậy. Bồn cung ngược lại lại bị nghĩ là làm chuyện tiểu nhân rồi.”

“Muội muội không hề có ý này, ý muội muội là muốn cảm ơn hoàng hậu tỷ tỷ, hoàng hậu tỷ tỷ thật đúng là suy nghĩ chu đáo.” Quý Phi không sao cả nói, dù sao nàng cũng đã làm cho hoàng hậu khó chịu lần thứ nhất rồi, những cái khác cũng không cần thiết phải nể mặt làm chi.

Hoàng hậu nghe Huệ phi nói như vậy, thái độ cũng không đổi, nhưng lạnh nhạt nói: “Bồn cung vì hoàng thượng quản lý hậu cung, tất nhiên phải lo nghĩ nhiều, tránh cho các vị muội muội bởi vì chuyện thiếu đồ này, nhất thời sinh hoạt không quen trong lòng không thoải mái, nào động đến tai hoàng thượng lại ảnh hưởng tâm tình của người.”

Đám người quý Phi không nói, ý của hoàng hậu rất rõ ràng, ta là chánh thê quản hậu viện, các người cho dù muốn trông nom cũng đừng có mà trông nom, cho dù muốn cái gì thì cửa đầu tiên các người cũng phải thông qua ta không phải sao?

“Hoàng hậu tỷ tỷ nói đúng lắm, bọn muội muội nếu thật thiếu thứ gì cũng có thể đi tìm hoàng thượng yêu cầu, cũng không giống như hoàng hậu tỷ tỷ, cho dù muốn cái gì thì cũng là chính bản thân mình phải tự chuẩn bị, ai ~” Một tiếng ai này của Hiền phi thật đúng là một ngậm ba thán! Lời này rất dễ hiểu, chúng ta có thể đến hoàng thượng tìm sự an ủi. Nhưng chánh thê như hoàng hậu ngài, lại cũng chỉ có thể tự mình an ủi mình!

Đám người này, vì một chuyện nhỏ cũng có thể trở thành những chuyện đấu tranh trong cung, quả nhiên, nữ nhân hậu cung đều quá rồi rãnh, không có việc gì làm liền suy nghĩ đến chuyện cung đấu. Khó trách trong hậu cung có nhiều phân tranh như vậy.

“Thuần sung viện tỷ tỷ, nghe nói viện của muội muội rất đẹp, không biết chúng ta có cơ hội đi vào trong viện của muội muội ngồi một chút hay không?” Trong lúc mấy vị kia dừng nói chuyện, đột nhiên Lệ sung nghi hướng về phía Trương Vân Nguyệt bên cạnh vô cùng vui sướng nói.

‘À? Đi viện của ta? Cái này không thể được !” Trương Vân Nguyệt trực tiếp cự tuyệt Lê sung nghị.

Điều này không những làm cho hoàng hậu mà bao gồm cả các phi tử trong hậu cung không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nếu đổi lại là một người khác, coi như không muốn họ tới cũng sẽ uyển chuyển cự tuyệt, nhưng Trương Vân Nguyệt này lại trực tiếp cự tuyệt như vậy? Chẳng lẽ không sợ đắc tội với người khác sao?

‘Các vị có điều không biết, viện của ta thật sự rất nhỏ. Viện này lại trồng không ít cây cối, phòng ốc cũng ít, phòng khách cũng nhỏ. Các vị muốn đi vào viện, có khi muốn đứng cũng không có chỗ đứng.” Trương Vân Nguyệt bắt đầu nhìn mọi người nói.

‘Ý Trương muội muội đang muốn nói là chỗ ở nhỏ sao? Đây chính là chỗ ở mà ban đầu hoàng thượng đã ở, làm sao lại nhỏ như vậy được?” Chính bởi vì nơi này là chỗ lúc trước hoàng thượng ở, cho nên tất cả mọi người đều chưa từng tới, nhưng mà bây giờ được Triệu Khải Hàm trực tiếp sắp xếp cho Trương Vân Nguyệt, hơn nữa cái viện kia đã bị tường rào vây lại ngăn cách, nhìn như thế cũng đủ biết từ rất sớm đã được chuẩn bị rồi.

Đây có nghĩa là gì? Chẳng lẽ trong lòng Hoàng thượng Trương Vân Nguyệt cùng con trai của nàng lại quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức hoàng thượng lại có thể đem lấy chỗ nghỉ ngơi thường ngày của chính mình cho người khác còn mình lại đi ra ngoài sao?

Nhưng giờ phút này mọi người cũng không ai ghen tỵ, cái tâm tình ghen tỵ này từ lúc đầu biết chuyện đã ghen tỵ đủ rồi.

‘Vậy sao? Cái viện này của muội muội coi như nhỏ đi, nhưng ngay đến chỗ để tiếp đón một người cũng không có sao? Nếu có chỗ, chúng ta sẽ từng người từng người lần lượt qua bãi phòng cũng tốt.”

‘Muội muội không có ý kiến, chỉ là Hiền phi tử tử cũng biết, cái viện này cách thư phòng nơi hoàng thượng làm việc rất gần, bình thường trong ngày muội muội ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, nếu các tử tử tới lại còn nói chuyện.” Trương Vân Nguyệt khổ sở nhìn đám người Hiền phi.

‘.” Khóe miệng mọi người co quắp một chút, lời từ chối trực tiếp nhưng cũng rất khéo léo, cho thấy Trương Vân Nguyệt thật sự rất không muốn các nàng tới phòng mình? Nhưng người càng không muốn, chúng ta càng muốn đi.

‘Muội muội đừng lo, bọn ta chỉ đi qua ngồi một chút sẽ không ảnh hưởng đến việc xử lý triều chánh của hoàng thượng.” Hiền phi lại nói tiếp, dù sao nàng đã quyết định nhất định phải đi qua đó rồi.

‘Nếu các vị tử muội thật sự muốn đi vào viện của ta ngồi một chút như vậy, vậy thì xin mời. Nhưng quả thật ta không thể chiêu đãi các vị tử muội quá lâu, chỉ có thể trong giữa khoảng ba giờ chiều đến bốn giờ mới có thể tới chiêu đãi các vị thôi.” Trương Vân Nguyệt nói cười vui vẻ rồi định luôn thời gian cho các vị quý phi.

‘Nếu chúng ta tới trước thời gian đó hoặc trễ hơn thì sao đây?” Quý Phi hứng thú dò dào hỏi Trương Vân Nguyệt, thật tò mò Trương Vân Nguyệt này rốt cuộc tại sao không thích họ tới đó như vậy, chẳng lẽ viện kia có cái gì đặc biệt bí mật mà họ không thể biết hay sao?

“.” Trương Vân Nguyệt chỉ nhìn Quý Phi cười, lại làm cho mọi người đều biết, đến trước thời gian hoặc trễ hơn nàng đều không tiếp.

‘Ha ha, Trương muội muội thật đúng là rất thú vị. Được rồi, tất cả mọi người giải tán.” Hoàng hậu cười cảm thán xong liền phát tay để mọi người rời đi.

Bảo bảo đi theo mẫu thân mình trở lại sân nhỏ, cái viện này được gọi là vườn Thúy Trúc, bên trong trồng rất nhiều cây cối, mùa hè mà ở nơi này nhất định rất mát mẻ, nhưng bây giờ là mùa đông, may mắn trước kia nơi này là chỗ Hoàng đế ở, cho nên có địa thế rất tốt, nếu không thật đúng là rất lạnh.

Bảo bảo vừa nghĩ tới chuyện buổi chiều sẽ có mấy bà phi tử tới đây bãi phòng, trong lòng có chút không vui.

‘Bảo bảo không muốn ở đây. Mẫu thân, đi đọc sách. Họ, bãi phòng, àm ỉ” Trở lại bên trong vườn Thúy Trúc, bảo bảo đứng trước mặt Trương Vân Nguyệt nghiêm túc biểu đạt ý nghĩ của mình.

‘Bảo bảo a, không phải mẫu thân muốn họ tới, mà tất cả các nàng ai cũng muốn tới, mẫu thân có muốn cự tuyệt cũng không được à!” Trương Vân Nguyệt rất bắt đầu nhìn bảo bảo, nàng rất không thích ứng phó với những thứ phi tử kia có được hay không.

Vốn dĩ, phi tử hậu cung trừ cứ vài ngày phải tới thỉnh an hoàng hậu, còn những lúc khác đều tự do hành động, nhưng bây giờ bởi vì mấy vị phi tử hậu cung kia, mỗi ngày lại mất đi một giờ tự do tự tại, nàng chẳng thấy có gì để mà khoe khoan chỉ có muốn khóc to mà thôi.

‘Mẫu thân, không cần khó chịu. Bảo bảo, nghĩ biện pháp.” Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm thấy thái độ ai oán của mẫu thân, về mặt liền nghiêm túc nhìn mẫu thân mình, sau khi nói xong còn dùng lực gạt đầu tỏ vẻ mình sẽ rất nghiêm túc nghĩ biện pháp.

‘Tốt, mẫu thân chờ bảo bảo nghĩ ra biện pháp cho mẫu thân.” Trương Vân Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc này của con trai bảo bối, lòng nàng rất vui trực tiếp vươn tay ôm con vào trong ngực, xoa nắn ~

‘Mẫu thân, không vâng vâng, mặt ~” Bảo bảo lắc đầu muốn hất hai tay đang quấy rầy gương mặt mình của mẫu thân ra.

Trương Vân Nguyệt cười ha hả nhìn đứa con nhà mình, rốt cuộc tới lúc gương mặt nhi tử đỏ lên mới dừng động tác xoa nắn lại. Lúc Trương Vân Nguyệt dừng động tác lại, bảo bảo thở một hơi, rất nghiêm túc bày tỏ, mẫu thân thật là ngây thơ!

Trương Vân Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của bảo bảo lại làm ra cái loại vẻ mặt bắt đầu rồi, thật lòng cảm thấy không biết đứa con nhà mình

có phải là yêu nghiệt hay không, người bạn nhỏ à mới có hơn một tuổi chẳng bao nhiêu, không cần làm ra cái vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy à! Vẻ mặt bất đắc dĩ này không thích hợp với một cậu nhóc đâu à ~

“Bảo bảo cười với mẫu thân một cái bảo.” Trương Vân Nguyệt đem đứa con nhà mình ôm vào trong ngực, đưa ngón trỏ nâng cằm nhi tử lên nói.

☞~ đây không phải là động tác mà mấy tên ác bá đùa giỡn con gái nhà lành hay sao, hôn, người muốn dạy hư tiểu hài tử à!

Bảo bảo ngây thơ nhìn mẫu thân nhà mình, hoàn toàn không hiểu mẫu thân mình vì cái gì mà muốn mình cười, hẳn đang suy tư vấn đề rất nghiêm túc, mẫu thân mình tại sao lại muốn mình cười à?

Trương Vân Nguyệt bị vẻ mặt ngây thơ của bảo bảo làm cho trong lòng cũng mềm nhũn, a, cái nhi tử này, quả nhiên thật rất đáng yêu! “Sao ~” Trương Vân Nguyệt không nhịn được hôn một cái lên mặt nhi tử.

Vì dường như biết mình bị trêu ghẹo tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm liền đỏ mặt ~

“Mẫu thân, nam nữ, thụ thụ, bất thân ~” Bảo bảo nghiêm túc nhỏ giọng nói cho mẫu thân mình một câu mà lúc trước mình học được.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

“.....” Khóe miệng Trương Vân Nguyệt không nhịn được giật giật.

“Con trai, ta nói, thụ thụ bất thân là nói người bên ngoài, không phải nói con và ta.” Trương Vân Nguyệt vô cùng nghiêm túc nói với đứa con nhà mình, nàng cảm thấy nàng cần cải chính lại một chút quan điểm của con trai, nếu không sau này nàng sẽ khó mà thân cận được với chính đứa con mình, đây cũng không phải là chuyện tốt.

“Hơn nữa bảo bảo, trong sách nói là nam nữ bảy tuổi không chung chiếu, bảo bảo mấy tuổi vậy?” Trương Vân Nguyệt tiếp tục cải chính.

“Hai tuổi.” Bảo bảo nghiêm túc nhìn mẫu thân mình trả lời, hẳn quả thật còn chưa tới bảy tuổi.

“Cho nên?” Trương Vân Nguyệt nhú mày nhìn đứa con nhà mình.

“Bảo bảo biết.....” Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm cúi đầu, nói như đưa đám, vừa nghĩ tới mình còn phải tiếp tục chịu đựng sự chà đạp của mẫu thân nhà mình, bảo bảo đã cảm thấy mình vẫn thích theo vị tiên sinh kia đi học hơn.

Bên này Trương Vân Nguyệt cùng bảo bảo ngày ngày vui vẻ ảm áp, mà bên kia hoàng hậu lại bình thản như nước qua ngày, trong biệt viện này mọi chuyện hoàng hậu đa số là không quản được, biệt viện này nói là biệt viện hoàng gia không bằng nói là biệt viện riêng của Hoàng đế, đây là biệt viện do Triệu Khải Hâm dùng tiền riêng của mình xây nên, nếu không phải chuyện lần này liên lụy tới những người đó hẳn sẽ không mang theo cả đám nữ nhân hậu cung tới nơi này.

Biệt viện này tuy cũng không phải là bí mật gì, nhưng tất cả mọi người chỉ biết, cũng chỉ có mấy vị phi tử có địa vị từng tới đây.

Cho nên giai đoạn gần đây Triệu Khải Hâm chọn nơi này làm chỗ ở, là bởi vì tất cả người làm ở biệt viện này đều do hắn đích thân lựa chọn, hơn nữa đều là người do hắn phái người đi mua được từ các nơi.

Có thể bảo đảm tối đa không có liên quan gì đến người của tiền triều, cũng đồng nghĩa với việc bảo đảm an toàn tối đa cho đám người của hắn.

“Hoàng thượng, An vương mang theo An vương phi tới chơi.” Vương Kỳ đứng ở ngoài cửa thư phòng bẩm báo, trong lòng hắn rất kinh ngạc An vương thể nào đột nhiên lại tới biệt viện này bái phỏng hoàng thượng?

“An vương? Cho hắn vào đi.” Triệu Khải Hâm nhíu mày, trong lòng đối với vị Vương gia An vương này vui không nổi.

“Hoàng huynh, ngài cũng thật là khó gặp được nha, đệ đệ muốn tới gặp ngài lại vẫn phải năm lần bảy lượt thông báo.” An vương đi tới tự nhiên ngồi vào cái ghế bên cạnh, phất phất cây quạt trong tay, lơ đãng nói.

“Vậy là trong nhà Vương đệ người ngoài có thể tùy tiện ra vào sao?” Triệu Khải Hâm nhàn nhạt đáp lời An vương.

An vương: Triệu Khải Dân, hoàng tử mà tiên hoàng sùng ái nhất. Nếu không phải năm đó hoàng hậu nhiếp chính xử lý mọi việc trong lúc Hoàng đế bệnh nặng, đã làm cho những người ủng hộ hoàng hậu trong triều đình lên đến quá nửa, mà phần lớn những đại thần trong nửa còn lại thì bị cô lập, nên chỉ có rất ít người ủng hộ Triệu Khải Dân, mới khiến cho cuộc đua ngôi vị không còn có phần của Triệu Khải Dân.

"Ồ, theo cách nói của hoàng huynh, thì đệ đệ là người ngoài tới sao?" Trên mặt An vương Triệu Khải Dân cười như không cười, ánh mắt nhìn Triệu Khải Hâm tràn đầy khiêu khích.

"Có phải người ngoài hay không bản thân Vương đệ không phải là rất rõ ràng sao? Nói đi, lần này tới tìm ta có chuyện gì, không phải lại thiếu tiền chứ? Hay là không có người? Theo như ta biết thì Quý Thái phi vẫn còn cất giữ lại rất nhiều tiền tài cũng đắt đai do tiên hoàng ban thưởng, về phần người, trầm nhỡ nhà mẹ Quý Thái phi nuôi không ít tay chân. Lúc trước cũng có quan viên một số địa phương dâng tấu nói người nhà của nhà đệ Quý thái phi đánh bị thương không ít dân chúng." Triệu Khải Hâm nhàn nhạt nhìn An vương nói.

Chẳng lẽ hẳn thật sự cho mình là kẻ ngu ngốc? Dừng tiền của mình cho hắn nuôi quân, sau đó tới đối phó mình?

Vẫn chưa thêm động tới hắn là bởi vì trước mắt triều đình vẫn chưa có cách xử lý tốt mấy thế gia kia, đợi đến khi xử lý tốt những kẻ đó xong, hắn mới sò tới An vương, nếu không chỉ sợ những thế gia kia sẽ gây bất lợi cho mình.

"Hoàng huynh nói gì vậy, Bôn vương cũng không có ý gì khác, chính là muốn hoàng huynh cắt đất phong cho bôn vương mà thôi."

"Đất phong? Cảnh Hi vương triều cũng không có Vương Gia có đất phong, An vương là muốn cắt đất làm vương? Hay chính là An vương muốn mưu phản?" Triệu Khải Hâm cười tùy ý nói.

"Hoàng huynh cũng không thể nói lung tung." An vương kích động nhìn Triệu Khải Hâm nghiêm túc phủ nhận, nói tiếp: "Bôn vương cũng biết người nhà mẹ của mẫu phi cũng quá ngang ngược rồi, nhưng là những người đó như thế nào đi nữa cũng là người nhà mẹ của mẫu phi, cho nên Bôn vương nghĩ muốn có một chỗ, đưa bọn họ tới đó, như vậy, họ có muốn làm loạn thế nào cũng chẳng sao, không ảnh hưởng tới người khác." An vương Triệu Khải Dân bày tỏ.

"Nếu đã như vậy, hãy để cho bọn họ đi Thiên Nguyệt Cốc chẳng phải tốt lắm sao, chỉ cần bọn họ vào trong đó khẳng định không ảnh hưởng tới bất luận kẻ nào." Triệu Khải Hâm nhàn nhạt nhìn An vương. Dù sao người nói, người muốn đất phong chính là vì để cho những người đó không ảnh hưởng đến người khác, mà vô luận thành trấn nào cũng đều có dân thường sinh sống, người không thể bắt những người dân bình thường đó dọn nhà đi nơi khác.

Thế thì kết quả cuối cùng không phải giống nhau sao? Chẳng qua là từ chỗ này đổi thành một chỗ khác mà thôi, như vậy thì tốt rồi, Thiên Nguyệt Cốc là một sơn cốc hoang tàn vắng vẻ, đem cái gia đình này vào đó tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến người khác, kể cả người ở trong đó có đánh chết người, đánh chết tất cả cũng đều chỉ là người nhà các người, người ở trong đó có uống rượu phóng ngựa đụng chết gì đó cũng chỉ có thể là người của các người, ảnh hưởng cũng đều chỉ có bản thân mình, không phải là người khác.

"Hoàng huynh, làm sao người có thể như vậy? Thiên Nguyệt Cốc mà là nơi cho người ở sao? Đây chính là một nơi hoang tàn vắng vẻ. Không thức ăn không nước uống. Hay là hoàng huynh nghĩ muốn đệ đệ chết đói ở trong đó?" An vương đột nhiên nghe Triệu Khải Hâm nói vậy, khóe miệng co quắp, nhin xuống lửa giận trong lòng, kêu khóc nói.

"An vương chớ nói lung tung, trầm lúc nào nói muốn cho người đói chết? Không phải An vương nói muốn một nơi không ảnh hưởng tới người khác để cho người nhà đệ Quý Thái phi tới ở sao? An vương từ lúc nào lại thành người nhà của nhà mẹ Quý Thái phi rồi? An vương thật không phải, phụ hoàng mặc dù băng hà rồi, nhưng là phụ hoàng vẫn là phụ hoàng, người làm sao có thể quên mất nguồn cội của mình?" Triệu Khải Hâm nhìn An vương vô cùng tức giận nói.

An vương nghe Triệu Khải Hâm nói, khóe miệng co quắp một chút, hắn biết việc hôm nay đòi cắt đất phong vương là không thành công rồi, nhưng ngay từ đầu cho tới giờ hắn cũng không nghĩ tới chuyện thành công, hắn hôm nay tới đây cũng không phải là vì chuyện này.

Đang trong lúc hai người An vương cùng Triệu Khải Hâm ở trong thư phòng so võ miệng, Bên này, An vương phi cũng được người đưa tới thỉnh an hoàng hậu.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương Thiên tuế thiên thiên tuế."

"An vương phi mau mau đứng lên." Hoàng hậu cười nhìn An vương phi.

"Vương phi thật hiếm khi tới thăm Bôn cung." Sau khi An Vương phi vừa ngồi xuống, Hoàng hậu liền cười cười mở miệng

"Hoàng hậu nương nương nói đùa, thần thiếp ngược lại rất là nhớ hoàng hậu, chỉ là Vương Gia mỗi lần đều nói hoàng hậu nương nương bận rộn quản lý hậu cung, dù thần thiếp có tới, hoàng hậu nương nương cũng không có thời gian tiếp đãi, thần thiếp mới đành thôi." An vương phi cười ha hả nói, lời này nghe qua rất bình thường, nhưng cần thận suy nghĩ một chút lại cảm thấy có vấn đề, chỉ là cụ thể vấn đề gì, lại không nói nên lời. (Edit: ta cũng nghĩ muốn rưng cái đầu mà vẫn không nghĩ ra lời này có cái gì chi không ổn à? ài IQ của ta....của ta)

Hoàng hậu chỉ là cười nhìn An vương phi, cũng không nói tiếp. Hiện tại trong triều mọi người đều biết, ban đầu nếu không phải tiên hoàng lúc sau thân thể không tốt, triều chánh bị tiên hoàng hậu cũng chính là đương kim Thái hậu đảm trách, sau đó các đại thần trong triều rốt cuộc là ủng hộ đương kim hoàng thượng hay An vương vẫn còn chưa thực rõ ràng.

Cũng vì vậy, An vương cũng không nguyện ý vào cung, mà Hoàng đế cũng không nguyện ý muốn An Vương tiến cung. An vương là không nguyện ý mỗi lần nhìn thấy hoàng thượng đều phải hành lễ, mà Hoàng đế thì lại không muốn nhìn thấy cái vẻ mặt "người nợ ta" của An vương.

"Đứng rồi hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghe nói, nhị hoàng tử điện hạ còn nhỏ tuổi đã bắt đầu vỡ lòng rồi, hơn nữa nhị hoàng tử điện hạ rất là thông minh đáng yêu, thường thường đến cung Thọ Khang của mẫu hậu trên chốc mẫu thân. Ai, ngài nói xem sao một đứa trẻ như vậy đã biết hiếu thuận rồi, thần thiếp thật rất muốn biết Thuận sung viện nương nương làm sao lại có thể làm được như vậy. Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có thể gặp Thuận sung viện nương nương được không?" An vương phi nhìn hoàng hậu, mong đợi hỏi.

"Vương phi muốn gặp, Bôn cung dĩ nhiên là sẽ không ngăn cản, chỉ là Thuận sung viện muội muội có nguyên ý tới gặp An vương phi hay không thì không phải là chuyện Bôn cung có thể quản được." Hoàng hậu cười nói.

Trong lòng đang suy đoán rốt cuộc An vương cùng Trương Vân Nguyệt có quan hệ ra sao, nếu Trương Vân Nguyệt là tai mắt do An vương an bài trong cung vậy.

"Thuần sung viện nương nương, An vương phi tới chơi muốn gặp ngài và nhị hoàng tử điện hạ, hoàng hậu nương nương mời ngài mang theo nhị hoàng tử điện hạ đi một chuyến." Cẩm Tú kính cẩn đứng ở trước mặt Trương Vân Nguyệt nói.

"Ừ, ta biết rồi, chúng ta đi." Trương Vân Nguyệt nghe Cẩm Tú nói xong, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

"Thuần sung viện nương nương, hoàng hậu nương nương nói muốn ngài mang theo nhị hoàng tử điện hạ cùng đi." Cẩm Tú thấy Trương Vân Nguyệt không chuẩn bị mang theo nhị hoàng tử, trong lòng rất là tức giận, hoàng hậu nương nương rõ ràng phản phò, nàng ta lại dám coi như gió thoảng bên tai?

"Nhưng hoàng thượng nói, trong lúc đứa bé học tập không thể quấy rầy." Trương Vân Nguyệt vô tội nhìn Cẩm Tú, hoàng hậu nói muốn mang đứa bé cùng qua, nhưng hoàng thượng nói không thể, vậy ta dĩ nhiên nghe hoàng thượng rồi.

"." Cẩm Tú hoàn toàn không nghĩ tới Thuận sung viện lại dám trực tiếp như vậy không để hoàng hậu nương nương ở trong mắt.

Chỉ là hiện tại Cẩm Tú cũng biết nàng là không có cách nào mang nhị hoàng tử điện hạ đi gặp An vương phi rồi, dù sao đây là hoàng thượng ra lệnh nhị hoàng tử điện hạ trong lúc đang học bài, người khác không được phép quấy rầy.

Bên trong Tê Phụng cư hoàng hậu ngăn người nhìn Trương Vân Nguyệt đi vào, "Nhị hoàng tử đâu? Thế nào không có cùng đi theo?"

"Hoàng hậu nương nương ngài có điều không biết, Thiên nhi lúc mới tới biệt viện này còn chơi rất vui vẻ, nhưng không được mấy ngày liền bắt đầu muốn học tập rồi, cho nên sáng nay hoàng thượng phái một vị tiên sinh đến, hôm nay Thiên nhi đang làm bài tập. Hoàng thượng nói trong lúc Thiên nhi làm bài tập không thể quấy nhiễu, cho nên thần thiếp cũng chưa có đi làm âm ỉ Thiên nhi." Trương Vân Nguyệt về mặt bắt đầu nói.

"Nghe Thuận sung viện nói vậy, bốn vương phi một năm cũng không thể thấy được nhị hoàng tử một lần, hôm nay muốn gặp nhị hoàng tử cho biết, ngược lại thành người quấy nhiễu hấn học tập, thật là có lỗi." An vương phi đáng về là nhất định muốn gặp được nhị hoàng tử, nhưng chính là bởi vì về quyết tâm này của An vương phi khiến trong lòng Trương Vân Nguyệt có một loại cảm giác nguy hiểm.

Trương Vân Nguyệt mặc dù không nguyên ý muốn cho An vương phi nhìn thấy con trai của mình, nhưng là nàng càng không muốn rời xa con trai quá lâu .

"An vương phi thật ngại cho cận thân, nếu như An vương phi quả thật rất muốn gặp Thiên nhi một lần, vậy đợi khi thiên nhi không phải học tập thì lại trở lại đi. Thần thiếp thường dạy Thiên nhi, làm người cần phải kiên trì bền bỉ, thần thiếp cũng không thể bảo thiên nhi bỏ dở bài đang học để đi chơi." Trương Vân Nguyệt lo lo lắng nói xong, cũng liền đứng lên khỏi ghế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Khóe miệng An vương phi có chút co quắp, nàng phát hiện, Trương thị Thuận sung viện trước mắt này, thật rất không biết điều? Cứ nghe lời này của nàng ta, đây là có ý gì? A, nàng muốn trông thấy con trai nàng ta lại thành người giáo hư con trai nàng ta sao?

"Chẳng lẽ nhị hoàng tử điện hạ mỗi ngày đều học bài? Chưa từng nghỉ ngơi hay sao?" An vương phi kinh ngạc nhìn Trương Vân Nguyệt, ánh mắt mang theo khiển trách, giống như đang nói... con trai của ngươi còn nhỏ như vậy ngươi cứ như thế mà đối với nó, thật không phải mẫu thân tốt.

"An vương phi nói đùa, nghỉ ngơi hay không, tự nhiên là có Lão Sư trông nom, cận thân cũng là không biết rốt cuộc là có nghỉ ngơi hay không." Trương Vân Nguyệt cười nói, nàng liền mở mắt nói lời bịa đặt, đứa bé nghỉ ngơi hay không nàng sao có thể không biết? Chỉ là biết cũng không đại biểu nàng sẽ nói không phải sao?

Dù sao trong mắt người ngoài nàng chính là một người không có kiến thức, một tiểu cung nữ không có kiến thức, không có thủ đoạn nhưng lại có vận khí tốt đến không thể nhìn được.

Vì vậy, nàng không biết thật ra thì không có đi học chính là nghỉ ngơi, điều này cũng không có gì kỳ quái không phải sao?

An vương phi nhìn Trương Vân Nguyệt, đột nhiên cảm thấy tin đồn bên ngoài nói rằng Trương thị này vận số cực kì tốt, là sự thật.

Một cung nữ cái gì cũng không có như vậy, thế nhưng liền đi lên, nếu như không phải là bởi vì vận số nàng ta vô cùng tốt sinh được một nhị hoàng tử khỏe mạnh, chỉ sợ nàng bây giờ đã biến mất ở chốn hậu cung này, sao có thể có được ngày hôm nay?

Nếu đổi lại là một người khác, chỉ cần đầu óc bình thường hơn một chút sẽ không nói ra những lời kia.

Chỉ là An vương phi cũng không có nói tiếp cái gì, chỉ là cũng không để Trương Vân Nguyệt rời đi. Điều này bất luận là Trương Vân Nguyệt hay là hoàng hậu cũng cảm giác được An vương phi hình như không phải thật muốn gặp nhị hoàng tử.

"Vương phi nếu là không còn có lời gì nói, thần thiếp phải lui về trước, ra ngoài cũng được một lúc lâu rồi." Trương Vân Nguyệt thấy An vương phi hoàn toàn không có ý tứ muốn kết thúc buổi gặp mặt này, trong lòng ngược lại càng thêm lo lắng, An vương hấn sẽ không làm ra chuyện gì chứ?

"Thế nào? Thuận sung viện không muốn bồi bổ vương phi chuyện trò rồi sao?" An vương phi trầm mặt nhìn Trương Vân Nguyệt, một khắc trước còn nói cười ríu rít, sau một khắc lại tức giận bộc phát, sắc mặt An vương phi biến hóa quá mức nhanh chóng, làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ đồng thời cũng có chút không phản ứng kịp.

Trương Vân Nguyệt coi như phẩm cấp không bị được với An vương phi nàng, nói thế nào thì cũng là phi tử của hoàng thượng, An vương phi chẳng đem Trương Vân Nguyệt để ở trong mắt như thế không phải là cũng coi như không đem hoàng thượng để ở trong mắt sao?

"Vương phi, An vương thời gian gần đây có phải quá mức nhân nhả hay không? Nghe nói lại muốn được hoàng thượng ban thưởng rồi hả? Ai? Cũng không biết dân chúng trong thiên hạ có biết hay không An vương lại muốn quân lương của hoàng thượng? Ai? Đây chính là mồ hôi và máu của binh lính nơi tiền tuyến nha." Hoàng hậu đột nhiên nhìn An vương phi cảm khái nói.

". . . ." Khóe miệng An vương phi cứng đờ, nàng là không ngờ hoàng hậu thế nhưng lại nói ra lời này. Chỉ là lời này của hoàng hậu cũng là quá khoa trương, An vương mặc dù thường thường cùng Hoàng đế đưa tay lấy tiền, nhưng là tuyệt đối không thể nào nghĩ cách lên quân lương.

Nhưng là tiền kia là Hoàng đế cầm, ai cũng không thể nói đó không phải là quân lương?

Nếu như Hoàng đế thật cho người truyền lời này ra ngoài, An vương cũng là trầm mặt không thể bào chữa. Chỉ là cách làm này quá mức mạo hiểm, nếu để cho An vương tìm được chứng cứ xác định quân lương có cách chuẩn bị khác, danh tiếng của Hoàng đế cũng có thể khó giữ được.

"Ha ha, vậy là cửa của hoàng hậu nương nương cực kỳ không hoan nghênh thần thiếp rồi, quả nhiên, thần thiếp và phu quân của thần thiếp đều là người khiến cho người ta chán ghét rồi? Cũng chỉ là muốn xin anh trai và chị dâu một chút tiền tiêu vặt mà thôi, liền bị nói thành là có chủ ý nhắm vào quân lương của tiền tuyến, thật sự là. . . ." An vương phi vừa nói đôi mắt đầm lệ mông lung, đầy vẻ uất ức.

Chợt có tiếng nói của phi tử nào đó thốt lên."Ai yêu? về mặt này của Vương phi thật đúng là vừa thấy đã thương nha? Nhìn nước mắt, muốn giọt liền giọt, cận thân lúc trước từng gặp qua một câu, vào lúc này dùng vừa đúng, gọi là chẳng chực khóc. Vốn là trên sách giải thích thần thiếp đọc vẫn không rõ nghĩa, hiện tại vương phi đây là muốn cho cận thân một cái giải thích thực tế sao?"

Chắc chắn, nếu trước mắt không phải hoàng hậu nương nương mà là một người đàn ông, nhất định là đau lòng ôm người vào trong ngực an ủi, ai nha nhưng thật đáng tiếc, hoàng hậu nương nương không phải là đàn ông. Cũng không thể là người an ủi vương phi rồi, vương phi ngài cũng đừng khóc, nơi này không ai có thể an ủi ngài rồi, dĩ nhiên nếu ngài biết có người nào đó có thể an ủi ngài, vậy ngài liền nhanh mời người đó ra mặt đi. Đừng chờ đến lúc khóc quá thê thảm, quá uất ức, quá đáng thương, quá bi thương, quá hấp dẫn, quá câu dẫn người, quá. Ai yêu, ta làm sao lại cảm thấy vương phi khóc mà rung động rồi đây? Ai nha nha thật là không nên.

Ai nha, nước mắt nhỏ, ơ nhìn này đáng vẽ hoa lê đầm mưa, có phải là An vương không có thỏa mãn ngài? Cho nên ngay cả hoàng hậu nương nương một nữ nhân ngài cũng quấy rối" rồi hả?

Trương Vân Nguyệt và hoàng hậu nương nương cùng nhau ngược mắt nhìn về phía người đang nói chuyện, An vương phi vốn là thật sự khóc hoa lê đầm mưa, nhưng là bây giờ sắc mặt lại tái xanh nhìn người nói chuyện, khi nhìn rõ người vừa nói, sắc mặt càng khó coi hơn.

Trương Vân Nguyệt nhìn Lê sung nghi, trong lòng cảm thấy nàng thật sự là mở rộng tầm mắt, những lời vừa rồi của Lê sung nghi, thật đúng là, còn kém chỉ vào mặt An vương phi nói, người muốn nam nhân thì đi tìm đi, đừng ở chỗ này làm loạn câu dẫn người. Thật ra thì cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Trương Vân Nguyệt rất là nghi hoặc, Lê sung nghi này và An vương phi quan hệ sao lại kém như vậy? Trương Vân Nguyệt rất khẳng định hoàng hậu tuyệt đối sẽ không mời Lê sung nghi, nếu là muốn mời Lê sung nghi, chỉ sợ đến cả Quý Phi bọn họ cũng đều mời tới.

Nhưng là hiện tại Lê sung nghi rõ ràng chính là tự đến, vẫn là không thấy vẻ mặt hoàng hậu nương nương đen đến cỡ nào rồi sao?

"Lê sung nghi? Người lớn mặt?" Hoàng hậu nhìn Lê sung nghi quát lớn.

"Hoàng hậu nương nương thứ tội, cận thân thật sự là vì thấy có người vu hãm (vu cáo hãm hại) hoàng hậu nương nương, nên mới ăn ngay nói thật."

"." Trương Vân Nguyệt rất cố gắng mới nín cười được hay cho một câu nói thật, hay cho một câu vu hãm hoàng hậu.

Còn không phải vu hãm? Người nói hoàng hậu cũng không có làm cái gì, người lại một bộ dạng là chẳng khóc, vì cái gì?

Trong lúc Lệ sung nghi và hoàng hậu nói chuyện, An vương phi rút cuộc điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

"Nhị tỷ miệng của người vẫn chọc người ghét như vậy." An vương phi lẳng lặng nhìn Lệ sung nghi, trong ánh mắt rõ ràng mang theo ý vị khinh thường, hiển nhiên An vương phi cũng không xem Lệ sung nghi là đối thủ.

"Tam muội, người vẫn thích nam nhân như vậy sao."

Hai người Trương Vân Nguyệt và hoàng hậu cũng tất cả cung nữ hậu hạ trong phòng, tất cả đều không nhìn được khoe miệng có quắp một chút. Tốt, từ đây có thể thấy được Lệ sung nghi thật rất ghét An vương phi.

Trương Vân Nguyệt nghĩ tới, Lệ sung nghi này có phải bị An vương phi đoạt nam nhân hay không? Làm sao lại vẫn nói chuyện An vương phi từng thích nam nhân đây?

Trương Vân Nguyệt cảm thấy chuyện này rất cần thiết đi thăm dò điều tra, Lệ sung nghi lần này nói chuyện rất sắc bén không phải sao, thời điểm trước Lệ sung nghi rõ ràng cũng chỉ là rất bình thường mà thôi? Chẳng lẽ nói là chúng ta cấp quá thấp? (gấp mạnh là mạnh lên sao?)

"Nhị tỷ? Lời này của người là có ý gì? ? Bỏn vương phi thân là An vương phi lại có thể để một Sung Nghi nhỏ như người có thể tùy ý vũ nhục hay sao?" An vương phi lửa giận phùng phùng, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn Lệ sung nghi.

"Xuy? Ta không phải lấy thân phận Sung Nghi nói chuyện với người, ta là lấy thân phận Nhị tỷ của người nói chuyện với người? Thế nào? Cái người An vương phi này có phải không muốn thừa nhận mình là nữ nhi Từ gia chứ?" Lệ sung nghi Từ Uyên khinh bỉ nhìn An vương phi nói.

An vương phi bị Lệ sung nghi nói sắc mặt đỏ lên, không sai, Lệ sung nghi là tỷ tỷ của nàng, hơn nữa còn là tỷ tỷ ruột, đích thị tỷ muội cùng cha cùng mẹ.

Hoàng hậu không nói gì, nếu Lệ sung nghi nói nàng bây giờ không phải là ở lấy thân phận Sung Nghi của hoàng thượng nói những lời đó, vậy thì cùng vị hoàng hậu là nàng không có quan hệ rồi, có chuyện gì thì cũng là chuyện của Từ gia.

Về phần có cái gì truyền ra, hoàng hậu tin tưởng bên trong Tê Phụng cư sẽ không có người có lá gan đem những chuyện hôm nay truyền ra ngoài.

"Nhị tỷ đối với muội muội thành kiến quá sâu, muội muội cáo từ." An vương phi sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng tái mặt nói với Lệ sung nghi. Nói xong chuẩn bị cáo từ hoàng hậu, đáng tiếc Lệ sung nghi cũng không nguyên ý để cho nàng cứ như vậy mà rời khỏi.

"Tam muội thế nào gấp như vậy đã đi? Là chột dạ sao? Cũng phải? Đại tỷ ban đầu đối với người tốt như vậy, kết quả cái người này đến cả súc sinh cũng không bằng gì đó thế nhưng bỏ thuốc hại chết tỷ tỷ, sau đó thay thế đại tỷ xuất giá, tâm sao có thể độc ác đến thế đây? Tam muội, Nhị tỷ thật tò mò, trong những năm qua khi đêm đến người không gấp ác mộng sao? Còn nữa, Tam muội, mẫu thân hiện tại nhìn thấy người có phải vẫn còn mắng người là đồ tiện nhân hay không?"

Tam muội, không phải Nhị tỷ nói người, người nói người thích nam cũng không có vấn đề gì, nhưng người không thể không biết xấu hổ giết chết thân tỷ tỷ (chị ruột) luôn đối với người tốt như vậy?

Tam muội, Nhị tỷ thật không biết người tại sao còn có mặt mũi sống trên cõi đời này? Làm sao người còn không đi tìm chết đi? Người nói xem, đại tỷ dưới mặt đất có phải hay không rất tịch mịch? Làm sao người không đi xuống đó mà bồi đại tỷ đi? Đại tỷ ban đầu đối với người thật tốt, có đồ ăn thức uống tốt là đều giành cho người, nhưng làm sao người có thể như vậy đây?" Lệ sung nghi nhỏ giọng hỏi vào bên tai An vương phi, chỉ là thanh âm kia mặc dù thấp, nhưng hoàng hậu cùng Trương Vân Nguyệt hai người cũng là nghe rõ ràng.

Trương Vân Nguyệt cùng hoàng hậu hai người giờ mới hiểu được tại sao An vương phi cùng Lệ sung nghi quan hệ lại kém như vậy.

Hoàng hậu trong lòng suy nghĩ, khó trách Lệ sung nghi hận An vương phi như vậy, đã cảm thấy kỳ quái, ban đầu An vương muốn kết hôn với nữ nhi Từ gia, thế nào không phải đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi mà lại là tam nữ nhi?

Dù sao trước mặt hai tỷ tỷ cũng không có xuất giá kết quả lại là tam nữ xuất giá trước, điều này ở trong quan điểm vô cùng trọng trọng của vương triều Cảnh Hi là chuyện chưa từng có.

Nếu không phải sau đó An vương chính mình nói hấn thương tam nữ nhi của Từ gia, chuyện này chỉ sợ sẽ khiến danh tiếng Từ gia xuất hiện điểm mờ. Lại không nghĩ rằng sự thật lại là như thế?

An vương phi sắc mặt tái nhợt gần như không có huyết sắc, thân thể thậm chí không khống chế được phát run, nàng là thật không có nghĩ đến Nhị tỷ mình thế nhưng lại liều mạng đem chuyện lúc trước nói ra trước mặt hoàng hậu, điều này làm cho An vương phi hoàn toàn không biết nên ứng đối như thế nào.

Lệ sung nghi sau khi nói xong liền An vương phi, Trương Vân Nguyệt đều rõ ràng thấy được ánh mắt điên cuồng của Lệ sung nghi. Trong lòng Trương Vân Nguyệt nghi ngờ, nữ nhân Từ gia nếu có thể làm được đến vị trí An vương phi, như vậy cũng là nữ nhân Từ gia như Lệ sung nghi sao chỉ có thể làm Sung nghi đây?

Chương 81

Trương Vân Nguyệt đối với thân phận to lớn khác biệt của hai người cảm thấy vô cùng nghi ngờ, dựa theo tình huống nữ Từ gia có thể làm An vương phi mà nói, Từ gia chắc chắn sẽ không quá thấp, nhưng bây giờ nhị nữ của Từ gia hai nữ lại thành Sung Nghi của Hoàng đế, điều này thế nào kỳ quái như vậy.

Đĩ nhiên trong lòng Trương Vân Nguyệt nghi ngờ, trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài, coi như nàng có hỏi thì cũng không có người trả lời nàng.

Lệ sung nghi, Trương Vân Nguyệt thật lòng cảm thấy rất quý dị.

Trước không nói Lệ sung nghi là cô gái giáo dục không phù hợp với mọi người, đã nói các cô gái ở cái niên đại này, trừ những cô gái ở nơi trắng gió, chỉ sợ không ai sẽ nói ra những lời kia.

Nhưng Lệ sung nghi nói rồi, hơn nữa bộ dạng hoàng hậu hình như lại lạ là bình thường, chẳng lẽ Lệ sung nghi trong ngày thường thường nói những loại lời này sao, vì ý tưởng của mình cả kinh nói, Trương Vân Nguyệt cúi đầu che giấu khiếp sợ của mình, chỉ chờ chuyện nơi đây giải quyết.

Đồng thời trong lòng Trương Vân Nguyệt rất sốt ruột, nàng thật muốn đi trở về, An vương phi dùng lời nói gạt mình, không để cho mình trở về quá sớm, Trương Vân Nguyệt cũng có chút hoài nghi, hôm nay An vương phi tới bãi phóng có phải hay không có mục đích gì, hơn nữa còn là hướng về phía bảo bảo.

Còn nữa, vốn là Trương Vân Nguyệt không phải là không có hoài nghi tới Lệ sung nghi có hay không cùng An vương phi phối hợp lại, dù sao An vương phi coi như dùng lời nói gạt mình, cũng không có biện pháp bảo đảm mình nhất định sẽ không đi trước, dù sao chỉ cần lý do của mình đầy đủ, An vương phi cũng là không thể ngăn cản của mình.

Nhưng ánh mắt Lệ sung nghi để lộ ra hận ý rất rõ ràng, hận ý sâu đậm như vậy không phải ngẫu trang có thể ngẫu trang ra ngoài, Trương Vân Nguyệt vô cùng rõ ràng Lệ sung nghi đối với An vương phi muội muội này là thật rất hận.

Bất quá Trương Vân Nguyệt lên trước mắt nhìn hai nữ tử Từ gia, Trương Vân Nguyệt cảm thấy Từ gia nuôi dạy thật rất đáng được hoài nghi, không nói An vương phi ban đầu là như thế nào đối đãi Từ gia đại tiểu thư, đã nói hiện tại Lệ sung nghi này lại đem chuyện lúc ban đầu nói ra ngoài, cái này làm cho người ta không thể không cảm thán một câu, Lệ sung nghi xách không rõ a.

Người nói, người coi như phần hận An vương phi thế nào cũng không quan hệ là có một chút, các người đều là con gái cùng một nhà ra, trong nhà không phải đóng cửa bảo nhau hay sao, những lời này nhất định phải nhớ kĩ.

Nhưng bây giờ Lệ sung nghi hoàn toàn không có để ý cái này, chỉ muốn làm thế nào khiến trong lòng An vương phi không thoải mái. Nữ nhân như vậy ở hậu cung có thể sống tốt, chỉ là nguyên nhân bởi vì Lệ sung nghi quá hận An vương phi rồi, nghe lời kia hình như ban đầu Từ gia đại tiểu thư đối với muội muội rất tốt, Lệ sung nghi ban đầu ở trong nhà chỉ sợ cùng đại tiểu thư quan hệ rất tốt.

"Nhị tỷ người đừng nói, ban đầu chuyện kia không phải là của ta làm, ta căn bản cũng không có hại nhị tỷ. Nhị tỷ có còn nhớ, hiện tại ta là An vương phi, Nhị tỷ về sau nói chuyện chú ý một chút, đừng làm cho người chê cười." An vương phi lạnh lùng nói, nhìn chòng chọc Trương Vân Nguyệt một cái, mắt hận ý lạnh khiến Trương Vân Nguyệt, nữ thanh niên dưới cờ đỏ bị dọa cho lông mày đều dựng lên.

Chỉ là cuộc sống hai năm trong hậu cung khiến Trương Vân Nguyệt có học được, không biến sắc cũng là học được mười phần mười, cho nên trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng Bất Động Như Sơn.

"A, người còn sợ người chê cười, ban đầu chuyện này đã truyền khắp cả Kinh Thành." Lệ sung nghi cười lạnh một tiếng, nhưng không có nói ra cái gì quá khích, hiển nhiên An vương phi đã nổi lên một chút tác dụng rồi.

"Hoàng hậu nương nương, cận thân ra ngoài cũng không dặn lại, cận thân đi về trước." Trương Vân Nguyệt đứng lên nói.

"Ừ. Trở về." Hoàng hậu cũng không có nói cái gì nữa, Lệ sung nghi đối với An vương phi hận, có thể nói cả Kinh Thành cũng không có người không biết, ban đầu chuyện tình Từ gia huyền ảo rất lớn, Từ gia thiếu chút nữa cùng An vương phi cắt đứt quan hệ, mặc dù sau lại không đoạn tuyệt, nhưng cũng cùng cắt đứt không sai biệt lắm. An vương phi về nhà mẹ đẻ cho tới bây giờ không vào được cửa, thậm chí ở trên đường lúc gặp phải phu nhân Từ gia, còn có thể bị phu nhân Từ gia không nhìn.

Thậm chí còn có người đã từng thấy qua An vương phi bị phu nhân Từ gia ngăn lại giữa đường hung ác mắng một trận, các loại lời khó nghe đó là liễu mạng hướng trên người An vương phi mắng.

Mà Lệ sung nghi cũng thay đổi, nghe nói trước khi Lệ sung nghi vào cung, chỉ cần gặp An vương phi, đây tuyệt đối là một tai nạn, lúc Lệ sung nghi gặp

phải An vương phi, luôn là hoàn toàn không để ý bản thân là một cô gái dè dặt, cũng có lúc phát sinh việc ra tay quá nặng.

Hoàng hậu thấy Trương Vân Nguyệt sau khi rời đi, An vương phi cũng tức giận rời đi, mà Lê sung nghi lại lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng An vương phi, nếu không phải biết các nàng là tỷ muội, hoàng hậu cơ hồ cho là kẻ thù diệt môn của nàng ta.

"Lê sung nghi cũng trở về đi. Thuận tiện ở trong sân tự kiểm điểm chuyện ngày hôm nay, sao chép nữ giới 20 lần." Ya tứ Hoàng hậu rất rõ ràng, Lê sung nghi đức hạnh không tu, cần hướng nữ giới.

Lê sung nghi không có tức giận cũng không có những phản ứng gì khác, xoay người rời đi, chỉ là chuyện lần này rốt cuộc là không có truyền đi, vô luận là An vương còn là An vương phi cũng không có hành động.

Trở lại vườn Thúy Trúc, Trương Vân Nguyệt đi trước thấy con trai bảo bối của mình, đến thấy con trai bảo bối đi theo lão tiên sinh học rất nghiêm túc, nhẹ nhàng thở ra, chỉ là Trương Vân Nguyệt không có vì vậy mà yên tâm, ngược lại xoay người sai Cúc Hoa đi mời Đặng thái y.

"Nương nương có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi." Lý Ma Ma thấy Trương Vân Nguyệt vội vã trở lại, ngay lập tức đi xem Điện hạ không nói, xong rồi còn trực tiếp sai Cúc Hoa mời thái y, trong lòng không khỏi nhấc tới, đồng thời cũng nghi hoặc, nàng một người đi theo phục dịch, cũng không thấy có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

"Ta mới vừa ở đây." Trương Vân Nguyệt đem chuyện đã xảy ra ở Tê Phụng nói cho ba ma ma biết.

"Các ngươi không cảm thấy hành động của An vương phi này rất kỳ quái sao? Đầu tiên là bày tỏ nhất định muốn gặp bảo bảo, tiếp đó lại vẫn ngăn ta trở lại, thế nào cũng rất quỷ dị, trong lòng ta không an tâm." Trương Vân Nguyệt cau mày nói.

Ba ma ma nghe Trương Vân Nguyệt nói cũng lo lắng, họ mặc dù không có thấy cái gì khác thường, nhưng cũng không tỏ vẻ cũng chưa có vấn đề gì, họ cũng không có lúc kiêng dè, cũng có lúc nhìn lầm.

Trương Vân Nguyệt lo lắng chờ Đặng thái y, cũng may lần này xuất cung đến biệt viện, thái y của Thái Y Viện cũng theo mấy người, Đặng thái y cũng bị mang theo.

Triệu Khải Hâm không phải là không có hoài nghi Đặng thái y, nhưng sau lại trải qua ám vệ quan sát Đặng thái y thấy không có vấn đề, Triệu Khải Hâm lúc này mới hoàn toàn yên tâm dùng Đặng thái y.

"Đặng thái y, ngài xem cho bảo bảo." Đặng thái y đi vào, Trương Vân Nguyệt không có để cho hắn hành lễ, tự mình trực tiếp để cho nói.

Trương Vân Nguyệt khẩn trương khiến cho lòng Đặng thái y cả kinh, không phải là Nhị Điện hạ có chuyện gì sao?

Đặng thái y bắt mạch cho bảo bảo, sau cau mày, Nhị Điện hạ rất tốt a, không có việc gì a. "Thế nào?"

"Nương nương, Nhị Điện hạ rất tốt." Đặng thái y nghiêm túc nói.

"Đặng thái y, ông hãy nghiêm túc, ta hoài nghi có người xuống ta đối với bảo bảo, rất có thể bây giờ còn chưa có hiện ra, ông cẩn thận lần nữa." Trương Vân Nguyệt lo âu nói, nàng cũng không cảm thấy An vương cùng An vương phi hoàn toàn không có mục đích, cũng không thấy An vương phi đang đùa mình.

Đặng thái y thấy Trương Vân Nguyệt khẩn trương lo âu cũng không phải giả bộ, chỉ có thể theo ý tứ của Trương Vân Nguyệt nghiêm túc bắt mạch một phen, vẫn là không có vấn đề, đang lúc Đặng thái y muốn thu tay lại, cảm giác đột nhiên đến một chút không giống nhau.

Giờ tay lên tiếp tục bắt mạch, phát hiện khác thường này bắt đầu từng điểm từng điểm tăng cường một chút, dĩ nhiên cũng theo lời Trương Vân Nguyệt mới chỉ vừa phát ra

"Đặng thái y, bảo bảo thế nào?" Trương Vân Nguyệt giống Đặng thái y, trong lòng máy động.

"Nương nương, này." Đặng thái y kinh hãi, hắn không có nghĩ đến sinh thời hắn sẽ có kỳ ngộ quỷ dị như vậy.

Nhị hoàng tử bệnh hoàn toàn phát ra là hắn biết chuyện tình hồng rồi, nhưng cả quá trình phát bệnh, mạch tượng biến hóa hắn lại cảm giác rất rõ ràng, điều này làm cho Đặng thái y nhất thời cảm giác rất kỳ diệu. Hắn rất tin tưởng thế gian tuyệt đối không có mấy người có thể như hắn, có loại cơ hội như vậy.

Thế nhưng có thể phát tác bệnh dịch là toàn bộ quá trình.

"Đặng thái y, ông nói gì đi. Điện hạ thế nào?" Lý Ma Ma thấy Đặng thái y mặt mũi khiếp sợ, cả người cũng giống như tiến vào trong hầm băng, cả người lạnh lẽo.

"Bệnh dịch." Đặng thái y ép buộc mình tỉnh táo lại, hắn biết rõ mới vừa cảm thấy mạch chứng kết luận phải thật tốt, vậy là cả đời ông có duy nhất một thứ kinh nghiệm thần kỳ, gặp bệnh dịch này có một kinh nghiệm rất tốt, trong ngày thường, bệnh dịch xuất hiện, mọi người chỉ có thể thấy bệnh chứng sau khi bệnh dịch xuất hiện, nhưng không biết lúc ban đầu là từ địa phương nào bắt đầu phát tác lên, nhưng là bây giờ ông đã hơi biết một chút, nhưng còn không xác định, ông còn cần trở về thôi diễn một phen.

"Cái gì?" sắc mặt Trương Vân Nguyệt trắng bạch nhìn Đặng thái y, mà có cung nữ nhất gan trực tiếp "oành" một tiếng hôn mê bất tỉnh.

Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nhìn cung nữ té xuống đất: "Lôi nàng ta đi xuống, phong tỏa vườn Thúy Trúc, truyền tin tức cho hoàng thượng, nói hoàng thượng đổi một nhà khác, chúng ta đổi viện thì không được rồi, hiện tại chúng ta đi ra ngoài đều có thể ảnh hưởng đến người bên ngoài." Trương Vân Nguyệt rất tỉnh táo, ánh mắt Lý ma ma lấp lánh nhìn Trương Vân Nguyệt.

Lần trước điện hạ rơi vào trong hồ, nàng cũng tỉnh táo như vậy, tỉnh táo làm cho người ta cảm thấy hình như không phải một mẫu thân, mà chỉ là một người xa lạ, nhưng đợi đến Nhị Điện hạ tỉnh, nàng ngất đi mọi người mới biết, nàng không phải không lo lắng, nàng chỉ là quá lo lắng, căn bản cũng không yên tâm ngất đi.

Bên trong vườn Thúy Trúc, cung nữ theo Trương Vân Nguyệt phân phó làm việc, đồng thời đem tất cả vật trang trí bên trong vườn Thúy Trúc cũng lấy ra dùng nước nóng lau qua, coi như những thứ gia cụ kia không thể dùng nước nóng lau, cũng muốn dùng dấm cho lau một lần.

Hoàn hảo là bên trong vườn Thúy Trúc có giếng nước cùng phòng bếp nhỏ của mình, nếu không những chuyện này cũng không có cách nào làm.

Triệu Khải Hâm vốn ở bên trong thư phòng xử lý chính vụ, đối với Triệu Khải Dân đến, Triệu Khải Hâm cũng không có để ở trong lòng, Triệu Khải Hâm đối với Triệu Khải Dân chính là một đứa bé bị làm hư, không biết trời cao đất rộng.

Có thể lại để cho Triệu Khải Hâm không ngờ chính là thủ đoạn lần này của Triệu Khải Dân lại ác độc như vậy, đồng thời cũng rất bí ẩn.

Bệnh dịch a, tại sao lại truyền tiến tới? Còn có Triệu Khải Dân làm sao không bị lây? Triệu Khải Hâm chưa bao giờ cho là chuyện này là thiên tai, từ ám vệ được biết con trai duy nhất khỏe mạnh của mình bị bệnh dịch là lúc Triệu Khải Hâm cũng biết đây là hành động của Triệu Khải Dân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

"Cho người đi xem một chút An vương cùng An vương phi hiện tại đến những nơi nào, còn có đi thăm dò người của An vương vào biệt viện sau cùng làm cái gì. Thư từ 鸚鵡" Triệu Khải Hâm trong thư phòng ở viện mới phân phó nói, người của An vương vào bên trong biệt viện, thị vệ không có đạo lý nào lại cũng không có chú ý, như vậy chuyện rất kỳ quái.

"Hoàng thượng đã an bài xong xuôi rồi." Âm thanh Vương Kỳ cắt đứt suy nghĩ của Triệu Khải Hâm.

"Ừ." Triệu Khải Hâm lẳng lặng ngồi ở trên ghế, mắt không khỏi nhìn về phía vườn Thúy Trúc, ở trong đó có con trai của hắn, có đứa con trai mà hắn ký thác kỳ vọng cao, nhưng bây giờ con hắn bởi vì hành động của An vương mà gặp phải nguy hiểm!

Nghĩ tới đây, sát khí trong ánh mắt lạnh lùng của Triệu Khải Hâm chợt lóe lên. "Hoàng thượng, An vương cùng An vương phi sau khi vào biệt viện, An vương phi đi đến chỗ hoàng hậu, mà An vương là trực tiếp đến thư phòng, người vợ chồng An vương mang tới cũng không có làm sự tình đặc biệt gì." Âm vệ bẩm báo khiến sắc mặt Triệu Khải Hâm của lập tức trầm xuống.

"Nếu như hắn thật không hề làm gì cả như lời nói, hoàng nhi của trẫm làm sao sẽ không lý do bị bệnh dịch? Tra cho ta! Một chút đồ ăn cũng chớ bỏ qua cho!" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn ám vệ quỳ trên mặt đất.

"Vâng" ám vệ lẩn nữa rồi đi thư phòng.

Tê Phượng cư, hoàng hậu nghe được người phía dưới truyền đến tin tức, cả người sùng sốt, mặc dù nàng hoài nghi An vương muốn làm chút gì, lại không nghĩ rằng An vương thế nhưng muốn dùng bệnh dịch kéo chết cả người của biệt viện!

Hoàng hậu cũng không nhận ra An vương lại hao phí công phu đem bệnh dịch dẫn vào Bắc Uyển, chỉ vì hại Triệu Thiên Sâm, một đứa con nít một hai tuổi của Hoàng đế! Mục đích cuối cùng của hắn rõ ràng chính là vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này, chỉ cần tính mạng Triệu Khải Hâm không còn, vậy sau này đăng vị có thể là hắn.

Dù sao Triệu Khải Hâm tổng cộng có hai đứa con trai, hiện tại hai đứa con trai này đều ở bên trong biệt viện. Nếu như phụ tử ba người họ chết bởi bệnh dịch, đó cũng không phải là chuyện không thể nào không đúng.

Hoàng hậu hiểu thêm chính là, trận bệnh dịch này nếu là bùng phát trên toàn diện, mình cũng sẽ chạy không thoát! Hoàng hậu cũng không muốn chết!

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cầu kiến." Triệu Khải Hâm đang bên trong thư phòng chờ đợi tin tức ám vệ, nghe được Vương Kỳ bẩm báo hoàng hậu tới, nhủ nhủ này, hắn hiện tại khá là phiền não cũng không muốn thấy nữ nhân hậu cung.

"Tuyên." Triệu Khải Hâm đề xuống phiến nào trong lòng, quyết định gặp hoàng hậu một lần.

"Tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi, hoàng hậu thế nào không có ở trong viện nghỉ ngơi, lúc này ra ngoài đi lung tung rất nguy hiểm." Triệu Khải Hâm nhìn hoàng hậu nói, quần áo trên người Hoàng hậu rất mộc mạc, có thể thấy được nàng ta hiện tại rất căng thẳng chuyện bệnh dịch, cũng chẳng có bao nhiêu tâm tư dùng đồ trang điểm.

"Hoàng thượng, chuyện bệnh dịch trọng đại như thế, thiếp thân làm sao có thể nghỉ ngơi được?" Hoàng hậu nhìn chăm chăm Triệu Khải Hâm, mặt mày không che giấu được sầu lo.

Triệu Khải Hâm khoát khoát tay: "Hoàng hậu trở về đi thôi, trăm biết người lo lắng cái gì, chỉ là hôm nay thái y đều ở đây sửa trị, hơn nữa trăm đã để người đi xử lý, người không cần lo lắng."

Hiện tại chỉ có thể mong đợi bọn thái y có thể tìm ra thuốc trị liệu bệnh dịch, như vậy cũng sẽ không có chuyện, nếu là vẫn tìm không ra thuốc này, chỉ sợ mọi người yêu phải để lại bên trong biệt viện này rồi.

"Thái hậu nương nương giá lâm!"

Triệu Khải Hâm vừa nghe âm thanh ngoài cửa, trực tiếp từ trên ghế nhảy dựng lên: "Mẫu hậu, ngài vì sao lại tới?" Triệu Khải Hâm không đồng ý nhìn Thái hậu, Thái hậu thân thể bây giờ còn rất suy yếu, lúc này đi khắp nơi rất dễ dàng lây bệnh dịch đó a.

"Ai gia không có yếu như vậy, nói một chút chuyện lần này đến cùng là có chuyện gì xảy ra." Thái hậu kiên nghị nhìn Triệu Khải Hâm, mặc dù bà biết không nhiều lắm, nhưng là từ cung nữ cùng nội thị nơi đó nghe được đôi câu vài lời cũng có thể nghe ra đại khái tình huống lần này.

"An vương động thủ." Triệu Khải Hâm nhìn mẫu hậu mình, cũng không có giấu giếm, mẫu hậu mình bây giờ mặc dù đã mặc kệ chuyện trên triều đình rồi, nhưng khôn khéo vẫn còn.

"Người sắp xếp xong xuôi sao?" Thái hậu nhìn Triệu Khải Hâm, trong lòng rất là đau lòng con trai của mình, chuyện lần này vô luận kết quả như thế nào, đối với nhi tử mà nói đều là một đả kích.

Suy nghĩ một chút, biệt viện này là của mình Triệu Khải Hâm, nhưng người của An vương đến biệt viện này, cũng chỉ là thời gian mấy tiếng, lại làm thành chuyện hại tánh mạng người, đây không phải là đả kích thì là cái gì?

"Mẫu hậu, không có chuyện gì, nhi tử có thể chịu đựng được." Triệu Khải Hâm cười nói, chỉ là ánh sáng lạnh trong mắt cũng là sáng loáng, hẳn đã tra được người lần này trợ giúp An vương là ai rồi, lại là lần này mới xin tiên sinh, khó trách bệnh dịch này bắt đầu từ trên người đứa bé.

Thái hậu không có nói cái gì nữa, chỉ là nhìn bài biện trong thư phòng Triệu Khải Hâm. "Trước tiên đem tất cả đồ trong thư phòng đều cho nấu một lần, cũng không biết này An vương để lại bệnh dịch rốt cuộc là cái thứ gì, có phải hay không cho đứa bé ăn hết sẽ không có."

Trong lòng Thái hậu thật ra thì rất hy vọng là cái loại đó ăn vào sẽ không có gì, lời như vậy ít nhất có thể bày tỏ hiện tại ngọn nguồn bệnh dịch chỉ có vườn Thúy Trúc.

"Mẫu hậu, đã tra ra được, ngọn nguồn bệnh dịch cũng không phải ăn, là mấy bộ y phục, chỉ là cụ thể vài món cũng không rõ ràng, theo như tiên sinh đã tự vận." Triệu Khải Hâm cau mày, nàng thật là không ngờ mời tiên sinh lại là tử sĩ của An vương!

Thái hậu nghe xong sắc mặt càng thay đổi: "Hoàng đế, người bên cạnh người, có hay không xảy ra vấn đề?"

Thái hậu đối với hai mẹ con An vương là kiêng kỵ, có thể nói nếu như không phải là sau khi tiên hoàng đế mình có vấn đề, Thái hậu là không đầu lại này hai mẹ con người, không phải nói Thái hậu không được, cũng không phải là nói Thái hậu không có thủ đoạn, chỉ là Thái hậu dung mạo không bằng mẫu phi An vương, tính khí Thái hậu cũng là tương đối mạnh cái chủng loại kia..., ở hiện đại đó chính là một kiểu nữ cường nhân. Đừng hòng cái này tra.

Tiên hoàng vừa đúng không thích loại hình này, cho nên phải nói ở phương diện này, đầu thắng mẫu phi An vương thật sự là không thể nhịn. Mẫu phi An vương không chỉ có diện mạo tuyệt mỹ, hơn nữa biểu hiện ra phong cách rất là nhu hòa, toàn bộ là một nữ nhân khéo hiểu lòng người, tuyệt mỹ hiền lành, không có mấy cái nam nhân không thích.

Triệu Khải Hâm biết Thái hậu đang lo lắng cái gì, lắc đầu một cái, Triệu Khải Hâm đối với người bên cạnh mình còn là tín nhiệm, người bên cạnh hẳn mỗi nội thị cùng cung nữ đều là trải qua tầng tầng chọn lựa mới đến bên người hắn, tra những người này không chỉ có riêng là tra chính vòng giao tế của bọn hắn, còn có tổ tông ba đời bên trong người quen biết, như vậy tra xuống đều không có vấn đề, mới có thể đến bên cạnh hắn.

Về phần cô nhi gì đó, ngược lại không phải là Triệu Khải Hâm lựa chọn đối tượng, bối cảnh cô nhi quá dễ dàng nguy tạo, người như vậy rất không an toàn.

Hắn, Triệu Khải Hâm dù sao cũng là hoàng đế, ngược lại là thành viên những gia tộc kia mới phải bị Triệu Khải Hâm lựa chọn đối tượng. Lựa chọn người hầu hạ cùng lựa chọn ám vệ là không giống nhau, ám vệ gì đó không ai biết đây là chọn ám vệ, kẻ địch cũng không có biện pháp tại mặt này gian lận.

"Mẫu hậu yên tâm, người bên cạnh nhi tử tự nhiên là tốt, người bên cạnh mẫu hậu, nhi tử cũng tra xét, cũng không có vấn đề."

Thái hậu nghe nói như thế không lý do nghĩ đến đoạn thời gian trước thanh tra, bà thế nào cũng không có nghĩ đến bên người của bà thế nhưng thật sự có gian tể, hơn nữa còn không ít, cũng may nhất đẳng cung nữ cùng nhị đẳng cung nữ cũng chưa có xảy ra vấn đề.

Tuy vậy, trong lòng hai người Thái hậu cùng Triệu Khải Hâm đối với mẹ con An vương cũng rất là cảnh giác, phải biết những người đi theo bên cạnh Thái hậu, như những tam đẳng cung này đều là Triệu Khải Hâm sau khi thành Hoàng Đế tuyển, dưới tình huống như thế vẫn khiến mẹ con An vương tìm cơ hội tặng ba người vào, nhưng hoàn toàn đánh mất mũi của Thái hậu.

Uổng Thái hậu cả đời khôn khéo, lại không bảo vệ tốt trước hành động của mẹ con An vương.

Mà Triệu Khải Hâm càng là, khi hắn cảm thấy hậu cung cơ bản đã bị hắn khống chế, thời điểm sau khi trong cung tự nhiên xuất hiện mấy gia tể của kẻ địch lớn nhất, tiếp có xuất hiện chuyện cung nữ nội thị tiền triều, xem như đem đá kích Triệu Khải Hâm.

"Hoàng thượng cũng phải chú ý nghỉ ngơi, tin tưởng An vương bọn họ không thể nào chỉ ở chỗ này đem đến bệnh dịch, nhân tiện xác định ngọn nguồn chuyện lần này. Dù sao bệnh dịch cũng không phải chưa có biện pháp tốt, chỉ cần có thái y có dược liệu."

Thái hậu nói tới chỗ này cùng Triệu Khải Hâm hai người liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rồi, An vương đây là chuẩn bị khống chế dược liệu rồi !

"Xem ra dược liệu chỉ có thể thông qua mật đạo vận tiền vào." Triệu Khải Hâm hơi híp mắt nói.

"Thật may là." Thái hậu cũng nghĩ đến mật đạo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Thái y bên kia, tin tức như thế nào?" Sau khi xác định nhi tử tạm thời không có việc gì, Thái hậu ngược lại quan tâm tới đứa cháu thông minh lanh lợi đó.

"Còn không có tin tức truyền đến." Triệu Khải Hâm lắc đầu một cái, thái y hiện tại không có cách nào rồi đi vườn Thúy Trúc, tất cả tin tức đều là thái y nói cho Vương Kỳ bên ngoài sân, sau đó Ngụy Đình, sau Ngụy Đình bẩm báo cho hắn. Hiện tại đoán chừng thái y vẫn còn hội chẩn.

Ở trong vườn Thúy Trúc, Trương Vân Nguyệt lẳng lặng ngồi ở trước giường nhìn sắc mặt tái nhợt của nhi tử nằm ở trên giường không nhúc nhích, tâm giống như là bị dao đâm không ngừng cắt, hô hấp của nàng cũng khó khăn, cũng biểu hiện tinh táo trên mặt Trương Vân Nguyệt hoàn toàn không giống nhau, trong đầu của nàng lẫn lộn chính là đối với vợ chồng An vương còn có hận của Lê sung nghi.

Về phần tại sao bao gồm có cả Lê sung nghi, Trương Vân Nguyệt cảm thấy nếu như lúc ấy không phải Lê sung nghi xuất hiện, nàng đã sớm tìm được phương pháp rồi đi, đều là Lê sung nghi cùng An vương phi gây gổ cho nên nàng mới không có kịp thời trở lại bên người nhi tử.

"Thái y, hoàng nhi như thế nào?" Trương Vân Nguyệt nhìn bọn thái y kết thúc bắt mạch, tụ tập cùng nhau thảo luận bệnh tình này, nhưng khi nhìn bộ dạng bọn thái y giữ kín như bưng, nóng lòng không thôi, nhưng cũng không làm được cái gì, chỉ có thể thúc giục bọn thái y đem bệnh tình chi tiết nói cho nàng biết.

"Nương nương, nhị hoàng tử điện hạ thân thể trong ngày thường nuôi rất tốt, cho nên bệnh dịch phát tác, mặc dù gấp và lại nghiêm trọng, nhưng cũng không phải là cứu không được, theo Đặng thái y vừa mới nói, nhị hoàng tử điện hạ trong quá trình bệnh dịch phát tác, kết luận mạch chứng, phương thuốc chúng ta đã thảo luận tốt lắm."

"Đã như vậy các người còn do dự cái gì? Nhanh lên một chút viết phương thuốc, cho người đi lấy thuốc a!" Trương Vân Nguyệt nhìn từng người một đứng ngốc ở đó cảm thấy lửa giận ở ngực sôi trào.

"Nương nương, phương thuốc có, nhưng dược liệu không có a!" Đặng thái y bắt đầu dĩ nói, nếu không phải là như thế bọn họ đã sớm đi lấy thuốc.

"Cái gì? Thế nào trở về không có dược liệu? ! Làm sao có thể, lần này chúng ta xuất cung, lúc đó không phải mang theo rất nhiều dược liệu sao? !" Trương Vân Nguyệt khiếp sợ nhìn đám người Đặng thái y.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Nhóm thái y khổ sở nhìn qua nhìn lại giữa Trương Vân Nguyệt và bảo bảo đang nằm trên giường, cuối cùng mọi người cùng nhau nhìn Đặng thái y, hiển nhiên là muốn Đặng thái y giải thích với Trương Vân Nguyệt chuyện này rồi. Cuối cùng Đặng thái y cũng bắt đầu dĩ nói: "Nương nương, không phải là không có dược liệu, mà là thiếu một vị thuốc. Không có loại thuốc này, thuốc sẽ không có hiệu quả."

Câu nói của Đặng thái y không khác nào một tiếng sét giữa trời quang, chuyện này là như thế nào? Có cách chữa nhưng lại thiếu thuốc? Đây là biệt viện của hoàng đế mà! Sao lại thiếu thuốc?

"Đặng thái y, ta nhớ không lầm thì đây là hoàng thượng biệt viện, tuy coi như là hoàng thượng không tới hằng ngày, nhưng trước khi đi hoàng thượng cũng đã cho người truyền tin nói rõ là muốn tới đây, hơn nữa cũng đã cho người sửa sang chuẩn bị chu đáo nhưng chuyện bên đây, thế mà những người này lại không nghĩ tới chuyện chuẩn bị dược liệu? Lại còn là loại thuốc đặc biệt dùng để trị liệu bệnh dịch này hay sao?" Trương Vân Nguyệt nghĩ chuyện thiếu thuốc này chỉ sợ là có liên quan đến sự xuất hiện của An vương rồi.

Bàn tay An vương thật đủ dài, thậm chí ngay cả trong biệt viện của hoàng thượng cũng có người của hắn, chuyện này rõ ràng cho thấy được lúc ban đầu Hoàng đế kiến tạo biệt viện để nghỉ ngơi này An vương cũng đã quyết định có chủ ý muốn đối phó Triệu Khải Hâm rồi.

Trương Vân Nguyệt cũng đã hỏi qua, cái biệt viện này được xây dựng vào lúc Triệu Khải Hâm chưa trở thành Hoàng đế, lúc đó mà An vương cũng đã nghĩ tới chuyện muốn đối phó hắn, xem ra nếu tên An vương này lên làm Hoàng đế, chỉ sợ mệnh của Triệu Khải Hâm cũng đừng mong bảo toàn.

Nhưng nếu suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ý tưởng của An vương cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thân phận của Triệu Khải Hâm cao hơn hắn, hơn nữa Triệu Khải Hâm còn là con trai trưởng, không có đạo lý nào mà lúc con trai trưởng còn sống lại cho con thứ lên kế vị không đúng sao? Dĩ nhiên nếu như lúc tiên hoàng còn sống có lập thánh chỉ minh xác rõ ràng là truyền ngôi cho An vương vậy thì chuyện lại khác à.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc một hồi, "Kê đơn thuốc, rồi đi mua thuốc."

"Vâng" Bọn thái y cũng cùng chung suy nghĩ như vậy, phương thuốc nhất định phải kê ra, thuốc kia cũng nhất định phải mua cho bằng được, dù sao hoàng thượng với bọn họ đều phải cùng nhau còn ở lại bên trong biệt viện này rồi, sức khỏe bọn họ cũng không phải là tệ, nhưng cũng không thể bảo đảm bọn họ thật sự sẽ không bị lây bệnh dịch. Đến lúc đó không phải là cần có dược liệu cứu mạng sao?

Đặng thái y đem phương thuốc đưa cho Ngụy Đình đang đứng ở ngoài cửa coi chừng, Ngụy Đình mang theo phương thuốc rời khỏi vườn Thúy Trúc, đi tới viện Xuân Hòa chỗ hiện tại Triệu Khải Hâm đang ở tạm.

Báo cáo tình hình rõ ràng "Hoàng thượng, nhóm thái y đã viết ra phương thuốc, nhưng trong đó lại thiếu dược liệu." Sau khi nói xong Ngụy Đình đem phương thuốc đưa cho Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm vừa nghe đến chuyện thiếu dược liệu, không cần nghĩ cũng biết khẳng định là bút tích của An vương rồi.

"Người đi mua." Triệu Khải Hâm phân phó.

Chuyện mua thuốc một mặt Triệu Khải Hâm công khai phân công một số người đi mua, một mặt trong bóng tối âm thầm đất an bài một số người nữa, những người đi mua công khai coi như là hấp dẫn đám người của An vương chú ý, còn chuyện đi mua được thuốc thì chủ yếu là dựa vào những người âm thầm băng rừng thành công đi tìm được dược liệu tốt nhất về.

Sau khi Triệu Khải Hâm an bài xong vẫn ngồi trong thư phòng, trong lòng suy nghĩ tính toán lần này của An vương nói chung hắn cũng nắm chắc mấy phần.

Bên trong vườn Thúy Trúc.

"Vẫn chưa mua về được sao?" Trương Vân Nguyệt nhìn cổng tò vò trống rỗng của viện, trong lòng rất nôn nóng.

"Nương nương, từ biệt viện đi đến thành trấn gần nhất ngựa tốt chạy cũng phải mất ba giờ, cả đi cả về cũng mất sáu giờ, bây giờ mới qua nửa giờ, cũng không nhanh như vậy." Lý Ma Ma cũng lo lắng Trương Vân Nguyệt giống mình nói.

Trương Vân Nguyệt nghe lời Lý Ma Ma nói rồi cau mày, "Ngựa tốt? Người cảm thấy người của An vương biết chuyện lại không tạo ra một chút ngăn trở mà để bọn họ dễ dàng đi ra ngoài mua được thuốc sao? Không được, chỉ dựa vào dược liệu mà nói chỉ sợ bệnh tình bảo bảo sẽ vì chậm trễ mà chuyển biến xấu mất."

Trương Vân Nguyệt coi như chưa từng trải qua những chuyện này, nhưng kiếp trước cũng đã xem qua nhiều tiểu thuyết phim truyền hình như vậy những cái này cũng không phải xem không, đây là kế sách gì vẫn có hiểu biết nhất định.

Lý Ma Ma suy nghĩ một chút cũng cảm thấy Trương Vân Nguyệt nói chính xác, nhưng bây giờ có thể làm gì chứ? Họ chỉ có thể đợi.

"Đặng thái y ở chỗ nào?" Trương Vân Nguyệt nghĩ tới một vài biện pháp vật lý trị liệu không dùng thuốc, nàng chuẩn bị dùng một chút.

"Ồ gian phòng bên cạnh của điện hạ." Đây là bệnh dịch, ai cũng quý trọng tánh mạng của mình, nhưng mọi người đều rất rõ ràng bệnh dịch lần này lại phát tác từ bên trong biệt viện, bọn họ cho dù muốn rời khỏi đây cũng là không thể được, vậy còn không phải là chỉ còn cách tận lực chăm sóc thật tốt cho nhị hoàng tử.

Nếu nhị hoàng tử chuyển biến tốt, nói không chừng nguyên nhân gây bệnh cũng sẽ biến mất, ngược lại bọn họ có thể thần nhiên sống sót.

"Đặng thái y."

"Nương nương, vì sao ngài lại tới đây?" Tất cả các thái y ở bên trong bao gồm Đặng thái y khi nhìn thấy Trương Vân Nguyệt tiến vào đều đứng lên.

"Các vị thái y chắc cũng biết từ chỗ biệt viện này đến thành trì gần đây nhất tính cả đi cả về nhanh nhất cũng mất sáu giờ, mà nếu như trên đường có

chuyện gì xảy ra, hoặc là trước đó An vương đã cho người mua hết dược liệu ở đây, vậy chờ tới lúc mang được dược liệu trở về thì thời gian sẽ dài hơn rất nhiều, thời gian lâu như vậy, trong tình huống hoàn toàn không có dược liệu chữa trị không biết thân thể bảo bảo có thể có đủ sức chống chịu với bệnh dịch này hay không hoặc do vậy mà ảnh hưởng đến tình mạng chuyện này cũng không thể nói trước.

Ta không muốn đi đánh cuộc với những khả năng này, các vị thái y có phương pháp nào mà không cần dược liệu vẫn có thể ức chế bệnh tình không? Ít nhất có thể bảo đảm bảo bảo nhất định có thể đợi đến khi người mang dược liệu trở lại mới được." Trương Vân Nguyệt nghiêm túc phân tích với các vị thái y.

Các vị thái y vốn cũng lo lắng chuyện này, nhưng bọn họ không thể nói ra được, chỉ sợ ngược lại nếu nhị hoàng tử thật sự xảy ra chuyện gì, bọn họ lại mang trên lưng cái danh tiếng nguyên rủa hoàng tử. Hôm nay lại do mẩu phi của nhị hoàng tử tự mình nói ra những vấn đề này thì không sao rồi.

"Chuyện này. . . ." Các vị thái y liếc nhìn nhau, loại phương pháp này có thì có, nhưng có hiệu quả hay không thì không ai biết. Dù sao những phương pháp này dùng trên người một số người thì thành công nhưng dùng trên người một số người khác thì lại thất bại.

"Hà thái y người nói, ta biết ở đây người trên phương diện nhi khoa thì tương đối am hiểu hơn." Trương Vân Nguyệt chỉ Hà thái y nói.

Hà thái y suy nghĩ một chút nói một phương pháp, bệnh dịch này từ lúc phát bệnh ban đầu nóng lên rồi về sau dần dần chuyển thành suy kiệt nội tạng. Hiện tại nhị hoàng tử đang trong giai đoạn nóng lên, nếu như có thể khống chế được nhiệt độ.

Nóng lên sau đó suy kiệt nội tạng?

"Nương nung nóng lên là hiện tượng biểu hiện ra bên ngoài thân thể, nội tạng suy kiệt mới là nguyên nhân thực sự, dĩ nhiên trừ hai triệu chứng biểu hiện ra bên ngoài này, còn có những triệu chứng khác, như thân thể nổi bọ mủ thôi rửa những thứ này đều là triệu chứng." Hà thái y thấy Trương Vân Nguyệt hình như có chút không hiểu căn nguyên phát sinh bệnh dịch, thì nhanh chóng mở miệng giải thích lần nữa.

Thật ra thì bệnh dịch này quan trọng nhất không phải là hai triệu chứng biểu hiện ra bên ngoài thân thể, mà nghiêm trọng nhất chính là chuyện nội tạng suy kiệt, hơn nữa còn là bệnh dịch có tính lây lan rất cao. Chỉ cần người nào đó sơ ý tiếp xúc thân thể với trang phục hay vật dụng mà người bị nhiễm dịch bệnh đã dùng qua sẽ có nguy cơ lây lan rất cao.

Mà sau khi bọ mủ vỡ ra thậm chí chỉ cần da hơi tiếp xúc một chút xú với nước mũi này thì sức khỏe dù có tốt cũng sẽ bị lây bệnh, mà nguyên nhân truyền nhiễm cụ thể của bệnh dịch này là gì cũng không ai biết.

"Ta biết rồi, có thể dùng rượu mạnh hay không?" Trương Vân Nguyệt nhìn các vị thái y nói.

Nội tạng suy kiệt năng không có cách nào ngăn chặn, nhưng hạ thấp nhiệt độ vẫn có thể làm được.

"Có thể dùng, hơn nữa rượu mạnh này còn có tác dụng khử độc rất tốt, một bên còn có thể ức chế những bọ mủ bên ngoài thân thể vân vân." Nhưng loại rượu mạnh này cũng không hiệu quả là mấy.

Ở niên đại này người ta thường thích rượu có cồn từ khoảng 10 độ trở xuống từ trái cây mà ủ thành rượu, rượu mạnh tuyệt đối hiếm thấy.

Trương Vân Nguyệt nghe thấy biệt viện này thậm chí ngay cả rượu mạnh cũng không có, trong lúc nhất thời trong lòng có một loại cảm giác vô lực, tại sao thứ gì cũng không có?

Cảm giác vô lực mới vừa dâng lên liền bị Trương Vân Nguyệt cường ép trấn áp lại, hiện tại nàng phải kiên cường, con trai của nàng vẫn đang chờ nàng giúp đỡ, nàng không thể gục ngã!

"Cát!" Trương Vân Nguyệt nhớ lại cái phương pháp xử lý vừa đơn giản nhất cũng vừa phức tạp nhất này.

Đầu tiên là cho người bên phòng bếp đến học cách cất rượu, mấy thái y thấy Trương Vân Nguyệt nỗ lực nghĩ biện pháp chữa trị cho con của mình, cái bộ dạng đầm đìa kia khiến cho mấy vị thái y vô cùng bội phục. Lần này bọn họ đến biệt viện đột nhiên gặp phải bệnh dịch này, nếu nói không hoảng loạn đó là chuyện không thể nào, nhưng bọn họ là thái y, hơn nữa người mắc phải bệnh dịch lần này lại là thành viên hoàng thất, ngay cả cơ hội cho họ trốn tránh cũng không có!

Trải qua một hồi cố gắng cuối cùng cũng lấy được một ít rượu có độ mạnh tương đối cao, bên này Trương Vân Nguyệt chăm sóc đứa bé, bên kia sau khi Triệu Khải Hâm biết được tác dụng của rượu mạnh mà trong biệt viện lại thiếu rượu mạnh, cũng liền cho người làm theo cách của Trương Vân Nguyệt bắt đầu ‘ chế luyện ’ cất rượu mạnh.

Trong Xuân Hòa viện, Triệu Khải Hâm ngồi ở trong phòng.

"Hoàng thượng, An vương cùng An vương phi đã trở lại Kinh Thành, Quý Thái phi cũng đã xuất cung bây giờ cũng đang ở trong vương phủ."

"Ừ."

"Nhưng đồ mà trăm bảo các người chuẩn bị cũng đều chuẩn bị xong?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói.

"Dạ, đã chuẩn bị xong toàn bộ."

"Được, phân phó người, động thủ." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói. Ánh sáng lạnh trong mắt khiến ám vệ quỳ trên mặt đất không nhận được run lên.

An vương muốn đối phó hắn, hắn cũng không thể cứ vậy mà vẫn làm ngơ không động thủ, trước kia không động thủ chính là chờ An vương động thủ trước, hắn Triệu Khải Hâm đã là Hoàng đế rồi, nếu như lúc trước mình ra tay động thủ trước, chỉ sợ những kẻ thù sinh tri thức lại dùng nước miếng nói chết hắn!

Mặc dù Triệu Khải Hâm cũng không quá quan tâm những chuyện mà mấy tên văn nho nhà sĩ kia nói ra, nhưng dù sao tầng lớp nho sinh vẫn là tầng lớp định hướng cho phần lớn dư luận trong thiên hạ, hắn cũng không muốn chỉ vì một An vương mà làm mất dân tâm đối với mình, huống chi trong hoàng thất những kẻ muốn làm hoàng đế cũng không phải chỉ có mỗi tên An vương này.

Triệu Khải Hâm nghĩ tới chuyện mà mình đã sắp xếp, sắp xếp của hắn thật ra thì cũng rất đơn giản, hắn cũng không muốn ngay lập tức giết chết An vương, dĩ nhiên Triệu Khải Hâm cũng sẽ không làm mấy cái chuyện ám sát kia.

Nữ nhân trong phủ của An vương phủ cũng rất nhiều, trong đó cũng không thiếu những nữ nhân có thân phận địa vị đều không kém ai. Hiện tại phụ thân của các nàng ở trên triều đình cũng có địa vị nhất định, nếu như những nữ nhân này không phải là vào An vương phủ mà là vào các phủ đệ bình thường con em của nhà thế gia không chừng đều có thể làm chánh thê.

Chỉ tiếc lại bị An vương coi trọng, không phải là không có nữ nhân thăm hận An vương, dĩ nhiên vào thời đại bây giờ loại nữ nhân này thật sự cũng ít, loại tư tưởng xuất giá tòng phu này vốn đã ăn sâu bén rễ.

Nhưng chỉ cần có một người thôi cũng đã đủ cho Triệu Khải Hâm lợi dụng, nhờ sự tiếp tay của nữ nhân kia Triệu Khải Hâm cũng đã cảm không ít người ở trong vương phủ, hiện tại những người này liền có thể dùng tới rồi! Khiến hậu viện An vương phủ rối loạn, để xem hắn có bao nhiêu thời gian rảnh mà đi trông nom những chuyện khác.

Hiện tại An vương ngay cả một đứa con trai cũng không có, trong này tự nhiên có công lao của Triệu Khải Hâm, nữ nhân ghen tỵ vốn rất đáng sợ, chiêu này Quý Thái phi có thể sử dụng làm sao hắn lại không thể dùng chứ?

Không quá ba ngày chuyện ở hậu viện An vương phủ liền truyền khắp cả Kinh Thành.

"Các người nói thử xem vị An vương này đã quản lý hậu viện như thế nào vậy? Tề gia trị quốc bình thiên hạ, nhà mình mà cũng cũng thống trị không được, làm thế nào mà quản lý được chuyện triều chính chứ?"

"Có ai không biết chứ, chỉ ngăn ngừa trong vòng một tháng đã chết hết năm thị thiếp, cũng một trăm phi, chắc chắn, hậu viện này thật là đủ loạn."

"Ồ đây có người nào lại không biết trong hậu viện của An vương ngay cả một đứa bé cũng không có chứ."

Hết chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

"Chao ôi, người không nói thì ta cũng không có chú ý đến. Nghĩ lại thật đúng là, tin tức mang thai truyền ra ngoài cũng rất ít, An vương phi này cũng thật là lợi hại."

..... Các loại cảm thán bắt đầu điên cuồng lưu truyền ở Kinh Thành, vốn là đương Kim Hoàng Đế thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước là một chuyện cũng có thể coi như là danh chính ngôn thuận, nhưng do cũng chỉ mới tiếp quản chuyện triều chính, hơn nữa sau lưng còn có các kẻ thù chính trị quấy rối, mới khiến Triệu Khải Hâm chưa tung ra bất kì thủ đoạn gì.

Nhưng thật sự, Triệu Khải Hâm tuyệt đối có thể coi là minh quân, chỉ có điều hiện tại trên triều đình các thế lực quấy rối còn chưa quét sạch mà thôi. Triệu Khải Hâm là một người không phải không dung nạp các thế lực khác, làm một Hoàng đế, có vây cánh bảo vệ là tốt, trên triều đình nói tất cả đều là vây cánh của hoàng đế là một điều Triệu Khải Hâm không dám nghĩ tới.

Mỗi người đều có lợi ích của bản thân mình, triều đình chính là một tập thể kết hợp với nhau vì lợi ích, tất cả sự tồn tại của các thế lực tập đoàn Triệu Khải Hâm tuyệt đối sẽ không ngăn cản, chỉ cần không làm những việc gây nguy hại cho dân chúng, làm cản trở mệnh lệnh của hắn ban xuống, được như vậy thì tốt rồi.

Bên trong cung Tiên Lâm Triệu Khải Hâm ở trong thư phòng nghe thủ hạ báo cái tin tức, nở nụ cười.

Bản thân những lời đồn đại này không có gì đáng dùng, nhưng là cứ lưu truyền từng chút từng chút một, tích lũy tới một trình độ nhất định thì về sau tuyệt đối có thể ảnh hưởng tới hình tượng của An vương trong mắt dân chúng, như vậy khi An vương khởi binh tạo phản sẽ không có quá nhiều người ủng hộ hắn.

"Hoàng thượng, An vương có hành động."

"A, rốt cuộc phản ứng kịp rồi sao? Là quân sư bên cạnh hần?" Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, đối với tin tức của ám vệ một chút cũng không có cảm thấy kỳ quái.

"Dạ, người nằm vùng hồi báo, lúc ban đầu An vương cũng không để tâm đến những lời đồn đãi trong Kinh thành, sau đó quân sư mang theo An vương chạy quanh một vòng khắp kinh thành xong rồi An vương mới thay đổi thái độ, hiện tại An vương chuẩn bị tung lời đồn đại đã kích hoàng thượng." Ám vệ đối với vị quân sư cổ chấp kia của An vương cảm thấy thật không thể hiểu nổi, An vương không phải dòng chính thất, quân sư kia dù sao cũng là người chịu sự giáo dục của Nho giáo chính thống, sao lại

Triệu Khải Hâm nghe ám vệ nói, nhú nhú mày.

"Tiếp tục giám thị phủ An vương, còn có những người khác cũng không được lơ lửng." Triệu Khải Hâm đối với tình huống bên trong Kinh Thành cũng có suy đoán nhất định, chỉ là hành động của những người đó rốt cuộc có thể nhất định không.

"Vâng"

Trong Kinh Thành gần đây mới xuất hiện một lời đồn đại, lời đồn này là về Đường Kim hoàng thượng, nói là hoàng thượng không chuyên cần với việc triều chính, vào mùa đông lại đi nghỉ ở biệt viện, đến biệt viện rồi cũng không để cho quan viên đem tấu chương đưa đến biệt viện, hần như vậy là không quan tâm gì đến vương triều Cảnh Hy.

Đối với lời đồn đại này, các đại thần trên triều đình dĩ nhiên là hết sức phủ nhận, mặc dù bọn họ không hiểu tại sao hoàng thượng cũng không để cho bọn họ tới biệt viện báo cáo tình hình triều chính, nhưng là tất cả tấu chương cũng có chuyên gia đưa đến biệt viện hơn nữa hoàng thượng sửa chữa phê chuẩn xong sẽ chuyển tới tay bọn họ.

Đương nhiên đại thần rất nhiều, có phản bác tự nhiên cũng có đồng ý, những người này là ai chống lưng.

Đối với những người do An vương chống lưng, đây tuyệt đối là một tin tức tốt, cho dù là bọn họ biết lời đồn đãi là giả, nhưng không có nghĩa là người dân cũng không tin nha?

"Chuyện lần này rốt cuộc là gì ta tin rằng các người cũng có cùng suy đoán như ta, chỉ là hoàng thượng hiện tại cũng không để cho chúng ta tới biệt viện. Mà những lời đồn đãi xôn xao trong Kinh Thành hoàng thượng cũng không có động tĩnh ra mặt xử trí gì cả, chỉ sợ bên chỗ hoàng thượng đã xảy ra chuyện." Nói chuyện là Lưu Tân Lập Lưu Thượng Thư, Lưu Thượng Thư là chủ nhân của Lưu gia.

"Lời này của Lưu Thượng Thư là có ý gì? Cái gì mà hoàng thượng đã xảy ra chuyện? Lòng ngài đang hoài nghi cái gì? Lại nói ra loại lời nói nhiễu loạn lòng quân như vậy?" Chất vấn lời vừa rồi của Lưu Tân Lập chính là Liễu Tề Hình, phụ thân của Liễu Như Yên.

"Liễu tướng quân chẳng lẽ cảm thấy ta nói không đúng sao? Nếu là hoàng thượng vẫn tốt, làm sao lại không ra ngoài gặp người như vậy?" Lưu Tân Lập nhàn nhạt liếc Liễu Tề Hình, trong lòng đối với cái vị Tướng quân đem nữ nhi đưa vào cung thật sự là coi thường, huống chi mới thời gian trước nữ nhi của ông ta còn vừa bị giáng chức.

"Lưu Thượng Thư, có phải ngài đã quên qua tấu chương vừa rồi của ngài còn bút tích phê chuẩn của hoàng thượng đích thân viết? Chữ này mười phần lực, có thể thấy rõ hoàng thượng không có vấn đề gì." Lần này phản bác lại lời của Lưu Tân Lập, là Tả Tướng.

"Tả Tướng đại nhân ngài nếu cũng cảm thấy hoàng thượng không có việc gì, vậy thì chính là không có việc gì." Lưu Tân Lập thấy Tả Tướng Hoa Hồng Khải trên mặt đã lộ ra vẻ không vui liền nhún vai một bộ dáng không sao cả, đối với Lưu Tân Lập thì trong hậu cung cũng không có nữ nhi của ông ta, cho dù là đổi thành một người khác làm hoàng đế, hoàng đế mới cũng sẽ không bắt giam ông ta, dù sao cho dù là người tạo phản thì cũng cần người để quản lý quốc gia, này quan viên quản lý của quốc gia chẳng lẽ người thật muốn tuyển từng người một từ dưới lên sao? Chỉ sợ tới lúc đó thì quốc gia đã sớm diệt vong rồi.

Thời điểm này tất nhiên sẽ cần tới sự ủng hộ của một số lão thần.

Tính toán của Lưu Tân Lập người ta không thể không biết, nhưng mà bây giờ, tất cả mọi người không có nói, dù sao có cái này có loại tính toán này không chỉ có mỗi mình Lưu Tân Lập, chân chính trung thành với vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này đương nhiên không phải là không có, nhưng vào lúc này lại không nói bất kỳ điều gì, bọn họ hơn nữa vẫn là trầm mặc nhìn những đại thần xung quanh kia hành động, sau đó bẩm báo lại với Triệu Khải Hâm thôi.

Lí Mặc là thành viên mới của phái bảo hoàng (bảo vệ hoàng đế), sau lưng không có thế gia ủng hộ, tài hoa rất tốt nên mới được Triệu Khải Hâm coi trọng, là Hình Bộ Thượng Thư. Cả người bình thường rất là âm trầm, nhưng bên trong lại chính trực hiếm có, Hình bộ từ khi hần quản lý giám được rất nhiều án oan.

Lí Mặc có thể coi là thành viên chắc chắn của phái bảo hoàng, hiện tại trước mắt không có đầu nhập vào nhóm của An vương và một số đại thần muốn mưu phản khác, người quan trọng chân chính của phái bảo hoàng, cũng chính là những quan viên đi lên từ tầng lớp bình dân tụ tập tại Lý gia.

"Lý đại nhân, chúng ta cứ như vậy nhìn hành động của những người đó sao?" Nói chuyện là Hộ Bộ Thị Lang Hứa Hữu Trọng, Hộ bộ thượng thư là con em thế gia.

"Hứa đại nhân việc chúng ta có thể làm hiện nay là quan sát bọn họ, đem hành động của bọn họ cẩn thận thu thập lại rồi bẩm báo lên hoàng thượng, nếu không người nghĩ chúng ta có thể làm gì? Chúng ta cũng không phải con em thế gia như những người này, chúng ta không được hành động cũng may, cũng không ai biết thủ hạ của chúng ta có thể bị những người đó thu mua hay không, hành động đến lúc đó." Lần này nói chuyện là Lại Bộ Thị Lang, Chương Trác Nguyên.

"Cũng đúng, chúng ta không thể hành động." Mọi người gật đầu, đối với lời của Chương Trác nguyên cũng rất hiểu.

Bên trong biệt viện, trong vòng ba ngày không có thêm ai mắc bệnh dịch, Triệu Khải Hâm cơ hồ cho là mình suy đoán sai lầm, An vương cũng không có đưa những người khác vào cung, đồng thời cung nhân giữ cửa cũng buông lỏng tâm tình, cho là bệnh dịch này đã được khống chế triệt để, lại không nghĩ rằng vào ba ngày sau, cũng là lúc những lời đồn đãi đang tràn ngập Kinh Thành, đột nhiên có cung nhân bởi vì bệnh dịch ngã xuống.

Mà cung nhân kia ngã xuống lại giống như mở màn, lần lượt có người ngã xuống theo.

Hơn nữa điều khiển trong lòng Triệu Khải Hâm lửa giận sôi trào chính là, người phải đi ra ngoài mua thuốc đã qua ba ngày vẫn chưa có mang thuốc quay về, chỉ là mỗi ngày đều có phải người đưa tin về, khiến Triệu Khải Hâm xác định người nọ không có việc gì.

Hơn nữa Triệu Khải Hâm nhận được tin tức, tất cả những thành trấn lân cận, loại dược liệu còn thiếu? Tất cả đều đã bán xong?

Hơn nữa từ đầu đến cuối. Triệu Khải Hâm rất rõ ràng nhất định là nhóm người phải đi bị người của An vương phát hiện, Triệu Khải Hâm rất hoài nghi, âm vệ của mình có phải cũng bị người của An vương thâm nhập vào rồi hay không.

Trong vườn Thúy Trúc, Triệu Khải Hâm đến khiến Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất là kinh ngạc.

"Hoàng thượng ngại vì sao lại tới? Sẽ bị lây bệnh dịch đó."

Triệu Khải Hâm thấy vẻ mặt Trương Vân Nguyệt tiêu tụy, trong lòng không khỏi lo lắng, "Ái phi cũng phải tự chăm sóc mình tốt, dù sao nếu nói lây bệnh dịch chỉ sợ người mới gặp nguy hiểm nhất."

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm nói như vậy, không khỏi nhìn bảo bảo trên giường. "Bảo bảo còn nằm ở trên giường, bây giờ đã hôn mê, thần thiếp làm sao có thể an tâm nghỉ ngơi? Thần thiếp nghe nói bên ngoài đã có người liên tục bị lây nhiễm? Hoàng thượng cũng phải chú ý bản thân, gần đây thời tiết tốt, hoàng thượng có thể cho người đem chăn ra sân phơi, cũng cần chú ý tiêu độc trong phòng."

"Trẫm biết." Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt mới chỉ nói với mình vài câu liền lại đem chú ý chuyển đến trên người của nhi tử, tâm tình có chút phức tạp.

Trong điện nhất thời an tĩnh lại, chỉ có tiếng hít thở của ba người, cũng không biết trải qua bao lâu, Trương Vân Nguyệt nhìn đồng hồ báo thức nhỏ đặt ở đầu giường (đồng hồ đồng hồ báo thức xuất hiện từ khi nào, cái này không có căn cứ nha), thấy phía trên đang chỉ ba giờ, đã đến lúc nhi tử uống thuốc rồi.

Xoay người lại phát hiện người vốn cho là đã rời đi vẫn còn ở đó

"Hoàng thượng, ngài thế nào còn chưa có rời đi?" Cũng đã qua hơn một giờ rồi, hoàng thượng rất rảnh rồi sao? Hành động của An vương không có khả năng chỉ có một chút như vậy? Nhưng sao bộ dạng của hoàng thượng một chút lo lắng cũng không thấy?

"Thế nào? Người rất không muốn ta ở đây sao?" Triệu Khải Hâm cũng còn không có phát hiện lúc này đã qua hơn một giờ, hán mới vừa rời vốn là chuẩn bị đi, cũng chỉ là bởi vì nhớ tới một ít chuyện nhất thời mãi suy nghĩ nên quên mất phải rời đi thôi.

. Trương Vân Nguyệt dùng một loại ánh mắt vô cùng quý dị nhìn Triệu Khải Hâm, hiện tại là lúc nào rồi, hán vẫn còn có tâm tình trêu chọc?

"Khụ khụ, trẫm đang suy nghĩ một vài chuyện." Có lẽ ánh mắt của Trương Vân Nguyệt mang theo ý khiển trách quá mức rõ ràng, Triệu Khải Hâm không khỏi giải thích một câu.

"A, hoàng thượng hay là đi thư phòng đi, dù sao đây cũng là bệnh dịch." thật ra thì Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất kì quái, thế nào mà hai tổng quản đi theo bên cạnh hoàng thượng lúc này đều không tới ngăn cản Triệu Khải Hâm đây?

Bệnh dịch tính lây lan rất mạnh, hiện tại mặc dù là mùa đông, khiến cho bệnh dịch không giống như ngày hạ vừa xuất hiện là có thể truyền khắp một thành trấn, nhưng cũng không thể nào khiến bọn người Vương Kỳ yên tâm để Triệu Khải Hâm ở trong gian phòng này nghỉ ngơi hơn một giờ.

Triệu Khải Hâm trong đầu còn đang suy nghĩ một vài chuyện, cũng không có chú ý tới vẻ mặt hồ nghi của Trương Vân Nguyệt.

"Hoàng thượng ngại nên rời đi, thân thể của ngài quan trọng hơn, tiếp tục lưu lại nơi này, không tốt." Trương Vân Nguyệt cảm thấy nhất định phải khuyên Triệu Khải Hâm rời đi, dù sao nếu như bởi vì ở chỗ này của Trương Vân Nguyệt quá lâu mà bị lây bệnh dịch khiến tính mạng bị nguy hiểm, nàng và nhi tử của nàng chỉ sợ cũng sẽ không có kết quả gì tốt.

"Nuơng nưong, thuốc tới rồi." Cúc Hoa bưng thuốc đi vào.

"Không phải còn thiếu vị thuốc kia chưa mang về sao?" Triệu Khải Hâm nghi ngờ hỏi.

"Thuốc này. . . ." Trương Vân Nguyệt đang chuẩn bị nói thuốc này chỉ là để dùng cho bảo bảo duy trì thân thể, đợi được liệu có thể trị bệnh tận gốc cho hần được mang về. Nhưng không nghĩ Hà thái y từ bên ngoài đột nhiên vọt vào, "Choang?" một tiếng đánh rớt bát thuốc trên tay Cúc Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Biến cố đột nhiên xảy ra, những người trong gian phòng đều không phản ứng kịp.

Cúc Hoa chỉ ngây ngốc nhìn bát thuốc rơi trên đất, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ thuốc kia có vấn đề?

"Hà thái y đã xảy ra chuyện gì? Trương Vân Nguyệt tỉnh táo kêu Cúc Hoa đứng lên dọn dẹp chén thuốc dưới đất, nàng tin tưởng Cúc Hoa sẽ không phản bội nàng.

"Thuốc này đã bị người đánh tráo rồi!" Hà thái y cau mày nói, vốn là mấy thái y bọn họ mở một cuộc thảo luận sau đó chuẩn bị kê ra một đơn thuốc cường thân (nói đơn giản là thuốc bổ cho thân thể) để duy trì sức lực thân thể cho nhị hoàng tử, nhưng hiện tại thuốc này, mặc dù cũng là điều dưỡng thân thể nhưng lại tăng thêm Nhân Tham.

Nhân Tham là thứ cũng không phải là tùy tiện có thể ăn, người khỏe mạnh ăn vào chính là cường thân kiện thể (thân thể cường tráng), thân thể quá mức yếu đuối thì chính là hư nhược không thể tiếp nhận, càng ăn thân thể càng yếu đi.

"Cái gì? Thuốc bị đánh tráo rồi hả?", Trương Vân Nguyệt kêu lên khiến Cúc Hoa quỳ trên mặt đất cũng là lập tức ưỡn thẳng lưng, kinh hãi nhìn Hà thái y.

"Hà thái y nói rõ ràng" Triệu Khải Hâm cau mày. Đây là ý gì? Thời điểm này rồi mà vẫn còn có người tay máy chân tay vào được vật sao?

"Hoàng thượng thuốc này đã bỏ thêm Nhân Tham, hiện tại thân thể nhị hoàng tử không thể chịu được tác dụng của Nhân Tham" Hà thái y thành thật nói, trong lòng cảm khái, đám nương nương hậu cung này thật là không yên, tính mệnh cũng sắp gặp nguy hiểm rồi. Còn vào lúc này đi tính toán người khác, sao không nghĩ cách mà bảo vệ tính mạng của mình đi?

"Cúc Hoa ai đã tiếp xúc qua với thuốc này?" Trương Vân Nguyệt nhìn Cúc Hoa mà cảm thấy một hồi kinh hãi. Nếu không phải vừa rồi Hà thái y tới, nàng cũng không biết thuốc này có vấn đề, hơn nữa khiến Trương Vân Nguyệt càng không thể nhận được là, theo như Hà thái y nói trong thuốc này bị bỏ thêm Nhân Tham. Nhân Tham mùi rất nặng, điểm này ai cũng biết, nhưng nàng thế nhưng hoàn toàn không có nghĩ thấy được mùi của Nhân Tham?

Ngũ quan của nàng vốn rất nhạy, luôn có thể ngửi thấy được mùi vị mà người khác không thấy, nhưng là bây giờ nàng lại hoàn toàn không ngửi thấy gì mà Hà thái y ở ngoài điện lại có thể ngửi thấy, đây là tình huống gì?

"Tại sao ta không có ngửi thấy mùi Nhân Tham?", Trương Vân Nguyệt hồ nghi hỏi.

Trương Vân Nguyệt vừa hỏi vấn đề này, những người bên cạnh cùng nhau nhìn nàng trên mặt lộ vẻ khiếp sợ không che dấu được. Trương Vân Nguyệt đột nhiên đã hiểu ra cái gì đó.

"Đưa cái túi thơm kia đây, Trương Vân Nguyệt sắc mặt khó coi nhìn Cúc Hoa.

"Nương nương" túi thơm đây, Cúc Hoa đem túi thơm đưa cho Trương Vân Nguyệt.

"Có mùi gì?, Trương Vân Nguyệt phát hiện mình hoàn toàn không ngửi thấy bất kì mùi vị gì.

"Nương nương ngài sao có thể không ngửi thấy gì?, Cúc Hoa vừa nghe Trương Vân Nguyệt hỏi, cũng biết nương nương nhà mình thật xảy ra vấn đề?

"Đây là chuyện gì xảy ra? Hà thái y mau xem cho Thuần sung viện", Triệu Khải Hâm nhíu mày, hần không ngờ chuyện bệnh dịch còn chưa có giải quyết, Trương Vân Nguyệt lại có vấn đề.

"Dạ" Hà thái y đã hiểu Trương Vân Nguyệt là trúng độc rồi. Hiện tại Trương Vân Nguyệt mọi thứ đều tốt, chỉ có khứu giác có vấn đề, tình trạng này không thể nào là do ngã bệnh mà bị, chỉ có trúng độc mới xuất hiện tình huống như thế.

Hà thái y bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt xong kính cẩn nói: "Nương nương trúng độc. Đã ba ngày rồi."

"Ba ngày?" hai người Triệu Khải Hâm và Trương Vân Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, như vậy không phải là nói ngày bảo bảo phát tác bệnh dịch thì cũng ngày đó nàng đã trúng độc rồi sao? Là ai? Lại nắm bắt được cơ hội ngày đó hạ độc nàng?

"Độc này cụ thể có tác dụng gì?" Trương Vân Nguyệt bình tĩnh hỏi Hà thái y, nàng trừ lỗ mũi người không thấy mùi vị gì ra thì trên người những chỗ khác cũng không có cảm giác không thoải mái, điều nàng muốn biết lúc này chính là độc này rốt cuộc có tác dụng gì.

"Từ mới bắt đầu mất đi ngũ giác (năm giác quan đều mất đi tác dụng) càng về sau mất đi cảm giác (xúc giác)" đến cuối cùng trở thành Hoạt Từ Nhân (Bản dịch ghi là người vô dụng, người đần độn, nhưng ta nghĩ trong trường hợp này là dần mất đi cảm giác mà tiến vào tử vong), Hà thái y tỉnh táo nói.

"Xuýt!" Triệu Khải Hâm hít vào một ngụm khí lạnh, cõi đời này lại có loại độc được ác độc như vậy? Đây không phải là làm cho bản thân người ta chết dần sao?

"Có thuốc giải không?" trong lòng Trương Vân Nguyệt chột động, nàng nghĩ tới loại độc này rất độc, nhưng không ngờ tới lại độc đến mức đó, nàng là người đã chết qua một lần, nàng thật sự không muốn lại chết một lần nữa, lại còn chết theo cái cách đó tự mình từng bước từng bước tiến tới gần cái chết.

"Có, chỉ là thuốc giải rất khó lấy được", Hà thái y khẳng định "Loại độc được này cũng không phải là loại khó giải vì vậy mới có người kiên trì vẫn kiên trì tìm kiếm cho đến lúc chết..."

Thuốc giải nhất định là có, đáng tiếc có thể có duyên gặp được thuốc giải hay không cũng là không biết rõ.

Trương Vân Nguyệt sau khi nghe đến có thuốc giải mới thở phào nhẹ nhõm: "Thuốc giải khó tìm tới mức nào?"

"Luyện chế độc cũng không có nghĩa là có giải được" Hà thái y mặc dù không muốn nói, nhưng là vì tương lai tội gánh không nổi, nên ông ta vẫn đành nói thật.

Hai người Triệu Khải Hâm và Trương Vân Nguyệt cùng trầm mặc, lời này của Hà thái y coi như là đánh tan ý định đi tìm người hạ độc rồi tìm tới người luyện độc để lấy thuốc giải của bọn họ.

"Hà thái y biết cách điều chế thuốc giải sao?" Trương Vân Nguyệt cảm thấy chuyện không thể nào hoàn toàn không có hướng ra, không có thuốc giải khẳng định không phải vấn đề về phương thuốc mà là vấn đề về được liệu để điều chế.

"Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm phối hợp với mật của Ngự Long dưới biển sâu", Hà thái y chép chép miệng nói ra thành phần quan trọng nhất của thuốc giải. Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm còn có thể có người may mắn lấy được, nhưng mật Ngự Long dưới biển sâu chỉ có người có duyên lại có tài năng mới có thể lấy được, ít nhất trăm ngàn năm qua cũng chưa có người gặp qua Ngự Long dưới biển sâu.

"Có thể nói Ngự Long biển sâu hầu như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chỉ là mật của con Ngự Long này sau khi rời khỏi thân thể Ngự Long có thể giữ được trên mấy trăm năm không bị hỏng, cho nên người trong thiên hạ này vẫn tin tưởng vào sự tồn tại của Ngự Long, dù sao mật của Ngự Long này có thời điểm cũng đã thấy.

Nhưng bất hạnh chính là Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm vào mười năm trước đã dùng để tiên hoàng bồi bổ thân thể. Mật Ngự Long lần cuối cùng xuất hiện là khoảng hơn một trăm năm trước do Hoàng đế tiền triều sử dụng. . . .

Vì vậy vấn đề chính là hai món đồ này bây giờ đã không thể tìm được rồi"

Trương Vân Nguyệt nghe xong Hà thái nói sắc mặt liền vô cùng vặn vẹo.

"Hà thái y" tìm toàn bộ thái y của Thái y viện tới đây.

".", Trương Vân Nguyệt nghi ngờ nhìn Triệu Khải Hâm, nàng cũng không nghĩ đến Triệu Khải Hâm sẽ vì nàng Lao Sư Động Chứng (điều động lớn về nhân lực) không phải Trương Vân Nguyệt không coi trọng bản thân, mà là nàng tự biết rất rõ, mình trong lòng Triệu Khải Hâm có lẽ cũng có vị trí nào đó, nhưng địa vị này tuyệt đối không cao, hơn nữa địa vị của nàng là bởi vì nhi tử mới có, hiện tại con trai của nàng có thể sống nổi hay không còn là vấn đề, như vậy thì địa vị của nàng tự nhiên cũng bị lung lay theo.

Nàng Trương Vân Nguyệt cũng không phải là người không thể thiếu, nữ nhân không có bối cảnh như nàng, Triệu Khải Hâm nếu thật muốn tìm khắp thiên hạ đều không thiếu. Cho nên chỉ là bản thân Triệu Khải Hâm có muốn đi tìm hay không thôi.

Tất cả thái y cùng nhau tụ tập bên trong phòng chính tại vườn Thúy Trúc, nghe Hà thái y kể lại toàn bộ chuyện Trương Vân Nguyệt trúng độc xong, nhất thời không nhịn được cảm khái "Thời buổi này cũng thật là rối loạn a?"

"Hoàng thượng" các thái y đã đến rồi.

"Trên đời này có rất nhiều độc được", Triệu Khải Hâm nhìn những thái y kia, dùng một câu trần thuật để nói như vậy.

"Đại" kỳ độc có mười loại, Cổ ngự y - thái y trong Thái Y Viện đặc biệt từng chuẩn bệnh cho nhiều đời hoàng đế vượt rêu, híp mắt nói.

"Thiết nghĩ Cổ khanh gia cũng biết những thứ kỳ độc này rất khó lấy được thuốc giải, không biết nếu là trăm trúng một trong những loại kỳ độc này, các vị khanh gia liệu có khả năng giải độc cho trăm hay không? Triệu Khải Hâm nhân nhạ nhìn các vị thái y.

Trương Vân Nguyệt chỉ là sinh cho hấn một hoàng tử khỏe mạnh thôi, trong hậu cung đã xuất ra nhiều kỳ độc ở trên người của nàng như vậy, nếu một

ngày nào đó những nữ nhân kia có người trong lòng mà bọn họ ủng hộ, không muốn vị hoàng đế như hắn tiếp tục ngồi trên ngai vàng, vậy thì tính mệnh của vị hoàng đế như hắn còn giữ được sao?

Triệu Khải Hâm nói khiến những thái y kia ngẩn người, họ hiểu hoàng thượng là đang ám chỉ tình huống loại độc mà Thuận sung viện trúng phải bị hạ lên người hoàng thượng.

Nghĩ đến Thuận sung viện thế nhưng vô tri vô giác trúng độc, mọi người lại cảm thấy Hoàng đế có phản ứng như vậy cũng là rất bình thường.

"Hoàng thượng, mười loại độc này muốn có thuốc giải đúng là rất khó, loại độc mà Thuận sung viện trúng phải chính là loại có tốc độ phát tác chậm nhất - Hoàng Tuyền Lộ (Hự: là đường xuống hoàng tuyền- nghe tên đã ngán). Khiến cho người ta từ từ tiến dần đến cái chết.

Những thứ kỳ độc khác đều là ăn vào lập tức phát tác, mặt khác chín loại kỳ độc còn lại hiện nay đã không có người nào có thể điều chế ra. Hơn nữa phương thuốc đã bị thất truyền. Cách điều chế Hoàng Tuyền Lộ khá đơn giản, đối với tuổi của dược liệu yêu cầu không cao, chỉ là năm càng ngắn thời gian phát tác càng nhanh, tuổi của nguyên liệu điều chế thuốc giải cũng càng ngắn.

"Người bảo đảm chín loại kỳ độc kia sẽ không xuất hiện lại rồi chứ? Triệu Khải Hâm rất hoài nghi nhìn Cổ ngự y, hắn cũng không tin tưởng rằng các loại kỳ độc kia có thể biến mất khỏi thế gian.

"Hoàng thượng có chỗ không biết, trong mười loại kỳ độc, ngoại trừ Hoàng Tuyền Lộ, chín loại kỳ độc kia yêu cầu tuổi của dược liệu đều phải trên một vài trăm năm trở lên, dược liệu trong vòng một trăm năm đều luyện ra độc không có gì đặc biệt. Hơn nữa phương thuốc cũng đã thất truyền. Ngược lại Hoàng Tuyền Lộ bởi vì không có yêu cầu về tuổi của dược liệu nên vẫn còn được lưu truyền" Cổ ngự y nói chắc chắn, đối với chuyện này ông rất khẳng định, nhắc tới chuyện này Cổ ngự y tin tưởng tất cả người học y cũng sẽ rất chú ý tới trăm năm trước.

Thời gian đó trong thiên địa tuổi của dược liệu hình như cũng rất cao, cho nên lúc đó có rất nhiều phương thuốc mà cho đến nay đều không thể dùng.

(Editor: Đoạn nì hơi rối: đại khái là trăm năm trước có nhiều loại dược liệu có tuổi cao, lâu năm (chưa bị khai thác nhiều nên còn dễ kiếm đó mà) nên cũng có nhiều phương thuốc dùng những dược liệu đó làm nguyên liệu điều chế, nhưng đến nay nguồn dược liệu có tuổi cao rất khó tìm, hoặc không tìm được nữa nên những phương thuốc đó đương nhiên là cũng không thể dùng.)

Giống như phương thuốc điều chế chín loại kỳ độc này vốn là tùy tiện một loại dược liệu đều là trên trăm năm tuổi, dược liệu chính thì có khi còn là trên ngàn năm, phương thuốc như vậy dùng nói luyện chế được thuốc đã pha chế sẵn. Dược liệu trên ngàn năm muốn tìm rất là khó khăn.

Triệu Khải Hâm nghe Cổ ngự y giải thích lại thấy những thái y khác cũng gật đầu đồng ý với lời giải thích của Cổ ngự y, lúc này mới coi như là an tâm lại. Nếu là động một chút lại xuất hiện một loại độc dược khó tìm được thuốc giải, cái mệnh của hoàng đế như hắn chỉ sợ cũng không giữ được an toàn rồi.

"Cổ ngự y vậy đối với độc trên người Thuận sung viện giải thích như thế nào?

"Hoàng thượng độc dược trên người Thuận sung viện mặc dù là Hoàng Tuyền Lộ, nhưng dược tính Hoàng Tuyền Lộ này cũng đã giảm đi mấy phần, theo như thời gian ba ngày mới phát tác thì chỉ cần Tuyệt liên mười năm tuổi trở lên là được" Cổ ngự y suy nghĩ một chút nói.

"Hả? Chỉ cần Tuyệt liên mười năm tuổi là có thể?" ánh mắt Triệu Khải Hâm sáng lên "Tuyệt Liên trên trăm năm cũng không có, nhưng trên mười năm thì cũng có mấy đóa, nói như vậy thuốc giải cho Trương Vân Nguyệt ít nhất đã thành công một nửa.

"Dạ" hơn nữa vốn là mặt Ngự Long biển sâu cũng có thể đổi, chỉ là rốt cuộc có thể đổi thành cái gì, vì thần vẫn không thể xác định, phải xem qua mạch tượng của Thuận sung viện xong rồi mới có thể kết luận." Cổ ngự y nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

"Một khi đã như vậy thì còn do dự cái gì? Những người khác ở chỗ này chờ, Cúc Hoa mang Cổ ngự y đi vào bắt mạch cho chủ tử các người." Triệu Khải Hâm không chút nghĩ ngợi nói.

Cổ ngự y đi theo sau lưng Cúc Hoa vào nội thất, vốn là tại nội thất Trương Vân Nguyệt có nghe lời nói phía bên ngoài, tự nhiên biết Cổ ngự y đi vào muốn làm cái gì, chuẩn bị xong, chờ Cổ ngự y bắt mạch cho mình.

Cổ ngự y nghiêm túc bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt, phát hiện mạch tượng của Trương Vân Nguyệt có chút kỳ lạ, mặc dù là mạch tượng độc, nhưng hình như độc này cũng không sâu, hơn nữa độc này phát tác nhanh, hình như vẫn cùng thể chất của nàng có quan hệ?

Nếu theo kết luận ông bắt mạch được, độc này thuộc niên đại ít nhất cũng là trên trăm năm, nhưng theo biểu hiện ra của Trương Vân Nguyệt, quả thật

loại này có chừng mười năm.

"Mạch tượng của Thuần sung viện nương nương hình như có chút kỳ lạ, thể chất của ngài hình như có chút đặc biệt?" Cổ ngự y nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Cổ ngự y nói đúng lắm, thời điểm ta mang thai đứa nhỏ, Đẳng thái y có nói qua mạch tượng của ta có chút kỳ lạ." Trương Vân Nguyệt gật đầu, chẳng lẽ thể chất mình kỳ lạ để cho ông ta đối với độc được phát hiện được vấn đề hay sao?

"Như thế sẽ không sai lắm rồi, chỉ là nói thật ra khiến vi thần có ghi khó làm." Cổ ngự y cau mày nói.

"Ngự y đại nhân, chủ tử nhà ta thế nào? Chẳng lẽ độc được ở trong cơ thể chủ tử nhà ta xuất hiện biến dị hay sao?" Cúc Hoa vừa nghe Cổ ngự y nói trong lòng liền sợ, thể chất này có chút khác thường, trước họ còn rất vui mừng, bởi vì thể chất, mạch tượng vì nguyên nhân mang thai không có dễ dàng hiển lộ ra như vậy, giúp cho chủ tử nhà mình tránh thoát ba tháng lúc đầu.

Hôm nay lại.

"Đúng là phát sanh biến hóa, nhưng cũng là chuyện tốt." Cổ ngự y lại nghiêm túc cho rằng mạch tượng của Trương Vân Nguyệt, phát hiện thuốc độc này mặc dù xảy ra vừa, nhưng là độc họ rõ ràng so với mình hiểu biết đến nhẹ rất nhiều, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

"Chuyện tốt?" Trương Vân Nguyệt nhấn mạnh lời của Cổ ngự y, "Tự lành rồi hả?"

"Nương nương tự mình biết thể chất của mình là xảy ra chuyện gì?" Cổ ngự y vừa nghe Trương Vân Nguyệt nói ánh mắt sáng lên, nhìn Trương Vân Nguyệt nói.

Trương Vân Nguyệt vội vàng lắc đầu, thể chất cái gì, nàng cũng không phải là thầy thuốc, làm sao có thể biết? Chẳng qua là căn cứ theo lời suy đoán của Cổ ngự y mà thôi, trước kia, qua tiểu thuyết không ít chuyện như vậy, cũng không phải là chưa từng tới, bên trong tiểu thuyết huyền ảo so đây chuyện càng huyền hoặc đều có không phải.

"A, như thế vi thần nghĩ tới mấy ngày nữa." Cổ ngự y suy nghĩ một chút nói, ông ta nghĩ xác định một cái thân thể của Trương Vân Nguyệt đối với độc này năng lực tự lành mạnh bao nhiêu, nếu nói là đủ mạnh, thuốc giải của ông ta luyện chế liền đơn giản nhiều, chỉ cần thân thể phụ trợ một cái tự động trị liệu độc là tốt.

Loại thể chất này trong lịch sử cũng không phải là chưa từng có, người trong thiên hạ nghìn vạn, có kia một hai người được trời cao chiếu cố cũng không phải là không có khả năng.

Trương Vân Nguyệt thấy vẻ mặt Cổ ngự y như có điều suy nghĩ, trong lòng có chút bận tâm.

"Cổ ngự y, thể chất ta đây thật không có quan hệ sao?" Trong lòng Trương Vân Nguyệt đối với mình sau khi thần kỳ xuyên qua, thể chất là rất hài lòng, nhưng là nàng cũng lo lắng cho mình sẽ bị làm thành khác loài, cũng may bây giờ là cổ đại, không có sở nghiên cứu...

Ta vẫn là hoa. Ở Trương Vân Nguyệt, bị thiêu chết cũng so với bị nghiên cứu mạnh hơn nhiều.

"Không có ảnh hưởng quá lớn, sẽ không ảnh hưởng mạnh tượng bệnh chứng. Mang thai không tính là ngã bệnh." Cổ ngự y nói cho Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt nghe Cổ ngự y nói, khoe miệng co quắp một chút, vậy cũng là một loại lo lắng hả? Dù sao nữ nhân hậu viện sau khi mang thai, rất nhiều cũng sẽ có ý nghĩ biện pháp giấu giếm lúc mang thai, luôn nghĩ kéo dài qua ba tháng, nàng căn bản liền không cần suy nghĩ nhiều biện pháp, trực tiếp liền giấu giếm đã qua.

"Đa tạ Cổ ngự y." Trương Vân Nguyệt sai Cúc Hoa đưa Cổ ngự y đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, như vậy nàng cũng chưa có nguy hiểm tánh mạng rồi, như vậy nàng có thể bồi con trai của mình một thời gian rất dài rồi.

Sau khi sinh mạng không có nguy hiểm, Trương Vân Nguyệt rốt cuộc nhớ tới mình muốn tra chuyện độc là thế nào rồi.

"Cúc Hoa, người đi gọi hai vị ma ma khác."

"Vâng" Cúc Hoa trong lòng nghi ngờ chủ tử nhà mình lúc này tìm hai vị ma ma làm cái gì?

"Nương nương, ngài tìm chúng ta?" Ngọc ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt, trong lòng đại khái có thể nghĩ đến nàng là muốn làm cái gì, đoán chừng là muốn chuẩn bị tra chuyện độc rồi.

"Ba vị ma ma là rất có thể năng lực, điểm này ta tin tưởng, chỉ là hiện tại ta bị hạ độc rồi, ta muốn hỏi ba vị ma ma có phát hiện hay không chuyện gì khả nghi?" Trương Vân Nguyệt nhìn ba vị ma ma, trong cung người của nàng quá ít, cung nhân trong Dao Hoa cung của nàng nhiều nhất làm cho các nàng nghe lời là rất mĩa mai, khiến những thứ kia không phải trước đó an bài đình không phản bội chính mình, ngược lại không có phát triển ra tâm phúc gì.

"Nương nương, không có bất kỳ chỗ khả nghi nào." Ngọc ma ma cùng Lý Ma Ma ba người liếc mắt nhìn nhau, rất khẳng định nói.

Đối với bản thân ba người, sức quan sát mà nói họ còn rất tin tưởng, nhưng họ quả thật không có phát hiện nơi nào có cái gì khác thường, vậy cũng chỉ có thể bày tỏ, thủ đoạn người kia so ba người các nàng cao hơn.

"Như vậy sao? Ba vị ma ma cảm thấy là thù đoạn đối phương cao hay là nói có cái gì ba vị ma ma không có chú ý tới hay sao?" Trương Vân Nguyệt nhìn ba vị ma ma, điểm này nàng phải xác nhận, nếu là thù đoạn đối phương cao, như vậy về sau bên cạnh con trai của mình ít nhất phải lưu lại ba người coi chừng.

"Này. . . ." Ba ma ma cũng trầm mặc, rốt cuộc là loại tình huống như thế nào bọn họ cũng không thể đảm bảo được.

"Chủ tử, Quý Phi nương nương tới."

"Quý Phi? Đến vào lúc này sao?" Trương Vân Nguyệt nghe được ngoài cửa bẩm báo có chút kinh ngạc, vào thời điểm này không phải nên tránh chi e còn không kịp sao? Thế nào gấp gấp tới vườn Thúy Trúc rồi hà ?

"Nương nương có muốn gặp hay không?" Xuân Hoa ở ngoài cửa hỏi, chủ tử nhà mình mấy ngày nay vẫn canh giữ ở bên cạnh nhị hoàng tử, liền ăn cơm cũng không rời phòng, hoàng thượng tới nhưng mà cũng chỉ là từ nội thất ra ngoài một chút lại tiến vào, hiện tại Quý Phi nương nương tới, chủ tử nhà mình sẽ không muốn ở tại nội thất chiêu đãi?

"Hoàng thượng vẫn còn ở?" Trương Vân Nguyệt nhìn Xuân Hoa, nàng mới vừa không có nghe được âm thanh hoàng thượng rời đi, nhưng rõ ràng bên ngoài cũng không có giọng nói của hoàng thượng.

"Hoàng thượng đi đại sảnh, hiện tại Quý Phi nương nương đã đi bẩm kiến hoàng thượng." Xuân Hoa đối với Quý Phi tới bên này đi gặp hoàng thượng bày tỏ rất bất mãn, hoàng thượng khó được tới một lần, Quý Phi liền tới cửa, thật là ghét.

"A, vậy ta cũng không cần đi ra ngoài, đây là muốn gặp hoàng thượng mà tới." Trương Vân Nguyệt chợt hiểu, nói a, Quý Phi không có việc gì tới vườn Thúy Trúc này của nàng làm cái gì? Hiện tại đây chính là khu lây bệnh dịch trọng điểm nhất?

"Bịch?"

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

"Chủ tử, là tiểu Hi Tử té xỉu." Trương Vân Nguyệt đang suy nghĩ vườn Thúy Trúc của mình là trọng điểm lây bệnh dịch, đi bên ngoài liền truyền đến tin tức nội thất té xỉu, khéo miệng Trương Vân Nguyệt cứng đờ, không cần quạ đen như vậy?

Ở trong lòng Trương Vân Nguyệt yên lặng nhạo báng chính mình là một câu, đau khổ nghĩ tới.

"Chủ tử, ngài không có việc gì?" Cúc Hoa thấy chủ tử nhà mình đột nhiên ngưng ngẩn, cho là nàng lo lắng nhị hoàng tử, không khỏi lên tiếng muốn dời đi suy nghĩ của nàng.

"Không có việc gì, nói người bên ngoài chú ý một chút, cẩn thận chăm sóc một chút những người dính vào bệnh dịch." Trương Vân Nguyệt phân phó một câu, cũng không còn nhiều lời, như vậy ba ngày qua, phải biết xử lý người đã biết, nàng cũng không cần nhiều phân phó cái gì.

"Biết, nương nương ngài đừng quá lo lắng, nhị hoàng tử điện hạ người hiền có trời phù hộ, không có việc gì." Xuân Hoa cũng an ủi một câu, gần đây một lòng Xuân Hoa cùng Cúc Hoa hai người cùng nữ cùng bảo bảo tiếp xúc nhiều nhất, chỉ là hai người vận khí không tệ, những người bên ngoài trốn tránh không muốn vào gian phòng kia, ngược lại có nhiều người dính vào bệnh dịch, hai người bọn họ ngược lại một chút chuyện cũng không có.

"Đúng vậy nương nương, ngài đừng quá lo lắng, ngài nếu đem thân thể mình cho mệt mỏi suy sụp, nhị hoàng tử điện hạ sau khi tỉnh lại sẽ đau lòng." Cúc Hoa cũng đi theo an ủi.

Trương Vân Nguyệt quay đầu lại nhìn hai cung nữ cùng mặt mũi lo lắng của ba ma ma, trong lòng thở dài: "Ta không sao, các người không cần lo lắng, đứa bé còn chưa có tỉnh lại đây."

Năm người nghe Trương Vân Nguyệt nói không chỉ có không có yên tâm, ngược lại càng thêm lo lắng, lần trước bảo bảo rơi xuống nước, Trương Vân Nguyệt phản ứng có thể chính là lại để lại ký ức hầy còn mới mẻ cho năm người. Chỉ là bộ dạng của Trương Vân Nguyệt có chấp, năm người liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể đem sầu lo bỏ vào đáy lòng.

‘Nhất định phải chăm sóc tốt chủ tử, không thể để cho chủ tử như lần trước như vậy, nhị hoàng tử tốt lên, chủ tử lại bệnh rồi.’

Ở trong lòng năm người đồng thời hạ quyết tâm.

Trương Vân Nguyệt cũng không biết ý nghĩ trong lòng của năm người kia, giờ phút này Trương Vân Nguyệt đang cố gắng hồi tưởng chuyện tình ba ngày trước, nàng nhưng nghe rõ, mình bị độc lúc này hay là tại ba ngày trước. Ba ngày trước con trai của mình bị vợ chồng An vương tính toán làm cho lây bệnh dịch, mình vội không nói, cả vườn Thúy Trúc cũng đều rồi ren thành một đoàn.

Phải nói ở nơi này một ngày, có người bỏ thuốc cho nàng đó là chuyện rất có thể, thành công cũng là chuyện rất bình thường, chỉ là Trương Vân Nguyệt phát hiện, chuyện ngày đó đã xảy ra trong đầu mình hình như nhớ rõ rất rõ ràng, rõ ràng đến bây giờ hồi tưởng lại cũng có thể nhớ tới nét mặt của An vương phi?

Điều này thật sự là quá quái dị rồi. Trong lòng Trương Vân Nguyệt hồ nghi từng cái liền bỏ qua rồi, có thể hồi tưởng lại ngày đó xảy ra tất cả mọi chuyện là rất tốt?

Trương Văn Nguyệt đem chuyện xảy ra từ buổi sáng sẽ nghĩ tới buổi tối, gián tiếp sờ qua mọi người hỏi tường một vòng, lại kinh ngạc phát hiện, những người này cũng không thể nào hạ độc cho mình.

Không phải nói họ đối với nàng không có ác ý, mà là những người này không có một người nào là tiếp xúc được với mình, như vậy làm sao có thể hạ độc được mình chứ? Không có thể tiếp xúc được với mình làm sao có thể hạ độc chứ?

Mấy người Cúc Hoa thấy Trương Văn Nguyệt cau mày đáng vẻ một bộ tối tăm, hiểu được nói lời an ủi của mình cũng không có rơi vào tai chủ tử nhà mình. "Ngọc ma ma, dưới tình huống không có tiếp xúc lẫn nhau, có biện pháp gì có thể đem độc được đơn độc bỏ vào trên người một người?" Trương Văn Nguyệt đột nhiên lên tiếng khiến Cúc Hoa dọa một chút.

Ngọc ma ma theo bản năng đáp: "Có thể đem độc được bỏ vào trong đồ ăn, trên y phục."

"Y phục, ngày đó ta không đổi y phục. Ăn, ta cũng chưa ăn. Nước cũng không còn uống." Trương Văn Nguyệt cau mày hỏi tường chuyện ngày đó, lúc đó nàng đang vội vàng đi nhìn nhi tử có thay quần áo hay ăn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Trương Văn Nguyệt hoàn toàn lọt vào tứ giác, nàng nhớ rõ ràng được là ngày đó mình chưa từng ăn đồ cũng không còn đổi qua y phục mới đúng?

Chẳng lẽ. Hoàng hậu?

"Ta ngày đó cũng chỉ ở chỗ hoàng hậu uống một hộp trà." Trương Văn Nguyệt thần sắc không hiểu nhìn ba ma ma, hiện tại nàng có muốn hay không đem điều này chuyện tố cáo cho Triệu Khải Hâm biết?

Ba ma ma không ngờ thật đúng là khiến Trương Văn Nguyệt nghĩ ra được rồi?

"Nương nương ngài xác định, sau khi ngài trở lại không có người khác chạm qua ngài?" Lý Ma Ma cau mày không xác định hỏi, ngày đó tình huống như thế rất hỗn loạn, nói thật bà cũng không cảm thấy Trương Văn Nguyệt có thể đem chuyện đó nhớ lại.

Ít nhất là bà không nghĩ ra Trương Văn Nguyệt sau khi trở lại có người hay không chạm qua nàng?

"Lý ma ma, ta hiểu biết rõ các người không tin, nhưng mà trí nhớ của mình có vấn đề hay không ta là rất rõ ràng, ngày đó quá bận rộn, cho nên tất cả mọi chuyện ta đều nhớ." Trương Văn Nguyệt nghiêm túc nói.

Chỉ là lời này của Trương Văn Nguyệt lại làm cho bên trong gian phòng năm người khác yên lặng lại, cái gì gọi là quá bận rộn cho nên cũng nhớ? ? ? Chẳng lẽ không phải việc của người liên không nhớ được?

"Chủ tử a, không phải chúng ta không tin ngài, thật sự là lời này của ngài. Bận rộn ngài liền nhớ là có ý gì?" Lý ma ma vốn không muốn nói, chỉ là sau khi suy nghĩ lại một chút vẫn là muốn hỏi, lời này của nàng nói không chừng được sư cũng không thể nào nói nổi.

"Ta cũng không biết, hình như ta mỗi lần chuyện ngày đó càng bận rộn liền nhớ càng rõ ràng." Trương Văn Nguyệt cũng biết lời nói của mình xảy ra vấn đề, chỉ là nàng nói là sự thật, thân thể này cùng đầu óc rất thần kỳ, dĩ nhiên kiếp trước nàng cũng là như thế này.

Người khác là càng vội càng dễ vứt bừa bãi, nàng lại hoàn toàn ngược lại, càng bận rộn đầu óc của nàng càng mạch lạc rõ ràng. Hơn nữa càng thêm trọng yếu chính là việc làm trong quá trình bận rộn nàng sẽ nhớ đặc biệt kỹ, qua cả một năm, hai năm nàng đều có thể trở về nhớ lại chuyện lúc ban đầu, dĩ nhiên không nghĩ tỉ mỉ như đến về mặt của người cũng có thể nhớ tới.

Cái trí nhớ này sau khi xuyên việt hình như liền tăng cường?

"Nương nương ngài nói là sự thật?" Lý ma ma kinh ngạc nhìn Trương Văn Nguyệt, người khác bận rộn đó là hốt hoảng cũng không biết mình làm cái gì, nàng thế nhưng hoàn toàn ngược lại? Chỉ là đáng vẻ Trương Văn Nguyệt càng khẩn trương càng tinh táo, suy nghĩ một chút ngày đó, dưới tình huống bận rộn thế nhưng phản ứng tinh táo của Trương Văn Nguyệt, dường như đem chút chuyện tình nhớ lại cũng không phải là chuyện không thể nào?

"Tất nhiên là thật, loại chuyện như vậy ta lừa các người làm cái gì?" Trương Văn Nguyệt không nhìn được mắt tròn trắng, phải biết bây giờ là có người muốn hại nàng, nếu là bởi vì nàng cung cấp chứng cứ sai lầm, đưa đến hướng điều tra sai lầm, khiến hung thủ thật sự thoát được, sẽ uy hiếp cái mạng nhỏ của nàng?

Mấy người suy nghĩ một chút cũng cảm thấy Trương Vân Nguyệt quả thật không có cần thiết lừa gạt họ. “Nương nương nhất định phải nói ra sự việc này với hoàng thượng.” Ba ma ma liếc nhìn nhau, Lý ma ma mở miệng nói.

Trương Vân Nguyệt gật đầu, cũng cảm thấy chuyện này phải nói cho hoàng thượng, dù sao trong tay mình không có ai, không có cách nào tra ra chân tướng sự tình, tuy nói nàng là ở nơi hoàng hậu đó ăn đồ, nhưng là ai cũng không thể nói chính là hoàng hậu hạ độc.

Đang lúc Trương Vân Nguyệt hồi tưởng lại chuyện, bên kia, bên trong đại sảnh, Triệu Khải Hâm đang cùng Hàn Ngọc Cầm nói chuyện.

Thứ hai ấy là... ? Hoàng thượng, ngài thế nào lại đến vườn Thúy Trúc đây? Nhị hoàng tử một trận nhưng đã phát ra đầu, ngài đi vào như vậy có thể chính là lại để cho cận thân lo lắng? Hoàng thượng, ngài là hoàng thượng đó, tại sao có thể quên thân thể mình đây?” Hàn Ngọc Cầm một mặt lo lắng trách cứ, ánh mắt nhìn Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm ánh mắt lóe lóe nói: “Không có gì, Thiên nhi là con trai của trẫm, hiện tại bị bệnh, trẫm tự nhiên muốn tới đây thăm hân.”

“Hoàng thượng nếu thật sự lo lắng cho nhị hoàng tử, có thể phân phó Vương tổng quản cùng Ngụy tổng quản, không cần tự mình đến. Ngài là hoàng thượng, nếu là ngài bị bệnh làm thế nào?” Hàn Ngọc Cầm tận tình khuyên nhủ.

“Được rồi, trẫm biết, ái phi không cần nhiều lời, ngược lại ái phi vì sao lại tới?” Triệu Khải Hâm dịu dàng nhìn Hàn Ngọc Cầm, đối với Hàn Ngọc Cầm tới nơi này ngược lại không có thể nào cảm giác kỳ quái, hân cũng không cảm thấy Hàn Ngọc Cầm là bởi vì lo lắng cho hân mới tới đây, Hàn Ngọc Cầm tới nơi này nhất định là có mục đích.

Hàn Ngọc Cầm oán trách Triệu Khải Hâm: “Hoàng thượng? Cận thân nghe nói ngài đến vườn Thúy Trúc, trong lòng lo lắng mới tới đây.”

Triệu Khải Hâm cười cười không có phản bác: “Ái phi có lòng, ái phi thân thể dù sao không cường tráng bằng trẫm, nếu như ở chỗ này đợi thời gian quá dài, đối với thân thể không tốt, ái phi hay là trở về trước đi.”

“Hoàng thượng, cận thân đã đến như vậy được một hồi rồi. Cận thân cũng rất là lo lắng cho thân thể nhị hoàng tử, hoàng thượng không bằng mang cận thân đi thăm nhị hoàng tử?” Hàn Ngọc Cầm nhìn Triệu Khải Hâm, vẻ mặt hiền từ lương mẫu, khiến Triệu Khải Hâm một trận không nói gì.

“Tốt, trẫm ở liền dẫn người đi thăm Thiên nhi.” Triệu Khải Hâm cười nói, hân bây giờ đã có thể xác định Hàn Ngọc Cầm là vì con trai của mình mà tới rồi, chỉ là hiện tại đứa bé bệnh nặng tại giường có gì tốt?

Hiện tại người của cả biệt viện cũng biết, trong biệt viện thiếu thuốc, không còn sớm mới có người ngã xuống, buổi chiều cũng đã truyền ra có người chịu đựng không được rồi, ngược lại Thiên nhi, đứa bé một hai tuổi này thể nhưng chịu được ba ngày thật khiến bọn thái y cảm thấy ngạc nhiên.

Triệu Khải Hâm rất may mắn ban đầu mình nghe theo lời của Trương Vân Nguyệt bố trí trong sân tất cả, chính là bởi vì nghe theo phương pháp của Trương Vân Nguyệt, hiện tại mới không có quá nhiều người mắc bệnh, hơn nữa coi như mắc bệnh cũng chỉ là những cung nhân, mà không phải những chủ tử bọn họ.

Triệu Khải Hâm rất rõ ràng, mục tiêu An vương tính toán cuối cùng là mình, mình tới bây giờ còn bình yên vô sự, tuyệt đối là công lao Trương Vân Nguyệt vì theo phương pháp đó.

Hàn Ngọc Cầm đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm, trong lòng đối với cái người nằm ở trên giường, đứa bé rõ ràng đã bị bệnh dịch mà vẫn còn sống rất là tốt cảm thấy rất là không thích, trong lòng của nàng vô cùng hi vọng bệnh dịch lần này có thể làm cho đứa bé kia trực tiếp đi, dĩ nhiên loại ý nghĩ này Hàn Ngọc Cầm chỉ ở trong lòng nghĩ nghĩ, là tuyệt không dám biểu lộ ra.

“Hoàng thượng?” Lý ma ma đang chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài tìm Triệu Khải Hâm, lại không nghĩ rằng Triệu Khải Hâm tự mình tới. Nhất thời đang lúc Lý ma ma có chút khiếp sợ lên tiếng kinh hô.

“Lý ma ma có chuyện gì sao?” biểu hiện kỳ quái của Lý ma ma khiến Triệu Khải Hâm nhíu mày, trong lòng nhói lên, chẳng lẽ đứa bé đã xảy ra chuyện?

“Gặp qua hoàng thượng, gặp qua Quý Phi nương nương, hoàng thượng Vạn An, Quý Phi nương nương vạn phúc.” Lý ma ma rất nhanh hồi hồn, đến thấy Hàn Ngọc Cầm cùng đi theo phía sau Triệu Khải Hâm, trong lòng mặc dù nghi ngờ Hàn Ngọc Cầm đúng lúc này lại tới đây, trên mặt cũng rất bình tĩnh hành lễ.

“Đứng lên. Ái phi đi vào.” Triệu Khải Hâm thân nhiên nói.

Hai người sau khi vào phòng, Triệu Khải Hâm thấy bên trong gian phòng, chỉ thấy Trương Vân Nguyệt cùng hai ma ma cùng với hai cung nữ, trên mặt đều mang vẻ mặt nóng nảy, Triệu Khải Hâm không khỏi nhíu mày, ở họ biết Trương Vân Nguyệt bị hạ độc, những người này cũng chỉ là khản trương thêm lo lắng còn có kiên định, vẻ mặt nóng nảy này là từ đâu mà đến?

“Hoàng thượng, nhị hoàng tử hình như bắt đầu cũng không có vấn đề?” Hàn Ngọc Cầm kinh ngạc nhìn người nằm ở trên, sắc mặt đỏ thắm của đứa bé, đây là bị bệnh dịch? Sẽ không? Bị bệnh dịch sao lại có biểu hiện như vậy? Thế nào đều giống như ngủ thiếp đi.

“A. Ái phi cảm thấy được bệnh dịch, người phải là hình dáng gì?” Triệu Khải Hâm hình như nghi ngờ, nhưng ánh mắt kia lại bình tĩnh lợi hại.

Hàn Ngọc Cầm dừng một chút: “Cận thân không biết, chỉ là cận thân nghĩ tới, bệnh này thế nào sắc mặt cũng tái nhợt mới phải, mặt nhị hoàng tử sắc hồng nhuận nhuận, không hề giống là sống bị bệnh.”

“Quý Phi nương nương chẳng lẽ không thấy sao? Hoàng nhi sắc môi tái nhợt. Còn có Quý Phi nương nương, nếu nói sắc mặt đỏ thắm đó là nguyên nhân phát sốt, không phải là cái gì hồng nhuận nhuận.” Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nói, Hàn Ngọc Cẩm nghe trong lòng cũng không thoải mái, nàng ngược lại hi vọng con trai của mình không có việc gì, nhưng bị bệnh chính là bị bệnh, chẳng lẽ còn có thể làm giả hay sao?

Nói giống như nàng mua được ngọc y làm việc này An vương làm, dụng tâm này quá độc.

Hàn Ngọc Cẩm ngạc nhiên nhìn Trương Vân Nguyệt: “Thuần sung viện muội muội tha lỗi, tỷ tỷ quả thật không có đến đòi môi nhị hoàng tử, nhìn đến hai gò má đỏ thắm của nhị hoàng tử liền cho rằng hẳn không sao, ai, cũng là tỷ tỷ hy vọng xa vời, thế nhưng nói không có việc gì thì thực sự sẽ không có việc gì cả, ai.”

Trương Vân Nguyệt lạnh lùng liếc Hàn Ngọc Cẩm một cái, không có nói cái gì nữa. Ý tứ lời nói của Hàn Ngọc Cẩm rất rõ ràng, đó chính là trong lòng nàng hi vọng nhị hoàng tử không có việc gì, cho nên mới có lỗi vừa rồi, mà so ra Trương Vân Nguyệt này, làm mẹ quá bình tĩnh, tinh táo tuyệt không như mẫu thân rồi.

Triệu Khải Hâm đối với lời của Hàn Ngọc Cẩm dĩ nhiên là nghe được, chỉ là lại không để vào trong lòng, lần đầu tiên Trương Vân Nguyệt như vậy, trong lòng của hắn đúng là hoài nghi Trương Vân Nguyệt trong lòng mình không có nhi tử, nhưng sau khi nàng té xỉu để cho hắn xác định đây chỉ là vấn đề tính cách cá nhân.

Có người chính là càng chuyện trọng đại càng tinh táo, có người trong ngày thường rất tốt nhưng lúc gặp phải chuyện lớn liền hốt hoảng khác thường, đây là chuyện rất bình thường.

“Quý Phi nương nương nếu là tới thăm hoàng nhi, hiện tại cũng đã qua, Quý Phi nương nương còn là mau trở về, tránh cho đến lúc đó dính vào bệnh dịch lại muốn trách tội hoàng nhi truyền tới.” Trương Vân Nguyệt lạnh lùng xuống lệnh đuổi khách.

Hàn Ngọc Cẩm nghe Trương Vân Nguyệt nói, sắc mặt rất là khó khăn, nàng thật không có nghĩ đến Trương Vân Nguyệt lại ở trước mặt hoàng thượng hạ lệnh đuổi khách, nàng còn muốn gần nhị hoàng tử đâu?

“Hoàng thượng, cận thân muốn nghiêm túc nhìn nhị hoàng tử, chẳng biết có được không?” Hàn Ngọc Cẩm nghĩ muốn tiến lên kết quả trước giường, thấy Cúc Hoa cùng Xuân Hoa hai người cùng nhau ngăn cản Hàn Ngọc Cẩm đi đến, Hàn Ngọc Cẩm cũng không nói làm cho các nàng nhường đường, trực tiếp xoay người xin phép Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm lắc đầu: “Ái phi mau trở về, ái phi thân thể không tốt đừng có mà tới gần quá rồi.”

Triệu Khải Hâm cũng không nguyện ý lấy chính tính mệnh nhi tử mình tới tra chuyện Quý Phi làm.

Hàn Ngọc Cẩm thấy Triệu Khải Hâm cũng không nguyện ý để cho mình đi vào nhìn qua nhị hoàng tử, trong lòng có chút không vui, trên mặt thông dong ưu nhã xoay người rời đi vườn Thúy Trúc.

Hàn Ngọc Cẩm rời khỏi phòng, sau khi xác định Hàn Ngọc Cẩm đã rời đi vườn Thúy Trúc, Trương Vân Nguyệt lúc này mới lên tiếng nói: “Hoàng thượng, cận thân có chuyện bẩm báo.”

“Chuyện gì, nói.” Triệu Khải Hâm thấy mặt Trương Vân Nguyệt nghiêm túc, lạnh lẽo đợi nàng nói tiếp.

“Hoàng thượng, cận thân nhớ tới, cận thân ba ngày trước cũng không ở bên trong vườn Thúy Trúc ăn cùng tắm rửa gì, ngược lại bởi vì An vương phi tới chơi, hoàng hậu nương nương tuyên triệu cận thân đi qua, ở bên trong Tê Phụng cư cận thân ăn chút bánh ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Triệu Khải Hâm sững sốt, hắn hoàn toàn không nghĩ đến chuyện sẽ nghe Trương Vân Nguyệt nói đến lại là chuyện cái này. Trong lòng có chút không hiểu nhiều lắm mục đích nói cái này của Trương Vân Nguyệt.

Vương Kỳ đi theo bên cạnh Triệu Khải Hâm đã lâu, hắn tất nhiên hiểu rõ Triệu Khải Hâm, mặc dù không ngừng đầu nhìn Triệu Khải Hâm, nhưng từ hơi thở quanh thân Triệu Khải Hâm cũng đoán ra được Triệu Khải Hâm đang ngại ngùng.

"Hoàng thượng, muốn bỏ độc dược vào trên người Thuần sung viện nương nương nhất định phải tiếp xúc cùng Thuần sung viện nương nương."

"Nàng chắc chắn ngày đó không tiếp xúc qua với những người khác sao? Chẳng lẽ cung nữ cùng nội thị bên cạnh nàng cũng không chạm qua nàng?"

Nàng cũng không chạm qua những thứ đồ khác?" Triệu Khải Hâm đối với lời nói của Trương Vân Nguyệt bày tỏ hoài nghi, tình huống ngày đó có khá nhiều hỗn loạn hẳn biết rõ, dưới tình huống hỗn loạn như vậy làm sao nàng có thể hoàn toàn xác định có người chạm qua nàng hay không?

"Khẳng định là không có người khác chạm qua thần thiếp... thần thiếp nhớ rất rõ ràng, về phần các vật dụng đã chạm qua, ngoài quần áo bảo bảo mặc còn có chén cùng với chén dùng uống thuốc." Trương Vân Nguyệt rất nghiêm túc khẳng định với Triệu Khải Hâm.

"Cổ ngự y ở đâu, gọi hắn đến đây." Triệu Khải Hâm nhủ nhủ mày, trong lòng hẳn đối với hoàng hậu mặc dù không thích, cũng biết hoàng hậu sau lưng hẳn sẽ làm rất nhiều chuyện mờ ám, nhưng lại chưa từng hoài nghi chuyện trong tay hoàng hậu lại có những thứ như vậy.

Hoàng hậu mặc dù thích làm khó nữ nhân hậu cung, nhưng cũng chỉ là lấy quy củ ra mà đè ép người khác mà thôi, chỉ cần nữ nhân hậu cung không mắc nhưng sai lầm đi trái lại với quy củ thì thật ra hoàng hậu cũng sẽ không gây khó dễ gì đối với họ.

Nếu như vậy tại sao trong tay một hoàng hậu lại có thể có những loại độc hại người này? Làm sao Hoa gia lại có cái loại đồ vật này? Mà ngay cả người làm hoàng đế như hắn cũng không có chứ?

"Tham kiến hoàng thượng."

"Cổ ngự y bình thân, trầm có chuyện cần hỏi, loại thuốc độc này có cần nhất định phải ăn vào hay chỉ cần đụng chạm sẽ bị trúng độc?"

Cổ ngự y nghe vấn đề của Triệu Khải Hâm thì ngẩn người, ngược lại hẳn lại không hề suy nghĩ về vấn đề này.

"Loại chất độc này mặc dù là kỳ độc, nhưng chỉ có một nhược điểm duy nhất chính là nếu chỉ tiếp xúc thì không thể làm người khác trúng độc, tất nhiên nếu ăn vào thì sẽ trúng độc." Đối với điểm này Cổ ngự y rất khẳng định, các loại độc được có thể thông qua da thấm vào kia... rất là ít thấy. Nhiều loại độc được phải ăn vào hoặc hít phải thì bị trúng độc, còn có loại độc là sau khi bị thương từ vết thương tiến vào trong cơ thể.

Triệu Khải Hâm trầm mặc nếu chỉ có thể dựa vào việc ăn phải mới có thể trúng độc, "Trương thị nàng xác định nàng chỉ ăn đồ ở chỗ đó thôi sao?"

"Hoàng thượng, thần thiếp khẳng định." Trương Vân Nguyệt quỳ trên mặt đất nghiêm túc nói.

Triệu Khải Hâm không nói gì nữa, chỉ xoay người rời khỏi vườn Thúy Trúc.

Ở trong Xuân Hòa Viên, Triệu Khải Hâm ngồi ở sau thư án sắc mặt rất nặng nề.

"Người tới."

Thân ảnh mờ ảo lướt đến. Theo giọng nói của Triệu Khải Hâm bên trong thư phòng xuất hiện mấy bóng người ở chỗ tối.

"Đi thăm dò một chút ngày đó điểm tâm của hoàng hậu từ chỗ nào làm ra những người nào đã tiếp xúc."

"Vâng"

Người tới sau khi rời đi, tinh thần Triệu Khải Hâm liền chuyển dời đến tấu chương buổi sáng ám vệ truyền tới, tất nhiên cũng có những tấu chương tránh lên nói về những chuyện bên ngoài của những quan viên kia.

Chuyện xảy ra bệnh dịch bên trong cung Tiên Lâm vào ngày hôm qua đã bị người của An vương truyền ra ngoài, hiện tại bên trong Kinh Thành đều đang truyền lưu chuyện Triệu Khải Hâm hẳn bị mắc một loại bệnh dịch không dậy nổi nữa, chẳng mấy chốc sẽ không còn tin tức nữa.

Hiện tại bên trong Kinh Thành vẫn còn chưa loạn bởi vì nhiều năm qua Triệu Khải Hâm đã cất nhắc rất nhiều nhân tài, nhưng cũng rất dễ nhận thấy, có một số ít nhân tài không phải là do Triệu Khải Hâm một tay đề bạt bắt đầu xuất hiện dao động rồi.

Đột nhiên Triệu Khải Hâm cảm thấy hành động lần này của An vương quả thật rất có ích, không có hành động lần này của An vương, hẳn sẽ không biết có nhiều người như vậy thậm chí là những quan viên trước kia vẫn ra về trung thành tới chết kia thì ra là thuộc về loại gió chiều nào theo chiều đó.

Dĩ nhiên Triệu Khải Hâm cũng không phải thật sự tin tưởng những người này chính là thần tử trung thành thuộc Bảo Hoàng Phái, dù sao Triệu Khải Hâm hẳn cũng đã dốc sức rất nhiều để cất nhắc những thư sinh nghèo có tài kia, mà cách làm này đối với thế gia mà nói là hành động vi phạm lợi ích hàng đầu của bọn hắn.

Mặc dù lúc trước bọn họ biểu hiện ra ý tưởng là chỉ cần đối với quốc gia có lợi, bọn họ đều ủng hộ, bọn họ cũng tin tưởng người của gia tộc mình cũng có khả năng.

Nhưng tới bây giờ thì mới thấy rõ suy nghĩ hòa thuận trong lòng những người này so với hành động biểu hiện ra ngoài là hoàn toàn khác nhau? Mà những nữ nhân lúc trước bị đưa vào trong hậu cung kia chỉ sợ lúc này cũng đã bị những gia tộc này vứt bỏ.

Nhưng chẳng lẽ không có vị tộc trưởng nào của những gia tộc kia có một chút do dự khi ủng hộ An vương sao?

Triệu Khải Hâm cho người đối phó với những người đã đầu phục An vương kia, còn những người vẫn chưa quyết định được trước tiên hẳn cứ mặc kệ, nhưng cho dù có chút chuyện cũng không an bài những người đó làm, chỉ cho những người chân chính thuộc Bảo Hoàng Phái tới hành động. Dĩ nhiên những người thuộc Bảo Hoàng Phái này không phải chỉ có những thư sinh nghèo khó, người thuộc thế gia cũng có, thế gia kia cũng có thế lực khá lớn.

Những thế gia này cũng không phải thế gia bình thường, mà là thế gia chân chính được truyền thừa từ rất xưa.

Nhữm hành động này của bọn họ không phải chỉ vì gia tộc mưu cầu phúc lợi, hơn nữa còn là vì dân chúng trong thiên hạ, những gia tộc như vậy Triệu Khải Hâm cũng không có động thủ đã kích họ, những gia tộc này cũng không có đưa nữ nhi vào trong hoàng cung.

Dĩ nhiên loại gia tộc này không nhiều lắm, chỉ có ba gia tộc như vậy mà thôi. Coi như chỉ có ba cũng đã là rất nhiều, ba gia tộc này truyền thừa cũng đã hơn tám trăm năm.

Hôm sau sau giờ Ngọ ba khắc, ở trong vườn Thúy Trúc, Trương Vân Nguyệt cẩn thận chăm sóc đứa bé, nghe Lý Ma Ma hồi báo lại những tin tức, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Bệnh dịch lần này thêm cả sự kiện độc dược khiến ba ma ma kinh hãi đồng thời cũng làm cho ba ma ma hạ quyết định giúp đỡ Trương Vân Nguyệt, không vì cái gì khác, chỉ vì muốn Trương Vân Nguyệt ở trong hậu cung có nhiều thế lực hơn, có thể chủ động phòng bị những tính toán của người trong hậu cung, mà không phải như trước kia mỗi một lần đều là bị người ta tính toán tới cửa nàng mới nghĩ biện pháp tránh né.

Bản thân Trương Vân Nguyệt trong chuyện cung đấu cũng có điều thiếu sót, mỗi lần nàng tự mình động thủ để tránh né bị làm hại thì nói thẳng ra cũng chỉ là mượn hoàng thượng ra tay mà thôi. Nếu trong tương lai hoàng thượng không đem nhị hoàng tử đặt ở trong lòng nữa, không còn để ý Trương Vân Nguyệt nữa, như vậy Trương Vân Nguyệt ở trong hậu cung tuyệt đối không tồn tại được lâu.

Nhất là trong tình huống như bây giờ mà nàng còn như thế, vậy tuyệt đối đến khi bị hất hủi bị lạnh nhạt nhất định sẽ bị những phi tử kia đập vù nhục không thôi.

Trương Vân Nguyệt đối với biến hóa của ba ma ma hiển nhiên thấy được, loại biến hóa này đối với nàng mà nói là chuyện cực tốt, nếu đổi lại là thời điểm khác nàng khẳng định sẽ rất vui mừng, nhưng hiện nay con trai nàng vẫn chưa rõ sống chết thì một chút vui mừng nàng cũng không cảm nhận được.

"Nương nương, Quý Phi nương nương tới đây là bởi vì đám người Hiền phi đi ra ngoài nói nhị hoàng tử điện hạ không có việc gì." Lý Ma Ma đối với tin tức nghe được tỏ ra rất khó tin, rốt cuộc Hiền phi là từ chỗ nào nghe được tin tức này?

"A, dựa vào đâu mà Hiền phi lại có thể tự mình khẳng định như vậy chứ? Nhiều thái y như vậy đều khẳng định hoàng nhi mắc bệnh, hơn nữa hoàng thượng cũng đã phái người đi tìm thuốc rồi." Trương Vân Nguyệt cau mày, cảm thấy chuyện này rất khó giải thích.

"Tra được là cung nữ bên cạnh Hiền phi nương nương, tên Tiểu Thúy. Cung nữ này nói trong nhà cũng từng có người cũng mắc bệnh dịch, một người trưởng thành thân thể rất tốt cũng chỉ có thể chống đỡ được khoảng mười ngày nửa tháng, nếu trẻ nhỏ từ ba tuổi trở xuống thì sống không quá ba ngày. Mà nhị hoàng tử đã hơn ba ngày vẫn còn sống." Trong lòng Lý Ma Ma đối với người không biết gì thế nhưng lại đi nguyên rủa nhị hoàng tử mình chăm sóc mà lớn lên cảm thấy rất không hài lòng, đồng thời trong lòng đối với người tên Tiểu Thúy này cũng rất hoài nghi.

"Đã cho người đi thăm dò cái người tên Tiểu Thúy đó chưa?"

"Nô tỳ đã cho người đi thăm dò rồi ạ, nhưng lại không tra ra tin tức gì hữu dụng, hiện tại người trong biệt viện không thể ra vào tự do, tin tức phía ngoài nô tỳ không có cách nào tra được, chỉ có thể tra xét mối quan hệ qua lại với những người ở trong biệt viện này thôi, chỉ tra ra được Tiểu Thúy này ngay từ khi bắt đầu vào cung vẫn là người ở bên cạnh Hiền phi, rất được Hiền phi tin tưởng. Nhưng mà Tiểu Thúy này vào cung lại trước hai tháng so với Hiền phi." Lý Ma Ma đối với quan hệ của Hiền phi và Tiểu Thúy tỏ ra hoài nghi.

"Ma ma có thể tra được những chuyện này đã là rất khá rồi, với lại trong khoảng thời gian gần đây Tiểu Thúy cùng người nào tiếp xúc qua cũng nên tra một chút." Trương Vân Nguyệt an ủi Lý Ma Ma một chút rồi nói, nàng cảm thấy trên thực tế mà nói nếu Tiểu Thúy thật sự trung thành với Hiền phi, thì sẽ không có khả năng nói ra những lời đó.

Nhưng mà theo những gì Lý Ma Ma tra ra, hình như Tiểu Thúy là nhà mẹ đẻ Hiền phi đưa vào cung, như vậy thì chắc phải trung thành với Hiền phi, nếu chỉ có vậy, thì những lời mà người tên Tiểu Thúy này nói cũng có chút kỳ quái.

"Nương nương cảm thấy Tiểu Thúy có vấn đề?" Lý Ma Ma nghi ngờ nhìn Trương Vân Nguyệt, lời nói của người tên Tiểu Thúy này mặc dù có vấn đề, nhưng nếu Tiểu Thúy trước khi vào cung lại không phải là người của Hiền phi thì cũng rất có thể nói như vậy.

"Tra một chút luôn không thừa, nếu xác định Tiểu Thúy ngay từ lúc mới bắt đầu đã không phải là trung thành với Hiền phi, như vậy thì nên để cho hoàng thượng đi thăm dò nhà mẹ của Tiểu Thúy. Tiểu Thúy nói như vậy rõ ràng chính là muốn khuyến khích Hiền phi tới vườn Thúy Trúc dò xét bệnh tình của nhị hoàng tử." Trương Vân Nguyệt không nói tiếp nữa, nếu như Tiểu Thúy từ lúc mới bắt đầu đối tượng trung thành đã không phải là Hiền Phi, vậy chẳng phải rõ ràng từ rất lâu trước kia An vương đã bắt đầu bố trí, hoặc cho dù những người đó không phải là người của An vương, nhưng cũng rất có thể là thúc bá của Triệu Khải Hâm, như vậy những hành động của Triệu Khải Hâm sẽ phải càng thêm cẩn thận.

"Nương nương, trong biệt viện này trước mắt chỉ sợ đã không an toàn như hoàng thượng nghĩ nữa rồi." Đột nhiên Lý Ma Ma nói với Trương Vân Nguyệt.

"Sao mà đến bây giờ Ma ma mới phản ứng chứ? Hiện tại chỉ sợ Hoàng thượng đã sớm biết." Trương Vân Nguyệt liếc Lý Ma Ma một cái, âm thanh lạnh lạnh nói.

Lý Ma Ma suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mình lo lắng quá mức, một người thông minh như hoàng thượng đây chỉ sợ ngay lúc nhị hoàng tử dính vào bệnh dịch liền nghĩ đến rồi. Nếu không phải trong biệt viện này thực sự có người của An vương xâm nhập vào, thì những thứ y phục truyền bệnh kia làm

sao có thể chuyển đến bên người nhị hoàng tử được chứ?

"Đã vậy nô tỳ sẽ cho người đi tra." Lý Ma Ma cảm giác có vẻ đã nhiều năm không có làm mấy chuyện này nên đầu óc mình dùng có chút không tốt cho lắm, chuyện lần này đã tra xét một ngày thế nhưng cũng không tra ra chân chính hữu dụng gì cả.

Năm giờ, Trương Vân Nguyệt sai Cúc Hoa đi hỏi về tình hình của người đi mua thuốc về có mua được thuốc không.

"Nương nương nương nương? Thuốc trở lại?" Giọng nói kích động của Cúc Hoa từ ngoài cửa truyền đến, Trương Vân Nguyệt nhanh chóng từ bên cạnh giường hướng ra cửa mà đi đi được hai, lại đột nhiên lại ngừng lại.

"Ngọc ma ma, người đi." Trương Vân Nguyệt vẻ mặt rất tinh táo, kích động mới vừa rồi giống như chưa hề xuất hiện qua.

Hà thái y cầm được thuốc trong tay liền bắt đầu tự mình nấu thuốc, Cúc Hoa kích động đứng ở một bên, rốt cuộc có thuốc, nhị hoàng tử được cứu rồi?

Lý Ma Ma cũng mấy vị ma ma khác là rất kích động, nếu không phải nhờ có rượu tinh khiết giúp hạ nhiệt độ xuống, không chế nhiệt độ trong một phạm vi nhất định, chỉ sợ nhị hoàng tử đã sớm không chịu đựng được rồi.

"Nương nương thuốc tới đây" Lý Ma Ma bung chén thuốc sắc kích động hướng nội thất đi tới, Hà thái y Cổ ngự y hai người đi theo phía sau, cẩn thận trông chừng thuốc, chỉ sợ trên đường thuốc này bị người khác cho vào cái gì không nên có.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dẽ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Hành động của mấy người Hà thái y thật ra khiến Trương Vân Nguyệt yên tâm không ít, hiện tại lỗ mũi của nàng không nhạy, vốn dĩ có thể rất dễ dàng ngửi được mùi vị là bây giờ lại thành ra một chút cũng ngửi không thấy rồi, mặc dù có ba ma ma canh giữ, nhưng là sẽ vẫn lo lắng.

Có thái y nên cuối cùng cũng yên tâm không ít.

Trương Vân Nguyệt tự mình cho đứa bé uống thuốc, sau khi đứa bé đã uống toàn bộ thuốc xuống, lúc này mới yên tâm.

Triệu Khải Hâm biết người phái đi mua thuốc đã trở về, thở phào nhẹ nhõm.

"Các người mua thuốc này ở đâu?" Triệu Khải Hâm nhìn Tiền Cần đang quỳ gối trước mặt, Tiền Cần là thủ lĩnh các thế lực ngoài cung của Triệu Khải Hâm, có thể coi là một tâm phúc của Triệu Khải Hâm.

"Bên ngoài trấn Phú Lâm hai trăm dặm" Tiền Cần sau khi mua được dược liệu mới hung hăng thở phào nhẹ nhõm, hẳn là không nghĩ tới An vương có thể ngoan độc đến như vậy, mua hết dược liệu ở các trấn phụ cận Bắc Uyển, khiến cho các thành trấn ở vùng phụ cận một chút dược liệu cũng không có.

Mà dược liệu ở trấn Phú Lâm cũng là bởi vì Trấn Phú Lâm có một hiệu thuốc rất lớn, Chính Dược Đường, vốn là loại thuốc kia cũng bị mua hết, nhưng là Chính Dược Đường bổ sung hàng thiếu rất nhanh, lúc bọn họ đến vừa đúng lúc người làm ở Chính Dược Đường mới bổ sung dược liệu.

Nếu là lại tới trễ chừng nửa giờ, chỉ sợ lại bị trì hoãn không mua được.

Triệu Khải Hâm nghe xong Tiền Cần bẩm báo, chân mày nhăn lên, hẳn là không ngờ An vương lại có thể có nhiều tiền như vậy, thuốc kia mặc dù không đắt, nhưng là xung quanh biệt viện trong vòng hai trăm dặm loại dược liệu này toàn bộ đều bị mua hết, không phải tài lực bình thường có thể làm được.

Nhưng giấu lại một chút cũng là bình thường, không nói đến trên người Quý Phi có bao nhiêu tiền riêng, đến cả nhà mẹ đẻ của Quý Phi, chỉ sợ cũng không phải thật sự khoanh tay đứng nhìn, e là hành động lần này cũng có sự tham dự của nhà mẹ Quý Phi.

Người hẳn an bài ở bên cạnh An vương cũng không có thấy người của An vương đi tìm kiếm thứ gì đó có liên quan đến bệnh dịch, vậy mà hiện tại những thứ quần áo dơ này lại xuất hiện trong tay An vương, nhất định là nhà mẹ của Quý Phi ra tay.

"Người nhà mẹ của Quý Thái phi gần đây có hành động gì không?" Triệu Khải Hâm hỏi người đang quỳ trên mặt đất.

"Hoàng thượng, vi thần phát hiện Mộc gia nhà mẹ của Quý Thái phi trong khoảng thời gian gần đây hoạt động rất thường xuyên, đang liên lạc với Diêu gia".

"A, chủ nhân Diêu gia đã trả lời chắc chắn cho bọn họ rồi sao?" Triệu Khải Hâm nghe được người của An vương chợt bắt đầu liên lạc với Diêu gia, mắt

chợt lóe lên ánh sáng lạnh.

Ban đầu hẳn ngăn trở kế hoạch nữ nhân Từ gia nữ gả vào Diêu gia, hôm nay này An vương lại vẫn không có buông tha sao?

"Chủ nhân Diêu gia không có cự tuyệt cũng không có đồng ý" Tiền Cần đối với tin tức mình lấy được cảm thấy rất là hoảng sợ, trong lòng cảm thấy lá gan của An vương và Mộc gia thật đúng là lớn, thế nhưng muốn tạo phản?

Triệu Khải Hâm nghe lời này, vẻ mặt không thay đổi, trong lòng lửa giận lại bốc cao, Diêu gia có chủ ý gì hẳn sao có thể không biết? Không phải là đang còn quan sát sao? Tin cái chết của mình còn không có xác thực truyền đi, chủ nhân của Diêu gia hiện tại nếu lập tức đồng ý An vương, vậy thì đồng nghĩa với hoàn toàn lên thuyền với An vương, về sau có muốn xuống cũng không thể rồi.

Chủ nhân Diêu gia cũng không phải là ngu ngốc, đối với Hoàng đế là minh danh chánh ngôn thuận hơn nữa thì hành biện pháp chính trị coi như là sáng suốt, An vương truyền thuyết Vương Gia này, dân chúng nhất định tin tưởng vị hoàng đế là mình, mà binh lính trong quân đội chỉ sợ là càng tin tưởng vị hoàng đế là mình đây.

Đến lúc đó nếu là mình sống rất tốt, An vương muốn trở thành Hoàng đế là chuyện không thể xảy ra.

"Ta nghe nói hai thiếu gia của Diêu gia bây giờ đều muốn làm chủ nhân?" Triệu Khải Hâm lời nói mang theo ý nghĩa nghi ngờ, ánh mắt lại lạnh khiến sắc mặt Tiền Cần trắng bệch.

"Dạ, cái này tiểu nhân sẽ đi an bài"

"Đi đi" Triệu Khải Hâm nhàn nhạt nói qua phát tay khiến Tiền Cần lui ra, sau khi bên trong thư phòng chỉ còn lại một mình Triệu Khải Hâm, Triệu Khải Hâm liền gọi ám vệ đang ẩn thân chỗ tối ra.

"Chủ nhân Mộc gia rất yêu quý tiểu nhi tử của hân? Tiểu nhi kia tử là thị thiếp sinh? Nghe nói chủ mẫu Mộc gia thế nhưng hận thấu tiểu nhi tử này. Tìm người thuyết phục Mộc gia chủ mẫu động thủ với tiểu nhi tử, nói chủ nhân Mộc gia có ý đem Mộc gia truyền lại cho tiểu nhi kia. Dù sao Mộc gia cũng không phải là thế gia, không có nhiều quy củ như vậy, cũng không theo thứ tự, dù sao thì chủ nhân hiện tại của Mộc gia cũng chỉ là con thứ."

"Dạ"

Sau khi Ám vệ rời đi, Triệu Khải Hâm bắt đầu xử lý tấu chương.

Trong Vườn Thúy Trúc, Trương Vân Nguyệt khản trương nhìn bảo bảo, uống thuốc xong, rốt cuộc hạ sốt.

"Hà thái y, hoàng nhi đã hạ sốt, tiếp theo trị liệu như thế nào?" Trương Vân Nguyệt tỉnh táo nhìn Hà thái y, cũng không có bởi vì bảo bảo đã hạ sốt liền vui mừng cho là hân bệnh tình đã tốt lắm rồi.

"Tiếp theo nên đổi một đơn thuốc, chi là."

"Chỉ là cái gì? Có phải lại thiếu thuốc hay không?" hiện tại Trương Vân Nguyệt rất sợ lại nghe đến thiếu thuốc, dù sao nếu không phải bởi vì không có thuốc, con trai nàng cũng sẽ không hôn mê nhiều ngày như vậy.

"Không đúng không đúng? Là thân thể nhị hoàng tử có chút suy yếu, thuốc này đổi về sau phải chờ nhị hoàng tử tỉnh lại ăn cơm rồi mới có thể uống thuốc phục hồi khác" Hà thái y khoát khoát tay, vội vàng nói, biệt viện này chuẩn bị dược liệu còn là rất đầy đủ, lúc trước thiếu một ít vị thuốc, hoàn toàn là bút tích của An vương.

"Vậy thì tốt, không phải thiếu thuốc là tốt rồi" Trương Vân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Về phần thân thể suy nhược gì đó, nàng cho đây là chuyện bình thường, không có ai có thể hôn mê bốn ngày sau còn thân thể cường tráng, nhất là một đứa bé mới chỉ một hai tuổi, có thể sống được đến bây giờ đều là nhờ vào sự cố gắng chăm sóc của Trương Vân Nguyệt.

Bây giờ sáng ngày thứ hai, Trương Vân Nguyệt sai Cúc Hoa chuẩn bị cháo trắng, ủ ấm ở trên lửa.

Theo như Hà thái y và Cổ ngự y nói, sáng sớm hôm nay bảo bảo có thể tỉnh lại.

Quả nhiên lúc bảy giờ rưỡi, người bạn nhỏ bảo bảo đã mấy ngày không có mở mắt hiện tại mắt đã mở ra lúng liếng.

"Bảo bảo tỉnh rồi, có đói bụng không?" trên mặt Trương Vân Nguyệt một chút vẻ mặt kích động cũng không có, rất là dịu dàng hỏi bảo bảo, chỉ là tay của nàng lại vô cùng run rẩy, cung nhân đứng ở sau lưng Trương Vân Nguyệt bởi vì cúi đầu nên thấy vô cùng rõ ràng.

Trong mấy ngày này chỉ sợ là Thuận sung viện nung nung vô cùng lo lắng.

Bảo bảo cau mày nhìn mẫu thân của mình, "Bảo bảo khó chịu ở đâu? Mẫu thân thôi thôi cho con?"

"Đau ~" bảo bảo uất ức nói xong, bắt đầu từ lúc hân hiểu chuyện cũng chưa từng chịu qua như vậy, kể cả lần trước rơi xuống nước cũng không có phải chịu qua đau đớn như vậy, cả người cảm giác đau đớn làm cho tiểu tiểu hân rất muốn khóc.

"Không đau không đau, mẫu thân xoa cho bảo bảo" Trương Vân Nguyệt bởi vì nghe đứa con nhà mình mang theo vẻ muốn khóc kêu đau một tiếng, tìm

nhổi lên đau đớn, đối với An vương càng thêm hận không được rút gân lột da. Trương Vân Nguyệt cẩn thận ôm bảo bảo vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nhỏ bé của hắn, hi vọng dùng loại phương pháp này có thể khiến hắn bớt đau.

Bảo bảo nằm ở trong ngực mẫu thân mình, híp mắt, khó chịu cau mày. Chỉ là cảm giác muốn khóc ngược lại bị hắn tự mình đè xuống.

"Nhị hoàng tử điện hạ, ăn chút cháo" Cúc Hoa từ lúc thấy bảo bảo tỉnh lại, không nói hai lời liền đi phòng bếp bung cháo trắng lên.

"Bảo bảo, ăn cơm" Trương Vân Nguyệt đỡ lấy cháo trắng từ tay Cúc Hoa, tự mình dứt cho con trai.

"Bảo bảo ghét cháo trắng, không muốn ăn"

"Bảo bảo ngoan, ăn cơm xong rồi chúng ta còn phải uống thuốc, như vậy đau đau sẽ hoàn toàn bay đi" Trương Vân Nguyệt ôm ái vuốt ve mặt của bảo bảo, dịu dàng nhỏ giọng khuyên.

"Thuốc rất đắng?" Bảo bảo chu mỏ, làm nũng nói. Hắn là bé ngoan, nhưng bé ngoan cũng không thích uống thuốc.

"Mẫu thân biết, nhưng không uống thuốc, đau đớn sẽ vẫn đi theo bảo bảo. Bảo bảo thích đau sao? Thuốc chỉ cần uống mấy ngày, đau sẽ thật lâu thật lâu không có thấy nữa." Trương Vân Nguyệt nói với bảo bảo.

Nàng phát hiện hôm nay sau khi bảo bảo tỉnh lại biết làm nũng rồi, trong ngày thường bảo bảo đều giống như ông cụ non (Tiểu lão đầu), động một chút là nói mẫu thân như nàng ngây thơ, đừng nói ở trong lòng nàng làm nũng, dù là nói một vài lời tương tự như làm nũng hắn cũng không làm.

Bảo bảo cau mày bắt đầu cân nhắc, giữa uống thuốc cùng ôm đau, rốt cuộc cái nào tốt hơn.

"Mẫu thân, uống thuốc" bảo bảo ngẩng đầu nhìn mẫu thân nhà mình, quyết định, uống thuốc, đau đau quá khó chịu. Hơn nữa bảo bảo đau đau mẫu thân cũng không vui, bảo bảo muốn cho mẫu thân vui."

"Tốt tốt tốt, bảo bảo là bảo bảo mà mẫu thân yêu nhất" Trương Vân Nguyệt cười, nàng cũng biết con trai của nàng là thông minh.

Bảo bảo cơm nước xong, nghỉ ngơi nửa giờ, Hà thái y bụng thuốc đã sắc đi vào.

Xuân Hoa đi theo sau lưng Hà thái y, thuốc này là thái y tự mình sắc, chăm chăm một mực nhìn vào ấm thuốc kia, khiến Xuân Hoa rất là bội phục.

"Thối thối" bảo bảo chán ghét nhìn bát thuốc trong tay Hà thái y.

"Bảo bảo ngoan, chờ đau đau khỏi rồi cũng không cần uống thuốc vừa đắng vừa hôi như thế này nữa." Trương Vân Nguyệt dịu dàng vuốt ve bảo bảo, an ủi, trong lòng đột nhiên cảm tạ ông trời, để cho mình có một con trai sớm thông minh, nếu không hiện tại nằm ở trong ngực là một đứa bé hai tuổi bình thường khác, chỉ sợ đã quậy tung trời rồi.

"Ghét ngả bệnh" một khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức, nhìn mẫu thân mình nói ra một câu này.

"Mẫu thân cũng ghét" Trương Vân Nguyệt dịu dàng nói xong, tin tưởng trên đời không có ai không ghét ngả bệnh.

"Hoàng nhi đã thức chưa?" giọng nói từ tính của Triệu Khải Hâm đột nhiên xông vào, phá vỡ hai người bảo bảo và Trương Vân Nguyệt đang cùng chung mối thù.

"Phụ hoàng"" bảo bảo nhìn đến phụ thân đang đi vào cửa, uất ức gọi.

"Thiên nhi khó chịu ở đâu? Hà thái y mau lên bắt mạch cho Thiên nhi đi" Triệu Khải Hâm nhìn thấy con trai thế nhưng khổ sở muốn khóc, sắc mặt liền thay đổi, không nói đứa con trai này sớm thông minh sớm trưởng thành mà còn rất kiên cường, kiên cường khiến Triệu Khải Hâm hoài nghi có thật mới một tuổi hay không?

Thế nhưng con trai kiên cường như vậy bây giờ lại đang muốn khóc.

Triệu Khải Hâm hoàn toàn không có phát hiện cái kiên cường mà hắn biết bất quá cũng chỉ là ngã xuống tự mình bò dậy không có khóc mà thôi, hơn nữa nơi ngã xuống cũng đã được phủ một tầng thảm lông cừu thật dày, căn bản là té không đau, sao có thể giống như lần này, cả người đều đang đau đớn.

Hà thái y vội vàng tiến lên chẩn bệnh, "Khởi bẩm hoàng thượng, nhị hoàng tử điện hạ hiện tại cả người khó chịu, đây là phản ứng bình thường của bệnh dịch, bệnh dịch gian nan nhất đúng là phát sốt và toàn thân đau đớn thế này. Phát sốt nhị hoàng tử điện hạ đã vượt qua rồi, hiện tại đây là cả người đau đớn."

"Cả người đau đớn là có chuyện gì xảy ra?" Trương Vân Nguyệt khẩn trương hỏi Hà thái y, hay là chính là cái nàng đang nghĩ.

"Khởi bẩm Thuận sung viện nương nương."

"Hoàng hậu nương nương giá lâm?" Trả lời của Hà thái y bị lời xướng bên ngoài cắt đứt.

Chương 90

"Tham kiến hoàng thượng." Hoa Lăng Duyệt vừa thấy Triệu Khải Hâm trong phòng, vẻ mặt không vẻ gì hành lễ.

"Hoàng hậu hôm nay vì sao lại tới? Không phải nói muốn chăm sóc đứa bé thật tốt sao?" Triệu Khải Hâm nghi hoặc hỏi, Đại hoàng tử nói thế nào cũng là con trai của hắn, hắn không thể nào không quan tâm, nhưng thời gian gần đây hắn thường tới Thụy Trúc viện. Trên người ít nhiều cũng sẽ mang theo một chút bệnh dịch gì đó, mà thân thể Đại hoàng tử quá kém.

"Hoàng thượng, thiếp tới là tìm Trương muội muội", hoàng hậu nhìn Triệu Khải Hâm nói.

"Ta?" Trương Vân Nguyệt kinh ngạc nhìn hoàng hậu, hoàn toàn không hiểu hoàng hậu tại sao lại muốn tới tìm mình.

"Ta nghe nói thời gian gần đây Trương muội muội vì mãi chăm sóc cho nhị hoàng tử nên không có nghỉ ngơi thật tốt, ta tới tìm Trương muội muội, dù sao bệnh dịch này sẽ lây lan, Trương muội muội mỗi ngày chăm sóc nhị hoàng tử, nếu chính bản thân gục ngã, đến lúc đó chỉ sợ rất khó mà không bị nhiễm bệnh dịch"

Trương Vân Nguyệt nghe hoàng hậu nói khoe miệng co quắp, "Cận thân có thể nghĩ đến hoàng hậu đây là đang nguyên rủa sao?" nói đến đây, gương mặt Trương Vân Nguyệt trầm xuống, hiện tại bởi vì cả cung Tiên Lâm khắp nơi đều có thể còn có bệnh dịch truyền nhiễm, cho nên Thụy Trúc Viện này cũng không có cách ly.

Nhưng là, bên ngoài xem như đã hủy bỏ cách ly, nhưng mỗi người ở bên trong Thụy Trúc viện chăm sóc không có ra cửa, mà hiện tại những người bên ngoài Thụy Trúc viện, không có việc gì đi về phía Thụy Trúc cũng sẽ đi đường vòng, khoảng thời gian này nàng không có ở trước mặt hoàng hậu lác lư chọc hoàng hậu mất hứng? Người ta lại vội vàng tới trong Thụy Trúc viện này nguyên rủa nàng là chuyện gì xảy ra?

"Trương muội muội đừng nghĩ nhiều, ta không có ý tứ nguyên rủa Trương muội muội, chỉ là muốn khuyên Trương muội muội nghỉ ngơi thật nhiều, như vậy đối với bản thân tốt, đối với nhị hoàng tử cũng tốt."

"Mẫu thân? Không ngủ?" trên giường anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm bởi vì hai người Triệu Khải Hâm và Trương Vân Nguyệt chắn ở phía trước, hoàng hậu cũng không có cách nào nhìn thấy, vốn cho là còn hôn mê, lại không nghĩ rằng đột nhiên nghe được hắn lên tiếng.

"Nhị hoàng tử đã tỉnh rồi hả? Thật là đáng mừng." hoàng hậu nghe được tiếng đứa bé thì ngẩn người, thái độ rất nhanh biến chuyển thành vẻ mặt mừng rỡ.

"Là nhờ hoàng thượng ban phúc" Trương Vân Nguyệt nhìn hoàng hậu nói, trên mặt mang vẻ rất là chân thành.

"Hoàng thượng, thiếp tới là muốn hỏi một chút, bên ngoài cung Tiên Lâm này xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao có rất nhiều người vây bọc lấy cung Tiên Lâm?" Hoa Lăng Duyệt đối với người bên ngoài cung Tiên Lâm đến cùng có phải người của Hoàng đế hay không vẫn còn chưa chắc chắn, chỉ là nàng tin tưởng Hoàng đế nhất định biết người bên ngoài kia là có chuyện gì xảy ra.

"Bên phía ngoài cung Tiên Lâm, là trầm trọng cho bọn họ canh giữ ở phía ngoài." Ánh mắt Triệu Khải Hâm chợt lóe, thân nhiên nói, những người ngoài kia là người của hắn, nếu không phải là như thế hắn làm sao sẽ yên tâm mà tiến vào trong cung Tiên Lâm này.

Hiện tại cung Tiên Lâm an toàn so với hoàng cung cũng không có gì khác biệt, chỉ là hiện tại bên trong cung Tiên Lâm bệnh dịch còn chưa hoàn toàn trừ bỏ hết, hắn cũng không tiện đi ra ngoài, nếu là mang theo dịch bệnh ra bên ngoài, chỉ sợ đến lúc đó niềm tin của dân chúng đối với vị hoàng đế là hắn đã rớt sạch rồi.

Hơn nữa cho dù hắn từ nơi này đi ra không có mang theo vật bản gì, nhưng không bảo đảm sau khi bọn hắn rời đi người của An vương sẽ không có động tác gì, nếu là người của An vương đem nguồn bệnh dịch này thả vào dân chúng, tình huống kia rất có thể không kiểm soát được.

Đến lúc đó lời đàm tiếu lại trở lại, vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Chỉ là người của An vương hình như cũng không muốn trong lúc này lãng phí thời gian vào cái vấn đề này, cho nên đã cho thiết lập các trạm kiểm soát trên đường đi, nhưng là chung quanh vườn không có ai, hiển nhiên là có sắp đặt.

"Nếu là người của hoàng thượng, vậy thiếp an tâm rồi, người của An vương trà trộn vào trong biệt viện không biết hoàng thượng đã tìm được chưa?" Hoa Lăng Duyệt từ sau khi sự việc xảy ra chưa từng thấy qua Triệu Khải Hâm, nàng muốn biết chút gì cũng phải kêu người bên cạnh đi hỏi, nhưng là chuyện lần này khiến Triệu Khải Hâm đối với người trong biệt viện này không yên tâm, hắn sao có thể để tin tức truyền đi?

Người bên cạnh Hoa Lăng Duyệt dĩ nhiên là cái gì cũng hỏi không ra, vốn là Hoa Lăng Duyệt còn muốn ở trong viện của mình chờ tin tức, nghĩ rằng Triệu Khải Hâm thế nào cũng sẽ cho vị hoàng hậu là nàng biết một chút tiến triển của chuyện này, kết quả lại là nàng đợi mấy ngày nhưng không có được tin tức mong muốn, chỉ có thể tự mình ra khỏi viện để hỏi thôi, lại không nghĩ rằng Triệu Khải Hâm vào thời điểm này lại không có xử lý việc công mà lại đang ở bên trong Thúy Trúc viện.

Điều này làm cho trong lòng Hoa Lăng Duyệt rất không thoải mái, người nói bên trong Thúy Trúc viện đang có một bệnh nhân bị dịch bệnh, một vị Hoàng đế là Triệu Khải Hâm liền cứ như vậy thường chạy tới đây là có chuyện gì?

"Hoàng hậu có chuyện gì sao?" bây giờ bởi vì chuyện độc được Triệu Khải Hâm đối với hoàng hậu và người bên cạnh nàng cũng là không tin tưởng, coi như hoàng hậu không muốn động thủ nhưng là không bảo đảm người bên cạnh hoàng hậu cũng có loại ý nghĩ này.

Lời của Triệu Khải Hâm hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Hoa Lăng Duyệt, Hoa Lăng Duyệt ngăn cả người, hoàng hậu là nàng muốn biết một chút tiến triển của sự việc lần này lại vẫn cần nguyên nhân sao?

"Hoàng thượng?" Hoa Lăng Duyệt có chút không dám tin nhìn Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm nhú nhú mày, nghĩ tới chuyện An vương với Hoa Lăng Duyệt khẳng định là không có quan hệ, hắn nói cho nàng biết cũng không sao, nhưng là hiện tại người đi theo bên cạnh Hoa Lăng Duyệt là không thể biết.

"Hoàng hậu đi theo ta."

"Hoàng thượng, nếu chuyện này ta không thể biết, vậy thì hoàng thượng cũng không cần nói." Hoa Lăng Duyệt nhìn Triệu Khải Hâm, trong lòng không thoải mái, lại không thể biểu hiện ra, nàng là hoàng hậu.

"Hoàng hậu nên biết, đi." Triệu Khải Hâm nói, đi trước dẫn đường.

Hai người Triệu Khải Hâm và Hoa Lăng Duyệt dưới sự cung tiễn của nhóm người Trương Vân Nguyệt rời khỏi Thúy Trúc Viện, Trương Vân Nguyệt thấy hai người đều đã đi xa lúc này mới trở về trong phòng.

"Bảo bảo lại đây với mẫu thân" Trương Vân Nguyệt ôm bảo bảo vào trong ngực, để bảo bảo điều chỉnh vị trí thoải mái. Quả nhiên bảo bảo vừa vào trong ngực mình thì chân mày cũng không có nhíu chặt như vậy nữa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Hà Thái y ông nói xem tình hình tiếp sau của bệnh dịch sẽ thế nào?" Trương Vân Nguyệt hoàn toàn không hiểu rõ về bệnh dịch này, hiện tại thứ duy nhất nàng có thể làm chính là hỏi thái y thêm nhiều chút.

"Này, cả người đau đớn là thân thể đang cùng bệnh dịch đối kháng, hiện tại phải làm chính là điều dưỡng, tận lực ôn hòa giúp nhị hoàng tử điện hạ điều trị thân thể, khiến thân thể nhị hoàng tử có thể chịu đựng được sự đối kháng của bệnh dịch và thân thể".

"Hà Thái y ông nói thật cho ta biết, bệnh dịch này từ lúc xuất hiện tới nay thì người chết nhiều hơn hay người sống sót qua khỏi nhiều hơn?" Trương Vân Nguyệt nhìn Hà Thái y hỏi, trước mắt ngoại trừ được vật hết sức thiếu ra, nàng cũng không có cảm nhận được nguy hiểm của bệnh dịch này.

Nhiều nhất chính là tính lây nhiễm của bệnh rất mạnh, nhưng là chỉ cần có thuốc bình thường cũng có thể gắng gượng qua được giai đoạn phát sốt, sau đó nếu là chỉ cần thân thể tốt là có thể gắng gượng qua khỏi đơn giản như vậy, sao có thể có người chết?

"Người chết nhiều hơn, chỉ là Thuận sung viện nương nương có điều không biết, bệnh dịch này mặc dù đơn giản, nhưng là mới bắt đầu gắng gượng qua được giai đoạn phát sốt thì mười người chỉ còn ba, mà lúc sau điều dưỡng thân thể, càng thêm khó khăn, dù sao dân chúng bình thường cũng không có nhiều điều kiện như vậy để điều dưỡng thân thể.

Bệnh dịch này chỉ cần có thân thể tốt là có thể gắng gượng qua được cơn sốt, bệnh dịch chỉ cần qua được sốt, giai đoạn sau liền nhất định phải điều dưỡng, không điều dưỡng là không cách nào qua khỏi" Hà Thái y nói thật.

Bệnh dịch này khó khăn cứu sống, chính là khó khăn ở khâu điều dưỡng sau cùng, bắt đầu phát sốt chỉ cần thân thể tốt, là có thể dựa vào sức đề kháng của bản thân vượt qua, nhưng là sau này cả người đau đớn giai đoạn điều dưỡng quả thật rất khó.

Điều dưỡng không tốt có thể mắc các chứng bệnh khác, cuối cùng đưa tới tử vong.

(Editor: Ta thấy giống giống suy giảm khả năng miễn dịch?)

Trương Vân Nguyệt nghe xong Hà Thái y giải thích xong liền trầm mặc, chứng bệnh này làm sao nghe qua giống như là đặc biệt rút xuống thân thể của người thiếu khả năng miễn dịch? (Tác giả: tiểu thuyết yêu cầu không nên tưởng thiết.)

"Ta hiểu rõ rồi, chuyện điều trị làm phiền Hà Thái y rồi." Trương Vân Nguyệt hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng vào mấy thái y trong Thái Y Viện có thể làm tốt chuyện của mình.

Tiếp sau đó, thân thể bảo bảo vẫn còn mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút đều đang đau đớn, hắn căn bản cũng không có biện pháp ngủ ngon, chỉ có buồn ngủ tới cực điểm mới có thể ngủ một lúc. Trương Vân Nguyệt ở một bên rất là đau lòng, chỉ có thể mỗi ngày kể nhiều một chút chuyện xưa để cho hắn phân tâm.

Chương 91

"A, tại sao ma ma nói như thế?" Trương Vân Nguyệt kinh ngạc nhìn Lý Ma Ma.

Lý Ma Ma đem lấy suy nghĩ của mình sửa sang lại một chút nói: "Nương nương, ngài nghĩ, lần đó Quý Phi nương nương đã tới sau chúng ta, không phải hoài nghi tới Quý Phi, cảm thấy nàng ta muốn hại nhị hoàng tử? Vậy ngài nói nếu chúng ta cũng hoài nghi lên, ngài nói hoàng thượng sẽ không hoài nghi sao? Như vậy nếu hoàng thượng còn lên, vậy có phải hay không sẽ đi tra? Thời điểm này nếu có người bố trí ít đồ, Quý phi nương nương chỉ sợ là muốn vu oan."

"Ha ha, ma ma cảm thấy Quý Phi ngu ngốc sao? Nàng ta sau khi trở về chỉ sợ kịp phản ứng, đến lúc đó không chừng người nào xui xẻo." Trương Vân Nguyệt đồng ý lời Lý Ma Ma nói có người tính toán Quý Phi, nhưng lại không đồng ý quan điểm vu oan cho Quý Phi.

Lý Ma Ma suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mình đem Quý Phi nghĩ đơn giản, Hàn Ngọc Cầm cũng không phải đồ đàn, khi Hàn Ngọc Cầm rời đi, tâm tình hoàng thượng không tốt, nghĩ đến nàng ta đã xảy ra rồi, thời gian đó Hàn Ngọc Cầm khẳng định biết chuyện có cái gì không đúng, sau khi trở về không thể nào cái gì đều không làm.

"Nương nương, vậy chúng ta bây giờ muốn làm cái gì?" Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt, gần đây thời gian này các nàng chỉ làm mỗi chuyện là đi tra xét, chân chính đối phó nữ nhân hậu cung, nhưng không có làm.

"Cái gì cũng không cần làm, nghĩ đến Quý Phi hiện tại cũng chỉ là đối với người tính kế với nàng ta hận muốn chết, phải biết nếu thật khiến người kia tính toán thành công, chỉ sợ Quý Phi sẽ bị hoàng thượng hoàn toàn chán ghét mà vứt bỏ, người nói Quý Phi có thể chịu được tương lai mình có thể vượt qua cái ngày sao?" Trương Vân Nguyệt cười ha ha nhìn Lý Ma Ma, trong lòng cũng rất rõ ràng Lý Ma Ma, bọn họ hiện tại mặc dù giúp nàng làm việc, nhưng vậy cũng chỉ là bởi vì nàng không có thật làm cái gì, cũng chỉ là điều tra một chút chuyện tình hậu cung, họ mới ngoan ngoan giúp một tay thôi.

Trương Vân Nguyệt bây giờ còn không biết ranh giới cuối cùng của Triệu Khải Hâm ở nơi nào, nàng sẽ không tùy tiện hành động, huống chi hiện tại coi như là thời buổi rối loạn, nàng cũng không nghĩ tính toán của mình, còn trở thành thủ đoạn yểm trợ đánh An vương.

Lý Ma Ma thấy Trương Vân Nguyệt trề miệng một cái, Trương Vân Nguyệt kiên định mặt mũi, cuối cùng cũng không nói gì.

"Ma ma muốn nói cái gì đã nói." Trương Vân Nguyệt nhìn Lý Ma Ma một cái.

"Nương nương, chúng ta như vậy bị người tính kế, nếu cũng không còn phản ứng, những người đó có thể hay không cảm thấy chúng ta dễ khi dễ?" Lý Ma Ma lo lắng nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Hiện tại không động thủ không có nghĩa là về sau thật sẽ không động tới các nàng, chỉ là hiện tại, chuyện trong biệt viện quá nhiều, ta không muốn cho hoàng thượng thêm phiền toái." Trương Vân Nguyệt nói thật, rất rõ ràng nói cho Lý Ma Ma, nàng chưa nói muốn thả qua những người đó, chỉ là không chuẩn bị động những người bây giờ đó thôi.

"Nương nương ngài có tìm cách là tốt rồi." Lý Ma Ma vừa nghe Trương Vân Nguyệt nói, cũng biết trong lòng nàng đã có ý nghĩ, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, bà chỉ sợ gặp gỡ một người mềm mại không cấu kình, nếu như vậy bà làm hạ nhân cũng sẽ bức tức rất nhiều.

Trương Vân Nguyệt cười cười không có nói tiếp, loại ý nghĩ này cũng không phải là một mình nàng có, không có Quý phi Hàn Ngọc Cầm này biết rất rõ ràng mình bị người tính kế nhưng không có hành động sao?

Thân thể Bảo bảo được Trương Vân Nguyệt cùng bọn thái y tỉ mỉ điều dưỡng, năm ngày sau khỏi. Chỉ là hiện tại cả trong biệt viện, bệnh dịch cũng không có hoàn toàn biến mất, ngược lại trong vòng năm ngày này bệnh dịch ngược lại càng thêm dữ dội.

Hiện tại, trong biệt viện rất nhiều cung nhân cũng đã dính vào bệnh dịch rồi, bao gồm người bên cạnh Triệu Khải Hâm, cũng rất nhiều người đối được với bệnh dịch, cũng may Triệu Khải Hâm này, chủ tử thể nhưng rất tốt một chút cũng không có dính vào bệnh dịch.

Mà bên trong vườn Thúy Trúc cũng có Tiểu Nội thị dính vào bệnh dịch, Trương Vân Nguyệt vì không để cho phía ngoài truyền bệnh dịch vào trong vườn Thúy Trúc, xin Triệu Khải Hâm phong bế vườn Thúy Trúc, hiện tại cả bên trong vườn Thúy Trúc trừ Lý ma ma, ba ma ma bên ngoài, cũng chỉ có Cúc Hoa, mấy cung nữ còn có mấy thái y coi chừng.

Chẳng qua hiện nay bảo bảo thân thể tốt rồi, trừ Hà thái y bị ở lại bên trong vườn Thúy Trúc coi chừng ra, cái khác thái y cũng rời đi vườn Thúy Trúc.

Từ nương trong. Sau khi nhóm thái y rời đi vườn Thúy Trúc dĩ nhiên là đi đến chỗ những cung nhân dính vào bệnh dịch kia, đem chút cung nhân chỗ ở ăn vườn Thúy Trúc phương pháp xử lý. Quả nhiên chỉ hậu cung người chỗ ở những thứ kia dính vào bệnh dịch cung nhân bệnh tình cũng bị khống chế được.

Mà theo bọn thái y phổ biến, ngày thường bên trong vườn Thúy Trúc, hằng ngày quản lý bị nghiêm cấm thi hành, nguyên bản mọi người mặc dù theo cách xử lý đồ dùng của vườn Thúy Trúc, nhưng lại cũng không nghiêm khắc.

Mà biết được tin tức tiểu bang hữu Triệu Thiên Sâm khỏi hẳn, hậu cung mấy nữ nhân kia vỡ rất nhiều ly trà, xé hư rất nhiều khăn nhưng không còn mấy người biết.

Trương Văn Nguyệt thấy con trai đã tốt, thật dài thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng càng thêm cảnh giác lên.

Hiện tại này bên trong biệt viện rốt cuộc ai là người của An vương, nhưng không tra được rồi, ai biết người của An vương rốt cuộc có hay không dính vào bệnh dịch, cũng không ai biết bọn họ có thể hay không bởi vì bảo bảo đã khỏi hẳn và muốn làm những thứ gì.

Hiện tại, khẳng định một chút chính là An vương vô cùng muốn cho cha con Triệu Khải Hâm chết, cho nên cũng không có xác định lúc này ai là người của An vương, năng đều không có cách nào chân chính yên tâm.

"Nương nương, nhị hoàng tử đã khỏi, nếu để cho chủ tử biết chuyện lần này thất bại, chỉ sợ nương nương cũng không chiếm được tốt. Nương nương vẫn là suy nghĩ muốn nghĩ tiếp theo nên làm cái gì."

"Suy nghĩ một chút? Người sẽ biết rõ để cho ta nghĩ biện pháp, ta có biện pháp gì? Đầu óc ta vốn không phải đặc biệt thông minh, các người nếu ghét bỏ ta làm không tốt, làm sao lại không để cho muội muội tốt của ta vào cung? Nàng ta ở phương diện này đầu óc có thể so với ta tốt hơn nhiều?" Từ Uyển lạnh lùng nói, trong giọng nói lộ ra nồng nặc oán khí.

"Nương nương tốt nhất đừng bảo là nói lấy, phải biết mẫu thân nương nương hôm nay còn trong phủ đây."

"Hừ?" Từ Uyển hừ lạnh một tiếng, trong lòng đối với lời của người nói quả thật vô cùng chẳng thêm ngó tới, mẫu thân? Người đó hy sinh Đại nữ nhi cùng Nhị nữ nhi, nghĩ tới tiểu nữ nhi, cuối cùng lại bị tiểu nữ nhi sau lưng thọc một dao, nữ nhân ngu xuẩn? Đó là mẹ ruột của các nàng? Nàng cũng không có mẫu thân như vậy?

Chỉ là Từ Uyển tự nhiên sẽ không nói lời này ra ngoài, nàng hôm nay làm theo người tới chỉ thị, làm việc cũng chỉ là bởi vì chút chuyện này cũng sẽ không hại đến nàng mà thôi.

"Nương nương nghĩ kỹ phải làm sao chưa? Nếu là còn chưa nghĩ ra, khiến lão nô sẽ dạy ngài thật tốt?" Lúc này mới phát hiện, nói chuyện là một lão cung nữ trên mặt đầy nếp nhăn, chỉ là một cung nữ như vậy ánh mắt lại vô cùng trong suốt, thỉnh thoảng lóe lên sáng loáng làm cho người ta không dám khinh thường nàng ta.

"Người nghĩ ra biện pháp, người liền tự mình nghĩ đi, hiện tại vườn Thúy Trúc bên kia phòng bị khẳng định rất nghiêm, ta đây thời điểm đứng vào đó chính là tìm chết, Vương Gia lợi hại như vậy, nghĩ đến sẽ không để ý một tiểu nữ oa ." Từ Uyển hoàn toàn không có đem lời của lão ma ma uy hiếp nghe vào tai, đối với Từ Uyển mà nói, những thứ uy hiếp này hoàn toàn không coi là cái gì, bọn họ bây giờ còn dùng được nàng, những thứ uy hiếp kia cũng chỉ là uy hiếp trên đầu lưỡi mà thôi.

Nếu là mục đích bọn họ thật đã đạt thành, những thứ uy hiếp kia mới có thể biến thành sự thật.

Từ Uyển chưa bao giờ cho là mình ngu xuẩn đến nhận thức không rõ sự thật.

Triệu Khải Hâm vẫn không có nhiễm bệnh dịch, điều này làm cho rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm, nhưng chuyện trên đời chính là chỗ này, nói gì cũng không rõ ràng lắm, tại tất cả mọi người đều cho rằng lúc Triệu Khải Hâm có thể như vậy bình yên vô sự vượt qua nguy cơ lần này, hẳn cuối cùng vẫn bị nhiễm bệnh dịch?

Mà cơ hồ trong nháy mắt khi Triệu Khải Hâm bị nhiễm bệnh dịch, cả người trong biệt viện cũng biết rồi hả ?

Tốc độ nhanh như vậy không thể không nói thủ đoạn của An vương thật sự là rất cao, Triệu Khải Hâm cũng đã như thế hạ hết sức lực soát cũng không có đem chút đỉnh tất cả đều cho tìm ra, nhưng mà lần này tung tin tức là để cho họ hoàn toàn bại lộ ra ngoài, và có một người chính là ma ma bên cạnh Từ Uyển.

Nghe nói lúc thị vệ muốn vây bắt lão ma ma này, lão ma ma mảy mề thế nhưng muốn cho Lệ sung nghi vì nàng ta cầu tình, chỉ là Lệ sung nghi rất biết rõ đạo lý, không để ý đến lão ma ma này cầu cứu, lời của Lệ sung nghi nói là, nàng ta là nữ nhân của hoàng thượng, lão ma ma này mặc dù vẫn chăm sóc nàng, nhưng lại ở dưới tình huống nàng không biết rõ đầu phục An vương, cái này đồng nghĩa với phản bội nàng.

Nàng không tha cho một nô tài thay chủ như vậy.

Lão ma ma nghe Lệ sung nghi nói thì trầm mặc, ánh mắt của Lệ sung nghi lộ ra thần sắc không hiểu.

Lệ sung nghi lại chỉ làm như không thấy, Lệ sung nghi trong lòng đối với lão ma ma, ánh mắt nhìn tỏ vẻ khinh thường, họ hình như quên thân phận của nàng bây giờ rồi, tại sao bởi vì Từ Uyển năng phải giúp người đàn ông khác đi đối phó với chính người đàn ông của mình?

Coi như Từ Uyển ở trong hậu cung này chỉ là một Sung Nghi không đáng kể, nhưng nàng đã là nữ nhân của Triệu Khải Hâm, An vương coi là cái gì? Đó chỉ là một người vốn là tỷ phu sau lại cũng là muội phu, ở trong lòng Từ Uyển chỉ là một người đàn ông dễ tiện mà thôi.

Nếu như nói, Từ Uyển ở trên đời này có ai, như vậy xếp thứ nhất tuyệt đối là An vương phi, thứ nhì là An vương, thứ ba là những người khác của Từ gia. Thứ hỏi, dưới tình huống như thế Từ Uyển tại sao phải giúp người nàng hận?

Lấy trước kia cũng chỉ là bởi vì nàng không tìm được cơ hội, Triệu Khải Hâm rõ ràng sẽ không nghĩ tới hành động của An vương, thời gian đó nàng thật ra về cứng đầu cứng cổ, chỉ sợ xuất thủ trước nhất trừ nàng tuyệt đối là Từ gia cùng An vương; mà bây giờ, Triệu Khải Hâm cùng An vương hoàn toàn đã vạch mặt, nàng tại sao còn phải giúp đỡ An vương?

"Một đồ vô sỉ cũng muốn làm Hoàng đế? Nằm mơ?"

Ở trong vườn Thúy Trúc, Trương Vân Nguyệt nghe được Triệu Khải Hâm cũng bị nhiễm vào bệnh dịch, cả người cũng bối rối.

"Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ?" Cúc Hoa khẩn trương nhìn chủ tử nhà mình, không có hoàng thượng, chủ tử nhà mình chỉ sợ tránh không khỏi tính toán của những nữ nhân trong hậu cung?

"Không làm gì, hoàng thượng chỉ là nhiễm bệnh dịch mà thôi, người không có thấy bảo bảo nhỏ tuổi như vậy cũng gắng gượng qua rồi sao? Đối với hoàng thượng mà nói, khẳng định càng thêm không là vấn đề?" Trương Vân Nguyệt nghiêm túc mà kiên định nói, không chỉ có nói cho Cúc Hoa cùng Lý ma ma bọn họ nghe cũng là nói cho mình nghe.

"Nương nương nói không sai, hoàng thượng nhất định không có việc gì, hiện tại chúng ta muốn làm chính là ở trong đoạn thời gian này canh kỹ vườn Thúy Trúc, không để cho những mầm mống tiểu nhân kia vào vườn Thúy Trúc." Ba ma ma liếc mắt nhìn nhau trăm miệng một lời nói.

"Nương nương, nương nương không xong?" Tầm Nguyệt đột nhiên từ bên ngoài vọt vào, gương mặt lộ vẻ kinh hoàng.

"Hô to gọi nhỏ làm gì?" Lý ma ma cau mày rầy một câu.

"Nương nương, bên ngoài, hoàng hậu nương nương cùng một đám người hướng tới vườn Thúy Trúc?" Tầm Nguyệt vẻ mặt rất là kinh hoàng, Cúc Hoa mấy người không hiểu cái thời điểm này hoàng hậu dẫn người tới vườn Thúy Trúc là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

"Hoàng hậu dẫn nhóm người này?" Trương Vân Nguyệt nhíu mày kinh ngạc nhìn Tầm Nguyệt, hiển nhiên không có cách nào hiểu ý tứ lời nói của Tầm Nguyệt.

"Người có nhìn rõ ràng nét mặt của Hoàng hậu nương nương?" Lý Ma Ma nhìn Tầm Nguyệt hỏi, bà biết mục đích lần này hoàng hậu tới khẳng định không đơn giản.

"Không có, không có rõ ràng." Tầm Nguyệt lắc đầu, nàng ta thấy hoàng hậu dẫn một đám người tới đây cũng đã bị sợ đến không được rồi, nơi nào còn có thể đi chú ý nét mặt hoàng hậu?

Cũng cuối cùng thân. "Nương nương ngại?" Lý ma ma lo lắng thay Trương Vân Nguyệt, bà không nghĩ tới hoàng hậu lại có thể thiếu kiên nhẫn như thế, tin tức hoàng thượng bị bệnh dịch mới vừa vãn truyền ra, hoàng hậu liền dẫn người tìm tới cửa.

"Ma ma. Là phúc thì không phải là họa là họa thì tránh không khỏi. Ta tin tưởng hoàng thượng không có việc gì, hoàng hậu nương nương hiện tại nhiều nhất chính là nhốt ta cấm túc, sẽ không có cái gì." Trương Vân Nguyệt thần nhiên nói, hoàng hậu là không nên được tức giận, nhưng nàng tin tưởng hoàng hậu tuyệt đối sẽ không tại thời điểm mấu chốt này đối với mình động thủ.

Hoàng thượng nếu không sao, nhất định sẽ tìm hoàng hậu phiền phức, hoàng thượng nếu đã xảy ra chuyện, như vậy phải có người công trên lưng tội danh hại chết hoàng thượng, nếu không có mình nói, tội danh trên lưng kia nhất định là hoàng hậu, điểm này không có thương lượng, ai bảo địa vị nàng tối cao, thường ngày tiếp xúc với hoàng thượng thời gian dài nhất đây?

Cho nên nói hoàng hậu vô luận như thế nào cũng sẽ không để cho hấn chết vào lúc này. Dĩ nhiên, Trương Vân Nguyệt có một loại cảm giác, hoàng hậu lúc này dẫn người tới tuyệt đối không phải là vì cấm túc mình, dù sao hoàng hậu không có cấm túc mình, nàng cũng sẽ không có đi ra ngoài.

Về phần mang đứa bé đi, hiện tại ở thời buổi rối loạn này, ai biết qua được bệnh dịch, bảo bảo có thể hay không lần nữa lại nhiễm bệnh dịch? Đến lúc đó nếu bảo bảo ở trong tay hoàng hậu xảy ra chuyện, vừa đúng lúc Hoàng thượng bình an tỉnh lại, như vậy hoàng hậu cũng tuyệt đối cũng không được tốt.

Thật ra thì lúc Trương Vân Nguyệt nghe hoàng hậu dẫn người tới, trong lòng cũng đã có một loại cảm giác, hoàng hậu lần này tới chỉ sợ là muốn mình đi chăm sóc có liên quan.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm, "

"Tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương vạn phúc."

"Trương thị." Hoàng hậu không để cho người ta đứng lên, mà là rất nghiêm túc mang theo uy nghiêm nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Cận thân ở đây." Trương Vân Nguyệt thấy Hoa Lăng Duyệt lần này làm về ta đây cũng biết mình nghĩ không sai, Hoa Lăng Duyệt đây là muốn để cho mình đi chăm sóc.

"Tin tức Hoàng thượng bị nhiễm bệnh dịch nghĩ đến người đã biết, hiện tại Bồn cung đại biểu tất cả tỷ muội hậu cung cho người đi chăm sóc hoàng thượng, nghĩ đến người là sẽ không cự tuyệt, dù sao người trước đã chăm sóc nhị hoàng tử bị nhiễm bệnh dịch rồi, hiện tại chăm sóc phải là rất là thuận thực, chúng ta sẽ chờ Trương muội muội mang đến cho chúng ta tin tức tốt, người tới đưa Thuận sung viện đi vườn Xuân Hòa." Hoàng hậu nói liền một lúc căn bản cũng không có cho Trương Vân Nguyệt cơ hội cự tuyệt, dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt cũng sẽ không đi cự tuyệt là được.

Trước không nói mạng của nàng vốn là cùng Triệu Khải Hâm liền cùng nhau, đã nói thân thể này trí nhớ của kiếp trước, Triệu Khải Hâm sống có thể so với thân thể này còn dài hơn ấy.

Đang nghe chuyện Triệu Khải Hâm bị nhiễm bệnh dịch, Trương Vân Nguyệt liền nhớ lại, kiếp trước quả thật có như vậy một sự việc, chỉ là chuyện này cũng không phải xảy ra ở cái thời điểm này, mà là xảy ra ở mùa hè hai năm sau, mà cái thời điểm đó Triệu Khải Hâm xuất cung cũng không phải là để cho hậu cung mấy người kia tùy cơ ứng biến, mà bởi vì là chuyện tiền triều bị đề ý, không sai biệt lắm, hẳn xuất cung nghĩ hè để nghỉ ngơi đi.

Đương nhiên, có thể tình này nàng cũng không biết, chỉ là có một chút khẳng định có thể, không có chuyện An vương mưu phản này,

Có người mưu phản, nàng coi như sẽ không được cung chiều, trong hậu cung, cung nữ cũng là có tin tức của mình đi, nàng làm sao có thể một chút tin tức cũng không có? Giống như về sau lúc nàng đã biết hoàng hậu hành động, còn có nhà mẹ hoàng hậu, thật ra thì cũng không là toàn lực ủng hộ tin tức này của hoàng hậu.

Đoán chừng thời gian đó, nữ nhân hậu cung đều còn không biết, cung nữ hậu cung cũng đã biết.

Cho nên Trương Vân Nguyệt gần đây lúc đang lúc nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc xác định, chuyện này đã bị hiệu ứng bướm bướm rồi.

Trương Vân Nguyệt không biết, kiếp trước bởi vì nàng cũng không đến, cho nên Triệu Khải Hâm cũng không có đứa bé, mà nếu nói Triệu Khải Hâm không có đứa bé, trong tông thất người của nhà ai cũng có thể, mà rất dễ nhận thấy An vương này, bản thân thể lực không nhỏ, cùng Hoàng đế quan hệ gần gũi thân mật Vương Gia, là có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, như vậy nếu có thể quang minh chính đại thừa kế ngôi vị hoàng đế, tại sao muốn đi tạo phản?

Mà nay, có Trương Vân Nguyệt cái biến số này, hơn nữa có tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm, có đứa con trai thông minh này, ngôi vị hoàng đế của Triệu Khải Hâm có thể nói là ngồi vững vàng rồi, dưới tình huống như thế, An vương làm sao có thể an tâm chờ đợi Triệu Khải Hâm trăm năm?

"Cận thân phải đi ngay chăm sóc cho hoàng thượng, Lý ma ma, mấy người các người ở lại bên trong vườn Thúy Trúc chăm sóc tốt nhị hoàng tử. Không làm cho nhị hoàng tử đi ra ngoài, chờ ta sau khi rời đi vườn Thúy Trúc, không làm cho người nào vào vườn Thúy Trúc quấy rầy nhị hoàng tử." Trương Vân Nguyệt thân nhiên nói, cũng không có bởi vì hoàng hậu đứng ở trước mặt cũng không phân phó.

Hoa Lăng Duyệt vốn là muốn làm cho người ta trực tiếp đem Trương Vân Nguyệt lôi đi, lại không nghĩ rằng Trương Vân Nguyệt cả người rất bình tĩnh, mình nói để cho nàng đi chăm sóc hầu hạ, trên mặt nàng cũng không có chính mình lộ ra loại vẻ hoang mang sợ hãi.

Hoa Lăng Duyệt cảm thấy có thể là bởi vì Trương Vân Nguyệt trước chăm sóc Triệu Thiên sâm, cho nên cảm giác mình chăm sóc Triệu Khải Hâm cũng không có vấn đề.

Hoa Lăng Duyệt ngược lại cũng muốn đi chăm sóc, nàng cũng không thừa nhận vì mình không như Trương Vân Nguyệt, chỉ là nàng cuối cùng không có đi. Bên trong vườn Thúy Trúc, cung nhân cũng không phải là cũng chưa có người dính vào bệnh dịch, huống chi trong năm ngày này, cả bên trong biệt viện lại có một loạt cung nhân ngã xuống, hiện tại tất cả cung nhân bên cạnh các phi tử cũng thiếu một nửa, chỉ có người hầu hạ bên cạnh Triệu Khải Hâm thì vẫn nguyên nhân số, cũng là từ chỗ khác điều đi qua.

Triệu Khải Hâm bị nhiễm bệnh dịch có thể nói là hoàn toàn không ngoài dự đoán của mọi người, bởi vì năm ngày này, lúc thời gian cung nhân ngã xuống nhiều nhất đứng là bên cạnh Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm thật ra khiến người đi tra xét chỗ ở của chính hắn, chỉ tiếc hắn lại cũng không có tra được cái gì

Điểm này Hoa Lăng Duyệt cảm thấy rất nghi ngờ, Triệu Khải Hâm cơ hồ đem cả vườn Xuân Hòa cũng lật qua, giải quyết xong vẫn không có tìm ra vật bản, không thể không nói người của An vương rất biết giấu đồ. Tính bây giờ muốn những thứ này có ích lợi gì, hi vọng Trương Vân Nguyệt thật có thể đem hoàng thượng chăm sóc tốt.

Tâm tình của Hoa Lăng Duyệt rất phức tạp, đối với Triệu Khải Hâm, ban đầu nàng cũng là yêu, nhưng hiện tại, yêu cũng không có nữa, nhưng biết hắn lại chết vì bệnh dịch, trong lòng Hoa Lăng Duyệt cảm giác vô cùng phức tạp, nàng cũng không nghĩ Triệu Khải Hâm cứ như vậy chết đi. Có sao trong nháy mắt kia, ý tưởng của nàng, coi như Triệu Khải Hâm muốn chết cũng phải chết ở trong tay của nàng, loại ý nghĩ này vô cùng đột ngột xông ra, nhưng thể nào cũng đuổi không ra.

Trương Văn Nguyệt đi tới vườn Xuân Hòa, phát hiện cung nhân bên trong vườn Xuân Hòa bị Vương Kỳ cùng Ngụy Đình, dưới sự chỉ huy của hai tổng quản đem trọn cả vườn Xuân Hòa chăm sóc rất tốt, tất cả cung nhân đều không trở ngại làm chuyện của mình, bên trong vườn Xuân Hòa, khắp nơi đều tràn đầy vị chua của dấm.

"Vương tổng quản, Ngụy tổng quản."

"Thuần sung viện nương nương?" Vương Kỳ cùng Ngụy Đình hai người kinh ngạc nhìn Trương Văn Nguyệt, vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ cũng biết bọn họ là không ngờ Trương Văn Nguyệt lại xuất hiện tại nơi này.

"Bên cạnh hoàng thượng luôn là cần người chăm sóc." Trương Văn Nguyệt bình tĩnh ôn hòa nói, cũng không có bao nhiêu tức giận, tâm tình không cam lòng, này đến lúc đó khiến hai người Vương Kỳ cùng Ngụy Đình cảm thấy rất là kinh ngạc.

Hai người bọn họ thấy người đang đến là Trương Văn Nguyệt, trong nháy mắt liền hiểu rõ Trương Văn Nguyệt bị người tính kế rồi, bọn họ vốn chỉ muốn Trương Văn Nguyệt sẽ phải không cam lòng, tiếp theo chăm sóc nàng nhiều nhất chính là làm đáng một chút ở bên cạnh chỉ huy dưới sự chỉ huy người, hôm nay tới hình như không phải có chuyện như vậy, Trương Văn Nguyệt quá mức bình tĩnh.

Trương Văn Nguyệt bình tĩnh chọn một gian phòng nhỏ bên cạnh phòng Triệu Khải Hâm vốn là không có ai ngủ làm thành gian phòng nhỏ của mình, làm nơi nghỉ ngơi, gian phòng này vốn là nơi sau khi Triệu Khải Hâm xử lý tấu chương nghỉ ngơi.

hai người Vương Kỳ thấy Trương Văn Nguyệt đem bọc quần áo của mình để xuống, mà phía sau của nàng căn bản cũng không có đi theo người hầu. Một tia nghi ngờ thoáng qua.

"Thuần sung viện nương nương không có mang người bên cạnh tới sao?" Vương Kỳ thân là nội thị tổng quản, cái thời điểm này dĩ nhiên là cần hấn tiến lên hỏi thăm.

Trương Văn Nguyệt quay đầu cười nói: "bên cạnh Hoàng nhi không ai, ta không yên lòng, tự ta có thể chăm sóc mình. Huống chi hôm nay, bên trong biệt viện, cung nữ nhân số không nhiều, ta nếu là tìm hoàng hậu yêu cầu người, hoàng hậu nhất định là không đồng ý, như thế còn không bằng tự ta chăm sóc mình."

Vương Kỳ cùng Ngụy Đình, hai người đều là người bình thường, Trương Văn Nguyệt nói cũng không phải là bí ẩn gì, hai người tự nhiên hiểu.

Đây chỉ sợ hoàng hậu điều động cung nhân bên trong vườn Thúy Trúc, hơn nữa hiện tại cung nhân bên trong vườn Thúy Trúc bố trí coi như là nhiều nhất, bởi vì nguyên nhân có một nhị hoàng tử ở, cho nên hoàng hậu cũng không lý tới do đi điều động cung nhân bên trong vườn Thúy Trúc, nếu là Trương Văn Nguyệt chính mình tự đi tìm hoàng hậu nhân yêu cầu người, chỉ sợ hoàng hậu liền lập tức động người ở trong vườn Thúy Trúc.

"Nương nương chờ, tiểu nhân phải đi tìm một cung nữ tới chăm sóc ngài." Vương Kỳ nói xong xoay người đi ra.

Trương Văn Nguyệt tùy ý khoát tay, dù sao tiếp theo cho ngày đến Triệu Khải Hâm khỏi hẳn như trước kia, nàng không chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt rồi, nàng liền chăm sóc Triệu Khải Hâm.

Quyết định chủ ý của Trương Văn Nguyệt cũng không cảm thấy cái cung nữ kia có cơ hội đơn độc chăm sóc mình.

Bên ngoài biệt viện, An vương nhận được tin tức Triệu Khải Hâm bị nhiễm bệnh dịch, lập tức hưng phấn.

"Mẫu phi, mẫu phi, chuyện vui, chuyện vui lớn." An vương hưng phấn vọt vào viện mẫu phi của mình, Quý Thái phi đang ngồi ở trên ghế tựa bình yên phơi nắng.

"Việc vui gì để cho ngài vui mừng đến như vậy?" Quý Thái phi mở mắt tùy ý hỏi, ở nàng ta, khi mẹ con Thái hậu không có chết vậy thì không thể coi như là chuyện vui chân chính.

"Mẫu phi, nhi tử mới vừa nhận được tin tức, tiểu tử Triệu Khải Hâm kia bị nhiễm bệnh dịch rồi." An vương kích động nhìn mẫu phi của mình, chờ mẫu phi và mình cùng nhau vui mừng.

"Cái này thì có cái gì là vui mừng hay sao? Ngài đừng nhìn đứa con kia của hần, dưới tình huống không có được liệu cũng có thể sống quá ba ngày, cuối cùng còn không phải là bình yên vô sự tĩnh lại. Triệu Khải Hâm là một đại nam nhân, thân thể tốt lắm, ngài cảm thấy hần không như một đứa bé? Ta nói với ngài, ngài phải lấy nếu nói bệnh dịch cũng biết phải lợi hại chút đó, ta hai ngày trước sai người ta đi chuẩn bị vết máu của bệnh đậu mùa, ngài đi để cho người của ngài đưa vào." Quý Thái phi tùy ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

"Mẫu phi, có lẽ cũng không cần tới cái bệnh đậu mùa này đâu?"

"Thế nào? Người thương hại hân?" Quý Thái phi mở mắt, ánh mắt bén nhọn.

"Ha ha, mẫu phi người đang nói gì chuyện cười đấy à? Sao ta lại đi thương hại hân được chứ? Chi là hiện tại trong biệt viện lại có không ít người của chúng ta, còn có cái bệnh đậu mùa này có khi so với cái bệnh dịch kia còn nghiêm trọng hơn nhiều, hiện tại bệnh dịch này mặc dù cũng có lây lan, nhưng chỉ cần thân thể khỏe mạnh một chút thì không có chuyện gì, nhưng bệnh đậu mùa này, cũng không phải thân thể tốt là có thể vượt qua được, hơn nữa, mẫu phi, có phải người đã quên hay không, hai chúng ta cũng chưa từng bị bệnh đậu mùa? Nếu sơ sót một cái thì. Dù sao biệt viện này cách Kính Thành cũng không phải rất xa." An vương bắt đầu đi nói với mẫu phi của mình, đối với tâm tư của mẫu phi hân biết rõ, chi là chuyện này rõ ràng là không thể không tính toán cẩn thận không phải sao?

Sau một lúc "Con ta yên tâm, trước mặt mẫu phi sẽ không truyền bệnh đậu mùa tới biệt viện, đợi đến khi Hoàng đế vừa chết, ta sẽ cho người đi phóng hỏa đốt cái biệt viện này đi, đến lúc đó liền nói hoàng thượng trước khi lâm chung ra lệnh, cứ để cho người ở trong viện chôn theo với hân, còn có thể thuận tiện phá hoại danh tiếng của hoàng đế." Quý Thái phi nhàn nhạt nói xong, đặc ý mang về mặt không chấp nhận thất bại.

An vương suy nghĩ một chút cảm giác thấy mưu kế của mẫu phi mình mặc dù có vài điểm không thỏa đáng lắm, nhưng nếu như có hiệu quả thì sẽ cực kỳ tốt.

An vương hoàn toàn không suy nghĩ đến chuyện, nếu tất cả mọi người đều chết thì người có thể phá hoại thanh danh của hân như thế nào? Đến lúc đó chi sợ không chi không thể làm cho người đọc sách trong thiên hạ cảm thấy người xứng đáng lên kế vị, ngược lại còn cảm thấy người không phải người khoan dung độ lượng, một người sống lại đi so đo với người vừa mới chết.

Quý Thái phi rất nhanh phân phó xuống, mà hành động của An vương rất nhanh truyền vào biệt viện, nhưng hiện tại Triệu Khải Hâm đang hôn mê, căn bản cũng không có biện pháp phân công hành động, mà rất dễ nhận thấy nhóm ám vệ cũng không nguyện ý nghe theo lời nói của hoàng hậu trong hậu cung, dù sao hoàng hậu cũng không được xem là chân chánh một lòng với hoàng thượng.

Nhóm ám vệ cũng không mong muốn mình bị bại lộ.

Vương Kỳ cùng Ngụy Đình hai người thương lượng một phen, cuối cùng quyết định đem chuyện này báo cáo cho Trương Văn Nguyệt.

Nguyên nhân là bởi vì Trương Văn Nguyệt là mẫu phi của nhị hoàng tử, nếu như hoàng thượng thật sự không thể qua khỏi, như vậy người sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế chính là nhị hoàng tử, đây là chiếu thư truyền ngôi mà Triệu Khải Hâm trước lúc phát hiện mình rất có thể dính vào bệnh dịch viết xuống.

Trong tương lai nếu quả thật Triệu Khải Hâm ra đi, như vậy trước lúc nhị hoàng tử trưởng thành, tất cả mọi chuyện của ám vệ đều phải nhờ vào Trương Văn Nguyệt giải quyết.

Vốn là ám vệ muốn đi tìm Thái hậu, nhưng ngại vì hiện tại Thái hậu lớn tuổi, tinh lực có hạn hơn nữa gần đây có một khoản thời gian thân thể Thái hậu cũng không tốt lắm, bây giờ nếu để cho Thái hậu vốn thân thể không tốt cuối cùng lại dính vào bệnh dịch, vậy thì được không bù nổi mất.

"Người nói là An vương chuẩn bị đưa vết máu của bệnh đậu mùa vào trong biệt viện?", Trương Văn Nguyệt nghe xong lời nói của Vương Kỳ, khiếp sợ từ trên ghế đứng lên, không cách nào bình tĩnh lại được.

Bệnh đậu mùa, bệnh đậu mùa a, bệnh kia ở cổ đại là một bệnh đoạt tính mạng cực kỳ nguy hiểm.

"Đúng rồi, bệnh đậu mùa, " Đột nhiên Trương Văn Nguyệt nghĩ đến nhưng sách đã học còn có trong mấy quyển tiểu thuyết trước kia có nói về bệnh đậu mùa.

"Vương tổng quản, những chuyện sắp tới sẽ rất quan trọng, ta nhớ ngài nói nhất định sẽ giúp ta, có đúng hay không? " Trương Văn Nguyệt nghiêm túc nghiêm túc hỏi Vương Kỳ, hiện tại nàng không còn quản được chuyện tương lai sau khi Triệu Khải Hâm tỉnh lại có thể hoài nghi nàng làm sao biết chuyện bệnh đậu mùa này hay không, chuyện mà hiện tại nàng muốn làm chính là đem bệnh đậu mùa này dẫn đi ra.

Vết máu bệnh đậu mùa a, bởi vì chuyện lần này có liên quan đến vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này cho nên bị người ta phát hiện trước, nhưng nếu như nữ nhân hậu cung lại dùng cái chiêu này đối phó với con trai của nàng, vậy.

"Nương nương xin mời ngài nói." Vương Kỳ cung kính nói.

Chuyện về ám vệ Vương Kỳ giữ bí mật hết sức cẩn thận, hân chỉ tiết lộ tin tức cho một mình Trương Văn Nguyệt thôi.

"Vương tổng quản, ta cảm thấy được hình như An vương rất thích hưởng chỗ ở của hoàng thượng để một chút vật bản, ngài nói chúng ta vẫn luôn đứng thế bị động thanh trừ những thứ vật bản này có phải có chút quá mức yếu thế rồi hay không? Thân thể Hoàng thượng là Chân Long Thiên Tử với lại Long Uy không phải để cho người ta tới mạo phạm như vậy, ta thấy nếu An vương cùng Quý Thái phi thích vết máu của bệnh đậu mùa này như vậy, không bằng ngài cũng đưa cho bọn họ một chút?" Trương Văn Nguyệt thật bình tĩnh nói khi nói xong rồi nàng lại nghĩ tới chuyện phương pháp giải quyết về sau lại nói: "Mới vừa rồi lúc tổng quản nói đến bệnh đậu mùa, ta đột nhiên lại nhớ đến chuyện đã từng đọc một quyển du ký viết về bệnh đậu mùa, sách có viết đến chuyện dùng bệnh đậu mùa để chế thuốc phòng bệnh đậu mùa, lúc đó thì cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ, nhưng mà đến bây giờ đột nhiên cảm thấy tìm người thử một chút cũng không sai, nếu chuyện này là thật, vậy thì cũng coi như là một cái công đức rồi."

Vương Kỳ nghe xong lời nói của Trương Văn Nguyệt trong lòng khá là khiếp sợ, hẳn thật sự không nghĩ đến một Thuận sung viện thường ngày không lạnh không nóng an an ổn ổn thế nhưng lại trực tiếp làm cho hắn cứng họng không biết nói gì, nhưng bệnh đậu mùa này.

"Nương nương ngài cảm thấy chuyện bệnh đậu mùa này là thật?" Vương Kỳ trong lòng rất hoài nghi, nếu đây không phải là thật, chuyện thí nghiệm này là sẽ chết người, đến lúc đó nếu để cho người khác biết, chỉ sợ sẽ nói hoàng thượng tàn bạo.

"Vương tổng quản, ta nhớ được trong thiên lao có rất nhiều tử tù? Sử dụng những người đó để làm thí nghiệm là được rồi." Trương Văn Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Vương Kỳ, hiển nhiên không hiểu sự lo lắng của hắn là từ đâu tới.

Huống chi nàng lại thật sự biết bệnh đậu mùa đúng là có thể phòng bệnh đậu mùa, với lại những tử tù đáng chết đó khi đem làm thí nghiệm mà chết thì cũng như nhau.

Trước đó Vương Kỳ cũng không nghĩ tới chuyện có thể dùng tử tù làm thí nghiệm, hôm nay nghe Trương Văn Nguyệt chỉ điểm thì nhất thời như được khai thông tư tưởng. Tính toán lần này của An vương là thất bại, nhưng không chừng sau khi bọn họ phản ứng kịp có thể lại tiếp tục tính toán hay không.

Còn phải sớm một chút đem vết máu của bệnh đậu mùa đưa vào trong phủ của An vương mới tốt, nếu là Quý Thái phi cùng An vương cùng nhau nhiễm vào bệnh đậu mùa, vậy cũng tốt, trong lòng Vương Kỳ không khỏi mong đợi mà nghĩ.

Đối với ý nghĩ trong lòng Vương Kỳ Trương Văn Nguyệt hoàn toàn không biết, bây giờ cái nàng muốn chính là làm thế nào để vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này sớm một chút tỉnh lại, tình huống bên ngoài, Nha Nha, Triệu Khải Hâm cũng đã hôn mê bất tỉnh rồi, nhưng những người đó cũng không nguyện ý chờ đợi, cứ quyết tâm muốn hắn chết như vậy, cái này cũng chẳng khác gì là muốn Trương Văn Nguyệt nàng chết đi.

Không có lý nào mà khi Triệu Khải Hâm chết một người mẹ ruột con trai của Triệu Khải Hâm như nàng lại còn có thể sống, rồi để cho mẹ con các nàng có cơ hội đoạt lại ngôi vị hoàng đế sao?

Trương Văn Nguyệt cẩn thận chăm sóc Triệu Khải Hâm, sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường nhưng khuôn mặt tuần mỹ thẹn thùng đôi môi lại lộ ra đồ ửng ửng lạ thường, đột nhiên phát hiện cho tới bây giờ mình cũng chưa lần nào nghiêm túc nhìn kỹ qua người đàn ông này.

Dù nàng đã vì người đàn ông này mà sanh một đứa con trai, nàng cũng không có nhớ rõ ràng qua khuôn mặt của hắn.

Ngoại trừ chuyện khác biệt bên ngoài về mặt thân phận, thì cả người Triệu Khải Hâm lúc tỉnh uy nghiêm cũng rất lớn, trước khi Trương Văn Nguyệt nàng xuyên qua cũng chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn nữa, khi đối mặt với một người có địa vị cao khi thế vương giả nồng đậm, trong lòng nàng coi như đối với cái người Hoàng đế có thân phận đặc thù này không những không có quá nhiều ấn tượng, lại còn không khỏi sinh lòng kính sợ.

Tất nhiên không dám tùy ý ngẩng đầu nhìn người, huống chi số lần Hoàng đế thấy nàng thật sự không nhiều lắm, cũng làm cho nàng có thói quen không thích tiếp xúc với hoàng đế uy thế.

"Thật không nghĩ tới đáng đáp của Hoàng đế cũng thực không tồi." Trương Văn Nguyệt đem mặt của Triệu Khải Hâm nghiêm túc nghiên cứu một lần rồi nói ra, trong lòng cảm giác mình coi như cũng không lỗ vốn.

Đó là gương mặt tuần mỹ khác thường, trong não Trương Văn Nguyệt cố gắng tìm tòi một phen những từ ngữ để hình dung mặt mũi nam nhân này, cũng chỉ nghĩ tới được vài câu của mấy nhà nho, mi mục như họa, mũi như huyền đàm.

‘ Thì ra là từ như để miêu tả người khác của mình lại thiếu thốn như vậy a. ’ Trương Văn Nguyệt phát hiện mình không nghĩ ra được thành ngữ nào để hình dung được đôi môi của Triệu Khải Hâm, nàng chỉ nhìn chăm chăm đôi môi, chỉ cảm thấy đôi môi kia rất mê người, làm cho nàng rất muốn nhào tới cắn hai cái.

"Choáng nha, chẳng lẽ cô nương mình thật ra lại là như vậy?" Trương Văn Nguyệt không khỏi thầm nói.

Nói xong Trương Văn Nguyệt liền tự mình dùng lực lắc đầu hủy bỏ suy đoán của mình, thật ra kiếp thế giới đầy rẫy mình tinh anh tuần như thế này nàng cũng không phải là chưa từng thấy qua mỹ nam, mà lúc đó khi nhìn thấy những người rõ ràng mê người đó cũng không đến mức có cảm giác muốn nhào tới cắn một cái mà sao.

Trương Văn Nguyệt mới nghĩ tới đây cũng đã tròn tròn mắt, nàng phát hiện hình như mình xảy ra vấn đề. Không đúng ? Cô nương này. Đây chính là Hoàng đế a, ngựa đực lớn nhất cổ đại a, lúc trước nhiều thiếu nữ thanh xuân theo đuổi cũng không đạt được nữa là, chỉ mới đến cổ đại thôi mà thế nào lại sắp giống một cô nhân mất rồi? Không đúng ? Cảm giác này sao lại quái dị như vậy?

Nàng cũng không phải thuộc tiếp người vừa thấy đã yêu à? Nếu nói lâu ngày sinh tình thì càng không phải, tình cảm này rốt cuộc là từ đâu tới đây? Trương Văn Nguyệt tròn tròn mắt, nàng thật sự là không muốn hiểu a, cái tình cảm kỳ lạ này không biết từ chỗ nào mà xuất hiện vậy không biết?

Trong khi đang tự hỏi mình nguyên nhân từ đâu mà có tình cảm với Triệu Khải Hâm thì lại không để ý chuyện mình không chút do dự đã lựa chọn mình có tình cảm đối với Triệu Khải Hâm, cũng là rất dễ nhận thấy trong nội tâm tự nàng cảm thấy không muốn thừa nhận như vậy, nhưng đầu óc của nàng hiển nhiên không chỉ huy được nội tâm của nàng. (đúng là, không phải chỉ cần phủ nhận sẽ biến thành không phải)

Cho nên, Trương Văn Nguyệt cố gắng cho rằng bây giờ đối với Triệu Khải Hâm nhiều nhất thì cũng chỉ là cảm mến hơn chút. Một chút mà thôi.

Trương Văn Nguyệt nỗ lực uốn nắn thể giới nội tâm chính mình, nhưng mà thể giới nội tâm vốn dĩ rất mạnh mẽ, lý trí không cách nào, chỉ có thể uất uất ức ức không nhìn hấn.

"Người đang nghĩ cái gì?" Triệu Khải Hâm vừa mở mắt thì chính là nhìn thấy một gương mặt rối rắm, cũng không biết Trương Văn Nguyệt đang suy nghĩ gì. Nhìn thấy Trương Văn Nguyệt Triệu Khải Hâm ngược lại lại có chút bất ngờ, không phải bất ngờ chuyện Trương Văn Nguyệt bị tính kế, mà là bất ngờ chuyện Trương Văn Nguyệt thế nhưng lại ngoan ngoãn phục dịch ở bên mình.

Tình cảnh trong phòng, trừ Ngụy Đình cách đó không xa, cũng chỉ có Trương Văn Nguyệt ngồi ở mép giường, hiển nhiên những người trong cung khác cũng không muốn hầu hạ cái vị hoàng đế ‘ sắp chết ’ như hấn đây.

"Hoàng thượng, ngài đã tỉnh rồi, thật sự là quá tốt, " Trương Văn Nguyệt không trả lời thẳng vấn đề của Triệu Khải Hâm, khi Triệu Khải Hâm mở mắt lập tức vui mừng từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tỉnh lại chứng tỏ thân thể của hấn đã chống cự được giai đoạn phát sốt nguy hiểm nhất, hiện tại mặc dù vẫn chưa có hoàn toàn hạ sốt, nhưng đã tốt hơn rất nhiều,

"Tiểu nhân đi mời thái y" Ngụy Đình thấy Hoàng thượng tỉnh, trong lòng kích động, hoàng thượng người tâm phúc của bọn họ tỉnh rồi, thì cũng không cần lo lắng bị An vương tính toán, ngày liền hạnh phúc, (.)

"Ngụy tổng quản chờ một chút, " Trương Văn Nguyệt khẩn trương gọi Ngụy Đình lại.

"Sung viện nương nương?" Ngụy Đình nghi ngờ nhìn Trương Văn Nguyệt, ánh mắt tràn đầy hoài nghi, chẳng lẽ nàng muốn kéo dài thời gian hại chết hoàng thượng khiến nhị hoàng tử lên ngôi vị hoàng đế hay sao?

"Ngụy tổng quản, ngài đi ra ngoài xin các vị thái y lúc này chú ý không nên đem tin tức hoàng thượng đã tỉnh tiết lộ ra ngoài, tránh cho." Trương Văn Nguyệt không có chú ý tới ánh mắt hoài nghi của Ngụy Đình, chỉ là đem bản khoãn của chính mình nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

"Dạ, tiểu nhân sẽ cẩn thận" " Ngụy Đình vừa nghe Trương Văn Nguyệt phản phó cũng kịp phản ứng, bây giờ đang lúc khẩn trương, theo tin tức âm vệ truyền về, trong biệt viện này người của An vương chỉ sợ là không ít, nếu để cho An vương biết hoàng thượng đã tỉnh, tiếp theo chỉ cần chú ý một chút điều dưỡng sẽ không có việc gì" chỉ sợ hấn mới thật sự muốn chó cùng rứt giậu.

Hiện tại mới có tin hoàng thượng còn hôn mê mà Quý Thái phi cũng đã không đợi kịp rồi đó thôi.

Trương Văn Nguyệt không có chú ý tới Ngụy Đình nhưng Triệu Khải Hâm vẫn chú ý tới, chỉ nghe Trương Văn Nguyệt nói vậy liền đã có chút cái nhìn khác về nàng, vốn là trong lòng của hấn đã cảm thấy nữ nhân này là một nữ nhân đặc biệt tương đối an phận thủ thường, sau lại tăng thêm hình tượng của một mẫu thân tốt rất dịu dàng, hôm nay lại thấy được đầu óc của nàng cũng là thật tốt.

Trương Văn Nguyệt nếu biết Triệu Khải Hâm đánh giá mình đầu óc không tệ lắm, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

"Hoàng thượng, ngài có đói bụng hay không?" Trương Văn Nguyệt phát hiện bên trong phòng chỉ còn lại hai người mình và Triệu Khải Hâm xong nhất thời tay chân có chút luống cuống, không khỏi hỏi một câu nhảm nhí.

"Hoàng thượng ngài nằm xuống đi, thần thiếp sẽ đi chuẩn bị ngay đồ ăn cho ngài" Trương Văn Nguyệt nói xong cũng không đợi Triệu Khải Hâm trả lời, trực tiếp liền đi ra ngoài.

Dĩ nhiên nàng không có lập tức rời đi, mà là ra cửa liền trước hết kêu người đi tìm Vương Kỳ, Ngụy Đình đi mời thái y rồi, người lúc này có thể trấn giữ bên cạnh Triệu Khải Hâm tự nhiên chỉ có Vương Kỳ rồi.

"Nương nương"

"Vương tổng quản người đi vào coi chừng, ta đi chuẩn bị chút thức ăn cho hoàng thượng" Trương Văn Nguyệt chuẩn bị không phải là món ăn gì cầu kì, mấy món cầu kì nàng cũng làm không nổi, chỉ là một bát cháo và một chút điểm tâm.

Phản thức ăn này sử dụng rất ít nguyên liệu, chỉ có như vậy mới có thể giấu giếm tin tức Triệu Khải Hâm đã tỉnh.

Triệu Khải Hâm nghe Trương Văn Nguyệt suy tính, gật đầu một cái, đồng ý cách làm của nàng.

Mới vừa tỉnh lại sau khi hôn mê Triệu Khải Hâm thật ra cũng không có khẩu vị, nhưng là vì để cho mình có thể mau khỏe, liền cố gắng ăn một chút cháo,

cũng may cháo trắng thêm chút điểm tâm, mặc dù không cầu kì lại đủ nhẹ nhàng khoan khoái, đối với một người không có khẩu vị mà nói vẫn là rất không tồi.

Ăn xong Ngụy Đình mang theo thái ý tới, đối với việc Ngụy Đình có thể nắm giờ chuẩn như vậy Trương Văn Nguyệt rất là bội phục.

"Vi thần ra mắt hoàng thượng?" Người lên tiếng là Cổ ngự y, bộ râu trắng phau bởi vì quá mức kích động mà run run rẩy rẩy.

"Cổ ngự y mời đứng lên" khi Triệu Khải Hâm nói không khỏi suy yếu, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng cơn sốt cao vẫn còn ảnh hưởng tới cơ thể hắn, khiến cho hắn nói cũng không thể nói lớn được.

Cổ ngự y tiến lên bắt mạch cho Triệu Khải Hâm, sau đó kích động nhìn Triệu Khải Hâm nói: "Hoàng thượng hiện tại mặc dù vẫn còn sốt, nhưng nhiệt độ đã giảm không ít, chỉ cần không hôn mê, hoàng thượng căn bản chỉ cần điều dưỡng thích đáng liền không có chuyện gì lớn rồi".

Cổ ngự y đối với phương pháp chăm sóc bệnh nhân bị bệnh dịch lần này của Trương Văn Nguyệt rất chú ý để tâm nhớ kĩ, có thể nói nhiễm loại dịch bệnh này trong lúc sốt cao đều rơi vào hôn mê, có rất ít người trong lúc sốt cao còn có thể giữ vững tinh táo, hơn nữa loại bệnh dịch này lực sát thương đối với trẻ nhỏ mà nói so với bệnh đậu mùa không có gì khác biệt.

Thế nhưng hai bệnh nhân ở trong tay Trương Văn Nguyệt đều đang có biến hóa bất thường, cũng may bản thân Trương Văn Nguyệt cũng không có mở cái gì đặc biệt Bàn Tay Vàng, chỉ là thời điểm chăm sóc có chút tỉ mỉ hơn bình thường, cộng thêm có chút khoa học, những thứ khác cũng không có gì khác thường.

Cổ ngự y thời gian gần đây cũng vẫn theo phương pháp của Trương Văn Nguyệt để chăm sóc những bệnh nhân bị nhiễm bệnh dịch khác, phi tử hậu cung cũng có người nhiễm bệnh, những thứ này cũng không nằm trong phạm vi quan tâm của Cổ ngự y.

Cổ ngự y quan tâm cung nhân, đó là bởi vì cung nhân bị ông dùng để kiểm nghiệm phương pháp của Trương Văn Nguyệt. Nếu không Cổ ngự y cũng sẽ không đi để ý đến những cung nhân kia.

"Không để cho người khác biết trẫm đã tỉnh" Triệu Khải Hâm nghe Cổ ngự y nói, phân phó một câu.

"Dạ, vi thần tuân chỉ" Hoàng đế ra lệnh như vậy nghĩa là tin tức ngài ấy đã tỉnh ngay cả Thái hậu cũng không thể nói cho biết, nếu không thì cả hậu cung cũng sẽ rõ như ban ngày.

Sau khi Cổ ngự y rời đi, Trương Văn Nguyệt đứng ở chỗ không xa có chút thấp thỏm thỉnh thoảng nhìn Triệu Khải Hâm một cái, trong lòng suy nghĩ, nhìn qua mặt Triệu Khải Hâm hạ lệnh cho Vương Kỳ, để cho người đi đối phó An vương, không biết Hoàng đế có tức giận hay không? Dù sao An vương thế nào cũng là huynh đệ của hắn, nài sai người đối phó với huynh đệ hắn như vậy, nếu khiến cho hắn mất hứng thì biết làm sao?

"Ái phi, sao vậy? Có cái gì khó nói nên lời sao?" Triệu Khải Hâm cảm giác nếu mình còn không mở miệng, thì lát nữa không có cách nào xử lý tấu chương cho thật tốt rồi, ánh mắt của Trương Văn Nguyệt ném trên người hắn có phải có chút quá mức nhiệt liệt rồi không?

"Hoàng thượng, thần thiếp mới vừa nghe được Vương Kỳ. Cho nên thần thiếp mới hạ lệnh rồi, hoàng thượng, ngài sẽ không trách thần thiếp quá ách chứ?" Trương Văn Nguyệt thấp thỏm nhìn Triệu Khải Hâm, nài dĩ nhiên không cảm thấy mình hung ác, sinh mệnh con người là do trời quản, chưa kể An vương quá ách độc, nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với mình, nài không có hứng thú dùng nhân từ của mình đi đối lấy sự tàn nhẫn của kẻ địch.

"Người làm không sai" Triệu Khải Hâm cười nói, hai người Vương Kỳ cùng Ngụy Đình còn không có cơ hội bẩm báo chuyện này với mình, chỉ nghe Trương Văn Nguyệt phân phó, trong lòng Triệu Khải Hâm vẫn là rất hài lòng, hắn mặc dù không thích nữ nhân có tâm cơ quá sâu, nhưng cũng không có nghĩa là hắn liền thích một nữ nhân hoàn toàn không có tâm cơ.

Một Hoàng đế như hắn xử lý triều chánh đã rất bận rồi, chuyện hậu cung vẫn cần các nữ nhân tự mình xử lý, hắn không có biện pháp nào để mà từng giây từng phút che trở, coi như hắn cho ám vệ trà trộn vào hậu cung, nhưng chuyện hậu cung mà một hoàng đế như hắn cứ luôn nắm lấy không thả, cũng sẽ bị triều thần lên án.

"Phù! Hoàng thượng không trách thần thiếp là tốt rồi, hoàng thượng mới vừa tỉnh lại, cần nghỉ ngơi một thời gian, triều chánh cái gì, nhất thời cũng không thể gấp gáp. Huống chi ngài còn phải giấu An vương chuyện ngài đã tỉnh, những thứ tấu chương này ngài cũng chỉ có thể xem không thể phúc đáp, như thế chẳng bằng cứ đợi cho thân thể tốt rồi hãy xử lý đi" Trương Văn Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm mới tỉnh lại đã muốn vùi đầu vào chuyện triều chính, trong lòng có chút cảm khái, Triệu Khải Hâm này cũng có thể coi là một hoàng đế cần mẫn.

"Không cần, trẫm. . . ." Triệu Khải Hâm cự tuyệt đề nghị của Trương Văn Nguyệt, chỉ là thân thể của hắn cũng không phối hợp với hắn, hắn bây giờ vẫn đang sốt, hoa mắt chóng mặt là chuyện bình thường, vì vậy, mới cầm tấu chương lên đầu đã đau dữ dội.

"Hoàng thượng, nhất thời ngài không thể viết lách, thân thể tốt lên rồi, ngài xử lý càng nhanh, hiện tại miễn cưỡng xử lý triều chính ngược lại ảnh hưởng đến việc hồi phục của thân thể, càng thêm không tốt" Trương Văn Nguyệt dịu dàng nói, giọng nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi mà ngay chính nàng cũng không phát hiện ra.

"Lá gan của Ái phi không nhỏ" Con người màu tối của Triệu Khải Hâm không khỏi liếc nhìn Trương Văn Nguyệt, ở dưới sự giúp đỡ của Vương Kỳ lần nữa nằm lại trên giường.

Trương Văn Nguyệt bị lời nói không rõ ý vị này của Triệu Khải Hâm làm cho không hiểu ra sao.

Triệu Khải Hâm nằm ở trên giường không đến một lát liền đã ngủ, Trương Vân Nguyệt bởi vì biết Triệu Khải Hâm đã không sao, cảm xúc vốn căng thẳng buông lỏng một chút, gục ở bên giường cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Thời điểm Triệu Khải Hâm tỉnh lại phát hiện trong phòng có chút khác thường, không khỏi cau mày quay đầu nhìn về nơi đưa đến cảm giác khác thường kia, chỉ thấy gương mặt hồng hồng của Trương Vân Nguyệt gục vào bên giường mình ngủ ngon lành.

"Ái phi, ái phi, ái phi" Triệu Khải Hâm gọi liền ba tiếng, Trương Vân Nguyệt mơ mơ màng màng mở mắt, ánh mắt đầy vẻ mê mang, hiển nhiên còn chưa nhận thức rõ ràng tình cảnh hiện tại của bản thân.

"A, hoàng thượng ngài đã tỉnh rồi." Nha, cũng năm giờ rồi, thần thiếp lập tức đi chuẩn bị bữa tối" Trương Vân Nguyệt hấp tấp nói xong, căn bản không chờ Triệu Khải Hâm đáp lời liền chạy ra ngoài.

Qua mười lăm phút Trương Vân Nguyệt bung bữa tối trở lại, mà mới bước vào trong phòng Trương Vân Nguyệt liền thấy Triệu Khải Hâm mặc áo uy nghiêm ngồi ở trên giường, dù là bởi vì bị bệnh mà vẻ mặt có chút tái nhợt cũng không ảnh hưởng đến khí thế uy nghiêm của hắn.

"Hoàng thượng, ngài nên dùng bữa tối rồi." Trương Vân Nguyệt biết Triệu Khải Hâm hiện tại khẳng định đang xử lý chuyện An vương, nếu không khí thế trên người sẽ không thịnh như vậy.

"Ừ, chuyện bệnh đậu mùa ái phi nói là từ đâu mà biết?" Triệu Khải Hâm vừa mới nghe Vương Kỳ bẩm báo, về chuyện bệnh đậu mùa Trương Vân Nguyệt cũng không có tự mình nói cho hắn biết, điều này làm cho Triệu Khải Hâm trong lòng dâng lên nhụt nhụt không vui.

"Ách, chuyện này thần thiếp đã quên mất rồi? Có lần thần thiếp đọc thấy trong một cuốn du kí (sách ghi lại những điều tai nghe mắt thấy khi đi ngao du thiên hạ), lúc đó thần thiếp đọc được trên sách du kí chỉ ghi lại có một đoạn ngắn, chỉ là sau này thần thiếp lại nghe một lão ma ma ở trong cung từng nói nhà mẹ đẻ của bà ấy bị bệnh đậu mùa tàn phá chỉ còn vài người sống sót, khi đó thần thiếp tò mò hỏi thêm vài câu, phát hiện những điều trên sách du kí kia viết có thể là thật, chỉ là thần thiếp thân phận thấp kém, những lời này nói ra chỉ sợ không ai tin, nên cũng chưa từng nói với ai, nếu không phải Vương tổng quân báo lại nói An vương muốn dùng bệnh đậu mùa đi đối phó hoàng thượng, thần thiếp cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này".

Những lời này Trương Vân Nguyệt nói chỉ có một câu là giả, cái câu đọc trong sách du kí kia là giả, chuyện lão ma ma là thật, lão ma ma sống sót cũng là thật, mà mấy người sống sót kia có người thì do vận số tốt, lại có người do sức khỏe thân thể tốt mà vượt qua được, dĩ nhiên nhờ qua được bệnh đậu mùa mà sống sót cũng có.

Những thứ này đều là sau khi Trương Vân Nguyệt lục tìm trong trí nhớ của thân thể này về bệnh đậu mùa xong mới đưa ra một lời giải thích hoàn mỹ nhất.

"Còn nhớ rõ bản du kí kia không?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi

"Thần thiếp không nhớ rõ, đã rất lâu trước kia rồi, nếu không phải bệnh đậu mùa thật đáng sợ thần thiếp có lẽ cũng đã không còn nhớ được" Trương Vân Nguyệt lắc đầu một cái bày tỏ mình không nhớ rõ.

Giải thích của Trương Vân Nguyệt mặc dù có chút gượng ép nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể nào, bệnh đậu mùa kinh khủng thế nào chỉ cần là người sống trong cái niên đại này không ai là không biết, những thứ liên quan tới bệnh đậu mùa nàng nhớ được tương đối rõ cũng không phải là không có khả năng.

Suốt đêm không nói chuyện, hôm sau Trương Vân Nguyệt dậy thật sớm bắt đầu làm đồ ăn sáng cho Triệu Khải Hâm, nàng không giao chuyện chuẩn bị cháo cho người dưới làm, dù sao muốn giấu giếm được tin tức Triệu Khải Hâm đã tỉnh, thì không thể không đề phòng thủ hạ An vương xuất hiện trong sân này.

Bởi vì tin tức ám vệ truyền đến cho thấy hiện tại xung quanh còn có rất nhiều người của hắn, khiến cho căn bản Vương Kỳ và Ngụy Đình đối với người của biệt viện và cung nhân đem từ trong cung tới không tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Triệu Khải Hâm ăn sáng xong, vì Trương Vân Nguyệt và mấy người Vương Kỳ khuyên nên cũng không ngay lập tức bắt đầu xử lý chính vụ, ngược lại hắn lựa chọn nghỉ ngơi cho khỏe.

Tuy vậy, hắn cũng không phải thật liên rảnh rỗi, mặc dù không có xử lý chính vụ, nhưng vẫn là sai Vương Kỳ đọc sách cho hắn nghe, chính hắn là nhắm mắt lại lắng lắng nghe.

Đừng hỏi tại sao Triệu Khải Hâm không để cho Trương Vân Nguyệt đọc sách cho hắn nghe, thật sự là Triệu Khải Hâm đối với học thức của Trương Vân Nguyệt có chút hoài nghi, tuy chung cho là Trương Vân Nguyệt nhận thức không được đầy đủ, về phần có thể đọc du ký cái gì gì đó, chữ thường dùng để ghi chép sách du ký đa phần là dùng chữ bình thường, những chữ nghĩa tương đối hiếm lạ chút sẽ không có xuất hiện.

Đối với điểm này Trương Vân Nguyệt tỏ vẻ tán thành, đây là chữ phồn thể phải hay không? Chữ phồn thể bình thường nàng có thể hiểu được như chữ trên du ký hoặc là những quy tắc trong cung, chữ phồn thể hiếm gặp, nàng là thật không hoàn toàn hiểu hết.

Triệu Khải Hâm đối với việc Trương Vân Nguyệt không chút do dự bày tỏ mình không nhận thức được hết chữ nghĩa, nữ nhân này da mặt thật là dày?

Trương Vân Nguyệt thỉnh thoảng nghĩ một cái Triệu Khải Hâm đang nằm ở trên giường, đối với hành động của Triệu Khải Hâm không để cho mình rời đi, nhất định bắt mình ở lại chỗ này nghe Vương Kỳ đọc sách bày tỏ rất là bất lực. Nàng rất buồn ngủ nha. Nàng rất muốn đi ngủ.

Hơn nữa Vương Kỳ đọc sách này, không phải là một quyển du ký sao? (rõ ràng là nhân vật trong truyện kí. . .)

An dưỡng sau hai ngày Triệu Khải Hâm liền không an dưỡng nổi nữa, nguyên nhân là bởi vì An vương vẫn không có được tin tức chuẩn xác về sự sống chết của Triệu Khải Hâm ở biệt viện bên này, hơn nữa hậu cung từ sau khi Triệu Khải Hâm xuất cung vẫn rất an tĩnh lại đột nhiên có động tĩnh.

Nếu như không phải là lúc Vương Kỳ bẩm báo nàng đang ở bên cạnh, Trương Vân Nguyệt thậm chí đã quên mục đích xuất cung lần này của Triệu Khải Hâm, là vì những cung nhân tiên triều còn ở trong hậu cung kia.

Triệu Khải Hâm cũng không ngờ, cung nhân tiên triều mà hắn điều tra ra được có không ít người là người của An vương, chính xác hơn là, những người này vốn là cung nhân tiên triều nhưng sau này lại bị An vương mua chuộc, tiếp tay An vương làm ra những chuyện bọn họ muốn làm, tính toán phi tử hậu cung và cả vị hoàng đế là hắn.

"Đề lộ tin tức này cho An vương biết." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, nếu là An vương biết người mình thu mua vẫn muốn giết cả hắn, sẽ có ý tưởng gì?

Cung nhân tiên triều có thể sẽ chỉ muốn trừ một người là Triệu Khải Hâm hắn thôi sao? Tôn thất này bà vú có nhiều, nhưng chỉ cần trong tông thất còn có vị Vương gia chưa có chết, quốc gia này liền còn vương triều Cảnh Hi, còn là thiên hạ của Triệu gia, như vậy tất cả những việc cung nhân tiên triều làm đều là uống phí.

"Hoàng thượng, nếu như vậy chúng ta không phải bại lộ rồi sao?" Vương Kỳ có chút không xác định hỏi, chuyện ám vệ vốn chỉ có hoàng đế các triều đại mới biết, thế này.

"Người cảm thấy An vương lại không biết hay sao?" Triệu Khải Hâm liếc Vương Kỳ, bây giờ ám vệ cũng không phải là hoàn chỉnh, hắn vốn biết là ám vệ là có ba vạn người đến trong tay hắn cũng chỉ có hai vạn, vậy chứ một vạn biến mất đi nơi nào?

Chiều theo người của An vương ở hoàng cung với nhân thủ được hắn an bài trong biệt viện nhiều như vậy có thể thấy, một vạn còn lại đang ở trong tay An vương.

Có thể thấy được lời đồn tiên hoàng ban đầu muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho An vương cũng không chỉ là lời đồn đãi, nếu như giai đoạn sau này thân thể tiên hoàng không phải luôn luôn không khỏe, lời đồn đãi kia cũng sẽ không chỉ là lời đồn đãi rồi. Trương Vân Nguyệt ở một bên nghe mà sợ hết hồn hết vía, nàng căn bản sẽ không nghĩ đến hoàng thượng thế nhưng lại ở trước mặt nàng nói ra những lời này.

Nàng thật lòng cảm thấy mình chỉ là phi tử bình thường trong hậu cung, sao Hoàng đế lại có thể tin tưởng nàng như vậy? Lại có thể đem chuyện ám vệ nói cho nàng biết.

Khóe mắt Triệu Khải Hâm liếc thấy động tác của Trương Vân đang cố thu nhỏ sự tồn tại của bản thân, cảm thấy rất buồn cười.

Nàng cho dù có biết chuyện về ám vệ của hắn thì có thể làm được gì? Triệu Khải Hâm căn bản cũng không sợ Trương Vân Nguyệt biết trong tay mình có ám vệ, dù sao mỗi thế gia đều có phương pháp bồi dưỡng ám vệ riêng, cái này cũng không phải là bí mật gì.

Nếu không dựa vào nhân thủ bên ngoài, những thế gia này cũng không thể tình thông tin tức như vậy.

"Tiểu nhân sẽ đi làm ngay." Vương Kỳ không nói gì nữa, hắn từ sau khi Triệu Khải Hâm đăng cơ mới tiếp nhận quản lý ám vệ, thời gian đó hắn cũng có chút kỳ quái nhân số của ám vệ thật sự là quá ít, nhưng bởi vì Triệu Khải Hâm vẫn không có cảm thấy có cái gì kỳ quái nên mới không nói ra, chỉ là ngay sau đó Triệu Khải Hâm đột nhiên lại nói phương pháp liên lạc trước kia không tốt đối một phương pháp với người liên lạc mới, lúc ấy hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

Hôm nay mới biết đây tất cả lại là bởi vì tiên hoàng thiên vị.

Như thế cũng khó trách An vương không muốn an phận làm Vương Gia, vốn là chỉ có Hoàng đế mới có thể thừa kế ám vệ hoàng gia, vậy mà An vương lại được thừa kế một phần ba, triều thần ủng hộ cũng là không ít hơn Triệu Khải Hâm bao nhiêu, bản thân cũng coi là có chút năng lực, không thể nhận cũng là bình thường, xem chừng chỉ cần không phải kẻ đàn nể đã có nhiều đồ trong tay như vậy dưới tình huống đó cũng sẽ không ai chịu nguyện ý khuất phục.

"Hoàng thượng, sát thủ An vương phải tới xử lý như thế nào?" Vương Kỳ thấy hoàng thượng đã định xong chuyện của đám cung nhân trong cung rồi, nhưng chuyện An vương phải người tới còn chưa có xử lý nha.

"Sát thủ? Để lại cho đám cung nhân kia đi." Ánh mắt Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn về phía trước, An vương lại muốn dùng sát thủ ám sát hắn, thật là to gan lớn mật.

"Hoàng thượng, sát thủ vào trong biệt viện có thể hay không thương tổn tới hoàng nhi?" Trương Vân Nguyệt vừa nghe thậm chí có sát thủ, trong lòng liền cuống lên, sát thủ đó nha, sát thủ trong truyền thuyết lạnh như băng, giết người không chớp mắt đó nha.

"Vương Kỳ phái người canh kỹ Thúy Trúc Viện, và đem nhị hoàng tử bí mật chuyển sang bên này." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói ra.

Trương Vân Nguyệt vừa nghe nhi tử sẽ được chuyển sang đây cùng mình ở một cái nhà, trong lòng rất là vui mừng, như vậy nàng có thể ở bên cạnh bảo vệ con trai.

"Hoàng thượng, ngài nghỉ ngơi trước một lát đi, thần thiếp đi chuẩn bị đồ ăn cho ngài xong ngay đây." Nói xong không đợi Triệu Khải Hâm trả lời liền chạy.

Triệu Khải Hâm nhìn theo bóng lưng Trương Vân Nguyệt rồi đi, đầu óc nhất thời quay mòng mòng, đây rõ ràng là đang lấy lòng mà.

"Người nói xem có phải nếu ta không tiếp nhận Thiên nhi qua bên này có phải nàng cũng sẽ không chuẩn bị đồ cho ta ăn không?" Triệu Khải Hâm quay đầu nhìn Vương Kỳ, mặt không vẻ gì nói một câu.

Khỏe miệng Vương Kỳ co quắp một chút, trong lòng rất muốn nói, vạn tuế à? Thường ngày ngài ăn đều là nướng nướng chuẩn bị đó nha. Dĩ nhiên những lời này Vương Kỳ chỉ dám nói thầm trong lòng, trên mặt bày ra bộ dáng, ta không nghe thấy vạn tuế nói gì.

Trương Vân Nguyệt đến phòng bếp rồi liền nghĩ không biết nên chuẩn bị cái gì đây? Mấy ngày nay ngoài cháo ra thì cũng chỉ là cháo, nàng ăn cháo theo mấy ngày cũng là ngán tận cổ rồi, nghĩ đến nhi tử sẽ tới, chuẩn bị làm ít đồ giữ lại cùng ăn với nhi tử.

Nghĩ tới nghĩ lui Trương Vân Nguyệt quyết định làm mì sợi, tay cán mì. Mỳ cán bằng tay làm rất đơn giản, hơn nữa mùi vị không tệ. Nước canh sẽ dùng nước gà già mới luộc.

Trương Vân Nguyệt làm xong vừa đúng lúc bảo bảo được đưa tới đây, Trương Vân Nguyệt thật vui mừng.

"Hoàng thượng mì rất ngon, mời ngài ăn mì." Đem một tô mì đặt trước mặt Triệu Khải Hâm xong, cũng không đợi Triệu Khải Hâm nói gì, mình mau mau đi gấp nhi tử là tốt rồi.

Triệu Khải Hâm nhìn bóng lưng Trương Vân Nguyệt đi vô cùng dứt khoát, trong lòng có gọn lên một chút không thoải mái, cau mày rớt cuộc không nói gì.

"Chắc chắn, trăm còn tưởng rằng Trương thị sẽ làm món mì gì đặc biệt, thì ra cũng chỉ có như vậy." Nhìn bát mì đơn giản đến không còn gì đơn giản hơn trước mặt, một quả trứng chiên mấy cây rau cải mấy khối thịt gà cũng không có.

"Vương Kỳ, người nói, nàng là thật sự đang cảm tạ trăm sao? Không phải qua loa với trăm như vậy chứ?"

Vương Kỳ nhìn món ăn đơn giản đến không thể đơn giản hơn trước mặt hoàng thượng, cũng cảm thấy Thuận sung viện nướng nướng chuẩn bị có chút quá đơn giản, trong ngày thường bởi vì chỉ là một bát cháo trắng, chút thức ăn gì gì đó căn bản đều là không có, cho nên cũng không cảm thấy gì, hiện tại lúc này có thể thấy về phương diện nấu nướng Thuận sung viện nướng nướng hình như cũng không am hiểu? Cũng không đúng? Theo như ba ma ma nói, Thuận sung viện nướng nướng nấu nướng rất không tệ.

Triệu Khải Hâm phát hiện vắt mì tuy đơn giản, nhưng là mùi vị lại rất không tệ, nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, ăn rất vào, không có vị béo của dầu mỡ cũng không có nghĩa là sẽ không có mùi vị gì cả.

"Mẫu thân, rất lâu không có tới nhìn bảo bảo." Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm ngẩng đầu nhìn mẫu thân nhà mình nói, hắn đã từ trong biểu hiện hàng ngày của Cúc Hoa và các ma ma bên cạnh mà hiểu được ra, mẫu thân mình lần này đi ra ngoài rất nguy hiểm. Hơn nữa từ họ nói lại tình huống mẫu hậu mang theo các mẫu phi khác đến với vẻ đầy tức giận, mẫu thân mình là bị tính toán.

Chớ có nghĩ hắn tuổi nhỏ mà không biết đến cái gì gọi là tính toán, cái gì nên biết hắn cũng biết, Triệu Khải Hâm có bồi dưỡng về phương diện này cho hắn, đồng thời chính hắn cũng rất thông minh, trong ngày thường nghe ba ma ma dạy Trương Vân Nguyệt, hắn cũng nghe được không ít.

"Mẫu thân đang chăm sóc phụ hoàng của con, không thể rời đi. Bảo bảo thời gian vừa rồi có ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi ngủ, ngoan ngoãn học tập hay không?" Trương Vân Nguyệt không có nói gì đến tính toán kia, những thứ tính toán gì đó này nàng cũng không nghĩ tới sớm đề cho con trai của mình tiếp xúc, dĩ nhiên nàng cũng không biết con trai của nàng sớm đã biết rồi.

"Có, bảo bảo rất biết nghe lời. Mẫu thân ngày mai bảo bảo có thể đi gặp phụ hoàng sao?" Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm cũng từ các cuộc đối thoại của cung nữ mà biết phụ hoàng mình ngã bệnh, bệnh rất nặng, hắn rất lo lắng, nhưng nhỏ bé như hắn cái gì cũng không làm được.

Chỉ là ban đầu hắn cũng không biết mẹ ruột của hắn tới chỗ phụ hoàng, chỉ biết mẫu thân mình bị người tính kế rồi, cụ thể thế nào thì không thật sự rõ ràng.

"Cái này, phải đợi Cổ ngự y tới đây hỏi đã sau mới có thể xác định được." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút không có lập tức đồng ý, bệnh dịch

trên người Triệu Khải Hâm cũng không biết đã hoàn toàn khỏi hẳn chưa.

Bảo bảo thật hiểu chuyện khéo gạt đầu đồng ý với lời mẫu thân mình nói.

Sáng sớm hôm sau Trương Vân Nguyệt chờ Cổ ngự y tới sau hỏi Cổ ngự y, bảo bảo có thể tới thăm Triệu Khải Hâm hay không, Cổ ngự y trước tiên đi đến chỗ Triệu Khải Hâm bắt mạch cho hắn, sau lại qua bắt mạch cho anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm, xác định hai cha con gặp gỡ đối với thân thể của cả hai hoàn toàn không có ảnh hưởng gì sau đó mới để cho hai người gặp nhau.

Về phần bệnh dịch trên người Triệu Khải Hâm cũng sớm đã tốt rồi, chỉ là hiện tại thân thể hắn còn cần tĩnh dưỡng thật tốt. Dưới sự chỉ dẫn của Cổ ngự y, các loại món ăn bổ dưỡng bắt đầu được mang lên.

"Hoàng thượng, ngài nên dùng được thiện rồi." (được thiện: món ăn hầm/nấu với thuốc bổ) Trương Vân Nguyệt bê theo thức ăn thơm lừng đi vào, kết quả trong phòng hai cha con cùng nhau đổi sắc mặt.

"Mẫu thân, bảo bảo không cần ăn món ăn giống phụ hoàng rồi, bảo bảo muốn ăn nỳ cơ?" Người bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm nhớ nhưng đến món mì nhẹ nhàng khoan khoái ngày thường hắn vẫn được ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Trương Vân Nguyệt buồn cười nhìn hai cha con nhà kia, không phải là được thiện sao? Nàng làm được thiện mùi vị rất tốt có được hay không? Từng người một phải dùng tới về mặt sợ hãi này ứng đối nàng sao?

"Hoàng thượng, thiếp thân làm được thiện mùi vị thật rất kém cỏi sao?" Trương Vân Nguyệt uất ức nhìn Triệu Khải Hâm, rất có ý ngượng mà nói đúng là ta liền khóc cho người xem.

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt, đột nhiên cảm thấy Trương Vân Nguyệt này làm sao lại không sợ mình đây? Lại vẫn dùng vẻ mặt này dùng uy hiếp mình đây?

"Lần sau đổi loại khác. Ngày ngày ăn cùng một loại, còn một ngày ba bữa cũng ăn một loại này, trẫm chán ăn rồi." Triệu Khải Hâm rất nghiêm túc nói cho Trương Vân Nguyệt, chính mình ăn đến chán ngấy rồi.

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm nói, khoe miệng nhếch lên cười: "Hoàng thượng, thiếp thân cho là ngài còn có thể nhịn được một thời gian nữa cơ, kết quả mới mấy ngày mà thôi."

Dáng vẻ hả hê này rõ ràng nói cho Triệu Khải Hâm, nàng là cố ý, cố ý.

Mặt Triệu Khải Hâm đầy vạch đen rồi, hắn bây giờ đã xác định Trương Vân Nguyệt là thật không sợ mình. "Lá gan không nhỏ."

"Hoàng thượng nói sai rồi a, thiếp thân là gan rất nhỏ nha. Chỉ là hoàng thượng vẫn chưa nói dối, cho nên thiếp thân để cho tiện vẫn làm cùng một loại rồi." Trương Vân Nguyệt mặt uất ức hướng Triệu Khải Hâm, đó là ý nói, người không phải nói cho ta ý tứ của người, ta lại nghĩ người rất ưa thích, khiến trán Triệu Khải Hâm nhảy lên.

"Được rồi, cái cháo gà này thì cho người uống, hiện tại đi chuẩn bị được thiện khác." Triệu Khải Hâm bình tĩnh phân phó nói.

"Hoàng thượng, ngài là chuẩn bị làm cho người ta biết tin tức ngài đã tỉnh sao?" Trương Vân Nguyệt bình tĩnh hỏi.

"Không sai, hiện tại An vương đã biết người trong cung có rất nhiều đều là người của tiền triều rồi, hắn bây giờ đã bắt đầu hành động, ta nếu như vẫn hôn mê, thế nào phối hợp hành động của hắn đây?" Triệu Khải Hâm cười ha hả nói.

Trương Vân Nguyệt bĩu môi: "Rõ ràng là lợi dụng mà." Âm thanh này của Trương Vân Nguyệt rất nhỏ giọng, trừ chính nàng cũng chỉ có Triệu Khải Hâm nghe được, Triệu Khải Hâm ngừng đầu nhìn nàng một cái không nói gì.

Sau bữa tối.

Triệu Khải Hâm đang xử lý tấu chương, đột nhiên liền nhớ lại bữa tối lúc Trương Vân Nguyệt biểu hiện.

"Vương Kỳ, người nói lá gan Trương Vân Nguyệt có phải hay không càng lúc càng lớn?"

Vương Kỳ vốn là đang cúi đầu giả bộ cộc gỗ, đột nhiên nghe thấy lời nói rất cao của Triệu Khải Hâm thật nhanh ngẩng đầu, nhìn Triệu Khải Hâm một cái: "Hoàng thượng, Thuần cung viện nương nương là gan là trở nên lớn."

"Ừm, người nói ta là không phải nên làm chút gì để cho lá gan của nàng nhỏ đi một chút?" Triệu Khải Hâm trầm ngâm nói.

Vương Kỳ không nói, cúi đầu, chết cũng không mở miệng.

Triệu Khải Hâm ngẩng đầu liếc Vương Kỳ một cái, hắn thấy một dáng vẻ không có nghe được, không thú vị cúi đầu tiếp tục xử lý chính vụ.

Vương Kỳ thấy chủ tử nhà mình tiếp tục xử lý chuyện, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Mẹ chăm chọc, vạn tuế ngài rõ ràng cứ vui vẻ ở kia, đừng bảo là đáng về vô cùng miễn cưỡng có được hay không? Rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm à? .

Vương Kỳ vẫn đi theo bên cạnh Triệu Khải Hâm, hắn vô cùng rõ ràng, chủ tử nhà mình lúc đầu đối với Trương Vân Nguyệt là không có cảm giác gì đặc biệt, dù sao cung nữ bò lên giường cái gì, cũng không phải là chưa từng có, chỉ là sau lại biết nàng là bị tính kế, cũng không còn cảm giác quá lớn, chỉ cảm thấy cô nương này cũng là đáng thương.

Chỉ là sau lại dưới một loạt sự tình xảy ra, khiến Hoàng đế đối với Trương thị có ấn tượng không tính là nhạt nhẽo, mà khi đứa bé ra đời, hơn nữa sau khi biểu lộ ra sự thông tuệ, hoàng thượng mới xem như đối với nàng để ý, mà chuyện chăm sóc lần này, coi như nàng là bị tính kế mà tới, nhưng trong quá trình nàng đang chăm sóc hắn, thái độ nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ, còn có biểu hiện tiếp theo cùng Hoàng đế chung đụng, rốt cuộc lại để cho chính nàng ở bên trong lòng Triệu Khải Hâm chiếm cứ một vị trí đặc biệt.

Vương Kỳ thấy Trương Vân Nguyệt từng bước, từng bước đi vào trong lòng của chủ tử nhà mình như vậy, đối với nữ nhân Trương Vân Nguyệt này rất là bội phục. Hắn biết rõ, nữ nhân này ra mặt rồi.

Tình huống bên trong thư phòng Trương Vân Nguyệt không biết, Trương Vân Nguyệt mang theo bảo bảo trở lại phòng, rửa mặt xong mẹ con hai người liền lên giường đi ngủ đây.

"Mẫu thân, con còn muốn luyện chữ đây." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất không hiểu mẫu thân mình sáng sớm như vậy lại để cho chính mình tự đi ngủ là vì cái gì? Trước không phải đều có luyện chữ sao?

"Bảo bảo a, con trước ngủ đi, sáng sớm ngày mai, điểm tâm xong tới luyện chữ cũng được." Trương Vân Nguyệt vuốt trán con trai, dụ dỗ nói.

Trương Vân Nguyệt có một loại cảm giác tối hôm nay sẽ không yên bình, Triệu Khải Hâm mới vừa đột nhiên liền quyết định đem tin tức chính mình đã khỏi bệnh truyền đi cũng rất kỳ quái, buổi sáng lúc còn nói tin tức này muốn hai ngày nữa mới truyền đi mà, kết quả buổi tối lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Hơn nữa nàng phát hiện bên trong Xuân Hòa viên đột nhiên nhiều hơn rất nhiều thị vệ, điều này làm cho Trương Vân Nguyệt đột nhiên hiện lên đoạn lúc trước đang nói chuyện thích khách, liền nghĩ An vương sẽ phái thích khách vào biệt viện ám sát, thế nhưng mấy ngày trôi qua vẫn không có gặp đến nếu nói thích khách, khiến Trương Vân Nguyệt cơ hồ quên có một sự việc này rồi.

Hôm nay Xuân Hòa viên đột nhiên nhiều hơn rất nhiều thị vệ, Trương Vân Nguyệt cũng biết nhất định là An vương bên kia lại có hành động.

Trương Vân Nguyệt quyết định muốn con trai ngủ trước, tránh cho nửa đêm bị đánh thức không có giấc ngủ.

Trương Vân Nguyệt cùng bảo bảo hai người đang ngủ, Triệu Khải Hâm đột nhiên đã tới rồi.

Đối với Triệu Khải Hâm đến, Trương Vân Nguyệt cảm thấy có chút kinh ngạc: "Hoàng thượng, ngài tối nay muốn ngủ ở chỗ thiếp thân?". "Ừ." Triệu Khải Hâm ứng tiếng liền tự động tự cởi áo khoác, mặc áo lót nằm ở bên cạnh bảo bảo.

Trương Vân Nguyệt thấy động tác Triệu Khải Hâm rất lưu loát, nháy nháy mắt, không nói nằm xuống chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Ngược lại Triệu Khải Hâm lại ngủ không được, hắn tối lúc này vì nghĩ Trương Vân Nguyệt sẽ khẩn trương, biết sợ sẽ hốt hoảng, nếu không có nghĩ đến người sẽ như thế trấn định, hơn nữa còn ngủ rất say sưa ngọt...

"Tĩnh. Ái phi mau tĩnh lại."

Trương Vân Nguyệt ngủ mơ mơ màng màng đột nhiên nghe được có người kêu mình ái phi, trong đầu đột nhiên toát ra nghi vấn, người này là người nào a? Hơn nửa đêm, chẳng lẽ không biết quá nhiều hắn ngủ là muốn bị thiên lôi đánh sao?

Mơ mơ màng màng mở mắt, gian phòng tối đen, mơ hồ quay đầu hướng ra tiếng người, chớp chớp ánh mắt không có tiêu cự.

"Hoàng thượng?" Hoàng đế này có phải hay không choáng váng à? Hơn nửa đêm không ngủ được cũng không để cho người ta ngủ, tính làm chuyện gì đây?

"Ái phi, đến trò chuyện với trẫm." Triệu Khải Hâm hoàn toàn không có cảm giác mình đem người từ nơi Chu công đó kéo tới có cái gì không đúng, chuyện rất đương nhiên là làm cho người ta bồi mình nói chuyện.

"Hoàng thượng a, ngài là không phải hay không thật khẩn trương à?" Trương Vân Nguyệt im lặng nhìn nam nhân kia, tên khốn kiếp này, mình không ngủ thế nhưng cũng không để cho nàng ngủ? Không phải rất vô si phải hay không?

"Thế nào, ái phi không muốn bồi trẫm nói chuyện?" Triệu Khải Hâm tự nhiên nghe được lời nói không kiên nhẫn của Trương Vân Nguyệt, bình tĩnh hỏi ngược lại, hẳn biết rõ Trương Vân Nguyệt chắc chắn sẽ không trả lời đúng vậy.

"Hoàng thượng ngài nói đùa đầu rồi, thiếp thân có thể bồi hoàng thượng ngài nói chuyện, là vinh hạnh của thiếp thân, thiếp thân làm sao sẽ không muốn chứ?" Nếu người phải không phải Hoàng đế, ai còn hơn nữa đêm cùng người nói chuyện phiếm à? Sớm một cước nha tử đập bay người điếu. Trương Vân Nguyệt trong nội tâm tiêu nhân nóng nảy đầm đìa, giấc ngủ không đủ chính là tích cẩu kinh.

"Ái phi thời điểm nào vào cung vậy?" Triệu Khải Hâm nằm ở trên giường hướng Trương Vân Nguyệt hỏi, đối với Trương Vân Nguyệt, trên mặt có chút vận vẹo, nụ cười cảm thấy rất là mới lạ. Trương Vân Nguyệt không nhìn đến hắn, cũng không đại biểu hắn cũng không nhìn đến nàng, hẳn là người tập võ, năng lực nhìn ban đêm cũng không tệ lắm, nên thái độ của Trương Vân Nguyệt đối với hắn tới gặp còn là chuyện rất dễ dàng.

Trương Vân Nguyệt cũng không biết về mặt mình bây giờ bị Triệu Khải Hâm thấy rõ ràng, chỉ là tỏ vẻ không nói gì, Triệu Khải Hâm quá nhàm chán.

Nhưng mà đối với Triệu Khải Hâm, vấn đề của nàng còn là không làm được không nhìn, vì vậy liền bắt đầu tìm tòi thân thể này trong trí nhớ, cuối cùng là để cho nàng tìm thấy thân thể này trong trí nhớ, được sắp xếp ở mọi xó xỉnh vào cung của trí nhớ.

Chỉ là trong trí nhớ kia, Trương Vân Nguyệt thật lòng cảm thấy trí nhớ kia thật sự là tuyệt đối không tốt đẹp.

"Thiếp thân lúc tám tuổi bị người trong nhà bán vào cung."

Triệu Khải Hâm thật ra là có phái người đi thăm dò qua tình huống trong nhà Trương Vân Nguyệt, chỉ là tra được kết quả khiến Triệu Khải Hâm rất khinh thường.

"Nàng có hay không hận qua họ?" Triệu Khải Hâm thật tò mò, đôi mắt người nhà như vậy, ở trong lòng Trương Vân Nguyệt có hay không có hận qua.

"Hoàng thượng, thiếp thân không thể nào đi hận bọn hắn." Trương Vân Nguyệt lắc đầu một cái thân nhiên nói.

"Không thể nào đi hận? Vì sao?" Triệu Khải Hâm tò mò, hận chính là hận, không hận chính là không hận, làm sao lại không thể nào đi hận hay sao?

"Khi ngài đem những người khác bỏ đi cuộc sống, hơn nữa khi sự hiện hữu của bọn hắn đối với ngài không hề ảnh hưởng, nếu nói hận thì có từ đâu tới đây?" Trương Vân Nguyệt bày tỏ, những người này cũng là người đi đường, nàng không có cần thiết đi hận. Chỉ là cái thời điểm này nàng còn không biết, một ít người đang biết nàng thành phi tử của Hoàng đế hơn nữa vì Hoàng đế sinh một đứa con trai, sau lại lần nữa tính toán chiếm hữu nàng. Dĩ nhiên đây là nói sau.

Triệu Khải Hâm suy nghĩ một chút, cuộc sống toàn gia kia rồi hướng so cuộc sống Trương Vân Nguyệt hôm nay, đột nhiên hiểu, nguyên nhân nàng không thể nào đi hận.

"Nàng nói một chút, ban đầu vì sao bọn họ là quyết định bán nàng?" Triệu Khải Hâm hỏi lần nữa.

"trong nhà thiếp thân là tứ nữ nhi. Phía trên có ba tỷ tỷ, phía dưới có hai muội muội. Thiếp thân bị bán trước, thiếp thân tổng cộng có năm tỷ muội, ba huynh trưởng. Về phần thiếp thân bán đi, sau này vẫn còn hay không có đệ muội tiếp tục ra đời, thiếp thân cũng không biết.

Kia thiếp thân phía trên có ba tỷ tỷ, đại tỷ cùng Nhị tỷ khi lúc đó tuổi tương đối lớn, có thể trợ giúp trong nhà làm việc, Tam tỷ bởi vì cùng nhị ca quan hệ thì tốt hơn, cho nên nhị ca không đồng ý bán nàng. Vì vậy nàng liền được lưu lại. Về phần phía sau hai muội muội, tuổi quá nhỏ.

Thiếp thân cùng ba ca ca quan hệ cũng không tốt, thiếp thân tính khí tương đối nóng, sẽ cùng nhị ca Tam ca đánh nhau, vốn là mẹ thiếp thân là chuẩn bị đem thiếp thân được kỹ viện mua đi, chỉ là sau lại nghe nói trong cung mua cung nữ, hơn nữa tiền cho so kỹ viện bên kia nhiều ba đồng tiền, vì vậy thiếp thân liền bị bán vào cung rồi.

Thiếp thân nhớ khi lúc biết được thiếp thân nếu bị bán, thiếp thân cùng Ca Ca Tỷ Tỷ bọn muội muội thật vui mừng, dùng lời của các nàng nói đúng là, rốt cuộc có thể tiết kiệm dưới thiếp thân tiền com cho các nàng mua thịt ăn." Trương Vân Nguyệt đối với cái đoạn trí nhớ màu xám tro bị đặt trong xó xỉnh này cũng cảm thấy một trận đau lòng, cha mẹ huynh đệ tỷ muội của thân thể này, tất cả đều là khốn kiếp a.

Triệu Khải Hâm nghe xong Trương Vân Nguyệt nói, trong lòng cũng không biết là cái cảm giác gì, hẳn là không nghĩ tới Trương Vân Nguyệt ban đầu thể nhưng kém chút bị bán vào cái loại địa phương đó đi. Há muốn nói chút gì an ủi một chút Trương Vân Nguyệt, đáng tiếc.

"Đừng." "Có thích khách." Một tiếng tiếng kêu chói tai phá vỡ đêm biệt viện yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Trương Vân Nguyệt đầu óc vốn đang mơ mơ màng màng trong nháy mắt tỉnh táo, không chút nghĩ ngợi đem con trai mới vừa bị sợ mà tỉnh, ôm vào trong ngực, về phần Triệu Khải Hâm, cơ hồ là trong nháy mắt nàng liền xác định, Triệu Khải Hâm so nàng lợi hại hơn, không cần nàng bảo vệ.

Triệu Khải Hâm nhìn động tác của Trương Vân Nguyệt, hành động theo bản năng bảo vệ đứa bé, cùng với ôm lấy đứa bé sau đó trực tiếp liền trốn ở chân giường, cảm thấy một trận vạch đen.

Nữ nhân này diễn trò cũng không muốn, thật là thẳng thắn để cho hần hận không được bắt người đến trước mặt dạy dỗ một trận?

Mà đang lúc Trương Vân Nguyệt kết thúc những động tác đó, cái phút chốc kia, Trương Vân Nguyệt phát hiện trong phòng của nàng không biết lúc này có thêm một nhóm người, dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt cũng không thể biết chỗ này có bao nhiêu người, chỉ là vốn là vị trí cửa sổ có thể xuyên qua một chút ánh sáng, nhưng bây giờ chỉ thấy hình dáng người đen thui.

Nghĩ đến ám vệ trong truyền thuyết này có tồn tại, Trương Vân Nguyệt liền hiểu rõ người trong phòng mình sợ sẽ là ám vệ trong truyền thuyết rồi.

"Bảo vệ hoàng thượng? Hộ giá? Hộ giá?"

Hàng loạt âm thanh thị vệ gọi hộ giá truyền vào tai Trương Vân Nguyệt, bắt đầu thời điểm bởi vì khẩn trương Trương Vân Nguyệt cũng không có phát hiện có cái gì khác thường, nhưng theo thời gian trôi qua, Trương Vân Nguyệt rất dễ dàng phát hiện thanh âm này truyền tới phương hướng không đúng.

Cách gian phòng của nàng có chút xa, thanh âm kia rõ ràng không phải là ở ngoài cửa phòng, mặc dù cũng là ở trong một cái sân, nhưng có phải hay không từ ngoài cửa phòng truyền tới nàng vẫn là biết.

Nghĩ như vậy, mới phát hiện hành động của Triệu Khải Hâm tối nay có chút quái dị, như vậy Triệu Khải Hâm đã xác định là thích khách sẽ hành động vào tối nay, cho nên hần mới đến bên này rồi.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hữu bị mẫu thân mình ôm vào trong ngực, tai nghe tiếng la giết phía ngoài, bị sợ sắc mặt tái nhợt. Bất quá cũng may, đứa bé tuổi còn nhỏ cũng rất nhu thuận, bị sợ là không nhẹ nhưng cũng không nói gì.

Có lẽ cũng bởi vì cha mẹ đều ở bên cạnh, mặc dù sợ nhưng vẫn còn nhìn được.

Trương Vân Nguyệt cũng vẫn không lên tiếng, nàng biết cái thế giới này là có võ công, ai biết những nội lực người phía sau kia có thể hay không nghe được giọng nói của mình?

Triệu Khải Hâm bình tĩnh đi tới bên cạnh mẹ con Trương Vân Nguyệt, thấy hai mẹ con người rất khẩn trương, không khỏi đưa tay vỗ vỗ Trương Vân Nguyệt. Mặc dù không có nói chuyện, nhưng ý tứ an ủi cũng rất rõ ràng.

Trương Vân Nguyệt cũng không biết Triệu Khải Hâm có thể hay không biến đến biểu cảm của bản thân, chỉ là theo bản năng hướng chỗ Triệu Khải Hâm lộ ra một nụ cười.

Trương Vân Nguyệt cho là sự kiện ám sát lần này sẽ như vậy kết thúc, thích khách rốt cuộc có người phát hiện chánh phòng bên kia không có Triệu Khải Hâm tồn tại.

"Hoàng đế không ở nơi này bên? Mọi người mau tìm?"

Trương Vân Nguyệt rõ ràng nghe phía bên ngoài có giọng nói, trong lòng rất là nghi hoặc, những sát thủ này thế nào không đi đây? Biết rất rõ ràng Triệu Khải Hâm không có ở đó, còn phải tìm, thật muốn tiền không muốn mạng?

Còn Triệu là an. Trương Vân Nguyệt nghi ngờ không có ai cho nàng giải đáp, trong phòng hiện tại cũng cảnh giác lên, như là đã phát hiện hoàng thượng không có trong phòng, như vậy tìm được đến bên này chỉ là vấn đề thời gian.

Trong biệt viện, thị vệ công phu không tệ, nhưng gần đây đang lúc bệnh dịch, khiến thị vệ không ít người ngã xuống, hiện tại biệt viện có thể triệu tập thị vệ thật ra thì không nhiều lắm, ngược lại ám vệ bởi vì Triệu Khải Hâm phân phó chỉ chữa lại mấy người ở bên cạnh Triệu Khải Hâm coi chừng, ngược lại không có mấy người dính vào bệnh dịch.

Đây cũng là nguyên nhân thân thể ám vệ môn cũng so bọn thị vệ tốt hơn.

"Bên này?" Rốt cuộc thích khách tìm được bên này.

Trương Vân Nguyệt khẩn trương ôm sát con trong ngực, lẳng lặng đứng đây. Triệu Khải Hâm thấy Trương Vân Nguyệt đột nhiên liền tỉnh táo lại, chân mày không khỏi nháy lên, đối với Trương Vân Nguyệt phản ứng đặc biệt ứng đối hần cũng biết. Khi cảm thấy phản ứng như thế rất tốt, hiện tại tới liền tốt hơn.

Triệu Khải Hâm lẳng lặng đem trường kiếm cầm nơi tay, Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm cầm trường kiếm trong tay ngăn người, lúc này mới phát hiện ra lúc Triệu Khải Hâm tiến vào, trong tay vẫn cầm trường kiếm, nàng thế nhưng không có phát hiện?

Ngoài cửa thích khách bây giờ đã xác định trong phòng đúng là mục tiêu bọn họ hành động lần này, chỉ là bởi vì người ở bên trong vẫn không có phản ứng, bọn họ cũng đoán không cho phép bên trong rốt cuộc là cái tình huống gì.

Chờ giây lát, sát thủ bên ngoài hình như không có kiên nhẫn. Dĩ nhiên đây là ảo giác, sát thủ thứ không thiếu nhất chính là kiên nhẫn loại này.

Phía ngoài sát thủ vọt vào, hai bên chiến ở tại một chỗ, Trương Vân Nguyệt hiện trường thấy cảnh tàn sát khốc liệt. Dĩ nhiên trường hợp này tuyệt đối không có trải qua mấy vi tính đặc hiệu xử lý hoa mỹ như vậy, nhưng lại nhiều mấy phần sát cơ lạnh liệt, khiến lông tơ trên người Trương Vân Nguyệt thẳng đứng.

Trương Vân Nguyệt vẫn cẩn thận che chở đứa bé, đứng ở bên cạnh Triệu Khải Hâm, những sát thủ kia kể từ lúc nhìn thấy Triệu Khải Hâm, sau đó giống như đánh máu gà một loại rất là kích động, chiêu thức đều trực tiếp sử dụng là chiêu thức lấy mạng đổi mạng, căn bản không để ý mấy phe thương vong. Hình như là chuẩn bị ám vệ bên này toàn bộ đối phó Triệu Khải Hâm.

"Hoàng thượng, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, ám vệ nhận thua rõ ràng không có những người đó nhiều." Trương Vân Nguyệt thấy đánh ngã một tên sát thủ, tiếp theo ám vệ bên này cũng sẽ đánh ngã một tên, tiếp tục như vậy làm sao có thể được?

Triệu Khải Hâm cũng phát hiện cái tình hình này, đồng thời Triệu Khải Hâm ngược lại càng thêm khẳng định một chuyện, những sát thủ này nguyên bản chính là ám vệ thủ hạ của An vương?

An vương hiển nhiên không phải rất tin nhiệm những thứ ám vệ này, cho nên mới phải dùng chút ám vệ, dùng loại phương pháp này tới làm ám sát, rõ ràng chính là nghĩ diệt xong tất cả ám vệ rồi, mình lần nữa bồi dưỡng ám vệ.

"Ái phi có biện pháp gì sao?" Triệu Khải Hâm nhìn tình huống trên trận. Trong lòng cũng có chút nóng nảy, nếu như chỉ có tự thân hấn mà nói thì cũng không phải lo lắng, công phu của hấn không bắt bẻ, nhưng là tăng thêm Trương Vân Nguyệt cùng đứa bé, hai người liền có chút khó khăn.

"Các người đi ra bên ngoài trước." Triệu Khải Hâm đột nhiên đối với ám vệ môn ra lệnh.

Đối với cái này chính là ra lệnh, ám vệ môn vốn là muốn cự tuyệt, dù sao Triệu Khải Hâm ở trong phòng không phải, chỉ là rất nhanh Triệu Khải Hâm liền mang theo Trương Vân Nguyệt cùng đứa bé, ba người cùng một chỗ mà rời khỏi gian phòng.

"Hoàng thượng, ngài có hay không thuốc mê gì?" Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi. Trương Vân Nguyệt đã thật ra thì đi ra, đây chính là một thế giới võ hiệp, dĩ nhiên nơi này võ công không có, thế giới võ hiệp thần kỳ như vậy là được, chỉ là ở độc dược phương diện rõ ràng liền có chút kéo dài thế giới võ hiệp thần kỳ này. Chỉ là độc dược cái gì không phải người bình thường có thể có được, hơn nữa cũng không phải là tất cả đại phu cũng sẽ phối trí là được.

"Vương Kỳ, dùng thuốc mê." Triệu Khải Hâm đã hiểu ý tứ Trương Vân Nguyệt rồi, trong lòng xấu hổ toát mồ hôi, hấn cũng có lúc đi vào ngõ cụt.

Vương Kỳ rất phối hợp vung ra một chút đặc chất cường hiệu thuốc mê, dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt cùng Triệu Khải Hâm bọn họ đều là dùng thuốc giải. Quả nhiên một chút thuốc mê đi qua, những ám vệ trên trận vẫn còn ở chiến đấu đồng loạt té xuống.

Trương Vân Nguyệt thấy ám vệ té xuống đất, cảm khái nói: "Vương tổng quản, thuốc thật là tốt, về sau nếu có chuyện ám sát, cũng một chút thuốc mê bỏ ra dùng là tốt rồi. Nếu không cho An vương cũng tới một chút?"

"Người nghĩ bắt cóc An vương?" Triệu Khải Hâm đối với lời Trương Vân Nguyệt nói nhử mày, không có đồng ý cũng không có phản bác.

"Không phải, thiếp bắt cóc An vương làm cái gì? Bắt cóc còn phải cho đưa trở về, còn phải phụ trách ăn mặc trong lúc hấn bị bắt cóc, thiếp ăn no dùng mỡ, mới có thể đi bắt cóc An vương."

"Vậy nàng nói cho An vương dùng thuốc mê là muốn làm cái gì?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng liếc nhìn Trương Vân Nguyệt, hấn mới vừa có cảm giác sao trong nháy mắt liền muốn làm như vậy, kết quả dám nói Triệu Khải Hâm hấn ăn no dùng mỡ mới có thể làm như vậy? Triệu Khải Hâm có chút thẹn quá thành giận.

"Hoàng thượng, thiếp thân có thể hay không hỏi ngài một cái vấn đề, ách, ngài phải bảo đảm thiếp thân sau khi hỏi xong, ngài không giáng tội không tức giận." Trương Vân Nguyệt há mồm liền muốn nói tính toán của mình, nhưng đột nhiên nghĩ đến bây giờ là cổ đại, phần ngoại lệ cái gì còn là muốn đã nói rồi đấy.

"Nàng nói." Triệu Khải Hâm hí mắt nhìn Trương Vân Nguyệt, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc là cái lờ nói kinh người dạng gì.

"Cái này trong lịch sử, hấn không có một Hoàng đế ưa thích bị người áp chế hay sao?" Trương Vân Nguyệt có chút nhỏ giọng nói.

"Tự nhiên không có một người Hoàng đế nào thích bị người áp chế, lời này của nàng nói rất là nói nhầm." Triệu Khải Hâm liếc về Trương Vân Nguyệt một cái, ý kia đúng là, nếu như chỉ là hỏi cái này, vấn đề hấn hoàn toàn không có cần thiết tức giận.

"Ách, thiếp thân nói không phải cái loại áp chế đó, nói là bị coi như tiểu." Trương Vân Nguyệt nói một nửa đột nhiên hướng mình lồng ngực nhìn, phát hiện con trai đã ngủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Khải Hâm lại nhử mày, Trương Vân Nguyệt chưa nói xong chữ phía sau kia, nhưng là Triệu Khải Hâm theo biểu tình của nàng thấy ý tứ.

"Nàng nói là thiết kế An vương làm thiệp quan?" Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi, chuyện này Triệu Khải Hâm cảm giác không thể làm, thật làm mất cũng không chỉ là mất mặt của An vương rồi, còn có cả mặt mũi của hoàng thất đều muốn mất hết.

"Hoàng thượng, thiệp thân cũng không nói muốn làm như vậy. Thiệp thân chẳng qua là cảm thấy nhà Vương Gia chuyện văn thơ dân chúng hẳn sẽ thích, nhưng mà đối lập một chút, một giữ mình trong sạch, Hoàng đế cùng một cái không chịu trách nhiệm, ngài cảm thấy dân chúng sẽ ủng hộ một cái kia?" Vốn là Trương Vân Nguyệt thật đúng là nghĩ an bài người đem An vương hôn mê đưa đến trên giường một người đàn ông, nhưng sau lại suy nghĩ một chút chuyện này không đáng tin cậy.

Nếu quả như thật làm như vậy, vậy cũng thật là khiến Hoàng thất mất thể diện, nhưng nếu như nói có nam nhân leo lên giường An vương thì đó chính là một chuyện khác, một đoạn chuyện văn thơ mà thôi.

Dĩ nhiên quá mức đó chính là hạ lưu, một hạ lưu lại không thủ đoạn vừa không có năng lực còn không có lòng trách nhiệm, Vương Gia, vậy cũng chỉ có thể làm Vương Gia mà không phải một Đế Vương rồi.

Đến lúc đó ngay cả bách quan cũng sẽ không tự chủ hoài nghi đến An vương, đến lúc đó hẳn còn thể nào viếng thăm?

Dĩ nhiên bởi vì nguyên do ít thời gian, lần này họ không thể dựa vào dân chúng dân gian tự động truyền bá lời đồn đãi, mà là cần dựa vào người trong tay Triệu Khải Hâm đến tận đi xuống.

"Nàng nói cái phương pháp này không tệ. Nếu như không có trẫm, vị hoàng đế châu ngọc này ở phía trước, như vậy An vương có một chút là không như trẫm, như vậy dân chúng cũng sẽ không ủng hộ, mà bách quan sao cũng nhất định không rồi." Triệu Khải Hâm nói là sự thật, Trương Vân Nguyệt cũng biết mình nghĩ quá mức tốt đẹp rồi.

"Này hoàng thượng, ngài nói muốn không cần làm?"

"Làm, tại sao không làm?" Triệu Khải Hâm cười ha hả nói. Dân tâm thứ này Triệu Khải Hâm cho tới bây giờ không chê ít.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

Trương Vân Nguyệt nhìn nụ cười của Triệu Khải Hâm, không nhận được rung mình một cái, nét mặt này là có ý gì đây.

Triệu Khải Hâm cũng mặc kệ hiện tại trong lòng Trương Vân Nguyệt nghĩ cái gì, như vốn đã quyết định phải làm gì tiếp theo rồi, tất nhiên không cần phải dài dòng dây dưa, trực tiếp phân phó người đi làm việc.

Những tên đã hành thích Triệu Khải Hâm trực tiếp cho người ở lại giải quyết, đồng thời Triệu Khải Hâm bắt đầu nghe Ngụy Đình bẩm báo tính hình của những khu khác trong biệt viện.

"Sau khi thích khách xâm nhập vào biệt viện, tỏ ra rất quen thuộc với bố cục của biệt viện, thẳng hướng Xuân Hòa viên mà tới, còn có bên Thúy Trúc viên kia cũng có một nhóm thích khách, nhân số cũng không ít hơn bên này là bao nhiêu, chỉ là công phu lại không lợi hại như bên này, ám vệ được an bài ở bên kia đã xử lý rất tốt, không để một kẻ nào trốn được." Đối với điểm này Ngụy Đình cảm thấy rất là may mắn.

Nếu như những thích khách xâm nhập vào Thúy Trúc viên bên kia võ công cũng cao như bên này, không chừng nhất định sẽ có người chạy thoát, dù sao thì cũng bởi vì Thúy Trúc viên chỉ dùng để nguy trang, bên trong cũng không có chủ nhân thật sự, cũng không an bài ám vệ, nhưng ngược lại phương diện thị vệ thì an bài lợi hại hơn chút so Xuân Hòa viên bên này.

"Bên thái hậu thì thế nào" Đến lúc đó đối với những nữ nhân khác Triệu Khải Hâm không hề thấy lo lắng, chỉ lo lắng cho Thái hậu.

Những thích khách này là An vương an bài, An vương không thể nào lại đi lãng phí nhân lực đi ám sát những nữ nhân hậu cung kia, trong suy nghĩ của hắn người mà hắn muốn động thủ chỉ có Thái hậu cùng hắn còn có vị nhị hoàng tử khỏe mạnh Triệu Thiên Sâm này mà thôi, ngay cả vị Đại hoàng tử bệnh yếu kia, An vương cũng sẽ không để vào mắt.

"Thái hậu vô sự, lúc tiểu nhân sắp rời đi Thái hậu còn muốn tiểu nhân nhắn lại cho hoàng thượng một câu, thái hậu nương nương nói, nhiều năm nhẫn nhịn chịu đựng thì cũng đã gặp không ít những thủ đoạn như vậy rồi, hãy nhớ phải điềm tĩnh." Với sự phân phó của Thái hậu Ngụy Đình rất khách quan thuật lại lời nói của bà, cũng không có thêm bớt chút nào.

Triệu Khải Hâm nghe Ngụy Đình truyền lại lời nói của Thái hậu, trầm mặc, hắn hiểu ý của Thái hậu, là để cho hắn không cần vì lần ám sát này mà tức giận hành động nóng nảy. Quả thật Triệu Khải Hâm cũng không có gì để mà tức giận, chuyện lần này hắn đã sớm biết, tức giận thì cũng đã tức giận xong rồi.

"Đi nói với Thái hậu trăm biết." Triệu Khải Hâm sai Ngụy Đình đi trấn an Thái hậu, không để cho Thái hậu lo lắng.

Trong khoảng thời gian gần đây cũng bởi vì chuyện bệnh dịch mà Thái hậu vẫn chưa hề đi ra ngoài, lúc trước khi hoàng thượng dính vào bệnh dịch ngược lại Thái hậu lại muốn tới đây, nhưng Ngụy Đình đã được Triệu Khải Hâm phân phó bất kể nói gì cũng phải ngăn Thái hậu lại.

Hơn nữa lại dùng cái vị nhị hoàng tử Triệu Thiên Sâm này để mà nói chuyện, trực tiếp nói với Thái hậu, nếu như Hoàng đế xảy ra chuyện, như vậy tất nhiên chuyện thừa kế ngôi vị hoàng đế phải là nhị hoàng tử, nhưng mà hiện tại nhị hoàng tử vẫn còn nhỏ, Thái hậu nhất định phải còn sống để phụ trợ. Những người khác Triệu Khải Hâm không tin tưởng.

Thái hậu thật ra thì cũng không để ý đến chuyện tương lai của quốc gia này, bà chỉ để ý đến con trai của bà thôi, nhưng con trai của bà lại quan tâm đến quốc gia này, mà đứa bé kia lại là tôn tử mà bà thương yêu, hơn nữa những người bên cạnh cũng liều mạng dùng cái chết tới ngăn cản, lúc này bà mới không tới đây.

Hơn nữa lại nghe nói sau khi Trương Văn Nguyệt đến chăm sóc, Triệu Khải Hâm đã chuyển biến tốt, lúc này Thái hậu mới không tới đây. Dĩ nhiên lúc Thái hậu biết được Triệu Khải Hâm dính vào bệnh dịch vừa vặn lại là một ngày trước khi Triệu Khải Hâm tỉnh lại.

Nếu không cũng chưa chắc Thái hậu hoàn toàn không kiên quyết đến đây.

Triệu Khải Hâm ngẩng đầu thấy Trương Văn Nguyệt cùng cậu nhóc bảo bảo đang ngồi cách đó không xa, nhìn không được bật cười, chỉ thấy Trương Văn Nguyệt đang một tay ôm đứa bé một tay cầm quyển sách, mà gương mặt cậu nhóc bảo bảo này là tỏ vẻ ghét bỏ quyển sách trong tay, nét mặt kia giống như muốn nói, sách này quá tầm thường. Nhưng mà cái miệng kia vẫn ngoan ngoãn i a mà đọc sách, mà về mặt Trương Văn Nguyệt lại lại tươi cười nịnh hót thỉnh thoảng liếc nhìn con trai trong ngực của mình một cái.

Hình ảnh kia vừa quấy dị lại rất hài hước, Triệu Khải Hâm biết đây là Triệu Thiên Sâm đang dạy cho Trương Văn Nguyệt đọc sách.

"Không một sao?" Triệu Khải Hâm thả tấu chương trong tay xuống, những tấu chương này có xu hướng hành động của An vương cũng có tình hình mạnh động của cung nhân viên triều trong cung, dĩ nhiên cũng phải có chính vụ chân chính.

"A! Hoàng thượng, tại sao người lại ở chỗ này?" Trương Văn Nguyệt vừa nghe giọng nói của Triệu Khải Hâm không khỏi ngẩng đầu, sau đó ngây ngốc hỏi một câu.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hơi cau mày, vẻ mặt bí ẩn không nở nụ cười, Triệu Khải Hâm buồn cười. Minh cũng không có phát hiện ra đứa con trai này, chỉ khi hắn ở bên cạnh mẹ ruột mình thì thái độ mới có thể thay đổi một chút, khi không ở cùng mẹ ruột của hắn, thì nét mặt kia chỉ có nghiêm túc giống như một ông cụ non vậy.

Cũng không biết là từ lúc nào lại dưỡng thành cái thói quen này, dù sao lúc Triệu Khải Hâm phát hiện cũng đã không thay đổi được nữa rồi, dĩ nhiên Triệu Khải Hâm cũng không nghĩ tới chuyện làm cho hắn thay đổi.

"Đây chính là thư phòng của trẫm, nàng nói tại sao trẫm lại không ở chỗ này đây?" Triệu Khải Hâm hí mắt giống như rất nguy hiểm hỏi.

Trương Văn Nguyệt thân thể cứng đờ, "Aha! Thì ra là đang ở thư phòng của hoàng thượng à? Thân thiếp mới vừa đọc sách chắc đầu óc chóng mặt, lại cho là đang ở thư phòng của thân thiếp chứ." Trương Văn Nguyệt cười ha hả nói.

"A, đáng lẽ hiện tại đầu óc ái phi phải rất tỉnh táo mới đúng chứ, mà cho trẫm nói một chút mới vừa rồi ái phi cùng hoàng nhi đang làm gì?" Triệu Khải Hâm cười hỏi Trương Văn Nguyệt.

"Thân thiếp đang đọc sách!"

"Luận Ngữ? Ái phi xem hiểu sao?" Triệu Khải Hâm hỏi Trương Văn Nguyệt.

". . . ." Trương Văn Nguyệt ngây ngô nhìn Triệu Khải Hâm, Luận Ngữ gì gì đó, nàng mới vừa nghe nhi tử giảng giải một chút, ừ thì, có nghe nhưng không hiểu lắm.

"Ái phi? ái phi? "

"A hoàng thượng" "

"Ái phi đang nghĩ cái gì?"

"Không có gì."

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhìn hai người phụ hoàng cùng mẫu phi, trong lòng yên lặng suy nghĩ, cuộc đối thoại giữa hai người này quá nhàm chán.

Vì vậy đang trong lúc tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm khi để phụ mẫu mình, thì đối thoại vô nghĩa giữa Triệu Khải Hâm với Trương Văn Nguyệt rốt cuộc cũng ngừng.

Một ngày nữa lại trôi qua, trong phủ An vương đang chờ tin tức, tuy nhiên tin tức gì cũng không có, điều này làm cho An vương rất là nóng ruột. Liên

nhanh chóng tìm Quý Thái phi thương lượng.

"Thích khách một người cũng không thấy trở về?" Quý Thái phi cau mày hỏi An vương.

"Dạ, một người trở về cũng không có." Trong lòng An vương rất rõ ràng một người trở về cũng không có có nghĩa là đã thất bại, nhưng hắn đã quyết tâm an bài rất nhiều người, Triệu Khải Hâm không có bao nhiêu khả năng có thể thoát được mới đúng chứ?

"Thất bại, con cho người đưa tin cho nữ nhân kia, để cho nàng ta nghĩ biện pháp hạ độc vào nguồn nước dùng của Hoàng đế." Quý Thái phi nghĩ ngợi rồi nói.

"Mẫu phi phương pháp kia hữu dụng sao? Chuyện hạ độc này, ngay khi cả ăn cơm Triệu Khải Hâm cũng đều dùng người thử độc trước rồi." An vương hỏi có chút không chắc chắn, độc được gì cũng có mùi vị, nếu như chỉ là mấy thử độc lúc kiểm tra độc bị nội thị tìm ra được thì cũng vô dụng.

"Kiểm tra ra thì cứ để họ kiểm tra ra, có quan hệ gì với chúng ta sao?" Quý Thái phi bình tĩnh hỏi ngược lại.

An vương ánh mắt sáng lên, tại sao hắn lại không nghĩ tới nhỉ? Nguồn nước trong biệt viện này của Triệu Khải Hâm là nước giếng, giếng nước bị hạ độc rồi, coi như lúc ăn có thể kiểm tra ra thì có thể nào đâu? Còn không phải nếu như vậy thì sẽ không có nguồn nước dùng? Như vậy cũng là đủ rồi? Huống chi chuyện này cũng không có chứng cứ gì chứng minh là hắn làm, coi như Triệu Khải Hâm biết rõ là mình cho người hạ độc hắn, hắn cũng không có biện pháp đối phó với mình, dù sao người động thủ lại chính là nữ nhân trong hậu cung của hắn!

An vương không hề phát hiện người mà hắn phái đi đưa tin vào trong biệt viện lúc đi ra đã bị theo dõi rồi.

"Người nói là, Chân Tu Viện cùng Lệ sung nghi là người của An vương?" Triệu Khải Hâm nhíu mày, hắn biết trong hậu cung có người của An vương, nhưng lại không nghĩ là hai người này.

Trước không nói đến Chân Tu Viện, nhưng mà còn Lệ sung nghi quan hệ của nàng ta cùng An vương phi tuyệt đối phải dùng câu nói "không đội trời chung" mới đúng, nói là kẻ thù cũng không quá đáng, vậy tại sao Lệ sung nghi lại đi giúp An vương làm việc? Quan hệ giữa Lệ sung nghi cùng An vương phi, cũng không phải là giả, những chuyện của hai người bọn họ từ nhỏ đến lớn theo những gì lúc trước Triệu Khải Hâm tra thì hiểu rất rõ ràng, nếu không hắn không thể nào để cho một nữ nhân có dính líu với An vương xuất hiện trong hậu cung của hắn.

Về phần Chân Mật Hi ngược lại thì không có gì đặc biệt, chỉ xuất thân trong nhà một vị quan Tứ Phẩm bình thường ở kinh thành, không có quyền lợi gì, cũng chỉ là một quan chức nhàn rồi mà thôi.

Ban đầu để cho nàng ta vào cung cũng chỉ bởi vì trong hậu cung cần một người như thế thôi.

"Dạ, bởi vì lúc này Lệ sung nghi bị nhà mình an bài mới giúp An vương, mà Chân Tu Viện có lẽ là vì mẫu thân của Chân Tu Viện cần dựa vào một đại phu trong tay An vương cứu mạng." Sau khi Ngụy Đình biết hai người kia là con cờ An vương an bài vào trong hậu cung liền đã bắt tay vào điều tra hai người rồi.

"Chuyện bệnh dịch có phải hai người bọn họ hợp lực động thủ hay không?" Triệu Khải Hâm nghĩ tới chuyện lúc bệnh dịch bắt đầu vẫn không tìm được mấy cái món y phục mang theo bệnh dịch kia, bây giờ nghĩ lại nếu không phải trong biệt viện có người muốn giết, những thị vệ này sao lại không thể nào tra được chứ.

"Là Chân Tu Viện ra tay, Lệ sung nghi không có tham dự." Trong lòng Vương Kỳ đối với chuyện trong tay Chân Tu Viện thậm chí lại có nhiều người như vậy có thể dùng mà cảm thấy khiếp sợ, nếu như nói chuyện này là do Lệ sung nghi làm, như thế thì Vương Kỳ cũng không cảm thấy có cái gì ngạc nhiên.

Nhà họ Từ của Lệ sung nghi nhìn chung cũng coi là một đại gia tộc rồi, có chút giao thiệp chẳng có gì lạ, nhưng Chân gia của Chân Tu Viện lại không giống vậy, đó chỉ là một thương buôn sau khi phát tài rồi vương lên làm gia tộc Tứ Phẩm, một gia tộc như vậy có thể có khả năng làm gì đó sao?

Nhưng Chân Tu Viện không chỉ có một vài tùy tùng thôi, mà mạng lưới tay chân này lại còn rất rộng. Thậm chí ngay cả người của An vương cũng không có ít người đã từng tiếp xúc với thuộc hạ của Chân Tu Viện.

"Chân Tu Viện này thật không đơn giản à!" Ở một bên Trương Vân Nguyệt nghe được mà ghen ghét nhìn trân trối, nữ nhân hậu cung quả nhiên không đơn giản.

Vốn nàng còn tưởng rằng Chân Tu Viện này là một người nhát gan nữa chứ, nếu không sao lại ngày ngày đi theo sau lưng Lệ sung nghi chứ? Chẳng qua hiện tại chắc chắn một điều người này không phải là nhát gan, người ta gọi đó là khiêm tốn, Lệ sung nghi sáng loáng không phải cũng chỉ là cái bìa đồ đạn hay sao?

"Nói nhảm, nếu đơn giản hôm nay lại có thể làm được như vậy sao?" Triệu Khải Hâm châm chọc Trương Vân Nguyệt một câu.

"Đi điều tra Chân gia một chút." Bất luận như thế nào Triệu Khải Hâm cũng cảm thấy chân Tu Viện này có chút quái dị, hình như Chân gia này có nhưng chuyện bí ẩn mà hắn không biết ẩn giấu trong đó.

"Vâng" Vương Kỳ đi rồi, Trương Vân Nguyệt vừa thấy Triệu Khải Hâm muốn đi lý tấu chương, nhàm chán gấp một cái thật lớn, chuẩn bị đi nghỉ trưa.

"Người đâu, đưa hoàng tử Điện Hạ đi nghỉ ngơi." Triệu Khải Hâm hướng ra ngoài phân phó một tiếng, lại không yêu cầu Trương Vân Nguyệt rời đi.

Trương Vân Nguyệt nhàm chán nhìn Triệu Khải Hâm, không hiểu hắn muốn mình lưu lại là có ý gì.

"Gần đây cùng hoàng nhi học được bao nhiêu thứ?" Triệu Khải Hâm hỏi Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghe hỏi đến vấn đề này, ngây ngốc sững sờ tại chỗ nhìn Triệu Khải Hâm, hoàn toàn không biết mình nên có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

"Ái phi sao vậy? Tại sao không nói chuyện?" Triệu Khải Hâm thấy vẻ mặt sững sờ của Vân Nguyệt, trong lòng buồn cười, trên mặt lại vẫn là rất nghiêm túc.

"A, thần thiếp học được rất nhiều thứ, bảo bảo rất lợi hại." Trương Vân Nguyệt hoàn hồn có chút không biết nên thế nào trả lời một câu.

Khỏe miệng Triệu Khải Hâm co quắp, nàng đây chính là một người không biết thẹn thùng? Hắn tại sao có thể hi vọng thấy đáng về thẹn thùng của nàng cơ chứ?

"Hoàng thượng, ngài bận rộn, thần thiếp cáo lui." Trương Vân Nguyệt đứng dậy bình tĩnh rời đi, nàng nhất quyết không muốn thừa nhận trong một khoảnh khắc kia nàng rất muốn tìm một cái lỗ nê mà chui xuống.

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt mang theo đứa bé rời đi, cười cười, chuẩn bị xử lý chuyện An vương.

Hai người Chân Mật Hi và Từ Uyển đã bị Triệu Khải Hâm cho người không chế, đồng thời những cung nhân có thể có liên quan cũng bị khống chế, trong đám đó cũng có không ít người đã mắc bệnh dịch, cái này đơn giản, Triệu Khải Hâm chỉ cần đem bọn họ trực tiếp xử tử.

Khi hai người Chân Mật Hi và Từ Uyển phát hiện mình bị khống chế cũng đã hiểu chuyện mình làm việc cho An Vương đã bị phát hiện, Chân Mật liền trực tiếp tự sát, mà Từ Uyển lại kiên trì muốn gặp Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm nghe âm vệ bẩm báo, trên mặt cũng không biểu hiện ra quá nhiều tâm tình, chỉ là cho người đưa nàng ta tới.

"Dẫn người tới đây." Triệu Khải Hâm nghĩ muốn biết Từ Uyển có thể nói cái gì.

Lúc Từ Uyển bị dẫn tới, trên mặt rất bình tĩnh, một chút cũng không có cảm giác hèn mọn của một tù nhân.

Ngược lại Triệu Khải Hâm đối với sự bình tĩnh hiện tại của Từ Uyển cũng phải ngưng mắt nhìn một cái, "Nói xem ngươi muốn gặp trẫm làm gì?"

"Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không muốn biết rốt cuộc ở bên trong biệt viện này An vương an bài bao nhiêu tay chân sao?"

"Ngươi sao lại nghĩ trẫm sẽ tin ngươi?" Triệu Khải Hâm nhìn Từ Uyển, hắn nghĩ qua rất nhiều thể loại, nhưng không nghĩ qua Từ Uyển thế nhưng lại tới để tự nói với mình chuyện này.

"Hoàng thượng, ta hiểu biết rõ ta trước kia làm việc cho An vương khiến ngài không tin ta, nhưng mà ta vẫn phải nói, những chuyện lúc trước đa phần là đều do Chân Mật Hi làm, việc ta làm nhiều nhất cũng chỉ là truyền đi một chút tin tức thôi, người của An vương cũng biết bởi vì một chút chuyện của tỷ muội ta, nên ta cũng không có trung thành gì đối với phủ An vương, bất quá chỉ là vì bọn họ lấy người nhà ta ra uy hiếp ta thôi, thật ra thì nếu như không phải là bởi vì ta không có cơ hội, coi như tất cả người của Từ gia đặt ở trước mặt ta, ta cũng sẽ vẫn phản bội."

Hoàng thượng sẽ không nghĩ ta là người bất cần tình thân chứ? Hoàng thượng ta cảm thấy có lẽ ngài rất hiểu được cảm nhận của ta, mấy cái người ác độc bản thù đó của Từ gia, ta lấy làm hổ thẹn vì mình là con gái của Từ gia. Nhưng chính trong một cái gia tộc như thế lại có một người con gái rất mực dịu dàng, dĩ nhiên đó không phải là ta mà là đại tỷ của ta, Đại tỷ của ta rất dịu dàng, đối với tất cả mọi người đều rất dịu dàng. Đại tỷ có thể nói là nguồn an ủi duy nhất của ta ở Từ gia.

Nhưng có một ngày nguồn an ủi này lại bị người hại chết? Nhưng những người đó của Từ gia lại không để cho ta báo thù, chỉ coi cái chết của đại tỷ như một sự đương nhiên. Đương nhiên sao? Bởi vì Từ gia cảm thấy đại tỷ không muốn làm theo yêu cầu của bọn họ gả cho An vương, cũng không nguyện ý vào cung, vậy thì giữ lại cũng không có cần thiết.

Cho nên chết rồi, chết? Mọi người trong Từ gia đều đáng chết? Bọn họ giết chết đại tỷ của ta rồi? Sau khi ta tiến cung, bất luận là người Từ gia hay là An vương lúc ban đầu đều không tin tưởng ta, cho nên mới sắp đặt Chân Mật Hi vào cung cùng ta, thật ra thì ta rất nghi ngờ, đã có một Chân Mật Hi, sao còn cần một con gái của Từ gia?

Sau này ta mới biết, bởi vì Chân Mật Hi mới là trọng điểm, ta chỉ là một tấm bia đỡ đạn, chỉ là bia đỡ đạn thì phải hoàn thành nhiệm vụ của bia đỡ đạn, chung quy lại là cũng phải hiểu biết một chút chuyện, cho nên ta biết ngay rất nhiều chuyện, ta lại ngoan ngoãn theo bố trí của bọn họ mà làm việc, cho nên bọn họ cũng liền từ từ tin tưởng ta, ta cũng vậy liền thông qua người trong tay biết được càng nhiều chuyện hơn.

Người của An vương còn có Trương ma ma bên cạnh hoàng hậu, Tề ma ma bên cạnh Quý Phi. Lý tổng quản Ngự Thiện Phòng, người đánh xe ngựa Hi từ công công."

Theo những tên tuổi Từ Uyển nói ra, sắc mặt của Triệu Khải Hâm càng đen lại, phần lớn những cái tên Từ Uyển đọc ra hẳn đều đã tra ra được, nhưng là hai ma ma bên cạnh hoàng hậu và Quý Phi thật sự là hẳn không có tra được, về phần người còn lại tuy hẳn chưa tra ra được chứng cứ xác thực nhưng cũng đã bắt đầu hoài nghi.

"Người biết rất là rõ ràng, như vậy người tới nơi này tìm thăm chính là để nói những lời này?" Triệu Khải Hâm nhìn Từ Uyển, chờ Từ Uyển nói ra mục đích thực sự tới tìm hắn.

"Ta không có yêu cầu nào khác, chính là hi vọng hoàng thượng có thể ở lúc xử quyết An vương nhường cho ta là tốt rồi, còn có cả An vương phi ta cũng muốn hoàng thượng có thể để ả lại cho ta." Từ Uyển nhìn Triệu Khải Hâm nói, mục đích của nàng cho tới bây giờ cũng rất đơn giản, chính là nghĩ cùng chết với An vương mà thôi.

"Được", Triệu Khải Hâm nhìn thái độ Từ Uyển lúc nói lời này không giống như là giả dối, cũng biết là nàng nói lời trong lòng rồi. Lại liên tưởng đến những gì ám vệ tra ra được, biết Từ Uyển nói là sự thật.

Từ Uyển thấy Triệu Khải Hâm đồng ý yêu cầu của mình, trong lòng thật vui mừng, vui vẻ cùng người lui xuống, dù sao chỉ cần bọn người An vương bị xử quyết nàng liền vui mừng.

"Đi không chế nốt mấy người còn sót lại kia." Triệu Khải Hâm là thế nào cũng không có nghĩ đến Trương ma ma bên cạnh hoàng hậu lại là người của An vương? Nói như vậy Hoa gia nhà mẹ hoàng hậu đã ra nhập với An vương rồi, khó trách Hoa gia đối với việc hoàng hậu bị vây ở biệt viện một chút phản ứng cũng không có.

Nghĩ tới đây Triệu Khải Hâm đột nhiên phát hiện từ lúc biệt viện truyền ra bệnh dịch, hướng biệt viện bên này người đưa đồ qua một thứ cũng không có? Dĩ nhiên Triệu Khải Hâm nói không phải thứ gì có thể cầm nắm được, hẳn biết rõ những thứ đó là tuyệt đối không đến được biệt viện, hẳn muốn nói đến là tin tức ám vệ từ bên kia truyền đến.

"Ha ha, Vương Kỳ người nói xem có phải so với trăm thì An vương càng thích hợp làm Hoàng đế hơn không?" Triệu Khải Hâm rất là nghi hoặc, thế nào nữ nhân hậu cung của mình đều là những cô gái bị người nhà vứt bỏ?

". An vương không chế tốt hơn." Vương Kỳ suy nghĩ một chút rất đồng ý nói.

"Ha ha." Triệu Khải Hâm nghe Vương Kỳ trả lời không nhịn được cười, hẳn biết Vương Kỳ nói không sai.

Về phần nữ nhân hậu cung, người nhà của những nữ nhân kia có thể đưa nữ nhi đến trong hậu cung chỉ sợ cũng không phải là vì nghĩ cho nữ nhi của mình, khi tự mình phát hiện ra cái người trong biệt viện kia hẳn phải chết, bọn họ lập tức liền thay đổi đối tượng ủng hộ cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Vương triều Cảnh Hi mặc dù có chọn, nhưng là ngoại trừ cung nữ ra, phi tử cũng là tự nguyện. Nhất là nữ nhi của đại thần và các thế gia nếu như Hoàng đế không nguyện ý chắc là sẽ không miễn cưỡng.

Dĩ nhiên nếu như Hoàng đế thật sự thích một nữ nhi của đại thần, thì cũng có thể trực tiếp hạ chỉ tuyên triệu vào cung, chỉ là phải là người chưa có hôn ước, Hoàng đế cũng không thể hành động tùy ý.

Ba * cung * sáu * viện * bảy * mươi * hai * phi cũng là chuyện của tiền triều, tiền triều bởi vì phi tử hậu cung quá nhiều mà dẫn đến người thừa kế ưu tú thiếu mất một người thật tâm dạy dỗ.

"Phân phó xuống dưới, Quý Phi nên chết bắt đắc kỳ tử rồi." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói, để cho An vương và Quý Thái phi bọn họ nhảy nhót lâu như vậy cũng đủ rồi. Vốn hắn nghĩ cứ từ từ, dù sao không có việc An vương tạo phản, hẳn sao có thể có cơ hội giải quyết những kẻ gió chiều nào che chiều đó đây? Làm sao để giải quyết những thế gia vọng tưởng không chế triều đình chứ?

Ba ngày sau bên trong phủ An vương, người hầu của Quý Thái phi phát hiện Quý Thái phi chết trong khi ngủ trong chính phòng của mình.

An vương tỉnh dậy liền nghe tin này, cả người thần thờ sau đó giống như phát điên quát: "Triệu Khải Hâm người là tên khốn kiếp? Ta không thể giết người ta liền không phải Triệu Khải Dân?" An vương rất rõ ràng mẫu phi của mình thân thể thật tốt, bà đột nhiên đi như vậy nhất định là Triệu Khải Hâm ra tay?

Chỉ là ra tay như thế nào?

"Người tới, mời Mặc đại phu tới?" An vương rống một câu kia xong sau đó liền bình tĩnh lại, hiện tại hẳn có thể làm chính là tra ra chân tướng sự tình, sau đó công bố thiên hạ, hẳn muốn cho người trong thiên hạ biết Triệu Khải Hâm là một người không thể dung tha như thế nào?

Mặc đại phu là một lão đại phu tóc hoa râm, chỉ là lão đại này sắc mặt hồng hào, da bóng loáng giống như trẻ nít, nếu không phải một ít đầu tóc trắng

hiện lên tuổi của ông ta, chỉ sợ là không có người có thể nghĩ đến Mặc đại phu trước mắt này thế nhưng đã 90 tuổi rồi.

"Mặc đại phu mẫu phi của ta đi như thế nào?" An vương hỏi đại phu, Mặc đại phu này hần vẫn dùng, cũng chỉ là bởi vì tiên hoàng phân phó thôi, có thể nói nếu không phải tiên hoàng phân phó, người mà Mặc đại phu này thần phục chính là Triệu Khải Hâm mà không phải An vương rồi. Chỉ là Mặc đại phu đối với An vương cũng không còn bao nhiêu trung thành.

"Quý Thái phi là đi một cách tự nhiên." Mặc đại phu xem xét xong Quý Phi sau hơi trầm ngâm nói.

"Tự nhiên đi? Không thể nào? Mẫu phi ta thân thể tốt bao nhiêu ngài cũng không phải không biết? Làm sao có thể ngủ một giấc liền đi rồi hả ?" An vương hoàn toàn không tin tưởng lời Mặc đại phu nói.

"Lão phu còn chưa nói hết." Mặc đại phu nhú nhú mày đối với việc An vương ngắt lời mình có chút không vui.

"Mặc đại phu xin giảng giải?" An vương vừa nghe Mặc đại phu nói còn có điều chưa nói hết liền mời ông ta nói tiếp.

"Quý Thái phi vốn là thân thể rất tốt, chỉ là lão phu liên kết những biểu hiện thời gian gần đây của Quý Thái phi có thể đã dính vào một loại dược vật của tiên triều gây nghiện, dược vật kia nếu ăn sơ sơ sẽ cho người cảm giác tinh thần sáng láng, thân thể sảng khoái. Nhưng là dùng lâu dài sẽ làm cho thân thể suy sụp từ bên trong, nhưng bên ngoài lại không thể thấy được, giai đoạn cuối của tiên triều loại thuốc này bị dùng vào cung đấu chốn hậu cung, hoàng hậu tiên triều chính là dùng thứ này mãi chết dần chết mòn những phi tử cùng bà ta tranh sủng." Mặc đại phu nói tới chỗ này liền không nói tiếp nữa. Dù thế nào đi nữa hần cũng đã đem thuốc này giảng giải rõ ràng.

An vương thế nào cũng không có nghĩ đến chân tướng sự việc so với hần suy đoán lại khác biệt đến thế, vốn là hần cho là Triệu Khải Hâm ra tay lại thành ra là cung nhân tiên triều ra tay sao?

Nghĩ đến khoảng thời gian trước hần đối mặt với những động tác của cung nhân tiên triều, hần hiểu được đây là những người đó trả thù?

"Nói như vậy dược vật này đã duy trì bao lâu mới phát tác?"

"Lâu là mấy năm gần thì mấy ngày. Người dùng thuốc hiểu rất là rõ thuốc tính của thuốc này." Mặc đại phu nói, đối với người bỏ thuốc đó ông ta cũng rất tò mò, người này hiển nhiên nghiên cứu rất sâu về các loại dược vật của tiên triều, Mặc đại phu bản thân cũng có nghiên cứu về các loại độc dược được dùng trong hậu cung tiên triều, nhưng là ông ta biết rõ nắm giữ thời gian bỏ thuốc như người kia, là chuyện không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

An vương nghe Mặc đại phu nói xong liền trở nên trầm mặc. Nếu như nói ban đầu chỉ là hoài nghi kẻ bỏ thuốc lần này là người tiên triều, thì hiện tại hần đã có thể khẳng định người bỏ thuốc chính là người tiên triều.

Một thời gian trước trong hoàng cung xuất hiện rất nhiều loại độc từ triều trước, vận số Trương Vân Nguyệt đúng là cực kì tốt, nếu không sao có thể tránh thoát nhiều lần như vậy. Ban đầu khi nghe nói Trương Vân Nguyệt vận số tốt như vậy, mỗi lần đều tránh thoát cũng không khỏi hoài nghi không thể có chuyện may mắn như vậy. Nhưng kết quả tra ra chính là vận khí Trương Vân Nguyệt thật sự chính là tốt.

Thời gian đó An vương cũng đã hoài nghi trong hậu cung sao có thể còn có người của tiên triều hiểu về dược vật đến vậy. Chỉ là thời gian đầu đó hần không ngờ tới đối phương gan to như vậy muốn lật nghiêng cả vương triều Cảnh Hi. Thời gian đó hần chỉ cho rằng đối phương là một người nữ nhân bình thường muốn sinh tồn trong chốn hậu cung mà thôi.

"Vương Gia, hiện tại phải làm sao?" An vương phi nghi hoặc nhìn An vương. Chuyện lần này kế hoạch chuẩn bị đã lâu như vậy rồi. Nếu như buông tha, chỉ sợ sẽ không còn có cơ hội như vậy nữa.

"Tin tức về mẫu phi cần giấu kín đã" Trong lòng Mẫu phi cũng là rất không muốn thấy hai người kia ngồi ở vị trí đó, nếu như có thể để mẫu phi được lấy thân phận Thái hậu để mà chôn cất, mẫu phi sẽ rất vui. An vương liền do dự cũng không có trực tiếp phân phó xuống dưới.

An vương phi trầm mặc theo phân phó của An vương đi làm.

Bên trong biệt viện, Triệu Khải Hâm nhận được tin tức Quý Thái phi đã đi. Chỉ là cũng không phải người bên cạnh mình ra tay, mà là mấy dư đảng tiên triều còn sót lại trong cung ra tay.

Chỉ là kể cả An vương không chuẩn bị truyền tin tức này ra ngoài. Cũng không có nghĩa là An vương thật sự sẽ bỏ qua cho những kẻ làm hại mẫu phi của mình kia.

An vương vốn là còn muốn bố trí cho thật tốt. Thật ra lúc trước khi hắn phát hiện ra chuyện trong cung, Triệu Khải Hâm xuất cung thì cũng đã điều động người trong cung đi xử lý những cung nhân tiền triều kia rồi. Nhưng vì Triệu Khải Hâm dính vào bệnh dịch nên vẫn còn chưa có tiếp tục mà thôi.

Lần này An vương tự mình loại bỏ người của mình tiếp là đã giúp Triệu Khải Hâm một tay, mấy cung nhân tiền triều còn sót lại trong hậu cung kia rất nhanh đã bị khống chế.

Chỉ là thời điểm An vương muốn bắt giữ những người kia thì lại xảy ra vấn đề. Những cung nhân kia thậm chí có kẻ trong người mang theo độc dược, hơn nữa còn có cả thứ độc phát tán trong không khí, khiến cho người của An vương tổn thất không ít.

Chỉ là thuốc độc kia cũng không nhiều lắm, nên phạm vi ảnh hưởng cũng không tính rất rộng, chỉ trong khoảng mười mét vuông. Điều này cũng có nghĩa là những cung nhân kia chỉ có thể hoạt động ở trong phạm vi 10m² này. Phạm vi này thật sự là nhỏ. Mà những cung nhân kia sống sót cũng chỉ có năm người.

Chỉ là giữa lúc người của An vương cảm thấy có thể quần chết mấy người kia thì Huệ phi lại mang theo người đi tới.

"Huệ phi nương nương ngài vì sao lại tới? Nơi này rất nguy hiểm ngài mau trở về." Chỉ huy hành động lần này của đám người chính là một đội trưởng Ngự Lâm quân vốn là mang danh người của An vương.

"." Huệ phi mặt trắng bệch nhìn những Ngự Lâm quân trước mặt, không dám nói lời nào.

"Thả những người đó? Nếu không ta liền giết Huệ phi?" Huệ phi không lên tiếng nhưng một cô cô bên cạnh Huệ phi lại lên tiếng.

Lúc này đội trưởng Ngự Lâm quân mới phát hiện bên Huệ phi có khác thường.

."Người là người nào?" Đội trưởng Ngự Lâm quân kinh ngạc hỏi vị cô cô kia.

"Hừ? Ta là người như thế nào các người còn đoán không được sao? Ta là một thành viên trong đám người kia? Người thả họ, nếu không ta liền để cho Huệ phi, các người và ta cùng chôn theo các nàng?" Lý cô cô lạnh lùng nhìn đám người Ngự Lâm quân.

Vốn là Lý cô cô không có bị phát hiện nên hoàn toàn có thể không cần xuất đầu lộ diện. Nhưng là hiện nay những cung nhân của tiền triều còn sót lại ngoại trừ bà ta ra hầu như tất cả đều đã bị Ngự Lâm quân giết, nếu như không phải là bởi vì bà ta phải nghiên cứu thảo dược rất ít trực tiếp liên lạc với cung nhân trong cung, chỉ sợ những người này cũng đã tìm đến bà ta rồi.

Nhưng bà ta muốn báo thù. Muốn vì Hoàng đế tiền triều báo thù. Nhưng chỉ có một mình thì chuyện báo thù là không thể thành. Bà ta rất rõ ràng năng lực của mình. Nếu như nói về điều chế thuốc bà rất lợi hại. Chỉ dựa vào mấy quyển giới thiệu thảo dược của tiền triều với một chút phương thuốc liên nghiên cứu ra được mấy loại bí dược của tiền triều. Nhưng là ngoại trừ những thứ này, những thứ khác bà ta đều không biết? Báo thù. Diệt cả hoàng tộc vương triều Cảnh Hi, chỉ có độc dược thôi thì không đủ.

Độc dược làm sao để bỏ vào những thứ thức ăn của hoàng tộc, làm thế nào khiến người của hoàng tộc tiếp xúc với những thứ đã bị bỏ độc là một nhiệm vụ rất gian nan.

Lý cô cô rất rõ ràng chỉ dựa vào một mình bà ta thì không được. Năm người trước mắt đều là người của bà ta. Bà ta cần bảo vệ năm người này. Chỉ cần năm người này còn thì vẫn có thể gây dựng lại thế lực.

Suy nghĩ trong lòng Lý cô cô những người khác cũng không hiểu. Đội trưởng Ngự Lâm quân nghe được lời Lý cô cô nói, vốn cũng không có để ở trong lòng. Chỉ là muốn cho Huệ phi cùng chôn theo thì có can hệ gì tới bọn họ

Nhưng khi Lý cô cô nói ra muốn bắt chính mạng của bọn họ chôn theo thì những Ngự Lâm quân kia liền do dự.

Chỉ là không đợi Ngự Lâm quân kịp do dự xong. Đã có người thay bọn họ lựa chọn. Đó chính là ám vệ của Triệu Khải Hâm.

Ám vệ dù sao cũng là ám vệ, không có giống như Ngự Lâm quân. Ngự Lâm quân giết người là biết bị người phát hiện, còn Ám vệ nếu như thực sự ẩn núp, trừ phi võ công cao hơn bọn họ nếu không sẽ không thể phát hiện ra bọn họ. Hiển nhiên võ công của Lý cô cô không thể so với những ám vệ đã qua huấn luyện bài bản.

Ám vệ áp sát người Lý cô cô trực tiếp giết, Lý cô cô thế nào cũng không có thể ngờ có người đủ nhanh tránh thoát được độc dược của mình mà giết chết mình.

Dĩ nhiên Lý cô cô cũng không lỗ vốn, vào lúc bà ta thét lên thì người ám vệ giết bà ta cũng đã chết. Đúng như Lý cô cô nghĩ, độc dược bà ta mang trên người không phải người bình thường có thể tránh được. Người ám vệ kia dù công phu rất tốt, nhưng sau khi áp chế mà giết xong bà ta thì cũng phát độc mà chết.

Mà Huệ phi trong cái nhảy mất Lý cô cô chết đi cũng đã chết. Dù sao nàng ta cũng đã sớm trúng độc rồi. Nếu như không phải là Lý cô cô khống chế, nàng đã sớm phát độc rồi.

Vốn năm người bị vây thấy Lý cô cô đến còn tưởng rằng họ được cứu rồi, lại không nghĩ rằng kết quả cuối cùng chính là Lý cô cô đi trước.

"Bao vây kỹ chỗ này. Ta cũng không tin năm người này có thể bay?" Đội trưởng Ngự Lâm quân nhìn Lý cô cô, Huệ phi còn có một ám vệ một thân áo đen. Sắc mặt vô cùng khó coi. Hẳn biết rõ nếu như không phải là ám vệ này ám sát Lý cô cô, thì hiện tại người chết kia không phải là ám vệ đó và Huệ phi, mà chính là bọn họ rồi không phải sao?

"Vâng" mọi người nhìn ám vệ nằm trên mặt đất. Trong lòng rất cảm kích hẩn cứu bọn họ một mạng.

"Lý cô cô? Là ai?" Triệu Khải Hâm nghe được Lý cô cô lại là người chế ra tất cả những thứ độc được kia. Một người như vậy hẳn sao có thể không biết chút thông tin gì.

Chế độc được cần có dược liệu, mà dược liệu chỉ có Thái Y Viện mới có, mà bên trong Thái Y Viện cũng không có một nữ y nào như Lý cô cô.

"Dược liệu là do nội thị hầu hạ trong Thái Y Viện lấy. Nghe nói những thứ độc được kia đều là do Lý cô cô tự mình căn cứ vào phương thuốc để điều chế. Chúng ta tới nơi ở của Lý cô cô điều tra cũng không có tìm được những phương thuốc kia. Hiện tại có thể thấy, phương thuốc kia đã bị người ta mang đi." Vương Kỳ đối với việc Huệ phi đem một nhân vật nguy hiểm như vậy đặt ở trong sân mình cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời trong khi điều tra chuyện này cũng phát hiện Huệ phi đối đãi với Đại công chúa có thể nói so với mẹ kế nhà thường dân đối đãi còn không bằng.

"Thân phận của vị cô cô này điều tra đến đâu rồi?" Triệu Khải Hâm đối với nữ nhân một lòng muốn hại Triệu gia như vậy thật lòng cảm thấy rất kỳ quái. Phải nói chuyện tiền triều bị diệt cũng không phải do Triệu gia hẩn, đó là do bọn họ tự mình làm bậy không đúng sao?

"Cái này, tiểu nhân tra ra được một chút nhưng cũng là chưa chắc chắn lắm" Vương Kỳ có chút do dự, những gì hẩn tra đó có chút không đáng tin, nhưng đó chính là những gì mà người trong ám vệ tra ra được.

"Nói."

"Lý cô cô này là công chúa tiền triều."

"Công chúa? Tiền triều diệt vong đến bây giờ cũng có gần bốn mươi năm rồi?" Triệu Khải Hâm kinh ngạc vô cùng: "Lý cô cô kia hiện tại bao nhiêu tuổi?"

"Lý cô cô bây giờ đã 51 rồi."

"Ah" nói như vậy thật sự cũng không phải là không có khả năng." 51 tuổi, vậy thời điểm tiền triều diệt vong là mười một tuổi, khó trách có ý muốn báo thù rồi." Vốn là tiền triều không có diệt vong thì dù sao vẫn là một công chúa cao cao tại thượng. Kết quả sau khi tiền triều diệt vong đã bị biến thành một cung nữ đi hầu hạ người ta.

Nếu như nói cô ta khi đó còn nhỏ thì tốt, những hưởng thụ xa hoa cũng chưa đủ nhiều, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển cũng sẽ không quá lớn. Nhưng đã mười một, nói lớn không lớn nhỏ cũng đã không còn nhỏ, những thứ nên hưởng thụ cũng đã hưởng thụ rồi. Giữa hai tuổi đó mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển tự nhiên lớn.

"Tra lại vài lần nữa xem trong cung còn sót lại người nào nữa không." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói ra. Hẩn cũng không muốn thật vất vả trừ dư nghiệt tiền triều lại còn thêm nanh vuốt của An vương.

Ngoài cửa

"Tham kiến hoàng hậu nương nương." Ngụy Đình nhìn thấy hoàng hậu tới, trong lòng kinh ngạc, hoàng hậu tại sao sẽ lại tới vào lúc này. Chỉ là trên mặt vẫn không có biểu tình gì, hành lễ vãn an.

"Bốn cung muốn gặp hoàng thượng. Người mau đi thông báo." Hoàng hậu nhìn Ngụy Đình, vẻ mặt nhàn nhạt.

"Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã phân phó lúc này không thể quấy nhiễu." Ngụy Đình vừa nghe hoàng hậu muốn gặp hoàng thượng vội vàng lên tiếng ngăn cản. Triệu Khải Hâm đứng là đã phân phó, dù sao hẩn đang xử lý chuyện liên quan tới ám vệ, cũng không muốn cho nàng nghe dù chỉ nửa câu.

"Bốn cung nói muốn gặp hoàng thượng, tên nô tài nhà ngươi còn không nghe thấy sao? Tránh ra?" Hoa Lăng Duyệt vừa thấy Ngụy Đình ngăn không cho nàng vào gặp hoàng đế, trong lòng lửa giận hoàn toàn bốc cao.

Bắt đầu từ khi Trương ma ma vô duyên vô cớ bị mang đi nàng vẫn đè nén tâm tình tức giận, Trương ma ma là vú nuôi của nàng, đi theo nàng đã hai mươi mấy năm rồi. Có thể nói địa vị Trương ma ma trong lòng nàng cũng là không thấp hơn so với Tả Tướng phu nhân.

"Nương nương đây là hoàng thượng phân phó." Ngụy Đình cúi đầu giọng nói vẫn bình tĩnh. Hẩn mặc dù là nội thị, nhưng ngay cả Hoàng đế Triệu Khải Hâm cũng không có kêu hẩn là nô tài. Kết quả hôm nay lại bị hoàng hậu gọi như vậy rồi. Nếu nói trong lòng hẩn không có phần nộ là chuyện không thể nào. Nhưng mà hẩn là một người đã thành tinh, tự nhiên sẽ không để cho tâm tình tức giận đó biểu hiện ra ngoài cho người ta phát hiện.

"Bên ngoài có chuyện gì?" Triệu Khải Hâm nghe phía ngoài có tiếng tranh chấp liền hỏi.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cầu kiến." Ngụy Đình ở ngoài cửa có chút bất đắc dĩ nói.

Chương 101

Vốn hoàng hậu muốn tới cầu kiến hoàng thượng, hần là chuẩn bị ngăn lại, hoàng thượng bây giờ đang ở xử lý chuyện hần vẫn biết, nhưng không có nghĩ đến hoàng hậu lại chấp nhất như thế, mình không cho nàng vào, nàng lại muốn trực tiếp xông vào?

"Hoàng hậu?" Triệu Khải Hâm mặc niệm một tiếng, trong lòng nghi ngờ, thời điểm này tới làm cái gì. "Cho hoàng hậu đi vào."

"Tham kiến hoàng thượng."

"Hoàng hậu đứng lên, có việc gì thế?" Triệu Khải Hâm hỏi xong lại phát hiện hoàng hậu còn quỳ gối trên đất, không có ý đứng dậy.

"Hoàng hậu làm cái gì vậy?" Triệu Khải Hâm không nhịn được cau mày, biểu hiện của hoàng hậu bây giờ đã biết hoàng hậu là vì cái gì mà tới, tất nhiên là vì lúc trước Trương ma ma bị bắt đi.

"Hoàng thượng, thiếp muốn hỏi Trương ma ma đến cùng là đã làm cái gì, vì sao ngài muốn bắt nàng ta?" Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, nàng thật không biết, Trương ma ma bị bắt thời điểm người của Triệu Khải Hâm cũng không có nói cho nàng biết tại sao muốn bắt Trương ma ma. Dù sao có một ít tin tức không thể tiết lộ.

"Hoàng hậu đứng lên. Hoàng hậu nàng thật biết rất rõ ràng Trương ma ma là một người nào sao?" Triệu Khải Hâm nhìn hoàng hậu hỏi, hần biết rõ hoàng hậu trước cũng không phải là người của An vương, Trương ma ma cũng không phải là người của An vương.

"Thiếp dĩ nhiên là biết rõ ràng." Hoàng hậu trong lòng nghi ngờ lời nói của Hoàng đế, chẳng lẽ nói Trương ma ma làm việc gì không nên hay sao?

"Vậy hoàng hậu có biết Trương ma ma là người của An vương? Thời gian gần đây, tin tức trong biệt viện này rất nhiều là từ trong tay Trương ma ma truyền đi, hoàng hậu cũng biết rõ ràng không?" Triệu Khải Hâm nhìn chăm chăm hoàng hậu, trong lòng hần mặc dù biết hoàng hậu không phải người của An vương, thế nhưng hần lại không phải rất khẳng định hoàng hậu có biết hay không Trương ma ma khác thường.

"Cái gì? ?" Hoa Lăng Duyệt thế nào cũng không nhớ được là mình đã nghe được tin tức này, Trương ma ma lại là người của An vương?

"Làm sao lại như vậy? Không thể nào? Hoàng thượng, Trương ma ma không thể nào là người của An vương được? Cả nhà của nàng cũng bị..." Hoàng hậu ngây ngẩn cả người, nàng hiểu, không phải Trương ma ma thành người của An vương, là cả Hoa gia cũng đứng ở phía An vương, nàng là đứa con của Hoa gia thành đồ bỏ? Ngay cả từ nhỏ chăm sóc nàng Trương Đại Trương ma ma cũng bỏ qua nàng?

"Cận thân biết, cận thân cáo lui." Hoàng hậu trầm mặc xoay người đi ra.

Trở lại bên trong sân nhỏ, đem tất cả mọi người đuổi ra ngoài, nàng ngồi lẳng lặng, não không khỏi nhớ tới tình cảnh từ nhỏ đến lớn, nàng tự nhận chưa từng có làm chuyện thật xin lỗi với Hoa gia, ban đầu phụ thân an bài nàng vào cung, nàng cũng phải không nguyện ý, dù là làm hoàng hậu thì thế nào?

Hoàng Đế sau đó hậu cung phi tử sẽ không so đại thần hậu viện ít, ngược lại sẽ bởi vì hần là Hoàng đế trong hậu cung nữ nhân càng nhiều hơn, thân phận càng thêm cao, nàng đều không thể tùy ý đuổi những nữ nhân kia?

Nếu như là nhà người thường dù là đại thần trong nhà, những thị thiếp này cái gì cũng chỉ là nô tài dùng để hầu hạ chủ nhân, chủ nhân trong nhà cũng chỉ có hai? Những nữ nhân này nàng tùy ý có thể bán ra? Có bao nhiêu chênh lệch nàng rất rõ ràng? Nhưng sau lại tại sao đồng ý đây? Cũng chỉ là bởi vì không phải mẫu thân và phụ thân bởi vì chính mình không muốn vào cung làm khó khăn thôi?

Nhưng nàng hy sinh đổi lấy là cái gì? Là hần sao đương nhiên vứt bỏ?

Ha ha? Hoa Lăng Duyệt ngơoi chính là câu chuyện cười?

Tự ma là không có. Tất cả tất cả đều là giả? Điều là giả? Chỉ có quyền lợi là thật? Ha ha, Hoa gia? Hoa gia? ? Bỏ cung sẽ làm các người hối hận? Bỏ cung sẽ làm các người tất cả biến mất ở trên đời này? Hoa Lăng Duyệt trong mắt thoáng qua lóe lên hận ý khiến vốn là căn phòng mờ tối càng thêm tối tăm vài phần, hình như ánh mặt trời cũng không chiếu vào tâm tư nồng đậm hận ý.

"Hoàng thượng, Cổ ngự y cầu kiến."

"Hả? Mời vào?" Triệu Khải Hâm mới vừa tiến bước Hoa Lăng Duyệt, vốn tâm tình có chút không tốt, nghe được Cổ ngự y đến, lập tức vui mừng.

"Hoàng thượng, hiện tại bệnh dịch trong biệt viện đã khống chế được, mà người mắc bệnh mặc qua đã hay dùng qua cái gì cũng đã tập đứng lên còn

kém hủy bỏ." Cổ ngự y nhìn Triệu Khải Hâm nói.

"Không cần tập, chỉ cần xác nhận người sống đã khỏi là được rồi." Triệu Khải Hâm đã đề xuống vui vẻ trong lòng thản nhiên nói.

Cổ ngự y ngẩn người: "Đã khỏi hẳn rồi."

"Cổ ngự y trở về chuẩn bị, tối nay chúng ta đi." Triệu Khải Hâm bình tĩnh hạ lệnh.

"Vâng" Cổ ngự y biết, Triệu Khải Hâm đây là đang nói cho hắn biết, hắn cũng không có buông tha.

Cổ ngự y cũng rất rõ ràng chuyện này không thể để cho những người khác biết.

Ban đêm, Triệu Khải Hâm để Trương Vân Nguyệt ôm bảo bảo, mang theo đoàn người từ mật đạo rời đi biệt viện, mà sau khi Triệu Khải Hâm dẫn một đám người rời đi biệt viện, biệt viện liền thiêu đốt.

"Hoàng thượng, đây là?" Trương Vân Nguyệt rời đi mật đạo liền nhìn đến phía sau ánh lửa đầy trời, rất là kinh ngạc.

"Không có gì, nàng đi theo là được." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn phương hướng biệt viện, chuyện cháy không phải hắn an bài người làm, là người của An vương làm, người kia là đinh của An vương hắn duy nhất lưu lại không có bắt lại, chính là tiếp tay An vương diệt trừ một số người.

"Hoàng thượng, chúng ta muốn tiếp tục lên đường sao?" Hoa Lăng Duyệt đi tới bên người Triệu Khải Hâm hỏi.

Triệu Khải Hâm quay đầu tùy ý liếc Hoa Lăng Duyệt một cái, đang định quay đầu, lại đột nhiên cố định bình tĩnh nhìn Hoa Lăng Duyệt mấy lần.

"Hoàng thượng?" Hoa Lăng Duyệt nghi ngờ nhìn Triệu Khải Hâm, trong lòng lại thỉnh thoảng nháy. Ánh mắt Triệu Khải Hâm quá mức sắc bén, nàng cũng chỉ là thay đổi thái độ mà thôi, hắn một cái đi nhiên cũng làm ra đến đây?

"Tiếp tục gấp rút mà lên đường." Triệu Khải Hâm bình tĩnh quay đầu, ban đầu muốn chuyện Trương ma ma tố cáo cho Hoa Lăng Duyệt biết, thời điểm hắn liền muốn qua Hoa Lăng Duyệt đến lúc đó tất nhiên sẽ xảy ra một chút biến hóa, nhưng không ngờ Hoa Lăng Duyệt biến hóa lại là như vậy, cái loại cảm giác đó đem tất cả ôn tình cũng từ bỏ, khiến Triệu Khải Hâm rất là không thoải mái?

Chỉ là triệu khánh học viện không có để ở trong lòng, Hoa Lăng Duyệt cũng chỉ là đứa con bị Hoa gia vứt bỏ, cũng chỉ là nữ nhân hậu cung thôi.

Đoàn người ra roi thúc ngựa hướng Kinh Thành chạy tới, lúc trời sáng thì đoàn người đến ngoài cửa thành Kinh Thành.

Đồng thời Triệu Khải Hâm ra mệnh lệnh cùng chứng thực đến trên đầu Ngự Lâm quân, trừ bỏ bị An vương chiêu dụ chính là cái đội trưởng cấp một đội trưởng dẫn dắt một đội người kia, tất cả đều tập hợp đi tới ngoài cửa thành nghênh đón Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm, chuyện vị hoàng đế này trong biệt viện xuất hiện bệnh dịch dân chúng Kinh Thành vẫn biết, chỉ là bách tính cũng không phải rất tin tưởng, đầu tiên Triệu Khải Hâm trước khi đi nói phải đi du ngoạn, du xuân, hơn nữa bệnh dịch này đến tiếp sau cũng không có xuất cái tin người chết nào (cung nữ nội thị không có trong phạm vi quan tâm của dân chúng, bọn họ chỉ quan tâm nữ nhân trong hậu cung, còn có hai hoàng tử cùng bản thân Hoàng đế có phải có chuyện.).

Mà so sánh với lời đồn đãi Triệu Khải Hâm bệnh nặng mà nói, Đại hoàng tử bình yên vô sự khiến dân chúng kiên định tin tưởng hoàng thượng của bọn họ thật tốt, nếu nói bệnh dịch, lời đồn đãi vậy cũng là giả.

Dù sao so sánh với Đại hoàng tử yếu ớt nhiều bệnh, thân thể là một ám sắc thuốc cũng không có dính vào bệnh dịch, thân thể Triệu Khải Hâm là một người khỏe mạnh làm sao có thể dính vào bệnh dịch? Vì vậy bách tính cảm giác mình thấy chân tướng rồi.

Tiếp theo chính là lời đồn đãi An vương cũng đi ra, còn có người can đảm phỏng đoán An vương muốn mưu triều soạn vị? Vì vậy bách tính cảm thấy càng thêm rõ chân tướng rồi, gây nên lời đồn bệnh dịch cái gì cũng là An vương thả ra? Vì vậy Triệu Khải Hâm, vị hoàng đế này để ý tay chân tình thâm, không muốn trở về xử lý An vương, hi vọng An vương có thể khi hắn không có ở đây lúc này mà thu tay lại.

Đáng tiếc tấm lòng của Hoàng đế lại uống phí, An vương hắn không chỉ không có thu tay lại còn tệ hại hơn? Chứng cứ cũng là bởi vì thân thể ở lại trong hậu cung tu dưỡng, Huệ phi bị An vương giết đi? An vương đã rõ ràng phi tử trong hậu cung Hoàng đế rồi, đây không phải là tệ hại hơn là cái gì? ?

Trương Vân Nguyệt ngồi ở trong cung điện, nghe Xuân Hoa đem lời đồn đãi phía ngoài nói cho mình nghe, nàng nghe rất sung sướng, những lời đồn đãi này rốt cuộc là người truyền hay sao? Người phải nói này lời đồn đãi là giả, vậy nó thật đúng là giả, nhưng người phải nói nó là thật, nó lại có một phần nội dung là thật.

Tối là bút tích của Triệu Khải Hâm rồi.

Trương Vân Nguyệt cho là Triệu Khải Hâm sẽ công bố chứng cứ An vương mưu phản, sau lại quang minh chính đại giết An vương, kết quả lại hoàn toàn không là như thế, mưu phản không là An vương, mà là chỗ Hoa gia của Hoàng hậu? Điều này làm cho Trương Vân Nguyệt bội cảm nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu.

Chuyện Trương ma ma, Trương Vân Nguyệt cũng là hiểu biết rõ một chút, chỉ là biết là biết, những thứ khác thì không phải rất rõ ràng, hôm nay Hoa gia rơi vào tình cảnh này, Trương Vân Nguyệt cũng không còn thấy hoàng hậu có phản ứng gì, điều này thật sự là rất kỳ quái.

“Ma ma, người nói hoàng hậu là có ý gì?” Trương Vân Nguyệt tự mình nghĩ không thông chỉ có thể hỏi ma ma bên cạnh rồi.

“Nương nương, ngài cảm thấy Hoa gia đầu phục An vương đại biểu cái gì?” Lý Ma Ma nghe Trương Vân Nguyệt hỏi, không trả lời mà là hỏi ngược một câu.

“Đại biểu? Không phải đại biểu họ phản bội hoàng thượng sao?”

“Nhưng hoàng hậu là Hoàng hậu của hoàng thượng.”

“Hoàng hậu thành đứa con bị bỏ rồi hả ? ?” Trương Vân Nguyệt hiểu, vốn là nàng không có nghĩ tới phương diện này, kiếp trước, gia đình đối với nàng ảnh hưởng rất lớn, kiếp trước cha mẹ nàng sủng ái nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không suy nghĩ người nhà Hoàng hậu, tính kế hoàng hậu sẽ buông tha hoàng hậu cái gì. Dù là có một lần tặng người chuyện chưa thỏa mãn.

“Nói như vậy, hiện tại hoàng hậu hận Hoa gia rồi hả ?” Trương Vân Nguyệt có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, coi như hận, cũng không trở thành hận để Hoa gia biến mất?

Không đợi Lý Ma Ma trả lời, mình lại cảm khái một câu: “Thật ác độc?” Sẽ đem chuyện này buông xuống, nàng tiếp tục quan sát chuyện của An vương.

Chuyện An vương rất nhanh cũng có tin tức, An vương chết bất đắc kỳ tử tại nhà, người động thủ là dư nghiệt tiền triều, dĩ nhiên chân tướng như thế nào chỉ có người trong cuộc biết. Dù sao có lần trước chuyện Quý Thái phi đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, lúc người làm trong An vương phủ truyền ra qua tin tức, người động thủ là dư nghiệt tiền triều, hiện tại trở lại cũng không phải là rất kỳ quái.

An vương phi là bởi vì đau lòng quá độ ngã bệnh, sau triển miên trên giường bệnh ba ngày cũng buông tay đi theo rồi, cả An vương phủ cứ như vậy suy sụp?

Chuyện An vương tất cả đều kết thúc, sau Trương Vân Nguyệt cho là nàng cũng bình tĩnh, dĩ nhiên cũng đúng là bình tĩnh, chỉ là bình tĩnh này chỉ kéo dài mấy tháng, ở một buổi chiều ánh nắng tươi sáng (rõ ràng là hòa hoà thuận vui vẻ, mặt trời muốn đem người đốt cháy rồi.), Trương Vân Nguyệt sau khi rời giường, cảm thấy ngọt ngào khó thở, thiếu chút nữa cho là mình lại hạ độc rồi.

Dĩ nhiên, Trương Vân Nguyệt không có quên mình bị hạ độc, sau khi hồi cung mới hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

"Chủ tử, ngài thế nào?" Cúc Hoa đi vào liền gặp được nương nương của nàng mặt tái nhợt ngồi ở đầu giường thờ.

"Ta cảm thấy được có chút bị đè nén, cảm giác khí này cũng thờ không được." Trương Vân Nguyệt thật lòng cảm thấy khó chịu, cảm giác như thế trước kia cũng không có qua.

"Chủ tử, ngài ngồi, nô tì đi mời thái y!" Cúc Hoa nghe xong lời này, tâm lập tức nói lên, nàng cũng nghĩ tới lần trước chuyện đã xảy ra ở trong biệt viện, độc.

Rất nhanh thái y tới, thái y này không phải là người khác mà là Đặng thái y.

"Gặp qua Thuần sung viện nương nương."

"Đặng thái y mau dậy đi."

"Nương nương trừ cảm giác không thờ nổi, bên ngoài còn có cảm giác nào không?" Đặng thái y vừa bắt mạch vừa nói.

"Không có, thờ không nổi cũng là hôm nay sau khi ngủ trưa tỉnh lại mới có, trước là không có." Trương Vân Nguyệt nghĩ rồi nói ra.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, ngài đây là hỉ mạch." Đặng thái y thả tay xuống cho Trương Vân Nguyệt lời chúc.

"À? Mang thai?" Trương Vân Nguyệt mồm có chút há hốc, mang thai, giữa ngày hè mang thai? Khụ khụ... Mang thai còn chọn mùa sao?

Đám người Cúc Hoa cũng mặc kệ trong lòng Trương Vân Nguyệt nghĩ cái gì, chỉ là nghe được nàng mang thai, từng người một cũng vui mừng trở lại.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, lần này nhị hoàng tử nên vui mừng, có một đệ đệ hoặc là muội muội cùng với hần, hần cũng sẽ không cô đơn rồi." Cúc Hoa vui mừng nói.

"Nương nương khó thờ là chuyện gì xảy ra?" Cúc Hoa vui mừng xong rồi đột nhiên phát hiện chính mình tự đi hỏi thái y nguyên nhân.

"Nương nương không có việc gì, chỉ là thời tiết nóng bức, để chậu nước đá là tốt rồi, chẳng qua hiện nay nương nương mang thai, để quá nhiều chậu nước đá cũng không tốt, nương nương tốt nhất dời ra sân." Đặng thái y nói, hiện tại cái nhà này bây giờ không có mát mẻ bằng Dao Hoa cung.

Vĩnh Ninh cung là tên chỗ ở hiện tại của Trương Vân Nguyệt, cái cung điện này cách Thái Cực Điện của Triệu Khải Hâm cũng không xa, cũng không phải là rất gần, vốn thân phận của nàng là không thể có một mình một cung điện, chỉ là ai bảo nàng có một nhi tử đây?

Hơn nữa, hậu cung Triệu Khải Hâm sau khi đã trải qua bệnh dịch ở biệt viện lần trước, lưu lại phi tử thật lòng không nhiều lắm, phi tử có địa vị cao, trừ hoàng hậu bên ngoài chính là Quý Phi còn có Hiền phi còn sống, những người khác tất cả đều ở lại biệt viện.

Mà phi tử địa vị thấp không có mấy, hôm nay càng thêm ít đến thương cảm, tổng cộng để lại năm, hơn nữa năm người này còn đều là không có được sủng hạnh qua.

Kết quả như thế, ngay tại lúc này cả hậu cung, cung điện trống rỗng rất nhiều, mà Triệu Khải Hâm cùng Hoa Lăng Duyệt hai người đối với hậu cung, sau khi tiến hành kiểm tra hiện trạng hậu cung trừ những viện thật sự vắng vẻ đều bị những cung nhân viên triều phá hủy ra, những thứ khác cũng còn coi như là bình thường.

Cho nên Trương Vân Nguyệt liền dời xa Dao Hoa cung, nàng ngược lại cảm thấy Dao Hoa cung rất tốt, xung quanh Dao Hoa cung không có cung điện của các phi tử khác, mà vị trí cung Thái Cực của Triệu Khải Hâm cũng đặc biệt. Điều này cũng đưa đến, chỉ cần Trương Vân Nguyệt không ra ngoài, phi tử hậu cung cũng sẽ không đi Dao Hoa cung tìm nàng phiền toái, cho nên ngày trời qua được kêu là một tiêu điều tự tại, nhưng hôm nay đối cung điện khác, mặc dù trước mắt mà nói, phi tử hậu cung còn không có tìm nàng phiền toái, nhưng là ai biết về sau có thể hay không?

"Cái gì? Nữ nhân kia lại mang thai?" Hoa Lăng Duyệt nghe cung nữ bên cạnh bẩm báo cau mày, trên mặt là vẻ mặt vô cùng không thể tin, phải biết mặc dù nàng hời hợt, sau lại không có ở được thiện thượng động thủ, nhưng cũng không bày tỏ nàng thật cũng chưa có động thủ qua.

Hiện tại cả cung vụ trong hậu cung đều ở đây trong tay nàng, những cái phần bột nước này, động chút tay chân thật sự là quá đơn giản. Coi như bên người nàng ta có ma ma lợi hại hơn nữa cũng không thể phát hiện những thứ kia hình như không làm hại tay chân, nàng cũng không thích dùng khi một loại dược vật, nàng thích hơn chính là dùng tổ hợp dược vật, các loại dược vật gặp nhau sau sinh ra, nàng muốn hiệu quả như vậy cũng sẽ không dễ dàng bị người bắt được nhược điểm rồi.

"Thái y đã chứng thực rồi hả?" Hoa Lăng Duyệt điều chỉnh tâm tình của mình, sau hỏi Cẩm Tú bên cạnh, hiện tại Cẩm Tú thành người nàng tin tưởng nhất, vốn là nàng tin tưởng nhất chính là Trương ma ma từ trong nhà mang tới, nhưng hôm nay Trương ma ma không chút do dự phản bội, để cho nàng không bao giờ nữa tin tưởng người của Hoa gia, ngoài cung nữ rồi.

"Đúng vậy, đã xác nhận, hiện tại cả hậu cung chỉ sợ cũng đã biết tin tức." Cẩm Tú nhỏ giọng mà nói ra, đối với Trương Vân Nguyệt, nữ nhân này nàng vốn là cũng không còn để ở trong lòng, nhưng hôm nay nhưng lại không thể không coi nàng như đối thủ lớn nhất của chủ tử nhà mình.

Từ bắt đầu ở trong biệt viện, bị thiết kế chăm sóc Hoàng đế, nàng liền vào mắt Hoàng đế, coi như Triệu Khải Hâm biết nàng là bị tính kế, biết nàng không phải tâm cam tình nguyện, vậy thì thế nào? Chỉ cần quá trình chăm sóc không có qua loa, vậy thì bày tỏ trong lòng của nàng vẫn có hoàng thượng.

Huống chi nói nàng thật không muốn đi chăm sóc Triệu Khải Hâm, cũng không phải là không có cách nào, chỉ là nàng phải bỏ ra một chút giá cao thôi, nhưng nàng đi, hơn nữa quan trọng nhất là lúc Trương Vân Nguyệt từ vườn Thúy Trúc bị mang đi, hoàn toàn không có chống cự, ngay cả có thể nói là rất ung dung đi.

"Ta lại không có nghĩ đến Trương thị này như thế mà thông minh, ta nhớ được nhà mẹ Trương thị đến bây giờ còn không biết nàng thành phi tử của hoàng thượng?" Trùng mắt Hoàng hậu chợt lóe, không có đạo lý nàng trải qua những khổ sở kia, Trương thị có thể một lòng Vô Ưu ôm đứa bé đúng không?

"Dạ, nô tỳ nhất định khiến người nhà Trương thị biết nàng hôm nay phát đạt rồi." Khóe miệng Cẩm Tú nhếch lên lộ ra một nụ cười.

"Người đi xuống, Bồn cung tin tưởng người, còn nữa, người tốt nhất xem xét một cái tiếp nhận người của người, người năm nay cũng 19 rồi, cuối năm, Bồn cung sẽ cho người xuất giá." Hoa Lăng Duyệt cười nhìn Cẩm Tú nói.

"Nô tỳ tạ nương nương ân điển." Cẩm Tú thật vui mừng, nàng cho là nàng biết nhiều chuyện của hoàng hậu như vậy, hoàng hậu chắc chắn sẽ không để cho nàng xuất giá rồi, nhưng không ngờ hoàng hậu lại vẫn sẽ làm nàng xuất giá. Đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn.

"Người cũng không cần tạ Bồn cung, người vì bản cung việc làm nhiều như vậy, Bồn cung không thể nào thật phá hủy cả đời người, dù sao Bồn cung cũng đồng dạng là nữ nhân, tự nhiên biết nữ nhân muốn qua ngày gì. Chỉ là Bồn cung mặc dù có thể thả người xuất cung lại không thể thật để cho người tự do xuất giá, nhà của người người gả về sau nhất định phải ở tại trong trang mới được." Hoa Lăng Duyệt cười nhìn Cẩm Tú nói, nàng biết Cẩm Tú sẽ không cự tuyệt, bởi vì trong lòng Cẩm Tú nghĩ người mình gả là một nông dân bình thường, đó là biểu ca của nàng, vậy mà hôm nay người nam nhân kia cũng đã 23 rồi, nhưng đến bây giờ vẫn chờ Cẩm Tú.

Đây cũng là lý do tại sao Hoa Lăng Duyệt muốn thả Cẩm Tú xuất cung, bên ngoài cung có một người đàn ông chờ, hiện tại Cẩm Tú còn trẻ sẽ không có cảm giác gì, nhưng đợi đến về sau lớn tuổi nhất định sẽ hận nàng.

"Dạ, nô tỳ nghe hoàng hậu nương nương an bài." Cẩm Tú thật vui mừng, nàng đối với tương lai lần nữa tràn đầy lòng tin.

Cẩm tú sau khi rời khỏi đây cũng không có thấy trên mặt Hoa Lăng Duyệt không có nụ cười, chỉ là án theo yêu cầu hoàng hậu đi làm việc.

Ở trong Di Hoa cung, Hiền phi nghe được cung nữ hồi báo tin tức, trực tiếp bẻ gãy giáp ở ngón tay giữa.

"Nàng làm sao lại may mắn như vậy đây?" Như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay lấy đoạn giáp ném sang một bên cảm khái nói.

"Chủ tử, ngài nói có phải hay không là hoàng hậu nương nương làm cái gì tài đưa đến. . . ." Nhạc Trà có chút không xác định nói.

"A, làm sao người sẽ có loại ý nghĩ này?" Hiền phi nhướn mày nhìn Nhạc Trà, nàng tự nhiên biết hoàng hậu khẳng định làm cái gì, nhưng nàng lại không có tra được, ngay cả tìm đến thái y cũng không có tra ra vấn đề.

"Chủ tử, nô tỳ có một bạn tốt ở chỗ Thuận sung viện nương nương, còn không có chuyển vào cũng đã ở bên trong Vĩnh Ninh cung, vì vậy biết một chút chuyện tình trong Vĩnh Ninh cung, chỉ là nàng ta cũng không thể tiếp xúc được chuyện bên người Thuận sung viện." Nhạc Trà suy nghĩ một chút vẫn là đem lấy chính mình có người bạn nói ra.

"A, nói như vậy Bồn cung không có cách nào mượn tay của nàng ta làm những gì rồi hả?" Hiền phi nhướn mày nhìn Nhạc Trà.

"Nương nương, nàng ta nghĩ muốn ra cung." Nhạc Trà cúi đầu nói thật, thật ra thì nàng rất sợ, người nhà của nàng cũng bị Hiền phi khống chế, nhưng nàng không thể ra bán bằng hữu của mình.

Hiền phi thấy Nhạc Trà như vậy không nhịn được cười, chỉ là nàng cũng không muốn mượn tay cung nữ này hành động, đối phó Trương Văn Nguyệt, người của nàng sớm đã chuẩn bị tốt rồi.

"Người nói một chút lấy được tin tức."

Lời của Hiền phi khiến Nhạc Trà thở phào nhẹ nhõm, nàng biết Hiền phi nếu không có tiếp tục nói nữa vậy thì bày tỏ thật không hề trông cậy vào người kia nữa.

"Nô tỳ nghe người bạn kia nói, Thuận sung viện nương nương chưa bao giờ trên mặt dùng phấn bột nước hay dầu bôi tóc, ngay cả đồ trang sức cũng là đơn giản nhạt nhẽo, vài vóc cái gì làm y phục trước đều muốn tẩy ba lần trở lên, hơn nữa mỗi lần đều muốn ở dưới ánh mặt trời phơi qua mới có thể cầm đi làm y phục."

"Người nói là chưa bao giờ dùng phấn bột nước cùng dầu bôi tóc? Nàng kia chẳng lẽ chưa bao giờ hóa trang sao?" Hiền phi bày tỏ hoài nghi, trong hậu cung, nữ nhân lúc thấy hoàng thượng không hóa trang làm sao có thể?

"Nô tỳ không biết, chỉ là nô tỳ thấy có người nói, Thuận sung viện cho tới bây giờ đều đưa những thứ phấn bột nước cùng dầu bôi tóc kia đều vứt bỏ, cũng không cầm đi thưởng cho người, nàng từ người khác nơi đó nghe được một việc, giống như người bên cạnh hỏi Thuận sung viện nương nương, Thuận sung viện nương nương tại sao không đem những thứ đó khen thưởng cho người, Thuận sung viện nương nương nói nàng không thể làm hại con gái nhà người ta về sau cả đời không thể làm mẹ."

"Tin tức này người thời điểm nào lấy được?" Hiền phi quay đầu hướng Nhạc Trà, ánh mắt thâm trầm khiến chân Nhạc Trà mềm nhũn.

"Nô tỳ, nô tỳ là ngày hôm qua mới biết, nô tỳ tối hôm qua suy nghĩ một buổi tối cũng không biết là không phải thật, nô tỳ có muốn nói cho chủ tử, chỉ là một buổi sáng lại vội vàng, nô tỳ cũng không biết tin tức xác thực hay không xác thực. . . ." Nhạc Trà thật sự là không xác định a. Tin tức này nếu là giả, Hiền phi không phải dạy dỗ nàng à?

Hiền phi hít sâu, nàng bây giờ đã xác định tin tức này tám phần là sự thật. Thật là không có muốn biết hoàng hậu như thế này mà lợi hại, vốn là nàng còn tưởng rằng chỉ có thuốc thiện kia có vấn đề đâu. Kết quả lại thì ra là những thứ họ hằng ngày sử dụng phấn bột nước kia đều có vấn đề"

"Người đi xuống, Tần ma ma cho Nhạc Trà tiền thưởng."

Nhạc Trà sau khi rời khỏi đây, Hiền phi cùng Tần ma ma hai người liếc mắt nhìn nhau một trận không nói gì.

"Ma ma, những thứ phấn bột nước này thật sự có vấn đề sao?" Hiền phi từ trên bàn trang điểm cầm lên phấn trong mắt kia, Tần ma ma ở phương diện được vật cũng là có nghiên cứu, nhưng nàng thật không có phát hiện phấn bột nước này có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

"Chủ nhân, nếu như đã có vấn đề phát sinh thì về sau tuyệt đối chúng ta không thể sử dụng được nữa, việc này thà tin là có còn hơn là không tin." Tần ma ma nghĩ nghĩ rồi nói.

"Được, vậy về sau những loại phấn son này phải làm sao bây giờ?" Hiền phi cau mày nhìn Tần ma ma, lúc trước những loại phấn son này vẫn rất hữu dụng, bây giờ lại đột nhiên không sử dụng những thứ này nữa, đến lúc đó khẳng định hoàng hậu sẽ hoài nghi, chỉ sợ đến lúc đó lại đổi một phương pháp khác dùng một loại thuốc độc khác, như vậy thật sự là khó lòng phòng bị.

"Nếu vậy cách tốt nhất là ta sẽ giả bộ bệnh!" Hiền phi thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào khác, vạn bất đắc dĩ đành phải chọn một cái phương pháp nguy hiểm nhất.

Không sợ sinh bệnh, chỉ sợ đến lúc đó hoàng hậu lại làm chút chuyện gì đó khiến cho nàng bệnh giả thành thật!

"Chủ nhân, hiện tại phương pháp này không thể dùng, người đã quên lúc này người kia đang có thai sao, người nếu thực sự làm như vậy, hoàng thượng sẽ nghĩ về người như thế nào. Hay là cho triệu phu nhân từ ngoài cung vào cung thăm người đi? Đến lúc đó lại nói phu nhân âm thầm mang chút son phấn cùng loại hương vị vào có được không?" Tần ma ma vội vàng đánh gãy ý nghĩ giả bộ bệnh đồng thời bày chiêu mới cho Hiền phi.

Hiền phi nghĩ nghĩ cũng hiểu được lúc này bản thân mình lại giả bộ bệnh là không đúng lúc lắm, "Vậy vhi có thể thỉnh mẫu thân vào cung thôi."

Phản ứng bên phía Quý phi Hàn Ngọc Cẩm thì lại đơn giản hơn nhiều, đối với việc Trương Vân Nguyệt lại có thể mang thai lần nữa Hàn Ngọc Cẩm chỉ cảm thấy thù đoạn của nữ nhân này quả thật là không đơn giản.

"Người nói hiện tại hoàng hậu có phải là đang tức điên lên rồi hay không?" Hàn Ngọc Cẩm vui sướng nói khi nhìn người khác gặp họa.

"Chủ nhân sao mà người một chút cũng không thấy sốt ruột a?" Nhạc Phàm bên người Hàn Ngọc Cẩm thật sự đối với biểu hiện trấn định của chủ tử nhà mình cực kì bội phục.

"Tại sao ta lại phải sốt ruột chứ? Người mà đáng lẽ nên phải sốt ruột phải là cái vị đang ngồi ở vị trí cao cao kia kia, còn có Hiền phi nữa thì mới đúng, bản cung có cái gì mà cần phải sốt ruột." Quý phi tùy ý nói, hoàng hậu cùng Hiền phi đều vẫn chưa xuống tay mà, nàng có cái gì mà phải sốt ruột, nàng chỉ cần đứng một bên mà nhìn là được rồi.

Hiện tại khẳng định Hiền phi đã hành động rồi, cái nữ nhân trên mặt ôn nhu tao nhã đó, thấy vậy chứ nội tâm không biết là có bao nhiêu hẹp hòi âm hiểm. Còn có hoàng hậu nữa chứ, hành trình đến biệt viện lần này trái lại đã làm cho nàng ta thay đổi rất nhiều, nếu nói trước kia hoàng hậu làm cho nàng cảm thấy nàng ta chỉ là một nữ nhân không có tâm kế cũng không quá thâm trầm mà thôi, thế nhưng hiện tại thì hoàng hậu đã là một người hoàng hậu đủ tư cách rồi.

Quả là một nữ nhân vừa có thù đoạn cũng vừa có tâm kế lại có cả sự tàn nhẫn.

"Nô tỳ cảm thấy hiện tại hoàng hậu nương nương vẫn đang đợi chủ nhân xuất thủ." Nhạc Phàm nghĩ nghĩ nói.

"A...", Nhạc Phàm làm sao người lại có thể có loại nghĩ gì này chứ? Chủ nhân nhà người đây cũng rất muốn sớm một chút động thủ lắm, nhưng mà chuyện biệt viện lần trước đã làm cho chủ nhân như ta đây chịu thiệt không nhỏ, chủ tử của các người hiện tại đang học ngoan ngoãn, ta a, cái gì cũng không làm, tự nhiên sẽ có người nào đó nóng lòng tự mình động thủ." Hàn Ngọc Cẩm đối với chuyện lần trước ở trong biệt viện bị người ta tính kế làm con mồi xuất đầu, thiếu chút nữa để cho hoàng đế suy đoán ra được ngọn nguồn mà chán ghét mà vứt bỏ nàng ta, hiện giờ nàng ta đã học ngoan, nàng ta vốn là một tài nữ cao ngạo, cần gì phải cùng với những tục nhân này đi tranh giành chém giết nhau?

"Nô tỳ cũng cảm thấy hoàng hậu nương nương hẳn là không xuất thủ sớm như vậy, nhưng mà hoàng hậu nương nương khi chưa đoán được chủ nhân sẽ tuyệt đối không xuất thủ trước, nàng cũng tuyệt đối không hành động, nhưng là nô tỳ cảm thấy được hoàng hậu nương nương khẳng định là đang tìm cách xúi giục chủ nhân." Nhạc Phàm cũng nói ra phán đoán của mình.

Không thể không nói quả thật quan hệ giữa Hàn Ngọc Cẩm cùng bốn đại cung nữ bên người nàng ta là rất phức tạp, ít nhất bốn đại cung nữ của nàng ta đều luôn giúp nàng ta phân tích sự tình. Có đôi khi một người dù thông minh cũng sẽ không nhìn thấy được góc chết, mà một người ngu dốt cũng có một hai lần đúng thời điểm mà suy nghĩ ra được rất nhiều chuyện.

"Xúi giục thì cứ xúi giục đi, lần trước là do bản cung không phòng bị, không nghĩ tới một người đã theo bản cung ba năm vậy mà phản bội bản cung, lần này lại còn muốn khiến cho bản cung làm con chim đầu đàn sao, để xem chỉ với một ít người trong tay như vậy thì hoàng hậu sẽ làm bằng cách nào?" Hàn Ngọc Cẩm nói xong khóe miệng cười ra một tiếng thô bỉ, nụ cười kia làm cho bốn đại cung nữ trong phòng ngay trong buổi trưa mùa hè phải rùng mình một cái,

Trên mặt Trương Vân Nguyệt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn các phi tử tới tới lui lui trước mặt.

Nếu như nói đùa thứ nhất cùng đùa thứ hai đều có chung một sự tương đồng về thời gian biểu hiện trạng thái, như thế thì đến đùa thứ ba thứ tư trước thời gian kiểm tra ra đều là như vậy, thì nàng cũng hiểu những người này là đang tính kế nào để cho tốt nhất!

"Lý ma ma. Nếu lại có người đến người nói ta đi ngủ rồi." Trương Vân nguyệt nhún mày đối với động tác của những người này phi thường chán ghét.

"Dạ, người đi nghỉ trước đi."

Lý ma ma cũng nhìn ra hành vi của những vị phi tử này, loại thủ đoạn này không hề mới lạ, nhưng được cái là có hiệu quả! Phi tử hậu cung giống Trương Vân Nguyệt cũng không nhiều lắm. Một đám tài nữ diện mạo ôn nhu tao nhã bày tỏ sự quan tâm, tôn thất cũng không hy vọng trong hậu cung xuất hiện lời đồn đãi nào, nếu không thì bao năm khổ tâm xây dựng hình tượng cũng hủy đi, đến lúc đó chỉ sợ địa vị trong lòng hoàng đế cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.

Đúng là vị Trương Vân Nguyệt này lại là một người rất đặc biệt, từ lúc mới bắt đầu nàng đã là loại người ăn ngay nói thẳng tính cách thẳng thắn, cùng là phi tử trong hậu cung những người này khi nói chuyện đều phải đi lòng vòng mấy cái hoàn toàn không cùng một thế giới, quả thật là từ đầu tới đuôi đều cực kỳ thẳng thắn, tuy như vậy nhưng ngược lại lại không bởi vì nàng vừa mới câu nói những câu kia mà có bất cứ chuyện hư hao hình tượng nào phát sinh.

Đến lúc Hiền phi có được tin tức thì Trương Vân nguyệt đã đi ngủ rồi, dậy không nổi, cho nên phải đợi đến ngày mai quay lại.

Điều này làm cho Hiền phi rất tức giận, rất muốn trực tiếp đi vào, lại nghĩ đến chuyện bản thân mình không có đứa con nào, mà cái nữ nhân bên trong kia vừa mới sinh xong một đứa bây giờ lại lập tức sắp có thêm một đứa nữa liền nhin không được vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhưng cũng không dám thật sự làm gì quá khích, trong hậu cung này nữ nhân không ít nhưng có khả năng sinh chỉ có được ba người.

Mà sinh tốt như vậy thì chỉ có một người, Hiền phi rất rõ ràng mình cùng nữ tử bên trong kia khi đem ra so sánh, chính mình cái gì cũng không bằng!

Cho nên tất cả hận ý của nàng cũng chỉ có thể đặt ở đáy lòng, bình tĩnh xoay người rồi đi, nàng quyết định hành động nhanh hơn! Thời gian càng dài càng bất lợi.

Sau khi Hiền phi trở lại Di Hoa cung của mình trực tiếp cho người bên cạnh truyền lời nhắn cho người trong nhà, nói người ta ngày mai tiến cung tới gặp nàng.

Hoàng hậu cùng Quý Phi đều biết rõ Hiền phi sắp hành động, biết Hiền phi đây là muốn động thủ, hai người này cũng vui vẻ thoải mái ngồi xem hành động của Hiền phi.

Mà bên cung Thái Cực sau khi Triệu Khải Hâm nhận được tin tức Trương Vân Nguyệt mang thai, cả người ngẩn ra, "Vương Kỳ phân phó thuộc hạ của người theo dõi sát sao nhưng nữ nhân hậu cung, trầm hi vọng hài tử trong bụng Thuận sung viện có thể khỏe mạnh chào đời."

"Dạ, tiểu nhân lập tức đi an bài." Vương Kỳ cung kính đáp lại.

Thời điểm chạng vạng, Triệu Khải Hâm dưới ánh nắng bao phủ toàn thân đi tới Vĩnh Ninh cung.

"Hoàng thượng sao lúc này người lại đến đây? Chắc không là để bồi thân thiếp dùng bữa chứ?" Trương Vân nguyệt kinh ngạc nhìn Triệu Khải Hâm hỏi.

"Nàng mang thai, trầm quá đây nhìn xem không được sao?" Triệu Khải Hâm nhủ mảy nhìn Trương Vân nguyệt.

"Ách, đương nhiên là được." Trương Vân nguyệt không nói gì, nàng chỉ cảm thấy Triệu Khải Hâm chọn thời gian có vấn đề một chút không được sao?

Triệu Khải Hâm cũng mặc kệ Trương Vân nguyệt có muốn có ý kiến gì hay không, hiện tại việc trước tiên hẳn muốn làm là cảm thụ Bảo Bảo trong bụng Trương Vân Nguyệt một chút.

Mạch tượng lần này của đứa nhỏ biểu hiện ra một kết quả là đứa nhỏ này đã được hai tháng, so với lần trước là hoàn toàn khác biệt bởi vì tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm đến tận tháng thứ tư mới bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mang thai.

Triệu Khải Hâm tiến lên đem Trương Vân Nguyệt ôm vào trong ngực, đôi tay đặt ở trên bụng Trương Vân Nguyệt, muốn cảm thụ chỉ một chút sự tồn tại của đứa con, lại phát hiện cái gì cũng không cảm thụ được.

"Sao lại không có cảm giác gì hết vậy?" Về mặt Triệu Khải Hâm biểu hiện sự buồn bực nhìn Trương Vân nguyệt.

"." Trương Vân Nguyệt đen mặt lại nhìn Triệu Khải Hâm."Hoàng thượng, mới có hai tháng ngài muốn có cảm giác gì?"

"Ách." Triệu Khải Hâm lúng túng thu tay lại, tuyệt đối chịu không thừa nhận người mới vừa có một câu hỏi ngu ngốc đó là mình! Thật ra thì do Triệu Khải Hâm rất tò mò muốn biết người phụ nữ mang thai bốn tháng sẽ như thế nào, và lúc này đây đứa bé sẽ có những phản ứng gì.

Chẳng qua bây giờ mới thấy phản ứng của mình như vậy quả thật cảm giác có chút ngây ngốc.

"Phụ hoàng, phụ hoàng mẫu phi, bảo bảo trở lại!" Tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm người chưa vào tới cửa tiếng đã vang vào trước, bây giờ tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm đã nói chuyện rất lưu loát, rất hợp lý lại nghiêm chỉnh, dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có thoát ra mấy câu mang tính trẻ con một chút, thường thường cũng sẽ chọc cho hai người Trương Vân Nguyệt cùng Triệu Khải Hâm phì cười không ngừng.

"Bảo bảo mau tới đây với mẫu thân nào." Trương Vân Nguyệt vừa nhìn thấy nhi tử tan lớp trở lại, rất đau lòng a! Trời thì vô cùng nóng bức như vậy mà còn phải đến thư phòng kia đi học, chậu nước đá thì chỉ cho phép để mỗi phòng một cái, trời nóng như vậy chỉ với một chậu nước đá chống đỡ thì có tác dụng gì chứ?

Đáng tiếc mấy chuyện đó cũng đã nói với lão tiên sinh của bảo bảo rồi, nhưng lão nhân lại nói học tập được vào lúc thời tiết nóng hừng hực đó cũng là một phương pháp rèn luyện nghị lực!

Thật ra Trương Vân Nguyệt rất muốn nói, nếu muốn rèn luyện nghị lực gì đó, trực tiếp nhập ngũ hành quân không tốt hơn sao, hay đứng nguyên cả một canh giờ, tuyệt đối là cách hay để thi nghiệm cứu nghị lực. Nhưng Trương Vân Nguyệt nhất gan nên cuối cùng cũng không dám nói ra ngoài.

"Mẫu phi hôm nay bảo bảo ở trên lớp được biểu dương nga!" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm ngược đầu nhỏ trong chờ sự khen ngợi, khụ khụ đương nhiên là chuyện không thể nào! Cách nói kia của cậu rất không chút bình thường. Khiến hai người Trương Vân Nguyệt cùng Triệu Khải Hâm nghe được khóe miệng co giật một trận, đứa nhỏ này, rõ ràng nên là một lời nói rất dí dỏm, trái lại lại bị cậu biến thành một ngữ điệu cổ cổ quái quái, người chỉ cần nói bình thường là được rồi, còn cần thêm cái âm ‘ nga ’ đó làm cái gì?

"Bảo bảo a, con rất vui về sao?"

Trừ câu chào đầu tiên khi bảo bảo trở lại có thể nghe ra tâm trạng vui thích bên ngoài, thì những câu nói khác phải sau lại trở nên rất cứng nhắc. Triệu Khải Hâm bắt đầu đã, rõ ràng hẳn không có như thế a! Rõ ràng Trương Vân Nguyệt cũng không phải như vậy mà! Ngay chính cả người Lão sư dạy hẳn kia cũng là một người hài hước trứ danh, vậy sao con trai mình lại bị dạy thành ông cụ non vậy cơ chứ?

Khụ khụ, hiển nhiên Triệu Khải Hâm đã không nghĩ tới chuyện trên đời lại có một câu nói gọi là Vật Cực Tắt Phán (tức nước thì vỡ bờ) ấy mà.

"Mẫu phi, trên đường về bảo bảo nghe các cung nữ nghị luận nói mẫu thân về sau sẽ không cần bảo bảo nữa." Một câu nói mà đối tới hai cách gọi, mặc dù vẫn là âm thanh cứng nhắc như vậy, đôi cha mẹ Trương Vân Nguyệt cùng Triệu Khải Hâm nghe được những từ trong đó thì tâm tình cùng lúc khản trương.

"Bảo bảo nghe ai ăn nói hàm hồ vậy? Mẫu thân yêu bảo bảo còn đếm không kịp làm sao lại không cần bảo bảo nữa chứ?" Trương Vân Nguyệt đối với việc con trai của mình nhanh như vậy đã nghe thấy loại câu nói như thế này cảm thấy rất tức tối.

"Thật sao? Thật sự mẫu thân sẽ không vì có đệ đệ mới mà không cần bảo bảo nữa sao?" Trương Vân Nguyệt từ câu hỏi của bảo bảo mà nghe được sự yếu ớt trong đó, lòng Trương Vân Nguyệt thất lại.

Biết rằng khoản thời gian gần đây đứa nhỏ này ngày ngày đi học, thời gian ở bên cạnh mình ít đi, nên mới có loại cảm giác này.

"Bảo bảo a, trước đây con không phải luôn nói mẫu thân ngây ngốc sao, bây giờ mẫu thân mới biết thì ra là bảo bảo mới chính cậu bé ngốc nhất a, rõ ràng bởi vì bảo bảo lên lớp học nên thời gian ở bên cạnh mẫu thân mới ít đi, giờ sao lại cảm thấy mẫu thân không cần bảo bảo vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm bị nói toạc tâm tư liền thấy ngượng ngùng. Cái đầu nhỏ cúi thấp xuống, lỗ tai nhỏ hồng hồng, đôi mắt như hai hạt châu xoay tròn tròn, rõ ràng là đang rất ngượng ngùng.

Nội tâm bé nhỏ của Trương Vân Nguyệt gầm thét. Cậu con trai này của nàng thật giống như một ông cụ non, không hề nheo không làm nũng khiến cho người mẹ như nàng rất không có cảm giác thành tựu.

"Mẫu thân bảo bảo biết sai rồi. Đệ đệ ở nơi nào? Bảo bảo muốn cùng đệ đệ chơi." Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm là một đứa bé ngoan, cậu bây giờ đã biết được sai lầm của mình rồi, cho nên cậu quyết định sửa sai, đầu tiên bắt đầu từ việc cùng đệ đệ của cậu chơi.

"Đệ đệ? Bảo bảo thích đệ đệ sao? Tại sao không thể là muội muội chứ?" Trương Vân Nguyệt cười nhìn con trai hỏi, nàng thật ra thì rất hy vọng đứa bé trong bụng này là một bé gái, nếu như đứa bé trai lại gần tuổi với bảo bảo quá, rất có thể sẽ bị những người khác tìm được nhược điểm mà thừa cơ lợi dụng.

"Ah? Không phải đệ đệ?" Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm kinh ngạc nhìn mẫu thân mình, không phải là đệ đệ sao?

"Ha ha, mẫu thân cũng không biết sẽ là đệ đệ hay muội muội nha." Trương Vân Nguyệt ôm đứa bé đứng lên đặt vào bên cạnh, Lý ma ma có lòng muốn ngăn cản động tác Trương Vân Nguyệt, lại bị ánh mắt của Trương Vân Nguyệt ngăn lại..

Chuyện nàng mang thai mới chỉ vừa truyền đi, thì con trai trên đường tan lớp về đã nghe được một vài thứ chuyện linh tinh rồi, nếu thật còn không kéo đứa bé vào gần mình, chỉ sợ đứa bé thật cho là mình có đứa bé khác cũng không cần nó nữa.

Lý ma ma cũng là người tinh ý, bà muốn tiến lên ngăn cản hoàn toàn là bởi vì lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt, sau khi bị Trương Vân

Nguyệt ngăn cản cũng phản ứng kịp, không tiếp tục bước tới, chỉ cần thân đứng ở một bên.

Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm phát hiện mẫu thân không phải là không cần mình, lại còn ôm mình, còn rất dịu dàng nói chuyện với mình, còn trêu đùa mình, ừ, không có gì thay đổi? Chỉ là bọn người Cúc Hoa rõ ràng đã trở nên thận trọng hơn rồi.

"Mẫu thân, đệ đệ muội muội ở nơi nào?" Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm đối với đệ đệ muội muội chưa từng thấy qua đó đột nhiên cảm thấy rất là tò mò.

"Muội muội ở trong bụng mẫu thân, phải đợi tám tháng nữa mới có thể từ trong bụng mẫu thân ra ngoài chơi cùng bảo bảo nha." Trương Vân Nguyệt cười nói với bảo bảo, nàng sẽ không để cho con của mình trở mặt thành thù, nàng sẽ cố gắng bồi dưỡng tình cảm huynh đệ ruột thịt của bọn họ.

"À?" Cái vấn đề mang thai này hiển nhiên quá mức cao thâm, đối với anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm mới chỉ có ba tuổi mà nói, khái niệm mang thai còn chưa có hình thành trong não của cậu.

"Ha ha"

Trương Vân Nguyệt nhìn bộ dạng ngây ngô khó gặp của con trai mình, trực tiếp nở nụ cười.

"Bảo bảo lúc trước cũng như vậy nha, bảo bảo lúc còn rất nhỏ cũng ở trong bụng mẫu thân, từng chút từng chút một lớn lên, lớn đến một lúc như vậy, bảo bảo cũng mới từ trong bụng mẫu thân ra ngoài, sau đó bảo bảo lại từng chút từng chút lớn được như bây giờ." Trương Vân Nguyệt vừa nói vừa dùng tay biểu hiện cho bảo bảo biết lúc mới ra đời cậu lớn chừng bao nhiêu.

Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm nghe được lời mẫu thân mình nói, vô cùng hiếu kỳ nhìn xuống bụng mẫu thân mình, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra được sao có thể mang được một đứa trẻ lớn như vậy ở trong đó.

"Mẫu thân, gạt người." Bảo bảo quan sát một phen, xác nhận ở trong đó không thể nào có thể có một đứa bé, nghiêm túc nhìn Trương Vân Nguyệt nói.

"Ách. Không có nha. Không tin con có thể hỏi những người khác, dĩ nhiên hỏi phụ hoàng của con cũng được, phụ hoàng của con nhất định sẽ giải đáp cho con." Trương Vân Nguyệt cười ha hả nói.

Nàng thật sự thật tò mò thời điểm khi Triệu Khải Hâm nghe được con hấn hỏi hấn về vấn đề mang thai, nét mặt của hấn sẽ ra cái dạng gì? Khẳng định rất có ý tứ.

"Phụ hoàng cũng biết?" Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi mẫu thân của mình.

"Dĩ nhiên là biết, bảo bảo về đã lâu vậy rồi, có đói bụng hay không?" Trương Vân Nguyệt quyết định chấm dứt dây dưa với con trai về vấn đề rớt cuộc có hay không có đứa bé ở trong bụng nàng, cái vấn đề này hãy để cho cái người làm cha Triệu Khải Hâm tới giải đáp thì tốt rồi.

"Đói bụng." Kèm theo câu trả lời, bụng của anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm cũng rất cho mặt mũi "ọc ọc" kêu hai tiếng.

"Bụng nói nó rất đói rồi." Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm rất nghiêm túc nhìn Trương Vân Nguyệt nói.

Trương Vân Nguyệt ngăn cản cả người, nàng là không ngờ con trai của mình còn có một vẻ mặt hút hồn như vậy, thật đáng yêu có phải không nhỉ?

"Đáng yêu quá?" Trương Vân Nguyệt đối với sức hút của đứa con nhà mình một chút sức chống cự cũng không có, trực tiếp ôm người đến bên cạnh, hôn hai cái.

"Dụ dỗ?" Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm đỏ mặt. "Mẫu thân, nam nữ thụ thụ bất thân. Không thể ôm ấp."

"Phốc ~ khụ khụ, con trai ngoan, đó là chuyện sau này lớn rồi, con bây giờ còn nhỏ, không cần lo lắng cái gì thụ thụ bất thân. Lại tới cho mẫu thân thơm một cái, ôm hôn là biểu hiện của mẫu thân yêu thương con. Chẳng lẽ con trai ngoan không thích mẫu thân yêu thương con sao?" Trương Vân Nguyệt nói xong mắt liền có ánh lệ đảo quanh, một bộ dáng muốn khóc, khiến anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm trợn tròn mắt.

"." Mẫu thân sao lại khóc? Sao lại khóc?

"Mẫu thân sẽ không khóc nha, bảo bảo cho mẫu thân hôn một cái là được." Anh bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm rất nỗ lực đè xuống sự ngượng ngùng trong trái tim nhỏ của mình, đồng thời cũng đè xuống kích động trong lòng, ừ, bị mẫu thân ôm hôn gì đó mặc dù ngượng ngùng nhưng là rất thích nha.

"Ai nha, thật đúng là bé ngoan của mẫu thân." Trương Vân Nguyệt vui vẻ thơm hai cái lên gò má của con trai.

Cúc Hoa và Lý ma ma mấy người nhìn thấy Trương Vân Nguyệt như vậy, nhất thời cảm thấy trầm lặng, thế nào cảm giác Trương Vân Nguyệt từ sau khi biết mình có đứa bé xong, tính tình liền đột ngột biến thành một đứa trẻ rồi vậy?

Ở bên trong cung Vĩnh Ninh một mảnh yên bình hài hòa, những chỗ khác của hậu cung có thể nói là đang ẩn giấu gió lớn, người chờ tính toán Trương Vân Nguyệt không phải chỉ có một vài người.

Dĩ nhiên trước mắt vẫn chưa có người nào đứng cầm tiên phong ra tay với cung Vĩnh Ninh, họ từng người từng người đều đang đợi cơ hội, chờ có người động thủ trước, thật muốn cho cung Vĩnh Ninh không thể yên bình.

Không khí hiện tại của cả hậu cung có thể hình dung bằng một câu "Sự yên tĩnh trước cơn bão táp".

Cứ như vậy qua hai tháng, bây giờ là tháng tám mặc dù nói là cuối thu, nhưng nắng gắt cuối thu vẫn còn rất nóng. Trương Vân Nguyệt bởi vì đang mang thai nên càng thêm sợ nóng.

Ngày hôm đó Trương Vân Nguyệt đang ở trong phòng nghỉ ngơi, thuận tiện nạp năng lượng, đột nhiên có một nội thị vào báo lại, nói là người nhà mẹ đẻ nàng cầu kiến.

Trương Vân Nguyệt cau mày nhìn nội thị tới bẩm báo, "Người nhà mẹ đẻ? Người nào?" Trương Vân Nguyệt kinh ngạc ngược mắt hỏi nội thị, người nhà mẹ? Họ làm sao có thể biết được tình hình hiện tại của nàng ở trong cung? Nàng rất rõ ràng mình không hề truyền ra chút tin tức nào cho mấy người nhà cực phẩm này?

"Thuần sung viện nương nương ngài muốn gặp người nhà của ngài không ạ?" Nội thị nghi ngờ nhìn Thuần sung viện, trong lòng nghĩ không hiểu thế nào nghe được người nhà mẹ đến trên mặt nàng một chút vui mừng cũng không có? Chẳng lẽ là phát đạt rồi nên không muốn dính dáng gì tới nhà mẹ đẻ nữa sao?

"Dẫn người tới đi."

Trong lòng Trương Vân Nguyệt không coi trọng mấy người nhà mẹ đẻ kia, huống chi một đám người thân gia đã sớm đem nàng bán đi, cũng không hề nuôi dưỡng nàng, ngược lại là kiếp trước yêu thương nàng kia mới thực là người thân của nàng, kiếp này ngay chính bản thân cố thân thể này cũng không muốn thừa nhận người nhà, nàng tự nhiên cũng sẽ không đi thừa nhận.

Đây là do thân thể này tính toán ra, nàng ở bên ngoài được nuôi đến năm bảy tuổi dùng hết bao nhiêu bạc nàng liền trả lại bấy nhiêu bạc.

Sau khi Trương Vân Nguyệt xuyên qua, dĩ nhiên cũng sẽ không liên lạc với mấy người trong cái gia đình đó, trong lòng của nàng có người nhà của chính nàng, những người nhà của kiếp trước yêu thương nàng kia mới thực là người thân của nàng, kiếp này ngay chính bản thân cố thân thể này cũng không muốn thừa nhận người nhà, nàng tự nhiên cũng sẽ không đi thừa nhận.

"Chủ tử ngài sao rồi?" Trương Vân Nguyệt mặc dù có nói qua người nhà nàng không phải rất tốt, nhưng là lấy địa vị ngày hôm nay của Trương Vân Nguyệt mà nói, những người đó có muốn tính toán cũng không đụng được tới nàng

"Ta hi vọng không phải giống như những gì ta đang nghĩ." Trương Vân Nguyệt ngược mắt nhìn Lý ma ma lo lắng nói.

Về chuyện của nàng nếu không phải chính nàng nói ra, Triệu Khải Hâm khẳng định cũng sẽ không đi nói, như vậy chỉ có thể là người trong hậu cung đem những tin tức đó truyền ra ngoài, nếu như cái gia đình này là muốn tiền, vậy thì đám nữ nhân hậu cung kia chắc chắn sẽ không hao phí nhiều tâm tư như vậy? Nếu đã là không muốn tiền vậy thì muốn cái gì? Thân phận hay địa vị?

Trương Vân Nguyệt cảm thấy nếu như chỉ là những thứ này mà nói, nữ nhân hậu cung chắc chắn sẽ không cố ý đi nói cho bọn họ biết. Dù sao hiện tại người nhà của những nữ nhân hậu cung kia không phải đều là vì thân phận địa vị mới đưa bọn họ vào cung sao?

Trương Vân Nguyệt đối với những tính toán của đám nữ nhân hậu cung đó là trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ có thể nhẫn xuống sự nghi hoặc cùng lo lắng, lẳng lặng chờ đợi người của Trương gia đến.

Qua gần nửa giờ, nội thị ban đầu tới bẩm báo rốt cuộc cũng dẫn theo hai người đi vào, một là người phụ nữ tuổi đã có chút cao, nói như thế nào đây, nói còn trẻ, dáng dấp bên ngoài cũng đã có chút giống lão bà rồi, nhưng cách ăn mặc của bà ta lại rất trẻ trung.

Ừ, cộng thêm trong nháy mắt Trương Vân Nguyệt nhìn thấy người đàn bà đó, trong đầu một chút ký ức cố ý quên lãng đi giờ lại trôi lên, biết được người phụ nữ trung tuổi trước mặt kia chính là mẹ đẻ của cái thân thể này.

Theo như trí nhớ của thân thể này, người mẹ này tuổi cũng đã ngoài năm mươi gần sáu mươi rồi.

Mà theo sau nữ nhân kia là một thiếu nữ điệu đà, chỉ có điều tướng mạo của thiếu nữ điệu đà kia lại rất bình thường, nhan sắc không thể nào so được với Trương Vân Nguyệt. Khụ khụ, không nên cười? Trương Vân Nguyệt quả thật đáng đáp không tề, nếu không Huệ phi cũng sẽ không bởi vì lo lắng nàng được Hoàng đế sủng ái mà cố ý bày trận thế khiến nàng biến thành một cung nữ vô sỉ phản bội lại chủ tử của mình mà tìm cách leo lên giường của hoàng đế.

Chỉ là Trương Vân Nguyệt cũng không có ý định mở miệng nói chuyện trước, không phải nàng có lòng dạ tiểu nhân, thật sự là ánh mắt của hai nữ nhân có tuổi tác khác nhau này, quá mức bất chính.

"Tứ nhi? Người làm sao vậy? Nhìn thấy mẹ cũng không gọi một tiếng?" Người phụ nữ lớn tuổi trong lúc nhất thời thiếu kiên nhẫn quát hỏi Trương Vân Nguyệt.

"A, bà là mẹ tôi? Xác định không phải là giả mạo chứ?" Gương mặt Trương Vân Nguyệt một bộ đáng nghi hoặc, vẻ mặt nàng như vậy nếu đổi lại là một người khác còn có thể hoài nghi, nhưng nếu là người biết chút chuyện tình bên trong đều sẽ không nghi ngờ gì, một đứa bé tám tuổi bị bán vào cung sau 13 năm chưa từng thấy qua mặt người thân của mình, quên mất họ cũng là chuyện rất bình thường.

"Cái con nha đầu chết tiệt này? Người bây giờ có tiền địa vị rồi thì liền không nhận cha mẹ nữa rồi phải không? Cái đứa con gái bất hiếu này? Có một người mẹ như người thì có thể sinh ra cái loại nhi tử tốt lành gì? Nhất định cũng là một dạng không đứng đắn như người?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

"Câm miệng? Hoàng tử là người mà các người có thể tùy ý vũ nhục sao? Người nào cho các người lá gan đó? Ta hơn mười năm không có gặp người nhà rồi, ta còn không biết những người thân trong gia đình kia có còn sống hay không? Lúc trước bốn cung là bởi vì một xâu tiền đồng nên mới bị bán. Một xâu tiền đồng có thể sống bao lâu? Nhà ta có tới mười mấy người, liền một chút tiền đồng đó, có cố lắm cũng chỉ qua được hơn mười ngày mà thôi. Hừ? Nghĩ muốn giả mạo mẫu thân bốn cung?" Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nhìn người đàn bà kia, nàng biết rõ đối phương là mẫu thân của cái thân thể này, nếu như cái gia đình đó vì thiếu tiền mà tới cửa, nàng không ngại giúp một tay, coi như là báo hiếu cho thân thể này.

Nhưng thay vào đó toàn thể cái gia đình đó lại không chút tốt đẹp gì. Muốn tính toán nàng? Nằm mơ. Kể như nàng không vì bản thân mà suy nghĩ, cũng phải vì nhi tử của mình mà suy nghĩ, làm sao có thể để cái đám người này làm ảnh hưởng tương lai của con trai nàng được.

Chỉ là có lúc chuyện trong thiên hạ không phải là người muốn không xảy ra thì nó sẽ không xảy ra.

"Ta là ai chứ? Người nói xem làm sao mà không được hả? Vậy ta sinh đứa con gái như người làm cái gì? Người là ta sinh ra? Ta muốn giáo huấn thế nào thì liền giáo huấn thế ấy, ông trời xuống đây cũng không quản được ta?" Trương phu nhân nhìn Trương Vân Nguyệt, sắc mặt đỏ lên hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

Trương Vân Nguyệt nhàn nhạt nhìn người đàn bà kia "Không phải người nói bán cũng đã bán rồi, về sau đừng nghĩ trở về tìm các người sao?" Trương Vân Nguyệt nhớ rõ lúc đầu khi mẹ của thân thể này muốn bán nàng đã nói như vậy.

Đoán chừng là bởi vì nghe được cung nữ trong cung có rất nhiều người quá tuổi sau khi rời cung cũng không ai còn muốn lấy, lúc này những cung nữ này không chỉ không ai thêm lấy, hơn nữa còn không có bản lĩnh gì, phải dựa vào người trong nhà nuôi.

Nói như vậy nếu là nàng lớn tuổi rồi lại trở về, không phải là sẽ liên lụy đến trong nhà sao? Cho nên nói rõ ràng với nàng sớm một chút, đề phòng tới lúc đó nàng còn muốn quay về nhà.

Dĩ nhiên chuyện như vậy cũng chỉ có Trương gia hoàn toàn chưa có tiếp xúc qua với xã hội thượng lưu mới có loại ý nghĩ này, dưới tình huống bình thường cung nữ từ trong cung ra ngoài cũng sẽ không buồn, nếu nói về lập gia đình, muốn gả cho một người trẻ tuổi nhất định là không thể nào, nhưng nếu gả cho một người đàn ông có tuổi tác tương đương chưa có vợ vẫn là dư sức.

Huống chi coi như không lấy chồng làm vú nuôi cũng tốt, sao có thể nghĩ họ đến nỗi không có cơm ăn? Huống chi vú nuôi từ trong cung ra ngoài, rất có tiếng tăm, có tiền có thể xin những chỗ làm có thân phận vú nuôi cao một chút, không tiền không thế cũng có thể xin làm vú em của những nhà có địa vị tiền tài thấp hơn.

Dĩ nhiên điểm này cũng là sau khi thân thể này vào cung một thời gian dài sau mới biết, hơn nữa thời gian đó cũng đã tính toán tốt lắm, nàng đều đã có tích lũy tiền bạc.

"Được rồi, nói thêm chút nữa các người không ngại ta cũng ngại" Các người nói một chút xem làm thế nào biết những chuyện này" Trương Vân Nguyệt nhìn hai người, thái độ của nàng như vậy khiến cho Lý ma ma không khỏi nhíu mày.

Cho dù trong lòng không thích thì trên mặt cũng không nên biểu hiện rõ ràng như vậy.

Trương Vân Nguyệt lại giống như không chút để ý tới sắc mặt của Lý ma ma, rất tùy tiện ở trước mặt hai người kia.

"Thôi, ta đã hiểu người rồi, con gái có sinh hay không do mình sinh cũng đã không có gì khác biệt, đã rõ có một nữ nhi như người, ta cũng không trông cậy vào việc người đem tiền trợ cấp phụng dưỡng. Nha đầu này là muối muối của người, người bây giờ có mang nên không phục vụ cho hoàng thượng được, người hãy đem muối muối người hiến tặng cho hoàng thượng thì tốt lắm. Đến lúc đó nhà chúng ta có thêm muối muối người có thể dùng rồi." Trương mẫu mang về mặt bố thí nhìn Trương Vân Nguyệt"

Lý ma ma ở một bên nghe tới đó khước miệng liền co giật, cuối cùng là hiểu nguyên nhân chủ từ bày ra sắc mặt không tốt kia? Thì ra ý nghĩa của sắc mặt xấu kia là như vậy, thế này cho dù sắc mặt có muốn tốt cũng không được.

Không chừng vừa muốn tiền lại muốn nhét người? Đó không phải là muốn làm cho mình ngọt ngọt sao?

"Nàng ta là ai?" Trương Vân Nguyệt cũng không tức giận, đây cũng không phải mẹ nàng, nàng tức cái gì? Chi là người xa lạ thôi.

"Muội muội người? Người quên lúc người đi đã có muội muội này sao? Ngũ Nha".

"Ô Nha?" Trương Văn Nguyệt nhíu mày, thậm chí có người dùng tên này để gọi sao? Hi Thước nghe còn đỡ, Ô Nha? Thật đúng là.

(Ô Nha: Con quạ; Hi Thước: Chím khách)

"Không phải Ô Nha, là Ngũ Nha?" Trương mẩu cau mày nhìn Trương Văn Nguyệt, cảm thấy Trương Văn Nguyệt là cố ý đối kháng với bà ta.

"Được rồi, Ô Nha hay Ngũ Nha cũng không có khác nhau, đều không phải chỉ là cái tên để gọi thôi sao? Người nói nàng là muội muội của ta? Nhưng nàng ta ngoại trừ là muội muội của ta ra thì còn là cái gì? À đúng rồi, ta còn quên chưa có hỏi, hiện tại trong nhà các người là đang làm cái gì?" Trương Văn Nguyệt nhìn Trương mẩu hỏi, mà người thiếu nữ đi theo bên cạnh Trương mẩu kia vào lúc Trương Văn Nguyệt nói ra hai chữ Ô Nha kia, mắt lóe lên ánh sáng oán độc cũng vừa vận bị Lý ma ma nhìn thấy.

Mấy người Lý ma ma liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt nhau có thể hiểu được ý tứ của đối phương, nhất định không thể để cho cái vị tiểu thư "Ô Nha" gì đó kia đến gần chủ tử của bọn họ, tuổi nhỏ nhỏ như vậy đã có ánh mắt oán độc thế rồi, có thể thấy đây là một người có tâm tư ngoan độc. Nếu như tương lai bị người ta lợi dụng đi đối phó chủ tử của bọn họ thì đúng là phiền toái rồi.

"Là muội muội của người như vậy là đủ rồi. Cái người làm tỷ tỷ như người không phải là nên vì muội muội làm chút gì sao?" Trương mẩu cau mày nhìn Trương Văn Nguyệt, rất là bất mãn Trương Văn Nguyệt không thức thời"

"Chắc chắn, chẳng lẽ bà muốn muội muội bà cùng bà chung nhau một phu quân hay sao?" Trương Văn Nguyệt nhíu mày nhìn Trương mẩu, đối với cái suy nghĩ gì mà tỷ tỷ muội muội mà Trương mẩu nói, một chút cũng không có nghe lọt tai.

Những lời đó đối với nàng đều là rắm chó gì đó mà thôi.

Mấy người Lý ma ma khoé miệng co quắp một chút, chủ tử nhà mình lời này nói ra cũng thật là sắc bén nha.

Trương mẩu hiển nhiên không nghĩ tới Trương Văn Nguyệt sẽ nói ra lời như vậy, bà làm sao sẽ cho phép cái lão bắt từ trong nhà đó nuôi nữ nhân khác. Lão bắt từ này nuôi một mình bà ta cũng đã nuôi không nổi rồi.

"Hoàng thượng với cha người có thể cùng là một dạng sao? Không có muội muội người còn có nữ nhân khác? Người liền nguyện ý để cho nữ nhân khác có được sự sùng ái của hoàng thượng sao?" Trương mẩu cau mày nhìn Trương Văn Nguyệt, trong nháy mắt thu hồi bộ dáng ngang ngược can rở vừa rồi, còn dư lại chỉ là ý vị sâu xa.

"Nữ nhân khác là nữ nhân khác, ít nhất người kia cũng không ảnh hưởng tới ta, sẽ không mượn danh tiếng của ta làm chút gì đó. Ta cũng không cần lo lắng người kia lấy danh tiếng chị em tới hại con trai ta không phải sao?" Trương Văn Nguyệt thản nhiên nói, dùng ác ý lớn nhất suy đoán ý đồ của hai mẹ con trước mặt.

Trương Văn Nguyệt đối với một đôi mẹ con này một chút nhiệt tình cũng không có, họ thật cho hoàng cung này là một nơi tốt đẹp như vậy hay sao?

"Người? Có loại người làm tỷ tỷ như người sao? Minh hưởng phúc cũng không giúp đỡ muội muội một chút cứ như vậy để cho muội muội người ở bên ngoài chịu khổ chịu tội." Trương mẩu lên giọng dạy dỗ Trương Văn Nguyệt.

"Có rất nhiều biện pháp để không cần khổ không cần chịu tội, trong nhà nhiều nam nhân như vậy, kiếm tiền nuôi gia đình không phải là việc rất đơn giản hay sao, hay là nói người cho bọn hắn tìm nương tử đều là chút sinh lễ cũng không có?" Trương Văn Nguyệt nhíu mày hỏi.

Ban đầu lúc nàng vào cung, nhà có ba huynh trưởng, ba người kia, huynh trưởng lớn nhất hơn nàng mười tuổi, khi nàng vào cung cũng đã muốn lấy vợ, chỉ là nương tử mà mẹ hắn tìm cho hắn lại là một nữ nhân chưa ngoa.

Vốn là đại ca kia thích một nữ nhi là con gái của người bán đậu hũ, người nữ kia tuy đáng đáp không thật đẹp, nhưng là tính tình rất tốt, chỉ có điều là muốn sinh lễ nhiều hơn một chút, đồ cưới (của hồi môn) thì lại muốn ít đi một chút, điều này đương nhiên là Trương mẹ này không chịu rồi.

Cứ theo như tình huống đó mà xét ra, hai huynh trưởng phía sau thê tử chỉ sợ cũng không khá hơn chút nào.

Trương Văn Nguyệt cũng là chưa biết rõ, gia đình kia của nàng mặc dù có bốn nam nhân, nhưng trừ Trương cha kiếm tiền nuôi gia đình ra, ba nam nhân khác tiền kiếm được đều bị nương tử giữ hết, một phần cũng không lấy ra chi tiêu cho gia đình.

Hơn nữa theo ba đời cháu trai ra đời, một gia đình như vậy theo thời gian ngày càng túng quẫn.

Nếu nói muốn ở riêng, Trương mẩu chết sống không muốn, vì sao? Phía sau còn có ba nữ nhi chưa có xuất giá nha? Đồ cưới nha, đồ cưới.

"Người làm tỷ tỷ như người chẳng lẽ không nên suy nghĩ cho muội muội của mình sao? Liền chỉ trông cậy vào mấy người ca ca của người? Có cái người làm muội muội như người sao? Xuất giá không giúp huynh trưởng trong nhà mở mày mở mặt còn chưa tính, lại còn luôn nghĩ để bọn họ giúp người?" Trương mẩu dạy dỗ Trương Văn Nguyệt, lời này nếu vào tai của người không rõ ngọn ngành, chỉ sợ cũng sẽ cho là Trương Văn Nguyệt không tốt.

"Khụ khụ, ai yêu lão ngài đừng nói lời nực cười như vậy chứ, thật khiến cho ta cười đến thảm rồi, ta nhớ không lầm, lúc ta bị bán đi ba người ca ca kia rất là vui mừng nha. Thật ra thì ta rất tò mò, làm sao bà vẫn còn chưa có đem tất cả nữ nhi còn lại trong nhà cũng đem bán hết đi để cho các người mua

thịt ăn?" Trương Văn Nguyệt đối với việc này thật là có chút hiếu kỳ, nữ nhi Trương gia không thiếu, cộng thêm nàng có năm người, phía sau có còn sinh tiếp nữa hay không thì nàng không rõ.

Trương mẫu khỏe miệng co quắp một chút, Trương Văn Nguyệt cũng là chưa rõ nội tình rồi.

Trương Văn Nguyệt không biết rằng không phải là Trương mẫu không muốn bán, mà là không ai thêm mua. Những cô gái ở những nơi vui chơi kia cho dù là nha hoàn tướng mạo cũng phải khá một chút, mà thật bất hạnh, năm nữ nhi Trương gia, trừ Trương Văn Nguyệt thuộc loại người đột biến mỹ lệ thì những thứ khác, tướng mạo tốt nhất chính là cái kẻ đang đứng trước mặt Trương Văn Nguyệt đây, cũng chỉ có thể coi như là một người thanh tú, những thứ khác cũng lắm chỉ có thể coi là tẻ chĩnh. Nói đơn giản một chút chính là không đến nỗi xấu xí.

Cho dù là thu nhận làm cung nữ trong cung, ít nhất cũng phải thanh tú trở lên không phải sao? Nếu không để Hoàng đế vì thấy một Sứ Nữ (cô gái xấu xí) đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình mà giật mình, đến lúc đó người nào chịu trách nhiệm đây?

"Tỷ tỷ, có thể nghe ta nói một câu không?" Muội muội kia từ sau khi vào vẫn không lên tiếng đột nhiên mở miệng.

"Muốn nói cái gì thì nói đi" Trương Văn Nguyệt nhú mày, chờ câu tiếp theo của cô ta.

"Muội muội không có ý khác, chỉ là muốn ở trong cung chừng mười ngày nửa tháng, ngài giúp đỡ tìm người tới dạy muội muội một chút quy củ, sau đó lại tìm giúp muội muội một gia đình giàu có là tốt rồi, muội muội cũng không có nghĩ tới ở trong cung giành hoàng thượng cùng tỷ tỷ" Trương Ngũ Nha cúi đầu, nhỏ giọng mà nói.

Chỉ là lời này, nghe ra lại thấy có thêm chút ý tứ, lời vừa rồi bề ngoài nghe vào rất tốt, nếu như nàng ta thật chỉ là muốn tìm một gia đình có gia cảnh giàu có, vậy rất tốt, nhưng là nếu chỉ là tìm một gia đình giàu có thì cần gì phải tìm mà ma trong cung dạy? Hoàn toàn không cần thiết không đúng sao?

Còn nữa, cái gì gọi là không muốn ở trong cung giành Hoàng đế cùng nàng? Chẳng lẽ nàng ta cho là nàng ta ở lại trong cung mà có thể cướp được Hoàng đế rồi hả? Nàng ta có phải là quá xem trọng bản thân rồi không? Thêm nữa là, những lời này nói ra có phải là muốn khích tướng hay không?

"Chắc chắn, nữ nhi này của bà so với bà nói năng có phần còn lợi hại hơn, nhìn xem một câu này tùy tiện giải thích một chút cũng là đúng lý hợp tình." Trương Văn Nguyệt lạnh lùng liếc cái thiếu nữ đang đứng cúi đầu đó một cái, thật xem tất cả những người trong cung đều là kẻ ngốc hết rồi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

"Tỷ tỷ người hiểu lầm muội muội, muội muội không nghĩ nhiều như vậy, nếu như nói muội muội ở lại trong cung khiến tỷ tỷ khó xử, tỷ tỷ hiện tại liền đưa chúng ta xuất cung." Trương Ngũ Nha đối với cái tỷ tỷ này nàng ta cũng không nhớ rõ.

Nàng ta đối với cái tỷ tỷ này thế nhưng lại thành phi tử của Hoàng đế, hơn nữa còn vì Hoàng đế sinh một đứa con trai khỏe mạnh, điều này làm cho nàng ta rất ghen tỵ, nhưng là đồng thời cũng làm cho dã tâm của nàng ta càng lớn.

Trương gia nữ nhi khác không có, cái bụng tuyệt đối không chịu thua kém, đây là từ mẹ ruột của các nàng truyền tới.

Trương Văn Nguyệt chỉ cho là Trương gia có tám huynh đệ tỷ muội, thật ra thì Trương gia sau khi Trương Văn Nguyệt đi lại có thêm hai đứa con trai, cho nên Trương gia tổng cộng là năm con trai, năm con gái?

Ở bên trong lòng của Trương Ngũ Nha, Trương Văn Nguyệt sở dĩ có thể có được địa vị hôm nay còn không phải là nguyên nhân bởi vì có một đứa con trai? Nàng khác sẽ không sinh ra đứa bé còn là cơ hội? Giống như trước nàng ba, bốn tỷ tỷ một dạng, các nàng cũng sinh nhiều con cái? Có thể nói Trương gia tỷ muội, xuất giá bốn tỷ muội, chỉ có Trương Văn Nguyệt sinh ít nhất rồi, những người khác đều có thể có 2-3 cái đứa bé? Thượng cuối cùng tình.

Ở trong lòng Trương Ngũ Nha, Trương Văn Nguyệt cho đến bây giờ mới có hai đứa bé, nhất định là bởi vì ở Trương gia quá ngắn, cho nên phong thủy này không giúp đến nàng, nhưng là Trương Ngũ Nha nàng cũng không giống nhau, nàng ta nhưng ở Trương gia lớn lên, sinh con nhất định là rất chuyện đơn giản phải?

Ý nghĩ trong lòng Trương Ngũ Nha cũng không có người biết, Trương Văn Nguyệt đối với Trương Ngũ Nha một phen lấy lui làm tiến, thiếu chút nữa không nhận được mắt tròn trắng.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm? Quý Phi nương nương giá lâm?" Trương Văn Nguyệt đang chuẩn bị đối với Trương Ngũ Nha nói chút gì, kết quả lại nghe phía bên ngoài nội thị kêu gọi, vốn là đối với Trương gia làm sao biết tin tức của mình, chuyện này còn có nghi ngờ, nhưng bây giờ là một chút nghi ngờ cũng không có.

Dù sao không phải hoàng hậu thì chính là Quý Phi.

"Gặp qua hoàng hậu nương nương, Quý Phi nương nương, Hoàng hậu nương nương, Quý Phi nương nương Vạn An." Trương Vân Nguyệt thấy tiến vào hoàng hậu cùng Quý Phi chỉ có thể hành lễ, cũng không thể đuổi người đi ra ngoài?

"Trương muội muội, hai vị này là?" Quý Phi nhìn đứng ở một bên Trương mẫu cùng Trương Ngũ Nha hai người nhũn nhũn, nàng nhận được tin tức nói là người nhà mẹ Thuần sung viện nương nương hôm nay tới bái kiến, hai người kia chính là mẹ Trương Vân Nguyệt cùng muội muội?

Thế nào, thế nào không giống? Trương Vân Nguyệt đáp đáp rất tốt, ở hậu cung, cái nơi mà mỹ nữ như mây này cũng chỉ cảm thấy đặc sắc, thế nhưng Trương mẫu cùng Trương gia muội muội ở trong hậu cung này cũng coi là đặc sắc, chỉ là người trước là xinh đẹp có đặc sắc, phía sau hai người này là bình thường có đặc sắc.

Nếu như hiện tại có người đứng ra nói hai người là giả mạo mẫu thân cùng muội muội Thuần sung viện, Quý Phi tuyệt đối là một trăm phần trăm tin tưởng?

Hoàng hậu ngược lại rất là bình tĩnh, hiển nhiên đã nhận được tin tức, mẹ con Trương gia này cùng Trương Vân Nguyệt, dung mạo đó là một chút giống nhau cũng không có.

"Thiếp thân nghe nói là mẹ cùng muội muội, thiếp thân còn không có điều tra." Trương Vân Nguyệt tùy ý nói.

"Thế nào? Trương muội muội thế nhưng không nhận biết mẹ ruột của mình cùng muội muội?" Quý Phi giọng nói kia giống như lại nói, Trương muội muội, người quá vô tình quá máu lạnh rồi, thậm chí ngay cả mẹ ruột của mình đều không nhận được rồi.

"Quý Phi nương nương có điều không biết, thiếp thân vào cung là lúc tám tuổi, nhưng là tám tuổi trước, thiếp thân mỗi ngày số lần nhìn thấy cha mẹ không sai biệt lắm một lần cũng không tới, về phần muội muội, vậy thì càng không cần phải nói, thiếp thân đi thời điểm muội muội thiếp thân cũng chỉ là con nít bốn tuổi, sau vài chục năm, thiếp thân một lần cũng không có gặp qua họ. Thiếp thân cũng không phải tin tưởng Quý Phi nương nương còn nhớ rõ, trước tám tuổi mà mỗi ngày chỉ gặp mặt qua một lần? Vậy chỉ có thể nói đầu óc thiếp thân ngu độn." Trương Vân Nguyệt cười nhạt mà nói, hoàn toàn không có cho hoàng hậu cùng Quý Phi nghĩ tâm tình kích động.

Điều này làm cho hoàng hậu cùng Quý Phi cảm thấy rất là kinh ngạc, cảm xúc của Trương Vân Nguyệt có phải hay không quá bình tĩnh hay không? Nàng thật chẳng lẽ quên mẹ ruột của nàng cùng muội muội?

Chỉ là hoàng hậu cùng Quý Phi lại muốn nghĩ, nếu như nói mình vài chục năm không thấy, chỉ sợ vẫn là có thể không nhớ rõ mẫu thân cùng muội muội trông như thế nào rồi.

"Kia, Thuần sung viện muội muội có thể tưởng tượng đến dùng cách nào nghiệm chứng một chút đối phương có phải hay không là mẫu thân cùng muội muội?" Lần này lên tiếng là hoàng hậu, lần này hoàng hậu cùng Quý Phi hai người phối hợp được nói là một ăn ý.

"Cái này, chỉ sợ muốn hỏi hoàng hậu nương nương rồi." Trương Vân Nguyệt cười nhìn hoàng hậu.

"Này, có phải hay không mẫu thân muội muội sao lại muốn hỏi Bồn cung rồi hả? Bồn cung cũng không biết người nhà mẹ muội muội." Hoàng hậu cười nói.

"Hả? Không phải hoàng hậu nương nương quản cung vụ của hậu cung sao? Cung nữ hậu cung vào cung sau sẽ có danh sách? Phía trên phải có viết người nhà thiếp thân là ai." Trương Vân Nguyệt cười nói, nàng nói là sự thật, chỉ là hoàng hậu mới vừa hiển nhiên trực tiếp nghĩ tới chỗ khác đi.

Cho nên nói, chuyện xấu cái gì là không thể làm.

"Quả thật như thế, vậy hãy để cho hai vị này trước xuất cung, đợi đến thăm tra xong, sau lại tuyên triệu họ vào cung, như thế nào?" Hoàng hậu nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Liên theo như hoàng hậu nương nương an bài, thiếp thân đa tạ hoàng hậu nương nương." Trương Vân Nguyệt cười nói.

Trương mẫu cùng Trương Ngũ Nha ngược lại muốn cự tuyệt, nhưng là vô luận hoàng hậu còn là Quý Phi, thậm chí là Trương Vân Nguyệt, giờ phút này khí thế trên người đều không phải là hai người bọn họ có thể ứng đối, trực tiếp bị dọa đến cứng ở tại chỗ.

Trương mẫu mang theo Trương Ngũ Nha sau khi rời đi, Vĩnh Ninh cung yên tĩnh lại.

Trương Vân Nguyệt phát tay để cho mọi người tất cả đi xuống, tự mình một người lẳng lặng ngồi ở trên ghế, nghĩ tới Trương Ngũ Nha vào cung cơ hội tính lớn đến bao nhiêu.

Gần tới, Trương Vân Nguyệt ăn xong bữa tối, để mấy người Cúc Hoa phục vụ nằm ở trên xích đu nghỉ ngơi.

"Chủ tử, hôm nay ngài thật sự không xác định hai vị kia có phải hay không mẫu thân cùng muội muội của sao?" Cúc Hoa thật tò mò.

"Lý Ma Ma, ma ma cảm thấy thế nào?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên hỏi.

"Lão nô cảm thấy chủ tử tất nhiên đã xác định các nàng là mẫu thân của chủ tử rồi."

"Ma ma nói không sai, này đúng là mẹ ruột của ta, chỉ là đến cùng phải muội muội của ta hay không ta cũng không biết, chỉ là nghĩ đến cũng đúng không sai. Ta đoán chừng các người khẳng định cho là ta là có tiền cũng không nhận thức thân thích trong nhà nghèo." Trương Vân Nguyệt nói qua khoe miệng giương lên, một nụ cười nhỏ nụ cười leo lên khoe mắt, dáng vẻ hình như rất vui vẻ.

"Người nói, hoàng hậu cùng Quý Phi làm sao lại không nhẫn nhịn đây? Thật sự là kỳ quái rồi, ta vốn cũng không nói không nhận họ kia mà, chỉ là ai bảo hoàng hậu cùng Quý Phi không kịp chờ đợi tới đây?"

Trương Vân Nguyệt nói khiến mấy người Lý ma ma ngẩn người, Lý ma ma lớn tuổi, dù sao hiệu lực trải qua nhiều chuyện, chỉ là chốc lát liền hiểu.

Chuyện ngày hôm nay, Trương Vân Nguyệt thật ra có lỗi, nhưng thật muốn nói sai cũng không nói lên được, vài chục năm không thấy người rồi, bây giờ phát đạt người nhà đột nhiên tìm tới cửa, thì người sẽ hoài nghi thân phận của người à? Huống chi cái này thời điểm này nàng còn mang thai, coi như nàng không vì mình, liền vì hoàng tử ở trong bụng của nàng, nàng cũng phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hơn, đó là cẩn thận nhiều đều không là quá hay sao?

Hơn nữa nếu như nói đối phương chỉ là cầu tài, Trương Vân Nguyệt căn bản cũng không sẽ thêm hỏi, trực tiếp đưa tiền. Nhưng là người muốn lưu ở trong cung, cái này không thể trách người ta suy nghĩ nhiều không đúng? Ai biết người có phải hay không người khác phải tới hại đứa bé của ta?.

Cho nên nói, nàng hoài nghi gì, không sai a, vì đứa nhỏ trong bụng suy nghĩ tuyệt đối không sai?

Hơn nữa mặc dù nàng hoài nghi, nhưng cũng chỉ là hoài nghi, không thể không đem người trực tiếp đuổi ra ngoài sao? Hoàng hậu cùng Quý Phi tới, họ nhất định phải để nàng nói ra lời xác thực, nàng nhất thời đang lúc cũng không xác định có đúng không? Dĩ nhiên là muốn cho hoàng hậu đi thăm dò, việc này có lỗi sao? Không sai? Vì an toàn của hoàng cung, vì an toàn của hoàng thượng, cẩn thận việc nhỏ sẽ không gây ra sai lầm lớn?

"Chủ tử, coi như chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến ngài, nhưng là ngài cũng không cần phải, ách, vui mừng như vậy à?" Cúc Hoa thật lòng không hiểu chủ tử nhà mình rốt cuộc ở vui mừng cái gì.

"Người nói, họ nói cho mẹ ta biết tình hình của ta ở trong cung, rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Muốn cho nhà mẹ ta tới liên lụy ta? Nói thật, nhà mẹ ta thật sự là nghèo khó, nghèo khó đến căn bản cũng không có một người đọc sách, cũng không có một người tập võ, nơi quan trường này cũng không có phần của bọn hắn, trên thương trường cũng không có phần của bọn hắn. Người nói còn có cái gì có thể bôi đen ta sao? Thật muốn coi trong nhà đám nương nương trong cung này, một đám người làm chuyện xấu có thể so với nhà mẹ ta người làm hư nhiều?"

Như vậy, họ rốt cuộc tại sao làm chuyện này? Mục đích là cái gì? Luôn luôn sẽ làm họ lấy được cái họ muốn, họ mới có thể làm, nếu như nói trước ta còn không thể xác định, như vậy hoàng hậu cùng Quý Phi đến để cho ta xác định.

Họ chính là muốn cho muội muội nhà mẹ ta vào cung đối phó ta, tốt nhất có thể đem đứa bé trong bụng ta chán ghét không rồi. Kém nhất cũng cho đứa bé trong bụng ta yếu ớt nhiều bệnh một chút.

Nhưng làm sao bây giờ đây? Ta một chút cảm giác tức giận cũng không có chứ, người nói họ bây giờ là không phải rất hối hận xuất hiện tại Vinh Ninh cung rồi sao? Ài, người nói Vinh Ninh cung có một phụ nữ có thai như ta, có hoàng nhi tuổi còn nhỏ như vậy, không đủ ở đây.

Hoàng hậu nương nương cùng Quý Phi nương nương thật là tốt bụng, nghĩ đến nhất định không để ý ta thích quản giáo quản giáo muội muội, ta rất cảm kích các nàng đâu." Trương Vân Nguyệt cười ha hả nói xong.

"Chủ tử xác định hoàng hậu cùng Quý Phi nhất định sẽ đồng ý?" Cúc Hoa hồ nghi, nàng cảm thấy hoàng hậu cùng Quý Phi cũng sẽ không làm chuyện này mới đúng.

"Nhất định sẽ đồng ý. cô muội muội này của chủ tử, dung mạo hoàn toàn so ra kém chủ tử không nói, quanh thân khí độ cũng hoàn toàn không có cách nào so ra mà vượt chủ tử, hoàng hậu nương nương muốn dùng nàng để đối phó chủ tử, nhất định phải để cho nàng ta ở nơi nào đấy có thể cùng chủ tử không kém bao nhiêu mới được. Nếu không, hoàng hậu nương nương cũng nghiêm chỉnh đẩy người đi ra ngoài." Lý ma ma lại bởi vì thù đoạn của Trương Vân Nguyệt là có thể được.

Hơn nữa Lý ma ma biết chuyện này coi như hoàng hậu cùng Quý Phi biết tính toán hiện tại của Trương Vân Nguyệt, cũng sẽ không cự tuyệt?

Ngược lại sẽ càng thêm muốn đem người ở lại trong cung, Trương Vân Nguyệt rõ ràng đối với người nhà mẹ không có gì tình cảm, bọn hoàng hậu chắc chắn sẽ không vui lòng đến tất cả, không có tình cảm liền đại biểu sẽ không bị thương. Nhưng là ngoài tình cảm là chung đụng ra, như vậy Trương Ngũ Nha nhất định phải ở lại trong cung cùng Trương Vân Nguyệt chung đụng một thời gian, khiến Trương Vân Nguyệt đối với nàng sinh ra tình tỷ muội, sau đó sẽ hung hăng phản bội nàng?

Cái này thời điểm muốn khảo nghiệm chính là Trương Vân Nguyệt có hay không thật vô tình đối với nhà mẹ, đồng thời chính là Trương Ngũ Nha có hay không đủ thù đoạn?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107

Về phần chuyện một chuỗi mưu kế dựng lên rất không đáng tin, choáng váng, có thời điểm hữu dụng là tốt rồi. Mưu kế quá mức cao thâm không được việc phải hay không?

Bên người Trương Vân Nguyệt bây giờ được Triệu Khải Hâm bảo vệ rất tốt, bàn tay Hoa Lăng Duyệt không vào được, muốn ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt chen vào người nào đó là muôn vàn khó khăn. Về phần dùng thuốc gì, ăn cái gì phương diện Trương Vân Nguyệt các biện pháp khác nhau phòng bị.

Ăn đồ phải là người của Triệu Khải Hâm lấy tới, phòng bếp nhỏ bên trong làm. Hơn nữa Trương Vân Nguyệt đặc biệt nuôi một con chuột nhỏ chuyên môn tới thử thuốc. Bình thường có độc được con chuột nhỏ ăn so người phản ứng nhanh hơn, hơn nữa tất cả độc được con chuột nhỏ sau khi ăn cùng người ăn phản ứng đều là giống nhau "

Thứ đồ vật dùng trước đã nói, tất cả đều muốn ba tắm ba ngày phơi, phần bột nước nàng căn bản cũng không cần, thật sự không sánh bằng điểm phần nhựa thực vật (còn mình không hiểu lắm), cho dù mỡ cũng không dùng. Coi như làm cho người ta, mỗi nàng tái nhọt liền tái nhọt, những thứ kia nàng không muốn dùng.

Không thể không nghĩ tới trực tiếp cho người đi ra bên ngoài cung mưa, nhưng đi mua lần đầu cho con chuột nhỏ sau khi ăn xong, con chuột nhỏ ngày thứ hai độc phát sinh mất rồi.

Từ đó về sau Trương Vân Nguyệt rốt cuộc không cần nhựa thực vật rồi."

Triệu Khải Hâm sau khi biết cũng không có nói cái gì, ngược lại hoàng hậu có nói qua Trương Vân Nguyệt, cảm thấy trang phục của nàng sẽ không tự mình nghĩ tìm ma ma hoặc là cung nữ dạy nàng, kết quả dĩ nhiên là bị Trương Vân Nguyệt cự tuyệt"

Bên trong Cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm sau khi biết chuyện xảy ra ở bên trong Vĩnh Ninh trầm mặc hỏi: "Xác định hai người kia là người Trương gia sao?"

"Đúng vậy, đã xác định, người của chúng ta đi điều tra, sau đó tin tức nói cho người Trương gia chính là Quý Phi, chi là cũng có dấu vết của hoàng hậu, gia tộc những người khác trong hậu cung hoặc nhiều hoặc ít đều có tham dự." Vốn là Trương gia chỉ muốn cùng nương nương lấy tiền, sau lại có người ở trước mặt họ nói chút lời, mới khiến người Trương gia muốn đưa Trương Ngũ Nha vào cung"

"Ừ, thủ hạ cũ của An vương đang lúc giải quyết nhanh hơn, Trương gia bên kia phải người của hoàng hậu cùng Quý Phi là tốt rồi." Triệu Khải Hâm đối với người Trương gia cũng không có cảm giác nhiều lắm, chán ghét cái gì không có, thích lại càng không có rồi.

Chỉ là giống như Trương Vân Nguyệt vì tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm suy nghĩ một chút, Triệu Khải Hâm cũng rất vì tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm suy nghĩ, hẳn cũng không muốn có một đám người nhà ông bà ngoại tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm ở sau lưng cản trở, chỉ là có chút chuyện không phải nghĩ giải quyết là có thể giải quyết"

"Mẹ, ngài nói Tứ tỷ có phải thật hay không không nhớ rõ chúng ta?" Trương Ngũ Nha ra khỏi hoàng cung sau có chút không xác định hỏi mẫu thân bên cạnh

"Ta đây cũng không biết, ban đầu Tứ tỷ ngơoi đi lúc đó tuổi còn nhỏ, đến bây giờ cũng hơn mười năm, rốt cuộc có nhớ hay không ai biết?" Trương mẫu lắc đầu, đối với cái này bà ta cũng không phải là xác định, nếu như không phải là có người đột nhiên tới cùng bà ta nói con gái bà ta trong cung phát đạt, bà ta đều quên còn có một đứa con gái như vậy rồi.

"Chỉ là mẹ xác định đó là con gái của ngài và cha? Dáng dấp nàng ta thật là tốt." Trương Ngũ Nha đối với dung mạo của Trương Vân Nguyệt là các loại hâm mộ lẫn ghen ghét, tại sao đồng dạng là con gái Trương gia nàng ta thì có tướng mạo xinh đẹp như vậy, mà nàng thương mạo lại bình thường không có gì lạ?

"Tứ tỷ ngơoi rất là xinh đẹp, ban đầu cái công công mua nàng cũng đã nói, nha đầu kia dáng dấp tốt, trưởng thành nói không chừng sẽ có thay đổi to lớn." Trương mẫu đối với Trương Vân Nguyệt có hay không chính nàng là đứa bé đó còn rất khẳng định, ban đầu thời điểm đứa bé kia ra đời cũng đúng là tốt nhất"

Lẽ ra con gái như vậy bên trong một gia đình phải rất được cưng chiều , nhưng làm gì Trương mẫu có quá nhiều con, tình huống trọng nam khinh nữ nghiêm trọng cộng thêm con gái nhiều hơn, cái dung mạo này lớn lên rất tốt, nhưng là cùng cả gia đình và đứa bé có vẻ không hợp nhau, cũng không thể nào biết để cho người ta vui mừng rồi.

"Mẹ nghĩ nếu thật chính là Tứ tỷ của ta, nàng ta thật sẽ cho ta vào cung?" Trương Ngũ Nha nghĩ đến nơi hoàng cung tráng lệ này, còn có điểm tâm nghe mà thơm ngào ngọt, trong lòng rất là hướng tới ngày được hô to gọi nhỏ này rồi.

"Ta làm sao biết? Chờ, nếu như nàng ta không để cho ngơoi vào cung, ta liền để cho nàng đưa tiền, cho tiền nhiều hơn, đến lúc đó chúng ta ở nhà cũng có thể có nó tỳ để sai bảo." Trương mẫu đối với vào cung thật ra thì không có bao nhiêu chấp nhất, bà ta chỉ là muốn qua ngày thật tốt thôi.

Trương Ngũ Nha nghe được mẩu thân mình nói, nhủ nhủ này, nếu như nói hôm nay nàng không có vào qua cung, như vậy ở bên ngoài có chút tiền sai bảo nô tỳ, nàng cũng rất thỏa mãn, nhưng là vào hoàng cung, thấy trong hoàng cung cái chủng loại kia... Xa hoa, nàng cảm thấy chỉ là sai bảo nô tỳ đã không cách nào thỏa mãn nàng.

Ở trong Phượng Minh cung, hoàng hậu ngồi ở trên ghế, mà cung nữ bên người nàng cũng đổi người, không còn là mấy người Cẩm Tú ban đầu nữa.

Hiện tại bốn cung nữ theo thứ tự là Hê Hồng, Hê Hồ, Hê Yến, Hê Quyên.

"Hê Hồng, Vĩnh Ninh cung bên kia truyền đến tin tức gì rồi hả?" Hoa Lăng Duyệt uống trà tùy ý hỏi, sau khi đưa mẹ con Trương gia xuất cung, nàng cũng biết mình và Quý Phi, cả hai đã bị Trương Vân Nguyệt tính toán, chỉ là tính toán coi như kẻ rồi, nàng chỉ là cần hai mẹ con người này đến cho Trương Vân Nguyệt ngọt ngào mà thôi, những thứ khác cũng không còn tính toán làm cái gì.

"Tin tức truyền đến nói Thuận sung viện hình như đối với người nhà mẹ cũng không thể nào thân cận, ngược lại hình như rất chán ghét người nhà mẹ." Hê Hồng nhỏ giọng nói.

".... Nàng so với ta thông minh." Hoa Lăng Duyệt thì thầm nói nhỏ.

Nếu như nàng có thể như Trương Vân Nguyệt, sớm một chút liền dẫn đầu nhà mẹ, nàng hiện tại cũng sẽ không rơi vào việc nông nổi như vậy rồi. Ban đầu nàng cho là nhà mẹ là hậu thuẫn của nàng hậu thuẫn, lại không nghĩ rằng đến cuối cùng nhà mẹ thành ra lại cản tay nàng không nói, còn thành u ác tính trong lòng nàng?

"Tốt cho mẹ con Trương gia, ta không phải muốn cho họ chết. Cũng đừng làm cho người ta tiếp xúc họ." Hoa Lăng Duyệt chỉ là cần hai mẹ con người này kích thích Trương Vân Nguyệt một chút, nhưng cũng không muốn dùng hai mẹ con người này hại chết Trương Vân Nguyệt.

Hoa Lăng Duyệt rất rõ ràng mình làm chuyện gì đó không thể gạt được Hoàng đế, như thế nàng càng thêm không thể nào dùng hai mẹ con người này đối phó Trương Vân Nguyệt rồi, nếu thật dùng họ đi đối phó Trương Vân Nguyệt, chỉ sợ chưa động thủ hoàng thượng cũng đã biết rồi.

Chuyện mẹ con Trương gia đi qua, cả hậu cung lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, ngày hôm đó Trương Vân Nguyệt thấy sắc trời không tệ, mang theo đoàn người rời Vĩnh Ninh cung đi dạo Ngự Hoa Viên.

Trương Vân Nguyệt mang theo Cúc Hoa ngắm trong sân, chính đi tới, Trương Vân Nguyệt liền gặp được Hiền phi dẫn một đám người đi tới.

Lý Ma Ma cũng Cúc Hoa hiển nhiên là không nghĩ tới Trương Vân Nguyệt khó được ra ngoài lần thứ nhất liền gặp được Hiền phi, không biết Hiền phi cùng chủ tử gặp nhau là vô ý hay cố ý, Cúc Hoa thận trọng ở một bên, lo lắng Hiền phi bên kia có người đột nhiên tiến lên đụng chủ tử mình một cái.

"Đây không phải là Trương muội muội sao? Thế nào có lúc ra ngoài đi dạo vườn hoa? Chẳng lẽ không lo lắng ở nơi này trong vườn hoa đột nhiên trọt một phát sao?" Hiền phi nhìn Trương Vân Nguyệt cười hỏi.

"Gặp qua Hiền phi nương nương." Trương Vân Nguyệt cho Hiền phi hành lễ, nhưng cũng không trả lời vấn đề Hiền phi hỏi, vấn đề này trả lời không trả lời có khác nhau sao?

"Thuần sung viện thế nào không hiểu quy củ như vậy? Không nghe thấy Hiền phi nương nương hỏi sao? Thế nào đều không trả lời?" Lời người này nhận thật đúng là khéo, trực tiếp ngắt lời Hiền phi khiến Trương Vân Nguyệt đứng dậy nói, dĩ nhiên Hiền phi có hay không có tính phối hợp cả người cũng không thể biết được.

"Nghĩ đến Hiền phi nương nương sẽ không để ý trước đứng dậy mới đúng, gần đây hai chân thiếp thân một đoạn thời gian bị phù rất lợi hại." Trương Vân Nguyệt đứng thẳng dậy đối với Tôn Phi Phi nói

Loại tính toán này nàng ở nơi này có thể không biết, hiện tại nàng có thai rồi, cho dù có người nói nàng cậy sủng sinh kiêu, nàng cũng không thêm để ý. Nàng cần chính là bên trong mà không phải mặt mũi.

"Ha ha, Trương muội muội miệng càng ngày càng có thể nói rồi." Trên mặt Tôn Phi Phi tươi cười nhìn Trương Vân Nguyệt, trong lòng quả thật nôn muốn chết, nàng thế nào cũng không có nghĩ đến Trương Vân Nguyệt thật không ngờ không đặt nàng ở trong mắt.

"Không có, người bên cạnh Hiền phi tỷ tỷ mới lợi hại." Trương Vân Nguyệt cười hề hề nói, nụ cười trên mặt muốn nhiều vô hại liền nhiều vô hại.

"Trương muội muội tiếp tục đi dạo, tỷ tỷ trước hết dẫn người đi về." Hiền phi cũng không có ở lại lâu, xoay người rời đi.

"Chủ tử?" Cúc Hoa nhìn Trương Vân Nguyệt đứng bất động nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì. Chúng ta tiếp tục đi dạo." Trong lòng Trương Vân Nguyệt là nghi ngờ Hiền phi này rốt cuộc là cố ý hay còn là trùng hợp?

Đoàn người Trương Vân Nguyệt ở bên trong vườn đi dạo, khi đi dạo đến lân cận một núi giả, đột nhiên nghe được một hồi tiếng khóc ề ề.

"Hu hu ~ hu hu ~" thanh âm truyền tới tai Trương Vân Nguyệt khiến Trương Vân Nguyệt cau mày, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có người ở trong hoàng cung khóc.

"Xuân Hoa, người đi xem là chuyện gì xảy ra"

Xuân Hoa hướng nơi phát ra tiếng khóc đi tới: "Ai ở nơi nào? Ra ngoài?" Xuân Hoa vừa nói vừa đến gần này chỗ nói chuyện, cho đến khi thấy một đứa bé trai đang núp ở bên trong khóc thút thít.

"Người là ai? Thế nào trốn ở chỗ này khóc?" Xuân Hoa nhìn tiểu nam hài kia nghi ngờ hỏi.

Chỉ thấy trước mắt đứa bé trai này một thân y phục bẩn thỉu, trên mặt cũng là bẩn thỉu vương nước mắt, bởi vì đột nhiên thấy đến một người xa lạ mà bị kinh sợ mặt tái nhợt, tròn to hai mắt lên nhìn Xuân Hoa trước mắt

"Xuân Hoa." Trương Vân Nguyệt thấy Xuân Hoa đứng ở núi giả bên cạnh cũng chẳng qua, nhú nhú mày.

"Chủ tử, nơi này có một Tiểu Nội thị." Xuân Hoa rời đi núi giả mở miệng, xem chủ tử nhà mình trở lại.

"Trước tiên đem người mang đi ra, hỏi một chút chuyện gì xảy ra." Trương Vân Nguyệt cau mày nói. Nàng là không phải nữ chủ có sức khéo tới? Mới chuẩn bị ra cửa đi dạo vườn hoa liền gặp phải loại chuyện như vậy"

"Vâng." Xuân Hoa an ủi khuyên nhủ tốt Tiểu Nội thị kia một phen, Tiểu Nội thị này mới từ trong núi giả ra ngoài.

Trương Vân Nguyệt thấy ra ngoài là một Tiểu Nội thị, phát hiện tiểu tử nội thị này đáng đáp cũng không tệ lắm, đáng vẻ rất là thanh tú dễ thương. "Người là người nào? Tại sao lại núp ở trong núi giả trong Ngự Hoa Viên khóc?"

Tiểu Nội thị cũng không trả lời vấn đề Trương Vân Nguyệt hỏi, mà là ngẩng đầu nhìn Trương Vân Nguyệt"

"Thế nào?" Trương Vân Nguyệt cau mày nhìn tiểu tử nội thị này, hoàn toàn không hiểu hắn nhìn mình như vậy là làm cái gì.

"Tiểu nhân là Ngự Thiện Phòng, nội thị gần đây mới tiến cung, hôm nay rửa chén lúc đánh vỡ chén." Tiểu Nội thị cúi đầu nói, giọng nói nhỏ nhỏ, hình như lộ ra sợ hãi, nhưng là trên người hắn lộ ra hơi thở cũng rất kiêu ngạo.

Trương Vân Nguyệt lên trước mắt nhìn cái nội thị này, cảm thấy rất đáng tiếc, cái Tiểu Nội thị này đứng lên khí độ không tệ, nếu là ở bên ngoài đi học cho giỏi, sau khi lớn lên dựa vào khoa cử lời nói, chỉ sợ chuyện là một nhân tài không sai. Đáng tiếc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

"Làm sao người biết là mình bị bán vào cung? Nhìn bộ dáng của người giống như đã từng được học qua văn thơ" Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng hỏi tiểu nội thị, trong lòng đối với tiểu nội thị này có một chút thương tiếc.

Mặc dù biết rằng trong hoàng cung này dù bất cứ chuyện gì cũng có thể dính dáng đến một chút âm mưu quỷ kế nào đó, nhưng vốn là người lúc mang thai luôn có tính mau từ nhiều hơn bình thường.

Tiểu nội thị ngẩng đầu nhìn Trương Vân Nguyệt một cái, rồi lại cúi đầu. Trương Vân Nguyệt nhíu mày, tiểu nội thị có một ánh mắt rất phức tạp, hình như là đang oán hận cái gì, lại giống như là chấp nhận, nhưng vẫn có chút uất ức, không cam lòng.

Một ánh mắt phức tạp như vậy mà lại xuất hiện trên người một đứa trẻ chỉ khoảng bảy tám tuổi, Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất khó mà có thể tin được, đứa bé mới bảy tám tuổi mà thôi, coi như ở cổ đại trẻ con trưởng thành sớm, cũng không có khả năng trưởng thành sớm đến mức độ này?

Cho dù là người đã trưởng thành đã từng trải qua cũng chưa chắc có những cảm xúc phức tạp như vậy.

"Thế nào? Là trong nhà đã xảy ra chuyện?" Trương Vân Nguyệt ngồi ở trong đình hỏi tiểu nội thị, trong lòng đã xác định nhất định là trong nhà đã xảy ra biến cố lớn mới để cho hắn bị bán vào cung.

"Mẫu thân cùng tỷ tỷ đều đã mất rồi, chỉ còn lại một ta thôi" Tiểu nội thị chép miệng nhỏ giọng nói.

"Cha người đâu?"

"Phụ thân không quan tâm ta cùng tỷ tỷ" Trên mặt tiểu nội thị chợt lóe lên hận ý mà Trương Vân Nguyệt cũng không bỏ sót biểu cảm này, nàng hiểu, nếu nói không cần chỉ sợ là đã thật sự bị bỏ rơi!

"Người mau trở về đi, đến lúc đó tỷ tỷ nhất định sẽ giúp người nói một chút với tổng quản Ngự Thiện Phòng, lần này trước hết sẽ không phạt người, về

sau người cũng nên cẩn thận một chút" Trương Vân Nguyệt cười nói, cũng không có nói tới chuyện gì như muốn đem người lưu lại, tình cảnh này rất quen thuộc, trong tiểu thuyết cũng rất hay xảy ra chuyện như vậy.

Nhân vật nữ chính cứ cầu thả cứu một người như vậy, sau đó người này sẽ ôm ý định báo đáp lại ân tình, về sau trong thời khắc mấu chốt mà cứu nữ chính một mạng. Nhưng rất đáng tiếc, thật lòng thì Trương Vân Nguyệt cảm giác mình không có được cái số mệnh như người nữ chính kia, mặc dù nàng cũng cảm thấy tiểu tử nội thị này rất đáng thương, rất đáng tiếc, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ đem nguy hiểm đặt ở bên cạnh mình.

Ai có thể biết được hẳn không phải là bị người khác an bài?

Xuân Hoa há miệng muốn khuyên chủ nhân nhà mình đem tiểu tử này làm nội thị làm việc ở bên trong cung Vĩnh Ninh, nhưng thấy anh mắt chủ nhân nhà mình rất kiên định, lời đến khóe miệng liền nuốt xuống, chỉ thương tiếc nhìn theo bóng người nhỏ bé đang rời đi, trong lòng đối với việc chủ nhân nhà mình không có tâm lòng đồng cảm như vậy cảm thấy rất khó đề mà lý giải, không phải người ta nói sau khi mang thai phụ nữ đều rất dễ mềm lòng sao?

"Được rồi trở về" Đối với các nha hoàn bên cạnh Trương Vân Nguyệt phát hiện trừ ba ma ma rất bình tĩnh, hơn nữa từ ánh mắt có thể nhận ra họ vô cùng tán thành cách xử lý vừa rồi của mình, nhưng những người khác đều vô cùng không tán thành, thậm chí trong mắt Xuân Hoa còn có một chút xú bất mãn.

Trương Vân Nguyệt nhủ mày, chắc sắp tới đây mấy người này không thể giữ lại ở bên người nữa rồi.

Sau khi trở lại Vĩnh Ninh cung, Trương Vân Nguyệt nằm ở trên ghế dựa nghỉ ngơi, sau khi mấy ma ma rời khỏi đây, chỉ còn lại Cúc Hoa cùng Xuân Hoa hai người ở lại bên cạnh hầu hạ Trương Vân Nguyệt.

Cúc Hoa nghĩ đến chuyện mà mình từng gặp phải trước kia, lúc đó dưới sự giúp đỡ của chủ nhân mà nàng lại được cứu, nhưng bây giờ tại sao chủ nhân lại không nguyện ý cứu người nữa rồi? Chẳng lẽ là bởi vì thân phận đã cao lên cho nên lại thấy những nô tài này trở nên chướng mắt rồi?

"Có chuyện gì nói" Trương Vân Nguyệt nhíu nhíu mày, Cúc Hoa cùng Xuân Hoa đứng hai bên, cho nên vốn là nàng muốn nghỉ ngơi, nhưng hai người lại không ngừng phóng ra không khí oán niệm, còn dùng mắt cổ chấp nhìn chằm chằm nàng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng nghỉ ngơi của nàng.

"Chủ nhân, tại sao ngài không cứu tiểu nội thị đó? Hẳn ta rất đáng thương" Xuân Hoa là người rất hoạt bát, ngày thường Trương Vân Nguyệt vẫn cưng chiều nàng ta, chỉ vì muốn điều chỉnh lại không khí một chút, cưng chiều như vậy thật ra đã khiến nàng có chút không cõ kỵ gì nữa rồi.

"Sao? Người nói nàng đáng thương? Đáng thương ở chỗ nào?" Trương Vân Nguyệt thản nhiên nói, trong lòng đối với mấy nha hoàn bên cạnh có chút thất vọng, mặc dù hình như họ cũng đối với nàng rất tốt, nhưng cũng rất dễ nhận thấy họ không đặt nàng ở vị đầu tiên!

Nếu như họ đặt nàng ở vị trí trên hết, như vậy thì cũng sẽ không nghĩ cái tiểu nội thị đó là đáng thương, mà sẽ suy nghĩ xem tiểu nội thị đó có tạo thành tổn thương gì đối với nàng hay không.

"Chủ nhân, ngài cũng thấy nó khóc thê thảm như vậy, cả người bần thiêu, chẳng lẽ không đáng thương sao? Nhỏ tuổi như vậy lại phải ở Ngự Thiện Phòng rửa chén, cũng bởi vì làm vỡ chén mà không dám trở về, không đáng thương sao?" Xuân Hoa kinh ngạc nhìn chủ nhân nhà mình, thế nhưng lại hỏi nàng ta cái tiểu nội thị đó đáng thương chỗ nào?

"Chỉ như vậy mà đã gọi là đáng thương? Tiểu nội thị đó cũng đã tám tuổi rồi phải không? Ở nhà dân chúng bình thường, năm tuổi đã phải bắt đầu giúp đỡ làm chuyện nhà, tám tuổi rửa chén là rất bình thường không phải sao? Làm việc không tốt chẳng lẽ không hề bị trừng phạt sao? Chẳng lẽ các người cho rằng những nhà dân chúng bình thường làm vỡ bát đĩa không cần bị đánh? Ta lại nghĩ nếu là nhà dân chúng bình thường chỉ sợ sẽ còn bị đánh thảm hại hơn? Chứ chưa nói đến chuyện bát đĩa trong cung lại rất đắt tiền" Trương Vân Nguyệt nhàn nhạt nói xong, nàng thật sự không cảm thấy có gì đáng thương, nàng chỉ cảm thấy đáng tiếc mà thôi.

Dù sao trước kia đứa bé đó cũng là đọc qua sách vở, hài tử như vậy lại bị bán vào hoàng cung thành một nội thị, không đáng thương sao? Về phần đáng thương cái gì, thật buồn cười, nếu sống trong nhà dân chúng bình thường thì còn đáng buồn hơn, nhớ lại lúc nhỏ của thân thể này, ngay từ lúc bắt đầu biết đi đã phải làm việc nhà rồi, mới bắt đầu thì lau bàn, rồi đến quét sân đến rửa chén, mà cũng không phải chỉ có bấy nhiêu chuyện không thôi.

Lần đầu tiên rửa chén kết quả bởi vì nàng nhiều lần làm rớt mà dẫn đến chén rơi trên mặt đất làm bể một góc, kết quả là bị đánh bằng chổi thiếu chút nữa mất đi nửa cái mạng!

Hơn nữa, trong hoàng cung này, lúc này nơi nàng đi địa là Ngự Hoa Viên, không nói đến chuyện thủ vệ canh phòng rất nghiêm ngặt, mà một tiểu nội thị như vậy, thị vệ tuyệt đối sẽ không cho phép hẳn xuất hiện tại Ngự Hoa Viên, ai biết được hẳn sẽ va phải người nào? Đến lúc đó những thị vệ kia có khi lại phải liên đới bị phạt!

Hết thấy tất cả đều lộ ra điểm khả nghi, Trương Vân Nguyệt cũng không muốn mang một người khả nghi đặt ở bên cạnh mình.

Hai người Xuân Hoa cùng Cúc Hoa nghe được lời nói của chủ nhân nhà mình liền há hốc miệng, nói không ra lời, phải nói lúc ban đầu họ vào cung cũng phải trải qua những chuyện như vậy, lúc đó họ cũng không có khóc, cũng không cảm giác mình đáng thương, dù sao so với tình huống ăn không đủ no mặc không đủ ấm ở bên ngoài, trong hoàng cung này ít nhất có thể ăn đủ no, mặc dù có lúc bị bắt nạt, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị chết đói đúng không?

"Nhớ một câu nói, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận" Trương Vân Nguyệt thản nhiên nói.

Trên đời ai so với ai đáng thương hơn?

Trương Văn Nguyệt lẳng lẳng nằm ở trên ghế dựa, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại cuộc sống của kiếp trước, đã thật lâu rồi nàng không còn nghĩ đến chuyện của kiếp trước nữa, nhưng hôm nay không hiểu tại sao nàng lại nghĩ đến, chuyện gặp phải hôm nay nếu như đổi thành lúc mình vừa mới tới nơi này, nói không chừng lại thật sự đồng cảm mà tràn đầy tấm lòng từ bi, nhưng mà bây giờ, nàng đã không còn như vậy nữa rồi.

Trong lòng hai người Xuân Hoa cùng Cúc Hoa mặc dù cùng không rất tán thành lời nói của chủ nhân nhà mình, nhưng cũng biết tên tiểu nội thị xuất hiện đúng lúc như vậy có điểm không đúng, hơn nữa lúc này hai người mới nhớ tới thời điểm này trong hoàng cung chủ nhân nhà mình chính là người mà những người kia muốn giết nhất, nếu như thực sự theo suy nghĩ của các nàng mà mang về một nội thị không rõ nguồn gốc, ai biết được có thể sẽ bị nguy hiểm gì hay không?

"Chủ tử, nô tỳ sai lầm rồi!" Cúc Hoa nhận ra trước hết, một bên Xuân Hoa cũng đi theo cùng nhau nhận sai lầm, bầy tò về sau họ nhất định sẽ không thể hiện sự đồng tình lung tung khắp nơi nữa.

Trương Văn Nguyệt nghe bảo đảm của hai người, cười cười, một lúc cũng không có nói gì.

Bên trong cung Thái Cực Triệu Khải Hâm nghe về chuyện ở Ngự Hoa Viên, đối với cách xử lý của Trương Văn Nguyệt Triệu Khải Hâm rất hài lòng, Triệu Khải Hâm cũng không muốn mẫu thân của con mình là một người tùy ý ném loạn tấm lòng trắc ẩn của bản thân, nếu để một người như vậy dạy dỗ đứa trẻ chỉ sợ nó cũng sẽ cùng một dạng, như vậy làm sao có thể xử lý triều chánh?

Để làm một bậc Đế Vương điều cơ bản nhất chính là biết trọng dụng người tài nhưng về sau vẫn phải quyết đoán sát phạt, một Đế Vương cứ phân vân lưỡng lự rất dễ dàng bị những thần tử dưới quyền làm ảnh hưởng đến quyết sách cuối cùng lại trở thành một con rối.

Có lẽ cũng nên tuyển cung nữ mới rồi, hai cung nữ kia nếu như thích cứu người như vậy về sau phân qua Ngự Thiện Phòng đi, không chừng còn sẽ cùng cái tên nội thị đó chung sống rất tốt nữa. Đến Trương Văn Nguyệt mà cũng có thể phát hiện hai cung nữ này không một lòng hướng tới nàng, thì Triệu Khải Hâm tự nhiên cũng có thể phát hiện ra.

Thật ra thì xảy ra tình huống như vậy thì cũng không có vấn đề gì lớn, trong lòng người nào mà không có một người nào người quan trọng với mình chứ? Có ai đưa ra cái quy định kẻ hầu người hạ nhất định phải đem chủ nhân đặt ở vị thứ nhất chứ? Chỉ là Triệu Khải Hâm lại không muốn để cho hai người có thể gây ra chuyện bất lợi đi theo bên cạnh Trương Văn Nguyệt thôi.

Nếu như hôm nay Xuân Hoa và Cúc Hoa lúc đối mặt với chuyện của nội thị lại không tỏ ra hoài nghi đối với chủ nhân nhà mình, nếu như vậy Triệu Khải Hâm căn bản cũng sẽ không nghĩ tới chuyện thay đổi người, họ không đem chủ nhân đặt ở vị trí hàng đầu, hơn nữa còn chất vấn lệnh của chủ nhân, chuyện này là không ổn rồi.

Hai người Xuân Hoa cùng Cúc Hoa cũng không biết bởi vì hôm nay họ đồng tình không đứng chỗ mà kết quả lại tạo nên thân phận nửa đời sau hoàn toàn khác.

Sự kiện Ngự Hoa Viên đi qua nửa tháng, hoàng hậu lại cho gọi Trương Văn Nguyệt đến Phụng Minh cung.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!" Trương Văn Nguyệt tiến vào đại điện Phụng Minh cung, liền nhìn thấy Hoa Lăng Duyệt ngồi ở vị trí phía trên, nàng phát hiện khí thế trên người Hoa Lăng Duyệt càng ngày càng cường thịnh, nhưng mà loại khí thế này hình như có chiều hướng phát triển tương tự như khí thế trên người Triệu Khải Hâm.

"Thuần sung viện bình thân, ngồi đi. Bồn cung đã cho người đi tra xét thật kỹ một lượt rồi, xác định Trương gia là nhà mẹ Thuần sung viện, đã vậy Thuần sung viện tính chuẩn bị làm sao thế nào?" Hoa Lăng Duyệt hỏi Trương Văn Nguyệt.

Đối với Trương gia nhà mẹ Trương Văn Nguyệt, Hoa Lăng Duyệt là rất không coi trọng, đó là những kẻ suất thân từ một tầng lớp dưới đáy của xã hội, nhưng mà cái chuyện nữ nhân Trương gia rất có khả năng sinh đẻ điểm này cũng không phải là giả.

"Dĩ nhiên là đưa tiền, để cho bọn họ có thể được sống cuộc sống tốt!" Trương Văn Nguyệt cười ha hả nói, giống như thật vui mừng vì mình đã tìm được nhà mẹ.

Hoa Lăng Duyệt cũng cười, tiếp lời Trương Văn Nguyệt mà nói: "Nhưng muội muội kia của người cũng rất muốn vào cung, không biết đối với chuyện này Thuần sung viện tính làm sao đây?"

"Chuyện này, hoàng hậu nương nương cũng biết, cận thân đang mang thai, lại còn phải chăm sóc nhị hoàng tử. Muội muội cận thân chắc phải làm phiền hoàng hậu nương nương chăm sóc rồi!" Trương Văn Nguyệt cười nói, cũng không có nói bất cứ từ nào dính đến chuyện không muốn người ta vào cung cả, nếu hoàng hậu cùng Quý Phi muốn đưa nàng ta vào cung, vậy thì càng không thể nào chỉ vì một câu nói của nàng mà có thể ngăn cản được, vậy thì cần gì phải lãng phí miệng lưỡi chứ?

Sự sáng khoái của Trương Văn Nguyệt ngược lại với suy nghĩ và dự đoán của Hoa Lăng Duyệt, nhưng Hoa Lăng Duyệt rất nhanh đã phản ứng kịp, biết Trương Văn Nguyệt nhất định đã biết tính toán của mình, cũng không kinh ngạc lắm, nếu Trương Văn Nguyệt ngay cả điểm này cũng không hiểu ra, mới là lạ.

"Nếu Thuần sung viện yên tâm, vậy thì hãy để cho lệnh muội ở nơi này với Bồn cung!" Hoa Lăng Duyệt cười nói, mắt lóe lên tinh quang khó có ai hiểu được.

Chương 109

Trương Vân Nguyệt cười gât gât đầu, trên mặt bày ra thần sắc cảm kích, nói là cảm kích gì gì đó, nàng tự nhiên là thật tâm, một chút cũng không giả dối! Nếu như hoàng hậu không chữa chấp nàng ta, nàng ta nhất định phải ở lại cung Vĩnh Ninh, mặc dù có nhiều khả năng rời khỏi hoàng cung hơn, thế nhưng chỉ sợ đến lúc đó ngoài cung sẽ truyền ra rất nhiều lời đồn đại của nàng ta.

Như bây giờ cũng không tệ lắm, chỉ ít phiền phức tạm thời được giải quyết, cũng không cần lo lắng lời đồn đại gì đó.

Trương Vân Nguyệt vẫn là rất cao hứng.

So với việc Trương Vân Nguyệt cao hứng thì Trương Ngũ Nha liền cao hứng không nổi, nàng vốn là muốn ở lại trong hoàng cung, để cho cái người tứ tử Trương Vân Nguyệt này mai mối, làm cho nàng được hầu hạ hoàng thượng, như vậy là có thể sinh nhi tử, sau này cũng sẽ có thân phận như Trương Vân Nguyệt vậy, thế nhưng kết quả nàng lại không có được ở lại bên người Trương Vân Nguyệt, mà là bị giữ trong tam cung của hoàng hậu. Đối với Trương Ngũ Nha mà nói, hoàng hậu là cao cao tại thượng, mà tứ tử là cây thang của nàng ta.

Cho dù có muốn chọn thế nào cũng sẽ không chọn đến bên hoàng hậu, thế nhưng sự thực hiển nhiên không cho phép nàng chọn ba lấy bốn.

"Trương tiểu thư, người sau này liền ở bên này." Dẫn đường cho Trương Ngũ Nha chính là một cung nữ vẩy nước quét nhà của cung Phụng Minh, có thể gặp được hoàng hậu hay không kỳ thực đối với Trương Ngũ Nha cũng không có thời gian mà để ý.

Trong nháy mắt Trương Ngũ Nha nhìn phòng ở trước mắt liền cao hứng, phòng này so với phòng ở của nàng ở Trương gia hoàn toàn khác biệt, người Trương gia nhiều phòng ở lại nhỏ, hồi bé gian phòng còn rất lớn, sau khi trưởng thành ở chung một chỗ rất bất tiện liền dùng tấm ván gỗ làm tường ngăn cách, khiến cho mỗi gian phòng đều rất nhỏ, nhỏ đến nỗi mỗi gian phòng chỉ có thể đặt một tấm giường thô kệch cùng một cái tủ, mở cửa ngăn tủ cũng chỉ hé hé không thể mở lớn ra được.

Mà cung nữ vẩy nước quét nhà nhìn vẻ mặt vui mừng trên mặt Trương Ngũ Nha, thật tình chướng mắt với muội muội nhà mẹ đẻ của Thuần sung viện này, phải biết rằng hiện tại phòng này là thiên phòng, vốn là cấp cho tiểu cung nữ trong viện ở, là cung nữ không có gì địa vị mới vừa phân đến cung Phụng Minh.

Trương Ngũ Nha cũng không biết căn phòng khiến nàng ta nhìn đến cao hứng này là chỗ ở của một cung nữ không có chút địa vị nào. Đương nhiên bản thân cung Phụng Minh chiếm diện tích rất lớn, chỗ ở cho tiểu cung nữ cũng tương đối lớn hơn so với những cung điện khác, bất quá lại có gian phòng hướng không được tốt lắm. Hiện tại cung nữ vẩy nước quét nhà mang Trương Ngũ Nha tới phòng này chính là gian phòng có hướng không tốt kia.

"Ta sau này liền ở nơi này sao?" Trương Ngũ Nha vào gian phòng nhìn nhìn kia giường đệm kia chăn chiếu, trong lòng liền định chắc ý nghĩ phải ở lại trong cung, chăn trong phòng vừa nhìn chính là mới tinh, giường đệm cũng là giường lớn hai thước, ngăn tủ gỗ mặc dù là bình gỗ thường, thế nhưng mặt trên khắc hoa văn tinh xảo hơn ở Trương gia rất nhiều. Đương nhiên ngăn tủ trong phòng Trương gia cũng không phải là tất cả đều có khắc hoa văn, chỉ có ngăn tủ trong phòng cha mẹ Trương gia là khắc hoa văn, những cái ngăn tủ khác chính là dùng tấm ván gỗ dựng đứng lên ghép thành hình cái tủ mà thôi.

Muốn tủ khắc hoa văn Trương gia cũng không có tiền, cho nên những ngăn tủ kia đều là phụ thân Trương gia tự mình cùng ba người con trai làm ra.

"Đúng. Trương tiểu thư sau này liền ở nơi này, có thiếu cái gì ngài cứ nói một tiếng." Cung nữ vẩy nước quét nhà này tuy trong lòng rất chướng mắt với Trương tiểu thư này, thế nhưng cũng biết hiện tại ở trong cung Thuần sung viện vẫn là rất được sủng ái, nhất là nhị hoàng tử kia, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhị hoàng tử kia rất có khả năng chính là để vương đời tiếp theo, các nàng cũng không dám tùy ý đắc tội người của Trương gia.

Đương nhiên trong lòng vẫn là có thể khinh bỉ cùng khinh bỉ.

"Đúng rồi, quần áo của ta đâu?" Trương Ngũ Nha nhìn nhìn y phục trên người chính mình lại nhìn một chút giường đệm mới tinh kia, cảm thấy nếu như bây giờ mình mặc áo ngủ trên người đi ngủ, có thể sẽ làm dơ bẩn giường đệm kia không?

"Y phục ở trong tủ treo quần áo, y phục này là suốt đêm làm không nghỉ mới có được, khả năng không phải rất vừa người, ngài mặc thử trước đi, đợi lát nữa sẽ có tới chỉnh sửa lại cho vừa vặn với ngài hơn, ngày mai ngài có thể mặc quần áo vừa vặn với ngài." Cung nữ vẩy nước quét nhà vừa cười vừa nói.

"À, ta biết rồi, ở đây không còn chuyện của người. Người có thể đi." Trương Ngũ Nha hiện tại rất vội vàng muốn xem y phục trong tủ treo quần áo là cái dạng gì, quần áo mới gì gì đó nàng rất thích, y phục trên người nàng này chính là mặc lại đồ thừa còn tốt nhất của tam tỷ, nàng từ nhỏ đến lớn cũng không từng được mặc qua quần áo mới.

Nguyên bản thời gian muốn chuẩn bị vào cung nàng đã từng nói với mẹ nàng muốn chuẩn bị quần áo mới, thế nhưng mẹ nàng nói, trong cung có rất nhiều quần áo mới, mua bên ngoài chưa nói đến không được tốt như ở trong cung, sau khi nàng vào cung rồi cũng không biết lúc nào mới có thể có tiền gửi về

nhà, hiện ở nhà ngay cả chi phí cho ăn uống cũng là một vấn đề rồi, lấy đâu ra tiền cho nàng mua quần áo mới?

Vậy là Trương Ngũ Nha chỉ có thể mặc quần áo cũ của ý tỷ vào cung. Lần đầu tiên vào cung trong lòng thấp thỏm, lần này vào cung nàng cũng là kích động vạn trọng (rất kích động)!

Sau khi cung nữ vẩy nước quét nhà rồi đi, Trương Ngũ Nha không thể chờ đợi được thêm vội đóng cửa lại, mở cánh cửa lớn của tủ quần áo, vừa nhìn thấy sắc màu của những y phục trong tủ kia, trên mặt liền không nhịn được lộ ra thần sắc kinh ngạc, nguyên bản nàng nghe thấy y phục phải làm suốt đêm, nàng cho rằng cùng lắm chỉ có một bộ, kết quả lại không nghĩ rằng thậm chí có tới quá nửa ngăn tủ treo đầy y phục.

Trương Ngũ Nha hưng phấn, lấy những thứ y phục ấy ra nhìn trái nhìn phải, mỗi đều ước lên người, phát hiện những bộ y phục này đều hơi lớn một chút, bất quá vẫn là có thể mặc. Nhìn nhìn về phía cửa, lại nhìn về phía cửa sổ, sau khi xác định không có người tiến vào, Trương Ngũ Nha mới bắt đầu cởi bỏ y phục trên người mình, thay lại bằng y phục trong tủ.

Mỗi lần đổi một bộ lại đứng trước gương đồng xoay vài vòng, mỗi cái đều rất đẹp.

"Nguyên lai bộ dạng của ta không phải không dễ nhìn, là ta không có mặc quần áo tử tế thôi sao?" Trương Ngũ Nha nhìn chính mình trong gương, kinh ngạc nói, nàng rất có một chút tự kỷ sờ sờ gò má mình, lại cúi đầu nhìn nhìn hai ngọn núi cao vút của chính mình, quay đầu nhìn nhìn cặp mắt rất đẹp của mình, cảm thấy thêm tự tin.

Trương Ngũ Nha cũng không biết lời nàng nói bị người ẩn thân bên ngoài nghe được rất rõ ràng, người nọ nghe thấy Trương Ngũ Nha nói, nhịn không được bĩu môi, "Như vậy còn gọi coi được? Còn không phải do mặc đồ tốt nhìn sao?"

Kia cung nữ thật ra là có chút đố kỵ với Trương Ngũ Nha, không quan tâm vì sao Trương Ngũ Nha có thể đi vào cung thì lại có thể hầu hạ hoàng thượng, chỉ cần nàng ta tiến cung hầu hạ hoàng thượng, đó chính là đáng để đố kỵ rồi!

Trương Vân Nguyệt trở lại cung Vĩnh Ninh, hít vào thật sâu không khí.

"Chủ tử, ngài thực sự không đi quản tiểu thư Trương gia sao? Nếu để cho hoàng hậu lấy đó để đối phó ngài thì làm sao bây giờ?" Cúc Hoa nhìn chủ tử nhà mình lo lắng hỏi.

"Hoàng hậu sẽ không một mực dùng nàng đối phó ta sao?" Trương Vân Nguyệt nhắm mắt lại thản nhiên nói, sáng sớm nay lần qua lần lại nàng hơi mệt chút.

"Xuân Hoa, xoa bóp chân." Chân của nàng có chút phù, cả một buổi sáng đi tới đi lui mệt đến phát hoảng.

"Thế nhưng bây giờ chủ tử không phải là không có bị tức giận sao? Nếu là tương lai hoàng hậu nương nương giở thủ đoạn lời kéo nàng ta đi ngấm ngấm làm việc xấu xa, lúc đó chủ tử ngài làm thế nào phòng?" Cúc Hoa vẫn cảm thấy lo lắng, chuyện lần này các nàng đều đã nhìn ra, thế nhưng hiện tại nhìn bộ dáng bình tĩnh của chủ tử thì liền biết là không để ở trong lòng. Thế nhưng sau này thì phải làm sao?

Trương Vân Nguyệt nhú nhú mày, khoát khoát tay tỏ vẻ không muốn nghe mấy thứ này nữa, nên làm như thế nào liền làm như thế đó, nên thế nào phòng bị thì liền phòng thế ấy.

Sau giờ ngo ba khắc, Trương Vân Nguyệt ngủ trưa tỉnh dậy liền nhìn thấy Hạ Hoa vẽ mặt khăn trang đi vào.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Hoa có thể xem như là một cung nữ tương đối trầm ổn, đương nhiên cũng là một người rất trầm mặc hướng nội, trong ngày thường rất dễ làm cho người ta quên mất sự tồn tại của nàng ấy.

"Chủ tử, hôm nay lúc nô tỳ đi ngự hoa viên có gặp được một nội thị, tiểu nội thị kia bị đánh rất thảm, trốn ở trong hòn giả sơn khóc, nô tỳ liền tự tiện dẫn theo hán trở về, nô tỳ chuẩn bị đợi lát nữa bôi thuốc cho hán xong thì sẽ để hán trở về." Hạ Hoa quỳ trên mặt đất thấp giọng giải thích.

Nguyên bản loại chuyện này Hạ Hoa chắc chắn là sẽ không làm, chỉ là lúc tiểu hài tử kia đang khóc, đặc biệt giống tiểu đệ đệ nhà nàng, lúc nàng rời nhà tiểu đệ còn nhỏ, hiện tại cũng không biết còn có nhớ người tỷ tỷ là nàng nữa hay không, chỉ là nhìn thấy đứa nhỏ tám tuổi tiểu đệ nhà mình bị đánh mình đầy thương tích liền không tự chủ được lo lắng.

"Tiểu nội thị?" Trương Vân Nguyệt nhú mày, chuyện gì xảy ra đây là? Thời gian gần đây cung nữ cung Vĩnh Ninh thế nào đều gặp loại chuyện như thế này?

"Dạ, tiểu nội thị kia tên là Tiểu Mãnh."

"Tiểu Mãnh?" Trương Vân Nguyệt nhú mày, "Dẫn người tới đây nhìn một chút đi."

Nhìn tiểu nội thị trước mặt này có chút quen thuộc, "Đây không phải tiểu nội thị lần trước đã gặp sao?" Trương Vân Nguyệt rất bội phục trí nhớ của mình, đều đã qua nửa tháng nàng vẫn còn nhớ rõ gương mặt này.

"Tiểu nhân gặp qua chủ tử nương nương." Tiểu Mãnh run lấy bầy quỳ trên mặt đất hành lễ.

"Người làm thế nào vào được ngự hoa viên?" Trương Vân Nguyệt thật tình hiếu kỳ, những thứ ngự lâm quân ấy một lần có thể bởi vì sợ phi tử hậu cung cần nhân mà để cho hán tiến vào ngự hoa viên, thế nhưng nhiều hơn mấy lần thì những ngự lâm quân đó sao có thể thả.

"Bò lổ chó." Tiểu Mạnh cúi đầu thấp giọng nói, giống như là rất sợ hãi bị người ta bắt lại đánh vậy.

"Thương thế trên người của người kia là chuyện gì xảy ra? Không phải là nửa tháng trước làm vỡ bát tới giờ mới xử phạt chứ?" Trương Vân Nguyệt nhíu mày nhìn Tiểu Mạnh.

Tiểu Mạnh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Vân Nguyệt liếc mắt một cái, "Là tối hôm qua đánh."

Trương Vân Nguyệt nhíu mày, không biết vì sao vừa rồi nàng thấy được trong mắt tiểu hài này thoáng qua một chút hận ý? Hận ý này có phải nhắm vào nàng không? Trương Vân Nguyệt cũng không muốn để lại một người như thế ở trong tâm cung của mình.

"Người lấy thuốc bôi cho hắn rồi trả hắn về nơi hắn làm công đi." Trương Vân Nguyệt làm xong việc công liền đi đọc sách.

"Chủ tử, dường như ngài không thích Tiểu Mạnh?" Cúc Hoa có chút không xác định hỏi.

"Sao người lại có vẻ rất thích hắn?" Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu rồi tầm mắt khỏi cuốn sách, nhìn Cúc Hoa đứng ở trước mặt.

"Nô tỳ chỉ là cảm thấy Tiểu Mạnh rất đáng thương, mặc dù chủ tử ngài nói người đáng thương tất có chỗ đáng trách, thế nhưng nô tỳ cảm thấy một đứa bé còn nhỏ như vậy, có thể có bao nhiêu đáng trách? Người rat ay đánh hắn mới là kẻ đáng trách, đứa nhỏ nhỏ như vậy cũng có thể xuống tay nặng như vậy. Chủ tử cung Vĩnh Ninh chúng ta thời gian trước không phải mới rời đi hai nội thị sao? Hay là điều Tiểu Mạnh đến cung Vĩnh Ninh đi?" Cúc Hoa nói cảm thấy phương pháp này rất được, không khỏi chờ mong nhìn Trương Vân Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110

Trương Vân Nguyệt trầm mặc, nàng không nói gì, chỉ là phát tay cho Cúc Hoa lui xuống, lúc Cúc Hoa đi tới cửa, Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói: "Mời Lý ma ma tới đây."

Trong ba ma ma thì Lý Ma Ma theo ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt, hai ma ma khác được đưa đến bên cạnh bảo bảo, thời gian gần đây Triệu Khải Hâm đang xem xét tìm ma ma mới, chuẩn bị chờ sau khi đứa bé được sinh ra thì theo ở bên cạnh

"Nương nương ngài tìm tôi?" Lý Ma Ma vốn là đang chuẩn bị cháo gà, nghe được Trương Vân Nguyệt tìm bà còn cho là có chuyện gì, kết quả đi vào thì thấy Trương Vân Nguyệt nằm ở trên ghế dựa, hẳn phải là không có chuyện gì lớn.

"Ma ma, trong khoảng thời gian nhanh nhất bà tìm giúp một cung nữ tương đối thông minh nhanh nhẹn tới đây đi." Trương Vân Nguyệt nói với giọng điệu khá là nết nỏi, trước kia nàng ở trong cung Dao Hoa, bởi vì cách Triệu Khải Hâm rất gần, cũng không lo lắng có người tính toán nàng, nhưng mà đến bây giờ thì khác, nàng hiện tại đang có thai, mấy người Cúc Hoa và Xuân Hoa, chưa nói tới chuyện giúp nàng cản trở sự tính toán từ bên ngoài, lại còn vội vàng đem người không rõ lai lịch vào cung Vĩnh Ninh, đây coi là cái gì?

Nàng hiện tại tuy là không có nột ghen, nhưng là tinh thần cũng không thể tốt được như khi không mang thai, có một số việc nói qua một lần còn không tính, có một số ít người còn muốn nàng cảm tận tay mà dạy bảo hay sao? Nàng tới cái thế giới này bằng ấy năm luôn tự nhủ cẩn thận luôn cẩn thận hơn, nhưng Cúc Hoa và Xuân Hoa thì lại không có lấy một chút ý tứ cẩn thận.

Nàng cũng không có thời gian đợi các nàng lớn lên, hiện tại nàng đang ở vị trí vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không chú ý một chút cái mạng nhỏ liền không còn, bọn họ lại còn càng thêm có thời gian dần dần làm cho các nàng phải chịu thua thiệt lớn.

Lý ma ma có chút không rõ cho nên nhìn Trương Vân Nguyệt, hoàn toàn không hiểu sao đột nhiên nàng lại nói lời này. Âm thầm suy nghĩ

"Hạ Hoa đem nội thị nửa tháng trước ta gắp ở trong ngự hoa viên về đây, Cúc Hoa muốn ta lưu hắn lại." Trương Vân Nguyệt bắt đầu dĩ nói.

Lý ma ma nghe xong có chút ngậm ngẫn, "Điều tra nội thị đó rồi sao?"

"Ma ma bà cảm thấy có thể điều tra sao? Trong tay ta không có người có thể làm vậy." Trương Vân Nguyệt bắt đầu dĩ nhìn Lý Ma Ma, nếu như đã điều tra xong biết nội thị đó là sạch sẽ thì khi Cúc Hoa nói muốn lưu lại thì nàng đã không phải bắt đầu dĩ như vậy. Mấy cung nữ này trung thành là có, nhưng lại không đặt nàng vào vị trí thứ nhất. Hơn nữa có lúc Trương Vân Nguyệt cũng không biết rốt cuộc thứ gì mới được bọn họ xếp ở vị trí thứ nhất, lần trước nàng giải thích một hồi như vậy thế nhưng nàng ta hoàn toàn không có đề ở trong lòng.

Lý ma ma cau mày, là có chuyện gì xảy ra đây? ba người Xuân Hoa, Hạ Hoa, Cúc Hoa cũng sẽ không làm chuyện này mới đúng, họ nói thế nào cũng đều là mọt mồm lộn trong hoàng cung mà lớn lên, việc ngấm ngấm giờ thủ đoạn xấu xa cho dù chưa có tiếp xúc qua cũng có thể có nghe nói qua,

không có đạo lý hoàn toàn không hiểu.

"Chủ tử, chuyện này thế nào kỳ quái như thế?" Lý ma ma vẫn là nói rõ ý tưởng trong lòng mình ra.

.

"Hả?" Trương Vân Nguyệt nghe xong lời Lý ma ma nói ngẩn người, đột nhiên nhớ tới thật đúng là như vậy! Nàng thế nào quên, tiểu cung nữ là giỏi nắm tin tức nhất, rất nhiều việc ngầm ngầm giờ thủ đoạn xấu xa họ đều có nghe nói qua, Cúc Hoa trước còn luôn kêu mình phải cẩn thận đấy thôi.

"Có phải nội thị đó có vấn đề hay không?" Lý ma ma nghĩ, nếu không tại sao sau khi gặp nội thị đó thì chuyện càng ngày càng bất lợi rồi?

"Đi đem tin tức này nói cho hoàng thượng, để hoàng thượng tra đi, về phần mấy người Cúc Hoa cùng Hạ Hoa, Xuân Hoa, trước hết cứ để xem đã, còn nội thị đó, giao cho hoàng thượng xử lý." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút nói với Lý ma ma, chuyện này nếu quả thật như Lý ma ma phỏng đoán, vậy chuyện chắc chắn là có vấn đề.

Vô luận kết quả là như thế nào, hành động đó mọi người đều không có kết quả tốt, Triệu Khải Hâm hiện tại rất thù hận những thứ có liên quan tới cung đình tiền triều.

Lý Ma Ma gật đầu, tìm một tiểu cung nữ đem chuyện này nói với Triệu Khải Hâm ở cung Thái Cực.

Triệu Khải Hâm nghe chuyện cung Vinh Ninh, vẻ mặt đầy khó hiểu, hắn nguyên bản cũng không nhớ quá nhiều, hắn so với Trương Vân Nguyệt thời gian tiếp xúc với mấy cung nữ kia ít hơn, đối với mấy cái cung nữ kia cũng không hiểu lắm, đối với hành vi của các nàng mặc dù không thích nhưng cũng không cảm thấy có cái gì khác thường, thứ người như thế trong cung cũng không phải là chưa từng có.

Nhưng nếu quả thật như Lý ma ma nói lúc trước còn rất được, hiện tại đột nhiên lại đồng tình lung tung, như vậy thì chuyện này có vấn đề.

"Đi điều tra một chút là ai đưa nội thị kia vào cung." Triệu Khải Hâm cau mày, nội thị này xem ra không đơn giản, nếu không tại sao có thể có người nhất định phải trong lúc này đem bằng được hắn vào cung Vinh Ninh đây?

Triệu Khải Hâm phái người đi thăm dò kết quả là, nội thị kia là bị người buôn lậu bán vào cung, về phần người nhà hắn, đúng như những gì chính hắn từng nói, người nhà của hắn cũng đã chết hết.

Đĩ nhiên nội thị kia sau khi vào cung người tiếp xúc nhiều nhất là tổng quản Ngự Thiện Phòng, tổng quản Trâu Tổng là người của hoàng thượng, dĩ nhiên còn có tiếp xúc với quân sự nhỏ nhỏ phân phối đi theo, chỉ là liên trước mắt mà nói người sau lưng những người đó cũng không có tra được.

"Nói như vậy đây tất cả đều là trùng hợp?" Triệu Khải Hâm nhíu mày nhìn ám vệ, trùng hợp cái gì đó hắn là thế nào cũng sẽ không tin, chuyện này tại sao có thể là trùng hợp được?

"Chủ tử, có thể vấn đề nằm trên hai người cung nữ đó hay không?" Ám vệ có chút không xác định hỏi, trên người nội thị kia bọn họ quả thật không có tra ra vấn đề gì, về phần Ngự Hoa Viên, ở một góc hẻo lánh có một cái lỗ chó, vóc người nội thị kia vừa đúng có thể chui qua, nếu như lớn hơn một chút nữa liền bò không qua rồi.

"Đi thăm dò." Triệu Khải Hâm cau mày.

"Đem tin tức tra được này đưa qua đi cho Thuần sung viện xem." Triệu Khải Hâm nhìn tư liệu trước mặt, trong lòng cũng không chắc chắn mình đem các loại đồ này cho Trương Vân Nguyệt xem có hữu dụng hay không.

Cung Vinh Ninh, Trương Vân Nguyệt xem những thứ Triệu Khải Hâm cho người mang tới, xem ra trước mặt nội thị đó không có vấn đề gì, nhưng nàng lại thế nào cũng cảm thấy có vấn đề.

"Chủ tử, ngài đừng suy nghĩ, bây giờ nghĩ nhiều cũng không để làm gì, mặc kệ hắn có vấn đề hay không, chúng ta không giữ lại hắn là tốt rồi." Lý ma ma nhỏ giọng nói, đối với việc Trương Vân Nguyệt quyết định đem Tiểu Mãnh đưa đi bà là ngàn vạn lần đồng ý, Tiểu Mãnh này thời cơ xuất hiện không đúng, hiện tại Trương Vân Nguyệt đang mang thai đứa bé, ba cung nữ Cúc Hoa này cũng đều xảy ra chuyện, lúc này Tiểu Mãnh xuất hiện, coi như thật sự là không có vấn đề, Lý ma ma cũng không đồng ý dùng.

Trương Vân Nguyệt gật đầu, xoay người cho kẻ dưới đưa Tiểu Mãnh đến cung Thái Cực, nàng không có đem người đưa đến chỗ hoàng hậu, sợ hoàng hậu lại lần nữa đem người phân phối trở lại.

Hoa Lăng Duyệt biết chuyện đã xảy ra bên cung Vinh Ninh, đối với tên nội thị này Hoa Lăng Duyệt cũng rất lưu tâm, một người vừa nhìn đã thấy có vấn đề nhưng là ám vệ của Triệu Khải Hâm lại tra không ra vấn đề. "Người nói xem là người nào có khả năng như vậy? Liền đối phó Trương Vân Nguyệt như vậy? nội thị Tiểu Mãnh này là năm trước vào cung, chẳng lẽ có người từ năm trước cũng đã tính toán rồi sao?"

"Chủ tử, chúng ta có muốn ra tay hay không?" Từ ma ma hỏi, Từ ma ma là ma ma cung quân sự đề cử lên làm ma ma cận thân của Hoa Lăng Duyệt, vốn là có thể một lần nữa tới Hoa gia nhận một ma ma khác vào cung, nhưng là bây giờ Hoa Lăng Duyệt đối với Hoa gia đã hoàn toàn không có tin tưởng. Nàng thả tin tưởng ma ma khác trong hậu cung cũng không nguyện ý tin tưởng người của Hoa gia chuẩn bị cho nàng.

"Ma ma cảm thấy chúng ta ra tay sẽ có thu hoạch sao?"

"Chủ tử chúng ta không cần động thủ đối phó Trương Văn Nguyệt, chúng ta ra tay đối phó cái người muốn động Trương Văn Nguyệt đó, ngài xem như thế nào? Chủ tử ngài nghĩ xem Trương Văn Nguyệt mặc dù được sủng ái, nhưng là bản thân bởi vì hoàng thượng coi trọng nên trong tay của nàng ta cũng không có nhân thủ của mình, căn bản cũng không dùng được cái việc ngầm ngầm xấu xa thủ đoạn gì. Tuy rằng là bởi vì người của hoàng thượng theo bên người nên người của chúng ta không đụng được tới nàng ta, nhưng so với những người khác mà nói, thì Trương Văn Nguyệt thật ra cũng không có bao nhiêu uy hiếp.

Từ những việc mấy năm nay Trương Văn Nguyệt làm xem ra, mặc dù có thủ đoạn, cũng không ngoan độc. Thủ đoạn Nương nương ngài có thể dùng thì những nữ nhân khác hoàn toàn cũng có thể, hơn nữa, còn dùng những thứ đó đi đối phó nàng ta, đến lúc đó ngài chính là trên vạn người rồi. Hiện tại ngài nếu là đi đối phó nàng ta..., cho dù hoàng thượng không nói, thì vẫn còn có một Thái hậu ở đây."

"Để cho ta chịu đựng?" Hoàng hậu hiểu lời Từ ma ma nói, để cho nàng chịu đựng, nhìn đến khi Thái hậu cùng Triệu Khải Hâm đi rồi (chết), Triệu Thiên Sâm lên ngôi, đến lúc đó thiên hạ này nữ nhân tôn quý nhất đúng là nàng.

(P/s: Bà này là Hoàng Hậu, khi Triệu Thiên Sâm lên ngôi thì bà ta chính là Thái Hậu, dù bà ta không có sinh ra Thiên Sâm)

Vốn là nàng cũng nghĩ tới, nhưng là bây giờ nàng phát hiện nàng căn bản cũng không thỏa mãn với cái vị trí này! Nàng nghĩ tới lúc trước Thái hậu ở vào lúc tiên hoàng bệnh nặng nhiếp chính cùng con trai giải quyết chuyện triều chánh, nàng muốn ngồi lên vị trí kia, nàng muốn trông coi cái con cháu đó. Nàng muốn nắm giữ sự sống chết của đám triều thần kia.

Giờ khắc này, Hoa Lăng Duyệt đột nhiên hiểu, nàng hiểu thứ mà nàng theo đuổi, đã hiểu ra thứ mà nàng muốn là gì.

"Ma ma, ta biết rồi, ta không dùng những thủ đoạn kia đối phó nàng ta, không qua trước kẻ sách chắc là sẽ không đổi. Còn người nữa cũng không cần cho người đi tra người lần này đối phó Trương thị, có người của hoàng thượng tra là được rồi." Hoa Lăng Duyệt trầm ổn nói qua. Chỉ là tâm tình của nàng rất kích động, vì chính nàng rốt cuộc tìm được phương hướng tiến lên mà cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Từ ma ma thấy chủ tử nhà mình không muốn động thủ, cũng không có nói gì, không muốn cũng không nguyện ý đi, chỉ cần không hướng Trương Văn Nguyệt động thủ một ít cái gì đó là tốt rồi.

Hoa Lăng Duyệt biết ý tưởng mình, bắt đầu nghĩ thế nào mới có thể thực hiện ý nghĩ của mình, đầu tiên, Hoa gia hoàn toàn đã xong rồi, như vậy điều này có thể dùng là chỉ có Tuần gia rồi. Tuần gia là nhà mẹ Tả Tướng phu nhân, cũng là nhà ông bà ngoại Hoa Lăng Duyệt.

"Người tới, đi truyền phu nhân nhà Tuần đại nhân ngày mai vào cung gặp bốn cung." Hoa Lăng Duyệt kêu cung nữ bên ngoài cửa. Dĩ nhiên nàng sẽ không đem ý tưởng chính mình nói cho người khác biết, nhưng là nàng có thể bắt đầu tính toán từ bây giờ, nàng biết Tuần gia có một Bí Dược truyền trăm năm, Bí Dược này có thể khiến cho thân thể người ta dần dần suy yếu sau đó chết đi.

Hiền phi nghe cung nữ quý trên mặt đất bẩm báo lại, "Chắc chắn, người nói rốt cuộc là ai lợi hại như vậy? Thế nhưng tính toán chuẩn xác thế này. Nội thị đó rốt cuộc là người của ai? Thật là lợi hại nha."

Hiền phi có chút hả hê, đối với chuyện có thể làm cho Trương Văn Nguyệt xui xẻo nàng là thật vui mừng xem.

So sánh với Hiền phi hả hê cùng hoàng hậu mừng thầm hiểu ra, Quý Phi là mặt bình tĩnh gương mặt thanh cao vẽ tranh đánh đàn.

Thời điểm trong hoàng cung gọn sóng gió, thì biên giới vương triều Cảnh Hi bị tập kích.

"Tướng quân, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, người xem những thứ tử sĩ này hung hãn không sợ chết, cũng không biết vì sao, trước kia cũng không như vậy."

"Đi, kịch liệt vượt qua tám trăm dặm truyền tin tức trở về Kinh Thành."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Kinh Thành hoàng cung, trên điện Sùng Chính, Triệu Khải Hâm đang nghe lũ triều thần nghị luận như mọi ngày.

"Báo? Tám trăm dặm khẩn cấp báo?"

"Tám trăm dặm khẩn cấp?" Các vị đại thần ở dưới có chút sửng sốt.

"Truyền." Triệu Khải Hâm cả người khí thế nhắc tới, những đại thần phía dưới kia chỉ cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, cùng nhau ngẩng đầu hướng lên

Hoàng đế trên cao.

“Trình lên.” Giọng nói uy nghiêm của Triệu Khải Hâm vang lên ở trên đại điện.

Các đại thần chờ Triệu Khải Hâm coi tấu chương, mà Triệu Khải Hâm sau khi xem hết nội dung trên tấu chương trầm mặc chốc lát.

“Tấu chương là Hàn tướng quân đang trấn thủ biên cương dâng lên, Thất tử đột nhiên xâm chiếm biên giới Cảnh Hi vương triều ta, hơn nữa thế tới hung mãnh, Hàn tướng quân thỉnh cầu trợ giúp.” Triệu Khải Hâm cau mày nói, đối với chuyện Thất tử thời điểm này xâm chiếm biên cảnh cảm thấy rất là nghi ngờ, hiện tại bây giờ chính là t ài nguyên trên thảo nguyên phong phú nhất, làm sao sẽ chọn ở thời điểm này xâm chiếm biên cảnh? Không phải nên nghi ngại lấy lại sức sao?

“Bẩm hoàng thượng, trên tấu chương của Hàn tướng quân chưa có nói vì sao sao?” Các vị đại thần cũng cùng Triệu Khải Hâm giống nhau nghi ngờ, có thể nói biết chuyện này mọi người sẽ nghi ngờ, dưới tình huống bình thường này, Thất tử mỗi lần xâm chiếm biên cảnh làm như vậy là để lấy lương thực, dĩ nhiên cũng có khi không là vì lương thực, nhưng vô luận là vì cái gì, đầu thu chắc là sẽ không khởi xướng chiến tranh.

“Trẫm tin tưởng hiện tại Hàn tướng quân đã phái người đi thăm dò, hiện tại các khanh nói một chút biện pháp trợ giúp Hàn tướng quân?” Triệu Khải Hâm nhìn phía đại thần phía dưới hỏi.

Trên triều đình sau khi trải qua sự kiện An vương mưu phản lần trước, ra đi một nhóm người thần phục An vương, hiện tại cất nhắc lên đều là thần tử mới, trong đó có đại tộc thế gia cũng có hàn môn tử đệ, Triệu Khải Hâm coi trọng chính là năng lực cá nhân.

“Hoàng thượng, vì thần cho là phái La Hữu Minh La tướng quân tiến về phía biên cảnh.” Hiện đảm nhiệm Tả Tướng Lưu Minh Đạt tiến lên phía trước nói.

“Thần nghĩ nên bàn lại.” Hữu Tướng cũng tiến lên.

Sau chính là một trận âm thanh bàn qua lại, Triệu Khải Hâm đối với lần này không có cảm thấy kỳ quái, La Hữu Minh là hàn môn tử đệ, nhưng lại là một tướng sĩ rất có năng, trước mắt mà nói dẫn dắt quân đội tác chiến mười lần, chín lần đại thắng, một lần tiểu bại. Mặc dù không là Bách Chiến Bách Thắng, nhưng cũng rất tốt.

“La Hữu Minh tiến lên nghe chỉ.”

Lần này chuyện trên triều đình giải quyết hình như rất đơn giản, dù sao ý kiến của mọi người cũng giống nhau hoàn toàn không có đấu tranh bộ, hình như cả triều đình cũng rất hòa hài.

Nhưng hàn môn tử đệ cùng con em thế gia ở giữa tranh đấu là một chút cũng không có ít hơn, mà giữa quan viên thế gia tranh giành cũng là không ít. Chỉ là La Hữu Minh xuất chinh mặc dù có thể đủ để cho mọi người đều đồng ý dĩ nhiên là các phe khắp nơi đã có suy tính.

Hàn môn tử đệ cảm thấy để cho La Hữu Minh ra sân mở mày mở mặt một phen, mà con em thế gia bên này còn lại là cảm thấy lần này chiến tranh rất kỳ lạ, La Hữu Minh đi khả năng rất lớn sẽ tổn thất ở trên chiến trường, đây đối với bọn họ mà nói là một tin tức tốt.

Hàn môn tử đệ vốn đều là quan, võ tướng mặc dù đều là từ phía dưới thăng đi lên, nhưng chân chính Nguyên soái vẫn là con em thế gia đảm nhiệm, hàn môn tử đệ mặc dù cũng có thể tiếp xúc được binh thư, nhưng dù sao không có nhà học sâu xa. Học được gì đó thật sự có hạn.

Nhưng La Hữu Minh cũng rất đặc biệt, mặc dù cũng là hàn môn tử đệ, hơn nữa cũng là từ tiểu binh từng bước từng bước đi lên, nhưng hẳn đối với binh pháp có trời sinh gần như Quỷ Tài thiên phú, trên binh thư gì đó hẳn xem một lần là có thể hiểu, hơn nữa còn có thể áp dụng.

Sự tình Triệu thác tại trên người của hắn một chút bóng dáng cũng không có?

Nguyên nhân chính là tay hắn nắm giữ binh quyền đã vượt qua thế gia bên này, trên triều đình, người của Triệu Khải Hâm đều sinh ra trong nghèo hèn, hai bên quyền lợi đã sắp ngang hàng rồi, bây giờ mặc dù còn dư lại mấy thế gia lớn, các thế gia này dùng người rất độ lượng rộng rãi, nhưng còn dư lại những tiểu thế gia cũng không nguyện ý đến đệ tử nghèo hèn leo lên.

Dù sao tử đệ bản hàn càng nhiều liền bày tỏ những thế gia này con em có thể đạt được quan vị càng ít, ích lợi của bọn họ bị xâm phạm dĩ nhiên là mất hứng, có thể lại để cho bọn họ đem mất hứng phát tiết đến trên người Triệu Khải Hâm lại không dám. Triệu Khải Hâm thấy cách làm phải nói có không tốt tự nhiên có, nhưng phải nói chỗ tốt cũng có, ít nhất hiện tại bởi vì hai phe cạnh tranh đưa đến quan hệ trên triều đình, chánh sự xử lý hiệu suất cao rất nhiều.

Triệu Khải Hâm đối với cái tình huống này bày tỏ rất hài lòng, hẳn dùng người coi trọng học thức, coi trọng năng lực cao thấp, không nói xuất xứ, cho nên muốn thăng quan sẽ phải có năng lực.

Chuyện trên triều đình không có gạt nử nhân hậu cung, Hàn Ngọc Cầm nghe được cha của mình đóng quân ở biên cảnh xảy ra chiến sự vừa lo lắng vừa vui mừng, lo lắng dĩ nhiên là cha của mình an toàn, vui mừng là hiện tại hoàng thượng cần dùng đến Hàn gia, đối với nàng, nữ nhi Hàn gia tự nhiên sẽ rất tốt.

Quả nhiên giống như Hàn Ngọc Cầm suy nghĩ, ngày đó ban đêm Triệu Khải Hâm đi đến nơi Hàn Ngọc Cầm ngủ lại.

Ở trong Vinh Ninh cung, Trương Vân Nguyệt cùng mấy người Cúc Hoa cùng Xuân Hoa, nàng bây giờ đã xác định, coi như họ thật sự là bị người hãm

hại, nàng cũng không muốn ở hiện tại trong đoạn thời gian này dùng các nàng?

Vốn là tin tức Triệu Khải Hâm đi cung Hoa Vũ là truyền không tới nơi này của nàng, đầu tiên chính nàng cũng sẽ không có ý đi chú ý những thứ này, tiếp theo bởi vì nguyên nhân nàng mang thai, Lý Ma Ma cũng sẽ không đem tin tức này nói cho nàng biết.

Tốt một là đem Nhưng là hiện tại Cúc Hoa lại vì nàng lo lắng danh hiệu đem các loại tin tức nói cho nàng?

Nếu như là ở trước kia, những tin tức này chắc là sẽ không đối với nàng tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng là hiện tại, trong lòng của nàng muốn nói đối (với) Triệu Khải Hâm không có hảo cảm đó là chuyện không thể nào. Triệu Khải Hâm bản thân có thể so với hiện đại rất nhiều nam nhân có điều kiện tốt hơn nhiều.

Dáng dấp của hắn so với cái mình tinh kia tốt hơn nhiều, vóc người đẹp, kiến thức uyên bác, khí độ bất phàm, lại thêm thời gian dài đứng ở địa vị khí thế cường đại, cho nữ nhân một loại rất cảm giác an toàn, huống chi Triệu Khải Hâm đang đối mặt với nàng cũng không hư tình giả ý.

Có ấn tượng tốt, hơn nữa thời gian dài chung đụng tình cảm dĩ nhiên là có một chút xú, hiện tại hắn đi ở với nữ nhân khác, phải nói nàng không ghen tỵ đó là chuyện không thể nào.

Trương Vân Nguyệt mở trừng hai mắt, nàng vô cùng không thích Triệu Khải Hâm đi chỗ nữ nhân khác?

“Các ngươi đi xuống.” Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nói.

“Lý Ma Ma đem lấy ba nàng cùng nhau đưa đi, ta không muốn bên cạnh có ba người như vậy phục dịch, cũng không nguyện ý mỗi ngày nghe được có người cô ý kẻ một ít sẽ làm ta tức giận.” Trương Vân Nguyệt nhìn Lý Ma Ma đứng ở một bên nói.

“Nô tì đã biết.” Lý Ma Ma ở lúc Cúc Hoa mở miệng liền muốn ngăn trở, nhưng Trương Vân Nguyệt cũng không để cho nàng ngăn cản, đoán chừng cũng là chứa một chút mong đợi?

Hôm sau, một ngày rất bình thường ngày, Trương Vân Nguyệt đang ở phía sau đi bộ giúp cho tiêu hóa sau khi ăn cơm.

Ngụy Đình đột nhiên dẫn một đám người tay cầm thánh chỉ đến Vinh Ninh cung.

“Thuần sung viện tiếp chỉ?” Khi Trương Vân Nguyệt chuẩn bị quỳ xuống, Ngụy Đình mau để cho người vịn nàng nói: “Nương nương không cần quỳ, hoàng thượng nói rồi, nương nương chỉ cần đứng là tốt rồi.”

Sau khi Ngụy Đình đem thánh chỉ đọc xong, cười ha hả chúc mừng Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt mồm có chút há hốc, nàng hoàn toàn không hiểu Triệu Khải Hâm thế nào đột nhiên thì cho nàng bay lên phân vị?

Hàn Ngọc Cầm nghe cung nữ truyền về tin tức, cả khuôn mặt cũng bị đỏ lên vì tức? Tại sao nàng bay lên phân vị? Không phải mang thai sao? Coi như sanh con bay lên phân vị cũng nên là sinh xong đứa bé thì bay lên, mà không phải hiện tại đang mang thai liền bay lên? Hơn nữa cái này cũng ngoan độc, trực tiếp từ cung viện đứng cuối lên tới Ngũ phu nhân ở dưới Chiêu Nghi. Thuần chiêu nghi. Chiêu Nghi nhị phẩm, có phong hào bay lên nửa cấp vì tước Nhất Phẩm. Ngũ phu nhân là chính nhất phẩm.

“Nương nương ngài đừng nóng giận.”

“Ta tại sao có thể không tức giận? ?” Hàn Ngọc Cầm trên mặt mang theo vẻ tức giận, chỉ là Hàn Ngọc Cầm lửa giận cũng không có duy trì quá lâu. Không quá nửa canh giờ, Ngụy Đình mang theo thánh chỉ cũng tới Hàn Ngọc Cầm bên này.

Chỉ là Hàn Ngọc Cầm đã là Quý Phi, bay lên phân vị là có thể, nhưng lại cho phong hào, trước kia Quý Phi chính là Quý Phi hiện tại thành Ngọc quý phi.

Quý Phi thoáng bình ổn lửa giận trong lòng, nhưng là phải nói hoàn toàn tiêu tán lại không thể nào.

“Hoàng thượng, ngài tại sao muốn làm như vậy?” Trương Vân Nguyệt ở thời điểm Triệu Khải Hâm đến bên nàng nghỉ ngơi, rất có chút nghi ngờ hỏi.

Bây giờ là lúc Triệu Khải Hâm dùng Hàn gia, Hàn Ngọc Cầm thăng lên phân vị nàng có thể lý giải, nhưng cùng nàng có quan hệ gì? Đây không phải là cho nàng kéo {mục tiêu - oán hận} sao? Hoàng đế cũng sẽ không để cho nàng trở thành cái bia? ? Trương Vân Nguyệt ở bên trong lòng không thể xác định nghĩ tới.

“Hiện tại, ta trọng dụng Hàn gia, nhất định phải phong thưởng cho Hàn Ngọc Cầm, nhưng cũng không muốn làm cho nàng quá đột xuất. Về phần Hàn Ngọc Cầm hận nàng, cái này nàng không phải lo lắng, ngày mai sẽ có người để cho nàng ta càng hận hơn.” Triệu Khải Hâm mỉm cười nói.

Hắn coi như muốn một cái bia cũng sẽ không là Trương Vân Nguyệt, nàng không có bối cảnh, còn có một nhi tử, hơn nữa còn là nữ nhân mình để ý, đúng vậy mình để ý nữ nhân này, từ ban sơ cảm thấy cái cô nương này có ý tứ còn muốn lợi dụng, càng về sau bởi vì đứa bé tồn tại còn đối với nàng lên để ý, càng về sau tại biệt viện xảy ra chuyện, từng điểm từng điểm thay đổi vị trí của nàng trong lòng hắn.

Hắn bây giờ không thể không thừa nhận, Trương Vân Nguyệt trong lòng hắn có vị trí không nhỏ, chỉ là đồng dạng hắn cũng có thể cảm thấy Trương Vân Nguyệt đối với hắn mặc dù có một chút xú cảm giác, nhưng là cảm giác này còn không có sâu đến trình độ yêu.

Hắn cũng không muốn có ít thứ còn chưa bắt đầu liền kết thúc.

Chỉ là Triệu Khải Hâm cũng không muốn đem Trương Vân Nguyệt hoàn toàn che giấu, mặc dù làm một Hoàng đế, hắn để ý rất có thể mang đến cho người khác tai họa ngập đầu, nhưng hắn cũng không muốn người hắn để ý cả đời ở trong bóng tối, hắn bây giờ đang cố gắng, trước kia có nữ nhân hắn không đem lấy họ như thế nào, nhưng là hắn có thể bảo đảm sau này sẽ không có nữ nhân mới.

Hơn nữa hắn cũng sẽ sử dụng lực lượng tốt nhất của hắn để bảo vệ nữ nhân hắn để ý, cũng sẽ cho hắn để ý thân phận địa vị người đó. Hắn tin tưởng để cho người phụ nữ hắn để ý sẽ không thật hoàn toàn cái gì cũng không hiểu, thân là người ở địa vị thấp so sánh với người ở địa vị cao, hiển nhiên người ở địa vị thấp càng thêm nguy hiểm.

Trong hoàng cung cái khác không nhiều lắm, nhưng nâng cao thấp nô tài là nhiều nhất, địa vị cao mặc dù nguy hiểm nhưng là những nô tài này cũng không dám tùy ý động thủ, hơn nữa đồng dạng phi tử địa vị cao hơn muốn động nâng cũng phải có nhiều lý do hơn đã.

Trương Vân Nguyệt nghe xong Triệu Khải Hâm nói, ngẩn người, lời này làm sao nghe được có chút kỳ quái đây? A, nàng thẳng lên phản vị, hình như thành cái bia, nhưng là chỉ là một ngày lại có thêm cái bia nữa, thế nào đều giống như bảo vệ vậy? Trương Vân Nguyệt chỉ có cảm giác lòng của mình bùm bùm nhảy thật nhanh.

Cảm giác rất kỳ lạ à?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

"Phi phi phi. Loạn tưởng cái gì. Đây chính là Hoàng đế đó. Cái người này sao nghĩ tới đem lòng của mình cho không rồi." Trương Vân Nguyệt ở trong lòng tự nói với mình, mặc dù vẫn còn có chút động lòng, nhưng lại cũng bình tĩnh lại.

Triệu Khải Hâm đối với những biến hóa trong lòng Trương Vân Nguyệt cũng không biết, nhưng mà đối với bộ dáng có chút sững sờ của Trương Vân Nguyệt cũng có nhìn ra.

"Thế nào? Nghĩ cái gì?" Triệu Khải Hâm phui ở gáy của Trương Vân Nguyệt một chút, cười hỏi.

"Không có gì. Bảo bảo hôm nay lúc trở về nói với thiếp hôm nay ở trên lớp học gì đó, nói hắn được Lão sư biểu dương, thật vui mừng." Trương Vân Nguyệt nghĩ đến lúc con trai trở về một mặt đáng vẻ vui mừng, ngược lại có chút kỳ quái, con trai của mình là dạng gì, nàng làm sao lại không biết? Trong ngày thường cùng cái Tiểu Lão Đầu, nhưng có rất ít tâm tình lộ ra ngoài.

"Khen ngợi hoàng nhi chính viện trưởng thư viện hoàng gia, viện trưởng thư viện hoàng gia bản thân Đại văn hào, là người có lực ảnh hưởng rất lớn. Hoàng nhi cùng viện trưởng học tập thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên được khen ngợi. Nghe nói từ ba mươi năm trước bắt đầu đã không có người được Cung viện trưởng biểu dương. Cung viện trưởng hiện tại tám mươi tuổi." Triệu Khải Hâm đối với con trai của mình vui mừng là rất có thể hiểu được, lão sư của hắn chính là Cung viện trưởng, nhưng là hắn không có con trai lợi hại, hắn học tập đến lúc xuất sư, một câu khen ngợi cũng chưa được nghe qua. Nhiều nhất chính là một câu, được rồi, tiếp tục học cái khác.

Trương Vân Nguyệt nhủ mảy mìn nhìn Triệu Khải Hâm: "Cung viện trưởng trước kia dạy qua Hoàng Thượng chưa?" Ánh mắt hiếu kỳ có thể lý giải, về mặt mong đợi này là chuyện gì xảy ra?

Triệu Khải Hâm chỉ cảm thấy cái trán xuất hiện nhất phái tình chữ, bất đắc dĩ nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Rất muốn biết?" Triệu Khải Hâm đột nhiên tiến lên cười hỏi.

Trương Vân Nguyệt chớp chớp mắt, vì sao nàng lại có cảm giác rất nguy hiểm đây? "Ừm, không muốn biết, hoàng thượng, hiện tại thời gian lúc này tương đối bận, ngài không phải đi về sao? Thiếp thân có thai, không có phương tiện hầu hạ ngài."

"Ha ha, trăm thời gian gần đây đang lúc mệt chết đi, cần nghỉ ngơi." Triệu Khải Hâm cười ha ha nhìn Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt ngẩn người, đầu tiên không phải rất rõ ràng ý tứ của Triệu Khải Hâm, nhưng nét mặt Triệu Khải Hâm, ánh mắt trên gheo này là chuyện thế nào? Nghĩ a nghĩ, đầu óc không tốt của cô rút cuộc suy nghĩ hiểu rõ ý tứ của Triệu Khải Hâm.

Suy nghĩ ra kết quả chính là mặt của Trương Vân Nguyệt đỏ bừng rồi, về mặt sững sờ nhìn Triệu Khải Hâm, có chút hoài nghi người trước mắt kia thật sự là hoàng đế? Thế nào có loại cảm giác thế giới huyền ảo?

Triệu Khải Hâm đột nhiên cảm thấy trêu chọc Trương Vân Nguyệt như vậy rất tốt, vốn là những lời đó hẳn cũng là nói không ra, chỉ là lúc đang đối mặt Trương Vân Nguyệt, hẳn liền thoải mái buông lỏng xuống, có lẽ mấy ngày chung đụng ở biệt viện để cho hắn đối với nàng nhiều mấy phần tin tưởng hơn.

Hơn nữa trong lòng đối nàng để ý, thời điểm đối mặt nàng không lý do tự chủ buông lỏng, sau đó đã nói một chút mà mình trong ngày thường tuyệt đối sẽ không nói.

"Vây hoàng thượng ngài nghỉ ngơi đi." Trương Vân Nguyệt rót cuộc đồ mặt nói một câu, đừng tưởng rằng con gái hiện đại sẽ tiếp xúc rất nhiều các loại tin tức a, Trương Vân Nguyệt nàng chính là một người xem tiểu thuyết tương đối thuần khiết nha.

Khụ khụ, ban đầu rất nhiều lúc trong tiểu thuyết xuất hiện nội dung nàng không hiểu nhiều lắm, đều muốn dựa vào trăm * độ, kết quả là thường xuyên đồ mặt hồng. Nhưng mà những thứ nội dung kia không có nghĩa là nàng đã nói ra nha.

Dáng vẻ ngượng ngùng của Trương Vân Nguyệt khiến lòng Triệu Khải Hâm nóng lên, không nhịn được kéo người đến trước mặt, "Ái phi đây là đang xấu hổ sao? Đứa bé cũng đã có hai rồi sao." Triệu Khải Hâm vừa nói lời này, tay đã đưa vào bên trong quần áo của nàng đánh úp tới nơi mềm mại của nàng.

Phi nàng là khái. Trương Vân Nguyệt chỉ cảm thấy cả người nóng lên, "Hoàng thượng, thiếp đang mang thai đâu ~" thanh âm này, mềm mại đáng yêu phải hay không, biến đổi bất ngờ phải hay không.

"Ha ha, ái phi không thích sao?" Cúi đầu hôn vào trên cổ của Trương Vân Nguyệt, xúc cảm mềm mại khiến thân thể nhạy cảm của Trương Vân Nguyệt run lên. "Yên tâm, trăm sẽ không thương tổn đến đứa bé."

Đêm từ từ, đêm xuân khô ngắn. Nền đỏ màn trướng, bị sóng hồng lật đổ.

Sáng ngày thứ hai, Triệu Khải Hâm sớm một chút rời đi, Trương Vân Nguyệt ngủ thẳng mười giờ mới dậy, đợi đến Trương Vân Nguyệt sau khi tỉnh lại liền nghe thấy Lý Ma Ma vào nói Hiền phi được ban cho phong hào. Nhả Hiền phi.

"Vây thì tốt." Trương Vân Nguyệt nghe Hiền phi cũng được ban cho phong hào lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Hiền phi cùng nàng cũng không một dạng, bối cảnh Hiền phi rất thâm hậu, nhà mẹ đẻ sau lưng nàng mặc dù không thể cùng Hàn gia chống lại, nhưng là gia tộc liên hiệp kết thân cùng Hàn gia đối kháng vẫn là có thể.

Mặc dù Trương Vân Nguyệt có nghi ngờ, nhưng là rất dễ nhận thấy Quý Phi cùng Hiền phi chờ phi tử trong mắt, giết chết nàng còn là việc rất đơn giản, hơn nữa Trương Vân Nguyệt rất tin tưởng họ bây giờ đã đang hành động, không thấy Cúc Hoa xảy ra vấn đề sao?

"Nương nương, tại sao muốn đem chúng nô tì điểu đi? Chúng nô tì làm không tốt sao?" Cúc Hoa không dám tin về mặt của Trương Vân Nguyệt, hoàn toàn không hiểu chủ tử nhà mình tại sao muốn đem lấy ba người mình điểu đi.

"Các người không phát hiện chính các người rất khác thường sao? Người hiện tại đã không thích hợp ở lại bên cạnh ta rồi, ta không phải muốn đem các người điểu đi, mà là để cho các người đi cho thái y trị liệu." Trương Vân Nguyệt nghiêm túc nhìn ba người Cúc Hoa nói, ba người Cúc Hoa là cung nữ bên cạnh nàng có thể diện, nếu như nói nàng biểu hiện quá vô tình, chỉ sợ về sau những tiểu cung nữ khác đối với nàng cũng sẽ không có trung thành.

Chỉ là nàng lời này cũng không phải là gạt người, nàng nói là lời nói thật, Cúc Hoa ba người nếu như không gặp chuyện không may, đối với nàng mà nói vẫn là rất không tồi, lúc hầu hạ nàng cũng tương đối tì mĩ, nàng cũng thích dùng ba người bọn họ, chỉ là hiện tại không có biện pháp.

Cúc Hoa ba người lập tức sững sờ ở tại chỗ, chỉ ngây ngốc nhìn Trương Vân Nguyệt, ba người này về sự tình nào đó đầu óc có chút không rõ ràng lắm, nhưng phải nói họ không nghi ngờ đó cũng là chuyện không thể nào, chỉ là hoài nghi cũng không khác sâu, nhưng hôm nay bị Trương Vân Nguyệt điểm ra tới, họ cũng liền yên tĩnh lại.

"Đều là nô tỳ vô dụng, thiếu chút nữa hại chủ tử." Cúc Hoa quỳ trên mặt đất nói, bởi vì Trương Vân Nguyệt cứu nàng mới đi theo Trương Vân Nguyệt, trong lòng đối với Trương Vân Nguyệt là tốt, trung thành là có, coi như Trương Vân Nguyệt không phải đặt ở vị thứ nhất, cũng không phải là tùy tùy tiện tiện người nào có thể thể thân.

Trước bởi vì một Tiểu Nội thị còn đối với Trương Vân Nguyệt nói ra cái loại lời nói đó, chính nàng cũng là cảm giác mình không đúng, nhưng há mồm nói lại cùng trong lòng nàng nghĩ không giống nhau, loại cảm giác đó rất quái dị, mỗi lần nàng cảm thấy có vấn đề không nên nói như vậy, luôn có một âm thanh nói cho nàng biết, chỉ có nói như vậy mới đúng.

"Chủ tử, nô tỳ có lỗi." Cúc Hoa cảm giác mình nên đem cảm nhận này nói cho chủ tử của mình.

Trương Vân Nguyệt gật đầu cho Cúc Hoa nói, thái độ của Cúc Hoa hình như là bộ dạng đau lòng, khiến Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất quái dị, "Chủ tử, nô tỳ nói đúng lắm, cái Tiểu Nội thị đó. Chủ tử, nô tỳ muốn nói là, mới vừa rồi kia không phải nô tỳ muốn nói. Nô tỳ. Nô tỳ cảm giác mỗi lần có lỗi muốn nói ra, đều sẽ biến thành những lời khác, thân thể. Thường không bị không chế." Cúc Hoa mỗi lần dừng lại, thái độ luôn là rất vụn vặt, lúc dừng lại cũng tương đối dài, một ít lời nói phải mất hơn năm phút, thậm chí đến nửa giờ, lần cuối cùng kia, dừng nửa giờ dừng lại, mà đang lúc nói chuyện tốc độ lại nhanh vô cùng.

"Lý Ma Ma đây là?" Trương Vân Nguyệt tròn tròn mắt, bị không chế? Không chế hành động thân thể người khác? Cõi đời này tại sao có thể có loại chuyện như vậy?

"Chủ tử, họ bị hạ cổ rồi." Lý Ma Ma nhìn Cúc Hoa nhỏ giọng ở bên tai Trương Vân Nguyệt nói.

Chỉ là Cúc Hoa trước làm thế nào không nói ra ngoài?

"Có thể hay không trước không ngờ phương diện này?" Trương Vân Nguyệt không khỏi hỏi.

Có thể, Cúc Hoa xảy ra vấn đề là ở lúc xảy ra chuyện của Tiểu Nội thị đó, cái khác thời điểm khác đều là rất bình thường.

"Đem ba người các nàng giao cho hoàng thượng, cho hoàng thượng giải quyết." Trương Vân Nguyệt đối với cổ trùng loại này truyền thuyết là thật tâm kiêng kỵ, trong những tiểu thuyết kia luôn có rất nhiều cổ trùng, sau đó các loại bị cổ trùng còn hoàn trả người.

Nếu quả thật cổ trùng có thể tùy ý thấy được lời nói, cái hoàng cung này thật có thể vô cùng nguy hiểm.

"Nương nương chớ suy nghĩ quá nhiều, loại cổ trùng này không phải bình thường người thì đều có, lần này người này lần thứ nhất dùng ba con cổ trùng ở trên thân ba người Cúc Hoa, tuyệt đối là hiếm thấy." Lý Ma Ma trong lòng may mắn, nếu như không phải là bởi vì Cúc Hoa ba người làm việc để cho đám người mình hoài nghi, từ đó quyết định đưa người đi, chỉ sợ đến lúc đó, những người đó động thủ, bọn họ cũng không phát giác được.

Nghĩ tới đây Lý Ma Ma ở bên trong lòng nghi ngờ lại lên, đã cổ trùng có thể khống chế người, tại sao không để cho ba người này hạ độc hại Trương Vân Nguyệt đây? Ngược lại trợ giúp cái đó Tiểu Nội thị, chuyện này quá không hợp lý rồi.

Lý Ma Ma nhỏ giọng đem lấy nghi vấn của chính mình nói ra khỏi miệng, sau lưng Trương Vân Nguyệt rí ra một tầng mồ hôi, nếu là người kia trực tiếp khiến ba người hạ độc vào thức ăn của mình và đứa bé, vậy mình và đứa bé còn có cơ hội phản ứng sao?

"Ma ma, chuyện lần này nhất định phải làm cho hoàng thượng tra ra người này." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói, trong thanh âm chính nàng cũng không có phát hiện sự tàn nhẫn, như vậy nhiệm vụ ở lại trong hoàng cung nguy hiểm này, tin tưởng hoàng thượng cũng sẽ không nghi.

Chuyện quả thật như Trương Vân Nguyệt suy nghĩ, Triệu Khải Hàm nghe Vĩnh Ninh cung bên này bẩm báo tin tức, sau hạ lệnh ám vệ tăng cường đối với hoàng cung giám thị, hẳn nhất định phải tra ra người hạ độc là ai.

Ở trong Phụng Minh cung, hoàng hậu nghe người thủ hạ bẩm báo, nghe họ nói Vĩnh Ninh cung bên kia đưa đi ba cung nữ của Thuận sung viện, nhúu nhúu này.

"Đại cung nữ cùng hai nhị đẳng cung nữ?" Đây chính là ba cung nữ bên cạnh Trương Vân Nguyệt đặc ý nhất, thế nào một lần đều đưa đi?

"Đúng vậy, tin tức bên kia truyền đến rất mơ hồ, chỉ là hình như là ba người cung nữ kia, Thuận sung viện đang tìm thái y cho ba người chẩn bệnh."

"Ta hiểu biết rõ rồi, người đi xuống." Hoa Lăng Duyệt nghĩ tới chuyện bên Vĩnh Ninh cung, vẻ mặt lóe lên không hiểu.

Ngọc quý phi cùng nhĩ Hiền phi hai người cũng đồng thời nghe nói chuyện Vĩnh Ninh cung, sắc mặt hai người đều vô cùng phức tạp.

"Nương nương, chúng ta còn phải tiếp tục sao?"

"Tiếp tục, ta không muốn tương lai đối với nàng quỳ xuống." Tôn Phi Phi lạnh lùng nói xong, ánh mắt sáng lạnh lấp lánh, cả người lộ ra hơi thở tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

"Nhưng mà."

"Nhưng mà cái gì? Một đám ngu xuẩn? Muốn bị thay người phải không? Sao trong lúc này mà thủ hạ của ta cũng chỉ có những người như vậy thôi hả?" Tôn Phi Phi nói xong hoàn toàn không cảm thấy câu nói của mình có vấn đề gì.

"Dạ, nô tỳ đi an bài ngay."

Tôn Phi Phi nhìn bóng lưng người rời đi, bĩu môi, cảm thấy không vừa ý lắm đối với những người này, nhưng cũng biết hiện tại hoàng thượng đang rất để ý xem xét nguyên nhân chuyện xảy ra ở Vĩnh Ninh cung, người trong tay của nàng ta muốn đi vào Vĩnh Ninh cung cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Người đâu."

"Nương nương."

“Bên nữ nhân Hàn Ngọc Cầm kia có động tĩnh gì chưa?”

“Đạ Quý Phi bên kia rất yên tĩnh.”

Trong Hoa vũ cung

“Chủ nhân, người của Hiền phi mới vừa rồi lại đi dò hỏi chuyện trong Hoa Vũ cung.”

“Ừ, cứ để cho những người đó tìm hiểu, chớ để ý. Đi chuẩn bị xong thuốc màu Bồn cung muốn về tranh.” Hàn Ngọc Cầm mặt nở nụ cười nói.

“Chủ tử trong rất vui mừng?”

“Thế nào? Chẳng lẽ chỉ có lúc vui mừng bồn cung mới có thể vẽ tranh hay sao?”

“Đĩ nhiên là lúc nào chủ nhân cũng có thể vẽ tranh ạ, chỉ là nô tỳ cảm thấy hôm nay chủ nhân thật rất vui vẻ, nụ cười trên mặt trông cũng thật đẹp.” Nhạc Phạm nghiêm túc nói với chủ nhân nhà mình.

“Cái con nha đầu này miệng thật là ngọt, Nhạc Tịnh cho nàng ta tiền thưởng.” Hàn Ngọc Cầm cười nói, nàng ta tất nhiên là vui vẻ.

Bên trong Vinh Ninh cung Trương Vân Nguyệt bị chuyện trúng cổ trùng làm cho kính sợ khiến cho lòng nàng rất khẩn trương, nhưng cái vật cổ trùng này ở kiếp trước cũng chỉ là đồ trong truyền thuyết, thậm chí hành động này nhiều lúc còn bị xem là một loại mê tín nữa, nhưng ai mà biết được khi đối lại là một thời không khác thì lại trở thành sự thật chứ, điều này làm cho Trương Vân Nguyệt thật sự có chút khó để có thể tiếp nhận được, nếu có người nói đến chuyện nội cung, nàng còn có thể tiếp nhận, vì sao ư? Vì nàng không cần lo phải tiếp xúc với nó!

Mặc dù bên cạnh có ám vệ gì đó, thế nhưng không phải dùng để bảo vệ nàng sao? Hơn nữa cái nội cung gì đó, nếu có lúc người nào đó muốn dùng để đối phó với nàng thì nàng có thể ứng biến lại được, còn cái vật cổ trùng này nếu có người dùng để đối phó nàng..., nàng căn bản không thể phòng ngừa hay ứng phó được, có khi nào không biết cái gì mà bị trúng một chiêu hay không?

“Nương nương, hiện tại người đã được đưa đi, ngài có muốn tìm cung nữ mới đưa tới không?” Lý Ma Ma tìm được Trương Vân Nguyệt thì hỏi. Chuyện lần này so với những chuyện hạ độc trước kia nghiêm trọng hơn nhiều.

Hạ độc gì đó thì họ còn có thể phòng bị, nhưng còn cổ trùng này, mấy thứ đó Lý Ma Ma một chút nghiên cứu cũng không có?

“Chuyện này, ma ma. Chúng ta cũng không biết cổ trùng này làm thế nào mà xâm nhập được vào trong cơ thể của ba người các nàng, vậy chúng ta có thể làm gì được đây? Nhất định phải tìm một người đối với cổ trùng có chút nghiên cứu, nếu không chỉ sợ chúng ta chỉ có thể bị động mà đánh trả thôi.” Trương Vân Nguyệt cau mày, cổ trùng này nhất định phải có một người chuyên nghiệp tới đây xử lý mới được, nếu không nàng hoài nghi trong hoàng cung này chắc chắn không còn có chỗ an toàn rồi.

“Hoàng thượng sẽ phái phái người tới.” Lý Ma Ma cảm thấy Triệu Khải Hâm sẽ không để cho chuyện như vậy tiếp tục phát sinh, vốn dĩ nếu như chỉ là một chút tính toán nhỏ, rất có thể Triệu Khải Hâm sẽ giống như lúc Trương Vân Nguyệt chưa mang thai để cho nàng chính mình tự đi xử lý, nhưng Trương Vân Nguyệt đang mang thai do đó Triệu Khải Hâm sẽ không để cho những thứ đó đến gần nàng, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà trách phạt nữ nhân hậu cung.

Có lẽ Triệu Khải Hâm cũng nắm rất rõ ràng, nữ nhân hậu cung đều là những người như vậy, chỉ cần một ngày hấn vẫn còn không muốn đem tất cả nữ nhân hậu cung đều triệt tiêu hết, thì những chuyện tranh đấu này vẫn là không thể tránh khỏi, vậy thay vì nghĩ tới chuyện giết sạch này, không bằng Trương Vân Nguyệt khiến mình phải trưởng thành lên.

“Chỉ có thể đợi hoàng thượng phái người.” Trương Vân Nguyệt bắt đầu dĩ, nàng phát hiện ở trong hậu cung này thật sự là một chút khả năng nàng cũng không có.

Quả nhiên sau giữa trưa, Triệu Khải Hâm liền phái tới một cung nữ, vị cung nữ này rất là xinh đẹp. Trương Vân Nguyệt nhìn thấy vị cung nữ mới đến kia trong nháy mắt trong đầu chỉ nghĩ tới một từ yêu nữ, không phải là lời mắng người, nhưng mà nữ nhân này lại cực kỳ xinh đẹp rất mê hoặc lòng người, chỉ có từ yêu nữ này mới có thể một xứng với nàng ta.

“Trong khoảng thời gian sắp tới nàng ta sẽ ở bên cạnh nàng.” Triệu Khải Hâm chỉ vào cái cung nữ kia nói.

“Về sau Thuần chiêu nghi nương nương có thể gọi tại hạ là Yêu Yêu.” Yêu Yêu cười nói với Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nhìn Triệu Khải Hâm một cái, “Nàng cứ gọi nàng ta như vậy đi, Lục Yêu là tên của nàng ta, về sau nàng ta chính là đại cung nữ bên cạnh nàng.”

“Vậy bên Hoàng thượng phải làm thế nào?” Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghĩ đến chuyện nếu người kia đem cổ trùng trên người của Triệu Khải Hâm thì làm thế nào?

“Ái phi không cần lo lắng, bên cạnh trẫm tất nhiên cũng đã có phòng bị.” Triệu Khải Hâm cười nói, hành vi quan tâm của Trương Vân Nguyệt đối với mình bày tỏ rất hài lòng.

“Thuần chiêu nghi nương nương sợ lo lắng của ngài rất dư thừa a, bên cạnh hoàng thượng tại sao không có người được chứ? Nếu thật bên cạnh hoàng thượng không có ai giải cổ, bản cô nương cũng sẽ không tới bên cạnh người mà là sống ở bên cạnh hoàng thượng rồi.” Lục Yêu rất là khinh thường nhìn Trương Vân Nguyệt, mắt có một chút ghen tỵ.

Trương Vân Nguyệt nhướn mày, để cho một người ghen tỵ với nàng đến bảo vệ nàng sao? Vậy thật sự có thể bảo vệ tốt cho mình sao? Sẽ không thừa dịp rồi lợi dụng chức vụ trực tiếp gây rắc rối cho nàng chứ?” Trong lòng Trương Vân Nguyệt rất hoài nghi!

“Hoàng thượng, thân thiếp thấy là Lục Yêu cô nương hình như cũng không muốn làm cung nữ hầu hạ bên người, có thể đổi lại được không? Coi như năng lực không mạnh bằng Lục Yêu cô nương cũng không sao.” Trương Vân Nguyệt trực tiếp nói ngay trước mặt Lục Yêu, Triệu Khải Hâm cũng không phải đồ dân, tất nhiên cũng nhìn thấy nét mặt mới vừa rồi của Lục Yêu.

“Lục Yêu, trăm tin tưởng người sẽ bảo vệ thật cẩn thận ái phi cùng hoàng nhi. Nếu Trương thị mẹ con ba người xảy ra chuyện gì, trăm tin tưởng Sư huynh người nhất định sẽ rất vui mừng thay trăm ra tay.” Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói.

Thân thể Lục Yêu cứng đờ, vẻ mặt hoảng sợ, “Nô tỳ nhất định bảo vệ tốt Thuần chiêu nghi nương nương cùng nhị hoàng tử.”

Trương Vân Nguyệt nhú nhú mày còn chưa muốn để Lục Yêu lưu lại, nhưng mà bộ dạng Triệu Khải Hâm rất kiên định khiến Trương Vân Nguyệt chỉ có thể đồng ý.

“Người có thể đi xuống.” Triệu Khải Hâm phát tay lệnh cho Lục Yêu đi xuống, nhưng hình như Lục Yêu lại muốn nói cái gì cũng không đi xuống. “Hoàng thượng người để cho thân tới bảo vệ Thuần chiêu nghi, Thuần chiêu nghi lại cách tầm mắt của thân quá xa làm sao bảo vệ được ạ?”

“Ta muốn trọng điểm là người phải bảo vệ hoàng nhi.” Trương Vân Nguyệt trước lúc Triệu Khải Hâm mở miệng đã nói.

Không sai tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hữu mỗi ngày đều phải đi học, hần mới là người cần phải bảo vệ nhất.

“Người lui.” Triệu Khải Hâm phát tay một cái thể hiện, người có thể đi ra ngoài. Trong lòng hần rất không kiên nhẫn, trước kia tại sao lại không nhận ra Lục Yêu này lại không hiểu quy củ như vậy chứ? Ghen tỵ? Có cái gì để mà ghen tỵ chứ? Trương Vân Nguyệt cùng nàng ta vốn cũng không phải là người của cùng một thế giới, một là nữ nhân của hần một là thuộc hạ của hần, có thể ghen tỵ sao?

Nhưng cho tới tận bây giờ Triệu Khải Hâm cũng chưa bao giờ muốn khiến Lục Yêu trở thành nữ nhân của hần, Lục Yêu đáng đáp rất tốt, vóc người cũng rất được, nhưng năng lực của nàng ta cũng rất tốt, Triệu Khải Hâm thật sự không muốn để cho nàng ta bị vây ở hậu cung bị bao quanh bởi bốn bức tường, huống chi Triệu Khải Hâm cũng không muốn một ngày nào đó mình thức dậy lại phát hiện mình bị người ta bỏ thuốc không chế.

“Nô tỳ cáo lui.” Lục Yêu lui ra ngoài.

“Sư muội, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm người nên hiểu rõ, Hoàng đế chưa từng nghĩ tới chuyện biến người trở thành nữ nhân của hần, người cũng chỉ có thể là nữ nhân của ta.” Một người nam nhân cả người mặc áo đen từ góc tối đi ra, đứng ở bên người Lục Yêu âm trầm nói.

“Phi? Ai muốn làm nữ nhân của người?” Lục Yêu tức giận nhìn người nam nhân kia, trong lòng không hề muốn cuộc sống sau này của mình lại bị cột chung một chỗ cùng cái tên nam nhân âm trầm này.

“Ta chỉ muốn nói cho người biết một tiếng, mà không phải hỏi người.” Nam nhân nói xong lại lần nữa ẩn vào trong bóng tối.

Trương Vân Nguyệt thấy Lục Yêu rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. “Hoàng thượng, nàng thật sẽ làm được sao?”

“Không cần lo lắng, nàng ta sẽ làm được.” Triệu Khải Hâm nói rất khẳng định. Hần hiểu rõ con người Lục Yêu, nàng ta có lẽ sẽ ghen tỵ, nhưng nàng ta sẽ không làm trái lệnh, bởi vì Lục Yêu là ám vệ.

Dĩ nhiên loại ám vệ này không phải là của hoàng tộc, nếu không cũng sẽ không có chuyện để lại cho Triệu Khải Hâm, ám vệ này là người nhà mẹ đẻ Thái hậu bồi dưỡng, nhà mẹ Thái hậu cũng là một gia tộc cường đại, những ám vệ này chính là bọn họ bồi dưỡng dựng lên để cho Triệu Khải Hâm dùng.

Trương Vân Nguyệt mặc dù không hiểu rõ ràng tại sao Triệu Khải Hâm lại chắc chắn như thế, nhưng nếu Triệu Khải Hâm nói như vậy, nàng cũng liền tin.

Bởi vì có sự bảo vệ của Lục Yêu, trong thời gian kế tiếp cũng không còn có bàn tay của người nào vươn đến bên trong Vĩnh Ninh cung nữa, rất nhanh đến tháng mười hai.

“Chủ tử rất nhanh sẽ bước sang năm mới rồi, bụng ngài to lên rất nhiều.” Tâm Nguyệt nhìn cái bụng to của Trương Vân Nguyệt nói.

“Mẫu thân, bảo bảo đã về.” Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm từ ngoài cửa đi vào, trên người áo choàng da lông trắng như tuyết nổi bật làm hần trắng nõn nà khả ái không thôi, Trương Vân Nguyệt mỗi lần nhìn thấy trang phục như vậy của nhi tử liền không nhịn được tiến lên ôm người vào trong ngực hưng hăng hôn một phen.

“Mẫu thân, bảo bảo mặt lại bị người đè ép rồi.” Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đứng lảng lảng chịu đựng để cho mẫu thân vô lương nhà hần chà đạp, trong lòng thờ dài, mẫu thân thật là thật là trẻ con, ai, về sau sau khi đệ đệ ra ngoài ta nhất định phải dạy dỗ thật tốt, không thể để cho hần bộ dạng ngây thơ giống y như mẫu thân.

“Không đâu, khuôn mặt bảo bảo nhỏ nhắn mũm mĩm, tuyệt đối sẽ không đẹp.” Trương Vân Nguyệt cười ha hả nói, cho người ôm con trai đứng lên đưa qua phòng bên cạnh.

“Nhi tử, cùng mẫu thân nói chuyện một chút, hôm nay lão sư của con có khen con hay không?”

“Không có.”

“Hoàng thượng giá lâm.”

“Hoàng thượng? Trời lạnh như thế này tại sao ngài lại tới đây?” Trương Vân Nguyệt kinh ngạc nhìn Triệu Khải Hâm từ ngoài cửa tiến vào, ngoài trời tuyết vẫn còn đang rơi rất dày.

“Thế nào? Không hoan nghênh lắm?” Triệu Khải Hâm nhướn mày nhìn Trương Vân Nguyệt.

Không biết vì sao thế nhưng từ trong hai câu ngắn ngủn này Trương Vân Nguyệt nghe được tâm tình uất ức của người nào đó, cảm giác thật quý dị nha.

“Không có không có? Tại thân thiếp thấy bên ngoài tuyết vẫn còn đang rơi, trên đường lại rất trơn trượt. Hôn nữa rất lạnh.” Trương Vân Nguyệt nghiêm túc nói, thời tiết bên ngoài thật lòng không được tốt lắm, năm nay từ khi vào đông tới nay đã rơi rất nhiều tuyết rồi.

“Trẫm cũng chỉ là muốn đến chỗ nàng để thả lỏng một chút, nơi này của ái phi là chỗ duy nhất có thể để cho trẫm buông lỏng.” Triệu Khải Hâm bắt đầu dĩ nhiên.

Bắt đầu mùa đông tới nay liên tiếp có bão tuyết khiến rất nhiều nơi xảy ra tuyết tai (tai họa do tuyết), hiện tại trên bàn tấu chương phần nhiều đều là các tấu chương có liên quan đến tuyết tai, hắn muốn các đại thần phải nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng từng người một ai cũng chỉ biết vì ích lợi của mình mà suy nghĩ, đâu có bao nhiêu người vì lẽ dân bách tính mà nghĩ chứ, cũng bởi vì quốc khố không nhiều mà hữu tâm vô lực.

“Chuyện tuyết tai không có cách nào giải quyết sao? Nhiều quan viên như vậy mà đều không nghĩ ra được biện pháp?” Trương Vân Nguyệt rất kinh ngạc, nàng cũng không cảm thấy những triều thần kia lại sẽ dốt như vậy, hơn nữa Trương Vân Nguyệt lại hiểu rõ rất đầu óc của người ở trước mắt này, không ngờ hắn cũng sẽ không nghĩ ra được biện pháp nào.

“Haizz, những cái khác đều rất dễ giải quyết, chỉ là chuyện cứu tế tuyết tai, lại không có tiền.” Vấn đề chuyện như thế này cũng sẽ không đến tình huống như hiện tại, nhưng trước kia chiến sự ở biên cương lại dùng tiền bạc tồn trữ trong quốc khố quá độ, hiện tại cứu tế không có tiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114

Trương Vân Nguyệt sững sờ, không có tiền? Quyên tiền! Đây là chuyện mọi người hiện đại đều biết. Chỉ là hiển nhiên người cổ đại còn không biết đến việc quyên tiền.

“Hoàng thượng, không phải ngài nói những đại tộc thế gia kia rất thích kết thân sao?” Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi.

“Hả?” Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt một cái, không hiểu được nàng thế nào đột nhiên hỏi cái vấn đề này, nhưng mà vẫn nói: “Kết thân dĩ nhiên là vì tương lai đến khi lên tiếng sẽ có người tương trợ, kết thân đối với hai gia tộc mà nói đều là chuyện tốt.”

“Hoàng thượng, ngài nói xem nếu một chỗ xảy ra tai nạn mà cả nước cũng hỗ trợ, thì làm sao còn có thể thiếu tiền? Quốc khố không có tiền không phải có thể tìm người giúp một tay sao? Thân thiếp tiền không nhiều lắm, nhưng là lúc hoàng thượng phong tước vị cũng đã ban thưởng không ít châu báu, thân thiếp nguyện ý đem những thứ châu báu đó ra quyên góp cho hoàng thượng, đổi ra thành bạc mang đi giúp nạn thiên tai.” Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm nói.

Triệu Khải Hâm đầu óc rất thông minh, mặc dù lúc đầu có chút khó hiểu, một lát sau liền hiểu ý tứ của Trương Vân Nguyệt.

Khiến cho phi tử hậu cung đi đầu quyên tiền, sau đó cũng khiến cho các đại thần trong triều cũng quyên tiền, chỉ là phải làm sao mới có thể làm cho mọi người cam tâm tình nguyện quyên tiền đây? Tiền nhiều nhất thiên hạ chính là thương nhân, phải như thế nào mới có thể làm cho thương nhân tự động bỏ tiền ra?

Triệu Khải Hâm bắt đầu nghĩ, thứ người đời để ý nhất chính là tiền và quyền, đã có tiền, có quyền thì sẽ muốn cái gì nữa?

Quyên hán tự nhiên không thể tùy ý cho những thương nhân kia, nhưng là danh, cái này còn không phải quá đơn giản sao?

"Ái phi thật là bảo bối của trẫm." Triệu Khải Hâm nghĩ đến phương pháp giải quyết vấn đề, lập tức liền vui mừng trở lại, kéo lấy Trương Văn Nguyệt hôn một cái, sau xoay người liền đi.

Trở lại cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm nhanh chóng triệu tập Tả Tướng và Hữu Tướng.

"Hoàng thượng."

"Hai vị ái khanh bình thân."

"Trẫm lần này tìm các ngươi tới là muốn nói một chút chuyện Tuyệt Tai. Lần Tuyệt Tai này là lần tuyệt tai lớn nhất mấy chục năm qua, năm nay bởi vì Thất tử quấy nhiễu biên cảnh của ta dẫn đến quốc khố trống rỗng, không có đủ tiền tài tới giải cứu nạn dân, cho nên trẫm suy nghĩ ra một biện pháp."

Tả Tướng và Hữu Tướng liếc nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu hoàng thượng của bọn họ nghĩ ra cái biện pháp gì.

"Ngày mai các ngươi liền dẫn đầu quyên tiền"

"Quyên tiền?" Hai vị tướng quốc không hiểu rõ rốt cuộc quyên tiền này là có ý gì.

"Quyên tiền chính là. Hai người các ngươi dẫn đầu, trẫm muốn kêu gọi người có tiền trong thiên hạ cũng tới quyên tiền, như vậy thì có tiền đi giúp nạn thiên tai rồi." Triệu Khải Hâm cười ha hả nói, hiển nhiên là rất hài lòng cái phương pháp này.

"Nhưng hoàng thượng người phải làm thế nào mới có thể quyên tiền?" Tả Tướng đại nhân rất lạnh lùng tĩnh lặng nhìn Triệu Khải Hâm, nếu hoàng thượng đã mở miệng đề cho bọn họ bỏ tiền, bọn họ tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng vấn đề là bọn họ xuất tiền thì những người khác cũng sẽ chịu bỏ tiền ra sao? Các đại thần trên triều đình quyên tiền là không có vấn đề, nhưng là những thương nhân cái gì đó kia thì thế nào?

Triệu Khải Hâm cười nói: "Trẫm đã viết xong thánh chỉ."

Nói xong Triệu Khải Hâm kêu Vương Kỳ đem thánh chỉ đã viết xong ra cho hai tướng quốc nhìn, kết quả sau khi hai tướng quốc xem xong thánh chỉ của Triệu Khải Hâm hậu, đồng thời đều không nhận được vỗ tay bảo hay.

Phương pháp của Triệu Khải Hâm thật sự là được, mỗi số lượng tiền bạc quyên nhất định thương nhân có thể lấy được một danh bậc sĩ tử.

Vào thời đại này thương nhân chính là kẻ ít được coi trọng nhất, Sĩ Nông Công Thương bốn chữ này ở cái thế giới này rất khác biệt. Thánh chỉ viết rằng con cháu thương nhân thời trong năm đời không thể tham gia khoa cử.

Mà thân của phận sĩ tử chính là bày tỏ có thể tham gia khoa cử rồi.

Một thân phận sĩ tử mà thôi thì không có ý nghĩa gì lớn, chỉ là người có thể tham gia khoa cử rồi, nhưng không có nghĩa là người có thể thi đỗ, có thể đỗ vào tới vòng thi Thượng Đô hay không còn phải xem bản lĩnh của người, hoàn toàn không cần lo lắng có người sẽ làm bại hoại được cả chính trị triều chánh.

Nhưng là cái danh bậc sĩ tử này lợi ích thực tế rất lớn, thương nhân trong năm đời không thể tham gia khoa cử, ngoài năm đời muốn tham gia phải là dưới tình huống không ai còn buôn bán nữa mới được tham gia khoa cử.

"Các ngươi đi làm đi."

"Nhưng hoàng thượng, nơi này chỉ viết người bình thường quyên tiền nhiều có phần thưởng, vậy những người bọn chúng thân quyên tiền nhiều chẳng lẽ sẽ không được thưởng sao?" Hữu Tướng rất uất ức nhìn Triệu Khải Hâm.

Khóe miệng Triệu Khải Hâm co quắp một chút, "Tự nhiên là có, ở chỗ này của thánh chỉ, chỉ là các ngươi trước hết không cần biết." Triệu Khải Hâm chỉ chỉ thánh chỉ đặt ở bên cạnh, cười ha hả nói.

Tả Hữu Tướng hai người lần nữa liếc nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu lời này của Triệu Khải Hâm là có ý gì.

Hôm sau, trên triều đình, Tả Tướng cùng Hữu Tướng hai người đồng thời đem tiền ra quyên, bảo là muốn vì thiên hạ làm chút chuyện nho nhỏ, dĩ nhiên hai người đều là hạng người biết ăn nói, lời nói dễ nghe này, có thể nói là khiến người trong thiên hạ kia nghe đều muốn nhiệt huyết sôi trào một phương.

Chủ yếu là các đại thần trên triều đình cũng tâm linh chấp chèn, một bộ dạng như lập tức muốn xuất ra tiền vậy, Triệu Khải Hâm ngồi ở vị trí đầu nhìn rất là hài lòng, quả nhiên kích động cái gì gì đó chính là nên đề kẻ sĩ đặc biệt đến làm mới hay.

Hai đạo thánh chỉ tuyên đọc xong, hai người Tả Hữu Tướng khóe miệng co quắp, nội dung hai đạo thánh chỉ vừa đứng ngược lại nhau, bách tính bình thường quyên tiền nhiều có thể lấy được một danh bậc sĩ tử, quan viên quyên tiền nhiều có thể lấy được một thời hạn thời gian buôn bán năm mươi năm.

Cái ban thưởng này thật lòng cũng không phải dùng tốt hay không tốt? Chỉ là cái hạn lúc này tùy thời có thể kéo dài, lúc nào muốn dùng đều có thể dùng.

Theo đúng ý tứ Triệu Khải Hâm nói thì là, người có thể bảo đảm con cháu người cũng không muốn đi thử một chút tư vị làm thương nhân sao? Thời gian năm mươi năm này cũng không có nói chỉ có thể một người sử dụng, bản thân người có thể dùng hai năm sau đó người khác dùng ba năm rồi lại tới người khác nữa dùng trong thời gian như vậy.

Hơn nữa việc làm quan lại không có bắt buộc phải chịu làm quan trong phạm vi năm đời, phải biết rằng nếu như có con cháu nhà quan nếu là buôn bán, như vậy thì bản thân hẳn cùng với con cháu hẳn, huynh đệ và con cháu huynh đệ của hẳn cũng không có cách nào thi cử làm quan nữa.

Thời này nếu nói có những gia tộc kia không sinh ra loại con cháu phản nghịch như vậy là điều không thể, hiện tại Triệu Khải Hâm làm như vậy chính là để cho những kẻ con cháu phản nghịch này có một cái cớ cho việc làm phản nghịch đó, đồng thời cũng cho trường bối gia tộc một biện pháp hạn chế những mầm mống phản nghịch này. .

Mặc dù phần lớn các đại thần đều cho rằng ban thưởng này cũng không có quá nhiều chỗ để dùng.

"Hoàng thượng thật là một chút thua thiệt cũng không có." Đây là tiếng lòng của các vị đại thần.

Động thái này vừa xuất hiện, dân gian dân chúng sôi trào, hơn nữa những thương nhân kia từng người từng người đều ra sức quyên tiền, thậm chí có người tăng gia bội sản cũng muốn quyên tiền, không vì cái gì khác bởi vì một chút cái danh bậc sĩ tử. Đối với những thương nhân kia mà nói, tiền có thể kiếm lại, nhưng là cái danh ngạch sĩ tử này cũng là không biết lúc nào mới lại có cơ hội có được. Hơn nữa cái danh ngạch sĩ tử này rốt cuộc muốn quyên bao nhiêu tiền mới có được cũng không có ai biết.

Ba ngày, chỉ dùng thời gian không tới ba ngày chỉ nguyên các đại thần quyên tiền cũng đã có gần năm vạn lượng bạc trắng, dùng nghĩ số tiền này quá ít, quốc khố thu thuế một năm thu vào là năm trăm triệu lượng bạc trắng, năm năm vạn lượng đã rất tốt.

Nhất là bây giờ những quan viên này cứ ba người thì có một là từ đệ nhà nghèo, trong nhà cũng chẳng có bao nhiêu tiền, trong 50 vạn lượng bạc trắng chỉ có hai ba ngàn là những từ đệ này quyên tiền, chỉ là ai cũng không thể trách bọn họ, những người này danh nghĩa đều là không có sản nghiệp, số tiền này đều chỉ là một ít bổng lộc bọn họ tích góp được.

Sau đó tới thời điểm Triệu Khải Hâm cho ban thưởng, thì từ đệ hàn môn lấy được nhiều nhất, dùng cách nói của Triệu Khải Hâm lại chính là, ban thưởng này thứ nhất là nhìn số lượng bạc, thứ hai nhìn vào chính là số tiền quyên được so với tỷ lệ gia sản.

Những thứ quan viên Hàn Môn này cơ hồ là đã đem toàn bộ gia sản cũng quyên góp, cái người làm hoàng đế như hắn tự nhiên muốn cho bọn họ khích lệ.

Đối với lần này đại thần thế gia dĩ nhiên là sẽ không đi phản đối, cái ban thưởng này không có gì quan trọng, cũng coi như là cho những thứ đệ từ hàn môn này nhiều một chút thu đoạn kiếm sống thôi.

Mà những nhà thương nhân quyên tiền, càng nhiều thêm khiến Triệu Khải Hâm chắc lưỡi hít hà, ít chính là ngàn lượng bạc, còn nhiều có tới cả trăm vạn lượng, nhưng so với cái đám quan viên kia đóng góp lại tất nhiên là nhiều hơn.

"Thương nhân quả nhiên có tiền." Triệu Khải Hâm ở bên trong Vĩnh Ninh cung cảm khái một câu.

Trương Vân Nguyệt cười, đây không phải là nói nhầm sao? Thu thuế cao nhất là nông dân, tiền nhiều nhất là thương nhân. Ở đây nói thu thuế cao chính là tỷ lệ thu thuế. Nông dân một năm bận rộn, có gần hai phần ba tiền đều là dùng để nộp thuế.

Chuyện Trương Vân Nguyệt đề nghị chính nàng quyên tiền Triệu Khải Hâm không có đồng ý, Triệu Khải Hâm cũng không muốn để cho nữ nhân tham dự vào, có thương nhân cùng đại thần quyên tiền cũng đã đủ rồi.

"Chuyện được giải quyết, thời điểm lễ mừng năm mới hoàng thượng có thể buông lỏng rồi." Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm, đoạn thời gian gần đây Triệu Khải Hâm mỗi ngày sau giữa trưa tất nhiên tới Vĩnh Ninh cung nghỉ ngơi một chút, mặc dù chưa bao giờ qua đêm, lại làm cho nữ nhân hậu cung oán khí ngất trời, cũng may hiện tại mùa đông Trương Vân Nguyệt không ra họ cũng không vào được, nếu không còn không phải sẽ bị phiền chết rồi hay sao?

Đêm 30 là cần ăn bữa cơm tất niên, hiện tại Trương Vân Nguyệt là Chiêu Nghi không thể ăn núp không ra được.

"THật may cơm tất niên làm vào buổi trưa, nếu là buổi tối chỉ sợ càng thêm gian nan." Lý Ma Ma bắt đầu dĩ nhiên cả vùng đất trắng xóa ngoài cửa sổ, buổi sáng lại có tuyết rơi rồi.

"Ma ma kêu người của mình cẩn thận chút, thời điểm đi trên đường phải thêm người ra phía trước dò đường." Trương Vân Nguyệt nhíu mày liễu, đối với con đường ngày tuyết này rất là lo lắng.

Trong tiểu thuyết nói rồi, ngày tuyết rơi, rất dễ dàng có tuyết nước làm đóng băng, sau đó chuyện người trượt chân, nàng tin tưởng nữ nhân hậu cung nhất định sẽ có động tác. .

"Ngài yên tâm, người dò đường lần này của là Vũ nội thị do hoàng thượng phái tới." Lý Ma Ma nói, cũng tương tự Triệu Khải Hâm rất sợ Trương Vân Nguyệt vào hôm nay gặp chuyện không may, đêm ba mươi xuất hiện chuyện máu tanh không tốt.

Chỉ là Trương Vân Nguyệt vẫn có rất nhiều sự phòng bị, ví dụ như bên trong kiệu trải thêm một lớp đệm hoa thật dày, bảo đảm coi như cổ kiệu lật, cũng không thể làm nàng bị thương.

Đối với lần này Lý Ma Ma gật đầu tỏ vẻ cái phương pháp này rất tốt, cho dù có Vũ nội thị dò đường, cái gì ngoài ý muốn cũng là rất có thể xảy ra.

Đoàn người Trương Vân Nguyệt rời khỏi Vĩnh Ninh cung, tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đã được Triệu Khải Hâm đón đi từ sớm, Triệu Khải Hâm cũng lo lắng Trương Vân Nguyệt bên này gặp chuyện không may, phải thân thủ trọng yếu của Vĩnh Ninh cung chăm sóc Trương Vân Nguyệt, chỉ sợ đến lúc đó lại chăm sóc không tốt đứa bé.

Trương Vân Nguyệt cũng cảm thấy đứa bé đi theo bên cạnh Triệu Khải Hâm càng tốt hơn một chút, bên cạnh hẳn an toàn nhiều hơn, nữ nhân hậu cung cũng sẽ không đi đối phó Triệu Khải Hâm! (không bao lâu sau Trương Vân Nguyệt liền phát hiện cái ý nghĩ này của mình thật quá sai)

Dọc theo đường đi mọi người có Vũ nội thị dò đường an nhiên đi, trên đường quả thật xuất hiện qua những khối băng, chỉ là bị Vũ nội thị cho xử lý xong. Vì thế mấy nội thị kiêu kiêu càng thêm cẩn thận, từng bước từng bước đều muốn đứng vững vàng rồi mới bước tiếp.

Chỉ là ngoài ý muốn được cho là ngoài ý muốn chính là vì nó xảy ra luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Đoàn người Trương Vân Nguyệt thẳng theo đường chính mà đi, mặt đất do Vũ nội thị (nội thị có võ công) dọn dẹp một phen cũng không có vấn đề gì, nhưng mà tại thời điểm đoàn người vượt qua chỗ ngọn núi giả, trên ngọn núi giả đột nhiên có rất nhiều hòn đá lăn xuống, những viên đá hình cầu này không phải cực kỳ lớn nhưng cũng là không nhỏ, nói cách khác sẽ không lập tức đè chết người, nhưng sẽ khiến người ta bị thương, những tảng đá này vốn đều là những hòn đá được sắp xếp để ngắm nhìn trên hòn giả sơn.

"Cẩn thận!" Lý Ma Ma nghe được một hồi lộc cộc hồ nghi nhìn về phía phát ra âm thanh, vừa nhìn một cái, thiếu chút nữa thì hồn cũng bị dọa sợ bay mất.

Những hòn đá rơi từ trên ngọn núi giả kia xuống tốc độ rất nhanh, hơn nữa ban đầu khi bố trí khoảng không gian này vì bắt chước dãy núi ở bên ngoài thật, nên liền là cả một dãy núi. Vào mùa xuân, hạ, thu trên núi giả còn trang trí đủ loại hoa cỏ cây cối đủ loại, nhìn từ xa thật sự giống như một dãy núi, nhìn gần cũng là một cảnh quan rực rỡ sắc màu.

Nhưng đến mùa đông như bây giờ bên trên hòn núi giả không hề bày biện trang trí hoa cỏ, là một dãy núi trụi lốc, chỉ là cũng rất có cảm quan giống như một rừng đá. Một nói vốn hàng ngày là để ngắm cảnh bỗng chốc trở thành một trấn nguy hiểm trùng trùng.

Nếu như đá trên ngọn núi giả chỉ có một chỗ bị lăn xuống, thì cũng không sao, kiêu kiêu đều là nội thị có võ công, bọn họ có võ công tự nhiên tốc độ chạy còn là rất nhanh. Hơn nữa con đường đã được dọn dẹp qua, không cần lo lắng tốc độ quá nhanh sẽ xuất hiện tình huống bất ngờ.

Nhưng bây giờ lại là không được, trước sau, phải trái đều là tảng đá, nếu không thì cũng là mặt hồ.

Những hòn đá kia đột nhiên rơi xuống, khiến cho đám nội thị kiêu kiêu bị dọa giật mình nhảy dựng lên, mặc dù lúc đặt cổ kiệu xuống đã tậ lực nhẹ nhàng, nhưng bởi vì có tảng đá nện vào cổ kiệu nên khiến cho cổ kiệu bị lắc lư.

"Kêu những nội thị có võ công mở đường kia quay lại, dùng công phu quyền cước đánh bật những tảng đá này đi, đừng để cho những tảng đá này lăn đến gần Thuần chiêu nghi!" lúc này Lục Yêu rốt cuộc biểu hiện ra tác dụng của mình, đồng thời cũng chứng minh câu nói kia của Triệu Khải Hâm nàng sẽ bảo vệ tốt cho Trương Vân Nguyệt.

Vào những lúc như thế này, người đã được luyện qua võ công như nàng đương nhiên bình tĩnh hơn những cung nữ không biết võ công rất nhiều, Lục Yêu nhanh chóng đứng ở bên cạnh kiệu của Trương Vân Nguyệt, mấy nội thị có võ công cũng lần lượt vây quanh ở bên người Trương Vân Nguyệt, những cung nữ cùng ma ma kia cũng đều xúm lại ở chung một chỗ.

"Hoàng thượng! Ngự Hoa Viên bên kia đã xảy ra chuyện!" Một nội thị từ bên ngoài vọt vào, lo lắng kêu lên.

"Xảy ra chuyện gì?" sắc mặt của Triệu Khải Hâm biến đổi, nhìn những phi tử chung quanh đã đến đông đủ, biết người gặp chuyện không may tất nhiên là Trương Vân Nguyệt, nhận thức này khiến Triệu Khải Hâm không có cách nào tỉnh táo lại.

"Phụ hoàng? Là bên mẫu phi gặp chuyện không may sao?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất thông minh, từ vẻ mặt của phụ hoàng liền biết đã xảy ra vấn đề mình không mong muốn nhất, khẩn trương hỏi, đồng thời theo bản năng mất quết một lượt khắp các gương mặt của nữ nhân chung quanh.

Nhưng quanh đây làm gì còn có phi tử nào về mặt không luyện tới cái trình độ hoàn hảo? Vào cái lúc nguy cấp như thế này làm sao có thể để cho một đứa bé như hắn nhìn ra?

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm tuổi còn nhỏ, nhưng hắn rất thông minh, từ thái độ thường ngày của người trong cung, còn có mấy thứ kiến thức Lão sư dạy kia, nho nhỏ như hắn cũng đã hiểu ra những nữ nhân trong hậu cung kia thời điểm đối diện hắn nụ cười trung ra đều là giả, mỗi một người họ đều

muốn hại hấn và mẫu phi hấn.

"Hoàng thượng." Hoa Lăng Duyệt nhìn bóng dáng Triệu Khải Hâm thật nhanh rồi đi, trên mặt biểu hiện tối tăm khó hiểu.

Về phần tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm lại được Vương Kỳ ôm đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm, Vương Kỳ thật sự không yên lòng lưu nhị hoàng tử ở nơi này, hấn là người rõ hơn ai hết sự tàn nhẫn của những nữ nhân này.

Ngự Hoa Viên bên này Trương Vân Nguyệt đang được người bảo vệ ở giữa, nàng ngồi ở bên trong kiệu nhìn chuyện xảy ra bên ngoài, cũng may những tảng đá này là tảng đá dùng để bố trí núi giả, mặc dù hình dáng khác nhau, nhưng hầu hết đều không quá lớn, đám nội thị biết võ cũng có thể đối phó được với những tảng đá riêng lẻ.

Nhìn một hồi, Trương Vân Nguyệt phát hiện những tảng đá kia vẫn không ngừng rơi xuống, điều này làm cho Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất là nghi hoặc, theo như tình trạng của ngọn núi, mỗi đỉnh núi nhiều lắm cũng chỉ bày biện được mấy khối đá, như vậy cả một dãy đồng thời lở xuống dĩ nhiên là kinh người, nhưng là chỉ cần cẩn thận ứng phó, dưới tình huống có những nội thị biết võ bảo vệ, nàng sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng hiện tại những tảng đá này lại vẫn không ngừng rơi xuống mọi người, rõ ràng không đúng!

"Những tảng đá kia thế nào vẫn rơi xuống? Các người đi lên xem một chút trên đỉnh núi giả có người hay không?"

"Vâng" võ nội thị rõ ràng cũng đã cảm thấy vấn đề có gì đó không đúng rồi, một người trong đó nhanh chóng bò lên núi giả, kết quả bò đến nửa đường lại bị người dùng tảng đá đập xuống, hơn nữa người phía dưới bởi vì đá không ngừng rơi xuống, trên đất cũng đều là tảng đá, nên cũng không thấy rõ bóng người trên núi giả.

Thời điểm Triệu Khải Hâm đến thấy chính là một màn nội thị kia từ trên núi giả rơi xuống, một màn này khiến sắc mặt của Triệu Khải Hâm lập tức tối sầm lại.

"Ám vệ đâu? Ám vệ đi đâu?" Sự tức giận lúc này của Triệu Khải Hâm dù là ai cũng không cách nào hiểu, hấn đã bố trí ám vệ bên người Trương Vân Nguyệt, ví dụ như Lục Yêu, nhưng tại sao hiện tại những ám vệ kia lại không có ra tay? Người trên núi giả là sao?

"Hoàng thượng, ám vệ bị chặn lại rồi." Người đáp lời chính là nam nhân đã ngăn cản Lục Yêu kia.

"Lục Ca, ta muốn biết đây là người nào làm." trong mắt Triệu Khải Hâm chợt lóe, ánh sáng lạnh lấp lánh, quanh thân sát khí cường thịnh, rất dễ nhận thấy chuyện lần này khiến Triệu Khải Hâm thật sự nổi giận rồi.

"Vâng" Lục ca đáp lời xong liền xoay người rồi đi, chỉ là Triệu Khải Hâm không nhìn thấy lúc hấn rồi đi, nhìn về phía Lục Yêu trong sân đang che chở Trương Vân Nguyệt ánh mắt ấy có bao nhiêu đặc biệt..

Ám vệ Triệu Khải Hâm đặt ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt không thể dùng, nhưng là ám vệ bên cạnh chính hấn vẫn là có thể dùng, những ám vệ này rất nhanh xông ra ngoài đem người trên núi giả lôi xuống.

Trên núi giả không có nhiều chỉ có duy nhất một người.

"Chỉ có một? Hàng đồng đá như vậy đều do một mình ả ta gây ra sao?" Triệu Khải Hâm nhíu mày không phải không tin mà là rất khó tin tưởng.

"Dùng cơ quan." Ám vệ trả lời khiến Triệu Khải Hâm chợt hiểu.

Người trên núi giả ngay sau khi bị người của hấn bắt được, Triệu Khải Hâm còn chưa có chuẩn bị thẩm vấn, kết quả người kia liền tự sát.

"Chết? Đây là từ sĩ?" Triệu Khải Hâm nhíu mày, lại là từ sĩ, đây là điều hấn không ngờ tới.

"Hậu cung này lại muốn không thanh bình rồi hả ? Vừa mới qua không đến một năm." Triệu Khải Hâm đối với hành động vừa gây ra của nữ nhân hậu cung bày tỏ rất không vui, bên ngoài bây giờ đang phải đối mặt với Tuyết tai, hấn mỗi ngày đều phải bận rộn chuyện Tuyết Tai, kết quả ngay cả cái đám người trong hậu cung này cũng từng kẻ một gây thêm chuyện phiền phức cho hấn.

Những tảng đá trên đất rất nhanh được các thị vệ mới chạy tới giải quyết xong, lòng Trương Vân Nguyệt vẫn còn sợ hãi đến bên cạnh Triệu Khải Hâm, lần này nếu không phải mang theo nhiều người, hiện tại đứa bé trong bụng của nàng chỉ sợ đã không giữ được.

"Sắc mặt rất không tốt, để thái y xem cho nàng?" Triệu Khải Hâm tiến lên đỡ Trương Vân Nguyệt trên mặt không che giấu được sự lo lắng.

"Tạ hoàng thượng, bảo bảo thế nào rồi?" Trương Vân Nguyệt có chút không tự nhiên tựa vào trên người của Triệu Khải Hâm, nàng thật vẫn bị giật mình, chân có chút mềm.

"Hả? Vương Kỳ không phải ôm đứa bé đi theo sau ta sao?" Triệu Khải Hâm nhíu mày, xoay người nhìn về phía sau, nhưng không có thấy Vương Kỳ, đây là. ?

"Hoàng thượng? Không phải là bảo bảo xảy ra chuyện gì chứ?" Trương Vân Nguyệt đầy khẩn trương, chân không mềm nhũn nữa, tâm cũng không hoảng hốt rồi, cả người vô cùng tỉnh táo hỏi.

Trong lòng Triệu Khải Hâm cũng lo lắng, mới vừa hấn khẩn trương tình huống bên này của Trương Vân Nguyệt, thời điểm trên đường đi rất nhanh, theo

lý thuyết coi như hần đi mau Vương Kỳ cũng không thể theo không kịp, huống chi hần đã đứng ở chỗ này được một lúc rồi

"Quay lại nhìn một chút xem." Triệu Khải Hâm có chút rầu rĩ nhìn Trương Vân Nguyệt bên cạnh một cái, nhìn đáng vẻ tình tảo của nàng, cũng biết nàng bởi vì lo lắng cho đứa bé tất cả tâm tình khẩn trương cũng đã bị ép xuống.

Hai người Trương Vân Nguyệt và Triệu Khải Hâm đi rất nhanh.

Thời điểm hai người Triệu Khải Hâm và Trương Vân Nguyệt gặp được tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm và Vương Kỳ, thì là lúc hai người đó đang cầm đầu chạy trên đường.

"Trên đường các người gặp phải chuyện gì?" Trương Vân Nguyệt thấy đứa con nhà mình không có việc gì thì thở phào nhẹ nhõm.

"Gặp phải đại hoàng huynh." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm khẩn trương nhìn chằm chằm bụng mẫu thân mình, phát hiện đệ đệ trong bụng mẫu thân mình vẫn thật tốt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Khải Hâm gật đầu, đỡ Trương Vân Nguyệt đi cung Thái Cực, mời thái y tới bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt.

"Thuần chiêu nghi có chút bị kinh sợ, chỉ là cũng không cần dùng thuốc dưỡng thai." Đặng thái y sau khi bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt xong thở phào nhẹ nhõm nói.

Triệu Khải Hâm lúc này mới yên tâm lại, cũng may người không có việc gì, đứa bé cũng không có chuyện.

"Đợi lát nữa trăm cho người đưa ái phi trở về" Triệu Khải Hâm suy nghĩ một chút, hần cảm thấy Trương Vân Nguyệt vẫn là không nên lưu lại ở bên này quá lâu, thời gian càng dài những người đó càng có nhiều thời gian, họ rất có thể ở nơi này trong thời gian ngắn bố trí tốt một sát chiêu khác

Trương Vân Nguyệt có chút khó xử nhìn Triệu Khải Hâm, "Hoàng thượng, hôm nay là yến tiệc tất niên."

"Không cần lo lắng, trăm sẽ nói với bọn họ." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, trong khoảng thời gian tới hần quyết định không để cho Trương Vân Nguyệt tham gia các loại cung yến nữa, lần đầu tiên ra ngoài này liền đã bị người mưu hại rồi, về sau chỉ sợ cũng sẽ không thể buông lỏng.

Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm nói như vậy tự nhiên không có đạo lý gì đi cự tuyệt, cung yến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều người, ai biết trong cung yến liệu có xảy ra chuyện gì không tốt hay không?

Triệu Khải Hâm quay lại yên tiệc, nói cho đám người Hoa Lăng Duyệt biết Trương Vân Nguyệt không tới.

"Hoàng thượng, Trương muội muội như thế nào? Thân thể khó chịu sao? Bào thai trong bụng như thế nào? Có thể hay không bởi vì chuyện lần này sẽ ảnh hưởng không tốt tới bào thai? Trước kia thân thể Trương muội muội không phải rất tốt sao? Ai, hoàng thượng cần phải ban thưởng nhiều đồ cho Trương muội muội bồi bổ." Hoa Lăng Duyệt lo lắng nhìn Triệu Khải Hâm hỏi.

Triệu Khải Hâm quay đầu nhìn vị hoàng hậu này của mình, hần bây giờ đã xác định vị hoàng hậu này đã không phải là trước vị hoàng hậu kia rồi, vị hoàng hậu trước kia mặc dù cũng sẽ tính toán, nhưng là cho tới nay không có tính toán ở trước mặt của hần. Nhưng là bây giờ vị hoàng hậu này cũng đã bắt đầu học được như các phi tử khác ở trước mặt hần giả bộ.

Lời kia nghe chính là lo lắng cho thân thể Trương Vân Nguyệt còn có đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt, nhưng là đối lại lời này cũng chính là cái đứa bé đang còn nằm trong bụng mẹ này thân thể sau này có thể sẽ không tốt, thân thể người mẹ lúc này cũng kém như vậy, đứa bé về sau ra đời có thể khỏe mạnh được sao?

Còn có kêu hần cần ban thưởng, Trương Vân Nguyệt nếu là cái gì cũng không hiểu ăn linh tinh những thứ không cần thiết, đứa nhỏ này cũng có thể sẽ mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

"Không có đại sự gì, cũng chỉ là bị kinh sợ chút, trăm trước hết để cho nàng đi về, dù sao đứa nhỏ trong bụng Trương thị cũng là con trăm." Triệu Khải Hâm nói câu nói sau cùng lúc ánh mắt rất bén nhọn.

Trong điện, mọi người biết lời này là Triệu Khải Hâm hướng về phía chuyện mới vừa rồi nói, thời gian đó nếu không phải Triệu Khải Hâm thật sự không yên lòng Trương Vân Nguyệt, mà phái mười vũ nội thị đi theo, hiện tại đứa nhỏ trong bụng Trương Vân Nguyệt có thể hay không ôm lấy là nói khác rồi, mà có thể người có thể mang từ sĩ vào cung chỉ có những nữ nhân hậu cung này.

Đây là đang cảnh cáo họ không cần đem bàn tay đến trên người con hân.

Trên mặt mọi người trong điện không khỏi biến sắc, trong lòng một đám cùng nhau khiếp sợ, biết Triệu Khải Hâm là hoài nghi họ động thủ, không có người động thủ, tự nhiên muốn phòng bị bị người hãm hại, động thủ tự nhiên muốn biện pháp tẩy hiềm nghi của mình.

"Hoàng thượng, như thế chúng ta vẫn mờ yểm sao?" Hoa Lăng Duyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi,

"Ừ."

Triệu Khải Hâm tùy ý đáp một tiếng, mắt không có các vị phi tử, suy nghĩ không phải là lại đến bên cạnh Trương Vân Nguyệt, đối với cái lần này Trương Vân Nguyệt ở Ngự Hoa Viên gặp phải chuyện, hân nghĩ rất nhiều.

Từ sĩ xuất hiện cùng ám vệ biến mất, khiến Triệu Khải Hâm suy nghĩ rất nhiều, cũng hoài nghi từ chuyện này rốt cuộc cùng ám vệ của mình có hay không có liên quan.

Bởi vì Triệu Khải Hâm yêu cầu không cao, cho nên lần cung yến này thứ tự không dài, vốn là hàng năm cũng phải có tiết mục hiến nghệ nay bị đình chỉ rồi.

Sau khi Trương Vân Nguyệt chính mình trở lại Vĩnh Ninh cung, mau để cho người chuẩn bị canh gừng cùng thức ăn. Cũng may bởi vì Trương Vân Nguyệt mang thai, phòng bếp nhỏ bên trong đều có chuẩn bị thực phẩm, nếu không hôm nay còn thật phiền phức.

"Bảo bảo sẽ bảo vệ mẫu thân, mẫu thân không sợ." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm tiến lên ôm Trương Vân Nguyệt, nhỏ giọng nói.

Trương Vân Nguyệt bởi vì lời nói đột nhiên của nhi tử cảm thấy có chút buồn cười lại có chút cảm động. "Mẫu thân không có sợ, bảo bảo kể chuyện xưa cho muội muội trong bụng nghe có được hay không?" Trương Vân Nguyệt cười nói.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất nghiêm túc gật đầu, bắt đầu sử dụng lời của mình giảng thuật hân các loại Tam Tự kinh Luận Ngữ lấy sử ký trong những bộ sách hân đang biết, điều này làm cho Trương Vân Nguyệt rất là không nói gì, nàng muốn sinh nữ nhi được không?

Nàng nghĩ sanh nữ nhi sẽ là một Công chúa thiên kiều bá mị mà không phải một nữ hoàng tràn trề khí khái hào hùng? Nói như thế nào sử ký? Tiếp lại vẫn nói các loại chuyện xưa về chiến tranh? Trương Vân Nguyệt rất muốn ngăn cản, nhưng mỗi lần nàng há mồm muốn ngăn cản, liền thấy tròn mắt đưa con nhà mình đẩy nước nhìn mình chăm chăm, một vẻ mặt uất ức khiến Trương Vân Nguyệt rất là bất đắc dĩ.

"Bảo bảo, mẫu thân không phải muốn ngăn cản con đọc sách cho muội muội nghe, chúng ta đổi một quyển sách khác có được hay không?" Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng hỏi con trai của mình, thật lòng cảm thấy hân đọc những sách kia sẽ đem nữ nhi mình cho ‘đầy hư’ rồi.

"Chủ tử, ngài nghỉ ngơi trước? Buổi tối không cần đón giao thừa rồi." Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt nói, Trương Vân Nguyệt hôm nay bị chút kinh ngạc nên nghỉ ngơi thật tốt.

"Tốt." Trương Vân Nguyệt đối với Lý Ma Ma an bài không có cự tuyệt, nàng cũng cảm thấy hôm nay tương đối mệt mỏi.

Hôm sau, Trương Vân Nguyệt tỉnh lại nhận được tin tức, chính là chuyện ngày hôm qua còn không có tra được ai làm.

"Còn chưa có tra được sao?" Trương Vân Nguyệt cau mày, nàng nhớ rõ rằng hoàng thượng ở bên người nàng an bài ám vệ, nhưng ám vệ ngày hôm qua lúc cần lại không thấy, chuyện ngày hôm qua quá mệt mỏi không có suy nghĩ, hơn nữa nàng tin tưởng Triệu Khải Hâm nhất định sẽ phát hiện sự khác thường kia, không có đạo lý chuyện này cũng không biết.

"Đúng vậy." Lý Ma Ma cũng rất kỳ quái, cung nữ bị bắt đến là tử sĩ, nữ tử sĩ bồi dưỡng lên có thể so với nam khó khăn nhiều. Liền vì diệt trừ Trương Vân Nguyệt mà bỏ đi một, gia tộc người này nội tình rất sâu dày.

"Ma ma, người cho người ta đi mời hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói.

Đầu giờ chiều.

"Ái phi đây là đang làm cái gì?"

"Hoàng thượng, ngài xem có đẹp mắt không?" Trương Vân Nguyệt nàng hiện tại rất nhàm chán, giữa mùa đông chỉ có thể đợi ở trong phòng, nhiều nhất chỉ có thể xem sách, nhưng là đọc sách cũng mệt mỏi, nàng liền muốn làm chuyện khác, thêu cái gì quá hao tâm tốn sức không được, vì vậy nàng liền nghĩ ra đan áo len.

Lông dê màu trắng kéo thành sợi, dệt thành khăn quàng cổ, bởi vì nghĩ tới cho người đàn ông Triệu Khải Hâm này dùng, cho nên này khăn quàng cổ cũng không có hình thức sắc sỡ, chỉ là bình thường.

"Đây là?" Triệu Khải Hâm thấy Trương Vân Nguyệt cầm trong tay một cái dài mảnh màu trắng gì đó, có chút không hiểu làm sao mà dùng.

"Ừm." Trương Vân Nguyệt phát hiện bụng lớn đứng dậy thật lòng không dễ dàng.

Triệu Khải Hâm nhủ mảy dờ Trương Văn Nguyệt dậy: "Có chuyện gì không thể ngồi nói mà nhất định phải đứng lên?"

"Thiếp muốn tự mình quàng lên cho hoàng thượng." Trương Văn Nguyệt cười ha hả nói.

Triệu Khải Hâm không lên tiếng, chỉ chờ Trương Văn Nguyệt làm động tác tiếp theo.

Trương Văn Nguyệt đưa tay đem khăn quàng cổ vẫy ở trên cổ của Triệu Khải Hâm: "Hoàng thượng có cảm thấy ấm áp nhiều không?" Trương Văn Nguyệt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm.

"Cũng không tệ lắm." Triệu Khải Hâm thấy vẻ mặt mong đợi của Trương Văn Nguyệt, bình tĩnh gật đầu. Trong lòng rất là vui mừng, Triệu Khải Hâm ôm đứa bé còn muốn mình, mặc dù rất không hiểu thứ như vậy dùng làm gì, còn không bằng những thứ da lông kia.

"Hoàng thượng, thiếp muốn hỏi ngài, có thể hay không đem Lục Yêu đưa đi?" Trương Văn Nguyệt có chút không xác định hỏi.

"Thế nào? Nàng ta không có bảo vệ tốt nàng?" Triệu Khải Hâm cau mày hỏi.

"Hoàng thượng, cái đó, chuyện lần này thiếp cảm thấy được rất kỳ quái, Lục Yêu lúc ở những tầng đá rơi xuống rất bình tĩnh không sai, nhưng là, nàng ta bình tĩnh hơi quá, giống như đã sớm biết chuyện này, hơn nữa mặc dù nàng ta rất bình tĩnh nhưng lại không tới gần cổ kiệu bảo vệ, mà là cùng đứng ở một chỗ với bọn Lý Ma Ma. Còn nữa, hoàng thượng, thiếp nhớ được bên cạnh thiếp ám vệ phải đi theo, điểm này ngoại trừ thiếp ra cũng chỉ có Lục Yêu biết." Một điểm cuối cùng mới là nguyên nhân nàng muốn đem Lục Yêu đưa đi, nàng hoài nghi mấy ám vệ đi theo bên người nàng cũng bị Lục Yêu động tay chân.

Triệu Khải Hâm vẫn bối vì Lục Yêu cho dù có ý tưởng gì cũng không thể trắng trợn động thủ với Trương Văn Nguyệt, cho nên chưa có từng nghĩ tới lần này ám vệ là Lục Yêu điều đi, hơn nữa hẳn cũng ở đề cho Lục ca tra.

Hôm nay, nghe Trương Văn Nguyệt nói như vậy, cũng không khỏi hoài nghi.

"Ta sau khi trở về sẽ cho người đi thăm dò điều tra." Triệu Khải Hâm cảm thấy chuyện này là không thể để cho Lục ca tra xét. Suy nghĩ một chút Triệu Khải Hâm lại nói: "Ta sẽ tìm một người có thể thay thế Lục Yêu."

Trương Văn Nguyệt gật đầu, chỉ cần không phải Lục ca là tốt rồi, trong mắt Lục ca rõ ràng thì chỉ có Triệu Khải Hâm, lưu một nữ nhân như vậy ở bên mình bảo vệ mình, nàng trừ phi không muốn sống nữa.

"Lục Yêu." Khi Triệu Khải Hâm rời đi kêu một tiếng.

"Hoàng thượng." Lục Yêu cúi đầu bộ dáng rất cung kính, chỉ là trong lòng rất có chút thấp thỏm, nàng biết việc làm của mình Triệu Khải Hâm khẳng định đã phát hiện, nhưng nàng không hối hận?

Triệu Khải Hâm xử lý Lục Yêu như thế nào, Trương Văn Nguyệt mặc kệ, nàng bây giờ đang tính chính là mấy người trong hậu cung kia.

Lần trước người ra tay nàng còn không có tra được, Lý Ma Ma mặc dù đang hết sức điều tra, nhưng vẫn là một chút đầu mối cũng không có.

"Ma ma, chúng ta không đầu mối và bối cảnh, người nói trong hậu cung có mấy nữ nhân có thể làm được chuyện lần trước?" Trương Văn Nguyệt cau mày hỏi, mấy tháng đã qua cũng không có tra được một chút tin tức hữu dụng, điều này làm cho Trương Văn Nguyệt rất là lo lắng.

Người trong tối thủ đoạn thật khó lường, người kia hiện tại chỉ muốn đối phó nàng, chính nàng mỗi ngày đều ở trong Vinh Ninh cung này, chỉ cần người bên cạnh không xảy ra chuyện, nàng cũng sẽ không có chuyện, nhưng nếu người kia quay đầu lại đối với con trai của nàng, đây chính là thật nhiều cơ hội?

"Này, có thể làm đến như vậy chỉ có mấy phi tử cao vị, hoàng hậu, Quý Phi, Hiền phi." Lý Ma Ma nghĩ rồi nói ra.

"Ba người này một chút dấu vết cũng không có sao?" Trương Văn Nguyệt cảm thấy ba người này cũng rất có thể, chuyện lần trước có thể là một người gây nên cũng có thể là hai thậm chí ba cũng động thủ.

"Không có." Lý Ma Ma là thật kinh hãi, người động thủ này thật rất lợi hại, nàng ta bồi dưỡng những người đó, thế nhưng một chút sơ hở cũng không có nhìn ra.

"Cái tiểu Liêm tử kia là loại người nào cũng không có nhìn ra sao?" Trương Văn Nguyệt cảm thấy nếu như đứa bé kia là trong gia đình bình thường tất nhiên sẽ không để cho hắn trở thành một nội thị, mà nếu như người nhà của hắn không có ở đây, như vậy người ở chỗ tối căn bản cũng không có biện pháp khống chế hắn, như vậy tại sao còn có thể muốn lợi dụng hắn?

"Vậy, chủ tử, chúng ta tra xét nội thị đó, phát hiện cái nội thị này rất sạch sẽ, sau khi vào cung cũng không có cùng người của đám nương nương hậu cung tiếp xúc qua." Lý Ma Ma cảm thấy chuyện này rất có thể là trùng hợp.

"Ma ma, chuyện trùng hợp trên đời rất nhiều, nhưng trong hậu cung chắc chắn sẽ không có trùng hợp." Trương Văn Nguyệt thần nhiên nói, trùng hợp? Rất nhiều chuyện tựa như trùng hợp nhưng đều là an bài tốt, trong tiểu thuyết còn thiếu sao?

Trương Văn Nguyệt đối với nữ nhân trong hậu cung không ngại dùng lòng ác độc nhất nghĩ tới muốn nàng, nàng cũng không cảm thấy hậu cung là nơi tái

sinh, nhiều nữ nhân như vậy tranh đoạt một người đàn ông, những nữ nhân này có thể tâm bình khí hòa sao?

Đã nói hiện đại, hai nữ nhân nếu là đồng thời coi trọng một người đàn ông, đối phương không vừa mắt là chuyện bình thường nhất. Đơn thuần chỉ là không vừa mắt lẫn nhau, nóng lên thì gây gỗ lẫn nhau, tâm cơ thâm trầm liền bắt đầu tính toán lẫn nhau rồi.

Mà bây giờ, nữ nhân hậu cung này căn bản là đem cung đấu làm cơm ăn, thanh cao tạo lên chỉ đúng là một loại giả bộ bên ngoài thôi. Tạo nên tính khí thẳng, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Nếu nói dịu dàng cũng chẳng qua biểu hiện bên ngoài mà thôi.

"Đúng là không tra được." Lý Ma Ma gật đầu, Trương Vân Nguyệt nói như vậy cũng không phải là không có khả năng, nhưng bà ta quả thật không có tra xử có vấn đề gì.

"Thôi, chỉ cần không cho hấn vào Vĩnh Ninh cung của chúng ta cũng không cần đi quản hấn khi gió gì rồi." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút nói, không tra được liền không tra được, năng tin tưởng người kia rất nhanh lại biết ra tay.

Quả nhiên chỉ là qua ba ngày, tháng giêng, hoàng hậu nói bởi vì nguyên nhân Trương Vân Nguyệt mang thai, Vĩnh Ninh cung bên này, nội thị cùng cung nữ thiếu một chút, cho nên lại phái hai nội thị ba cung nữ tới đây.

Triệu Khải Hâm truyền đến tin tức chính là ba cung nữ là người của hấn, hai nội thị không làm cho họ đến gần người. Cụ thể sau lưng là ai, Triệu Khải Hâm lại không nói.

"Chủ tử, tiểu Liêm tử được phân đến Vĩnh Ninh cung rồi." Lý Ma Ma ở bên tai Trương Vân Nguyệt nói, bà ta bây giờ đã xác định tiểu Liêm tử này nhất định là có vấn đề. Người sau lưng này vì có thể làm cho tiểu Liêm tử vào Vĩnh Ninh cung 'mời được' là hoàng hậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

"Hoàng hậu?" Trương Vân Nguyệt nhú mày, nàng có chút không hiểu hoàng hậu tại sao muốn đối với nàng ra tay. Hoàng hậu bản thân địa vị rất cao, coi như bảo bảo làm Hoàng đế cũng không có ai có thể rung chuyển địa vị hoàng hậu, nàng vẫn là nữ nhân có địa vị tối cao.

"Chủ tử định an bài tiểu Liêm tử này như thế nào?"

"Vĩnh Ninh cung lớn như vậy, chẳng lẽ còn an bài không được một đứa bé trai hay sao? Quét dọn hậu viện Vĩnh Ninh cung, thừa thốt người một chút." Trương Vân Nguyệt cũng không muốn cho cái tiểu Liêm tử đó ở lại trong cung, nhưng nàng cũng biết chỉ cần hoàng hậu muốn động thủ, nàng cũng chưa có cự tuyệt có thể.

"Như vậy để ở Vĩnh Ninh cung, có thể hay không xảy ra chuyện gì?" Lý Ma Ma rất lo lắng, tiểu Liêm tử này rõ ràng chính là con cò người khác dẫn dụ đến, vậy phải làm sao bây giờ?

"Đây chỉ là con cò trên mặt nổi, dùng để hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, vụng trộm nên còn có thủ đoạn khác mới đúng." Trương Vân Nguyệt biết tiểu Liêm tử nhất định là người khác người, nhưng chỉ cần tiểu Liêm tử không có ra tay, nàng không có biện pháp bắt hấn.

Ở trong Phụng Minh cung, trên mặt hoàng hậu mang theo nụ cười nhàn nhạt, ngời nói hấn động thủ sao?

"Nương nương thật phải làm như vậy sao? Ngài vì sao.?"

"Ha ha, vì sao? Vì sao à? Ngươi nói vì sao?" Trên mặt Hoa Lăng Duyệt là vẻ hoảng hốt hình như đang nhớ lại cái gì, vừa hình như ở tiếc hận cái gì. Chỉ là sau tất cả hồi ức tiếc hận cũng bị mất, có chỉ là hung dữ quyết tuyệt.

"Ngươi chỉ cần theo sự phân phó của ta làm việc là tốt rồi, những thứ khác không cần phải để ý đến." Hoa Lăng Duyệt lạnh lùng nói.

"Vâng."

Ở trong đại điện, sau khi tất cả mọi người đều đã đi xuống, Hoa Lăng Duyệt một người lẳng lặng ngồi ở trên ghế, gương mặt tự nhiên: "Ta à, thật là mong đợi, các ngươi có thể đỡ nổi thủ đoạn của ta sao?"

Đột nhiên Hoa Lăng Duyệt nhớ tới một người, nàng cảm thấy những thủ đoạn nàng bày ra vẫn còn chưa đủ.

"Người tới."

“Nurong nurong.”

“Đi đem Trương Ngũ Nha mang đến. ?

“Vâng.”

Sau khi Hoa Lăng Duyệt thấy Trương Ngũ Nha được người mang về, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Đây là Trương Ngũ Nha?

Không thể trách Hoa Lăng Duyệt không tin, thật sự người ở trước mắt này cùng đáng vẻ trước đây chênh lệch rất lớn, chênh lệch quá xa.

“Nurong nurong đây là Trương Ngũ Nha, nô tỳ cũng rất kinh ngạc, nàng ta chỉ là thay quần áo khác, hơi dùng phấn bột nước trang điểm một chút lại hơn trước rất nhiều.”

Vốn Trương Ngũ Nha cũng chỉ là một nha đầu bình thường không thể bình thường hơn, nhét vào trong đám người tuyệt đối sẽ không làm người khác chú ý. Nhưng hiện tại Trương Ngũ Nha lại thay đổi hoàn toàn cả đáng vẻ, mặt còn là gương mặt đó, chỉ là đổi y phục trên mặt dùng phấn bột nước hơi trang điểm một chút, nàng ta liền thay đổi thành một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người.

“Đem phấn trang điểm trên mặt nàng lau đi cho ta.” Hoa Lăng Duyệt nhủ thầm nói, nàng ngược lại không nghĩ tới Trương Ngũ Nha lại là một bảo bối.

Rất nhanh, trang điểm trên mặt Trương Ngũ Nha bị người rửa sạch, xóa hết, Hoa Lăng Duyệt nhìn mặt mũi bình thường của Trương Ngũ Nha, đột nhiên thấy khuôn mặt xinh đẹp động lòng người vừa mới rồi chênh lệch thật sự là quá lớn. Nếu cẩn thận lại phát hiện vẫn còn là gương mặt đó, cũng không có quá nhiều biến hóa.

Dĩ nhiên những biến hóa này không phải Hoa Lăng Duyệt chân chính khiếp sợ, chân chính khiến Hoa Lăng Duyệt khiếp sợ là phong cách biến hóa rất lớn trên người nàng ta, cũng chỉ là ở trong hoàng cung mấy tháng mà thôi, liền cả người xảy ra một loại biến hóa lột xác, vốn là từ một tiểu nha đầu sợ hãi rụt rẻ biến thành một tiểu thư xinh đẹp động lòng người.

Trương Ngũ Nha biến hóa như thế, trên mặt Hoa Lăng Duyệt lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Nghĩ đến người ở trong cung mấy tháng này, cũng đem một ít quy củ đều học xong rồi, ngày mai người hãy cùng Bồn cung đi gặp tỷ tỷ của người. Tỷ tỷ của người kể từ sau khi mang thai không thể nào rời đi Vĩnh Ninh cung, vẫn không thể nào tới thăm người, nghĩ đến hiện tại cũng chỉ là nhớ người rồi.” Hoa Lăng Duyệt dịu dàng cười nói.

“Đạ, đa tạ hoàng hậu nurong nurong.” Trương Ngũ Nha cúi đầu hành lễ, rất là cung kính.

Trong lòng Trương Ngũ Nha nghĩ cái gì hoàng hậu rất rõ ràng, nàng ta chính là muốn vinh hoa phú quý, về phần cái khác đều không ở trong phạm vi suy tính của nàng ta, mà Trương Vân Nguyệt đối với Trương Ngũ Nha chính là một nấc thang đến vinh hoa phú quý mà thôi.

Hôm sau, sau khi Trương Vân Nguyệt đưa tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hữu đi học, đang trong phòng nghe cung nữ đọc sách lại không nghĩ rằng sáng sớm hoàng hậu lại tới chơi rồi.

“Hoàng hậu nurong nurong vạn phúc.” Trương Vân Nguyệt cho Hoa Lăng Duyệt hành lễ.

“Thuần chiêu nghi xin đứng lên, Bồn cung hôm nay dẫn người tới thăm Thuần chiêu nghi, không biết Thuần chiêu nghi còn biết người này không?” Hoa Lăng Duyệt chỉ vào Trương Ngũ Nha sau lưng hỏi.

Trương Vân Nguyệt nghi ngờ nhìn Hoa Lăng Duyệt một cái, lại quay đầu hướng Trương Ngũ Nha, thoáng một cái nàng liền nghĩ đến người này là ai rồi.

“Hoàng hậu nurong nurong, ngài hôm nay mang muội muội của thiếp thân tới thăm thiếp thân?” Trương Vân Nguyệt nghi ngờ hỏi Hoa Lăng Duyệt.

Hoa Lăng Duyệt nghe được Trương Vân Nguyệt lại có thể nhanh như vậy nhận ra Trương Ngũ Nha, trong lòng có chút kinh ngạc, ngay cả Trương Ngũ Nha cũng cảm thấy rất kinh ngạc, ban đầu chính nàng ta hóa trang xong cũng không nhận ra mình rồi, vậy mà người tỷ tỷ chỉ gặp qua mình lúc trước làm sao lại nhận ra mình rồi hả ?

“Ha ha, quả nhiên là thân tỷ muội, thời điểm muội muội Thuần chiêu nghi xuất hiện trước mặt Bồn cung, Bồn cung cũng có chút không nhận ra, lại không nghĩ rằng Thuần chiêu nghi thế nhưng một cái liền đem người nhận ra.” Lời này của Hoa Lăng Duyệt tuyệt đối thật lòng, Trương Vân Nguyệt có hay không nhận được tin tức nàng vẫn biết, trong cung nàng không có người của Trương Vân Nguyệt điểm này nàng khẳng định có thể, cho nên hiện tại Trương Vân Nguyệt một cái liền nhận ra chính Trương Ngũ Nha thay đổi lớn, nàng cảm thấy rất kinh ngạc.

“Hoàng hậu nurong nurong nói đùa, nàng ta dù thế nào đều là muội muội của ta.” Trương Vân Nguyệt cười cười, cũng không cảm giác mình nhận ra Trương Ngũ Nha có cái gì kỳ quái, Trương Ngũ Nha không có hóa trang là rất bình thường, nhưng nàng ta sau khi trang điểm biến hóa cũng không lớn, chính là ngũ quan tổ hợp càng thêm hợp lý thôi, giống như chính nàng giống như nhau, ngũ quan nếu là tách ra nhiều nhất chỉ có thể coi là là lên, nhưng là tổ hợp ở chung một chỗ sau lại thành thượng giai.

Trương Ngũ Nha trước mặt này bình thường liền ở ngũ quan tổ hợp bình thường xuất hiện sai lệch, hiện tại trang điểm chỉ là đem sai lệch sửa lại mà thôi. Trương Vân Nguyệt bản thân trí nhớ lại không tệ, tự nhiên có thể một cái liền nhận ra nàng.

“Ha ha.” Hoa Lăng Duyệt cười, muội muội a.

Trương Văn Nguyệt giật nảy mình rùng mình một cái, nụ cười này của Hoa Lăng Duyệt thật lòng dọa người.

“Thuần chiêu nghi muội muội thế nào? Lạnh sao? Đầu là lỗi của Bồn cung, không nên ở thời điểm này mang muội muội Thuần chiêu nghi tới thăm Thuần chiêu nghi.” Hoa Lăng Duyệt áy náy nói với Trương Văn Nguyệt.

Lời này nghe không thành vấn đề, nhưng là theo quan hệ của Trương Ngũ Nha cùng Trương Văn Nguyệt, mà Trương Văn Nguyệt đối với Trương Ngũ Nha sau khi vào cung, bởi vì đủ loại nguyên nhân không có giành lấy nàng, đủ loại liên hiệp lại có về Trương Văn Nguyệt vô cùng vô tình.

Trương Ngũ Nha thân là muội muội của nàng, một thân một mình ở tại trong hoàng cung, nàng làm tỷ tỷ nhưng không có chăm sóc qua nàng ta, tỷ tỷ như vậy thật sự là không hợp cách, vậy mà hôm nay khó được muội muội tới thăm nàng, nàng cũng không nguyên ý để cho người ta lưu lại.

“Hoàng hậu nương nương, ngài vì sao nói như vậy? Tuyệt thiên lộ hoạt, thiếp thân thân thể công kênh, có lòng muốn đi thăm muội muội nhưng không cách nào. Nghĩ thăm hoàng hậu nương nương là một người dịu dàng khoan dung, tất nhiên có thể đem muội muội thiếp thân chăm sóc tốt, thiếp thân lúc này mới hơi an tâm một chút. Thiếp thân từng có cho người ta đi Phụng Minh cung bẩm báo hoàng hậu nương nương, nghĩ ban ngày nhận muội muội tới đây ngồi tạm, lại bị ma ma Phụng Minh cung ngăn lại, nói là muội muội thiếp thân quy củ chưa từng học giỏi, hoàng hậu nương nương không cho phép nàng đi thăm thiếp thân. Thiếp thân lúc này mới nghĩ ngơi ban ngày tiếp muội muội tới được, nghĩ tới hoàng hậu nương nương sẽ xác định muội muội thiếp thân học được quy củ, sau mang nàng ta tới thăm thiếp thân, hôm nay hoàng hậu nương nương mang nàng ta tới chỗ thiếp thân rồi, thiếp thân thật sự rất vui mừng.”

Trương Văn Nguyệt nói một hơi dài có chút miệng khô, thật ra thì vốn là nàng không muốn nói những lời này, giả dối lắm phải hay không. Nhưng nàng cũng không muốn mình bị người bố trí.

Hoa Lăng Duyệt nhủ mày quay đầu hướng tới ma ma bên cạnh: “Trước Thuần chiêu nghi muội muội có đi nói muốn gặp Trương tiểu thư?”

“Dạ, nô tỳ không biết.” Ma ma đó lắc đầu bày tỏ không biết, chuyện này bà ta thật đúng là không biết.

Trương Văn Nguyệt không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn Hoa Lăng Duyệt, bày tỏ mình hiểu cách làm của nàng.

“Ngược lại là Bồn cung không đúng rồi, như vậy, trong cuộc sống sau này Trương tiểu thư mỗi ngày, ban ngày cũng tới Thuần chiêu nghi muội muội bên này, nàng ta hiện tại quy củ cũng đã học tốt, lúc ở trên đường không cần lo lắng đụng phải người nào.” Hoa Lăng Duyệt ôn hòa nói, hoàn toàn không có cảm giác cách làm của mình có cái gì không đúng.

Trên mặt Trương Văn Nguyệt mang theo nụ cười thân nhiên, cũng không có cự tuyệt.

“Bồn cung còn có việc, không quấy rầy tỷ muội Thuần chiêu nghi gặp nhau.” Hoa Lăng Duyệt dịu dàng cười nói, xoay người rời đi.

Trương Văn Nguyệt cùng Trương Ngũ Nha sau khi Hoa Lăng Duyệt rời đi, hai người xoay người trở về phòng.

“Tỷ tỷ, ta tới bên này, không phải cho tỷ thêm phiền toái rồi hả?” Trương Ngũ Nha thấp thỏm hỏi Trương Văn Nguyệt, cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn Trương Văn Nguyệt.

Trương Văn Nguyệt ngồi ở trên ghế, khoát khoát tay bày tỏ không sao: “Người cũng ngồi.”

“Ồ Phụng Minh cung bên kia trôi qua như thế nào?” Trương Văn Nguyệt hỏi.

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, hoàng hậu nương nương trong ngày thường cũng không thấy ta, chuyện của ta đều là cung nữ an bài, họ đối với ta cũng không tệ lắm.” Trương Ngũ Nha nhỏ giọng nói, thật ra thì những cung nữ kia còn chướng mắt nàng ta, nhưng họ cũng nhiều nhất cũng chỉ nói những lời chua chát, ở trên đó không có khẩu từ.

Cuộc sống ở bên ngoài của Trương Ngũ Nha sao lại chưa từng nghe qua? Những lời chua chát này vài tai nàng ta chính là một trận gió không coi là cái gì, có ăn có uống có y phục còn có phần bột nước, cuộc sống này theo nàng ta đó chính là Thiên đường.

Nàng ta hiện tại duy nhất rầu rĩ chính là nếu rời đi cái hoàng cung này, sau này những thứ hưởng thụ đó đều không còn nữa, cho nên đối với việc ở lại trong hoàng cung, tín niệm là càng phát kiên định.

“Vậy thì tốt.” Trương Văn Nguyệt bắt đầu dĩ, để cho nàng cùng cô muội muội này nói gì?

“Tỷ tỷ, tỷ nhất định không biết, sau khi tỷ rời nhà, trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Ta nói với tỷ chuyện trong nhà?” Trương Ngũ Nha không muốn khiến hai người lâm vào an tĩnh, nàng ta sợ ngược lại Trương Văn Nguyệt, người tỷ tỷ này có tiếp lời đem nàng trở về, nàng ta muốn ở chỗ này chờ lâu một chút, nàng ta nhớ có nghe được tin tức, hoàng thượng sau giữa trưa sẽ đến chỗ người tỷ tỷ này, nàng ta muốn ở lại đến cái thời điểm kia.

Trương Văn Nguyệt cũng không biết Trương Ngũ Nha trong lòng nghĩ cái gì, nàng cũng quả thật nhàm chán. Nếu Trương Ngũ Nha nguyên ý nói vậy hãy để cho nàng nói hay lắm.

Tiếp theo, thời gian Trương Ngũ Nha một mực cùng Trương Văn Nguyệt nói qua chuyện sau khi Trương Văn Nguyệt rời đi Trương gia, dĩ nhiên nàng vì để cho Trương Văn Nguyệt đối với nàng ta, cô muội muội này tốt hơn, nói đều là họ muốn như thế nào tưởng niệm Trương Văn Nguyệt như thế nào như thế nào mong đợi Trương Văn Nguyệt về nhà.

Chương 118

Chỉ tiếc là Trương Ngũ Nha lại không ngờ được rằng thân thể này đời trước đã có sự hiểu biết vô cùng thấu đáo đối với bản chất người của Trương gia, dựa vào những ký ức đó thì chính bản thân nàng cũng hiểu được bên Trương gia cũng là một đám người nhà thuộc loại cực phẩm, dù không có tiếp xúc, nhưng đối với bản chất của những người đó nàng vẫn có hiểu biết.

Kết quả của việc biết rõ bản chất chính là, nàng cũng biết rõ Trương Ngũ Nha đang nói dối.

Nhưng Trương Vân Nguyệt cũng không có gì phản bác gì, nàng cứ im lặng mà nghe Trương Ngũ Nha nói, thỉnh thoảng cũng hỏi chút vắn đề, những cái muốn hỏi cũng chỉ là chuyện trong làng xóm, về phần chuyện trong Trương gia, không cần nàng hỏi Trương Ngũ Nha cũng sẽ vô cùng ‘cận kề’ nói cho nàng biết.

Mẫu phi, bảo bảo đã về!" Giọng nói của Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm từ bên ngoài truyền đến, Trương Vân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng là buổi sáng này cũng đã qua. Nàng cũng không đợi Trương Ngũ Nha mở miệng, nói thẳng: “Muội muội, người mau trở về Phượng Minh cung đi, haizz, người không biết đó thôi, bên phòng bếp nhỏ này thực ra cũng chỉ có nấu mấy món dành cho phụ nữ có thai cùng trẻ con ăn mà thôi, hơn nữa đều là theo khẩu vị của ta mà làm, người biết không, khẩu vị của phụ nữ mang thai rất kỳ quái, ta cũng không biết thức ăn loại này có hợp với khẩu vị của người hay không nên cũng không dám mời người ở lại ăn cơm, chờ đứa bé trong bụng ta sanh ra rồi, lúc đó sẽ mời người.”

Làm sao Trương Ngũ Nha có thể đi về đơn giản như vậy chứ? Nàng ta cố gắng nói chuyện cho tới trưa, làm Trương Vân Nguyệt không mượn được cơ hội đuổi nàng ta đi chính là vì muốn chờ hoàng đế đến đây sau buổi cơm trưa, lúc này mới thấy việc sắp thành công, làm sao có thể lại dễ thất bại trong gang tấc?

“Tỷ tỷ không cần lo lắng, muội chỉ muốn bồi tỷ tỷ ăn một bữa cơm mà thôi, muội muội tiến cung cũng đã một khoản thời gian nhưng vẫn chưa có lúc nào được nói chuyện với tỷ tỷ thật tốt cả, trong lòng muội muội cũng rất nhớ tỷ tỷ, hôm nay thật phải cảm tạ hoàng hậu nương nương, nếu không phải người mang muội muội tới đây, muội muội cũng không biết được trước kia là do muội muội hiểu lầm tỷ tỷ. Muội muội còn tưởng rằng tỷ tỷ không thích muội muội nữa đây.” Trương Ngũ Nha vừa nói vừa thể hiện vẻ mặt thấy làm may mắn.

Trương Vân Nguyệt cau mày: “Nếu muội muội không để ý đến chuyện khẩu vị thức ăn khác lạ vậy là ta an tâm rồi, nhưng có một ít thức ăn là để bảo bảo ăn, đến lúc đó muội muội đừng nói là tỷ tỷ không thương người.”

“Ha ha, tỷ tỷ nói đùa, muội muội làm sao sẽ đi giành ăn với một đứa bé.” Trương Ngũ Nha mặt kinh ngạc nhìn Trương Vân Nguyệt, giống như việc Trương Vân Nguyệt có suy nghĩ như vậy cảm thấy rất khiếp sợ.

Trương Vân Nguyệt cũng không nói thêm cái gì, miệng của nàng có vị rất đặc biệt, vị chua cay, chua cay đúng chất chua cay, món chua mà nàng ăn tuyệt đối có thể đem ra so sánh với việc như uống phải dấm... Mà món cay thì lại giống như trực tiếp cắn phải ớt vậy....

Khi thức ăn của nàng được nấu xong thì căn bản không cần nếm thử, những món này đầu bếp vốn không có biện pháp ăn thử, thức ăn quá cay quá chua như vậy tuyệt đối chỉ có Trương Vân Nguyệt mới dám ăn.

Quả nhiên sau khi thức ăn vừa được bày lên bàn Trương Ngũ Nha tròn tròn mắt, những món này làm thế nào mà ăn được chứ? Nước canh đỏ rực kia chỉ cần ngửi thôi cũng đã cảm thấy chua ê răng rồi, làm sao có thể ăn chứ? Trương Ngũ Nha hoài nghi tỷ tỷ mình có phải không hoan nghênh mình nên mới lệnh cho người của phòng bếp nhỏ làm một bàn món ăn như vậy đưa lên hay không.

Nhưng mà sau khi nàng phát hiện ở gần bên cạnh đó bung lên đều là những thức ăn bình thường nàng ta liền muốn đi sang đó ngồi, nhưng mà nàng ta còn chưa có hành động thì Trương Vân Nguyệt liền nói: “Muội muội người ngồi bên này, bảo bảo nhanh ngồi xuống ăn cơm.”

Trương Ngũ Nha chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm ngồi vào vị trí duy nhất được bày nhưng thức ăn bình thường.

“Nào muội muội, ăn đi, đây là nấm mèo xào chua cay mà tỷ tỷ thích ăn nhất.”

“Còn có cái trắng xào tương ớt cay, thử một chút đi rất thơm.” Trương Vân Nguyệt mang trên mặt nụ cười nhân nhật, nhiệt tình mời Trương Ngũ Nha ăn cơm.

Trương Ngũ Nha nhìn đĩa cái trắng đỏ rực kia, lần đầu tiên trong lòng có ý niệm lùi bước, cái này thật có thể ăn sao? Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy cay rồi, vậy thì làm sao nàng ta có thể ăn chứ?

“Thế nào muội muội? Không thích sao? Đây là tỷ tỷ có lỗi, vốn tỷ tỷ cho rằng muội muội cũng sẽ giống ta thích ăn mấy cái thức ăn dành cho phụ nữ có

thai nhảm chán này, cho nên cũng không cho phòng bếp nhỏ đặc biệt chuẩn bị món ăn cho muội muội ăn cơm, umh, lần sau muội muội tới tỷ tỷ nhất định bảo họ làm nhiều món ăn hơn để muội muội ăn, nhưng mà muội muội cũng đừng đến quá thường xuyên, nhưng món ăn này đều là theo quy định, muội muội tới ta lại phải đặc biệt bỏ tiền, người cũng biết, trong cung này tỷ tỷ nhà người cũng không giống các phi tử khác có thể lực bên nhà ngoại mạnh mẽ hỗ trợ, cho nên tiền tài đều là hoàng thượng ban thưởng nên thật sự là không nhiều lắm." Trương Vân Nguyệt lúng túng giải bày với Trương Ngũ Nha.

Trương Ngũ Nha không nói gì, chỉ là cười cười, mặt tỏ vẻ đã hiểu. Thật ra thì giờ phút này bên trong lòng của Trương Ngũ Nha tức muốn học máu một trận, cảm thấy Trương Vân Nguyệt thật là tròn trịa nói mò, nàng hiện tại có một đứa con trai không phải sao, mặc dù nàng ta biết không nhiều lắm, nhưng cũng có một chút chuyện ở trong hoàng cung này nàng ta vẫn hiểu rất rõ ràng.

Hiện tại hoàng tử khỏe mạnh duy nhất trong cung chính là con trai của người tỷ tỷ này, địa vị trong cung lúc này căn bản cũng không phải là một cấp bậc bình thường, ngày thường cũng thường xuyên nghe những cung nữ kia nghị luận có thể cho ra một kết luận, tỷ tỷ mình trong cung địa vị cũng rất cao, nhất là dưới tình huống bây giờ khi mà nàng lại mang thai thêm một đứa bé.

Nếu như đứa bé này lại là một đứa con trai nữa, như vậy thì địa vị của nàng sẽ không ai có thể dao động được nữa, đối với chuyện này Trương Ngũ Nha rất ghen tỵ.

Dĩ nhiên Trương Ngũ Nha cũng chỉ biết ghen tỵ mà thôi, nếu nói muốn làm chuyện gì để hại người, trước mắt mà nói Trương Ngũ Nha vẫn còn chưa có lá gan đó, cũng không có đủ thủ đoạn để làm.

Nhưng hiện tại người bị nàng ghen tỵ này lại nói trong hoàng cung ăn cơm cũng không phải là có thể ăn tùy ý, đồ ăn cũng không được phong phú, điều này làm cho Trương Ngũ Nha cảm thấy người tỷ tỷ này thật sự cũng chẳng sống tốt chút nào.

"Muội muội cũng đừng cảm thấy tỷ tỷ ép buộc người, đây là sự thật, trong hoàng cung này cấp bậc là quan trọng nhất, ăn mặc dùng đều phải theo quy định cả, nếu làm sai sẽ phải chịu trừng phạt, như y phục bây giờ trên người muội muội, người hiện tại là khách cho nên có thể mặc. Còn có đồ trang sức trên đầu người nữa, đó là đá quý. Nếu trở thành phi tử của hoàng thượng, thế phụ (chắc là vợ lẽ) là không thể mang bất kỳ đồ trang sức có đính đá quý, mà ngọc thể (chắc là vợ lớn) là không thể mang đồ trang sức bằng bạc ở bên ngoài cho dù đó là loại đồ trang sức nào. Mà tần thì không thể mang trang sức bằng vàng có đính đá quý hồng ngọc. Đây là những điều cơ bản nhất thôi, ngoài ra những đồ trang sức này còn có quy định về hình dáng nữa." Trương Vân Nguyệt cười nói với Trương Ngũ Nha, những điều nàng nói là sự thật, trong hoàng cung, cứ nhìn xem có cung nữ nào dám mang đồ trang sức trên đầu chứ hả? Đồ trang sức bằng ngọc cũng không thể cài lên đầu, ngược lại đeo trên cổ thì cũng có thể mang một hai cái nhưng không thể để cho người khác thấy.

Chính vì điều này nên cung nữ có cái hoa trên đầu cũng đều là dùng vải vóc mà thành làm hoa lụa, đây là nhất đẳng cung nữ, các cung nữ còn lại cấp bậc thấp hơn thì lại dùng dây buộc tóc cột lại là xong việc.

Trương Ngũ Nha nghe được lời nói của Trương Vân Nguyệt mà sững sờ, ngẩng đầu nhìn các cung nữ chung quanh, phát hiện trên đầu những cung nữ kia quả thật không có đồ trang sức bằng vàng hay ngọc nào, ngay cả khuyên tai trên lỗ tai cũng chỉ là cọng trà mà thôi.

"Tại sao có thể như vậy?" Trương Ngũ Nha có chút ngây ngẩn, lúc ở Phụng Minh cung trên người của những cung nữ kia vẫn thấy có mang đồ trang sức kia mà. Vậy tại sao cách ăn mặc của những cung nữ ở đây lại như thế này chứ?

Vấn đề này vừa mới xem qua đầu óc Trương Ngũ Nha thì gần như trong nháy mắt liền nghĩ rằng, cái này nhất định là do người tỷ tỷ này của nàng ta muốn lừa nàng tay mà thôi. Mục đích chính là muốn nàng ta từ bỏ ý định ở lại hoàng cung.

Trương Ngũ Nha cắn răng, một chút hảo cảm cuối cùng đối với người tỷ tỷ này liền nhanh chóng biến mất.

Dĩ nhiên Trương Vân Nguyệt không phát hiện, mà cho dù coi như có phát hiện cũng sẽ không để trong lòng, dù sao bắt đầu từ lúc Trương Ngũ Nha vào cung thì có một số việc đã định trước kết quả, nếu như chính bản thân nàng ta đã không có ý định muốn ở lại trong hoàng cung, như vậy thì cuộc sống của nàng ta rất có thể sẽ trôi qua rất tốt, nhưng là đáng tiếc nàng ta đã chọn sai đường.

Cho dù Trương Vân Nguyệt không để ý tới chuyện của Trương gia, thì đó cũng là chuyện của Trương Vân Nguyệt, người ngoài căn bản không có cách nào đoán ra được lý do, càng không vì vậy mà đi khi dễ người của Trương gia. Cũng không có ai biện pháp bảo đảm rằng khi bọn họ khi dễ người Trương gia thì sau này Trương Vân Nguyệt có thể không vì bọn họ mà lấy lại công đạo.

Mà hoàng hậu còn có gia tộc chống lưng phía sau, càng sẽ không dư hơi mà đi đối phó Trương gia, cũng không cần thiết phải đối phó Trương gia, vốn Trương Vân Nguyệt đã không thêm để ý cái nhà mẹ đó rồi, mà Trương gia phía sau lưng nàng cũng không có một chút thế lực nào, đi đối phó với bọn này hoàn toàn là chuyện lãng phí hơi sức.

Dưới tình huống như thế, có tiền có đặc quyền ngày trôi qua sẽ vô cùng thoải mái!

Mà Trương Ngũ Nha hoàn toàn có khả năng gả vào được vào một gia đình giàu có, sống những ngày của phu nhân nhà giàu.

"Người tin hay không tùy người, có chút quy củ bây giờ người không cần tuân thủ không có nghĩa là về sau không cần tuân thủ, trong hoàng cung này kẻ dám tự mình cho là đúng nhất thì chỉ có người chết mà thôi. Người làm tỷ tỷ như ta đây cũng chỉ có thể cho người một chút lời khuyên như vậy mà thôi." Trương Vân Nguyệt nói xong cũng không nói gì thêm, bình thường nàng ăn cơm cũng không nói gì hôm nay bởi vì Trương Ngũ Nha mà lúc ăn cơm lại nói khá nhiều.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm ngược mắt nhìn Trương Ngũ Nha một cái, đây là di của hắn, đáng tiếc nhìn mặt người dì này, hắn không có một chút cảm giác thân tình nào, cảm nhận nhiều nhất là người này cũng chỉ đến để lợi dụng giống như những nữ nhân hậu cung khác.

Tiểu bồng hữu Triệu Thiên Sâm đối với người di này vốn cũng không có quá nhiều thiện cảm, nhưng bây giờ lại thấy có chút đáng ghét rồi, nhưng khi bắt đầu đi học tiểu bồng hữu Triệu Thiên Sâm được bài học đầu tiên chính là học cách khống chế cảm xúc. Trong hoàng cung này nếu đem toàn bộ cảm xúc của mình bộc lộ ra ngoài sẽ là một chuyện rất nguy hiểm.

"Mẫu phi, con đi tập viết chữ." Sau khi bảo bảo dùng xong thì nói với Trương Vân Nguyệt.

"Chờ một chút, bảo bảo cùng mẫu thân đi dạo một chút đã." Trương Vân Nguyệt liền lôi kéo tiểu bồng hữu Triệu Thiên Sâm bên trong phòng vận động tiêu com.

"Tỷ tỷ sao không ra bên ngoài đi một chút? Cứ ở trong phòng hoài không tốt đâu!" Trên mặt Trương Ngũ Nha có chút lo lắng.

"Không cần, nương nương nhà ta chỉ cần ở bên trong phòng đi lại một chút là được rồi, nếu Trương tiểu thư muốn đi ra ngoài dạo chơi thì tự mình đi đi." Tầm Nguyệt nói, mang về mặt phòng bị không che giấu chút nào.

Trương Vân Nguyệt cười cười xin lỗi nhìn Trương Ngũ Nha, "Hiện tại ta đang có thai không thể ra ngoài đi dạo."

"Nhưng khi mấy chị dâu mang thai đều ở bên ngoài làm việc, muội cũng không thấy họ có chuyện gì mà, mấy đứa cháu cũng rất khỏe mạnh." Trương Ngũ Nha có chút không xác định nói với Trương Vân Nguyệt.

Lý Ma Ma cau mày nhìn Trương Ngũ Nha, câu nói này có chút không ổn, có ý gì không đây? Những bách tính bình thường đó có thể so sánh với cùng phi tử trong hoàng cung sao? Chưa nói tới thân phận khác nhau, mà hoàn cảnh cũng hoàn toàn khác biệt.

Trong cung này có biết bao nhiêu người không muốn nương nương sinh hạ đứa bé, nếu như nương nương cũng giống như những phụ nữ bình thường bên ngoài kia tùy ý đi ra ngoài, vậy thì cũng đồng nghĩa với việc đem mạng mình giao vào trong tay nữ nhân hậu cung rồi.

"Trương tiểu thư có rất nhiều chuyện ngoài không hiểu, trong cung này so với bên ngoài là hoàn toàn khác nhau, hoặc cũng có thể nói mỗi người mỗi khác mỗi nhà mỗi cảnh, với thân phận của chủ nhân nhà ta khi mang thai so với những người phụ nữ mang thai khác cũng không giống nhau." Lý Ma Ma nói lời này cũng đã đủ rõ ràng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Trương Ngũ Nha há hốc mồm, nàng muốn nói những thứ này nàng đều hiểu, nhưng tại sao nàng ta biết rõ ràng rằng dưới tình huống này nếu tỷ tỷ ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm lại vẫn cứ khuyến khích tỷ tỷ mình đi ra bên ngoài?

Trương Ngũ Nha cuối cùng không nói gì nữa, chỉ là yên lặng ngồi ở một bên.

"Muội muội người nên trở về." Trương Vân Nguyệt không muốn đề ý tới Trương Ngũ Nha nữa, nàng cảm thấy, Trương Ngũ Nha này đã bắt đầu dần dần thích ứng với việc sinh tồn trong cung này rồi. Từ những điều Trương Ngũ Nha nói vừa rồi có thể cảm thấy được, nàng ta bây giờ đã bắt đầu nghĩ tới tính toán người.

Trương Ngũ Nha há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười bình tĩnh trên mặt Trương Vân Nguyệt thì lại trầm mặc, nàng ta biết lời nói mới vừa rồi đã khiến Trương Vân Nguyệt mất hứng.

"Tỷ tỷ vậy ta đi về trước đây, ngày mai trở lại thăm người." Trương Ngũ Nha mỉm cười nói.

"Muội muội nếu cảm thấy ở trong cung Phụng Minh nhàm chán, vậy thì về nhà đi, có lẽ người trong nhà cũng rất nhớ người." Trương Vân Nguyệt thản nhiên nói, nàng cũng không muốn lưu một kẻ đã bắt đầu nghĩ đến việc tính toán người khác ở bên cạnh.

Vốn là nàng cảm thấy Trương Ngũ Nha này coi như có ở lại trong cung cũng sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng đối với nàng, nhưng là bây giờ xem ra hoàn toàn không phải là như vậy. Hành động việc làm của Trương Ngũ Nha cứ coi như không thể làm cho nàng đau lòng, nhưng thân phận của nàng ta sẽ có ảnh hưởng đến nàng, để cho nàng trở nên rất bị động.

Nhưng mọi thân thì dễ tiến thân thì khó, Trương Ngũ Nha rõ ràng chính là bị phồn hoa chốn thâm cung này làm mờ mắt, đã không phải là vì một câu của nàng có thể rời đi.

"Tỷ tỷ không muốn muội muội ở lại trong hoàng cung như vậy sao? Muội muội cũng không muốn gì nhiều, chỉ là muốn chia sẻ một chút với tỷ tỷ, không để cho tỷ tỷ quá đau khổ mà thôi." Trương Ngũ Nha uất ức nói.

"Chia sẻ? Người có thể giúp ta chia sẻ cái gì?" Trương Vân Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trương Ngũ Nha, nàng dĩ nhiên biết Trương Ngũ Nha nói như vậy là có ý gì, cái thời cô đại này không phải đều như vậy sao? Chủ mẫu mang thai thì liền đưa một ít nha hoàn tới cho nam chủ nhân sủng ái, bản thân nàng cũng chẳng phải bị Huệ phi đẩy đi như vậy sao.

Nhưng Trương Vân Nguyệt nàng cũng không muốn làm như vậy, huống chi là dùng một người muội muội.

Trừ phi nàng chán sống rồi, trong thâm cung dù là tỷ muội tình cảm rất tốt cũng không thấy có thể mãi giữ vững được tình cảm đó, càng không cần phải nói Trương Ngũ Nha này còn chưa có trở thành nữ nhân của hoàng đế cũng đã bắt đầu tính toán nàng, nếu như thực trở thành nữ nhân của hoàng đế, chỉ sợ người đầu tiên muốn diệt trừ Trương Vân Nguyệt nàng chính là "muội muội" trước mặt này rồi.

Không đợi Trương Ngũ Nha nói chuyện, Trương Vân Nguyệt phát tay một cái. "Được rồi, nếu người thật coi ta là tỷ tỷ của người thì rời cung đi, ta sẽ tìm cho người một nhà làm quan, đến lúc đó người chính là một quan phu nhân rồi, hơn nữa còn là chánh thê."

Người cho ta là tỷ tỷ của người thì sẽ để cho người làm chánh thê, nếu như người không coi ta là tỷ tỷ của người liền ở lại trong cung tranh đoạt tiền đồ với người.

Trương Ngũ Nha cắn răng, trong lòng đối với đề nghị của Trương Vân Nguyệt vô cùng không cam lòng, tại sao muốn nàng xuất cung làm một quan phu nhân bình thường, mà Trương Vân Nguyệt nàng có thể ở lại trong cung làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ?

Rất dễ nhận thấy Trương Ngũ Nha không biết, nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ chỉ có hoàng hậu cùng Thái hậu, Thái hậu khi còn sống hoàng hậu cũng không thể tôn xưng, hiện tại Thái hậu vẫn là còn sống đây.

"Đã biết, về sau ta có thời gian lại trở lại thăm Thuần chiêu nghi nương nương." một câu nói này của Trương Ngũ Nha liền bày tỏ nàng ta muốn ở lại trong cung tranh đoạt rồi.

"Chủ tử ngài sao có thể nói những lời này với nàng ta? Nếu để cho người ta nghe được chỉ sợ sẽ nói ngài đồ kị." Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt không đồng ý nói.

Trương Vân Nguyệt cũng không lo lắng, "Truyền đi liền truyền ra ngoài, ta đồ kị sao? Ta chỉ là vì tốt cho nàng ta mà thôi, người cảm thấy nàng ta ở lại trong cung có thể có ngày sống dễ chịu sao? Còn nữa, ta nói, nàng xuất cung có thể làm quan phu nhân còn là chánh thê, người nói xem cung nữ trong hậu cung có bao nhiêu người muốn làm nữ nhân của hoàng đế, lại có bao nhiêu cung nữ có thể lựa chọn ở trong cung để được tuyển chọn làm phi tử?."

Theo như trí nhớ lúc trước của Trương Vân Nguyệt, nàng biết, nếu không phải bởi những cung nữ sau khi xuất cung, đều đã lớn tuổi khó lập gia đình, nên mới muốn ở lại trong cung cuộc một phen, chứ thật ra có rất nhiều người cũng không nguyện ý ở lại trong hoàng cung.

Phi tử hậu cung mỗi một người đều có thân phận có bối cảnh có học thức, cung nữ sao có thể so sánh được với họ? Trương Vân Nguyệt nàng bất quá cũng chỉ vì có thể sinh được mà thôi.

Nhưng có thể sinh hay không đây là điều con người có thể quyết định được sao?

Lý Ma Ma không nói, bà cũng bắt đầu xuất phát từ một cung nữ, tự nhiên cũng hiểu được suy nghĩ của cung nữ, mặc dù cũng rất nhiều người nghĩ muốn bỏ lên long sàng, nhưng là nếu chủ tử nguyện ý an bài xong cho tương lai của bọn họ, thật ra thì cũng có rất nhiều cung nữ cũng không muốn bỏ lên long sàng. Cung nữ trong hậu cung trải qua nhiều chuyện, nhìn cũng thấu đáo, tự nhiên biết cô gái trong hoàng cung vì tranh được sủng ái của hoàng thượng mà bí mật tranh đấu khóc liệt đến mức nào.

Cũng không phải mỗi cô gái đều có dũng khí và cái khí phách để mà gia nhập vào trong đó.

"Có lẽ là hoàng hậu chưa từng nói với nàng ta về tình huống chân thật trong hậu cung, có muốn chúng ta phái người đi nói một chút hay không?" Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi, dù nói thế nào người kia cũng là muội muội của nàng.

"Không cần, người có phái người đi cũng không dùng được. Hiện tại chỉ sợ không chỉ có hoàng hậu muốn dùng nàng ấy để đối phó ta, những người khác cũng muốn dùng nàng ấy để đối phó với ta." Trương Vân Nguyệt nhìn liền hiểu, trong hậu cung này không có một người nữ nhân nào muốn nàng còn sống. Mỗi một người đều muốn nàng chết.

"Nương nương đã nghĩ kỹ nên phòng bị thế nào rồi sao?" Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Cho người theo dõi thật chặt Tiểu Mãnh, còn nữa, tiếp tục thâm nhập sâu hơn xem những người Tiểu Mãnh tiếp xúc qua là người của ai." Trương Vân Nguyệt đối với thân phận của Tiểu Mãnh vẫn luôn cảm thấy không an lòng, ngay cả người của hoàng thượng cũng không có tra ra vấn đề này thật có chút kỳ quái.

"Người nói xem, âm vệ của hoàng thượng sẽ không bị người khống chế chứ?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền hỏi.

"Chủ tử, chuyện lần trước là bởi vì Lục Yêu, chuyện lần này không có khả năng mới đúng." Lý Ma Ma nói qua mình cũng có chút không xác định, đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai, chuyện chân tướng sẽ ra sao không ai biết trước được?

Trong cung Thái Cực, Lục Ca cầm lấy tin tức trong tay cúi đầu, hắn không nghĩ đến lá gan lớn Lục Yêu như vậy, hơn nữa tính toán sâu như vậy, hắn đã quá phóng túng nàng.

"Người biết nên làm như thế nào, ta không muốn tương lai nàng ta còn có thể chạm tay được vào ám vệ." Tâm tình Triệu Khải Hâm bây giờ dùng giận dữ để hình dung cũng có chút không đủ.

Hắn không có nghĩ đến là gan Lục Yêu lớn như thế, cũng bởi vì hắn đối với Trương Vân Nguyệt có chút đặc biệt, nàng ta thế nhưng không muốn để cho Trương Vân Nguyệt còn sống, lợi dụng lợi thế là ám vệ của mình để khống chế ám vệ, lần này điều tra ra chuyện của Tiểu Mãnh chính là nàng ta ra tay.

Ám vệ cũng đã tra được chân tướng sự tình rồi, nhưng Lục Yêu cũng không báo cáo lại, hay chính xác hơn mà nói tin tức báo lên đã bị nàng ta dụng tay dụng chân qua rồi. Hơn nữa lần đó cổ độc cũng chính chính ròi ra từ trong tay nàng ta, chính là vì để đối phó Trương Vân Nguyệt.

Điều này khiến cho Triệu Khải Hâm làm sao có thể đủ tâm bình khí hòa? Cũng may là người trong ám vệ vờ tay đến chỉ là người bên cạnh mình, nếu là muốn hại mình, hắn trong tình huống hoàn toàn không có phòng bị làm sao có thể đủ tránh thoát?

Triệu Khải Hâm phát tay khiến Lục Ca đi xuống, sau đó trầm mặc.

"Vương Kỳ, hai đội ám vệ do Lục Ca và Lục Yêu lãnh đạo này về sau không nên dùng nữa, trăm không cần người phản bội." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói.

"Vâng" Vương Kỳ cũng là không ngờ là gan hai người Lục Ca cùng Lục Yêu này lại lớn đến vậy.

Triệu Khải Hâm nghĩ không ngờ khống chế những ám vệ này lại có chút khó khăn như vậy, xuất hiện một Lục Yêu là ngoài ý muốn, nhưng có thể xuất hiện một thì sẽ có hai, hắn không muốn con cháu của hắn trong tương lai cũng gặp phải những chuyện giống như mình.

Hôm sau, Vĩnh Ninh cung

"Hiện phi?" Trương Vân Nguyệt không ngờ có thể nghe được một tin tức như vậy, ngày hôm qua còn nghĩ có phải ám vệ muốn làm phản rồi hay không, hôm nay Triệu Khải Hâm lại tới nói cho nàng biết, tất cả chuyện này đều do Lục Yêu làm, thật lòng không thể tưởng tượng nổi, mà trong đó Tiểu Mãnh là người của Hiện phi, điểm này cũng làm cho người ta rất khiếp sợ.

Nàng còn tưởng rằng là hoàng hậu ra tay chứ, kết quả suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không hiểu sao có thể là Hiện phi kia chứ?

"Nhưng Tiểu Mãnh nhỏ như vậy tại sao Hiện phi lại lôi kéo hắn mà không phải là người nào khác?" Trương Vân Nguyệt rất tò mò về điểm này, Hiện phi sao có thể tự tin như vậy.

"Người có còn nhớ rõ cung nữ Tiểu Tình không?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Cái gì? Người nào?" Trương Vân Nguyệt bày tỏ hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái tên này. (Các bạn còn nhớ cung nữ này không? Mời xem lại chương 36 ý a).

"Vốn là được phân ở bên cạnh Hiện phi, người nhà vốn là bị Liễu chiêu nghi khống chế. Liễu Như Yên vốn muốn lợi dụng nàng ta để hãm hại Hiện phi, kết quả lại bị Hiện phi lợi dụng ngược lại. Tiểu Mãnh chính là đệ đệ của nàng ta." Khi Triệu Khải Hâm nói tới câu sau khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Chuyện ban đầu Hiện phi đã đồng ý Triệu Khải Hâm cũng đã biết, nàng ta đã đồng ý với cung nữ này để cho đệ đệ nàng sống thật tốt trên đời, nhưng hôm nay đúng là sống "thật tốt" trên đời này rồi, chỉ là lại thành người nội thị vĩnh viễn không thể cưới vợ sinh con rồi (editor: Thái giám có thể lấy vợ sinh con sao? Hài za!).

Trương Vân Nguyệt chớp chớp mắt, Hiện phi này thế nhưng từ khi đó đã bắt đầu tính toán rồi sao?

"Vậy làm sao bây giờ?" Trương Vân Nguyệt mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm, hi vọng Triệu Khải Hâm có thể nghĩ ra cho nàng biện pháp giải quyết, nàng là thật lòng không biết nên làm sao.

"Ta sẽ để cho người ta điều hắn đi." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói, ban đầu hắn vốn định bỏ qua cho Tiểu Tình kia, dù sao thì nàng ta hạ độc chưa thành công, hắn còn chuẩn bị dùng nàng ta để tìm hiểu rõ hơn về động thái của bọn người Hiện phi, đáng tiếc động tác của Hiện phi quá nhanh, trực tiếp để cho nàng ta tự sát.

Giữa lúc Triệu Khải Hâm đang muốn động thủ, Lục Yêu lại lần nữa có hành động, đem tin tức Triệu Khải Hâm đã biết Tiểu Mãnh là người của Hiện phi nói cho Hiện phi biết.

Hiện phi rất chú ý tới tin tức mà Lục Yêu truyền đến, dĩ nhiên thời điểm Lục Yêu truyền tin tức ra cũng không có lộ mặt.

"Cho người đem số thuốc này cho Tiểu Mãnh, để cho hắn nghĩ biện pháp rắc thuốc này lên những nơi hàng ngày Trương Vân Nguyệt thường đi qua, nếu như không làm được thì rắc tại nơi nhị hoàng tử thường đi qua cũng được." Hiện phi vốn là không muốn dùng được vật, dù sao dùng thuốc rất dễ dàng bị người ta điều tra ra được. Nhưng hôm nay có không muốn cũng không được rồi, nàng không muốn nhìn thấy Trương Vân Nguyệt lại lần nữa sinh hạ một đứa bé khỏe mạnh.

Hơn nữa ngoài cơ hội lần này của Tiểu Mãnh cũng không có cơ hội lần sau nữa.

"Chủ tử, như vậy không tốt đâu? Dù sao hoàng thượng đã tra được ra ngài, nếu ngài hạ độc chỉ sợ sẽ khiến hoàng thượng tức giận, ngài sao không dùng mưu đồ này lại ở đây đi? Tin tưởng hoàng hậu so với ngài càng muốn diệt trừ ngài ta hơn, dù sao có ngài ta và con trai của ngài ở đây, hoàng hậu cùng Đại hoàng tử liền bị ép tới không thở nổi." Nguyên ma ma nhìn Hiền phi, không đồng ý việc hiện tại Hiền phi dùng tới thuốc độc, mặc kệ hoàng thượng là có tra ra Tiểu Mãnh là người của ngài hay không, ngài đều không nên có động tác gì trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

". Ma ma nói đúng, không đến lượt ta gấp." Hiền phi hít sâu để cho mình tỉnh táo lại. Nguyên ma ma nhìn Hiền phi hoàn toàn tỉnh táo lại không tiếp tục nghĩ tới việc đi đối phó Trương Vân Nguyệt nữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ Hiền phi nếu động thủ đó chính là gấp gáp đem chuỗi đưa đến trong tay hoàng thượng, đoán chừng hoàng thượng có lẽ sẽ bởi vì người nhà mẹ đẻ Hiền phi mà không động Hiền phi, nhưng khẳng định cũng sẽ không để Hiền phi sống tốt.

"Chuyện này nói cho Quý Phi." Hiền phi suy nghĩ một chút vốn muốn tố cáo cho hoàng hậu, nhưng Hiền phi cảm thấy bây giờ hoàng hậu nghĩ không thông, rất có thể hoàng hậu không biết làm gì, nhưng Quý Phi cùng Hoàng hậu không giống nhau.

Nàng rất rõ ràng Quý Phi giống như nàng vô cùng muốn trừ đi Trương Vân Nguyệt, hơn nữa hiện tại biên quan đang cần nhà mẹ Quý Phi, hoàng thượng cho dù biết rõ chuyện là Quý Phi làm cũng sẽ không ra tay với nàng, càng sẽ không để cho nàng khổ sở.

"Chuyện này. . . ." Nguyên ma ma cau mày, ở trong suy nghĩ của nàng, chủ tử của mình nên là cái gì cũng không làm, làm càng nhiều càng lộ nhiều sai sót nhược điểm cũng càng nhiều, hiện tại tình huống này động không bằng tĩnh.

Ai biết có phải có người cố ý nói tin tức cho người của các nàng hay không, sau lưng tính toán sau đó mới nói cho chủ tử nhà mình thì sao?

"Ma ma đừng nói nữa... Bôn cung hiểu được, chỉ là ta thật sự nuốt không trôi giọng điệu này, nữ nhân kia, trước kia cũng chỉ là cung nữ, nhưng bây giờ bò đến trên đầu Bôn cung. Muốn cho Bôn cung hoàn toàn không hề làm gì là chuyện không thể nào." Hiền phi khoát tay nói, rất nhiều chuyện nàng không phải là không hiểu, mà là không muốn hiểu.

Nguyên ma ma không nói, bà hiểu chủ tử nhà mình nói không sai, chuyện này giống như chủ tử nhà mình từng nói, đã không phải là nàng có thể không chế được rồi.

Bên trong Vĩnh Ninh cung Trương Vân Nguyệt mang theo nụ cười thích thú nhìn đứa con nhà mình học tập, đối với chuyện bên ngoài trừ hiểu ra cũng không có làm cái gì.

Trương Ngũ Nha trở lại Phụng Minh cung sau đó lại một mình ngồi ở trong phòng, nghĩ tới chuyện gặp phải ở Vĩnh Ninh cung, trong lòng đã hoàn toàn không ôm mong đợi với tỷ tỷ kia, nàng bây giờ đã hiểu nếu muốn ở lại trong cung nàng. Không đúng! Ta còn có thể dựa vào hoàng hậu!

Trong nháy mắt đó Trương Ngũ Nha nghĩ tới một ít chuyện, mặc dù chuyện Trương Ngũ Nha trải qua không nhiều lắm, nhưng ở trong hoàng cung chăm sóc hoàng hậu, có cung nữ bên cạnh hoàng hậu thỉnh thoảng ở bên tai nàng lắng nghe chuyện của nàng ta, nàng hiện tại lập tức nghĩ tới hoàng hậu.

Nàng cảm thấy hoàng hậu có thể giúp nàng ở lại trong hoàng cung.

Ở trong Phụng Minh cung, Hoa Lăng Duyệt nghe báo cáo của thủ hạ, trên mặt rất cười lộ ra nụ cười. Nhìn, nàng cái gì đều không cần làm đã có người giúp nàng làm xong, tỷ như khiến Trương Ngũ Nha hoàn toàn 'Hiểu ra' mọi chuyện.

"Chủ tử, hoàng thượng cũng sẽ không đụng nàng chứ?" Tú Tâm có chút không xác định hỏi, mặc dù nàng cảm thấy phương pháp của chủ tử thật không tệ, ít nhất nàng biết ban đầu Hoa gia chuẩn bị đưa một nữ nhi khác vào cung, thời điểm đó chủ tử của nàng rất đau lòng rất khổ sở.

Chủ tử của mình dùng cái này nghĩ ra cách ứng phó với mưu kế của Trương Vân Nguyệt cũng không tệ lắm, nhưng Trương Ngũ Nha cùng Hoa gia cô nương dù sao cũng không giống nhau, Hoa gia cô nương có hoa gia làm chỗ dựa hoàng thượng nhất định sẽ đụng nàng, nhưng Trương Ngũ Nha sau lưng nhưng thế lực gì cũng không có, hoàng thượng không có cần thiết vì thế làm khó mình không?

"Ha ha, Bôn cung chỉ cần khiến hoàng thượng thừa nhận nữ nhân này là nữ nhân trong cung, ở trong cung có một chút vị trí là tốt rồi, về phần hoàng thượng đụng không động vào nàng, cùng Bôn cung có quan hệ sao? Bôn cung còn mong tốt nhất hoàng thượng không động vào nàng đây." Hoa Lăng Duyệt tùy ý nói xong, mang trên mặt nụ cười vui thích.

Tú Tâm trầm mặc, nàng đã hiểu ý tứ của chủ tử nhà mình rồi, chỉ là như vậy thật không có việc gì chứ?

"Chủ tử, hoàng thượng thật sẽ cho phép chuyện như vậy xảy ra sao?" Tú Tâm rất hoài nghi, Triệu Khải Hâm, vị hoàng đế này rất thông minh, hẳn không

thế nào không phát hiện ra tâm tư của hoàng hậu, như vậy hoàng thượng thật sẽ cho phép hoàng hậu làm như thế?

"Được rồi, Bồn cung tự biết nên làm thế nào." Hoa Lăng Duyệt phát tay cắt đứt lời nói của Tú Tâm, nàng cũng không chuẩn bị đem tất cả mọi chuyện nói hết ra, rất nhiều chuyện nàng đều đã sắp xếp xong xuôi, không có cần thiết phải nói ra.

Tú Tâm thấy chủ tử nhà mình không muốn nhiều lời, cũng không có hỏi thăm nữa, xoay người rời khỏi phòng.

Trương Ngũ Nha ở trong phòng đợi một hồi, xác định được mục đích của mình liền đi đến Tiền viện Phụng Minh cung tìm hoàng hậu.

"Nương nương, Trương tiểu thư cầu kiến." Tú Tâm nhìn thấy Trương Ngũ Nha xuất hiện biết tính toán của hoàng hậu đã thành công, hiện tại chỉ còn thiếu một bước cuối cùng mà thôi.

"Đi vào."

Hành lễ đi qua Trương Ngũ Nha liền đứng ở một bên, chờ Hoa Lăng Duyệt mở lời.

"Trương tiểu thư tới nơi này của Bồn cung là làm cái gì?" Hoa Lăng Duyệt nhìn Trương Ngũ Nha, coi như không biết mục đích Trương Ngũ Nha tìm đến nàng

"Hoàng hậu nương nương nô tỳ muốn ở lại trong hoàng cung, xin hoàng hậu nương nương giúp nô tỳ ." Trương Ngũ Nha quỳ rạp dưới đất, cơ thể hơi run rẩy, dường như nói ra câu nói này đã dùng hết tất cả dũng khí của nàng.

Hoa Lăng Duyệt kinh ngạc nhìn Trương Ngũ Nha, thật không nghĩ tới người này lại vẫn rất có đầu óc , chỉ nói để mình nghĩ biện pháp cho nàng lưu lại , lại không nói nhất định phải ở lại trong cung trở thành nữ nhân của hoàng đế.

"Như vậy, Bồn cung làm chủ, thu Trương tiểu thư làm nhị đẳng cung nữ trong Phụng Minh cung, chắc Trương tiểu thư sẽ không ghét bỏ chứ ? Bồn cung cũng muốn để Trương tiểu thư làm nhất đẳng cung nữ cho Bồn cung, nhưng nhất đẳng cung nữ cần chính là tư lịch, Trương tiểu thư người nhập cung mới có mấy tháng, hiện tại không có biện pháp để người làm ." Hoa Lăng Duyệt cười nói, người đã không nói muốn làm nữ nhân của hoàng đế vậy liền để người làm một cung nữ.

Trương Ngũ Nha không ngờ hoàng hậu thế nhưng lại chuẩn bị để cho nàng làm một cung nữ, quỳ rạp dưới đất thân thể trong nháy mắt căng thẳng, người ở bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt của nàng đã trở nên trắng bệch. Nàng hiểu hoàng hậu đã biết toan tính của nàng.

Chỉ là Trương Ngũ Nha suy nghĩ một chút, tỷ tỷ của mình, dường như cũng là từ cung nữ mà leo lên , đã như vậy thì làm một cung nữ cũng tốt, nàng không có can đảm mở miệng nói muốn ở lại trong cung làm nữ nhân của hoàng thượng, nếu như lời nói này nói ra, về sau chỉ sợ cả đời đều bị người ta xem thường, nàng còn muốn bò đến vị trí cao nhất, tại sao có thể lưu lại nhục điểm như vậy?

"Nô tỳ đa tạ hoàng hậu nương nương giúp đỡ." Trương Ngũ Nha cao giọng tạ ơn.

Cho nên nói, lòng người phức tạp nhất, Hoa Lăng Duyệt tính toán đến các loại tình huống đều không có tính toán đến Trương Ngũ Nha lại không nói, chỉ chờ nàng tới an bài.

Cứ như vậy Trương Ngũ Nha ở Phụng Minh cung làm cung nữ, nhưng Trương Vân Nguyệt cũng là một Tiệp dư, thân là muội muội của Tiệp dư, hoàng hậu cũng không muốn biểu lộ tâm tình muốn trở mặt với Trương Vân Nguyệt ra mặt, nên đối với Trương Ngũ Nha hoàng hậu cũng không gây khó dễ.

Ngày tháng Trương Ngũ Nha ở trong cung thật ra thì cũng không tính là rất khổ sở.

Chỉ là Hoa Lăng Duyệt sẽ cho phép Trương Ngũ Nha sống bình yên như vậy sao? Rất dễ nhận thấy là không thể nào!

"Trương Ngũ Nha thành cung nữ Phụng Minh cung? Đây là chuyện gì xảy ra?" Trương Vân Nguyệt kinh ngạc, nàng cho rằng hoàng hậu sẽ trực tiếp cho nàng ta trở thành người trong cung Hoàng Đế , thế nào thành cung nữ của nàng ta?

Trương Vân Nguyệt nghi ngờ.

"Việc này, nô tỳ cũng không biết." Tầm Nguyệt lắc đầu bày tỏ không rõ ràng lắm.

Trương Vân Nguyệt thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, nàng chỉ ngồi chờ hoàng hậu ra chiêu.

Buổi tối, Triệu Khải Hâm đang nghỉ ngơi bên trong cung Thái Cực, không ngờ Hoa Lăng Duyệt phái người tới mời hắn tới cung của nàng. Chuyện bên trong Phụng Minh cung hắn đều đã biết, cho nên thấy Hoa Lăng Duyệt nhanh vậy đã mời hắn qua liền kinh ngạc.

Khi Triệu Khải Hâm đến là lúc hoàng hậu đang để cung nữ chuẩn bị cho Trương Ngũ Nha, Trương Ngũ Nha thế nào cũng không ngờ hoàng hậu để nàng buổi chiều làm cung nữ, buổi tối liền muốn nàng hầu hạ hoàng thượng lên giường, làm cho nàng vô cùng kinh ngạc.

"Hoàng hậu đây là?" Triệu Khải Hâm nhìn thiếu nữ đứng ở bên cạnh Hoa Lăng Duyệt, có chút kinh ngạc đây chẳng phải là muội muội của Trương Vân Nguyệt sao? Đáng đáp không bằng Trương Vân Nguyệt, cũng không có sự linh động của Trương Vân Nguyệt , càng không có ôn hòa giống Trương Vân Nguyệt, cả người lộ ra vẻ toan tính.

"Hoàng thượng, người này là Trương tiểu thư, nàng tới trong cung đã một thời gian, hoàng thượng đã gặp qua nàng chưa? Ha ha, hiện tại hoàng thượng đã thấy người. Hoàng thượng có cảm thấy Trương tiểu thư có nhan sắc mỹ lệ hơn Trương muội muội đúng không?" Hoa Lăng Duyệt cười hỏi.

"Hoàng hậu, Trương tiểu thư không cần lấy chồng sao? Trẫm coi như là ngoại nam, nàng xuất hiện trước mặt của trẫm như vậy, hoàng hậu chuẩn bị để nàng ở trong cung làm cô cô sao?" Triệu Khải Hâm nhìn Hoa Lăng Duyệt hỏi, nhướn lại chân mày đủ cho thấy hân không vui.

Trương Ngũ Nha nghe được lời của Triệu Khải Hâm biểu tình trên mặt cứng đờ, cô cô là gì nàng tự nhiên biết, cô cô là cung nữ tự sơ ở trong cung không xuất giá, không giống với ma ma, ma ma ít nhất còn có thể được gả ra bên ngoài, hơn nữa có ma ma ở ngoài cung còn có tướng công cùng nhi tử.

Hoa Lăng Duyệt ngăn người ngược lại không ngờ Triệu Khải Hâm sẽ nói ra những lời này, nói thế nào thì cách nói này thật sự có chút gượng ép, trong cung này cung nữ nhiều như vậy, mỗi ngày nhìn thấy hoàng đế chẳng lẽ đều là cô cô hết sao, nếu thế cô cô trong cung sẽ thành tai họa.

"Hoàng thượng, trong cung có rất nhiều cung nữ, người gặp qua cũng không ít, cách nói này." Nói không thông.

"Những cung nữ kia giống trương tiểu thư sao?" Triệu Khải Hâm nhìn Hoa Lăng Duyệt hỏi.

Hoa Lăng Duyệt không nói, hai người làm sao có thể giống? Trương Ngũ Nha trước khi vào cung là một nữ nhân khiếm nhã, thiếu lịch sự, không tốt bụng, không tử tế, là một cô nương lỗ mãng ở nông thôn, vào cung rồi cũng không được huấn luyện đặc biệt gì, nhưng mấy cung nữ trong cung nếu không biết viết chữ vẽ tranh, thì cũng biết may vá hay thêu thùa, vậy cũng là có học, cũng có chút năng khiếu cá nhân, người am hiểu một chút cũng sẽ học một số thứ khác, nếu nói như vậy Trương Ngũ Nha so với những cung nữ kia thì.

"Được rồi, lời thừa thãi trẫm cũng không nói nhiều, hoàng hậu tự mình suy nghĩ xử lý chuyện này cho tốt." Triệu Khải Hâm nói xong cũng không đợi Hoa Lăng Duyệt nói chuyện liền xoay người rời đi.

Hoa Lăng Duyệt nhìn Triệu Khải Hâm rời đi, khóe miệng nhếch lên vẻ quỷ dị, nụ cười ở khóe miệng của nàng nở rộ. Nàng đột nhiên cảm thấy nàng phát hiện một chút chuyện rất đặc biệt.

"Chủ tử ngài không sao chứ?" Tú Tâm lo lắng nhìn Hoa Lăng Duyệt, chuyện này không thành, sao chủ tử lại vui mừng như thế?

"Không có việc gì người đi ra ngoài đi." Hoa Lăng Duyệt phát tay bảo Tú Tâm đi ra ngoài.

Về phần Trương Ngũ Nha ngay từ lúc Triệu Khải Hâm rời đi đã bị người của nàng mang ra ngoài rồi, khi rời đi trên mặt Trương Ngũ Nha có bao nhiêu khó coi không có ai biết, mà oán hận dành cho người tỷ tỷ Trương Vân Nguyệt có bao nhiêu sâu đậm cũng chỉ có chính nàng biết, nàng thủy chung nghĩ nếu không phải bởi vì trong cung có một Trương Vân Nguyệt, nàng nhất định sẽ trở thành nữ nhân sanh con dưỡng cái cho Hoàng đế. Mà loại suy nghĩ này hoàn toàn là do Hoa Lăng Duyệt để người ta truyền thụ cho nàng.

"Ra ngoài." Bên trong tấm cung mờ tối, Hoa Lăng Duyệt lạnh lẽo cất tiếng nói vô cùng qui dị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121

Bên trong căn phòng mờ tối xuất hiện một đạo bóng dáng mơ hồ, nếu Triệu Khải Hâm ở nơi này tất nhiên sẽ giật mình, người này thế nhưng cùng ám vệ của hân hiệu được ẩn giấu thân hình như vậy, hơn nữa bộ dáng kia năng lực cũng không so với ám vệ của hân kém hơn.

Trên mặt Hoa Lăng Duyệt sắc lạnh càng đậm.

"Lần trước những thứ đó còn có. Bỏ vào trên thân nữ nhân Hàn gia kia đi. Không chế xong, để cho nàng ta ra tay."

"Vâng"

Bóng dáng mơ hồ đó biến mất trong nháy mắt.

Hoa Lăng Duyệt lạnh lùng nhìn phía cửa sổ, giờ phút này cửa sổ khép lại, nàng thậm chí sẽ không biết người kia rút cuộc có rời phòng không, chỉ là tất cả cùng nàng không sao, hiện tại Hoa gia có thể dựa vào người chỉ có nàng? Mà có thể điều động người của tử sĩ Hoa gia cũng chỉ có nàng? Đây tất cả là nàng nghĩ cũng không dám nghĩ? Hôm nay tất cả đều là của nàng, chỉ là bỏ ra toàn cả gia tộc suy tàn của Hoa gia làm đại giá mà thôi, cái giá cao này đối với nàng mà nói thật sự là không tính là cái gì.

Vài ngày sau, Hàn Ngọc Cầm đột nhiên phân phó người bắt đầu đối với Trương Văn Nguyệt động thủ, điều này làm cho người bên cạnh Hàn Ngọc Cầm cảm thấy rất là kinh ngạc, Hàn Ngọc Cầm trong ngày, thường không phải là không thể nào tham dự hậu cung tranh đấu sao? Tại sao hiện tại đột nhiên muốn đối phó Trương Văn Nguyệt?

"Hiện tại hoàng thượng còn dùng được đến nhà mẹ của ta, ta nếu đem Trương Văn Nguyệt đi ra ngoài, là có thể đem nhị hoàng tử ôm tới đây." Hàn Ngọc Cầm tự nhiên có mấy ý tưởng, nàng bây giờ đã bị hoàng hậu làm hại không thể sinh con, vậy mà hôm nay hoàng thượng cũng không nguyên ý nạp Tân Phi, mà cả hậu cung hôm nay có thể sống đẻ sinh con, tính đi tính lại vậy mà chỉ có một người Trương Văn Nguyệt.

Nữ nhân hậu cung này muốn đưa bé tự nhiên muốn tính toán đến trên đầu của nàng đi.

"Chủ tử, nô tỳ cảm thấy hiện tại không nên hành động, chúng ta coi như muốn đưa bé, hoàn toàn có thể chờ đưa bé trong bụng Trương thị, đưa bé kia không có bị Trương Văn Nguyệt dưỡng qua, về sau ngài nếu như nuôi lớn hân, vậy coi như cùng ngài một lòng rồi, hơn nữa đến lúc đó nhị hoàng tử cũng đều vì ngài sử dụng. Nhưng nếu ngài hiện tại động thủ, chuyện này chưa chừng thời điểm bị nhị hoàng tử biết, đến lúc đó, dù là ngài nuôi nhị hoàng tử, nhưng nhị hoàng tử bây giờ đã hiểu chuyện rồi, đến lúc đó chỉ sợ sẽ hận chủ tử."

Hàn Văn bên cạnh nghĩ rồi nói ra, mặc dù nàng đồng ý Hàn Ngọc Cầm ôm một đứa bé tới nuôi ý, nhưng lại cũng không đồng ý Hàn Ngọc Cầm hiện tại liền động thủ.

Trong lòng Hàn Ngọc Cầm có chút không vui mừng khi bị phản bác, nhưng nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút liền phát hiện, chuyện thật đúng là như theo lời ma ma nói. Người không chế Hàn Ngọc Cầm trong tối nương này, có chút không hiểu rõ tại sao Hàn Ngọc Cầm không có bị khống chế, nàng ta tại sao không có động thủ đây?

Ở trong Phụng Minh cung, người trong bóng tối ở thời điểm không người đột nhiên xuất hiện.

"Chuyện gì."

"Hàn Ngọc Cầm cũng không có bị khống chế, vật kia hình như cũng không có thể khống chế người." Người trong bóng tối nhỏ giọng mà nói ra.

"Làm sao có thể?? Lần trước dùng ở trên người hai người đó dùng rất tốt mà, họ không phải là bị khống chế? Thế nào lần này thì không thể khống chế được?" Hoa Lăng Duyệt nương này, không phải rất tin tưởng lời nói của người trong bóng tối, nhưng nàng cũng biết người ở trước mắt này sẽ không ở đây, trên sự tình này lừa gạt nàng.

". . . ." Đây bóng dáng người trong tối cũng không nói chuyện.

"Trước kia, hai cung nữ đó rốt cuộc có bị khống chế không?" Hoa Lăng Duyệt nương này bóng dáng người trong tối hỏi hồi.

"Việc này, trước kia, không giống như là bị khống chế, nhưng mà ta ra lệnh họ cũng làm." Bóng dáng người trong tối có chút do dự, ban đầu hân có tới hỏi báo qua hai người kia cũng không có bị khống chế, chỉ là Hoa Lăng Duyệt nương tin tưởng vật kia, cho là hai người kia quả thật bị khống chế, dù sao hân sai các nàng việc làm họ cũng làm.

"Ừm, vậy người đã cho Hàn Ngọc Cầm việc nàng ta làm chưa?" Hoa Lăng Duyệt nương nhìn người kia hỏi.

"Lúc ban đầu nàng là có chuẩn bị ra tay, sau lại bị ma ma bên cạnh khuyên lon ngừng tay, chuẩn bị về sau hành động." Bóng dáng người trong tối đem tình cảnh ngày đó nói xong.

"Tốt tốt tốt, quả nhiên là đồ tốt, người kia không có lừa gạt ta." Hoa Lăng Duyệt nương sau khi nghe xong người trong tối hỏi báo, cả người vui mừng lên, nàng thật là không ngờ vật này lại dùng tốt như thế.

Đó cũng không phải đơn giản khống chế, mà là căn cứ tư tưởng bản thân người đó tiến hành hướng dẫn, làm cho người ta cảm thấy đây nguyên bản chính là ý nghĩ của mình, ngược lại càng thêm bí ẩn rồi, trước này hai người bị người tra được, đoán chừng cũng là bởi vì có người hiểu được nguyên nhân vật này.

Hoa Lăng Duyệt nương không biết vật kia mặc dù là hướng dẫn, nhưng cũng muốn trong lòng có ý nghĩ này mới được, nếu không có ý tưởng này, người dùng đồ này chính là trực tiếp khống chế, vậy hay là sẽ cho người phát giác.

Bóng người trong tối thấy Hoa Lăng Duyệt nương không có tức giận, cũng không có chuẩn bị phân phó mình làm chuyện gì, xoay người rời khỏi phòng.

Mà đồng thời đang ở hậu viện sau Phụng Minh cung, Trương Ngũ Nha thì bị một đám cung nữ vây nước quét nhà vây quanh giễu cợt, vốn đối với Trương Ngũ Nha đến họ cũng không giận, Trương Ngũ Nha vào cung liền sau lấy được coi trọng của hoàng hậu, được hoàng hậu tìm người chăm sóc, cái gì cũng không cần làm liền hưởng thụ rất nhiều, họ không hưởng thụ được gì đó.

Hơn nữa, họ còn biết Trương Ngũ Nha là hoàng hậu dùng để đưa cho hoàng thượng, điều này làm cho từng cung nữ một làm sao có thể bình tĩnh hòa nhã? Nhưng bởi vì nghĩ tới Trương Ngũ Nha về sau sẽ trở thành chủ tử, hơn nữa Trương Ngũ Nha là muội muội mẫu phi nhị hoàng tử, coi như là a di của nhị hoàng tử.

Thân phận như vậy khiến các cung nữ cũng không dám thật đối với Trương Ngũ Nha làm cái gì, nhưng bây giờ hoàng thượng rõ ràng cũng không muốn nhận lấy Trương Ngũ Nha, hơn nữa chuyện Trương Ngũ Nha ở Vĩnh Ninh cung cũng bị người truyền ra ngoài, hiện tại trong cung rất nhiều cung nữ cũng biết Trương Ngũ Nha cũng không được Trương Văn Nguyệt thích.

Trương Vân Nguyệt cũng không muốn cho nàng ta trở thành phi tử trong cung, nếu như nói nàng ta muốn trở thành phi tử, như vậy thì muốn cùng Trương Vân Nguyệt đối kháng, như vậy bởi vì cô kỵ Trương Vân Nguyệt mà không dám đối với nàng làm cái gì, bây giờ đông đảo cung nữ liền bắt đầu làm một chút chuyện không nhân tính, các loại vòng vèo nói móc châm chọc cái gì đó là một chút cũng ngừng nghỉ.

Trương Ngũ Nha vốn là đối với Trương Vân Nguyệt cũng không thể nào thích, hiện tại chính mình gặp gỡ những chuyện này càng làm cho nàng ta lấy Trương Vân Nguyệt người tỷ tỷ này hận lên.

Mà cũng không biết là chuyện lần đó của Trương Ngũ Nha khiến các nữ nhân hậu cung an phận còn là thế nào, tiếp theo trong cuộc sống hậu cung vẫn thật bình tĩnh, không có ai nhảy nhót, những cái này cung nữ nội thị ra cửa cũng không gây chuyện cho chủ tử nhà mình.

Rốt cuộc lúc đang lúc đến ngày Trương Vân Nguyệt sinh, một ngày kia thời tiết tốt, trời không có mưa gió cái gì.

Mà mấy tháng không có tiến vào Vĩnh Ninh cung, Trương Ngũ Nha đột nhiên tới.

"Tỷ tỷ, muội muội nghe nói tỷ sắp sinh bây giờ, muội muội tới đây với tỷ." Trương Ngũ Nha chưa nói muốn giúp đỡ, nàng ta cũng biết vượt qua chuyện ần trước, mình đã không được tỷ tỷ của mình tin tưởng, chỉ là nàng ta cũng không muốn giúp một tay, chính là tới mà thôi.

Trương Vân Nguyệt nhìn Trương Ngũ Nha: "A, người ngồi." Trương Vân Nguyệt không có tình thần gì nói.

Như thế Trương Ngũ Nha mỗi ngày, tới cái gì cũng không làm, an vị một hồi lập tức đi ngay, cũng không ở lại Vĩnh Ninh cung ăn cơm. Điều này làm cho Trương Vân Nguyệt nghi ngờ.

"Lý Ma Ma, nàng đây là cái gì mục đích?" Trương Vân Nguyệt thật lòng nghi ngờ, phải nói Trương Ngũ Nha lo lắng người tỷ tỷ này, nàng là tuyệt không tin tưởng, trong ánh mắt nàng ta cũng không có phần ồ lảng nào.

"Việc này, nô tỳ cũng không biết." Lý Ma Ma lắc đầu, bà ta khẳng định có thể Trương Ngũ Nha không có ý tốt, nhưng nàng ta muốn làm cái gì Lý Ma Ma thật đúng là không biết.

Dù sao trừ tới đây với Trương Vân Nguyệt, bên ngoài nàng ta cái gì cũng không còn làm, trở lại Phượng Minh cung sau cũng vẫn ngoan ngoãn đợi tại trong phòng của mình, cũng không có cùng cung nữ bên cạnh hoàng hậu có quá nhiều tiếp xúc, hoặc là nói cung nữ Phượng Minh cung cùng Trương Ngũ Nha tiếp xúc cũng rất ít, Trương Ngũ Nha cũng không biết chữ, Lý Ma Ma ngược lại cũng không lo lắng sẽ có người dùng chữ tới truyền lại tin tức hay ra lệnh cái gì.

Cũng đang bởi vì như thế Lý Ma Ma mới không hiểu rõ mục đích của Trương Ngũ Nha.

"Mẫu thân, đệ đệ lúc nào ra ngoài?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hiện tại chuyện ưa thích làm nhất chính là chiều nào học xong, nằm ở trên bụng của mẫu thân mình nghe bên trong tiếng tim đập, có lúc đứa nhỏ trong bụng còn có thể khi hân nói chuyện, đáp lại hân, điều này làm cho tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cảm thấy rất là vui mừng.

"Khoảng hai ngày nữa, bảo bảo kiên nhẫn nha." Trương Vân Nguyệt cười nói, đối với nhi tử vẫn nói chuyện đứa nhỏ trong bụng này là con trai, nàng cũng không có phân bác, mặc dù nàng thích đây là một nữ nhi, thế nhưng cũng không phải là nàng có thể thay đổi được.

"Mẫu thân, nữ nhân kia gần đây thế nào ngày ngày tới chúng ta thế?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất không thích a di kia, chớ nghĩ hân nhỏ tuổi, rất nhiều chuyện hân là rất rõ ràng, tỷ như a di kia muốn trở thành phi tử của phụ hoàng, hơn nữa còn là muốn tại lúc mẫu phi tay trở thành phi tử của phụ hoàng.

Đối với cái a di này hân làm sao có thể thích đây? Đối với những thứ khác như hoàng hậu bọn họ, tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cũng không ưa thích, nhưng không có ghét như Trương Ngũ Nha vậy, dù sao họ cùng mẫu phi mình không có liên hệ máu mủ, vẫn luôn là cạnh tranh quan hệ, mà Trương Ngũ Nha người này là a di của mình a, là muội muội mẫu phi mình.

"Bảo bảo, đó là người a di, con ở đây ghét nàng ta cũng không thể nói lộ ra, sẽ làm cho người ta nói." Trương Vân Nguyệt nhìn con trai bảo bối của mình giáo dục nói.

"Mẫu phi mau nói cho bảo bảo, a di tới bên chúng ta làm cái gì." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm còn rất là thức thời, này không để Trương Vân Nguyệt mới giáo huấn xong, hân liền lập tức đổi lời nói rồi.

"Cái này mẫu phi không biết đấy." Trương Vân Nguyệt lắc đầu.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhủ nhủ mảy, hân thủy chung cảm thấy a di kia không phải người tốt.

"Tốt lắm, ngoan ngoãn đi đọc sách cho đệ đệ nghe, những chuyện khác mẫu thân mình sẽ xử lý tốt." Trương Vân Nguyệt bắt đầu nhìn đứa con nhà mình, lại nói nàng làm mẹ thật chẳng lẽ cứ như vậy không đáng tin cậy sao? Thế nhưng cần nhi tử tới thay nàng lo lắng? Mặc dù nhi tử quan tâm như vậy trong lòng mình rất uất ức.

Gần tới Triệu Khải Hâm đạp ánh nắng chiều đi tới Vĩnh Ninh cung.

"Hoàng thượng, ngài thế nào lại tới vào lúc này?" Trương Vân Nguyệt nghi ngờ nhìn Triệu Khải Hâm, thời điểm này bữa tối dùng xong rồi, hân không

phải nên ở phê duyệt tấu chương sao?

"Trẫm tới với ái phi cùng hai đứa bé." Triệu Khải Hâm dịu dàng cười nói.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, Bảo Bảo." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đột nhiên hướng Triệu Khải Hâm nhào tới, muốn Bảo Bảo.

Triệu Khải Hâm nhún mày đưa con nhà mình không phải tiểu đại nhân sao? Thế nào đột nhiên hướng mình muốn Bảo Bảo rồi hả ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

"Hoàng nhi đây là thế nào?" Triệu Khải Hâm ôm con trai, nhìn Trương Vân Nguyệt bên cạnh hỏi.

"Thiếp cũng không biết đây." Trương Vân Nguyệt lắc đầu.

Bảo bảo chu miệng, nhìn trộm coi Trương Vân Nguyệt, xác định trên mặt Trương Vân Nguyệt không có lại tức giận, lúc này mới nói: "Bảo bảo thật đáng thương."

"Phốc ~" Trương Vân Nguyệt buồn cười, đứa bé như con gấu này, hẳn thế nào đáng thương?

"Bảo bảo nói cho phụ hoàng một chút, tại sao bảo bảo lại đáng thương?" Triệu Khải Hâm vui vẻ.

"Bảo bảo không thích đi di, mẫu thân giáo huấn bảo bảo." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm thật lòng cảm thấy uất ức, hẳn không thích người kia a, tại sao lại không thể biểu hiện ra đây? Thật kỳ quái hả?

Triệu Khải Hâm ngăn người, Trương Vân Nguyệt ở một bên nghe vạch đen đeo dây đầu, đứa nhỏ này.

"Mẫu thân con nói không sai nha." Triệu Khải Hâm ôm con trai đến trong ngực nói. Trong hoàng cung quá mức thành thật, đứa bé sẽ không chiếm được chỗ tốt.

"." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hữu nghị chờ phụ hoàng mình, đầu óc nhỏ nhỏ hồ đồ.

"Ha ha, không có việc gì, bảo bảo bây giờ còn nhỏ không nghĩ ra không sao, về sau trưởng thành dĩ nhiên là hiểu." Triệu Khải Hâm cười nói, chuyện này thật đúng là khó mà nói, chỉ có thể để cho hẳn sau này tự mình từ từ, từ từ thể nghiệm.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm chu mỏ, đối với phụ hoàng mình trả lời có chút qua loa không hài lòng. Chỉ là tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm là một đứa bé nhu thuận, biết phụ hoàng không có trả lời vấn đề của mình rồi, cũng liền ngoan ngoãn không có hỏi nữa.

Trương Vân Nguyệt ở một bên nhìn hai cha con, nụ cười trên mặt không có cắt đứt, đứa bé cùng Triệu Khải Hâm, người phụ thân này thân cận là chuyện nàng vui mừng nhất, dù sao đứa nhỏ này tương lai dựa vào là Triệu Khải Hâm mà không phải người làm mẹ là nàng.

Trương Vân Nguyệt đang suy nghĩ, "Úm?" Bụng đột nhiên co rút đau đớn.

"Thế nào?" Triệu Khải Hâm bỗng chốc quay đầu nhìn về Trương Vân Nguyệt, chỉ thấy sắc mặt của Trương Vân Nguyệt tái nhợt, vốn giắt trên mặt nụ cười dịu dàng liền biến mất không thấy gì nữa, có lẽ nhện đau mà nhún lại chân mày.

"Hoàng thượng, thiếp muốn sinh." Trương Vân Nguyệt đợi đến đợt đau đớn thứ nhất đi qua, nâng lên nụ cười nói, nàng không muốn làm cho con trai của mình thấy đáng sợ khổ sở của mình, mà tạo thành tâm lý bóng ma trong lòng.

Triệu Khải Hâm nghe được lời Trương Vân Nguyệt, tay dừng một chút, trong nháy mắt đó trong lòng thoáng qua một đạo suy nghĩ hốt hoảng, đầu không khỏi trôi lên các loại tính mệnh nữ nhân mất bởi vì sinh con, sắc mặt lập tức bên tái nhợt tái nhợt.

Trương Vân Nguyệt đợi đến đợt đau đớn thứ hai đi qua ngược mắt một, lại thấy sắc mặt Triệu Khải Hâm cũng là một mảnh tái nhợt, nhất thời đang lúc có chút ngây ngẩn.

"Hoàng thượng? Ngài thế nào? Là lo lắng cho thiếp sao? Thiếp đã đã sinh một đứa con không cần lo lắng, thiếp sẽ không có chuyện gì." Trương Vân Nguyệt cười an ủi, về phần Lý Ma Ma đang nghe Trương Vân Nguyệt muốn sinh, liền đi chuẩn bị đồ vật dụng trong lúc sinh rồi, chỉ là Trương Vân Nguyệt bởi vì lúc trước hai lần đau đớn cách xa nhau, còn không có vào phòng sanh ngay mà thôi.

"Ái phi đừng lo lắng, trầm lại ở chỗ này, sẽ không để cho người hại đến nàng." Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt nói thật, Trương Vân Nguyệt vì bào thai này, mà mười tháng không thể nào rời đi Vĩnh Ninh cung, cứ như vậy Vĩnh Ninh cung gặp phải chuyện nhưng rất nhiều rất nhiều, những thứ thủ đoạn này cũng bị Triệu Khải Hâm an bài người cho nhất nhất hóa giải, chỉ chuyện tình cổ trùng mới xảy ra chút sự cố. Chỉ là sau Triệu Khải Hâm lại an bài càng nhiều người, những thủ đoạn kia liền bị cản trở ở bên ngoài rồi.

Trương Vân Nguyệt cười đáp, nàng cũng không phải cái gì cũng không hiểu biết dùng người, thân phận của nàng bây giờ nghĩ cũng biết nữ nhân hậu cung tuyệt đối sẽ không muốn cho nàng sống sót, nhưng kể từ lúc nàng chuyển vào Vĩnh Ninh cung, trừ chuyện tình cổ trùng, sau vẫn chưa bao giờ gặp những thứ tính toán khác. Tất cả đây nàng cũng không cảm thấy là nữ nhân hậu cung không muốn động thủ, nàng hơn tin tưởng là nữ nhân hậu cung động thủ sau này, vô luận như thế nào, cũng không có cách nào đem bàn tay vào Vĩnh Ninh cung, sau lúc này mới dùng tay.

Chính người trong tay Trương Vân Nguyệt nàng, chính là ba ma ma mang tới, bản thân trong tay nàng cũng là không có người nào, điểm này Trương Vân Nguyệt vẫn muốn thay đổi, đáng tiếc kiếp trước trên các quyển sách kia viết dễ dàng là có thể đoán được, cung nữ gặp nạn sau đó tìm được cung nữ trung thành cái gì, ở chỗ này đó chính là truyền thuyết.

Cung nữ mỗi một người đều là từ tầng dưới chót bò lên, họ so bất luận kẻ nào cũng muốn thế lực, cũng so bất luận kẻ nào cũng dễ dàng bị bắt mua, nhưng là muốn lòng trung thành của các nàng thật lòng không dễ dàng. Từng cái một đều có tính toán của mình, người có thể có khả năng hứa hẹn với họ, người khác cũng có thể hứa hẹn, thậm chí người khác hứa hẹn gì đó so với người kia tốt hơn, như vậy họ sẽ phản bội người.

Bắt đầu thời điểm nàng không chuẩn bị bồi dưỡng thứ người như thế, đợi đến sau lại muốn nuôi dưỡng lại được ba ma ma báo cho, nếu người có nhà tộc làm hậu thuẫn, như vậy người có khả năng thu mua cung nữ hậu cung, vì sao? Họ không nghe lời có thể dùng người nhà bên ngoài cung của họ uy hiếp.

Nếu người không có gia tộc, chỉ dùng tiền tài thu mua những cung nữ kia mà nói, vậy người còn là bỏ bớt. Cung nữ trong cung chưa dùng tới tiền gì, đưa tiền cho quân sự nội thị cùng ma ma, đổi lại cương vị gì mặc dù dùng tiền, hình như người ta cầm tiền chưa chắc đã trung thành, người cho nàng ba trăm lượng người khác có thể cho nàng năm trăm lượng, đến lúc đó nàng không chừng liền đem người bán đi.

Mà quan trọng hơn là, bản thân Trương Vân Nguyệt cũng không có tiền.

Mà ba người Lý Ma Ma trong tay giao thiệp đó cũng không phải là dùng trung thành để hình dung, người ta đó là nhiều năm chung đụng xuống tình nghĩa, và lại các loại tin tức truyền đưa ra ngoài sau cũng không ảnh hưởng mình.

Về phần Lý Ma Ma, họ đối với Trương Vân Nguyệt phải nói trung thành, vậy là không có. Nhưng mà đối với Triệu Thiên Sâm, nhị hoàng tử này trung thành cũng là có. Hoàng tử cùng phi tử không giống nhau, phi tử Hoàng đế vô số theo lúc có thể thất sủng, nhưng hoàng tử coi như thất sủng, nhưng hẳn còn là hoàng tử.

Rồi sau đó, người trong tay các phi tử khác, đa số là nhà mẹ bồi dưỡng, còn có chính là mượn thế lực nhà mẹ mình bồi dưỡng. Trương Vân Nguyệt cái này, một không có tiền, hai không có người đứng sau, phải có nỗ lực trung thành thật sự là không dễ dàng.

Sau khi có bảo bảo, cung nữ nội thị Vĩnh Ninh cung đối với nàng là trung thành, nhưng bên ngoài Vĩnh Ninh cung muốn trung thành cũng không có thể. Phân đến Vĩnh Ninh cung cùng nàng đã là cột vào trên một sợi thừng rồi, mà những người khác lại có lựa chọn tốt hơn, họ có thể trung thành cùng Triệu Thiên Sâm, nhị hoàng tử này, nhưng hoàn toàn có thể đợi đến sau khi nhị hoàng tử lớn lên nữa lại trung thành bề ngoài.

Hơn nữa Trương Vân Nguyệt cho dù không còn, nhị hoàng tử cũng có thể tìm được mẫu phi mới, đến lúc đó những thế lực của phi tử kia không thể so với nàng mạnh?

Sau khi Trương Vân Nguyệt vào phòng sanh, không có lập tức nằm dài trên giường, mà là đang lại ở trong phòng, dùng lời của nàng nói đúng là, như vậy có thể khiến sinh càng thêm thuận lợi. Mấy người Lý Ma Ma đối với cái này chuyện này cũng là hiểu.

Lần sinh này so với lần sinh đầu phải cẩn thận nhiều, lần sinh đầu Trương Vân Nguyệt chính là cái tiểu nhân vật, cho dù có người muốn động thủ cũng không có bỏ trí quá nhiều. Thế nhưng một thai bất đồng, những nương nương hậu cung này, từng người một chờ mất ghen gần nỗ lực muốn vào hôm nay muốn mạng của Trương Vân Nguyệt, thời điểm nàng sinh nếu là quá chậm, chỉ sợ thật sẽ vứt bỏ cái mạng già của nàng.

Đang lúc thời gian từng chút từng chút đi qua, Trương Vân Nguyệt cảm thấy đau bụng sinh càng ngày càng dày đặc, đồng thời cảm thấy đứa nhỏ trong bụng đang hướng bên ngoài bò, trong lòng thật vui mừng, đứa nhỏ này cuối cùng là không để cho nàng chịu đựng quá nhiều khổ sở.

Dĩ nhiên đây là chuyện không thể nào, coi như đứa nhỏ này không muốn để cho mình mẫu thân chịu khổ, nhưng nữ nhân hậu cung nơi nào có thể để cho nàng chỉ đơn giản như vậy đem con sanh ra được?

"Ừm." Trương Vân Nguyệt đột nhiên thấy một hồi nhàn nhạt mùi thơm, mùi thơm này rất đặc biệt, cũng không phải mùi hoa trong nhận thức nàng biết, nàng không biết mùi thơm này là chuyện gì xảy ra, nhưng nàng có một loại cảm giác kỳ quái, sau khi ngửi thấy mùi thơm này, bụng hình như không có đau nữa rồi.

Trong đầu một hồi linh quang thoáng qua, giống như.

Trương Vân Nguyệt không biến sắc nằm ở trên giường, lẳng lặng chờ người kia mang theo mùi thơm đặc biệt nhích lại gần mình.

Trương Vân Nguyệt nằm ở trên giường, bên trong phòng sanh có mấy người, trừ Lý Ma Ma ở ngoài là bốn bà mẹ. Bốn bà mẹ đều là hoàng thượng tìm, hoàng thượng cũng làm cho người điều tra họ, bối cảnh rất là trong sạch. Trừ bốn bà mẹ bên ngoài còn có mấy cung nữ hầu hạ.

Những cung nữ này cũng đều không phải là người của Triệu Khải Hâm, trong tay Triệu Khải Hâm mặc dù rất nhiều người, nhưng cũng không thể cũng thả vào bên người Trương Vân Nguyệt, như vậy hậu cung cũng chưa có người gấp, những người này cũng là Triệu Khải Hâm làm cho người ta tra xét sau lưng không có chủ tử.

"Bây giờ còn không đến thời điểm sinh, trước hết để cho cung nữ bên cạnh tôi đây lau mồ hôi cho ta." Trương Vân Nguyệt hé mắt nói.

Lý Ma Ma kể từ phân phối đến Trương Vân Nguyệt, phía sau người vẫn đi theo Trương Vân Nguyệt, đối với Trương Vân Nguyệt vẫn còn có chút hiểu rõ, động tác vừa rồi của Trương Vân Nguyệt chẳng lẽ là trong những người này có vấn đề?

Nghĩ tới đây, Lý Ma Ma lập tức đem tâm thần chuyển dời đến bên trên mấy người đó, cái mũi của bà không có bén nhạy như Trương Vân Nguyệt, rất nhiều mùi bà nghĩ không thấy tư vị gì, nhưng Trương Vân Nguyệt lại có thể phân biệt ra, vì vậy nếu Trương Vân Nguyệt cảm thấy có vấn đề vậy thì thật sự có vấn đề.

Sau khi mấy cung nữ đến gần, Trương Vân Nguyệt cũng không có cảm giác mùi vị đó càng thêm nồng đậm. Nhũ nhũ mảy, đợi đến mồ hôi lau xong rồi, Trương Vân Nguyệt cho bốn bà mụ dựa đi tới, cũng không có mùi vị.

Chỉ là Trương Vân Nguyệt rất nhanh lại nghĩ đến mấy người này khi tiến vào phòng sanh trước cũng tắm rửa một phen, hơn nữa đồng phục trên người đều là cạnh mình chuẩn bị, những người này cũng không có vấn đề, vậy rốt cuộc là vật gì có vấn đề?

"Nương nương thế nào?" Lý Ma Ma thấy Trương Vân Nguyệt vẫn không nói gì về người nào có vấn đề, không khỏi tiến lên một bước lo lắng hỏi, hay là bởi vì sanh con quá đau mà sinh ra ảo giác?

"Ta nghe thấy được trong phòng có thành phần mùi thơm của thuốc an thai." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng mà nói ra.

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng tất cả đều đổi sắc mặt, thuốc dưỡng thai, phụ nữ có thai thường ngày dùng tuyệt đối là đồ tốt, nhưng chỉ là trong thời điểm sinh xuất hiện vật này tuyệt đối là đồ muốn chết.

"Nương nương tui nô tỳ đỡ ngài, ngài cẩn thận nhìn xem." Mấy cung nữ vội vàng tiến lên phía trước nói, họ sau lưng đúng là không người nào, họ cũng không muốn bởi vì đám nương nương hậu cung tính toán mà đem mạng nhỏ của mình góp vào.

"Tốt." Trương Vân Nguyệt bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đứng dậy.

Trong phòng sinh, Trương Vân Nguyệt tìm một vòng, nhưng không có phát hiện mùi vị đó, Trương Vân Nguyệt hồ nghi, thật chẳng lẽ chính là ta nghĩ lầm rồi hả? Không đúng? Đã vừa mới cảm thấy đứa bé lập tức phải ra khỏi, nhưng bây giờ cảm giác này lại càng ngày càng nhạt, điều này nói rõ khứu giác của ta không có phạm sai lầm?

"Mở cửa sổ ra." Nếu bên trong phòng sanh không có, vậy chỉ có thể là ở bên ngoài phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123

Nhưng mà tại sao khi mình đến gần chỗ cửa sổ thì mùi vị này lại càng thêm nồng đậm vậy chứ? Trong lòng của Trương Vân Nguyệt tỏ ra rất nghi ngờ.

Lý Ma Ma mở cửa sổ ra Trương Vân Nguyệt đi tới bên cửa sổ, Triệu Khải Hâm thấy cửa sổ phòng sanh đột nhiên mở ra, giật mình, chẳng lẽ trong phòng sinh đã xảy ra chuyện gì sao?

"Xảy ra chuyện gì?" Triệu Khải Hâm đi tới bên giường hỏi.

"Hoàng thượng, nương nương nghĩ thấy mùi thuốc an thai". Lý Ma Ma cũng không dám giấu giếm, nói thẳng.

"Chuyện này." Thái y đứng chờ cùng Triệu Khải Hâm ở ngoài cửa sừng sờ, làm sao cũng không thể ngờ được bọn họ chỉ vừa mới tới liền gặp phải chuyện này.

"Thuốc an thai?" Triệu Khải Hâm cũng không hiểu rõ nếu lúc này mà xuất hiện thuốc an thai thì sẽ có chuyện gì xảy ra.

Trong một đám thái y thì Đặng thái y tiến lên giảng giải cho Triệu Khải Hâm.

Sau khi Triệu Khải Hâm nghe thái y giảng giải xong, sắc mặt lập tức liền tối sầm "Tra, tra thật kỹ cho trẫm, tra cho bằng được là ai động tay chân, trẫm sẽ làm cho nàng ta phải hối hận, .

Nhóm thái y theo sự nhắc nhở của Trương Vân Nguyệt mà tìm cạnh cửa sổ, trong đó có một thái y có khứu giác rất bén nhạy, những thái y khác sau khi ngửi qua cũng không ngửi thấy được mùi kia, thành ra lại có chút hoài nghi đối với lời nói của Trương Vân Nguyệt, chỉ có duy nhất thái y đó tiến lên kiểm tra qua một lượt liền nói mình cũng ngửi thấy mùi đó.

"Xem ra người dùng được lần này rất tinh thông được lý, lại có thể làm cho một vị thuốc thường ngày mùi vị rất nồng nặc làm nhạt đi như vậy, nếu không phải khứu giác rất bén nhạy thì gần như ngửi không ra mùi được mùi vị này". Đặng thái y sợ hãi nói, hiểu biết đối với thủ pháp của đám nương nương hậu cung này gần như đã khắc sâu hơn.

Những nương nương này thật biết cách chọn thời điểm để tính toán người khác, thủ đoạn quả thật cao thâm khó lường. Mà theo cách thức dùng thuốc này cho thấy, đám nương nương này luôn sẽ tìm tới mấy kỳ nhân cao thủ, làm cho những thái y như bọn họ cả ngày tiếp xúc với dược liệu cũng phải than thở không dứt.

"Lệnh của trẫm làm là các ngươi tìm xem rốt cuộc chỗ để của loại dược vật kia là ở chỗ nào, chứ không phải lệnh cho các ngươi đến chỗ này mà thám phục những người kia có bao nhiêu lợi hại" Triệu Khải Hàm nhìn về mặt thám phục của những thái y này, mà trong lòng không vui, đám thái y này thật sự là không hiểu chuyện chút nào, lúc này đã là lúc nào rồi mà còn có tâm tình nghĩ đến những chuyện này chứ !?

Mấy thái y vừa nghe thấy lửa giận của hoàng thượng cũng sắp muốn bộc phát ra ngoài, liền nhanh chóng thu hồi tất cả than thở trong lòng, hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được chỗ để của loại dược liệu kia.

Kết quả mấy thái y tìm tới tìm lui cũng không tìm được những thứ đó ở ngoài cửa sổ, nhưng Trương Vân Nguyệt đã nói, sau khi cửa sổ mở ra mùi kia càng thêm nồng đậm hơn, mà ở trong phòng sinh tất cả mọi người cùng mỗi chỗ trong phòng đều không có vấn đề.

Mấy thái y rất rõ ràng loại chuyện như vậy Trương Vân Nguyệt chắc chắn sẽ không nói giỡn với bọn họ, dù sao chuyện này cũng có quan hệ đến tính mệnh của chính nàng.

Vị thái y có khứu giác linh mẫn nhất kia gọi là Vương thái y, Vương thái y tuổi đã năm mươi mấy rồi, ở trong một đám thái y không tính là lớn nhưng cũng không thể coi là nhỏ. Trong lúc này vị Vương thái y này vốn ngày thường là một thái y có địa vị không quá lớn trong lòng Triệu Khải Hàm lại biểu hiện ra được tác dụng của lão.

Những thái y khác thì không hề phát hiện thứ gì có vấn đề, nhưng Vương thái y lại nằm rạp người trên vách tường ở ngoài phòng sanh ngửi ngửi, cách làm như vậy nhìn thấy cũng thật sự là mắt mù, nhưng tại thời điểm này Triệu Khải Hàm cũng không nói cái gì với Vương thái y, những thái y khác đều cùng nhau đứng ở một bên chờ Vương thái y, bọn họ hiểu rất rõ khứu giác của bọn họ không bén nhạy bằng Vương thái y, mà mới vừa rồi quan sát qua đồ đạc trong sân cũng không có gì khả nghi cả, như thế thì chỉ còn có thể dựa vào Vương thái y thôi.

Wương thái y cứ ngửi ngửi như vậy đột nhiên đến hướng dưới cửa sổ thì dừng lại.

"Mấy vị đi lại đây xem qua xem". Vương thái y nhìn lên mấy thái y phía đối diện nói.

"Phát hiện cái gì?" Đặng thái y tiến lên nhỏ giọng hỏi.

"Không thấy được, nhưng ngửi thấy được, chỗ này mùi vị rất nồng, các người cũng có thể có khả năng nghe thấy được một chút xúu đó".

Nghe Vương thái y nói như vậy Đặng thái y tiến lên, cúi đầu hít hà, phát hiện thật sự đúng như Vương thái y nói, mùi vị mặc dù rất nhạt rất nhạt, thậm chí nếu không phải là cố ý tìm kiếm, rất có thể sẽ trực tiếp bỏ qua, nhưng đúng là có mùi vị kia.

"Nói như vậy thì chỉ có thể là có người đem bột hoặc nước cố ý tạt ở chỗ này sau đó để cho mùi vị phát huy, từ khe hở cửa sổ để nó truyền tới trong phòng rồi". Sau khi mấy thái y thương lượng cảm thấy vấn đề chính là xuất hiện trên đất, nhưng bây giờ cho dù tìm được nguyên nhân cũng không có biện pháp, bởi vì thuốc này đã thấm vào trong đất rồi, Trương Vân Nguyệt chỉ có thể chuyển chỗ thôi.

"Chuyện này." Miệng của Lý Ma Ma có chút há hốc, chiêu này so với những chiêu trước kia có thể nói là cao cấp hơn nhiều, người này động thủ cũng không phải là động thủ ở bên trong phòng sanh, mà là động thủ ở ngoài phòng sanh, hơn nữa lại trực tiếp đem dược vật đổ xuống đất để nó phát huy, đây thật là. Chẳng lẽ không lo lắng mùi này sẽ bị gió thổi bay đi chỗ khác hay sao?

"Nương nương, lần này thủ đoạn của người động thủ cũng rất cao thâm". Lý Ma Ma đột nhiên cảm khái một câu, cái này cũng không phải là chỉ có năng lực là được a, mà ngay cả thời tiết cũng đã tính toán hết cả, hướng gió thổi cũng được tính toán rõ ràng, chỉ cần gió thổi qua, mùi đó cũng ngay lập tức bay vào phòng sanh.

"Đi điều tra một chút trong khoản thời gian gần đây người nào đã tạt nước ở chỗ này.". Triệu Khải Hàm lạnh lùng nói.

"Dạ".

Nếu như không phải là khứu giác Trương Vân Nguyệt bén nhạy, chỉ sợ nếu đổi lại là người khác, thì thủ đoạn này, đủ cao thâm để thần không biết quỷ không hay. Bí mật này có lẽ vĩnh viễn không ai tìm ra.

"Hoàng thượng, đôi qua tẩm cung đi". Trương Vân Nguyệt biết lúc này mà bố trí thêm một phòng sanh nữa là không thể nào, chuyển tới tẩm cung là an toàn nhất.

Triệu Khải Hâm gật đầu đồng ý cách làm của Trương Vân Nguyệt, lệnh cho người mang Trương Vân Nguyệt chuyển vào bên trong tẩm cung.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm". Hoàng hậu tới rất không đúng thời điểm, Trương Vân Nguyệt lại đang hướng tẩm cung đi qua, hiện tại bụng của nàng lại đang đau, nếu dừng lại để thỉnh an hoàng hậu, chỉ sợ rất bất tiện, nhưng nếu không dừng lại, tin chắc chỉ cần trong chốc lát đã liền truyền ra tin tức Trương Vân Nguyệt cạy sủng sinh kiều.

"Ái phi mau vào đi, đứa bé cũng sắp sinh ra rồi, trẫm cũng không muốn đứa con của trẫm đột nhiên rơi trên mặt đất đâu." Câu nói có chút đùa giỡn này của Triệu Khải Hâm coi như đã giải quyết được phiền phức của Trương Vân Nguyệt, cái này là hoàng thượng cho nàng đi chứ không phải là nàng muốn đi.

Trương Vân Nguyệt xoay người đi vào tẩm cung, Hoa Lăng Duyệt nhìn bóng lưng Trương Vân Nguyệt, chân mày nhỏ bé cau lại nhưng khó có thể nhận ra.

"Hoàng thượng tại sao Trương muội muội sinh con lại không sinh trong phòng sanh? Mà lại vào tẩm cung? Chẳng lẽ tẩm cung lại chính là phòng sanh của Trương muội muội?" Hoa Lăng Duyệt nghi ngờ hỏi Triệu Khải Hâm.

"Hoàng hậu có điều không biết, phòng sanh bên kia kiểm tra ra lại có chút vật bẩn, trẫm cũng chỉ có thể để cho Thuần chiêu nghi đổi chỗ khác". Triệu Khải Hâm cau mày nói, mặt thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng bén nhọn, rất rõ ràng là nói cho Hoa Lăng Duyệt biết, hấn đối với người làm ra hành động lần này căm thù đến tận xương tủy, nhất định sẽ điều tra kỹ càng.

Hoa Lăng Duyệt mặt khiếp sợ nhìn Triệu Khải Hâm, sau đó về mặt áy náy đi tới trước mặt Triệu Khải Hâm, nhẹ nhàng cúi mình, "Lại có người muốn hại Trương muội muội sao? Đều là lỗi của thân thiếp, thân thiếp đã không quản lý tốt hậu cung, khiến hoàng thượng vất vả rồi." Tự xưng thân thiếp biểu hiện tâm trạng sợ hãi của nàng ta. Làm cho Triệu Khải Hâm không có cách nào trách phạt nàng ta cái gì được. Đối với hành động của Hoa Lăng Duyệt Triệu Khải Hâm không bày tỏ bất kỳ thái độ gì, hấn vốn cũng không tính chuẩn bị dùng chuyện này đi đối phó Hoa Lăng Duyệt, chuyện lần này người nào làm hấn sẽ để người đó tới gánh.

Về phần Hàn Ngọc Cẩm ý vào nhà mình có cha trấn thủ ở biên quan, cha nàng hấn còn dùng được nhưng nếu xảy ra tình huống chạm đến ranh giới cuối cùng của hấn, nàng vẫn cho rằng hấn cũng không động tới nàng sao?

Hấn Triệu Khải Hâm cũng không phải là như Hoàng đế tiền triều dễ dàng bị người khác cò trên đầu trên cổ mà vẫn không làm được gì.

"Nếu Hoàng hậu lại cảm thấy quản lý hậu cung rất là mệt mỏi, trẫm cũng không ngại để cho Quý Phi cùng Hiền phi đến giúp hoàng hậu cùng nhau quản lý sự vụ hậu cung". Lúc Hoa Lăng Duyệt đứng dậy Triệu Khải Hâm đột nhiên nói nói.

Về mặt Hoa Lăng Duyệt cứng lại, "Quý Phi đến, Hiền phi đến"

Sau đó Triệu Khải Hâm cũng không tiếp tục để ý tới đám người Hoa Lăng Duyệt nữa, chỉ đứng ở một chỗ chờ tin tức bên trong phòng sanh truyền ra.

"Hoàng thượng, nếu không ngại cứ đi về nghỉ trước. Nơi này có mấy người thân thiếp, sẽ không để gặp chuyện không may". Quý Phi tiến lên nói với Triệu Khải Hâm.

Hoa Lăng Duyệt ngẩng đầu về mặt không hiểu nhìn Hàn Ngọc Cẩm một cái, mà Hiền phi vốn cũng muốn bước chân tiến lên nhưng bởi vì khóe mắt lại liếc thấy về mặt hoàng hậu, cảm thấy về mặt này có chút không đúng, thu hồi bước chân không hành động.

"Trẫm phải làm như thế nào không cần Quý Phi như người tới dạy, nếu như người không nguyện ý ở chỗ này chờ thì đi về đi. Nếu còn muốn ở chỗ này chờ thì không cần nói chuyện". Triệu Khải Hâm giọng nói nhàn nhạt không vui không giận.

Hiền phi ở một bên nghe thân thể không nhịn được run lên, không ngừng cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình không đi lên, Quý Phi có nhà mẹ làm hậu thuần cũng không bị làm sao, nàng mà tiến lên chỉ sợ sẽ bị trách phạt rất nặng. Trước lúc tới nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không hoàng thượng cũng sẽ không như thế, mà lúc đó hoàng hậu cũng sẽ không có vẻ mặt như vậy khi nghe Quý Phi nói ra câu nói đó.

Cả hai người Hiền phi và Quý Phi đều chưa ai từng sinh con, nên cũng không rõ việc tại sao trong lúc sinh con như vậy lại cần chuyển đến phòng sanh khác, dĩ nhiên lần trước Huệ phi sinh con họ cũng đến, nhưng cũng không biết những người sinh con cần phải cẩn thận như vậy, chỉ cho là chuyện chọn phòng sanh này thì chỉ cần tùy ý chọn một chỗ là được. Cho nên hai người cũng không phát hiện chỗ nào có vấn đề.

Sau khi Trương Vân Nguyệt đi vào tẩm cung, cũng không lập tức nằm xuống, mà lại đi dạo một vòng bên trong tẩm cung, sau khi xác định bên trong tẩm cung không hề xuất hiện những vật không nên có lúc này mới yên tâm, cũng may là lực ảnh hưởng của loại thuốc an thai mới vừa rồi cũng không quá mãnh liệt, mặc dù lúc đó nàng đã cố ý ngửi một phen, cũng không tạo ra ảnh hưởng lớn.

Cách vận động đi lại này ngược lại lại đem hiệu quả của dược liệu kia tiêu tan đi.

Trương Vân Nguyệt yên tâm nằm lên giường, cảm giác được con đau bụng sinh đang tới, trong lòng suy nghĩ hi vọng đứa nhỏ này có thể nhanh chóng sinh ra.

Mà đứa bé lúc này vốn đã an tĩnh lại, cũng không biết có phải là cảm nhận được suy nghĩ của mẫu thân mình hay không, lại bắt đầu hướng ra ngoài mà bò.

Trong lòng Trương Vân Nguyệt cảm thấy hoài nghi, đứa bé trong bụng này có phải cũng xuyên qua hay không đây? Nếu không thì làm sao lại hiểu được

chính mình cần bỏ ra bên ngoài chứ? Ý nghĩ như vậy ở trong lòng của Trương Vân Nguyệt chợt lóe lên, nhưng rất nhanh đã bị nàng đè nén xuống, trên đời này làm sao lại có thể có nhiều người xuyên qua với trọng sinh như vậy chứ, có lẽ loại cảm giác đứa nhỏ trong bụng đang bỏ ra bên ngoài này chỉ thuần túy là ảo giác của chính bản thân nàng mà thôi.

Một canh giờ trôi qua, Trương Vân Nguyệt gần như cho là hiện tại có lẽ mình lại bị người ta mưu hại nữa rồi, thì đứa bé mới chịu đi ra, nhưng kết quả lần này lại làm cho nàng rất thất vọng, đứa nhỏ này lại vẫn là một hoàng tử.

Nàng muốn nữ nhi kia mà, tại sao lại khó khăn như vậy chứ?

"Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, là một hoàng tử".

Triệu Khải Hâm vừa nghe là một hoàng tử, lại vui mừng vô cùng, hắn cũng không lo lắng tuổi hai đứa quá gần nhau mà xuất hiện chuyện cướp đoạt ngôi vị hoàng đế gì đó, hắn tin tưởng tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm nhất định có năng lực giữ lấy ngôi vị hoàng đế của mình đồng thời cũng tin tưởng đứa bé trong ngực này nhất định sẽ được dạy bảo thành cánh tay đắc lực nhất cho tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm.

Hết chương 123.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124

"Tốt tốt tốt, ban thưởng cho mỗi người trong Vĩnh Ninh cung ba tháng tiền tiêu!"

"Tạ ơn hoàng thượng ban thưởng!" cung nữ nội thị trong Vĩnh Ninh cung rất vui mừng, Trương Vân Nguyệt lại sinh thêm được một vị hoàng tử nữa, địa vị của nàng ở trong cung càng thêm vững chắc, mà bọn họ là cung nữ trong Vĩnh Ninh cung cũng được ban thưởng, hơn nữa địa vị cũng được nâng cao.

Nếu bọn họ có thể lấy được sự tin tưởng của hai vị hoàng tử, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Trước mặt mọi người Hoàng hậu vẫn biểu hiện vô cùng vui vẻ, chúc mừng Triệu Khải Hâm, nhưng trong lòng các nàng không sao vui nổi, chỉ có chính họ biết điều đó.

Mọi người cũng dần dần trở về cung của mình, phản ứng của hoàng hậu thật bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho người ta cảm thấy quý dị, tại sao Hoàng hậu lại không hề để ý việc Trương Vân Nguyệt hạ sinh thêm được một vị hoàng tử, mà nàng cũng không tiếp tục quan tâm đại hoàng tử nữa, gần đây nếu không phải thỉnh thoảng đại hoàng tử tới Phụng Minh cung thỉnh an Hoàng hậu, thì có lẽ người trong Phụng Minh cung cũng quên mất sự tồn tại của vị Đại hoàng tử này rồi, thật sự Hoàng hậu đã quá sơ sót với Đại hoàng tử rồi.

Sự bình tĩnh của Hoa Lăng Duyệt khiến cung nữ nội thị gác cửa trong Phụng Minh chẳng dám thở mạnh, họ hoàn toàn không hiểu, Hoàng hậu thật không để ý hay chỉ đang giả bộ trước mặt người khác.

Hàn Ngọc Cẩm trở lại tắm cung, trên mặt đã mất đi vẻ ưu nhã, người bên cạnh bị nàng đuổi hết ra ngoài, một mình ngồi ở bên giường, khăn trong tay bị nàng xé thành từng mảnh. Khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên vụn vỡ, Trong mắt bắn ra tia ghen tị nồng đậm.

Còn Tôn Phi Phi lại đem khuôn mặt bình tĩnh trở lại tắm cung, sau đó liền gọi ma ma theo bên người nàng tới.

"Tiểu Liêm tử đã an bài ở bên trong chưa? Đi nói cho hấn biết để cho hấn mau sớm hành động. Nhớ nói cho hấn biết, là hấn muốn báo thù chứ không phải ta mời hấn tới." Về mặt Tôn Phi Phi lạnh lùng nói, có thể thấy được hiện tại nàng rất tỉnh táo, mạnh hơn Hàn Ngọc Cẩm không ít, mặc dù trong ánh mắt biểu lộ tâm tình ghen tị giống Hàn Ngọc Cẩm, nhưng trên khuôn mặt ít nhất còn giữ vững được bình tĩnh.

"Dạ, nô tỳ đi an bài ngay lập tức." Tôn Phi Phi vừa nói xong ma ma đứng bên cạnh liền nghiêm túc đáp. Vốn Tôn Phi Phi định chờ Hàn Ngọc Cẩm ra tay trước, dù sao Hàn Ngọc Cẩm bề ngoài nhìn thì là một người vô cùng thanh cao không nhiễm bụi trần, nhưng thật ra trong lòng nàng ta không bao giờ tha thứ cho kẻ vốn có địa vị thấp hơn nay lại bò lên trên đầu nàng ta.

Điểm này từ lúc ban đầu khi Hàn Ngọc Cẩm vào cung nàng đã nhận ra.

Hàn gia vốn không muốn Hàn Ngọc Cẩm vào cung, nàng ta ở Hàn gia có thể coi là được cung chiều. Còn đối với Hàn gia, họ cũng không nguyện ý đưa nữ nhi của mình vào cung. Hàn gia là dựa vào đánh trận có công mới có thể đứng vững trên triều đình, nắm trong tay binh quyền. Một gia tộc như vậy, nếu không có nữ nhi vào cung, thì tương lai khi Hoàng thượng trăm tuổi, vào lúc hoàng tử đoạt vị bọn họ cũng có thể giữ vững được địa vị, vinh quang của gia tộc có thể dựa vào chính mình mà giữ được.

Nhưng nếu có nữ nhi vào cung thì lại khác, về sau vô luận bọn họ ủng hộ hay không ủng hộ ai, cũng sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng Hàn Ngọc Cẩm lại khẳng khái muốn vào cung, tại sao? Cũng bởi vì Huệ phi vào cung rồi! Đúng! Không sai coi như là vì Huệ phi. Huệ phi vào

cung liền được phong phi, có thể nói bởi vì gia thế của nàng ta.

Thân phận của phi tử trong hậu cung, dù chỉ là một Chiêu nghi nhỏ nhoi, nhưng nếu đem ra so sánh với danh xưng con gái tướng quân thì địa vị chắc chắn hơn hẳn không phải sao, dù sao đó cũng là phi tử của hoàng đế, nữ nhi của tướng quân, nữ nhi của thần tử, có thể đem ra so sánh với phi tử của hoàng đế sao?

Dù trong lòng người xem thường, nhưng ngoài mặt người tuyệt đối không thể không tôn trọng người ta.

Vốn quan vị của phụ thân Huệ phi không cao như quan vị của phụ thân Hàn Ngọc Cầm, cho nên mỗi lần Huệ phi nhìn thấy Hàn Ngọc Cầm, chẳng phải cũng hạ mình thấp một chút sao? Nhưng đến bây giờ, một là thành phi tử của hoàng đế, hai là về sau chỉ có thể làm thê tử của quan viên, phi tử của Vương Gia là hoàn toàn không thể, vì đương kim hoàng thượng còn đang phòng bị Vương Gia kia mà.

Nói như vậy, nếu như về sau Huệ phi sinh được con, mà con của Huệ phi trở thành Hoàng đế, thì chẳng phải Huệ phi chính là Thái hậu sao, Hàn Ngọc Cầm đến lúc đó nhìn thấy Huệ phi sẽ phải hành lễ! Nghĩ đến việc này Hàn Ngọc Cầm liền không chịu được, nói gì nàng cũng không nguyện ý gả cho mấy người bên ngoài cung, sống chết muốn vào trong cung.

Giờ nàng thật sự đã vào cung rồi, đáng tiếc khi còn ở nhà mẹ đẻ nàng quá được cưng chiều, nên hoàn toàn không biết cách phòng bị, đến bây giờ vẫn không sinh được con, đầu óc Huệ phi không tỉnh táo, nhưng ít nhất nàng ta có thể sinh ra được một nữ nhi không phải sao, điểm này Huệ phi mạnh hơn Hàn Ngọc Cầm.

Đối với cái chuyện này, Tôn Phi Phi nhìn Hàn Ngọc Cầm cảm thấy thật chướng mắt, nếu ban đầu Tôn gia cũng như Hàn gia không muốn để cho nàng vào cung, nàng nhất định thấp hương bái Phật cảm tạ Bồ Tát!

Đáng tiếc người của Tôn gia không hiểu nàng mà còn ngay lập tức muốn nàng vào cung một bước lên mây.

"Chủ tử, tại sao nhanh như vậy người đã dùng đến tiểu Liêm tử rồi? Hơn nữa hiện tại hoàng thượng....."

"Không cần tiếp tục giữ lại một kẻ vô dụng, khoảng thời gian trước không phải truyền đến tin tức hoàng thượng đã hoài nghi tiểu Liêm tử đó sao? Đã như vậy thì sớm một chút dùng đến hắn, còn có Hàn Ngọc Cầm và Hoa Lăng Duyệt hai người này nhất định sẽ phối hợp cùng ta, ta chỉ để cho người khác đi truyền lời mà thôi, cũng không phải là ta cho hắn phương pháp." Tôn Phi Phi nhàn nhạt nói ra, nàng cũng không hề lo lắng mình sẽ bị hoàng thượng nắm được chuôi, chỉ là một câu nói mà thôi, huống chi người truyền tin tức này đi lại là người của Hoa Lăng Duyệt, mặc dù đặt ở trong cung của nàng.

Dĩ nhiên những thứ này Tôn Phi Phi chắc chắn sẽ không nói ra, ở trong Di Hoa cung người biết chuyện này cũng chỉ có hai người đó chính là ma ma và nàng, những người khác cũng không biết. Nàng cũng sẽ không để cho những người khác biết.

Ba nữ nhân ba loại phản ứng không giống nhau, tất nhiên cũng truyền đến tai Triệu Khải Hâm, chỉ là chuyện Tôn Phi Phi phân phó người hành động Triệu Khải Hâm không hề nhận được một chút tin tức nào, điểm này không thể không nói Lục Yêu rất cố chấp.

Lục Ca rất không đồng ý nhìn Lục Yêu, "Người làm như vậy về sau chuyện này bị hoàng thượng biết, ai cũng không gánh nổi hộ người."

"Không cần sư huynh giúp một tay, ta đã bắt đầu chế luyện độc tình rồi." Lục Yêu tùy ý nói.

Lục Ca vừa nghe xong liền nhíu mày một cái, hình như cũng không vì vậy mà kinh ngạc, "Người phải biết rõ mình đang làm cái gì. Nếu như người đã quyết tâm như vậy, về sau ta sẽ không còn là sư huynh của người nữa."

Lục Ca xoay người rồi đi cũng không có để ý tới Lục Yêu, chỉ là sau khi rời đi Lục Ca từ trên người lấy ra một cây tiêu, đặt bên miệng nhẹ nhàng thổi.

Một con rắn nhỏ màu sắc sặc sỡ từ đằng xa bơi tới, ở trước mặt Lục Ca chồm lên, một đôi mắt xà rợn người màu đỏ ngời hoặc nhìn Lục Ca.

"Đi đi, Lục Yêu không thể tiếp tục tồn tại." trong mắt Lục Ca không có quá nhiều tình cảm, người sư muội Lục Yêu này hẳn nguyên bản là muốn để cho nàng làm vợ của hắn, như vậy về sau hai vợ chồng và nhi tử có thể học côn trùng cổ và xà cở, đáng tiếc nàng không muốn, thật đáng tiếc.

Con rắn nhỏ gật đầu một cái, theo hướng tay Lục Ca trườn đi.

Mà sau khi Lục Ca rời đi, Lục Yêu vẫn an tĩnh ngồi ở trong phòng, nghĩ cách làm sao chế được loại độc tình này, nàng không nghĩ ra còn thiếu cái gì?

Đợi đến khi nàng phản ứng kịp, con rắn nhỏ đã cắn một cái ở trên người nàng.

"Chuyện này..... Sư huynh, con rắn này? Chuyện gì xảy ra? Sư huynh người tại sao?!" Lục Yêu chỉ cảm thấy trên người đau nhói, nhìn sang chỉ thấy con rắn nhỏ màu sắc sặc sỡ ở một chỗ không xa nhìn mình.

"Sư muội, người có quá nhiều tham vọng, Triệu Khải Hâm là Hoàng đế, người chỉ là một ám vệ mà thôi, không nên mơ tưởng hão huyền." Lục Ca lại xuất hiện lần nữa, trên mặt tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

"Tại sao? Dù hắn là Hoàng đế thì như thế nào? Chúng ta cũng là người có năng lực tại sao phải bị hắn khống chế? Còn nữa, ta muốn hắn là người đàn ông của ta thì có gì sai? Sư huynh chẳng lẽ lại không thể chấp nhận được hay sao? Hơn nữa sau khi ta có được hắn ta sẽ nói hắn để cho sư huynh rời đi, như vậy không được sao? Sư huynh chẳng lẽ thích sống suốt đời trong bóng tối hay sao?" Lục Yêu chịu đựng khổ sở đau đớn do chất độc phát tác, nhìn

Lục Ca hỏi.

Trên mặt Lục Ca lộ ra nụ cười vui thích, "Có thể sư muội không biết, cũng là bởi vì người tham vọng quá nhiều nên người mới mãi sống trong bóng tối, ám vệ của Triệu Khải Hâm mặc dù rất nhiều đều là sống cuộc sống âm thầm, nhưng mỗi người hàng năm cũng có một hai tháng sinh hoạt giống như những người bình thường khác, còn nữa, đợi đến khi bốn mươi tuổi, mỗi ám vệ cũng sẽ được rời khỏi tổ chức, trở về sống một cuộc sống của người bình thường."

Lục Yêu khiếp sợ tròn to hai mắt, thế nào cũng không có nghĩ đến chân tướng sự tình lại là như vậy, nàng cho tới bây giờ chưa một lần nào được trải qua cuộc sống dưới ánh mặt trời, nàng vẫn luôn phải sống trong bóng tối, luôn phải dịch dung không được lộ ra thân phận thật sự của mình, chẳng lẽ tất cả nguyên nhân lại chính là do nàng sao?

"Không sai, Triệu Khải Hâm có thể nhận ra người một lòng muốn trở thành nữ nhân của hắn nhưng từ khi bắt đầu, cuộc đời của người đã được định trước rồi, nếu như người có thể an tâm gả cho ta, như vậy người còn có thể có cơ hội khôi phục lại cuộc sống bình thường, hôm nay cũng đã hoàn toàn không còn cơ hội đó nữa rồi, người an tâm đi đi, sư huynh sẽ tìm cho người một nơi tốt." Lục Ca nói xong xoay người rời đi.

Hiện tại chuyện hắn nên làm là vào trong cung tố cáo chuyện Lục Yêu cho Triệu Khải Hâm biết, để Triệu Khải Hâm có chút phòng bị, hắn không ngờ Lục Yêu cố chấp như vậy, nàng ta dám lớn mật, chỉnh sửa tin tức ám vệ muốn báo cho Triệu Khải Hâm.

Nhưng Lục Ca thế nào cũng không ngờ đến, khi hắn đến hoàng cung thì chuyện đó đã xảy ra rồi.

Lại nói đến việc Tôn Phi Phi cho người truyền tin tức cho tiểu Liêm tử, tiểu Liêm tử liền bắt đầu hành động, mà hai người Hoa Lăng Duyệt và Hàn Ngọc Cẩm giống như Tôn Phi Phi nghĩ rất nhanh đã an bài người cho tiểu Liêm tử dễ dàng hành động.

Tiểu Liêm tử tuổi còn nhỏ căn bản cũng không biết trong đó có vấn đề gì, chỉ thấy mình hành động vô cùng thuận lợi thì rất vui mừng, nghĩ cách tiếp cận mục tiêu, tiểu băng hữu Triệu Thiên An đang ngủ. Trương Vân Nguyệt nghĩ đến con đang ngủ không khỏi nghĩ, tiểu băng hữu Triệu Thiên An không cần ưu tú như ca ca của hắn, chỉ cần nó có thể bình an lớn lên là tốt rồi.

Tiểu Liêm tử đến gần tiểu băng hữu Triệu Thiên An sau cũng không có làm cái gì khác, chỉ đem chăn mềm của bé lật ra, cởi bỏ y phục của bé là được rồi.

Đúng lúc đó, bà vú và cung nữ chăm sóc tiểu băng hữu Triệu Thiên An đồng loạt bị điều đi, vì vậy đợi đến khi có người phát hiện ra, tiểu băng hữu Triệu Thiên An đã phát sốt đỏ mặt rồi, do Trương Vân Nguyệt đột nhiên hoảng hốt không để ý ở cứ chạy đi muốn nhìn nhi tử thì phát hiện ra chuyện này!

Sơ hở lớn như vậy xảy ra dưới sự bảo vệ của Triệu Khải Hâm, đây quả thực là đánh vào mặt của Triệu Khải Hâm! Đồng thời càng khiến Trương Vân Nguyệt và Triệu Khải Hâm đau lòng vô cùng!

"Hoàng thượng, tiểu Liêm tử đã được đưa tới." Vương Kỳ đem tiểu Liêm tử đang ngất người đi lên, chuyện là do tiểu Liêm tử làm rất nhanh được tra ra, vốn là hoài nghi hắn có ý đồ nên không để cho hắn rời khỏi điện, nhưng trong ngày lại có một khoảng thời gian hắn không có ở hậu điện, ma ma trông coi hậu điện sao có thể thả hắn ra như vậy?

Triệu Khải Hâm tất nhiên sẽ không bỏ qua cho việc làm của ma ma đó, nhưng đến khi Triệu Khải Hâm tìm được ma ma đó thì bà ta đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

"Hành động của những người này nhanh hơn trầm tượng" sắc mặt của Triệu Khải Hâm tối sầm

"Hoàng thượng, rốt cuộc là ai đã ra tay?" Trương Vân Nguyệt từ ngoài cửa đi tới, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, trong mắt lộ ra sự điên cuồng. Trước sau đều coi nàng thành con mèo bệnh, không sai trong tay nàng không có ai đáng tin để dùng, nên nàng cũng không đi tranh đấu với mấy phi tử trong hậu cung, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không có biện pháp đấu lại bọn họ!

"Việc này, là tiểu Liêm tử ra tay, hiện tại. . . ." Triệu Khải Hâm lo lắng nhìn Trương Vân Nguyệt nói, những lần trước dù có xảy ra chuyện gì nàng vẫn rất bình tĩnh, nhưng bây giờ nàng không những không bình tĩnh mà còn rất điên cuồng.

"Hoàng thượng, nếu như bây giờ thiếp thân bình tĩnh, thì những người đó sẽ đối đãi với thiếp thân không khác gì đối đãi với một con mèo bệnh, thời điểm cần điên cuồng thì vẫn phải điên cuồng." Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm giải thích. Trong mắt Triệu Khải Hâm rất lo lắng cho nàng, đồng thời hắn tự thấy một năm này hắn cũng không để ý nhiều tới nữ nhân trong hậu cung.

Nếu như không phải là Lý Ma Ma nói chuyện này cho nàng biết, thì nàng làm sao ngờ được vị hoàng đế này đã một năm không có đụng tới nữ nhân trong hậu cung, một năm này hắn chính là ở trong trạng thái cấm dục!

"Nàng nghĩ làm thế nào thì tốt?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa tra ra là ai ra lệnh. Triệu Khải Hâm vô cùng thất vọng đối với ám vệ trong hậu cung, đồng thời hắn cũng hoài nghi, có phải những ám vệ kia đã phản bội hắn hay không? Nếu không thì tại sao một chút tin tức cũng không tìm ra? Bên cạnh Triệu Thiên An hắn cũng an bài ám vệ, nhưng những ám vệ kia cũng không hề truyền đến được cho hắn một chút tin tức nào về chuyện xảy ra với Triệu Thiên An?

"Thần thiếp đã nghĩ xong, hoàng thượng chỉ cần cho thần thiếp biết ai đã ra lệnh cho tiểu Liêm tử làm việc này là được rồi." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Được, ta sẽ gọi ám vệ lên nói cho nàng biết" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói, bây giờ bảo Trương Vân Nguyệt dừng tay đã không phải là chuyện hắn muốn thì có thể ngăn cản nữa rồi.

Trương Vân Nguyệt gật đầu, cảm thấy rất hài lòng đối với Triệu Khải Hâm đứng ở cạnh mình, điều này đại biểu cho việc nàng có thể tự tay đi làm.

"Hoàng thượng, Lục Ca cầu kiến."

"Cho hắn vào đi." Trong mắt Triệu Khải Hâm không tự chủ sâu hơn rất nhiều, Thời điểm nghe thấy Lục Ca muốn cầu kiến thì sự việc lần này chỉ sợ có liên quan đến Lục Yêu.

"Hoàng thượng, thần có tội." Sau khi đi vào Lục Ca trực tiếp quỳ trên mặt đất, hắn không thể ngờ được chuyện mà hắn không muốn để xảy ra đã xảy ra rồi, cũng không nghĩ tới hành động lần này của Hiền Phi lại nhanh như vậy, nhanh đến nỗi hắn gấp rút từ ngoài cung chạy tới trong cung đã không còn kịp nữa.

"Nói." Triệu Khải Hâm không cho Lục Ca đứng dậy, chỉ bảo hắn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện.

"Người nói là, ngày hôm qua Hiền phi đã cho người truyền tin cho tiểu Liêm tử, mà tin tức ám vệ dò được, tất cả đều bị Lục Yêu chặn lại, nên tối ngày hôm qua mới không có một chút tin tức nào được đưa đến cho trẫm? Ngày hôm qua người không có ở đây?" Về mặt Triệu Khải Hâm vô cùng khó coi, Trương Vân Nguyệt ở một bên nghe thấy sắc mặt cũng tối sầm lại.

Lần đầu tiên, Trương Vân Nguyệt hối hận việc mình đã bỏ qua cho Lục Yêu, nếu sớm biết nàng ta có dã tâm này, sẽ dùng thủ đoạn như vậy, nói gì nàng cũng sẽ để cho nàng ta xuống Địa ngục! Mà không phải là chờ nàng ta đi mưu hại mình!

"Thần có tội." Lục Ca cúi đầu quỳ trên mặt đất, đứa bé kia đã sốt cao không ngừng rồi, hắn đột nhiên có chút hối hận vì đã giết chết Lục Yêu, hiện tại Lục Yêu đã chết, như vậy bây giờ cũng chỉ có mình hắn chịu đựng lửa giận của Triệu Khải Hâm.

Lục Ca vẫn rất rõ ràng Triệu Khải Hâm là một người vô cùng bá đạo, người ngoài nhìn vào chỉ thấy Triệu Khải Hâm là một Đế Vương anh minh, nhưng ở trước mặt nhị hoàng tử, Hoàng đế uy nghiêm lại biến thành một người cha vô cùng hòa ái, còn ở trước mặt Trương Vân Nguyệt là một nam nhân bình thường, nhưng Lục Ca từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Triệu Khải Hâm nên hắn biết rất rõ, sự cường đại của Triệu Khải Hâm không phải người ngoài có thể nhìn thấy.

Không có ai biết Triệu Khải Hâm trực tiếp dùng ám vệ giết bao nhiêu tham quan ô lại, cũng không có ai biết có bao nhiêu người bị hắn tính toán đầu đầu đến người chết kẻ sống.

Đây là Đế Vương, hắn không thể nào nhân từ, tay của hắn nhiễm rất nhiều máu tươi, có lẽ tính tình của hắn không tàn bạo, nhưng điều đó cũng không biểu hiện hắn là một người ôn hòa.

"Người quả thật có tội, người đã giết chết Lục Yêu là người, vì sao còn có thể để cho nàng tiếp xúc được những thứ đồ này? Chẳng lẽ người muốn hại chết trẫm sao?" Triệu Khải Hâm không có cố ý đề cao âm lượng giống như chỉ là một câu hỏi bình thường mà thôi.

Nhưng câu hỏi này lại khiến cả người Lục Ca run lên.

"Thần, có tội!" Bây giờ Lục Ca có thể nói chỉ có ba chữ này, tất cả lý do khác, nói ra hoàng thượng cho đó là mượn cớ mà thôi, cũng không thể thờ bình thường trước lửa giận của Triệu Khải Hâm.

"Rất tốt, người dẫn người đi đi, ta nhớ phụ thân Hiền phi cũng đã lớn tuổi, đến lúc nghỉ dưỡng bệnh rồi." Triệu Khải Hâm thân nhiên nói, hắn cũng không có trực tiếp cho phụ thân Hiền phi ôm chết, chuyện trên đời cho tới bây giờ không thể nào che lấp được hoàn toàn.

Tương lai nếu có người biết được sự tình, ít nhất sẽ không có người nói hoàng thượng chém giết công thần, hiện tại chỉ nói là để cho những người trẻ tuổi thay thế vị trí chờ hắn khỏi bệnh mà thôi.

"Vâng" Lục Ca cúi đầu xoay người rồi đi.

"Làm xong việc rồi tự mình đi tiếp nhận hình phạt." Âm thanh không lớn của Triệu Khải Hâm truyền vào trong tai Lục Ca, Trên mặt Lục Ca lập tức lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Sau khi Lục Ca rời đi Triệu Khải Hâm nghĩ có nên bồi dưỡng một người mới tới thay thế vị trí của Lục Ca hay không, tránh cho hắn ta tưởng mình không có thiếu sót gì, chuyện lần này nếu là sai lầm của người khác, hắn đã sớm cho người đó xuống Địa ngục rồi.

"Hoàng thượng thần thiếp xin được phép cáo lui." Trương Vân Nguyệt nói xong xoay người rồi đi.

Đứa bé bệnh nặng như vậy, vốn lòng nàng không yên, luôn túc trực bên cạnh con, nhưng, nàng phát hiện nếu như mình vẫn ở bên cạnh đứa bé, thì nàng sẽ nhìn không được mà cảm đau lên giết hết tất cả những người hầu hạ bên cạnh con mình! Nàng biết ý niệm này vô cùng điên cuồng, nàng cũng biết nàng không nên có ý niệm như vậy, nhưng nàng áp chế không được ! Cho nên tạm thời nàng chỉ có thể rời đi, đi tìm người thật sự khiến nàng oán hận! Chỉ cần oán hận của nàng có chỗ để gửi, nàng mới có thể chân chính tỉnh táo lại!

Lúc Trương Vân Nguyệt trở về phòng, đã bình tĩnh lại, bây giờ nàng đã biết người mà nàng phải oán hận là Hoàng hậu và Hiền phi, như vậy nàng tự nhiên cũng sẽ không muốn giết người nữa.

"Chủ tử, ngài nên nghỉ ngơi một chút đi, một lúc nữa nhị hoàng tử sẽ trở lại, nếu để cho nhị hoàng tử nhìn thấy ngài như vậy sẽ đau lòng." Tầm Nguyệt tiến lên nhìn chủ tử nhà mình, trong lòng rất lo lắng cho nàng, hiện tại nàng vẫn còn đang trong thời gian ở cữ, nhưng cứ chạy khắp nơi, nếu lưu lại bệnh căn thì phải làm sao bây giờ?

"Không cần, ngươi đi chăm sóc Tiểu An đi." Trương Vân Nguyệt cự tuyệt sự hầu hạ của cung nữ, bệnh căn? Lưu lại bệnh căn thì sao? Hiện tại tất cả ý niệm trong đầu nàng chính là giết chết Hiền phi và Hoàng hậu, nếu nàng ngồi yên một chỗ không làm gì, nàng sợ mình sẽ điên mất!

"Chủ tử, hoàng thượng đã nói cho người biết là ai đã ra tay rồi hả?" Lý Ma Ma nhìn đáng vẻ căng thẳng nghiêng lợi của Trương Vân Nguyệt, rốt cuộc yên tâm

So với bộ dạng lúc trước luôn muốn giết người của nàng, thì hiện tại tìm được kẻ để oán hận, như vậy cũng tốt!

"Hiền phi, hoàng hậu còn có cả Quý Phi." Sắc mặt của Trương Vân Nguyệt rất khó coi.

"Chuyện này." Lý Ma Ma biết chuyện lần này nếu chỉ do một người làm thì không thể nào thành công được, nhưng bà cũng không ngờ cả ba vị phi tử có vị trí cao trong hậu cung đều tham gia, nếu như sự việc lần này chỉ liên quan đến Hiền phi và Hoàng hậu, thì một mình Trương Vân Nguyệt đối phó với hai nàng ta là chuyện không khó, vì sau Hoàng hậu đã không còn Hoa gia chống lưng, thế lực nhà mẹ đẻ Hiền Phi cũng không lớn mạnh gì.

Quý phi chính là phiên toái lớn nhất của nàng, hiện tại hoàng thượng còn phải dùng đến Hàn gia.

"Không cần bận tâm tới Quý phi, ta muốn báo thù nhưng cũng không thể để hoàng thượng gặp phiền phức." Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nói, Hàn Ngọc Cẩm, nàng trước hết để yên cho nàng ta, nhưng đảm bảo hoàng thượng cũng sẽ không để cho Hàn gia sống yên ổn mãi được, trong quân đội không thể nào chỉ có mỗi một gia tộc là Hàn gia. Lần này biên ải xảy ra chiến sự vừa đúng lúc là cơ hội để cho Triệu Khải Hâm cất nhắc một vài trợ thủ.

Lý Ma Ma thấy dưới tình huống này Trương Vân Nguyệt dù tức giận nhưng vẫn có thể vì hoàng thượng mà suy nghĩ, trong lòng bà rất vui mừng, điều này biểu lộ trong lòng của Trương Vân Nguyệt cũng không phải hoàn toàn không có hoàng thượng, như vậy công sức mà hoàng thượng bỏ ra cũng đã có hồi báo rồi.

"Ma ma. Thời điểm trước kia khi ta đi theo các người học về hương liệu không phải đã làm ra được một loại ngửi thấy rất nhạt, nhưng một lúc sau cả người sẽ đỏ lên vì ngứa ngứa đó sao?" Trương Vân Nguyệt nhìn Lý Ma Ma hỏi.

"Chủ tử ngài chuẩn bị dùng thuốc kia để đối phó với người nào?" Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt có chút không xác định. Hương liệu này chỉ cần dính vào một chút xù cũng sẽ đỏ lên vì ngứa ngứa, càng gãi lại càng ngứa, lúc đầu khi chế hương liệu này bà bị dính một chút xù ra tay thôi nhưng cũng làm cho bà ngứa ngứa một hồi.

Nhưng loại này dễ hòa tan trong nước nên sau khi tắm xong thì sẽ hoàn toàn biến mất .

"Ta thấy khoảng thời gian gần đây hoàng hậu vô cùng rảnh rỗi, mỗi ngày đều muốn lợi dụng những nữ nhân khác trong hậu cung mưu hại ta, còn nàng ta ngồi giữa ngư ông đắc lợi."

Trương Vân Nguyệt cảm thấy hoàng hậu thay đổi rất nhiều, cũng lợi hại hơn rất nhiều, mặc dù nàng ta không trực tiếp hãm hại nàng, nhưng nàng ta lại có thể lợi dụng mấy nữ nhân trong hậu cung đối phó nàng, đã như vậy nàng sẽ không làm gì cả, chuyện lần này nàng cũng chỉ phản phó cung nữ đi làm, nếu như Hoàng hậu có tra ra.

Thì tội của nàng chỉ đơn giản là không quản giáo tốt người dưới mà thôi!

Loại sai lầm này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, hiện tại Hoa gia không ủng hộ hoàng hậu, và lại Triệu Khải Hâm cũng sẽ không dùng chuyện này để trách phạt nàng. Việc đó sẽ khiến người trong thiên hạ cảm thấy Triệu Khải Hâm là một người máu lạnh vô tình, lúc cần thì dùng, không cần nữa sẽ mang đi trách phạt.

"Việc này, nô tỳ lập tức cho người đi làm." Lý Ma Ma xoay người đi tìm Triệu Khải Hâm nói tính toán của Trương Vân Nguyệt cho Triệu Khải Hâm biết.

"Làm theo ý của nàng ấy, nàng ấy làm như vậy cũng coi như nghĩ cho trẫm rồi." Một câu nói này của Triệu Khải Hâm khiến Lý Ma Ma hiểu được Triệu Khải Hâm đã có tính toán khác rồi. Triệu Khải Hâm không thể lập tức phế Hoàng hậu, nhưng hẳn rõ ràng cũng không nguyện ý để Hoa Lăng Duyệt tiếp tục làm Hoàng hậu.

Không phải bởi vì sau lưng Hoa Lăng Duyệt không còn sự ủng hộ của Hoa gia, mà là Hoa Lăng Duyệt không còn thích hợp làm hoàng hậu nữa, Hoa Lăng Duyệt không thông hiểu chuyện trong hậu cung, nhưng lại nắm chắc sự trong triều đình khá rõ ràng.

Ám vệ của Triệu Khải Hâm hành động rất nhanh, ba ngày sau bên trong Phượng Minh cung liền truyền ra tin tức Hoa Lăng Duyệt nhiễm bệnh.

"Ta muốn đi xem mẫu phi! Muốn đi thăm mẫu phi!" Âm thanh của tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm truyền đến, cậu đang dính vào trên đường, cậu đã nghe chuyện xảy ra với mẫu phi và đệ đệ của mình, trong lòng cậu rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

"Đừng để cho nhị hoàng tử đi vào" Trương Vân Nguyệt cau mày nói, nàng không muốn con trai nhỏ sốt không lui, con lớn nhất cũng dính vào rồi."

"Mẫu phi? ?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm có chút uất ức đứng ở ngoài cửa, hoàn toàn không hiểu tại sao mẫu thân không cho mình vào đi, thật chẳng lẽ thật sự giống như người khác nói mẫu thân có đệ đệ cũng không cần mình sao?

"Bảo bảo ngoan, đệ đệ ngã bệnh, bảo bảo bây giờ còn nhỏ đi theo vào có thể cũng sẽ ngã bệnh đó, mẫu thân không muốn bảo bảo cũng ngã bệnh, bảo bảo đi tìm phụ hoàng có được hay không?" Trương Vân Nguyệt ở bên trong cửa vừa nghe thấy giọng uất ức của con trai lớn mình, tranh thủ thời gian giải thích đến, chỉ sợ con trai của mình suy nghĩ lung tung"

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cau mày, vẫn là không muốn rời đi, hắn nghĩ trông thấy mẹ ruột của mình, hắn lo lắng mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng không cho bản thân đi vào.

"Nhị hoàng tử điện hạ, ngài nhanh đi tìm hoàng thượng, hiện tại nương nương đang chăm sóc Tam hoàng tử đã rất mệt mỏi, nhị hoàng tử điện hạ khẳng định không muốn nương nương lo lắng cho ngài nữa đúng phải không? Chuyện ngày hôm nay hoàng thượng cũng biết, ngài có vấn đề gì có thể đi hỏi hoàng thượng, nghĩ đến hoàng thượng sẽ giải đáp cho ngài vô cùng rõ ràng." Ngọc ma ma đi tới bên cạnh bảo bảo, đối với bảo bảo nói, bà rất rõ ràng Trương Vân Nguyệt lo lắng cái gì, chính là lo lắng có người ở bên cạnh nhị hoàng tử nói lung tung, làm hỏng tình cảm huynh đệ hai người.

Đã như vậy còn không bằng để nhị hoàng tử đi hỏi hoàng thượng, nghĩ đến hoàng thượng nhất định sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.

"Tốt." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm khéo léo lên tiếng, mặc dù trong lòng vẫn là có chút mất hứng, nhưng là nhìn những người bên cạnh chăm sóc mình, mỗi một người đều có bộ dạng khản trương, hắn không muốn làm cho mẫu thân lo lắng.

Triệu Khải Hâm nhìn thấy con trai của mình tới đây, chu môi một cái là cái bộ dạng không vui mừng lắm.

"Bảo bảo tới nói cho phụ hoàng biết con làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì không vui rồi." Triệu Khải Hâm tiến lên ôm con trai vào trong ngực, dịu dàng hỏi"

"Phụ hoàng, bảo bảo mới vừa đi nhìn mẫu thân, nhưng mẫu thân không để cho bảo bảo đi vào, rõ ràng đệ đệ có thể đợi tại bên cạnh mẫu thân, tại sao bảo bảo không thể?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất là khó xử nhìn phụ hoàng của mình, trong lòng đối với mẫu thân không để ý tới hành vi của mình bày tỏ rất là uất ức.

"Bảo bảo không cần nghĩ lung tung, mẫu thân con không phải là không muốn gặp con, mà bởi vì đệ đệ ngã bệnh, mẫu thân chăm sóc đệ đệ, con đi vào nói không chừng cũng sẽ nhiễm bệnh, như thế mẫu thân con sẽ phải chăm sóc hai người rồi, vậy sẽ rất mệt mỏi, bảo bảo muốn cho mẫu thân mệt sao?" Triệu Khải Hâm nhìn con trai của mình, nhỏ giọng hỏi, hắn biết nhi tử là thật uất ức, nếu không cũng sẽ không quên phải gọi mẫu phi mà kêu mẫu thân này.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm hữu nghiêm túc nhìn Triệu Khải Hâm, xác định Triệu Khải Hâm không có lừa gạt mình, nói đều là thật về sau, lúc này mới yên tâm lại.

"Bảo bảo không muốn mẫu thân mệt, đệ đệ tại sao lại ngã bệnh? Đệ đệ không sinh bệnh mẫu thân cũng không cần chăm sóc đệ đệ rồi." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm còn không phải là hiểu biết không sinh bệnh cũng giống nhau cũng cần phải chăm sóc, hắn bây giờ nghĩ cũng là bởi vì đệ đệ ngã bệnh cho nên mình không thể đi vào gặp mẫu thân rồi. "Đối với ngã bệnh, đệ đệ cũng không ưa thích."

Triệu Khải Hâm là ai, hắn ở trên triều đình, long dạ của những lão hồ ly kia cũng có thể đoán thấu, huống chi tâm tư tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm này cũng chỉ là một đứa trẻ nhỏ?

"Bảo bảo a, đệ đệ con cũng không muốn ngã bệnh, không có ai hi vọng mình ngã bệnh, nhưng luôn có rất nhiều người hi vọng người khác sinh bệnh." Triệu Khải Hâm nhìn bảo bảo nói, giống như Trương Vân Nguyệt một dạng, hy vọng hai đứa con trai của hắn hòa thuận ở chung, mà không phải các loại đối kháng không thích.

"Đệ đệ là bị người làm hại?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đầu đưa còn là dùng rất tốt, mặc dù Triệu Khải Hâm nói không phải rất rõ ràng, nhưng hấn lập tức liền nghĩ đến.

"Đúng, bảo bảo thật thông minh. Đây cũng là tại sao mẫu than con để cho con ở bên ngoài phải cẩn thận hơn nữa, đó là nguyên nhân bên cạnh luôn là không thể thiếu người, người bên ngoài cũng không phải đều nghĩ con mạnh khỏe." Triệu Khải Hâm nhìn Triệu Thiên Sâm, cái thời điểm này cũng không quên dạy hấn một chút phòng bị người bên ngoài.

Nhưng hấn biết hoàng hậu khi đối mặt với Triệu Thiên Sâm đều rất dịu dàng và thân thiện, tuyệt đối không nhìn ra tâm tư ác độc nào. Nếu tương lai tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm bởi vì những người đó ở trước mặt hấn biểu hiện ra diện mạo mà dễ dàng tin họ, vấn đề này cũng quá đáng rồi.

"Phụ hoàng yên tâm, bảo bảo không phải ngu ngốc a, mẫu hậu họ mặc dù mỗi lần cũng cười rất dịu dàng, nhưng ánh mắt của các nàng đều thật đáng sợ, bảo bảo mỗi lần đến cũng cảm thấy thật là khủng khiếp. Bảo bảo thật ra thì rất muốn hỏi phụ hoàng một cái vấn đề." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhìn phụ hoàng minh d do do dự dự nói.

"Bảo bảo có vấn đề gì hỏi đi." Triệu Khải Hâm nghi ngờ nhìn đứa con nhà mình, đứa con này của hấn cũng không phải là cái loại người sẽ đem vấn đề giữ lại ở trong lòng, đứa nhỏ này là Trương Vân Nguyệt dạy dỗ, cho tới bây giờ cũng có vấn đề liền trực tiếp hỏi, dung lời của Trương Vân Nguyệt chính là, nhi tử người bây giờ còn nhỏ, có vấn đề gì hiện tại liền hỏi rõ ràng, sau này lớn lên cái gì cũng không biết mạnh hơn nhiều, con hiện tại còn nhỏ tuổi không biết mới là bình thường, biết mới không phải bình thường.

Triệu Thiên Sâm thấy trên mặt phụ hoàng là vẻ khích lệ, rốt cuộc vẫn hỏi vấn đề giấu ở trong lòng, cái vấn đề này từ lúc hấn hiểu chuyện bắt đầu vẫn luôn quấy nhiễu hấn, nhưng trực giác của hấn nói cho hấn biết vấn đề kia không thể hỏi mẫu phi mình, phụ hoàng sao hấn cũng vẫn không có lá gan hỏi, hiện tại nếu phụ hoàng nói có thể hỏi, vậy hấn liền lấy can đảm hỏi một chút tốt lắm.

"Phụ hoàng, tại sao bảo bảo có rất nhiều mẫu hậu cùng mẫu phi? Còn nữa, tại sao mẫu hậu cùng mẫu phi ánh mắt cùng thái độ luôn không nhất trí? Tại sao họ mỗi lần nhìn đến mẫu phi hình như cũng là mặt ý cười nhưng ánh mắt cũng rất đáng sợ?"

"Bảo bảo xác định đây là một vấn đề?" Triệu Khải Hâm nhìn đứa con nhà mình, hấn không ngờ vấn đề con trai hỏi lại là cái này, đây thật là ngoài dự liệu.

"Ừm, biết, ba vấn đề sao?" Triệu Thiên sâm bĩu môi, hấn rõ ràng cảm thấy chỉ có một vấn đề"

"Ha ha, những chuyện này phụ hoàng hiện tại tính nói bảo bảo cũng không hiểu, nhưng phụ hoàng có thể nói cho bảo bảo chính là, trừ mẫu phi con còn mấy người bên ngoài kia, đối với con cười khá hơn nữa cũng không phải thật tốt với con. Cho nên con không nên tin lời các nàng nói, người bên ngoài nếu là nói mẫu phi con đối với con không tốt, vậy cũng là vì lý gián tình cảm của con và mẫu phi thôi, cũng không phải thật lòng vì muốn tốt cho con. Bảo bảo hiện giờ còn nhỏ chỉ cần nhớ điểm này là tốt rồi." Triệu Khải Hâm nhìn đứa con nhà mình.

Con trai hiện tại còn nhỏ như vậy, để cho hấn giảng giải cho con trai cái gì là trách nhiệm của Hoàng đế, còn có lòng ghen tỵ của nữ nhân, thật lòng không dễ dàng, hấn cảm thấy hãy để cho chính con lớn lên về sau biết thì tốt hơn.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm chu miệng, phải hay không lắm, phụ hoàng mới vừa không phải nói sẽ trả lời vấn đề của hấn sao? Tại sao quay đầu đã nói muốn hấn mình trưởng thành là có thể biết? Lớn lên còn nhiều năm nữa, hấn đến thời điểm nào mới có thể lớn lên à? Đến lúc đó là có thể biết rất nhiều chuyện rồi, phụ hoàng là bại hoại à nha? Lừa gạt đứa trẻ?

"Ha ha, ha ha, ha ha ha?" Từ khi nhận được tin tức con thứ ba bị bệnh, Triệu Khải Hâm vẫn không có giãn qua đôi chân mày rất nhiều, hấn không ngờ đứa con nhà mình lại đáng yêu như thế này, đem chuyện trong lòng nghĩ cũng từ trong miệng nói ra, chỉ là cái thói quen này cũng không tốt, phải thay đổi.

"Phụ hoàng, người cười cái gì?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đột nhiên nghe được mình phụ hoàng cất tiếng cười lớn, không khỏi ngẩng đầu tò mò nhìn phụ hoàng mình hỏi.

"Bảo bảo này, về sau trong lòng nghĩ cái gì không muốn nói ra, con ở trước mặt phụ hoàng nói ra không sao, nhưng nếu ở trước mặt người khác nói ra, sẽ khiến người khác nắm được nhược điểm, sẽ dùng để đối phó mẫu phi con." Triệu Khải Hâm cảm thấy nếu như nói đối phó chính nó, đoán chừng không có cảm giác gì, nhưng nếu nói dùng để đối phó mẫu phi hấn, có thể sẽ khản trương rất nhiều.

"Đối phó mẫu phi? Tại sao? Thế nào đối phó?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm khần trương lại nghi hoặc hỏi.

"Cái này." Triệu Khải Hâm phát hiện hấn thế nào đem vấn đề vòng trở lại?

Bảo bảo nghiêng đầu nghi ngờ nhìn phụ hoàng mình, đối với phụ hoàng mình khó xử là lần đầu cũng không có thấy.

"Ừm, chuyện này con có thể đi hỏi mẫu phi con." Triệu Khải Hâm cảm thấy cái vấn đề này để cho hấn một đại nam nhân mà nói thật lòng ngượng ngùng.

"Phụ hoàng là bại hoại?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nổi giận.

Triệu Khải Hâm nhìn đứa con nhà mình lặn đạn chạy đằng xa: "Mau đi cùng nhị hoàng tử!"

"Hoàng thượng, Ngọc ma ma cầu kiến!"

"Đi vào!" Triệu Khải Hâm cau mày, Ngọc ma ma vẫn đi theo bên cạnh Triệu Thiên Sâm, nếu không phải là có chuyện, bà ta sẽ không đến tìm hấn.

"Tham kiến hoàng thượng!"

"Đứng lên, nhị hoàng tử bên kia đã xảy ra chuyện gì?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, hôm nay lão nô sau khi nhị hoàng tử giữa trưa nghỉ ngơi thời điểm đi ra ngoài ba phút, sau khi trở lại nội thị Tiểu Nguyên Từ nói có hai cung nữ vẩy nước quét nhà núi giả lân cận phía sau thảo luận, nói Thuần chiêu nghi nương nương ngã bệnh, hơn nữa còn nói Thuần chiêu nghi nương nương có Tam hoàng tử cũng không thương yêu nhị hoàng tử nữa, những lời này Tiểu Nguyên Từ bởi vì lo lắng bứt dây động rừng cũng không có tiến lên, chỉ là Tiểu Nguyên Từ nói nghe thanh âm hình như là cung nữ vẩy nước quét nhà ở Lục Hi viện."

"Biết, người đi xuống." Về mặt Triệu Khải Hâm lần nữa lạnh xuống, thật vất vả mới bởi vì nhị tử đùa giỡn mà khoan khoái lòng lần nữa lại căng thẳng.

"Vương Kỳ, đi điều tra một chút cung nữ vẩy nước quét nhà ở Lục Hi viện đều là người của ai." Triệu Khải Hâm đối với những cung nữ nói những lời loạn truyền này cảm thấy rất không vui.

Triệu Khải Hâm ở Vinh Ninh cung đợi đến tám giờ tối, cái thời điểm hán không thể ở lại Vinh Ninh cung nữa, lưu lại nửa ngày mai những ngự sử này lên dâng tấu sớ rồi

"Hoàng thượng trở lại cung Thái Cực rồi!"

"Rất tốt, cho Bôn cung thưởng!"

"Đi đem Trương Ngũ Nha dẫn tới!"

"Tham kiến hoàng hậu!"

"Trương Ngũ Nha hiện tại cho người một cơ hội, để cho người trở thành phi tử trong cung, hơn nữa đây cũng là cơ hội cuối cùng rồi, thành công người liền trở thành người trên người, thất bại người liền chuẩn bị trở thành cô hồn dã quỷ." Hoa Lăng Duyệt lạnh lùng nhìn Trương Ngũ Nha quỳ trên mặt đất nói

"Dạ, nô tỳ nhất định sẽ không để cho hoàng hậu nương nương thất vọng." Trương Ngũ Nha gần đây một đoạn lúc cũng thông minh một chút, biết chuyện này không thể nắm vào trên người của mình.

"Ha ha, người đi xuống." Hoa Lăng Duyệt đối với Trương Ngũ Nha nói không có quá lớn bày tỏ

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Đợi đến sau khi Trương Ngũ Nha rời đi, ma ma bên cạnh Hoa Lăng Duyệt tiến lên có vẻ không đồng ý.

"Chủ tử, Trương Ngũ Nha thoát nhìn cũng không nghe lời, ngài an bài nàng ta đến bên cạnh hoàng thượng như vậy thật sự được chứ? Sẽ không đến lúc đó cắn ngược lại chúng ta một hóp?" Ma ma xem trong lòng Hoa Lăng Duyệt không phải rất rõ ràng, tại sao Hoa Lăng Duyệt muốn làm như vậy, làm như vậy hoàn toàn không có chỗ tốt không phải sao?

"Ta cũng không cần nàng ta vì ta làm cái gì, ta chỉ cần tặng nàng ta đến bên cạnh hoàng thượng là được rồi, chẳng lẽ người không có phát hiện, hoàng thượng kể từ sau khi có Thuần chiêu nghi đã không có vào hậu cung rồi hả? Người nói hoàng thượng đối với Thuần chiêu nghi có phải hay không. . ? Vậy nếu như ta đưa một Trương Ngũ Nha đến trên giường của hoàng thượng, người nói không phải sẽ làm Thuần chiêu nghi đối với hoàng thượng trong lòng không thích đứng lên? Nói như vậy hoàng thượng không phải sẽ rất khó sở sao?" Nụ cười trên mặt Hoa Lăng Duyệt rất là dịu dàng, chỉ là nụ cười dịu dàng này lại trống rỗng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Ma ma có chút không dám tin tưởng nhìn chủ tử nhà mình, bà ta không ngờ chủ tử nhà mình thế nhưng lại cho rằng thân là Hoàng đế, Triệu Khải Hâm đối với một nữ nhân sinh ra tình cảm, đây thật là, làm cho người ta không thể tưởng tượng.

Nhưng ma ma mặc dù tới bên cạnh Hoa Lăng Duyệt thời gian không dài, nhưng cũng biết người chủ tử trước mắt này không phải cái loại người chỉ biết tưởng tượng, nàng nhất định là phát hiện ra cái gì mới có thể nói như vậy, về phần nàng mới vừa cho nói bà ta lý do kia, thật sự không thể coi như là lý do, Hoàng đế không muốn lâm hạnh hậu cung có rất nhiều khả năng, chưa chắc chính là thật sự là thích một cái nữ nhân nào đó, đây cũng không phải là lý do phổ biến.

Bên trong cung Thái Cực, Triệu Khải Hâm đang nghỉ ngơi, lại đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân, đồng thời kèm theo tiếng bước chân chính

là một trận mùi thơm ngậy người.

Khi ngửi thấy được hương vị kia, trong nháy mắt, Triệu Khải Hâm đã hiểu mùi thơm này là mùi trợ hứng gì đó, hơn nữa còn là tổn hại sức khỏe gì đó, Triệu Khải Hâm mặc dù không dùng cái này, nhưng bởi vì lo lắng bị nữ nhân hậu cung tính toán cho nên có hiểu qua ít thứ này.

"Người nào ở bên ngoài?" Triệu Khải Hâm rất rõ ràng Vương Kỳ hẳn là sẽ không để cho loại vật này xuất hiện bên trong cung Thái Cực, như vậy hiện tại muốn xem chính là bên ngoài là loại người nào rồi.

"Hoàng thượng, cung nữ bên cạnh hoàng hậu nương nương tới đưa canh." Vương Kỳ ở ngoài cửa nhỏ giọng đến, đối với người đi theo sau lưng đại cung nữ bên cạnh hoàng hậu Vương Kỳ đã biết đến, đây là Trương Ngũ Nha, là muội muội Thuần chiêu nghi nương nương, chỉ là không ngờ cô muội muội này thế nhưng muốn tính toán Thuần chiêu nghi, thật là làm cho lòng người lạnh ngắt.

"Đi vào." Triệu Khải Hâm nhũ nhũ mảy, hoàng hậu thế nhưng lại làm cho người ta tới tặng đồ? Hơn nữa chính hắn nghe thấy được chính là cái mùi vị kia, nhắc tới canh không có vấn đề là không thể nào.

"Tham kiến hoàng thượng."

"Bình thân, người là người nào?" Triệu Khải Hâm đi tới trước mặt cô gái, là một cô gái bình thường, mặt mũi mặc dù có chút xinh đẹp nhưng cũng không tính là tuyệt sắc, hoàng hậu khi nào thì nghĩ đưa một nữ nhân như vậy tới bên cạnh mình rồi hả?

"Nô tỳ là nhị đẳng cung nữ bên cạnh hoàng hậu nương nương, Tiểu Á." Trương Ngũ Nha cung kính cúi đầu hành lễ, nàng cũng không có nói ra tên của mình, dung mạo của hoàng hậu nói chính là, hiện tại Trương Vân Nguyệt sinh cho hoàng thượng hai đứa con trai, hoàng thượng dù là ở hai đứa bé bên trên mặt cũng sẽ không đi làm cái loại chuyện tình làm cho lòng người băng giá, cho nên nếu để cho hoàng thượng biết nàng ta là muội muội của Trương Vân Nguyệt, như vậy nàng cũng đừng nghĩ làm phi tử rồi.

Cho nên tên của nàng bây giờ gọi là Tiểu Á.

"Hoàng thượng, đây là muội muội Thuần chiêu nghi nương nương." Chỉ là hoàng hậu cùng Trương Ngũ Nha nghĩ rất tốt, nhưng Vương Kỳ lại sẽ không để cho ý tưởng của hai người thành sự thật.

Không nói Vương Kỳ là người trung thành với Triệu Khải Hâm, đối với tâm tư của Triệu Khải Hâm là hiểu rõ nhất, hắn tự nhiên hiểu ở bên trong lòng Triệu Khải Hâm, Trương Vân Nguyệt là bất đồng, Trương Vân Nguyệt cũng sẽ không làm cái loại chuyện làm cho lòng mình không thoải mái, trước mặt cái người Trương Ngũ Nha này nếu không phải muội muội của Trương Vân Nguyệt, muốn ở lại trong hoàng cung đó là không thể nào, thật ra thì Vương Kỳ cảm thấy Trương Ngũ Nha thật tình ngu ngốc, nếu như nàng chỉ là muốn qua một ngày vinh hoa phú quý, hoàn toàn không cùng Trương Vân Nguyệt đối kháng.

Chỉ cần được Trương Vân Nguyệt yêu thích, khiến Trương Vân Nguyệt ở trước mặt Triệu Khải Hâm cầu tình, để cho nàng làm Quận chúa huyện chủ cũng không phải là không có khả năng, nói như vậy nàng coi như không thể gả cho những thế gia, nhưng gả người có tiền còn là việc rất đơn giản.

Chính là hiện tại đầu óc Trương Ngũ Nha này thật đúng không là gì cả, thế nhưng suy nghĩ ra phương pháp kém cỏi nhất, mặc kệ Triệu Khải Hâm có thích hay không thích Trương Vân Nguyệt, liền hướng về phía Trương Vân Nguyệt đã sinh cho hắn hai đứa con trai, Triệu Khải Hâm cũng sẽ không làm cái chuyện gì khiến Trương Vân Nguyệt khó coi.

Chuyện hôm nay của Trương Ngũ Nha vô luận thành công hay không, nàng ta đều không thể nào ở lại trong hoàng cung rồi.

"Đưa Trương tiểu thư trở về Phượng Minh cung, làm cho người ta chăm sóc Trương tiểu thư, ngày mai buổi sáng đưa Trương tiểu thư xuất cung." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn Trương Ngũ Nha nói, ban đầu Trương Vân Nguyệt nói cho hắn biết chuyện nàng ở Trương gia, sau đó hắn để cho người đi tra xét, phát hiện kết quả tra được gì đó có thể so với Trương Vân Nguyệt nói mạch lạc hơn cũng làm cho hắn tức giận nhiều.

Trước không nói chuyện Trương gia bán nữ nhi, đã nói Trương gia đem Trương Vân Nguyệt bán đi, chuyện trước kia Trương Vân Nguyệt ở Trương gia trôi qua ngày, Triệu Khải Hâm đã cảm thấy nếu như không phải là bởi vì người chung quanh đều nói Trương Vân Nguyệt đúng là Trương mẫu sanh, hắn đều cho rằng đây là bà ta nhặt được đứa bé rồi.

Từ khi ba tuổi, bước đi vững chắc liền bắt đầu làm việc nhà, sau này có thể cầm lên cái muôi xào thì bắt đầu ở trên bếp nấu cơm, mãi cho đến nàng bị bán, trước đó cũng giúp đỡ làm thức ăn cho người trong nhà, như vậy khi ở nhà làm rất nhiều chuyện, sau khi con gái bị bán, toàn gia không nghĩ tới nàng coi như xong, nghĩ lại là nàng đã đi không có người nấu cơm, còn muốn nếu như có thể mỗi ngày trở lại nấu cơm thì tốt?

Hoàn hảo là người bị bán vào trong hoàng cung, mà cung nữ vào cung sau này cũng không dễ dàng xuất cung, mà bên ngoài cung mấy người trong nhà kia cũng không tìm được nàng, nếu không cuộc sống của nàng chỉ sợ không có tốt mà trôi qua như vậy.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, đây tất cả đều không liên can với nô tì a, đây tất cả đều là hoàng hậu an bài, hoàng hậu nương nương nói rồi, nô tì chỉ cần làm như vậy thì nàng sẽ cho nô tì chỗ tốt, đây tất cả không phải nô tì tự nguyện, nô tì vốn chỉ muốn muốn xuất cung gả người có tiền, nhưng hoàng hậu làm thế nào cũng không cho nô tì xuất cung, hoàng hậu nương nương nói rồi, nếu là nô tì không đồng ý chuyện của nàng, nàng liền đem nô tì ở lại cung nữ khiến nô tì trở thành lão nữ nhân? Nô tì không nghĩ cả đời ở lại trong thâm cung, nô tì muốn xuất cung, cầu xin hoàng thượng tha mạng à?" Trương Ngũ Nha vừa thấy bản thân cũng bị mang đi, cao giọng nói.

Nàng có hay không muốn ở lại trong cung chỉ có chính nàng biết, nhưng hiện tại tình cảnh này, đầu óc của nàng không tính là rất ngu dốt, đã hiểu tới đây hoàng thượng sẽ không để cho nàng trở thành phi tử, như vậy sao nàng không đem tất cả mọi chuyện cũng giao cho hoàng hậu? Dù sao đây tất cả cũng

đúng là hoàng hậu an bài, nàng một cái nhà đầu ở nông thôn nhỏ, một chút giao thiệp cũng không có, ở trong cung này có thể sống đã coi như là không tệ, những thứ khác nàng tự nhiên là cái gì cũng không làm được.

"Tốt lắm, đưa nàng trở về Phụng Minh cung." Triệu Khải Hâm không nói thêm gì, cũng không có chuẩn bị đem hoàng hậu đưa tới hỏi một chút ý tứ.

Hoàng hậu muốn làm cái gì Triệu Khải Hâm rất rõ ràng, nhưng coi như rất rõ ràng hắn cũng không có biện pháp đối với hoàng hậu như thế nào. Hắn biết mình gần đây đã có một năm không có lâm hạnh hậu cung rồi, đại thần tiền triều bởi vì những nữ nhân hậu cung khác vẫn không có sinh ra đứa bé, mà Trương Vân Nguyệt sinh liền hai đứa, cũng không có nói gì thêm.

Hoàng hậu an bài Trương Ngũ Nha đến bên mình, tựa như không có đạo lý, nhưng thật muốn vẫn có thể nói ra rất nhiều.

Tỷ như Trương gia nữ nhân có thể sinh, điểm này không có ai có thể phủ nhận, từ trên người mấy nha đầu Trương gia xuất giá có thể thấy được.

Hoàng hậu an bài thế này xem như vì con nối dõi dòng kẻ của Triệu gia.

Cũng đang bởi vì như thế, hoàng hậu Hoa Lăng Duyệt mới dám trắng trợn tính toán, nàng căn bản cũng không sợ hấn giáng tội, chỉ sợ hấn không trách tội, chỉ cần hấn trách tội rồi, như vậy tiền triều tất nhiên nhận được tin tức, đến lúc đó Trương Ngũ Nha coi như mình không có chạm qua cũng muốn thu nhận vào hậu cung rồi.

Như vậy mục đích của hoàng hậu cũng đạt được, hoàng hậu cho tới bây giờ không phải là để bồi dưỡng một người có thể cùng Trương Vân Nguyệt làm đối thủ, nàng căn bản là tính toán Trương Vân Nguyệt cùng mình quan hệ.

Suy nghĩ cẩn thận, lửa giận trong lòng Triệu Khải Hâm có thể nghĩ.

"Ám vệ an bài ở bên cạnh hoàng hậu vẫn không có biện pháp đến gần hoàng hậu sao?"

"Đúng vậy, bên cạnh hoàng hậu có tứ sĩ Hoa gia lưu lại, năng lực tứ sĩ đó rất mạnh, trừ Lục ca có thể đến gần bên ngoài, những người khác căn bản cũng không có biện pháp đến gần, Lục ca chỉ có một." Vương Kỳ bất đắc dĩ nhìn Triệu Khải Hâm nói.

Lục ca chỉ có một, hiện tại Lục ca là ở bên cạnh Triệu Khải Hâm để bảo vệ hắn, nếu để cho Lục ca rời đi tới loại trừ hoàng hậu, mất nhiều hơn được.

"Trẫm biết, người đi xuống." Triệu Khải Hâm cau mày, có chút mệt mỏi phát tay một cái nói.

Hoàng hậu rốt cuộc muốn làm cái gì, Triệu Khải Hâm bây giờ còn chưa có hiểu rõ ràng.

Hôm sau, sáng sớm Trương Ngũ Nha liền bị người của Triệu Khải Hâm đưa ra hoàng cung, hoàng hậu vốn là muốn muốn đem chuyện này tuyên truyền ra ngoài, khiến người bên ngoài biết Trương Ngũ Nha Tâm Nghi cùng Triệu Khải Hâm, đến lúc đó thì có thể làm cho Trương Ngũ Nha ở lại trong hoàng cung, dù sao Trương Ngũ Nha thoát nhìn cũng thật có thể sinh được.

Nhưng còn không đợi nàng hành động, Triệu Khải Hâm liền trực tiếp đưa người xuất cung rồi, điều này làm cho Hoa Lăng Duyệt không có cách nào khác. Nàng cũng đã nhìn ra, Triệu Khải Hâm liền đề phòng nàng chiêu này đây?

Sau khi Triệu Khải Hâm đưa người đi rồi đi Vĩnh Ninh cung đem chuyện xảy ra tới hôm qua nói cho Trương Vân Nguyệt, có một số việc hấn cũng không muốn cho Trương Vân Nguyệt từ miệng người khác biết được, chính hấn nói từ nhỏ có thể khống chế một chút quá trình tự thuật, khiến Trương Vân Nguyệt chẳng phải tức giận.

"Biết, tiếp thân cảm ơn hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói, mặc dù nàng không biết chuyện xảy ra tới hôm qua, nhưng mà đối với Triệu Khải Hâm vẫn là tin tưởng, nhất là sau khi Lý Ma Ma nói chuyện Triệu Khải Hâm thế nhưng hồi lâu chưa từng đến hậu cung, đối với nàng, lời nói của Triệu Khải Hâm cũng càng thêm nguyên ý tin.

Trên mặt Trương Vân Nguyệt là vẻ mặt thật bình tĩnh, nàng còn vội vàng chăm sóc đứa bé, Tiểu An thân thể đã hạ sốt, điều này làm cho Trương Vân Nguyệt yên tâm rất nhiều, chỉ cần không sốt lên tất cả liền đều tốt rồi.

Cùng mấy thái y liên thủ, thân thể Tiểu An khôi phục như cũ, Trương Vân Nguyệt cũng rốt cuộc có thời gian nghỉ ngơi đi đối phó nữ nhân bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

"Khoảng thời gian gần đây bên ngoài có chuyện gì xảy ra không?" Sau khi đã xác định nhi tử đã khôi phục tốt rồi, lúc này Trương Vân Nguyệt mới có

tâm tư đi quan tâm chuyện bên ngoài.

"Đêm qua Trương tiểu thư dưới sự an bài của hoàng hậu đã vào cung Thái Cực, nhưng tới không bao lâu thì bị hoàng thượng đưa về Phụng Minh cung, sáng nay khi trời chưa sáng đã đưa ra khỏi cung rồi." Lý Ma Ma nhỏ giọng nói.

"Hoàng hậu thật là giỏi tính toán." Trương Vân Nguyệt cau mày, trong lòng đối với hoàng hậu rất oán hận, nhằm ngay lúc con trai của nàng bệnh nặng, thế nhưng nàng ta lại nghĩ tới chuyện làm cho mình ngột ngạt, chỉ vì muốn làm cho mình không thoải mái mà lại đưa muội muội của mình lên giường hoàng thượng, thật khiến Trương Vân Nguyệt vô cùng tức giận.

"Nương nương, người quyết định sau này an bài Trương tiểu thư như thế nào?" Lý ma ma nhắc nhở, Trương Ngũ Nha này đã ở trong cung cũng gần hai năm rồi, thời gian dài như vậy mà lại xuất cung, mặc kệ có phải hoàng thượng an bài cho nàng ta ra khỏi cung hay không, người ở bên ngoài nhìn vào liền cho là Trương Vân Nguyệt không muốn nàng ta ở lại!

Nếu cuộc sống sau này của nàng ta tốt đẹp, toàn bộ chuyện này rồi sẽ ổn thỏa, nhưng nếu cuộc sống lại không tốt đẹp gì, thì toàn bộ chuyện này có thể sẽ đều đổ lên trên đầu Trương Vân Nguyệt rồi !

Cho nên phải nói chiều này của hoàng hậu tuyệt đối cao thâm!

Bất luận thành công hay thất bại đều khiến cho Trương Vân Nguyệt không thể nói gì được, còn có thể làm mất danh tiếng của Trương Vân Nguyệt. Tuyệt đối có thể xem là kế sách một mũi tên trúng hai đích!

Lại còn nếu Trương Vân Nguyệt không có xuất cung đình chính chuyện này, lại hoàn toàn ở luôn trong cung, như thế thì hoàng hậu lại càng sẽ lợi dụng mà đem chuyện này tuyên dương ra ngoài, khiến cho người Trương gia biết rằng Trương Vân Nguyệt không tiếp nhận bọn họ, người Trương gia lại có thể nhìn được mới là lạ! Một đám người kia đều là nhưng kẻ nghèo khó, vốn nghĩ rằng những năm tháng sắp tới của mình rồi sẽ thật sung sướng, kết quả lại bị Trương Vân Nguyệt chặt đứt hi vọng của họ, bọn họ có thể dễ dàng buông tha cho Trương Vân Nguyệt mới đúng là chuyện lạ.

Trương Vân Nguyệt không hề nghĩ tới những chuyện này, mà Lý ma ma cũng không ngờ được, bất quá hiện tại Trương Ngũ Nha cũng đã bị tống xuất cung, hiện tại cũng không cần phải lo lắng chuyện bị người này hãm hại, chuyện quan trọng bây giờ là cần phải an bài cho tốt cuộc sống sau này của Trương Ngũ Nha còn có những người Trương gia khác nữa.

"Lý ma ma bà cho người ở ngoài cung tìm một nhà có tiền của một chút, gả nàng ta vào đó." Trương Vân Nguyệt tự cảm thấy mình khá bao dung, một người luôn mang lòng muốn tính kế mình như vậy, mà mình không chỉ không tìm nàng ta tính toán lại còn vì nàng ta mà an bài một cuộc sống thật tốt về sau.

"Chủ nhân, người nghĩ thử xem, nếu người an bài cho nàng ta một cuộc sống thật tốt, thì về sau cũng không có ai lại đến nói người, còn có Trương gia trước kia đối xử với người như thế, mà nếu người khác biết rõ, mọi người cũng sẽ cảm thấy được người rất rộng lượng, hẳn cũng không ai dám nói người làm không đủ." Lý ma ma nói ra suy nghĩ của mình, bất quá phương pháp này cũng không phải là tốt lắm, dù sao hiện tại Trương Vân Nguyệt cũng là phi tử của hoàng đế, lại để cho người ta bàn luận như vậy cũng không phải chuyện tốt.

"Không cần, ta đã nghĩ rồi nếu không xuất hiện bất cứ lời đồn đãi bất lợi gì đối với ta cùng hoàng nhi thì tốt rồi, nhưng cái khác toàn bộ cứ tùy ý đi." Trương Vân Nguyệt nói xong, trầm mặc một lát rồi đột nhiên nói: "Ma ma, bà nói xem có phải là ta quá dễ dàng thỏa hiệp hay không?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói.

Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến cho Lý ma ma ngây cả người.

"Chủ nhân ý của người là sao?" Lý ma ma nghi hoặc nhìn Trương Vân Nguyệt.

"Bà nói xem, ta chưa từng chủ động trêu chọc hoàng hậu cùng các nàng, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện tính kế bọn họ, bà nói thử vì cái gì mà bọn họ lại không chịu an bình mà sống chứ? Mỗi ngày sao cứ mãi nghĩ chuyện làm thế nào để diệt trừ ta chứ?" Trương Vân Nguyệt là thật sự không hiểu cách nghĩ của những người này.

"Cái này. . . ." Lý ma ma không biết nên nói cái gì, mục đích sống của nữ nhân hậu cung chính là vì tranh, tranh thủ tình cảm, tranh đại vị, tranh hài tử.

Nữ nhân hậu cung muốn nhất chính là ba cái này, mà Trương Vân Nguyệt thì lại khác biệt, lại muốn nữ nhân hậu cung buông tha nàng, có thể sao? Một đám các nàng cũng chỉ nghĩ được rằng chỉ khi nào nàng chết thì về sau hoàng thượng mới có thể đem lực chú ý dời đến trên người các phi tử khác mà thôi!

Trương Vân Nguyệt nhìn biểu tình của Lý ma ma, đột nhiên phát hiện tư tưởng của mình là sai lầm rồi, nàng không nên dùng tư tưởng của những người kiếp trước mà áp dụng cho những nữ nhân hậu cung ở trước mắt này, nàng cũng không nên bởi vì những hành động trước kia của mình mà cảm thấy áy náy, trong hậu cung này tuyệt đối không có cái thứ gọi là áy náy này.

"Ma ma. Ta hiểu rồi, ta biết ta nên làm như thế nào, bà nói xem những loại thuốc lúc trước của ta kia đã dùng chưa?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói.

"Dùng rồi, bất quá hoàng hậu nương nương hình như không bị gì cả." Lý ma ma có chút không hiểu. Tuy nhiên cái tin tức truyền ra rằng hoàng hậu sinh bệnh này, không phải còn có thể dùng thủ đoạn để an bài sao? Vì nhìn thế nào cũng không giống như là bộ dáng sinh bệnh a!

"Bà nói cho hoàng thượng để ngài phái người đi xem như thế nào?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói.

"Đạ được ." Lý ma ma gật đầu, cảm thấy cách suy nghĩ của Trương Vân Nguyệt rất không sai, cái này cho thấy chuyện Trương Vân Nguyệt tính dùng thủ đoạn cũng không nghĩ muốn gạt Triệu Khai Hâm, ý nghĩ như vậy rất tốt!

Trên mặt Trương Vân Nguyệt mang theo nhàn nhạt ý cười, một đoạn thời gian gần đây Triệu Khai Hâm mỗi ngày đều quá đây thăm nàng, khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

"Mẫu phi, nhi thần tiến vào được không?" Thời gian gần đây tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm vẫn không được nhìn thấy mẫu thân nhà mình, mãi đến lúc vừa rồi lúc trở về lại nghe nói đệ đệ của mình hết bệnh rồi, hẳn mới quá đây.

"Bảo Bảo mau vào!" Trương Vân Nguyệt nghe được các xúng hô của nhi tử của mình lại căng thẳng trong lòng, biết rằng trong khoảng mấy ngày gần đây nàng đã không gặp nhi tử rồi, lại khiến cho nhi tử cho rằng khi nàng có tiểu nhi tử thì lại không yêu đứa con lớn là hẳn đây nữa rồi.

"Mẫu phi." Bảo Bảo vốn cho là vẫn không thể gặp, kết quả đang định xoay người đi, thì lại nghe được bên trong mẫu phi nhà mình nói có thể đi vào, điều này làm cho hắn có chút sững sốt.

"Nhị hoàng tử, mời tiến đi, Thuần Chiêu Nghi nương nương gọi người đi vào a!" Ngọc ma ma đi theo bên người Triệu Thiên Sâm khẩn trương nói.

Triệu Thiên Sâm mở cửa vào phòng, nhìn mẫu thân nhà mình nghiêng người tựa vào đầu giường, trên mặt thần sắc có chút tiều tụy, nhưng xem ra tình thần vẫn rất tốt.

"Mẫu phi!"

"Có phải Bảo Bảo giận mẫu thân rồi hay không?" Trương Vân Nguyệt ôm nhi tử vào trong ngực thấp giọng nói, trong giọng nói lộ ra ủy khuất.

"Không có." Bảo Bảo trả lời cực kỳ thoải mái, nhưng cũng bởi vì trả lời quá nhanh, cho nên mới làm cho người ta hoài nghi.

"Bảo Bảo, mẫu thân không phải đã giải thích cho con rồi sao? Đệ đệ sinh bệnh, nếu Bảo Bảo đi vào gặp đệ đệ, có thể sẽ lây bệnh cho Bảo Bảo, mẫu thân không muốn Bảo Bảo cũng sinh bệnh, mẫu thân cực kỳ lo lắng cho thân thể của Bảo Bảo, vậy mà Bảo Bảo chỉ vì chuyện này lại giận hờn với mẫu thân, mẫu thân rất đau lòng." Trương Vân Nguyệt ôm Bảo Bảo, vừa nói, vừa một bên khóc thút thít hai tiếng, bắt quả trong mắt một giọt nước mắt cũng không có, Lý ma ma ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cái khóe miệng gật gật! Vị nương nương này vậy mà lại đi giả khóc tranh thủ sự đồng tình của nhi tử, rõ là.

"Mẫu thân không khóc, không phải mà, Bảo Bảo không tức giận, mẫu thân đừng khóc mà!" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cực kỳ thông minh nhưng vẫn vô cùng ngây thơ, cực kỳ ngây thơ a, dù sao thì hắn vẫn còn quá nhỏ! Nếu không thì làm sao lại bị nương hắn lừa gạt được chứ!

"Là Bảo Bảo nói a nha..., không giận mẫu thân a...." Trương Vân Nguyệt hướng tới Lý ma ma chớp chớp ánh mắt ý nói, vẫn là ta có biện pháp, bà xem, không phải ta đã khiến cho nhi tử không giận ta nữa rồi sao.

Lý ma ma khóe miệng gật gật, thật tình cảm thấy người chủ tử này của bà còn không thành thực bằng nhị hoàng tử.

"Mẫu thân, đệ đệ vì sao lại sinh bệnh?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhìn mẫu thân nhà mình hỏi, đối với chuyện đệ đệ sinh bệnh này hắn cảm thấy cực kỳ kỳ quái hoặc.

Hắn cũng từng sinh quá bệnh, bắt quả trước kia hắn sinh bệnh đều là do bị người khác hại, điều này tuy những người xung quanh không nói, nhưng thông minh như hắn cũng có thể thấy được, cho nên cho dù Triệu Khai Hâm không tính nói rõ với hắn mấy chuyện này hắn cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng người bên ngoài.

"Bảo Bảo muốn biết cái gì?" Trương Vân Nguyệt nhìn nhi tử nhà mình hỏi.

"Bảo Bảo muốn biết người nào làm hại đệ đệ." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm có chút lo lắng nhìn mẫu thân nhà mình, sợ mẫu thân mất hứng.

"Bảo Bảo biết cái gì rồi hả ?" Trương Vân Nguyệt nhún mày, có chút hoài nghi chẳng lẽ là người nào của mình lại nói lung tung cái gì bên tai nhi tử?

"Bảo Bảo biết rõ mà!" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhìn mẫu thân mình thành thật nói, "Bảo Bảo biết chính mình sinh bệnh là do bị người ta hại, lúc trước Bảo Bảo rơi xuống nước, là bị người ta đẩy, bệnh dịch lần đó cũng là có người ám hại, Bảo Bảo đều biết rõ!"

Những câu nói của Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm khiến cho Trương Vân Nguyệt há to mồm, nàng thật không ngờ nhi tử nhà mình vậy mà đều biết rõ mọi chuyện!"Bảo Bảo làm sao mà biết được? Là có người nào bên tai Bảo Bảo nói gì đó sao?"

"Không có, Bảo Bảo chính mình nhìn được." Bảo Bảo chu môi, cảm thấy mẫu thân mình quá coi thường mình, mưu kế đơn giản như vậy hắn làm sao có thể nhìn không ra chứ? Còn nói hắn cũng không phải ngu ngốc.

"Bảo Bảo thật thông minh! Mẫu thân thật là cao hứng!" Trương Vân Nguyệt cười nói với Bảo Bảo.

"Bảo Bảo nói không sai, lần này đệ đệ sinh bệnh là bị người ta hại, nhưng cụ thể là ai thì mẫu thân cũng không biết a, phụ hoàng của con cùng mẫu thân đều đang đi điều tra." Trương Vân Nguyệt nhìn nhi tử của mình nói, con trai của nàng đã trưởng thành rồi, thật là nhanh, cũng không cho nàng có thời gian ở cùng nhi tử thì nhi tử cũng đã trưởng thành.

Tuy thân thể vẫn còn nhỏ, nhưng là tâm trí rõ ràng đã vượt qua bạn cùng lứa tuổi rất nhiều.

"Mẫu thân không cần lo lắng, Bảo Bảo về sau sẽ bảo hộ đệ đệ, còn có cái người hại đệ đệ kia, Bảo Bảo sẽ giúp mẫu thân giáo huấn bọn họ!" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhìn mẫu thân nhà mình nói.

Vốn dĩ hắn vẫn lo lắng mẫu thân mình sau khi có đệ đệ liền không yêu mình nữa, nhưng hắn phát hiện là hắn lo lắng vô ích, mẫu thân vẫn còn có thể làm nũng với hắn, còn có thể ôm ấp hắn, tất cả những cái này cũng không biến mất, có lẽ chỉ là thêm một người đệ đệ mà thôi? Giống như lúc trước mẫu thân từng nói, chỉ là có thêm một người có thể chơi đùa cùng hắn?

Triệu Thiên Sâm cực kỳ vui vẻ, mẫu thân không hề giống như lời người khác nói có đệ đệ liền không yêu thương mình nữa, chính mình lại có bạn chơi, không có chuyện gì có thể tốt bằng chuyện này nữa.

Trương Vân Nguyệt nhìn chăm chú biểu tình của nhi tử mình, cảm thấy cực kỳ uất ức, đứa nhỏ này bản thân mình còn cần người bảo hộ đó, vậy mà còn muốn bảo hộ đệ đệ? Bất quá có được cái ý nghĩ này cũng là tốt.

Đến tối, Triệu Khai Hâm lại tới Vĩnh Ninh cung.

"Ái phi, nàng xem thích không?"

Trương Vân Nguyệt quay đầu nhìn về phía Triệu Khai Hâm đang cầm trong tay cái gì đó, là một cái trâm cài tóc hình mặt trăng cực kỳ đẹp, cái mặt trăng mặt ngoài khâu đã kim cương trong suốt, đặt ở dưới ánh đèn nhìn cực kì chói mắt.

"Thích, cảm ơn hoàng thượng." Trương Vân Nguyệt đối với những vật sáng long lanh gì đó vẫn là cực kỳ thích, người thợ làm cái cây trâm này cũng rất khéo léo tinh xảo, hiển nhiên không có cách nào khiến nàng không thích được.

"Tiểu Nguyệt." Triệu Khai Hâm đột nhiên gọi một tiếng.

"Lạch cạch!" Trương Vân Nguyệt bất thành lĩnh nghe được cách gọi đã từ rất lâu này từ miệng Triệu Khai Hâm, khiến cho cây trâm đang cầm trong tay thẳng đường rơi xuống mặt đất.

Hết chương 128.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

"Hoàng, hoàng thượng, sao đột nhiên người lại gọi thần thiếp như vậy." Về mặt Trương Vân Nguyệt rất mất tự nhiên, kiếp trước cũng chỉ có ba mẹ nàng mới gọi nàng như vậy, nhưng sau khi chuyển kiếp tới đây thì đã lâu lắm rồi không có ai gọi nàng bằng cái tên đó.

Triệu Khai Hâm đột nhiên gọi nàng như vậy, làm cho nàng thấy nhớ nhà vô cùng.

"Tiểu Nguyệt sao vậy? Có phải nàng không thích trâm gọi như vậy?" Triệu Khai Hâm thấy vẻ mặt Trương Vân Nguyệt muốn khóc, trong lòng hắn rất lo lắng, tiến lên đem nàng ôm vào trong ngực, thấp giọng hỏi.

"Không có, hoàng thượng, thiếp rất thích." Trương Vân Nguyệt cười nói, vốn là nàng muốn nói không thích, nhưng nàng nói không nên lời, bất luận là địa vị của Triệu Khai Hâm trong lòng nàng, hay là vì cái tên này khiến nàng cảm thấy thân thiết, thì cuối cùng nàng cũng không nói ra được tiếng cự tuyệt.

Triệu Khai Hâm thấy vẻ mặt Trương Vân Nguyệt không giống như là qua loa cho có lệ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vốn là hắn sẽ không gọi nàng bằng cái tên này, nhưng vừa nãy ma xui quỷ khiến thế nào hắn bất giác lại gọi như vậy, lúc đó hắn có một chút thấp thòm, chỉ sợ Trương Vân Nguyệt cự tuyệt hắn.

"Hoàng thượng, ta đưa thuốc cho Hoàng hậu nương nương, rốt cuộc có hữu dụng không?" Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khai Hâm hỏi.

"Hữu dụng, hiện tại hoàng hậu đã không thể xuất hiện trước mặt người khác rồi, nhưng những âm mưu này hoàng hậu đã đã tính toán từ rất lâu rồi, cho nên được vật kia của nàng cũng không thể khiến cho mọi chuyện dừng lại." Triệu Khai Hâm tựa hồ biết Trương Vân Nguyệt nghi ngờ nên hắn trực tiếp giải thích cho nàng hiểu.

Trương Vân Nguyệt nghe lời của Triệu Khai Hâm, trầm mặc cúi đầu, nàng cũng cảm thấy việc này không thể nào bây giờ mới nhớ tới, khẳng định sáng sớm hoàng hậu đã khỏe lại rồi.

"Hoàng thượng, chuyện lần này thật sự là Hiền phi sao?" Trương Vân Nguyệt chăm chú nhìn Triệu Khải Hâm, mặc dù không nói ra, nhưng nàng biết Triệu Khải Hâm nhất định hiểu ý của nàng, nếu quả thực là Hiền phi ra tay, nàng chắc chắn sẽ không tiếp tục im lặng thêm nữa.

"Là Hiền phi, nàng nghĩ gì thì ra tay đi, chỉ cần không đem chính mình rơi vào bẫy, trăm sẽ hậu thuẫn cho nàng." Triệu Khải Hâm cười nói.

Trương Vân Nguyệt đối với cảnh cáo trong lời nói của Triệu Khải Hâm, cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng nàng rất nhanh liền hiểu, mình không có nhà mẹ đẻ chống lưng, còn thể lực nhà mẹ đẻ của Hiền phi vô cùng mạnh, nếu nàng đem chính mình rơi vào bẫy, chỉ sợ rằng lúc đó muốn làm hòa thì gia tộc bọn họ cũng không đồng ý, đến lúc đó cho dù Triệu Khải Hâm muốn bảo vệ nàng cũng không dễ dàng rồi.

"Thiếp hiểu, hoàng thượng, người nói tiểu Liêm tử là người của Hiền phi, thế nhưng tuổi của tiểu Liêm tử còn nhỏ như vậy, tại sao lại nghe lời của Hiền phi?" Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, nàng vô cùng nghi ngờ việc này.

Mặc dù dựa theo bối cảnh những gia tộc này cũng sẽ bồi dưỡng một ít thủ hạ trung thành, nhưng rõ ràng thì tiểu Liêm tử không phải được bồi dưỡng để vào trong cung làm nội thị, từ khí chất trên người hắn, thì có thể thấy hắn được người nhà cho đi học mà trí tuệ của tiểu Liêm tử này chắc chắn hơn hẳn người khác! Nhưng bây giờ hắn lại là người mà Hiền phi cài vào trong cung làm nội thị.

Điều này thật sự quá kỳ quái, tiểu Liêm tử xem ra vô cùng thông minh, hắn chắc chắn biết rõ kết cục của bản thân sau khi làm những việc này, nhưng hắn vẫn làm, rốt cuộc lý do là gì? Hắn nhận ân huệ của Hiền phi sao? Nhìn không giống a! Hiền phi đang ở trong cung, phải nói là nhà mẹ đẻ Hiền phi đối với hắn có ân, nhưng là tại sao muốn đưa hắn vào cung?

Hơn nữa lúc trước nàng hỏi hắn vì sao vào trong cung làm nội thị, hắn một chút hồi hận cũng không có, tất cả việc này đều rất kỳ quái.

Triệu Khải Hâm chưa từng nghĩ tới phương diện này, nhưng nếu Trương Vân Nguyệt nói có vấn đề, hắn cũng sẽ phái người đi thăm dò.

"Tiểu Nguyệt, nàng còn ở cử bao lâu nữa?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Còn mười ngày, sao vậy hoàng thượng?" Trương Vân Nguyệt nghi hoặc nhìn Triệu Khải Hâm, hắn chuyển đề tài cũng quá nhanh đi.

"Không sao, Tiểu Nguyệt chăm sóc thân thể thật tốt a." Triệu Khải Hâm cười nói.

Trương Vân Nguyệt hồ nghi nhìn Triệu Khải Hâm, nàng hoàn toàn không hiểu chuyện này có gì mà buồn cười, thật là kỳ quái. Hôm nay Triệu Khải Hâm rất kỳ lạ.

"Chủ tử ngài nên nghỉ ngơi." Lý mã mã đi tới bên người Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Ma ma, người có cảm thấy hôm nay hoàng thượng rất kỳ quái không?" Trương Vân Nguyệt quay đầu nhìn Lý mã mã hỏi.

"Không có, chủ tử thấy hoàng thượng kỳ quái ở chỗ nào?" Lý mã mã nghi hoặc nhìn Trương Vân Nguyệt, bà hoàn toàn không hiểu vì sao Trương Vân Nguyệt lại kết luận như vậy, hoàng thượng rất bình thường, không hề kỳ lạ nha.

"Ma ma, hoàng thượng đột nhiên gọi ta là Tiểu Nguyệt, còn hỏi ta lúc nào hết ở cử, đây không phải là kỳ lạ thì là cái gì?" Trương Vân Nguyệt nghiêng đầu, nghĩ sao vẫn cảm thấy kỳ quái.

Lý mã mã vừa nghe Trương Vân Nguyệt nói xong, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười, hoàng thượng đã một năm không có chạm qua nữ nhân trong hậu cung, mặc dù có rất nhiều nguyên nhân, nhưng quan trọng nhất đó chính là trong lòng hắn chỉ có một mình Trương Vân Nguyệt.

Hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường, bị ghen cả một năm, cũng sẽ muốn a, hoàng thượng biết ngày ở cử của Trương Vân Nguyệt sắp hết nên tự nhiên sẽ vui mừng thôi, còn về phần xưng hô gì gì đó, cái này thì có gì kỳ quái, hoàng thượng muốn gọi như thế nào sẽ gọi thế ấy, không có gì kỳ quái.

Về mặt Lý mã mã rất tự nhiên, khiến Trương Vân Nguyệt nhũn mảy một cái cuối cùng cũng yên tâm lại, hoàng thượng hết thấy đều bình thường, chính nàng suy nghĩ nhiều rồi. Trương Vân Nguyệt cứ như vậy an ủi mình.

Thời gian tiếp theo trôi qua rất nhanh, thời gian mười ngày đã hết, một tháng ở cử của Trương Vân Nguyệt cuối cùng cũng hết.

Ngày Trương Vân Nguyệt hết ở cử, cũng là ngày con trai đầy tháng, Triệu Khải Hâm cũng rất coi trọng đứa con trai khỏe mạnh thứ hai này, mặc dù khi tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm tròn một tuổi không mời quan viên ngũ phẩm trở lên, nhưng cũng mời quan viên tam phẩm trở lên, đây là đãi ngộ mà đại hoàng tử cũng không có.

Hoàng hậu nhìn bóng người nhón nháo kia, nụ cười trên mặt nhàn nhạt. Mọi người đi vào thấy hoàng hậu ngồi trên chủ vị tất cả đi lên hành lễ sau đó đứng một bên không dám nhiều lời, vốn mọi người cũng có giao tình, nhưng hôm nay lại không người nào dám nói nhiều.

Phân vị bây giờ của Trương Vân Nguyệt mặc dù không tính là rất cao, nhưng địa vị của nàng trong lòng Triệu Khải Hâm chắc chắn hơn hẳn những nữ nhân khác trong hậu cung. Các nam nhân trên triều đối với hành động của Triệu Khải Hâm hoàn toàn có thể hiểu.

Hiện tại Triệu Khải Hâm cũng sắp ba mươi tuổi, cũng có ba nhi tử, trong đó có hai hài tử khỏe mạnh đều do Trương Vân Nguyệt hạ sinh, người nam nhân nào gặp phải tình huống này cũng đều đặt Trương Vân Nguyệt trên nữ nhân khác, nếu đem ra so sánh Trương Vân Nguyệt với những nữ nhân khác thì nàng chắc chắn hơn hẳn vì nàng có thể sinh ra nhi tử khỏe mạnh!

Mặc dù Hoàng hậu cũng sinh ra được một vị hoàng tử, nhưng lại sinh ra hài tử là một ả sắc thuốc, ả sắc thuốc thì sao có thể làm hoàng đế?

Nên khi Trương Văn Nguyệt tới mọi người không hèn mà cùng hướng ánh mắt về phía nàng, nếu như hai lần trước khi Trương Văn Nguyệt xuất hiện lời nói của nàng không có một phân giá trị, thì lần này những phu nhân quan lại ở đây cũng phải nghiêm túc đánh giá lại phi tử ‘ có tài sinh con ’ này.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp kiều diễm chậm chậm đi đến, quần áo mặc trên người cũng không hề hoa lệ, đồ trang sức cài trên tóc cũng rất đơn giản, nhưng lại toát lên một cổ thanh nhã, dung mạo xinh đẹp cùng với khí chất thanh nhã nhu hòa tạo ra một loại sức hút vô cùng đặc biệt, làm cho người ta thấy chỉ quên tục.

Trong lòng mọi người đột nhiên hiểu được, cho dù cô gái này không sinh được cho hoàng thượng hai nhi tử khỏe mạnh, thì chỉ cần dựa vào dung mạo xinh đẹp cùng khí chất hơn người này cũng đã khiến người gặp người thích rồi. Mặc dù hoàng hậu và quý phi đều có những nét đẹp riêng, nhưng hoàng hậu tính tình thẳng thắn hiển nhiên không được lòng Triệu Khải Hâm.

Quý phi tuy rằng thoát tục nhưng không phải tất cả mọi người đều thích, còn Hiền phi mặc dù dịu dàng thanh tao lịch sự, nhưng lại thiếu đi nét hấp dẫn đặc biệt.

Bốn người mỗi người mỗi vẻ, nhưng rõ ràng Trương Văn Nguyệt xuất hiện làm nhịp tim nam nhân đập nhanh mấy nhịp, cũng khiến nữ nhân có cảm giác gần gũi. Quý phi như tiên nữ thiên giới khiến người khác có cảm giác xa cách, khó gần. Hoàng hậu lại rất thẳng thắn, nói chuyện quá mức trực tiếp, nàng không muốn tốn thời gian vòng vo với nữ nhân khác trong hậu viện, nhưng quá thẳng thắn không nhất định làm cho các nàng thích.

Về phần Hiền phi, rất dịu dàng, nhưng dịu dàng quá mức sẽ khiến người khác cảm thấy có chút giả tạo. Người cũng chỉ là một phi tử đâu phải chánh thê, hiền huệ như vậy để làm cái gì?

Trương Văn Nguyệt tuy ôn nhu nhưng không ‘hiền huệ’, theo như Trương Văn Nguyệt nói, hiền huệ hại chết người! Về phần nói chuyện, nàng rất ít nói chuyện, lắng nghe nhiều hơn.

Cho nên sau khi so sánh, những phu nhân quan gia kia phát hiện, so với việc trò chuyện cùng Hoàng hậu, Quý phi, Hiền phi, thì các nàng muốn cùng Trương Văn Nguyệt kết giao hơn, nàng sẽ không tính toán người để phu gia hoặc nhà mẹ đẻ người trợ giúp cho nhà mẹ đẻ của nàng. Lợi ích cao mà hoàn toàn không có xung đột.

Dĩ nhiên đây chỉ là cảm giác của những phu nhân kia, cũng không nhất định không có xung đột.

Tuy rằng một số phu nhân muốn cùng Trương Văn Nguyệt kết giao, cũng không đại biểu các nàng thật sẽ cùng Trương Văn Nguyệt kết giao, dù sao hiện tại Trương Văn Nguyệt cũng chỉ là một Thuần chiêu nghi mà thôi. Trương Văn Nguyệt đối với việc này không có cảm giác gì, nàng cũng không phải rất nguyện ý cùng các phu nhân kia kết giao, chuyện mà các nàng bàn luận nhiều nhất chính là tiểu thiếp trong nhà, không thì sẽ là y phục và đồ trang sức.

"Hôm nay là lễ đầy tháng của Tam hoàng tử, Bồn cung thật cao hứng, hôm nay liền đem Bích Diệp ngân châm mấy ngày trước Hoàng thượng ban thưởng cho ta ra cho mọi người cùng nhau thưởng thức." Hoàng hậu đột nhiên nói.

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương ban thưởng." Bích Diệp ngân châm là loại trà thượng hạng của Diệp gia, lá trà xanh biếc, sau khi mở ra bỏ vào trong chén trà, cánh trà sẽ biến thành màu bạc, nhìn vô cùng đặc biệt.

Trương Văn Nguyệt mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, không nói gì.

"Mau mang cho Thuần chiêu nghi nương nương một chén trà." Hoa lăng duyệt đột nhiên nói.

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương." Trương Văn Nguyệt không biết hoàng hậu muốn làm cái gì nhưng vẫn trực tiếp cảm ơn.

Cung nữ bưng lên chén trà, chậm rãi đi đến, nhưng phương hướng lại có chút lệch đi, Trương Văn Nguyệt không phát hiện ra, nhưng Lý ma ma đi theo sau Trương Văn Nguyệt lại nhận ra, Lý ma ma cũng không có làm mấy động tác không cần thiết, chỉ để cho bà vú ôm hài tử lui về phía sau.

Nhưng Lý ma ma không ngờ được, bà vú đó vẫn đứng im không hề nhúc nhích. Lý ma ma ngẩng đầu nhìn bà vú, chỉ thấy trông mắt bà vú nhìn chăm chăm cung nữ bưng trà đang đi tới, người hơi chuyển động, đưa tay hài tử về phía cung nữ bưng trà!

Lý ma ma trong lòng cả kinh, trực tiếp đưa tay muốn ôm hài tử, cũng nói: "Người cũng ôm hoàng tử thời gian dài như vậy, chắc cũng đã mỏi, hiện tại để ta ôm!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Động tác Lý ma ma có chút mạnh , hơn nữa bà đứng ngay sau Trương Vân Nguyệt, Trương Vân Nguyệt tự nhiên cũng nghe thấy bà nói.

Trương Vân Nguyệt quay đầu nhìn về phía hải tử, vừa nhìn thấy chân phải bà vủ bước ra, động tác như chuẩn bị xông về phía trước, trong lòng cả kinh, khóe mắt liếc thấy cung nữ bưng trà đang đi về phía này, mà về mặt cung nữ tức giận bưng chén trà nóng đi tới!

Bây giờ Trương Vân Nguyệt đã biết bà vủ muốn làm cái gì, bà ta đã ở trong cung của nàng đợi thời gian dài như vậy!

Trương Vân Nguyệt biết lúc này nàng nói cái gì cũng đều là nói nhảm, trực tiếp bật dậy vòng qua cái ghế, đem cung nữ kia cùng bà vủ hai người tách ra, coi như cung nữ kia muốn dùng nước trà nóng làm bỏng người, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm nàng bị thương!

Tất cả mọi người nhìn chăm chú hành động của Trương Vân Nguyệt , nàng đột nhiên xông ra làm mọi người ngây ngẩn cả người, nhưng rất nhanh bọn họ liền hiểu là đã có chuyện xảy ra.

Tất cả đều nhìn Hoa Lăng Duyệt, dù sao cũng chính Hoa Lăng Duyệt nói muốn cung nữ kia bưng trà, nhưng hướng đi của cung nữ kia có chút không đúng. Hoa Lăng Duyệt ngồi ở thượng thủ, cung nữ kia vồng đứng bên cạnh nàng, lại từ trên đó đi xuống bưng trà cho Trương Vân Nguyệt, vốn cung nữ đó không thể rời khỏi vị trí.

Bà vủ ôm hải tử dựa người vào cánh cửa , cung nữ đó nếu không muốn làm gì đó với hải tử, thì làm sao có thể di chuyển ra khỏi chỗ được?

Hơn nữa động tác của bà vủ cũng rất quái dị, các nam nhân có lẽ không nhìn ra được cái gì khác thường, nhưng các nàng có thể nhìn ra được vấn đề, bà vủ kia bước một chân ra ngoài, rõ ràng chính là đợi lát nữa khi cung nữ tới sẽ trực tiếp đem hải tử đưa ra!

Động tác này mặc dù chưa có làm xong, nhưng mọi người ở đây đều có thể suy đoán ra!

"Hoàng hậu nương nương, nước trà của ngày thần thiếp thật sự không dám nhận! Người đâu , đem bà vủ dẫn đi, đừng để cho bà ta chết!" Về mặt Trương Vân Nguyệt lạnh ngắt, thậm chí khi nói chuyện cùng hoàng hậu cũng không có quá nhiều kính cẩn, có vẻ rất tức giận.

Bất quá sẽ không có người nào ở trong điện nói Trương vân Nguyệt làm không đúng, dù sao chuyện vừa mới xảy ra tất cả đều do Hoàng hậu gây nên, coi như không phải là tính toán của hoàng hậu, Nhưng Hoàng hậu cũng không thoát được có quan hệ tới chuyện này, hải tử thiếu chút nữa bị phỏng, là một mẫu thân ai cũng sẽ tức giận, làm sao quần được giọng nói của mình thế nào?

Nếu khi đó Trương Vân Nguyệt còn quần được khẩu khí của chính mình, thì mọi người ngược lại sẽ hoài nghi nàng, nghĩ đây có phải do nàng an bài để vu oan cho Hoàng hậu.

Biểu hiện bây giờ của Trương Vân Nguyệt, ngược lại làm cho người ta xác định chuyện này không hề liên quan tới nàng.

Hoa Lăng Duyệt ngồi ở thượng thủ cũng vô cùng kinh ngạc nhìn tất cả sự việc phát sinh trước mắt, chuyện lần này không liên quan đến nàng, điểm này nàng là có thể tin chắc, cung nữ kia cũng chỉ là tam đẳng cung nữ trong Phụng Minh cung, hôm nay một nhị đẳng cung nữ ngã bệnh, nên cung nữ đó mới lên thay , chuyện này cung nữ đó cũng nói qua với nàng.

Bất quá cung nữ đó hằng ngày rất hiền lành ít nói, hơn nữa cũng không liên lạc nhiều với người bên ngoài, dường như mỗi ngày trừ làm mấy việc vặt, thì chính là đợi ở trong phòng của nàng, ít cùng người khác kết giao!

Chính là bởi vì cung nữ này thoát nhìn không có vấn đề nên nàng mới yên tâm để cho nàng ta cùng ra ngoài! Lại không nghĩ rằng mình vẫn không có điều tra rõ ràng!

"Chuyện lần này Bỗ cung sẽ tra rõ , người đâu đem cung nữ đó." Hoàng hậu còn chưa nói hết, cung nữ đó quỳ trên mặt đất trực tiếp phun ra một ngụm máu đen rồi chết!

"." Mọi người nhìn cung nữ trên mặt đất, lại nhìn một chút Hoàng hậu đang ngồi trên thượng thủ, không biết nên nói cái gì.

Đây chính là tử sĩ a! Trong cung này có thể có tử sĩ chỉ có hoàng hậu cùng quý phi, ngay cả nhà mẹ đẻ Hiền phi cũng không có tử sĩ, cho nên nói chuyện lần này không phải là Quý phi thì chính là Hoàng hậu ! Xem ra cả Hoàng hậu và Quý phi đều có khả năng làm việc này.

"Trước đem thi thể khiêng xuống đi." Hoàng hậu biết mình bây giờ đang bị hoài nghi, nhưng rõ ràng hôm nay nàng không hề an bài việc gì cả! Hiện tại nàng chỉ muốn biết chuyện lần này rốt cuộc là Quý phi hay Trương vân Nguyệt làm, tại sao nàng lại hoài nghi Trương Vân Nguyệt, bởi vì chuyện lần này mặc dù xảy ra, nhưng cũng mới chỉ là bước đầu, chưa có thành công!

Cho nên Trương Vân Nguyệt cũng là tình nghi .

Đợi đến khi thi thể được mang đi, cả đại điện yên tĩnh lại, chuyện như vậy vừa mới xảy ra, còn có tinh thần để tiếp tục lễ đầy tháng nữa sao? Người nào cũng muốn nhanh nhanh rời khỏi hoàng cung, người chết rất xui xẻo .

Ai cũng muốn nhanh một chút rời khỏi đây, nhưng Hoa Lăng Duyệt lại hoàn toàn thêm quan tâm tâm tư của các nàng, nhất định phải làm xong lễ đầy tháng rồi mới được rời đi.

Chương 131

Hôm nay Trương Vân Nguyệt nói gì cũng không nguyện ý cùng Hoa Lăng Duyệt bọn họ đứng chung một chỗ, đám người Hoa Lăng Duyệt cũng không có biện pháp đối với nàng làm cái gì.

Đương nhiên loại ý nghĩ này là ý tưởng của một ít phu nhân, vô luận là Hoa Lăng Duyệt hay là Trương Vân Nguyệt cũng sẽ không cảm thấy, chỉ cần Trương Vân Nguyệt không qua nên chuyện gì cũng làm không được.

Bây giờ đứa bé được ôm ở trong ngực Trương Vân Nguyệt, vốn là đứa bé được ôm ở trong ngực Lý Ma Ma cũng không tệ rồi, dù sao Lý Ma Ma là tuyệt đối trung thành với Triệu Khải Hâm, tự nhiên sẽ không khiến con trai của Triệu Khải Hâm gặp chuyện không may, chỉ là Lý Ma Ma tuổi dù sao lớn chút, bản lĩnh không có linh hoạt như người trẻ tuổi.

Chỉ là ôm đứa bé né một hồi thiếu chút nữa bị thích khách làm bị thương, Trương Vân Nguyệt thật sự không yên lòng Lý Ma Ma ôm đứa bé, nhưng cung nữ bên cạnh nàng cũng không yên lòng, cái bà vú đó cũng là người của Triệu Khải Hâm tìm đến, nhưng lại xoay người đem con của mình đưa đến nguy hiểm trước.

Trương Vân Nguyệt không phải là không tin tưởng Triệu Khải Hâm, mà là không tin những người khác, mỗi người đều có lòng riêng, nhìn trước mắt mà nói, Triệu Khải Hâm mặc dù khống chế những người này, nhưng bọn họ cũng không có trở thành tử sĩ.

"Nương nương ngài ôm đứa bé, có mệt hay không?" Lý Ma Ma cũng biết động tác của mình không đủ linh hoạt, nhưng mà lại để cho Trương Vân Nguyệt ôm đứa bé, nói thật Lý Ma Ma cũng không yên tâm, ở bên trong lòng của Lý Ma Ma, Trương Vân Nguyệt chính là một cô gái chưa từng làm qua công việc nặng, cô gái như vậy làm sao có thể ôm một đứa bé thời gian dài như vậy?

Trương Vân Nguyệt không nói gì, nàng cũng không tin tưởng người khác, nhưng nàng tin tưởng mình!

Hoa Lăng Duyệt cùng Hàn Ngọc Cẩm ba người thấy Trương Vân Nguyệt ôm đứa bé, trong mắt ba người đồng thời thoáng qua một đạo ánh sáng.

Ba người không hẹn mà cùng bước ra bước chân, ba người liếc nhìn nhau, không có một người thu hồi chân, lúc này ba người thể nhưng khó được đã đạt thành nhất trí! Họ thể nhưng chuẩn bị đồng thời ra tay!

Trương Vân Nguyệt không nhìn thấy ở chỗ không xa động tác của ba người hoàng hậu, nhưng là đứng ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt, Lý Ma Ma lại thấy.

"Nương nương, hoàng hậu họ đã tới." Lý Ma Ma nhỏ giọng ở bên tai Trương Vân Nguyệt nhắc nhở đến.

Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên hoàng hậu mang theo Quý Phi cùng Hiền phi hai người hướng cạnh mình đi tới, trên mặt ba người hoàn toàn không có vẻ mặt gặp đến thích khách thì kinh hoàng, ngược lại rất là bình tĩnh thông dong mỉm cười.

Trương Vân Nguyệt nhìn nét mặt ba người, thậm chí có hoài nghi trong nháy mắt như vậy, hoài nghi thích khách lần này chính là ba người trước mắt cùng nhau mời. Mặc dù cái ý nghĩ này rất quý dị, không cách nào làm cho người tin tưởng, nhưng là Trương Vân Nguyệt nhìn biểu cảm của ba người không thể đè nén dừng lại loại ý nghĩ này.

Chân tướng của sự thật là cái gì chỉ sợ chỉ có những thích khách kia cùng người mời thích khách mới biết, Trương Vân Nguyệt thấy ba người hướng cạnh mình đi tới, cũng biết ba người tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, hiện tại nếu như tiếp tục lưu lại trong đại điện, nàng và đứa bé cũng sẽ gặp nguy hiểm!

"Rời đi đại điện." Trương Vân Nguyệt đặc biệt nói thẳng.

Ám vệ đang che chở Trương Vân Nguyệt nghe được Trương Vân Nguyệt phản phó, nhanh chóng tụ lại đến bên cạnh Trương Vân Nguyệt, che chở Trương Vân Nguyệt hướng đại điện đi ra ngoài.

Hoa Lăng Duyệt ba người nhìn Trương Vân Nguyệt thể nhưng muốn rời khỏi, vậy làm sao có thể? Họ còn không có đối với Trương Vân Nguyệt ra tay! Nếu để cho Trương Vân Nguyệt cứ như vậy đi, mục đích của các nàng không phải phải bị hỏng rồi hả?!

"Trương muội muội đợi chút, không cần rời đi đại điện, bên ngoài nguy hiểm."

Hàn Ngọc Cẩm trước hết thiếu kiên nhẫn, cất giọng kêu, mang trên mặt rõ ràng sự nóng nảy, chỉ là tại sao nóng nảy cũng chỉ có chính nàng biết.

"Đa tạ Quý Phi nương nương nhắc nhở, thiếp thân muốn đi tìm hoàng thượng, tin tưởng hoàng thượng sẽ bảo vệ thiếp thân." Trương Vân Nguyệt vừa nói

vừa tăng nhanh bước dưới chân, nhanh chóng hướng đại điện đi ra ngoài.

Mà Trương Vân Nguyệt nhảy cảm phát hiện, khi nàng nói ra nàng muốn đi tìm Triệu Khải Hâm, vốn là những thích khách kia muốn ngăn cản nàng thế nhưng rất dễ dàng bỏ qua nàng.

Đây là vì cái gì? Trương Vân Nguyệt ở bên trong lòng của không khỏi dâng lên nghi ngờ, theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại phát hiện nụ cười trên khóe miệng Hoàng hậu có chút quái dị, làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Ra khỏi đại điện, tất cả chuyện mới vừa xảy ra không tự chủ được ở trong óc của nàng hiện qua một lần, những thích khách kia rõ ràng chính là muốn mạng của nàng, nhưng đợi đến khi nàng nói muốn đi tìm Triệu Khải Hâm, những người đó lại để mình rời đi, điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ những người đó rất xác định coi như nàng đi tìm Triệu Khải Hâm cũng không sống nổi!

Nhưng điều này làm sao có thể? Bên cạnh Triệu Khải Hâm cũng có ám vệ bảo vệ, còn có thị vệ bảo vệ, mặc dù hôm nay các đại thần tới rất nhiều, nhưng là thị vệ nhiều hơn, cho dù có thích khách cũng không thể có nguy hiểm mới đúng, duy nhất có khả năng là bên kia thích khách so với mình bên này giờ phút này lợi hại nhiều cũng nhiều hơn!

"Các người nào có thể đi thông báo Lục ca triệu tập ám vệ." Trương Vân Nguyệt nhìn ám vệ bên cạnh đột nhiên nói, những thích khách kia trong đại điện thế nhưng chưa cùng ra ngoài, đưa đến bên ngoài bên ngoài cảm giác trống rỗng, cảnh tượng như vậy thật sự là quái dị ghê gớm!

Những người đó chẳng lẽ không lo lắng cho mình không đi tìm Triệu Khải Hâm mà là trốn sao? Hoàng cung lớn như vậy, tùy tiện tìm một chỗ trốn, chờ đợi quân đội bên ngoài cung tới cứu viện vẫn là có thể làm được!

Lời của Trương Vân Nguyệt vừa nói ra một ám vệ đứng dậy, chỉ là nàng ta lại không phải trả lời vấn đề của Trương Vân Nguyệt, mà là hướng Trương Vân Nguyệt công kích qua!

Trương Vân Nguyệt vừa nhìn thấy ám vệ đó đột nhiên công kích hướng tới mình, trừng mắt trong nháy mắt tròn to, nàng không có cách nào tưởng tượng trong ám vệ của Triệu Khải Hâm thậm chí có người phản bội! Điều này làm cho Trương Vân Nguyệt như thế nào cũng không dám tin tưởng! Trương Vân Nguyệt muốn tránh lại phát hiện mình lại không cử động được!

Trong nháy mắt kia Trương Vân Nguyệt lại cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng chậm, nhìn trường kiếm lóe ra ánh lạnh từng điểm từng điểm nhích lại gần mình, cảm giác kia giống như là nhìn Tử Thần từng bước từng bước hướng mình đi tới.

Chỉ có điều trong một lát công phu, Trương Vân Nguyệt nhìn thấy trường kiếm kia không phải là tới từ bả vai của mình, ám vệ đó cũng đánh về phía sau mình, Trương Vân Nguyệt theo bản năng quay đầu nhìn lại, lại thấy sau lưng lao ra một đám người áo xám.

Trương Vân Nguyệt đột nhiên hiểu được, mới vừa ám vệ đó không phải muốn công kích mình, mà là muốn công kích người đánh lên sau lưng mình, mà những ám vệ khác mặt cảnh giác nhìn chung quanh. Mà vốn là nơi không có một bóng người lại hiện ra gần ba mươi người!

Trương Vân Nguyệt đột nhiên rất hoài nghi, hộ vệ hoàng cung này đến cùng là làm như thế nào? Tại sao lại có nhiều người như vậy ẩn núp vào trong hoàng cung? Nếu như thủ vệ hoàng cung đều là như vậy, vậy Triệu Khải Hâm có thể sống đến bây giờ thật lòng không dễ dàng!

Bất quá mấy chuyện này Trương Vân Nguyệt hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, người áo xám lực công kích rõ ràng so với mấy người trong đại điện kia cao hơn một bậc không ngừng, khiến ám vệ hộ ở bên cạnh Trương Vân Nguyệt ứng phó có chút khó khăn.

Trương Vân Nguyệt bên này có đến mấy nữ nhân tay sức trời gà không chặt, bên này ám vệ đoán chừng Trương Vân Nguyệt các nàng, mà người áo xám bên kia nhưng ngay cả tánh mạng của mình đều không để ý, thật sự là liều mạng lấy mạng đổi mạng vui đùa!

Ngay lúc Trương Vân Nguyệt cho là mình cùng đứa bé có thể sẽ gặp phải thời gian nguy hiểm, Triệu Khải Hâm đột nhiên mang người vọt tới, người đi theo bên Triệu Khải Hâm chính là tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm.

Thời điểm khi Trương Vân Nguyệt thấy hai người Triệu Khải Hâm cùng Triệu Thiên Sâm, trong lòng vẫn xách theo tảng đá liên buông xuống, mới vừa ở trong đại điện gặp phải chuyện, thật dễ cho nàng rất lo lắng an toàn của Triệu Khải Hâm bọn họ.

Khi Triệu Khải Hâm thấy Trương Vân Nguyệt ôm đứa bé an toàn được ám vệ che chở, giống nhau thờ phào nhẹ nhõm, nguyên bản chính hấn gặp phải thích khách còn chưa có thể nào lo lắng, hấn rất tin tưởng người mình bố trí bên cạnh, thế nhưng khi hấn nghe đến vẫn còn có thích khách đến đại điện bên này, tâm liền triệt để nhắc lên.

Hắn biết rõ thích khách lần này không đơn giản, không thể nào chỉ là lực lượng bên ngoài cung, nhất định là có trong cung người giúp một tay, nhưng lần trước tiêu diệt toàn bộ dư孽 tiền triều trong cung hoàn toàn không có thành tựu rồi, hấn cũng không cảm thấy thanh trừ một lần kia có thể đem dư孽 tiền triều hoàn toàn thanh trừ sạch sẽ, chắc chắn sẽ có một hai con cá lọt lưới.

Nhưng thích khách hôm nay không thể nào là dư孽 tiền triều làm, dư孽 tiền triều dư không có năng lượng lớn như vậy có thể điều đi trong cung hộ vệ, có lẽ bọn họ có thể hiểu rõ trong cung hộ vệ thay ca thời gian, nhưng lại không có cách nào khiến nhiều người như vậy hoàn toàn tránh thoát hộ vệ tuần tra.

Bản thân Triệu Khải Hâm đối với Ngự Lâm quân vẫn tin tưởng, huống chi sau khi những thích khách phát động công kích, người của Ngự Lâm quân liền chạy tới, bọn họ cũng là phát hiện vấn đề liền lập tức chạy tới.

Hiện tại hân còn không có tra tới cùng là ai đã ra lệnh điều động Ngự Lâm quân, khiến hộ vệ hoàng cung xuất hiện cạm bẫy, xem ra Ngự Lâm quân cần thay đổi phương thức quản lý, nếu không mới có người như vậy, Ngự Lâm quân lại sơ ý lo là một chút, chuyện ngày hôm nay sẽ không có giải quyết dễ dàng như vậy.

Người áo xám thấy Triệu Khải Hâm xuất hiện rất là kinh ngạc, thậm chí có người bởi vì kinh ngạc mà dừng lại động tác trong tay, cho ám vệ cơ hội rất tốt, trực tiếp giết chết bọn họ.

"Hoàng thượng, ngài không có việc gì thật sự là quá tốt." Trương Vân Nguyệt vọt tới bên cạnh Triệu Khải Hâm cùng tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm, kích động nói.

Đây tuyệt đối là lời thật lòng của nàng, thấy hai cha con Triệu Khải Hâm hoàn hảo hiện ra ở trước mặt mình trong nháy mắt, nàng mới biết chính ở bên trong lòng của mình thật ra là có Triệu Khải Hâm. Vốn nàng vẫn cho rằng mình coi như đem Triệu Khải Hâm trở thành người thân, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người yêu, dù sao hân có rất nhiều nữ nhân.

Nhưng qua hành động một năm rồi của Triệu Khải Hâm, còn có hân đối với mình làm tất cả, cũng làm cho hân ở trong lòng của nàng từng điểm từng điểm để lại dấu vết. Cho đến khi những dấu vết này khắc sâu không thể tiếp tục bỏ rơi, nàng không thể không thừa nhận, nàng thật để hân ở trong lòng.

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt chạy đến trước mặt của mình, trong mắt nồng đậm lo âu và nhìn đến bản thân vô sự lại vui sướng, Triệu Khải Hâm cảm giác mình mấy năm này bỏ ra rất cuộc có hồi báo.

"Huru!" Một âm thanh bén nhọn đột nhiên truyền vào trong tai của mọi người, trái tim Triệu Khải Hâm run lên, chỉ thấy ở sau lưng Trương Vân Nguyệt một chỉ tên dài lóe ra sâu kín lam quang hướng Trương Vân Nguyệt bay tới.

Khi thấy mũi tên kia trong nháy mắt, ý tưởng gì Triệu Khải Hâm cũng không có, trực tiếp ôm Trương Vân Nguyệt vòng ra đằng sau, đem lấy phía sau lưng chính mình bại lộ ở trong sát cơ này. Trương Vân Nguyệt đột nhiên bị ôm lấy, lại đột nhiên bị đổi vị trí, không tự chủ được ngẩn người.

"Hoàng. . . ." Thượng xảy ra chuyện gì? Những lời này Trương Vân Nguyệt chưa kịp hỏi ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

Bởi vì trong nháy mắt hỏi ra lời, nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra, Trương Vân Nguyệt thấp hơn Triệu Khải Hâm, người ở chỗ tối nếu muốn giết chính là Trương Vân Nguyệt còn Triệu Khải Hâm cũng không biết, mặc dù mũi tên là hướng về phía sau lưng Trương Vân Nguyệt đi, nhưng lại khiến Triệu Khải Hâm có thời gian phản ứng.

Đây cũng là một loại khảo nghiệm, chỉ cần trong lòng Triệu Khải Hâm có Trương Vân Nguyệt, hân căn bản cũng không sẽ có thời gian lo lắng trên mũi tên phía trên độc có hay không có, hân sẽ không cần để ý chỉ giúp đỡ Trương Vân Nguyệt ngăn trở mũi tên.

Dù sao mũi tên này bắn đến là sau lưng Trương Vân Nguyệt, nếu không phải dậm chân, coi như trên mũi tên không có độc, nàng cũng đừng nghĩ sống!

Trương Vân Nguyệt mặc dù không có thấy mũi tên lại thấy được hành động của Triệu Khải Hâm, đang cùng nàng thay đổi vị trí, Triệu Khải Hâm nhanh chóng xoay người lại ứng đối mũi tên rồi.

Trương Vân Nguyệt vẫn không nhúc nhích, nàng không biết chỗ tối hay không còn có người khác ở muốn giết nàng, nàng càng không thể khiến tất cả cố gắng của Triệu Khải Hâm thành không, nàng có một loại cảm giác, nếu như nàng an tĩnh đợi, Triệu Khải Hâm sẽ không có chuyện gì, nhưng chỉ cần nàng có một chút hành động không nên có, rất có thể sẽ làm hại Triệu Khải Hâm, cũng cùng nhau gặp gỡ nguy hiểm!

Loại cảm giác này cực kỳ cường liệt, mãnh liệt đến nàng nghĩ tiến lên đi ngăn trở này mũi tên kia tất cả đều cho che mắt!

Trương Vân Nguyệt lẳng lặng dài, hai tay của Triệu Khải Hâm liên tiếp hoạt động, trong tay của hân cầm một thanh trường kiếm, vốn đang lúc mọi người xem trường kiếm trong tay Triệu Khải Hâm tuyệt đối dùng làm trang sức, trên chuôi kiếm có trang sức bảo thạch xa hoa, mà trên thân kiếm khắc rất nhiều hoa văn rồng, khiến trường kiếm kia thoát nhìn vô cùng yếu ớt.

Nhưng mà lại để cho mọi người không có nghĩ tới, trường kiếm trong tay Triệu Khải Hâm mặc dù là thiết kế trạm rồng, nhưng người thiết kế tuyệt đối cũng là Đại Sư đúc kiếm! Trải qua mấy năm tính toán, xác định cho dù trạm rồng như thế cũng sẽ không ảnh hưởng đến độ cứng cỏi của trường kiếm, hơn nữa ở nơi này, trường kiếm trong tài liệu cũng chỉ có Hoàng thất mới có thể tìm được Thiên ngoại vân thạch.

Như thế, thanh trường kiếm này mặc dù thoát nhìn vô cùng không được việc, nhưng sử dụng tuyệt đối so với trường kiếm bình thường sắc bén lại bền bỉ hơn rất nhiều. Hơn nữa bởi vì trên trường kiếm khắc rồng khiến người bị trường kiếm thương tổn, máu tươi chảy ra so với thương tổn của trường kiếm

bingf thường nhanh hơn!

Trương Vân Nguyệt khấn trương đứng ở sau lưng Triệu Khải Hâm, đột nhiên nghe được ‘ leng keng ’ hai tiếng. Thanh âm đó rơi xuống trong nháy mắt, Trương Vân Nguyệt giống như mới cảm thấy chung quanh có tiếng người, mọi người giống như mới vừa bị đình chỉ động tác. Dĩ nhiên thật ra thì cũng chỉ là Trương Vân Nguyệt bị ảo giác, nàng quá khấn trương, khấn trương đến cho là thời gian cũng ngưng.

"Hoàng thượng, ngài như thế nào?" Trương Vân Nguyệt sau khi xác định mình đã an toàn, mới có hành động cũng sẽ không ảnh hưởng đến Triệu Khải Hâm, nhanh chóng từ phía sau vòng đi tới trước mặt của Triệu Khải Hâm hỏi.

"Không sao, nàng làm sao vậy? Đứa bé cùng nàng cũng an toàn chứ? Vừa rồi ở trong đại điện gặp phải chuyện gì?" Triệu Khải Hâm tuyệt không cảm giác mình có phần vấn đề gì, hấn lo lắng hơn chính là an toàn của Trương Vân Nguyệt.

Về phần khi người ở chỗ tối mới vừa bắn tên thì đã bị ám vệ giải quyết hết, hiện tại chung quanh đã không có những người khác, bất quá tình huống trong đại điện hấn còn không phải rất rõ ràng.

"Trong đại điện tới một nhóm người, bọn họ." Trương Vân Nguyệt nhớ lại, đột nhiên phát hiện, hành động của những người đó rất quái dị, những người đó đột nhiên hiện ra, nhưng lại không có tổn thương những thê thất các đại thần kia, ngược lại khí thế vội vàng tất cả đều hướng đến mình! Điểm này lúc ấy bởi vì khấn trương cộng thêm trường hợp hơi hỗn loạn làm nàng không có chú ý tới, bây giờ hồi tưởng lại, tình cảnh này thật sự là rất quái dị.

Trương Vân Nguyệt đem chuyện đã xảy ra trong đại điện tố cáo cho Triệu Khải Hâm, hơn nữa cũng đem việc mới vừa nghĩ tới nói cho Triệu Khải Hâm biết. Triệu Khải Hâm nghe xong trầm mặc chốc lát, nếu như nói mới vừa hấn vẫn chỉ là hoài nghi, như vậy hấn bây giờ đã khẳng định có thể, lần này thích khách tuyệt đối là nữ nhân hậu cung tìm đến rồi!

Có thể có năng lực lớn như vậy hình như chỉ có hoàng hậu thôi! Nhưng thật sự là hoàng hậu làm? Hoàng hậu ở trong hậu cung mặc dù năng lực rất lớn, nhưng mà ở tại tiền triều cũng đã không có bao nhiêu lực ảnh hưởng rồi, Hoa gia ngã, vốn là những gia tộc nhỏ phụ thuộc Hoa gia ngược lại cũng ngã.

Triệu Khải Hâm vừa nghĩ tới vừa quyết định làm cho người ta đi điều tra chuyện hoàng hậu thật tốt, lần này ám sát mặc dù không có tạo thành tổn thương đối với hấn, lại tạo ảnh hưởng nghiêm trọng với cả tôn nghiêm của hoàng thất, hấn không muốn làm cho người cảm thấy hoàng cung này ai cũng có thể tiến vào!

Sau khi Triệu Khải Hâm đưa Trương Vân Nguyệt trở về, thì phải đi tra chuyện của hoàng hậu chuyện, một mình Trương Vân Nguyệt ngồi ở trong phòng nghĩ tới chuyện ở trên đại điện hôm nay.

"Nương nương, ngài nếu cho là hoàng hậu cùng Hiền phi, Quý Phi họ đều muốn đối phó ngài, vậy ngài chuẩn bị làm sao đây?" Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi, bà bây giờ đối với nữ chủ nhân trước mặt này coi như là hoàn toàn trung thành, bà không ngờ hoàng thượng lại vì bảo vệ nàng mà không chú ý nguy hiểm của bản thân, coi như khi đó hoàng thượng cảm giác mình sẽ không có nguy hiểm, nhưng bà tin tưởng đối một người như thế, vô luận là người nào, hoàng thượng cũng sẽ không làm như thế.

Hấn sẽ không vì an toàn của người đó mà thay đổi phương hướng rồi mới đi đối phó với mùi tên từ phía sau bay đến.

"Lý Ma Ma, ngươi không phải cảm thấy tình huống hiện tại này đối với ta rất bất lợi sao? Ba người họ hình như có ý liên thủ với nhau." Trương Vân Nguyệt cau mày.

"Vậy. . . ." Lý Ma Ma trầm mặc, điểm này bà cũng đã nhìn ra, hoàng hậu ba người hiện tại một lòng muốn diệt trừ Trương Vân Nguyệt, hoàn toàn là bởi vì trong tay Trương Vân Nguyệt có hai đứa bé.

"Lý Ma Ma nói nếu để cho Quý Phi nương nương mang thai, ngươi cảm thấy sẽ như thế nào?" Trương Vân Nguyệt cau mày nghĩ tới, rốt cuộc là nương Hiền phi mang thai hãy để cho Quý Phi mang thai.

"Vậy. . . ." Lý Ma Ma càng thêm trầm mặc, muốn cho người mang thai không phải là muốn cho hoàng thượng đi tới chỗ đó. Hoàng thượng sẽ đi sao? Hơn nữa trước mắt chủ tử nàng nguyện ý cho hoàng thượng đi sao?

Trương Vân Nguyệt không có được câu trả lời không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Ma Ma. Lại thấy gương mặt Lý Ma Ma khổ sở nhìn mình. "Thế nào?"

"Chủ tử, ngài thật muốn cho hoàng thượng đi đến những chỗ nữ nhân kia?" Lý Ma Ma rốt cuộc vẫn phải hỏi ra.

Trương Vân Nguyệt ngăn người mới phản ứng được, muốn cho Quý Phi họ mang thai, nhất định phải cho hoàng thượng đi qua ngủ với nàng ta, nhưng vừa nghĩ tới Triệu Khải Hâm đụng nữ nhân khác ngoài mình, trên mặt Trương Vân Nguyệt không lý do lộ ra vẻ vụn vặt, vô cùng khó có thể tiếp nhận.

Nếu như nói trước kia chính nàng còn không có phát hiện mình có tình cảm với Triệu Khải Hâm, như vậy nàng cũng cho phép Triệu Khải Hâm đi cùng ai ở chung một chỗ cũng không sao, nhưng hiện tại nàng vô cùng không thể tiếp nhận người đàn ông của mình cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ.

"Ma ma, ngươi đi xin hoàng thượng, ta có chuyện cùng hoàng thượng thương lượng." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút nghĩ đến một phương pháp khá vô cùng, nhưng hiện tại nàng còn không có nói cùng Triệu Khải Hâm, chuyện này nhất định Triệu Khải Hâm phải đồng ý mới có tác dụng.

Lý Ma Ma chần chờ đáp, xoay người tự mình đi xin hoàng thượng.

Bà không biết Trương Vân Nguyệt rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng bà cảm thấy mình phải nói cho hoàng thượng.

Triệu Khải Hâm sau khi nghe được Trương Vân Nguyệt chuẩn bị cho nữ nhân hậu cung mang thai, trong nháy mắt suy nghĩ trong lòng đang lúc sôi trào kia hùng hực thiêu đốt lửa giận. Nhưng mà khi nghe được phản ứng của Trương Vân Nguyệt muốn mình đi cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ là mất hứng cùng về mặt tức giận, tâm tình của Triệu Khải Hâm tốt hơn nhiều, sau lại nghe đến Trương Vân Nguyệt đang chuẩn bị để cho mình đi thì lửa giận càng thêm nóng bỏng rồi.

Nhưng mà hắn lại cảm thấy Trương Vân Nguyệt cũng sẽ không để cho mình đi cùng nữ nhân hậu cung như vậy như vậy mới đúng, vì vậy đè nén lửa giận đi Vĩnh Ninh cung.

"Hoàng thượng ngài đã tới!" Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm như thế này mà mau tới đây, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Nàng chuẩn bị cho trẫm đi chạm vào nữ nhân khác?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt nụ cười sáng lạn, lửa giận liền không phát ra được, nhưng trong giọng nói vẫn không khỏi dẫn tới oán hận. Điều này làm cho người khác nghe được chỉ cảm thấy tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, dung giọng của người oán phụ nói chuyện, hắn tuyệt đối không phải là chủ tử của bọn họ! Tuyệt đối không phải là Hoàng thượng Anh Minh Thần Võ này!

"Hoàng thượng ngài nói gì sai đâu rồi, thiếp mới không cần ngài đi bị nữ nhân khác đụng rồi, thiếp muốn nghĩ đến một phương pháp, ngài nghe một chút xem có dung được hay không." Trương Vân Nguyệt ghé vào bên tai Triệu Khải Hâm nói thầm.

"A, nàng xác định nàng luyện được loại thuốc hữu dụng đó?" Triệu Khải Hâm nhú mày nhìn Trương Vân Nguyệt, hắn thế nào không biết Trương Vân Nguyệt ở phương diện chế thuốc còn có thiên phú tốt như vậy?

"Đương nhiên hữu dụng rồi, mặc dù không có thử qua." Trương Vân Nguyệt có chút ngượng ngùng nói.

"Vậy nàng đem thuốc cho ta, ta cho người đi thí nghiệm một phen, thật có hiệu quả rồi, ta lại dùng." Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt cười nói. Khi đó nháy mắt một chút.

"Tốt, cho ngài." Trương Vân Nguyệt xoay người cầm lấy một cái hộp nhỏ, phía trên đề hai bình sứ, một viết thuốc giải.

"Thuốc giải là để ngài ăn."

Triệu Khải Hâm gật đầu, trực tiếp ngay trước mặt Trương Vân Nguyệt phân phó ám vệ cầm thuốc kia thí nghiệm đi.

"Tiểu Nguyệt có phải hay không có thể nói cho ta biết, nàng rốt cuộc còn luyện chế thuốc gì?" Triệu Khải Hâm thật tò mò, Trương Vân Nguyệt cho mình cái Bí Dược kia, thuốc giải cũng đều không có ai bẩm báo qua, nàng làm thế nào giấu giếm được mọi người?

"Hoàng thượng ngài có phải hay không quên rồi, ban đầu khi ở biệt viện, thiếp tiếp xúc rất nhiều thảo dược? Thiếp trừ bên ngoài chăm sóc hoàng thượng ra, chính là dùng những thảo dược kia, theo ý nghĩ của thiếp luyện chế các loại thuốc đặc biệt thuốc. Hiệu quả mặc dù không có ở trên thân người dùng qua, nhưng mà thiếp lại cảm thấy thiếp luyện chế đồ vẫn rất có hữu dụng." Trương Vân Nguyệt nói thật.

Nói gì không có ở trên thân người dùng qua, đây là chuyện không thể nào, Kết Hoa giúp nàng tìm người thí nghiệm dược hiệu, bởi vì Kết Hoa là cung nữ thân cận bên cạnh nàng, đi ra ngoài so nàng dễ dàng hơn nhiều.

Triệu Khải Hâm nhú mày từ chối cho ý kiến, Trương Vân Nguyệt nói không có ở trên thân người thí nghiệm qua, nàng làm sao biết rõ ràng thuốc phát tác hiệu quả là như thế nào? Chắc chắn điều này rõ ràng cũng đã ở trên thân người dùng qua.

"Ừm, hoàng thượng ~" run, âm thanh ôn ền như vậy khẳng định không phải là của ta phát ra! "Ngài đồng ý a ~ nhất định sẽ dùng hả? ~ ngài sẽ phối hợp ta a ~"

"Khụ khụ, thật dễ nói chuyện!" Triệu Khải Hâm bị Trương Vân Nguyệt đột nhiên không biết điều biểu hiện ghen đến, hắn vốn không thích nữ nhân dùng cái loại ngữ điệu này nói chuyện, Trương Vân Nguyệt trong ngày thường giọng nói cũng đều rất bình thường, nay Mạnh Bất Định đến như vậy hạ xuống, thật đúng là, dọa người hết sức.

Không biết nếu như Trương Vân Nguyệt biết nàng bây giờ ở trong lòng Triệu Khải Hâm đánh giá sẽ là cái vẻ mặt gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

"A, thiếp đồng ý với người, nhưng nếu như tương lai thiếp phát hiện đứa bé kia là thật, hoàng thượng người phải cẩn thận nha." Trương Vân Nguyệt nhìn

Triệu Khải Hâm cười không có ý tốt .

Khỏe miệng Triệu Khải Hâm co quắp lại, nhưng cũng không để trong lòng, hắn tự biết mình sẽ không đụng tới những nữ nhân kia, dánh dập những nữ nhân kia mặc dù không tệ, nhưng mỗi người lại đều có mục đích của riêng mình, Triệu Khải Hâm vô cùng chán ghét những người như vậy.

Bởi vì Thái hậu là người thuần túy dẫn đến Triệu Khải Hâm cũng rất thích người thuần túy, mà Trương Vân Nguyệt đối với hắn mà nói chính là người đơn thuần như vậy.

Trương Vân Nguyệt cũng không biết những điều này, hiện tại mặc dù nàng tin tưởng Triệu Khải Hâm, nhưng vẫn lo lắng Triệu Khải Hâm bỗng dưng vô tình xảy ra quan hệ với nữ nhân khác. Ngay cả những người ở hiện đại khi ngoại tình được xem là phạm pháp, mà vẫn còn có nhiều nam nhân chạy đi bao đường nữ nhân ở ngoài như vậy, thì ở cái nơi trăm năm hợp pháp cuối tiểu thiếp này, Triệu Khải Hâm không nuôi hai nữ nhân ngược lại mới gọi là kỳ quái, nàng lại có thể hoàn toàn yên tâm lại còn kỳ quái hơn.

Nhưng ít nhất hiện tại nàng vẫn tin tưởng.

Triệu Khải Hâm bắt đầu nhìn Trương Vân Nguyệt, hắn phát hiện khi đối mặt với sự không tin tưởng của Trương Vân Nguyệt hắn bó tay hết cách! Lúc đối mặt với kẻ địch dù có khó hơn nữa hắn cũng có thể nghĩ ra được biện pháp đối phó, nhưng.

"Nàng phải tin tưởng ta, ta sẽ không để cho nàng thất vọng, coi như nàng không tin tưởng ta với tư cách một nam nhân, thì nàng cũng nên tin tưởng ta với tư cách là một vị hoàng thượng, thân là hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh miệng vàng lời ngọc, ta sẽ không để cho mình trở thành một Quân Vương không giữ lời hứa." Về mặt Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt là sự nghiêm túc trước nay chưa có.

Nhưng rất đáng tiếc, Trương Vân Nguyệt càng thêm không tin, lại chưa nói đến chuyện trong lịch sử có biết bao nhiêu vị Hoàng đế đã chối bỏ lời hứa của mình, lấy tay cũng không thể đếm hết, căn bản là hoàng đế sẽ không giữ, chỉ cần uy hiếp đến hoàng quyền của hắn, quân chi cái gì lời hứa với không giữ lời hứa, tất cả đều phải chết.

Triệu Khải Hâm nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Trương Vân Nguyệt, phát hiện lời mình nói thật là ngốc nghếch.

"Nàng không tin tưởng ta, thì cũng phải tin tưởng chính mình chứ, chẳng lẽ nàng lại không tin vào mị lực của mình như vậy sao?" Đột nhiên Triệu Khải Hâm cảm thấy có lẽ nên đổi lại phương thức khác, hắn cũng không muốn khiến Trương Vân Nguyệt mỗi ngày đều phải sống ở phòng trong.

Hắn biết, rất nhiều cô gái cũng bởi vì suy nghĩ quá nhiều mà tìm đến cái chết, loại chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, Triệu Khải Hâm là Hoàng đế, mặc dù hắn sẽ không rảnh đi tìm hiểu chuyện hậu trạch của những đại thần kia, nhưng có mấy quan viên hắn cũng có chút chú ý, những người mà trong nhà có rất nhiều nữ nhân, các loại chết kiểu này hắn cũng có nghe được một chút.

Trương Vân Nguyệt liếc Triệu Khải Hâm một cái, tại sao hắn lại nói ra những lời này? Ừm, mặc dù bản thân rất tin tưởng mình là đặc biệt, nhưng cũng không cho là mình đặc biệt đến mức có thể làm cho một người có khả năng có vô số nữ nhân như Hoàng đế vì mình mà chung thủy sắc son a!

Vì vậy khi Triệu Khải Hâm tròn tròn mắt, Trương Vân Nguyệt càng thêm không tự tin.

Triệu Khải Hâm cảm thấy nói nhiều hơn nữa thì cũng như nước đổ đầu vịt, vì vậy quyết định dùng phương pháp trực tiếp nhất để biểu đạt ý nghĩ của mình.

"Ừm, hoàng thượng người muốn làm gì, buông thiếp ra, hiện tại thời gian còn." Sớm ! Trương Vân Nguyệt chưa kịp nói ra chữ cuối, đã bị Triệu Khải Hâm trực tiếp đem lấy miệng nàng chặn lại.

"Tiểu Nguyệt chuyên tâm chút." Triệu Khải Hâm thờ hồn hển, âm thanh nhỏ giọng từ bên trong màn truyền ra.

Triệu Khải Hâm vừa hôn Trương Vân Nguyệt, vừa tăng nhanh động tác trên tay. Trương Vân Nguyệt bị hôn phản không rõ đông nam tây bắc. Chỉ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, trong đầu thoáng qua, ‘ hoàng đế này động tác sao lại càng ngày càng thành thực? ? ? ’

Triệu Khải Hâm phát hiện người trong ngực thể nhưng không tập trung, trong lòng mất hứng.

"Tiểu Nguyệt nghĩ cái gì? Có phải cảm thấy ta không đủ cố gắng hay không? Cho nên mất hứng?" Triệu Khải Hâm vừa nói, vừa đưa tay lên bộ ngực trắng muốt mềm mại của Trương Vân Nguyệt ra sức vừa phải mà nắn bóp.

"Ừm." Trương Vân Nguyệt trực tiếp run lên, hồi hồn, chỉ cảm thấy dưới bụng một dòng nước ấm đang dần hội tụ, khó nhịn giật giật chân.

Triệu Khải Hâm ngược mắt nhìn Trương Vân Nguyệt một cái, cúi đầu tiếp tục cố gắng.

Vì vậy. Tiếp theo.

Hôm sau, Triệu Khải Hâm tinh thần sáng khoái rời khỏi Vĩnh Ninh cung, Trương Vân Nguyệt ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, xoa eo .

Nữ nhân hậu cung oán khí ngất trời, nhưng cũng không thể làm gì Trương Vân Nguyệt, nàng không hề ra khỏi cửa!

Chỉ là vị chua này trôi qua một ngày, liền biến thành giấm cọt, tuy nhiên mọi người cũng chỉ dám dùng một loại ánh mắt chế giễu mà nhìn Trương Vân Nguyệt cùng Vĩnh Ninh cung mà thôi.

Nên chính nhờ đêm hôm đó Triệu Khải Hâm vốn là muốn đi Vĩnh Ninh cung lại bị Ngọc quý phi Hàn Ngọc Cầm giữ chân lại, liền khiến cho nữ nhân hậu cung thay đổi cách nhìn, Triệu Khải Hâm đã một năm không có giao thiệp với tâm cung của những người khác thì tối hôm qua lại ở lại cung của Ngọc quý phi, hơn nữa buổi sáng lúc Ngọc quý phi thức dậy, bộ dạng xinh đẹp quyến rũ cùng sự tươi mới này, khiến tất cả nữ nhân hậu cung đều cười.

Vốn nữ nhân hậu cung đã cho là từ này mình sẽ phải trải qua những ngày hoàn toàn u ám cùng cô tịch, vì ngay cả lúc Trương Vân Nguyệt mang thai Triệu Khải Hâm căn bản cũng không đến hậu cung, sau đó những nữ nhân này cũng không có biện pháp đến cung Thái Cực, chỉ có thể sống ở trong tâm cung của mình mà chờ, tuy nhiên cái gì cũng đợi không được.

Cho dù Triệu Khải Hâm có tới hậu cung cũng là đi thẳng đến Vĩnh Ninh cung, sau đó liền trở về cung Thái Cực, làm cho các nàng cho dù muốn nghĩ tới chuyện đón đầu cũng không có thời gian.

Hôm nay dù là nguyên nhân gì thì hoàng thượng cũng đã đi nơi ở của nữ nhân khác đây không phải là chuyện tốt sao? Cho dù không phải đi tới chỗ mình, nữ nhân hậu cung cũng cảm thấy vui mừng, chỉ cần hoàng thượng bắt đầu đến chỗ ở của nữ nhân hậu cung khác thì đó là tốt rồi.

"Chủ tử, Hiền phi nương nương tới." Lý Ma Ma nhìn Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói, dù thế nào bà cũng không ngờ đến chuyện Trương Vân Nguyệt thế nhưng thật sự thuyết phục Triệu Khải Hâm đi đến chỗ của nữ nhân khác, thế nhưng trên mặt Trương Vân Nguyệt một chút phản ứng cũng không có.

Buổi sáng lúc những nữ nhân kia đến xem nàng, nét mặt trên mặt nàng hoàn toàn không hề lộ ra vẻ không vui.

Điều này làm cho Lý Ma Ma trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng làm sao, chẳng lẽ nàng thật không đem hoàng thượng để ở trong lòng? Không đúng? Ngày hôm qua không phải khi nàng vừa nghe nói hoàng thượng muốn đi đến chỗ của nữ nhân khác liền nhăn nhó mặt mày sao?

"Đỡ ta đi tiền thính." Về mặt Trương Vân Nguyệt rất bình thản, nhưng trong nội tâm lại muốn phát điên mà rống giận, thật hết nói nổi, những nữ nhân này bị thần kinh chắc, Triệu Khải Hâm đi đến chỗ Hàn Ngọc Cầm, thế nhưng những nữ nhân này từng người một lại làm giống như Triệu Khải Hâm đi đến chỗ họ không bằng vậy, cứ đua tranh đến chỗ này của nàng mà khoe khoang!

Bệnh thần kinh!

Trương Vân Nguyệt đột nhiên hoài nghi, có phải mưu kế của mình sai lầm rồi hay không? Nghĩ đến tối hôm qua.

"Hoàng thượng, vì sao ngài lại tới đây? Không phải là đang ở chỗ Ngọc quý phi sao?" Nhìn Triệu Khải Hâm đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của mình, Trương Vân Nguyệt kinh hãi.

"Thế nào, Tiểu Nguyệt Nhi hình như không muốn nhìn thấy trẫm?" Ánh mắt của Triệu Khải Hâm khẽ nheo lại, toàn thân lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Trương Vân Nguyệt không nhịn được run lên.

"Không có không có, hoàng thượng tới, thiếp rất vui mừng, đã trễ thế này, hoàng thượng mau nghỉ ngơi đi." Nói xong dùng cả tay chân bò lên giường, chuẩn bị ngủ.

Triệu Khải Hâm đứng ở bên giường nhìn cái mông tròn trước mắt đứng đưa vênh lên, không nhịn được bị mê hoặc. Đưa tay, lười kéo.

"A! Hoàng thượng ngài muốn làm cái gì!" Trương Vân Nguyệt đang cố gắng di động thân thể, lại không nghĩ rằng hạ thân đột nhiên chợt lạnh, kinh ngạc.

"Bây giờ còn sớm, ái phi không cần ngủ sớm như vậy." Nói xong, Triệu Khải Hâm trực tiếp đè lên trên, bắt đầu nỗ lực cày cày.

Trương Vân Nguyệt vừa đứng đưa vừa thờ dốt, vừa nghĩ tới, có phải là nàng đã làm cái chuyện làm ăn lỗ vốn rồi hay không? Vốn cho rằng Triệu Khải Hâm sẽ vì cố kỵ ánh mắt của người khác nhìn nàng, mà cũng không ngày ngày vào Vĩnh Ninh cung của nàng, ít nhất cũng sẽ cách nhau ba đến năm hôm, nhưng hiện tại thì sao hôm qua mới tới hôm nay lại tới nữa.

Cái này nếu thành thói quen. Vừa nghĩ tới có một ngày như vậy, Trương Vân Nguyệt liền không nhịn được run rẩy.

"Chủ nhân, ngài lạnh sao?" Tầm Nguyệt lo lắng nhìn chủ nhân nhà mình, đưa áo choàng trong tay phủ lên trên người chủ tử. Có người đụng vào nàng chợt tỉnh lại.

"Không có việc gì, chúng ta nhanh một chút đi đến tiền thính đi, để Hiền phi nương nương đợi quá lâu sẽ không tốt." Trương Vân Nguyệt cười nói, kể sách lần này của Triệu Khải Hâm chỉ có hai người bọn họ cùng ám vệ biết, những người khác cũng không biết.

Cho nên hiện tại trong lòng Lý Ma Ma cùng Tầm Nguyệt cũng không vui vẻ chút nào, nhất là Lý Ma Ma, bà ấy vốn cho rằng trong lòng hoàng thượng hiển nhiên chỉ có chủ nhân nhà mình, còn khuyên chủ nhân nhà mình đem hoàng thượng đặt ở trong lòng, kết quả lại không ngờ mới vừa mới đảo mắt một chút, hoàng thượng liền chạy tới trên giường nữ nhân khác, đây không phải là đánh vào miệng bà sao? Hiện tại Lý Ma Ma trong lòng hối hận vô cùng.

"Bái kiến Hiền phi nương nương." Trương Vân Nguyệt đi vào chỉ thấy Hiền phi ngồi ở ghế chủ vị, uống trà, mặt bộ dáng nhàn nhã.

"Trương muội muội tới, nhanh ngồi." Hiền phi nhìn Trương Vân Nguyệt đi vào, trên mặt lộ ra nụ cười rất vui thích.

"Hiền phi tỷ tỷ qua bên này tìm muội muội là có chuyện gì sao?" Trương Vân Nguyệt thấy Hiền phi gọi mình muội muội, cũng thuận thế đổi xưng hô. Chỉ

là từ trước đến nay nàng cũng rất ít muốn hàn huyên với những người này, thật sự cũng không muốn tiếp tục nói chuyện, cho nên liền quanh co cũng không muốn hỏi trực tiếp.

"Thế nào? Trương muội muội không hoan nghênh tỷ tỷ hay sao? Tỷ tỷ chỉ vừa mới tới, trà cũng chưa uống xong một ly nữa, liền muốn đuổi tỷ tỷ đi?" Hiền phi nhíu mày nhìn Trương Vân Nguyệt, trong giọng nói có nhàn nhạt giận dữ.

"Nương nương nói đùa, dù sao thân thiếp còn có hai đứa bé phải chăm sóc, buổi sáng bọn tỷ muội trong hậu cung đều tới một đây chuyện, muội muội cũng chưa được nghỉ ngơi chút nào, không có thời gian ở cùng với bọn trẻ, hiện tại bé con đoán chừng đã muốn thấy mẹ rồi, thân thiếp nghĩ, nương nương là một người hiền huệ, thân thiếp cũng không muốn quanh co lòng vòng với nương nương, tự nhiên là có cái gì nói cái nấy rồi." Trương Vân Nguyệt chăm chú nhìn Hiền phi, vô cùng thành khẩn nói.

Mặt mũi Hiền phi vắn vẹo một hồi, trong lòng lửa giận đó là ngọn núi bốc cao. Nhưng khi nhìn khuôn mặt thành khẩn của Trương Vân Nguyệt nàng ta có muốn nói cũng không nói được cái gì, buổi sáng những phi tử khác trong hậu cung đến chỗ Trương Vân Nguyệt nơi này lượn một vòng nàng ta biết, đây cũng là nguyên nhân mà nàng ta cố ý lựa chọn thời điểm sau giữa trưa, mặc dù thời gian này đến cũng không xem được chuyện cười của Trương Vân Nguyệt, nhưng lại có thể nhắc nhở Trương Vân Nguyệt làm cho nàng bực bội, hơn nữa điều này cũng có thể chứng tỏ rõ nàng ta và những phi tử buổi sáng đi qua cười nhạo Trương Vân Nguyệt kia không phải là cùng một phe.

Nhưng phản ứng của Trương Vân Nguyệt thật sự ngoài suy nghĩ và dự đoán của Hiền phi, mặc dù nàng không tức giận, nhưng nàng trực tiếp thể hiện muốn chăm sóc đứa bé, điều này làm cho Hiền phi không nói được gì khác.

Đồng thời trong lòng của Hiền phi rất hâm mộ cùng ghen tỵ Trương Vân Nguyệt, có hai nhi tử khỏe mạnh! Thật tốt!

"Đúng rồi từ sau lễ đầy tháng lần trước, Bôn cung cũng đã lâu chưa gặp Tam hoàng tử rồi, không biết Trương muội muội có thể đem Tam hoàng tử ôm ra cho Bôn cung xem một chút hay không?" Lúc Hiền phi nói đến đứa bé trên mặt lộ ra vẻ mặt khát vọng.

Trương Vân Nguyệt trầm mặc, nàng cũng không muốn ôm đứa bé ra ngoài cho người ta xem.

Hết chương 133.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134

Hiền phi thấy Trương Vân Nguyệt không nói gì cũng không thấy nàng động đậy, nụ cười trong nháy mắt lạnh xuống.

"Thế nào? Có vấn đề gì sao?"

Trong lòng Trương Vân Nguyệt không vui, nàng cũng biết với phân vị trí của mình bây giờ thì không thể để cho Hiền phi nhìn thấy sắc mặt của nàng, nếu không một khi chuyện này truyền đi sẽ không có lợi cho nàng, đối với hoàng thượng cũng không tiện, đối với hài tử càng thêm không tốt!

"Không có, chẳng qua là hài tử còn chưa có tính giắc." Trương Vân Nguyệt khó xử nhìn Hiền phi, người bạn nhỏ Triệu Thiên An vừa mới ngủ, Hiền phi cũng không thể bắt nàng đem hài tử đang ngủ ra cho nàng ta nhìn chứ?

"Phải không? Không sao, tự ta đi thăm đứa bé là được rồi." Hiền phi quả thật không có khăng khăng muốn nàng ôm con trai ra ngoài, nhưng nàng ta lại muốn đi thăm đứa bé.

Hiền phi cứ khăng khăng muốn gấp cho bằng được con trai nàng khiến Trương Vân Nguyệt nghi ngờ, đồng thời trong lòng không khỏi dâng lên hoài nghi, nàng ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nhưng hiện tại Hiền phi nói muốn đi thăm con trai, nàng cũng không thể ngăn cản được. Nói thế nào thì phân vị của Hiền phi cũng cao hơn nàng.

"Vậy Hiền phi ti tỉ cùng muội đi thăm nhi tử." Trương Vân Nguyệt thấp giọng nói, xoay người mang theo Hiền phi vào phòng trong.

Hiền phi sau khi vào phòng trong cũng không nhìn qua thứ khác, chỉ đi nhìn hài tử, thấy hài tử ngủ say trên giường, gương mặt trắng nõn đỏ bừng nhìn vô cùng đáng yêu. Nhìn không được muốn tiến lên ôm đứa bé.

"Nương nương người xem hài tử đang ngủ, chúng ta không nên âm ỉ." Trương Vân Nguyệt vừa thấy Hiền phi tiến lên, sợ Hiền phi đeo trên người những vật không tốt cho con, vội vàng ngăn cản.

Hiền phi nghe thấy lời nói của Trương Vân Nguyệt thì ngừng lại một chút, sau đó lại bước tiếp, nhưng cuối cùng vẫn không có đi đến mép giường, nàng biết Trương Vân Nguyệt lo lắng nàng sẽ ra tay với đứa bé, nàng mặc dù không đem lo lắng của Trương Vân Nguyệt để ở trong lòng, Trương Vân Nguyệt lo lắng thì có liên quan gì đến nàng? Nhưng nàng lo lắng nữ nhân hậu cung sẽ ra tay.

Hoa Lăng Duyệt và Hàn Ngọc Cẩm hai người này ở phía sau cung giao thiệp rất sâu , nếu như để cho hai người đó nắm được sơ hở để hãm hại nàng, thì chẳng phải nàng sẽ oan uổng sao?

"Nếu hài tử còn đang ngủ , Bồn cung cũng sẽ không ăm ỉ tới hấn, đi, Trương muội muội chăm sóc tốt Tam hoàng tử, lần sau khi nào Tam hoàng tử...tỉnh lại thì ôm đến cung của Bồn cung cho Bồn cung xem một chút, nói thế nào thì Bồn cung cũng là một trong những mẫu phi của hấn không phải sao?" Hiền phi cười nhìn Trương Vân Nguyệt.

Trên mặt Trương Vân Nguyệt cũng lộ ra nụ cười, "Vâng, lần sau nếu hài tử nguyện ý, thần thiếp nhất định ôm hài tử đi gặp Hiền phi nương nương."

Mặc dù Trương Vân Nguyệt không thể công khai cự tuyệt nhưng lại có thể kéo dài thời gian, Hiền phi cũng biết, bất quá nàng cũng chỉ cần một câu nói, về phần nàng muốn kéo dài thời gian, nàng thật không có để ở trong lòng. ở trong lòng Tôn Phi Phi, Trương Vân Nguyệt bất quá cũng chỉ là một nữ nhân có vận khí rất tốt mà thôi.

Hay có thể nói trong lòng của tất cả các nữ nhân thì Trương Vân Nguyệt cũng chỉ là một nữ nhân có vận khí tốt, vận khí của nàng tốt là tốt ở cái bụng không chịu thua kém.

Về phần những thứ khác, những nữ nhân này hoàn toàn không để trong lòng.

Trương Vân Nguyệt nhìn Hiền phi rồi đi, thờ phào nhẹ nhõm.

"Chủ tử ngài tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp." Lý ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt, trong lòng có chút không biết nên nói như thế nào, Trương Vân Nguyệt lo lắng hoàng thượng sẽ cảm thấy nàng là một nữ nhân tâm cơ thâm trầm cho nên vẫn không bồi dưỡng tâm phúc, nên hiện tại muốn đi đối phó với nữ nhân trong hậu cung cũng chỉ có thể mượn người của hoàng thượng để dùng, hay vì cô kị nên bây giờ đành khoanh tay bó gối.

Hơn nữa nàng vẫn không quản lý cung nữ trong Vinh Ninh cung, tiếp tục như vậy chỉ sợ lòng dạ của cung nữ trong Vinh Ninh cũng sẽ không giống nhau.

"Ta biết." Trương Vân Nguyệt cười, trước đây nàng lo lắng Triệu Khải Hâm cảm thấy nàng tâm cơ quá lớn, đem nàng thành một loại với nữ nhân trong hậu cung, hiện tại cũng không lo lắng nữa.

Nàng tin rằng Triệu Khải Hâm nhất định đã hiểu được cuộc sống của nàng ở phía sau hậu cung khó khăn nhường nào, nếu như hiện tại nàng vẫn để mọi chuyện tùy ý phát triển, để cho Triệu Khải Hâm tự mình xử lý, đoán chừng Triệu Khải Hâm sẽ vì nàng mà giả vờ là một người ngu .

"Chủ tử ngài nghĩ nên làm thế nào?" Lý ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt, bà từ thần sắc của Trương Vân Nguyệt nhìn ra được nàng tựa hồ muốn làm gì đó.

"Không phải là ta muốn làm thế nào, đứng nhìn là tốt rồi." Trương Vân Nguyệt không có chuẩn bị đem quyết định của nàng nói ra, có một số việc nói ra cũng chưa có dùng.

Trương Vân Nguyệt mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, nhìn những ma ma và cung nữ nội thị lui tới bên ngoài đại sảnh.

"Từ nay trở đi ngày sinh nhật của ta, nhớ nói với hoàng thượng ta muốn ở Vinh Ninh cung ăn mừng một phen, nhưng không mời người trong hậu cung."

"Dạ" Lý ma ma trong lòng nghi ngờ, thấy Trương Vân Nguyệt không muốn nói, bà cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Kể từ lần Hiền phi tới đây, cũng không có thêm người nào tới, ngược lại có người đi Hoa Vũ cung muốn để cho Quý phi đến Vinh Ninh cung một chuyến, đáng tiếc làm thế nào Hàn Ngọc Cẩm cũng không chịu ra bước ra khỏi cửa. Ngược lại để cho những người muốn xem Hàn Ngọc Cẩm và Trương Vân Nguyệt đấu đá nhau thất vọng rồi, nhất là hoàng hậu, nàng rõ ràng đã cho người không chế Hàn Ngọc Cẩm, chuẩn bị để cho Hàn Ngọc Cẩm đi đối phó Trương Vân Nguyệt , nhưng Hàn Ngọc Cẩm lại hoàn toàn không có ý tứ muốn hành động.

Ngược lại để cho Hoa Lăng Duyệt đối với cô tròng kia rất thất vọng.

Ngày hôm sau trôi qua rất yên bình, buổi sáng ngày tiếp theo, sáng sớm cung nữ trong Vinh Ninh cung đã thức dậy, mọi người lại bắt đầu chuẩn bị những thứ cần dùng trong ngày hôm nay, mặc dù Trương Vân Nguyệt nói không mời nữ nhân trong hậu cung, nhưng không có nghĩa là nữ nhân trong hậu cung sẽ không đến dự sinh nhật Trương Vân Nguyệt.

Nếu như đổi lại là một chiêu nghi khác thì có lẽ tất cả mọi người sẽ không để ý tới sinh nhật của đối phương, nhưng Trương Vân Nguyệt lại có hai đứa bé, trước kia sinh nhật của mình Trương Vân Nguyệt cũng không có làm, mà tổ chức sinh nhật cho bọn nhỏ là vì không có thời gian thiết lập quan hệ, hiện tại người bạn nhỏ Triệu Thiên Sâm bất quá mới ba tuổi, sinh nhật hai tuổi của cậu đúng vào thời gian Trương Vân Nguyệt mang thai, tự nhiên không thể nào làm sinh nhật được .

"Chủ tử, rất nhiều người tới." Trong hậu cung những phi tử có phân vị cao không nhiều lắm, nhưng từ Thế phụ trở xuống cho đến Ngự thê lại tương đối nhiều, dĩ nhiên những nữ nhân này đều là những nữ nhân trước kia của Triệu Khải Hâm, hiện tại hấn đã thật lâu không có chạm qua những nữ nhân này.

Hiện tại những nữ nhân này cũng tìm đến Trương Vân Nguyệt !

Nghe Lý ma ma bẩm báo, thủ vệ trực tiếp để cho những người này vào Vinh Ninh cung, Trương Vân Nguyệt biết kế hoạch ngày hôm nay của mình có thể thành công rồi.

Lý ma ma sau khi bấm báo xong chuyện xảy ra ở bên ngoài thì vẫn cúi đầu, vừa gờ bà phát hiện Trương Vân Nguyệt vẫn đang nghe bà bấm báo, khí thế trên người nàng biến hóa trong nháy mắt.

"Lý ma ma, ta nói rồi hôm nay mở tiệc không mời người trong hậu cung." Thanh âm của Trương Vân Nguyệt rất trầm, tựa hồ đang đè nén cái gì.

Lý ma ma ngẩn người, bà đương nhiên nhớ lời ngày hôm trước Trương Vân Nguyệt nói, nhưng nữ nhân trong hậu cung đã đến rồi còn có thể đuổi ra khỏi cửa hay sao ?

"Nương nương ngài muốn làm như thế nào?" Lý ma ma không biết được Trương Vân Nguyệt muốn làm cái gì.

"Ta nhớ thời điểm những người đó muốn vào cũng không có người tới bấm báo qua với ta, có người trực tiếp đưa các nàng tới đại sảnh đúng không?" ánh mắt Trương Vân Nguyệt nhìn Lý ma ma lộ ra lạnh lùng.

Vốn là Lý ma ma không có chú ý tới, hôm nay vừa bị Trương Vân Nguyệt nói như thế, trên người toát ra một tầng mồ hôi. Không thể nào, những Ngự thê kia tại sao không thông báo đã được đi vào đại sảnh chánh điện Vĩnh Ninh cung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngay cả Hiền phi tới đều phải thông báo một tiếng, vậy tại sao những Ngự thê này lại không thấy thông báo ? Việc này nếu để cho Hiền phi biết.

"Ma ma người nói xem kể từ khi ta dời đến Vĩnh Ninh cung này chưa từng đánh mấy nha hoàn kia, chỉ có thời gian sanh con và ở cữ mới đánh các nàng một lần, có phải các nàng nghĩ ta rất dễ đối phó?" Đột nhiên Trương Vân Nguyệt bình tĩnh nói.

Lý ma ma trầm mặc, Trương Vân Nguyệt nói không sai, nếu như Vĩnh Ninh cung không phải là có bà quản lý, thì không biết những cung nữ cùng ma ma kia sẽ làm loạn như thế nào nữa, mặc dù hoàng thượng sủng ái, những cung nữ và ma ma đó cũng không dám thất lễ với Trương Vân Nguyệt, nhưng sau lưng Trương Vân Nguyệt nói này nọ là chuyện rất bình thường.

"Ma ma, trước kia ta không muốn để cho người khác cảm thấy ta mới vừa từ cung nữ trở thành phi tử liền vội chèn ép những người đã từng có địa vị giống ta." Trương Vân Nguyệt lẳng lặng nhìn Lý ma ma, nàng biết Lý ma ma nhất định hiểu ý của nàng.

Lý ma ma trầm mặc, trước kia lo lắng người ta nói ra nói vào, hiện tại cũng không cần lo lắng nữa, bởi vì nàng đã có hai đứa bé, hơn nữa những ma ma và cung nữ kia đã làm sai rồi, lại đem nhục điểm đưa đến trong tay nàng, hiện tại nàng đã là chủ tử, coi như nàng không vì mình suy nghĩ cũng phải vì hai đứa bé suy nghĩ, sao có thể để cho một đám người không xem chủ tử như nàng ra gì, không xử phạt là không được, hôm nay nàng có làm gì thì cũng không có người nào có thể nói xấu nàng, mọi người chỉ cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Dĩ nhiên loại nhận thức này cũng phải cần có người chỉ dẫn, không thể để cho bọn người của Hoàng hậu nắm được cơ hội chèn ép nàng, hiện tại Trương Vân Nguyệt chính là muốn xem nàng ta có thủ đoạn gì.

Lý ma ma thế mới biết Trương Vân Nguyệt không phải cái gì cũng không biết, chẳng qua là không làm mà thôi, hiện tại nàng chuẩn bị hành động, mà nàng trước hết xác nhận xem bà có trung thành hay không.

"Nô tỳ đi xuống an bài." Lý ma ma khom lưng, bà sớm đã bị hoàng đế phân cho Trương Vân Nguyệt, bà đã là người của Trương Vân Nguyệt, trước đây bà cũng đã nỗ lực thể hiện sự trung thành của mình với Trương Vân Nguyệt, chẳng qua là để cho Trương Vân Nguyệt càng thêm tin tưởng bà thôi.

Trương Vân Nguyệt đứng dậy mặc quần áo tử tế đi tới đại sảnh, hiện tại nên đi giải quyết những người không mời mà tới trong đại điện rồi.

Về phần Hiền phi, các nàng sẽ không tới, hiện tại Trương Vân Nguyệt chẳng qua chỉ là một chiêu nghi, không có tình huống đặc biệt, hoàng hậu và các nàng ấy sẽ không có ý tới đây chúc mừng sinh nhật Trương Vân Nguyệt, có thể ban thưởng lễ vật đã coi như là rất tốt.

"Trương tỷ tỷ, ngài đã tới, bọn muội muội ở trong này chúc mừng Trương tỷ tỷ sinh nhật vui vẻ." Mấy Ngự thê cùng nhau hành lễ với Trương Vân Nguyệt, các nàng rất rõ ràng các nàng không mời mà tới hành động có chút thất lễ, nhưng rốt cục các nàng vẫn tới.

Hôm nay là sinh nhật Trương Vân Nguyệt, hoàng thượng không thể nào đi tới chỗ những người khác trong hậu cung, nhưng cũng không trở ngại các nàng xuất hiện trước mặt hoàng thượng, chỉ cần để cho hoàng thượng nhớ các nàng, ngày mai ngày mốt hoàng thượng không phải là tùy lúc có thể đi tới chỗ các nàng hay sao?

Trương Vân Nguyệt nhìn chung quanh một vòng, thấy những người này quần áo xinh đẹp, đoán chừng là mặc y phục tốt nhất của mình tới đây.

Trương Vân Nguyệt nhìn nhiều nữ nhân như vậy, trong lòng có chút chua, mặc dù biết đã lâu rồi Triệu Khải Hâm không đụng tới nữ nhân khác, nhưng trong lòng vẫn sẽ không thoải mái, những người này cũng đã từng là nữ nhân của hắn.

Hết chương 134.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

"Chú từ ngài làm sao vậy?" Lý ma ma ở một bên chờ động tác tiếp theo của Trương Vân Nguyệt nhưng vẫn không đợi được, hoài nghi ngẩng đầu nhìn một cái, lại thấy vẻ mặt kỳ quái của Trương Vân Nguyệt nhìn những nữ nhân kia.

Trương Vân Nguyệt thu hồi nét mặt lắc đầu một cái, đề xuống chừa xót trong lòng, trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, người nào không có cái đã từng? Không phải nàng cũng đã từng yêu đương sao. Nghĩ như vậy trong lòng Trương Vân Nguyệt quả nhiên thoải mái hơn.

"Đa tạ các vị muội muội bớt chút thời gian tới nơi này chúc mừng sinh nhật ta, bất quá chỉ sợ để cho các vị muội muội thất vọng, lần này tỷ tỷ ta không có ý định tổ chức sinh nhật, cho nên làm phiền bọn muội muội đi một chuyến vô ích rồi." Trương Vân Nguyệt thậm chí ngay cả chào hỏi cơ bản nhất cũng không có, trực tiếp bắt đầu đuổi người, làm cho Lý ma ma vô cùng kinh ngạc .

Lý ma ma cảm thấy Trương Vân Nguyệt làm như vậy không tốt, nữa nói thế nào thì những người này cũng vì nàng mà tới đây , tại sao lại không muốn giữ lại những người này, cũng nên đề cho người ta uống miếng nước mới phải, hiện tại những người này mới vừa đến, mới vừa nói sinh nhật vui vẻ liền cho người đuổi đi, chuyện này đúng là có chút không tốt.

Trương Vân Nguyệt cũng không để ý những thứ này, đương nhiên nàng biết ngay lập tức đuổi các nàng đi là không tốt, nhưng nàng càng hiểu rõ nếu bây giờ giữ lại một hội, sau đó chỉ sợ sẽ có nhiều người tới hơn, dù sao hiện tại tới đây đều là Ngự thê, Đồi phụ còn chưa có tới!

"Này Trương tỷ tỷ ngài tại sao lại đuổi chúng ta đi? Là bọn muội muội làm chuyện gì khiến tỷ tỷ mất hứng sao?"

"Bọn muội muội chớ suy nghĩ nhiều, hôm nay là sinh nhật của tỷ tỷ, ta vốn cũng không tính mời tỷ muội trong hậu cung, chỉ muốn cùng hai đứa bé tùy ý, các vị muội muội nếu vì vậy mà ngược lại hiểu lầm tỷ tỷ, tâm tình bây giờ của tỷ tỷ bọn muội muội sau này có hải tử sẽ biết, càng là ngày ý nghĩa, thì càng muốn cùng hải tử ở chung một chỗ." Trương Vân Nguyệt vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt vui vẻ, bộ dáng hạnh phúc kia làm lòng nữ nhân ở đây phát đau .

Nhưng mỗi người cũng chỉ có thể khéo léo treo lên nụ cười dối trá, trong lòng tức giận suy nghĩ, nguyên rủa.

"Nói như thế ngược lại không phải là bọn muội muội đã quấy rầy tỷ tỷ cùng Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử đó chứ. Ai, chẳng qua là hôm nay bọn muội muội chỉ có thể hâm mộ tỷ tỷ, bọn muội muội tuổi cũng không còn nhỏ mà một nữ nhi cũng không có , trong lòng bọn muội muội đều rất lo lắng a, không biết tỷ tỷ có thể nói cho bọn muội muội biết, rốt cuộc tỷ tỷ làm như thế nào, tại sao nhanh như vậy đã có hai hoàng tử?"

Trương Vân Nguyệt vừa nghe xong những lời này kinh ngạc nhìn về phía người vừa nói, thật lòng không nghĩ tới sẽ có người nói tới vấn đề này, da mặt người này coi như đủ dày , nàng muốn qua loa cũng không được, không thấy nữ nhân nơi này từng người từng người mang ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm nàng sao?

Trương Vân Nguyệt nghĩ tới đây khoe miệng nhất câu, lộ ra một chút nụ cười nham nhở nói: "Các vị muội muội nói đùa, có cái gì tốt mà hâm mộ , chuyện sinh con chính là do duyên phận, tỷ tỷ có thể có ngày hôm nay đều là trời cao an bài, nếu ban đầu không phải Huệ phi thấy. A, nhìn xem tỷ tỷ hồ đồ rồi , làm các vị muội muội chê cười rồi, chính là trong lòng tỷ tỷ vừa nghĩ tới hải tử liền cao hứng, vui vẻ a, đầu óc thì có điểm hồ đồ, các vị muội muội xin trở về, hải tử chuyện này, duyên phận rất quan trọng, chẳng qua thì người này a."

Lời nói này của Trương Vân Nguyệt nói rõ ràng cũng rõ ràng, bí mật cũng bí mật , mọi người nghe chẳng hiểu ra làm sao, nhưng lại biết được chút tin tức, đó chính là các nàng không thể sanh con hình như có một chút nguyên nhân là do con người tạo ra, mà nàng có thể sinh, đó là bởi vì ban đầu nhìn thấy chuyện gì đó, cho nên tránh được.

Nghĩ như vậy, mọi người cũng không ở lại nữa, các nàng phải đi về tra một chút xem rốt cục xảy ra chuyện gì.

Trương Vân Nguyệt đến sau lại sinh được hoàng tử, nhưng Trương Vân Nguyệt trở thành phi tử mới được bốn năm, trước lúc đó các nàng đã từng có rất nhiều cơ hội để mang thai, nhưng một người mang thai cũng không có, chuyện này rất kỳ quái không phải sao?

Ban đầu các nàng thậm chí còn hoài nghi có phải người hoàng thượng có vấn đề nên các nàng mới không thể sinh con, nhưng khi hoàng hậu có Đại hoàng tử rồi lại khiến cho các nàng hiểu rằng hoàng thượng không có vấn đề gì cả , có vấn đề vẫn luôn là các nàng, điều này làm cho trong lòng mọi người càng thêm nghi ngờ.

Trương Vân Nguyệt sau khi thấy mọi người rời đi, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

"Ma ma đi đem mọi người tập hợp lại, ta có chuyện muốn tuyên bố." Thần sắc trên mặt Trương Vân Nguyệt nhàn nhạt, ánh mắt lạnh lùng, lúc đó mấy người Tầm Nguyệt cũng còn khấn trương.

Lý ma ma thấy Trương Vân Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng xoay người đi sắp xếp.

Rất nhanh cung nữ hầu hạ trong Vĩnh Ninh cung được tập hợp tới đây.

Trương Vân Nguyệt nhìn cung nữ nội thị phía dưới, phát hiện những cung nữ này cùng với những cung nữ hầu hạ bên cạnh mình khi biết mình muốn tập hợp các nàng lại, thần sắc trên mặt cũng không có bất kỳ hốt hoảng nào, Trương Vân Nguyệt nhũn mày một cái, đột nhiên phản ứng kịp mình hình như có một số việc đã làm.

Nàng nên sớm đánh mấy nô tài này , mà không phải chờ tới bây giờ mới làm, mặc dù người làm trong chánh điện Vĩnh Ninh cung là do Triệu Khải Hâm cho người phái xuống nên sẽ không có ai phản bội nàng, nhưng những cung nữ hầu hạ bên ngoài Vĩnh Ninh cung này chỉ sợ đã có chủ tử !

"Hôm nay Bồn cung rất tức giận." Trương Vân Nguyệt cũng không đi quản người phía dưới có đứng ngay ngắn hay không, trực tiếp nói.

Lời này của Trương Vân Nguyệt vừa nói ra tất cả những người ở phía dưới đều ngẩn người, đây là chuyện gì xảy ra? Hôm nay không phải là sinh nhật của Thuần chiêu nghi nương nương sao? Thế nào lại mất hứng?

"Bồn cung nhớ ngày hôm trước Bồn cung đã nói qua, hôm nay Bồn cung không tiếp đãi phi tử trong hậu cung, nhưng là, hôm nay người giữ cửa lại để cho tất cả phi tử trong hậu cung đi vào, hơn nữa một lời thông báo cũng không có, Bồn cung nhớ Hiền phi đến chánh điện cũng cần phải thông báo. Nhưng vì sao hôm nay những Ngự thể kia lại không cần thông báo ?" Thanh âm của Trương Vân Nguyệt rất trầm thấp rất đè nén, lộ ra nồng nặc lửa giận.

Ma ma và cung nữ phía dưới tất cả đều ngẩn người, hai ma ma giữ cửa phản ứng nhanh nhất, ‘ ngao ’ một tiếng quì rạp trên đất.

"Nương nương đây không phải là lỗi của chúng nô tỳ, ngài mặc dù nói không tiếp đãi phi tử trong hậu cung, lại không nói không để người vào cửa, hơn nữa, những người kia dù sao cũng là nữ nhân của hoàng thượng, chúng nô tỳ ... ma ma này chẳng qua là người hầu , làm sao ngăn cản được các nàng? Nương nương trong lòng hoàng thượng rất có chỗ đứng nên không sợ phi tử trong hậu cung gây khó dễ, nhưng chúng nô tài bất quá cũng chỉ là nô tài, đến lúc phi tử trong hậu cung thật muốn gây khó khăn cho nô tài, chúng nô tài cũng chỉ có thể rửa sạch cổ, lúc đó nô tài thật sự là không có cách nào khác, xin Thuần chiêu nghi nương nương bỏ qua cho chúng nô tài, sau này nô tài nhất định sẽ thông báo ." Lời nói này của hai ma ma hoàn toàn không để Trương Vân Nguyệt ở trong mắt.

Ý tứ là lo lắng mấy phi tử trong hậu cung gây khó dễ cho các bà, lại hoàn toàn không lo lắng Trương Vân Nguyệt trách phạt các bà, chuyện này thật khiến cho người ta cảm thấy buồn cười không phải sao?

Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nhìn hai ma ma đang quỳ trên mặt đất biểu diễn, "Đem hai người đàn bà này kéo xuống."

Về phần kéo xuống làm cái gì, cái này không phải phạm vi Trương Vân Nguyệt cần quan tâm, tin tưởng Lý ma ma sẽ xử lý tốt.

Tất cả người phía dưới đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn Trương Vân Nguyệt, các nàng không nghĩ tới Trương Vân Nguyệt sẽ quyết đoán như vậy, vốn là các nàng cảm thấy Trương Vân Nguyệt là một chủ tử dễ lừa gạt, dù sao người chủ tử này chưa bao giờ đánh các nàng, nhưng bây giờ từng người một trong lòng đều có điểm lo lắng.

"A! A!" Từng trận tiếng kêu thê lương truyền đến.

"Chặn miệng lại." Trương Vân Nguyệt nhũn mày một cái, lo lắng tiếng kêu của hai người kia ảnh hưởng đến hài tử đang ngủ.

"Dạ"

"Bồn cung mặc kệ trước kia các người bị người nào thu mua, nhưng Bồn cung hi vọng cuộc sống sau này sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay, nếu không kết cục của các người sẽ giống hai ma ma kia, đừng nói Bồn cung đối với các người không đủ nhân từ, Bồn cung đối với các người đã thật rất nhân từ, đáng tiếc các người lại phụ lòng tín nhiệm của Bồn cung đối với các người, vốn là Bồn cung suy nghĩ coi như Bồn cung không đánh các người, các người cũng có thể hiểu cái gì nên làm cái gì không nên làm, đáng tiếc các người làm cho Bồn cung quá thất vọng, cho nên Bồn cung quyết định, người đã muốn Bồn cung đánh người, Bồn cung cũng không khách khí!"

Thần sắc của Trương Vân Nguyệt theo lời nói càng ngày càng nghiêm nghị, mấy cung nữ nội thị lúc này mới phản ứng kịp, quả thật trước đây các nàng chưa từng bị đánh, nhưng Lý ma ma cũng nói với các nàng chuyện gì nên làm xong cũng không có làm gì các nàng cả , người ta không phải không biết các nàng ở phía sau làm việc riêng, mà là đang cho các nàng cơ hội lựa chọn đây!

Nghĩ như vậy bọn họ bây giờ không biết làm sao, chỉ im lặng đứng đó.

Trương Vân Nguyệt không để ý tới những người này nữa, bất quá vẫn để Lý ma ma đi truyền lời, ngay từ đầu đã nói nàng mặc dù không đánh mấy cung nữ nội thị này, nhưng Lý ma ma cũng có khuyên qua những người này, để cho các nàng không làm ra chuyện gì nguy hại đến Vĩnh Ninh cung, nhưng tất cả những người này đều không để lời nói của bà ở trong lòng, vẫn hành động như cũ.

Lúc này không thể không trách phạt các nàng, kết cục bây giờ của các nàng là do chính các nàng tự tìm đến, nàng không có một chút liên quan nào, trước kia bởi vì nàng là phi tử xuất thân từ cung nữ, rất thông cảm cho chỗ khó của các nàng, không ngờ các nàng còn gây chuyện với cả chủ nhân, nếu như thật sự không muốn đắc tội những cao vị phi tử kia thì hoàn toàn có thể lựa chọn rời khỏi Vĩnh Ninh cung, mà không phải lựa chọn phản bội chủ tử.

Những nữ nhân trong hậu cung không thể nói gì nàng, cũng không có truyền ra những lời lẽ không tốt, vốn là Trương vân Nguyệt trách phạt những người đó cũng không nặng, chẳng qua là hai ma ma kia bị đánh một trận, hơn nữa cũng không phải nàng ra lệnh, những người khác mặc dù bị đuổi ra khỏi Vĩnh Ninh cung, nàng cũng không tham dự đến việc những người đó rốt cuộc bị phân đến nơi nào.

Vì vậy những người kia bị phân phó đến những nơi không tốt, thật muốn trách lại không trách được Trương Vân Nguyệt, ngược lại chủ nhân thật sự của các nàng ngầm ngầm không giúp đỡ các nàng mới là thật .

Cứ như vậy một nhóm cung nữ nội thị và ma ma bị dìm lại hết, ngược lại làm việc chăm chỉ hơn hẳn, Trương Vân Nguyệt đối với sự việc lần này vô cùng

hài lòng.

Chỉ cần những người này hảo hảo làm việc là tốt rồi, về phần trung thành gì gì đó, từ từ đi, nàng hiện tại có tư cách, mặc dù không có tiền, nhưng nàng có hai hài tử khỏe mạnh, những người đó coi như không muốn thân phục nàng, nhưng cũng sẽ nghĩ cách làm hại hai đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136

Nghĩ như vậy Trương Vân Nguyệt rất cuộc cũng yên tâm rất nhiều.

Hoàng hậu nghe được tin tức nói Trương Vân Nguyệt chợt bắt đầu chinh đồn nhân sự trong Vĩnh Ninh, trong lòng có chút kinh ngạc.

"Nàng làm như thế nào? Những cung nữ kia có hay không ở trong lòng oán hận nàng?" Hoa Lăng Duyệt rất rõ ràng mấy cái cung nữ hậu cung kia không phải không chế dễ như vậy, hơn nữa mỗi một người đều đem bản thân cực kì coi trọng, cũng không dễ dàng đổi khát đến lòng trung thành của các nàng.

"Đây."

"Thế nào, chẳng lẽ những người đó ngoan ngoãn nghe lời hay sao?"

Hoa Lăng Duyệt kinh ngạc nhìn cung nữ tới hồi báo kia, trong lòng thật sự là không thể tin được, nàng là hoàng hậu những người đó cũng không muốn nghe lời thật sự, nàng ta một cái Chiêu Nghi nhỏ mà những người đó lại rất nghe lời?

"Nương nương, những người đó lúc mới bắt đầu cũng có có oán hận, nhưng sau lại bị người khuyên một phen liền không có, nô tỳ muốn hướng dẫn những người đó cảm hận đối với Thuần chiêu nghi, muốn cho họ oán Thuần chiêu nghi nhưng mà một chút biện pháp cũng không có."

"Nói như thế nào?" Hoa Lăng Duyệt nhìn cái cung nữ kia, cung nữ này mặc dù không có năng lực gì, nhưng là khích bác một cái những cung nữ khác vẫn là có thể làm được.

"Họ nói Thuần chiêu nghi nương nương lúc trước cho mọi người cơ hội, nhưng mọi người vẫn còn phạm sai lầm rồi, hiện tại cũng không có biện pháp, nàng coi như không vì mình suy nghĩ cũng muốn suy nghĩ cho hai hoàng tử. Còn có nói những người này thật sự không đem Chiêu Nghi làm chủ tử, cái này không thể trách nàng."

Còn có hai ma ma bị đánh chết, có người nói đều là lỗi của hai ma ma này, Thuần chiêu nghi đã ra lệnh rồi, nhưng cả hai cũng không nói mệnh lệnh của Thuần chiêu nghi quan trọng, trả lại cho Thuần chiêu nghi chuốc họa, theo lý đều là không nói được, coi như bên ngoài nhà người bình thường có tiền đều nói không nổi, càng không cần phải nói ở hoàng cung cái nơi quy củ nặng nhất này."

Hoa Lăng Duyệt nghe cung nữ kia nói xong, biết chắc là có người khi Trương Vân Nguyệt làm những chuyện này đồng bộ chỉ dẫn lời bàn hậu cung, là rất bình thường.

"Họ cũng không dám oán hận?" Hoa Lăng Duyệt hoài nghi những người đó có tâm tư, cho dù có người hướng dẫn, Hoa Lăng Duyệt cũng không tin tưởng tất cả mọi người sẽ không oán hận.

"Đây."

"Nói!"

"Những người kia có oán hận, nhưng lại không có oán hận Thuần chiêu nghi, Thuần chiêu nghi cũng đánh chết hai ma ma, những thứ khác chỉ là đuổi ra ngoài mà thôi, cũng không có đi ảnh hưởng phân phối tiếp theo của họ."

Cái cung nữ kia nói xong cũng không có nói cái gì nữa rồi.

Ý tứ của Trương Vân Nguyệt rất rõ ràng, các người phản bội ta, ta không giết các người, đã rất nhân từ, còn muốn ta an bài cho các người nơi tốt khác, đó là chuyện không thể nào, người nghĩ đi nơi nào làm người hầu vậy thì đi tìm chủ tử trước thu mua người đi.

Xem ra Trương Vân Nguyệt còn có chút nhân từ, trách phạt như vậy rất có thể khiến những cung nữ khác trong hậu cung cảm thấy vô luận phản bội Trương Vân Nguyệt như thế nào, cũng sẽ không bị trừng phạt lớn. Nhưng điều này Trương Vân Nguyệt rõ ràng đúng là muốn thả dây dài câu cá lớn!

Tâm tư này của Trương Vân Nguyệt, phi tử hậu cung khẳng định cũng biết! Hiện tại liền xem các nàng là ra tay hay không rồi.

Chỉ cần họ ra tay, như vậy Trương Văn Nguyệt là có thể men theo đầu mối đem lấy nàng tìm ra, nếu như họ không ra tay, mãi mãi cung nữ Vĩnh Ninh cung muốn lại bị thu mua liền khó khăn.

"Nương nương, hiện tại chúng ta làm thế nào?" Ma ma nhìn Hoa Lăng Duyệt hỏi, bà ta ở một bên nghe thời gian dài như vậy cũng phản ứng kịp mục đích Trương Văn Nguyệt làm như vậy, đây chính là tuyệt chiêu một mũi tên trúng ba con chim.

Trương Văn Nguyệt này là không thể xem thường, nguyên còn tưởng rằng từ cung nữ bò lên Chiêu Nghi nương nương cũng chỉ là người không có thủ đoạn, nhưng không nghĩ người ta không thể không thủ đoạn, người ta chỉ là hiểu được nhin thời, có một đứa bé còn không bảo đảm, đợi đến có hai đứa bé người ta mới động thủ.

"Cái gì đều không làm." Hoa Lăng Duyệt suy nghĩ một chút thần nhiên nói, về phần vốn là Phụng Minh cung thu mua mấy cái cung nữ kia, tương lai rốt cuộc sẽ bị phân đến địa phương nào. Nàng có biện pháp xử lý, Trương Văn Nguyệt không phải là muốn nhìn chút cung nữ phân phối tới nơi nào để xác định là người nào thu mua họ sao?

Nàng liền an bài tất cả đến địa phương tốt đi! Nàng thật muốn xem động tác của Trương Văn Nguyệt thế nào!

Việc làm của Hoa Lăng Duyệt khiến những cung nữ bị đuổi ra khỏi Vĩnh Ninh cung thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng làm cho cung nữ bên trong Vĩnh Ninh cung cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc không cần lo lắng bị bắt mua sau không có qua ngày tốt lành rồi.

"Chủ tử, hoàng hậu nương nương như thế, chúng ta cũng chưa có biện pháp biết được những người đó đều là người nào thu mua được rồi, cũng không có biện pháp uy hiếp tác dụng đối với cung nữ Vĩnh Ninh cung, vậy phải làm sao bây giờ?" Lý Ma Ma nhìn hoàng hậu một chiều liền hóa giải tuyệt chiêu của Trương Văn Nguyệt, sốt ruột nói.

Trương Văn Nguyệt cũng cười rất bình tĩnh, mặc dù nàng nghĩ tới dùng cái phương pháp này chờ đợi hành động của đám người hoàng hậu, nhưng hoàng hậu đã có phản ứng, nàng cũng không có tổn thất không đúng? Dù sao thu mua những người đó người ngoài hậu cung là được, những người đó coi như không có thu mua người của Vĩnh Ninh cung, cũng sẽ không dừng lại động tác đối với nàng.

Về phần uy hiếp cái gì, sau này vẫn còn có cơ hội, không thiếu cơ hội này, chỉ cần nữ nhân hậu cung có động tác, nàng còn có cơ hội lấy ra những người bị thu mua, đến lúc đó phải làm sao còn không phải là vấn đề một câu nói của nàng?

Lý Ma Ma thấy Trương Văn Nguyệt cũng không uể oải, không khỏi lại muốn nghĩ, bản thân Lý Ma Ma chính là khôn khéo, mới vừa cũng bởi vì tư duy theo quán tính quá phá mà thôi, dù sao bà cũng trải qua hậu cung, cho tới bây giờ cũng chưa có người kia là bị tất cả mọi người trong hậu cung nghĩ diệt trừ.

Cho nên hậu cung cho tới bây giờ cũng chưa có liên hiệp lại, đều là mỗi người một trận địa, nhưng hiện tại hậu cung của Triệu Khải Hâm lại hiếm có. Triệu Khải Hâm có tổng cộng ba đứa con trai, trong đó hai đứa trẻ khỏe mạnh đều là chỗ Trương Văn Nguyệt, mà Triệu Khải Hâm rõ ràng cũng đem Trương Văn Nguyệt để ở trong lòng.

Căn bản cũng không có cái gọi là sách lược thăng bằng, đưa đến địch ý trong hậu cung vô cùng thống nhất hướng về Trương Văn Nguyệt.

Cho nên nói Trương Văn Nguyệt căn bản cũng không cần nghĩ, tất cả nữ nhân hậu cung đều là kẻ địch của nàng. Đã như vậy, chủ tử sau lưng những cung nữ đó là ai còn có cái gì quan trọng sao?

Ban đêm, Triệu Khải Hâm đi tới Vĩnh Ninh cung.

"Hoàng thượng, chuyện thích khách điều tra đến đâu rồi?" Trương Văn Nguyệt nhìn về mặt mặt mũi của Triệu Khải Hâm, không khỏi đau lòng hỏi.

"Còn không có, ta vốn cho là hoàng hậu cho người tiến vào, lại không nghĩ rằng căn bản cũng không phải. Hoàng hậu không có xuống bất kỳ mệnh lệnh kỳ lạ nào." Triệu Khải Hâm cau mày, trên mặt mang ra có chút lo âu. Vốn là hân cho là bên trong hoàng cung rất an toàn, lại không nghĩ rằng, nhiều thích khách như vậy tiến vào hoàng cung, hẳn là Hoàng đế thế nhưng lại hoàn toàn không biết, điều này làm cho hân rất khó an tâm.

"Hoàng thượng, ngài không phải quên mật đạo rồi hả?" Trương Văn Nguyệt nghĩ tới trước kia ở trong sách thấy qua về mật đạo truyền thuyết, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi.

Nhiều người như vậy xuất hiện tại trong hoàng cung những thị vệ tuần tra kia, một chút cũng không có phát hiện đây là một việc chuyện rất kỳ quái, những thị vệ kia cũng không phải là người mù. Còn có Triệu Khải Hâm an bài ở trong bóng tối mấy ám vệ cũng không phải là người mù, không có đạo lý bọn họ tất cả đều không phát hiện được những người đó, lý do một loại khả năng mới có thể làm cho nhiều người như vậy tránh qua thị vệ cùng ám vệ, đó chính là mật đạo rồi.

"Ta có làm cho người ta tìm mật đạo trong hoàng cung, nhưng không tìm được." Triệu Khải Hâm bắt đầu dĩ, mật đạo là tiền triều lưu lại, giang sơn Triệu gia là bây giờ là cướp đoạt trong tay người ta, Triệu gia trước cũng không có người ở trong triều làm quan, về chuyện mật đạo trong hoàng cung, bọn họ thậm chí ngay cả truyền thuyết cũng không có nghe qua, tất cả đều là suy đoán.

"Hoàng thượng, nếu ngài không nghĩ ra được vậy hãy nói ra suy nghĩ của người là tốt lắm." Trương Văn Nguyệt cảm thấy chuyện này thật đúng là khó mà nói.

Nàng tin tưởng trên triều đình nhiều thế gia như vậy nhất định có kia sao một hai thế gia biết về chuyện mật đạo, chỉ cần đưa bọn họ biết về chuyện mật đạo, tất cả đều tập hợp nhất định có thể tìm ra mật đạo này.

Triệu Khải Hâm suy nghĩ một chút, cảm thấy phương pháp xử lý của Trương Vân Nguyệt là biện pháp duy nhất rồi, những người đó chỉ sợ thật sự là từ mật đạo tiến vào hoàng cung rồi.

Nghĩ tới đây, Triệu Khải Hâm không khỏi nghĩ đến chuyện lúc trước, tiền triều để lại những cung nữ cùng nội thị, còn có cái tiểu công chúa kia, trong các nàng nhất định là có người biết chuyện mật đạo, như vậy cuối cùng truyền chuyện đến tất cả mọi người bị tiêu diệt.

"Hoàng thượng, ngài không phải nghĩ đến cái gì chuyện không tốt rồi hả ?" Trương Vân Nguyệt thấy sắc mặt Triệu Khải Hâm đột nhiên khó nhìn lên, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

"Nàng nói nếu như có mật đạo, là những cung nữ nội thị tiền triều một mực sống ở trong hoàng cung biết nhiều hay là những thế gia này biết nhiều?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt hỏi.

"Đây. Đoán chừng là những cung nữ cùng nội thị biết nhiều hơn?" Trương Vân Nguyệt có chút không xác định nói, thế lực thế gia có bao nhiêu nàng suy đoán không ra được, nhưng những cung nữ cùng nội thị này biết chuyện chỉ sợ sẽ không thiếu những phi tử này rồi.

"Vậy nếu như những cung nữ cùng nội thị này cũng biết mật đạo, tại sao trước kia thị vệ vây quét họ lại không trốn? Ngược lại chết trước mắt bao người?"

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm phân tích, tròn tròn mắt, nàng thế nào cũng không nhớ đến Triệu Khải Hâm thế nhưng phân tích mọi việc đến mức này, đây thật là.

Trương Vân Nguyệt ghen hòng nhìn trần trời, Triệu Khải Hâm lại giật nảy mình, rung mình một cái.

"Người đâu!"

"Hoàng thượng."

"Đi, đem Tộc trưởng thập đại gia tộc mời vào cung." Triệu Khải Hâm không muốn tha đi xuống, lập tức liền phân phó người đi mời người.

Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm mới ngồi xuống chỉ là chốc lát lại đi, rất bất đắc dĩ.

"Mẫu thân, phụ hoàng làm sao vậy?" Tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm đi theo sau lưng vú nuôi đi tới, vẻ mặt nghi hoặc.

"Phụ hoàng con có chuyện đi trước, bảo bảo hôm nay chuẩn bị ăn cái gì?" Trương Vân Nguyệt nhìn đứa con nhà mình, cười hỏi.

"Mẫu thân chuẩn bị cái gì bảo bảo liền ăn cái đó." Tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm nằm ở trên đùi mẫu thân mình, cọ xát.

"Tốt, nếu như vậy, chuẩn bị cả rô t xào thịt có được hay không?" Trương Vân Nguyệt cười gian nhìn đứa con nhà mình.

Tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm vừa nghe đến ba chữ cả rô t, chân mày không lý do cau lại, hắn thích ăn thịt không sai, nhưng hắn không thích ăn cả rô t, mặc dù cả rô t màu sắc rất đẹp, nhưng mùi vị đó thật lòng không hợp khẩu vị của hắn.

"Không phải nói mẫu thân chuẩn bị cái gì, bảo bảo liền ăn cái đó sao? Chẳng lẽ bảo bảo nói không giữ lời sao?" Trương Vân Nguyệt nhìn đứa con nhà mình, mặt vẻ hồ nghi.

"." Tiểu băng hữu Triệu Thiên Sâm nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc suy tư, thế nào khiến mẫu thân mình thay đổi chủ ý.

"Người nào!" Một tiếng quát ngắn đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137

Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghe được một tiếng quát ngắn này, thân thể trong nháy mắt hành động, đầu óc của nàng đều không cần nghĩ trực tiếp ôm đứa bé vào trong ngực, cong xuống thân thể của mình, đem đứa bé thật tốt hộ tại giữa thân thể mình cùng cái ghế.

Chờ giây lát, cũng không có cái gì khác thường, Trương Vân Nguyệt lúc này mới tỉnh táo lại.

"Đi xem một chút là chuyện gì xảy ra." Trương Vân Nguyệt đứng lên đem bảo bảo kéo đến trước mặt của mình.

"Bảo bảo không sợ, mẫu thân sẽ bảo vệ con." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói, nàng cảm thấy nàng nên hành động, trước nàng cảm thấy cho dù muốn đối phó nữ nhân hậu cung cũng không cần quá mức hung dữ, xem ra là nàng nhầm rồi. Nàng còn ôm lấy từng suy nghĩ, làm người ta mệnh nặng nhất.

"Bảo bảo không sợ, mẫu thân cũng không sợ." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm so với Trương Vân Nguyệt càng thêm trấn định, lúc trước hắn gặp phải chuyện cũng không ít, so với hắn, Trương Vân Nguyệt càng thêm thích ứng cuộc sống cổ đại hơn, ở Triệu Khải Hâm cùng những thứ kia sự phụ dạy, hắn thật ra thì đối với những thứ kia tổn thương hoặc là muốn thương tổn người của hắn là một chút lòng nhân từ cũng không có.

"Chủ tử." Tầm Nguyệt đi vào, trên mặt là thần sắc tái nhợt.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương Vân Nguyệt nhìn sắc mặt của Tầm Nguyệt, nhú nhú mày, không khỏi có chút lo lắng.

"Không nhìn thấy người." Tầm Nguyệt nàng rất rõ ràng mình mới vừa không có nghe lầm, nhưng tại sao không có ai đây? Một người cũng không có! Chẳng lẽ Vĩnh Ninh cung có quỷ hay sao?

"Nha." Trương Vân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, không ai vậy thì bày tỏ người bị ám vệ chỗ tối bắt được, hoặc là ám vệ đuổi người đi nha.

"Không ai ngại sợ cái gì?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên phản ứng kịp, bên ngoài không ai có cái gì dọa người hay sao? Nhìn nàng một bộ bị sợ thẳm.

Tầm Nguyệt há miệng, có chút không biết nên nói gì.

"Thôi, người đi nghe ma ma họ nói đi." Trương Vân Nguyệt thấy Tầm Nguyệt không dám cùng mình nói, cũng chưa có nữa ép nàng.

Tầm Nguyệt sau khi rời đi, bên trong gian phòng chỉ còn lại Trương Vân Nguyệt cùng Lý Ma Ma còn có bảo bảo ba người.

"Ma ma, người nói mới vừa ở bên ngoài là có chuyện gì?" Trương Vân Nguyệt cau mày trong lòng rất là nghi ngờ, ám vệ là hoàng thượng phụ trách, coi như phát hiện ra cái gì cũng sẽ không cùng nàng nói, trừ phi hoàng thượng tự mình mà nói, nếu không nàng hỏi không ra, nếu hỏi không ra, vậy cũng chỉ là tưởng tượng rồi.

"Phải là có người tránh qua thị vệ đi tới, bị người thấy được." Lý Ma Ma suy nghĩ một chút chỉ có một loại khả năng như vậy.

"Cũng đúng, loại tình huống vừa mới đó xem ra không phải là khả năng thứ hai rồi." Trương Vân Nguyệt cười, cảm giác mình thực ngốc.

Mặc dù buồn lòng rất nhiều, nhưng ban đêm Trương Vân Nguyệt rốt cuộc không dám cho bảo bảo ngủ một mình, mà đem bảo bảo ở lại bên cạnh mình, mấy bà vú chăm sóc bảo bảo cũng không tiện nói gì, hiện tại bên trong Vĩnh Ninh cung cũng không có người có ý tứ không vâng lời Trương Vân Nguyệt, chỉ sợ bị đuổi ra đi, mặc dù đuổi ra ngoài có thể phân đến địa phương tốt cũng không cần lo lắng cuộc sống sau này khổ sở, nhưng khá hơn nữa cũng chỉ là Vĩnh Ninh cung, bên này làm rất tốt rồi, ban thường mặc dù không nhiều, nhưng là an tâm a!

"Các người đều canh giữ ở bên ngoài là tốt rồi, hai đứa bé cũng để đây đi." Trương Vân Nguyệt làm cho người ta đi xuống, tự mình chăm sóc hai đứa bé.

Mấy người Lý Ma Ma có chút lo lắng nhìn hai hoàng tử một cái, lại nhìn một chút Thuận chiêu nghi một cái, trong lòng các nàng cũng cảm thấy Thuận chiêu nghi chăm sóc không tốt hai đứa bé, nhị hoàng tử hoàn hảo, lớn tuổi từ nhỏ lại khéo léo thông tuệ, chắc chắn sẽ không tạo thành phiền toái cho Thuận chiêu nghi, nhưng Tam hoàng tử cũng không nhất định rồi, hắn bây giờ còn là cái bánh pudding nhỏ đấy. Cái gì cũng không hiểu hắn, chẳng lẽ còn có thể thông cảm ở mẫu phi?

Nói không chừng lúc tối sẽ đặc biệt khóc lớn, đến lúc đó. Chỉ là từng người một cũng không dám đem lo lắng trong lòng nói ra, dù nói thế nào Thuận chiêu nghi cũng là mẫu phi của hai hoàng tử, chắc chắn sẽ đối với hai hoàng tử không tốt, nhiều nhất đợi đến khi Tam hoàng tử buổi tối khóc họ đi vào chăm sóc là tốt rồi.

Nghĩ như vậy mấy ma ma yên tâm xuống.

Đợi đến bên trong gian phòng chỉ còn lại mẹ con ba người, khoe miệng Trương Vân Nguyệt lộ ra một nụ cười vui vẻ. Từ sau khi sinh đứa bé, nàng cũng chưa có mẹ con ba người cùng nhau ngủ qua, đây chính là cơ hội khó có được đấy.

"Mẫu phi, đệ đệ ngủ thật sớm." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm ghé đầu nhìn đệ đệ đáng yêu của mình, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, đối với cái người đệ đệ này, hắn vốn là còn rất lo lắng, chỉ sợ mẫu phi của mình nếu như theo như lời người khác nói có đệ đệ rồi sẽ không yêu thương mình nữa, nhưng sau khi đệ đệ sinh ra, hắn liền không có lo lắng như vậy nữa.

Không chỉ có mẫu thân đối với hắn luôn luôn rất tốt, còn có chính là đệ đệ thật đáng yêu.

"Ha ha, bảo bảo những người lúc còn nhỏ đúng là như vậy, cả ngày lẫn đêm cũng chỉ biết ngủ và ngủ, chỉ có khi bụng đói, cùng với khi đi vệ sinh mới có thể tỉnh lại." Trương Vân Nguyệt cười nói, mặc dù đứa bé không cần nàng tự thân động thủ chăm sóc, nàng coi như nghỉ chăm sóc những cái này các ma ma cũng sẽ không khiến nàng làm loạn.

Nhiều nhất cũng là ở một bên nhìn, sau đó chính là kiếp trước có chút trí nhớ thay đổi một chút cách chăm sóc đứa bé thôi, những thứ khác cũng không làm được cái gì. Nàng cũng không dám làm loạn, dù sao từ nhỏ liền vào cung, so với hiểu biết chăm sóc một đứa nhỏ cũng không hiểu lắm, nàng nói quá nhiều ngược lại sẽ đưa tới hoài nghi không đáng.

"Mới không có! Bảo bảo mỗi ngày đều ở nghiêm túc đi học. Học kiến thức." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm vẫn theo lời mẫu thân nhà mình, chính mình tự ăn ngủ, ngủ ăn bày tỏ khắc sâu hoài nghi, từ hấn có trí nhớ luôn luôn một mực cố gắng nghiêm túc học tập kiến thức, làm sao có thể sẽ mỗi ngày đều là ăn ăn ngủ ngủ đây?

"Ha ha, khi còn nhỏ đều như vậy, bảo bảo không cần cảm thấy mất thể diện a, phụ hoàng con cũng là như vậy nha." Trương Vân Nguyệt chăm chú nhìn đứa con nhà mình, bày tỏ, trẻ nít nhỏ là không có biện pháp khống chế thân thể của mình, trừ những thứ kia xuyên qua sống lại thời kì làm trẻ nhỏ sẽ có trí nhớ bên ngoài, những người khác chắc là sẽ không có trí nhớ.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nghiêm trọng hoài nghi mẫu thân lừa gạt mình, phụ hoàng Anh Minh Thần Võ như vậy làm sao có thể sẽ có cái loại thời điểm đó đâu? Xem một chút trong tã lót của đệ đệ, lại đem phụ hoàng cao lớn của mình sau khi thu nhỏ lại n lần, tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm bày tỏ, cái đầu mình nhỏ nhỏ không có năng lực tưởng tượng rồi.

Trương Vân Nguyệt cười cười, loại chuyện như vậy người sau khi lớn lên sẽ biết, hiện tại đứa bé còn nhỏ không có cần thiết rồi rắm tại mặt này.

"Bảo bảo mau ngủ, ngày mai còn phải lên đi học."

Đem hai người bạn nhỏ nghỉ xong, Trương Vân Nguyệt cũng nằm trên giường, lo lắng đem bảo bảo và Tiểu An áp đến, Trương Vân Nguyệt đem tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đặt ở trong vách tường, mà mình thì ngủ ở giữa, Tiểu An đặt ở bên ngoài, muộn như vậy Tiểu An nếu như đi tiểu đêm thì cũng sẽ không ầm ĩ đến bảo bảo.

Khi nằm xuống Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, đi tới học tủ bên lấy ra một cây chùy thủ, Trương Vân Nguyệt cứ như vậy đem chùy thủ đặt ở phía dưới gối đầu. Sờ sờ, xác định sẽ không đã thương đến sau lưng, Trương Vân Nguyệt mới đi ngủ.

Trương Vân Nguyệt đang ngủ đột nhiên cảm thấy rất lo lắng, giống như có nguy hiểm gì đang chậm rãi nhích lại gần mình, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hô hấp không thuận. Bỗng chốc Trương Vân Nguyệt vật lộn một hồi lâu mở mắt, kết quả lại thấy một khuôn mặt phóng đại.

"A. . . ." Tiếng kêu sợ hãi của Trương Vân Nguyệt chỉ vang đến một nửa, người kia liền bưng kín miệng Trương Vân Nguyệt, khiến Trương Vân Nguyệt không phát ra được một tiếng, đồng thời Trương Vân Nguyệt phát hiện đối phương hình như muốn che cái mũi của mình để cho mình hít thở không thông.

Hai đứa bé hình như có đặc biệt cảm ứng giống như nhau, bắt đầu giùng giàng tỉnh lại.

Mà người áo đen kia là đảo mắt nhìn một chút hai đứa bé, nhú nhú mày, trong mắt lóe lên một đạo sát ý. Trương Vân Nguyệt thân thể cứng đờ, nàng biết rõ đối phương nổi lên sát tâm với hai đứa bé của mình rồi, Trương Vân Nguyệt đột nhiên hối hận, nàng không nên đem hai đứa bé thả vào bên cạnh mình, sớm biết mục đích của đối phương là mình, nàng sẽ để cho người mang hai đứa bé cách bên người thật xa.

Vốn nàng cho là mẹ con ba người hợp ở chung một chỗ ngủ, Triệu Khải Hâm an bài những ám vệ kia đang bảo vệ sẽ càng thêm thoải mái, lại không nghĩ rằng còn làm cho người ta nhẹ nhõm đi vào phòng ngủ của mình, chẳng lẽ nói trong phòng ngủ này thậm chí có mặt đạo hay sao?

Tất cả suy nghĩ ở trong đầu Trương Vân Nguyệt nhanh chóng thoáng qua, Trương Vân Nguyệt biết rõ đối phương khi đứa bé của mình tỉnh lại khóc thành tiếng trước chắc là sẽ không đối với đứa bé của mình như thế nào, nàng sẽ hai cái tay đều đặt ở trên người của mình, nàng sẽ không phóng khai mình để cho mình gọi ra tiếng.

Trương Vân Nguyệt bình tĩnh suy xét, nàng cũng không nguyên ý làm ra quá lớn động tĩnh đem người bên ngoài đưa tới, động tĩnh quá lớn sẽ đem hai đứa bé hù dọa, bảo bảo hoàn hảo lớn tuổi có thể chỉ cần ăn một chút thuốc là có thể tốt, nhưng là Tiểu An vẫn còn nhỏ, ai biết có thể hay không hù dọa rồi xảy ra sai lầm?

Trương Vân Nguyệt tuyệt đối không suy nghĩ chuyện như vậy xảy ra.

Hai tay Trương Vân Nguyệt lung tung quơ múa, trong đầu nghĩ tới chùy thủ tối hôm nay đặt ở dưới gối đầu, mắt nhìn chăm chăm thật to, nhìn chăm chăm người áo đen kia, hình như muốn nhớ tướng mạo của người này, sau đó mang tới dưới nền đất thành lệ quỷ cũng muốn trở lại tìm hấn báo thù.

"Vèo!" Trương Vân Nguyệt nghe được một âm thanh lưỡi dao sắc bén vào thịt, thở phào nhẹ nhõm, biết mình thành công.

Người áo đen kia trông mắt trong nháy mắt tròn to, vẻ không dám tin, hình như không nghĩ tới Trương Vân Nguyệt thế nhưng lại ở trên giường cất giấu chùy thủ! Trương Vân Nguyệt cũng mặc kệ khác, trong lòng mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng là động tác cũng không có dừng lại, rút ra chùy thủ lần nữa đâm về người áo đen, chỉ là lần này người áo đen không có dễ dàng bị thương như vậy nữa, mới vừa hấn cũng chỉ nghĩ Trương Vân Nguyệt là một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt, cộng thêm nàng đã bị mình giữ chặt, cho nên cũng không lo lắng nàng thương tổn được mình.

Hiện nay biết tay nàng có lợi khí, hấn tự nhiên sẽ không tha lòng cảnh giác.

Trương Vân Nguyệt cũng mặc kệ người đàn ông kia nghĩ như thế nào, người đàn ông kia đưa tay bắt được chùy thủ trong tay mình, hình như muốn đem tay nàng bẻ gãy, Trương Vân Nguyệt làm sao có thể làm cho đối phương đạt tới mục đích? Huống chi chùy thủ rơi xuống là nơi hai đứa nhỏ đang ngủ yên, cây chùy thủ này sắc bén như thế, rơi xuống cũng không biết có thương tổn được đứa bé?

Trương Vân Nguyệt thậm chí mặc kệ mình lẫn lộn có thể hay không khiến chùy thủ thương tổn được mình, hung hăng hướng cầm lấy tay bản thân đâm tới, thật ngoan độc mạnh mẽ, dường như muốn đem đầu người kia chặt đứt.

Bên trong gian phòng hai người đang giằng co không có phát hiện, vốn là cửa lặng lẽ mở ra một khe hở, tiếp một bóng dáng ám sắc dùng lấy tốc độ cực nhanh vọt tới sau lưng người áo đen kia. Người áo đen đó khi bóng người đến gần một khắc kia cảm thấy nguy hiểm, đột nhiên xoay người chuẩn bị rời phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

Nhưng chủ thủ của Trương Vân Nguyệt cũng làm cho tay hấn bị thương, mặc dù không nhiều, lại đủ làm cho tay trái của hấn bị phế.

Sau khi xác định thích khách không có biện pháp nhích lại gần mình, Trương Vân Nguyệt đem hai đứa bé ôm đẩy xác vào bên tường, chính mình thì đứng ở trước mặt của hai đứa bé, làm xong đây tất cả, lúc này Trương Vân Nguyệt mới cảm thấy yên tâm.

Chỉ là tiếng đánh nhau của hai người đứng là hơi lớn, hai đứa bé cũng bị đánh thức.

Nhưng tiếng đánh nhau mặc dù lớn cũng không tới mức hù được đứa bé đến nỗi làm ngu ngốc, cho nên mặc dù Tiểu An mở mắt ngược lại lại rất an tĩnh nằm đó, bảo bảo thì thấy rõ tình cảnh trong phòng, khăn trương nắm vạt áo mẫu thân mình, "Mẫu thân."

Bảo bảo thấp giọng gọi, cậu bé nắm vạt áo mẫu thân nhưng không nghe thấy tiếng nói của mẫu thân, cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì của nàng, bảo bảo vì còn nhỏ nên bị sợ không nhẹ, chỉ sợ mẫu thân mình bị người hại rồi.

"Bảo bảo không sợ, mẫu thân ở chỗ này." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng đáp một tiếng, nhưng giọng nói kia lại khàn khàn nghẹn tắc, ngược lại dọa chính Trương Vân Nguyệt nhảy dựng.

"Ừ." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất lo lắng cho mẫu thân mình, mới vừa nghe được giọng nói của mẫu thân mình rất kỳ quái, nhưng cậu vẫn biết đó là mẹ ruột của mình, hiện tại chuyện cậu muốn làm nhất chính là phụ hoàng mình mau đến đây, như vậy mới có thể đem những thích khách này bắt đi.

Hiển nhiên tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm vẫn còn nhớ rõ chuyện thích khách lần trước, lần đó thích khách tới nhiều người như vậy cũng vẫn bị người bên cạnh Triệu Khải Hâm bắt lại, điều này làm cho tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cảm thấy phụ hoàng mình rất lợi hại, người bên cạnh hấn cũng rất lợi hại.

Ám vệ rất nhanh từ bên ngoài vọt vào che chở Trương Vân Nguyệt cùng hai đứa bé, trong lúc nhất thời bên trong gian phòng lại đầy áp người, Trương Vân Nguyệt lại âm thầm nhìn chung quanh, cũng không bởi vì có nhiều rất nhiều ám vệ mà yên tâm lại, thích khách kia có thể ở trong tối mà theo dõi rồi len vào trong gian phòng của nàng, hoặc là năng lực đối phương quá mạnh mẽ hoặc là chính trong phòng này có mật đạo tồn tại.

Bất luận là loại tình huống nào, những thích khách kia đều không thể dễ dàng giải quyết.

Mà rất dễ nhận thấy suy đoán đầu tiên là không thể nào, nhìn từ học tử phía sau lại có bóng người đi ra, Trương Vân Nguyệt biết, trong phòng của nàng không biết từ lúc nào lại có mật đạo rồi.

Trương Vân Nguyệt lui về phía sau một chút, đem hai đứa bé bảo vệ càng thêm kỹ càng.

"Hoàng thượng, bên Vĩnh Ninh cung xuất hiện thích khách!" Ở trong Cung Thái Cực, giọng nói có chút lo lắng của Vương Kỳ truyền vào trong tai Triệu Khải Hâm.

Triệu Khải Hâm vừa nghe có thích khách, khí tức cả người liền thay đổi trở nên rất âm trầm, những thích khách này thật là không muốn có hấn yên ổn!

"Ngự Lâm quân đâu? Điều 300 Ngự Lâm quân, gọi thêm 300 ám vệ, cùng đi." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói, hấn thật muốn xem thử có nhiều người như vậy những thích khách kia làm thế nào tránh được!

Lúc Triệu Khải Hâm chạy tới Vĩnh Ninh cung, 300 Ngự Lâm quân đã đến bên ngoài Vĩnh Ninh cung rồi."Sao các người lại không vào?" Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Ngự Lâm quân đứng ở bên ngoài Vĩnh Ninh cung, trong lòng lửa giận bắt đầu dâng lên.

"Hoàng thượng, cửa chính Vĩnh Ninh cung bị khóa." Thống lĩnh Ngự Lâm quân rất buồn bực, chuyện này có thể trách hấn sao? Cửa chính Vĩnh Ninh cung bị khóa bọn họ làm thế nào mà đi vào được chứ? Muốn phá hư cửa chính nhưng chuyện này nếu không có hoàng thượng hạ lệnh, bọn họ cho dù là lĩnh ý chỉ của hoàng thượng đi vào để bắt thích khách thì về sau nếu lại truy cứu tới cũng có khi phải rơi đầu chứ chả chơi!

"Phá cửa!" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói, hấn cũng hiểu cổ kị của những người này, nhưng hiện tại hấn không có thời gian đi so đo với bọn họ, nếu đứa bé cùng Trương Vân Nguyệt không có việc gì hấn cũng bỏ qua cho bọn họ, nếu có chuyện gì, hấn sẽ làm cho những người này chôn theo!

Cũng may ám vệ cũng đã tiến vào.

Sau khi Triệu Khải Hâm vào được Vĩnh Ninh cung cũng không thấy Trương Vân Nguyệt xuất hiện trong khu hoa viên nhỏ, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bây giờ nàng vẫn còn đang ở bên trong gian phòng?

Nghĩ như vậy lòng Triệu Khải Hâm liền thất lại, "Nữ nhân ngốc nghếch này! Sao lại không biết ra ngoài!" Nếu ở trong phòng, người của hắn dù có nhiều ưu thế đi nữa cũng không thể bộc lộ toàn lực được!

Trương Vân Nguyệt không phải là không muốn đi ra ngoài, mà là nàng không ra được, rất dễ nhận thấy những thích khách kia cũng biết chỉ cần rời khỏi phòng, liền phải đối đầu với cả ám vệ cùng Ngự Lâm quân trong hoàng cung, cho dù bọn họ còn muốn chạy cũng không có khả năng, càng không cần nói tới chuyện hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên mặc dù đang đánh nhau, nhưng bọn họ lại vẫn không để lọt trống một con đường nào, chính là chặn không cho Trương Vân Nguyệt rời phòng.

Trương Vân Nguyệt chỉ có thể nhìn ám vệ cùng thích khách chiến đấu ở chung một chỗ, sau khi phát hiện ám vệ cho dù có nhiều người cũng vô ích, có một nửa người liền nhanh chóng rời khỏi phòng, đây cũng là để cho những thích khách kia cùng ám vệ chiến đấu càng thêm thuận tay.

Trương Vân Nguyệt lẳng lặng nhìn, bảo bảo cũng xuyên thấu qua bà vai mẫu thân mình cẩn thận nhìn tất cả tình cảnh trong phòng, chưa từng trải qua bất cứ tình huống nào giống như hiện tại, làm cho cậu lại càng khát vọng lớn lên thật nhanh, khát vọng mình có một khả năng thật mạnh mẽ!

Nếu như cậu có khả năng thật mạnh mẽ, những người này cũng không dám dễ khi dễ mẹ ruột của cậu nữa! Nếu như cậu có võ công cao cường cậu liền có thể tự tay đem mấy tên thích khách này giết chết! Mà không phải chỉ có thể núp ở sau lưng mẫu thân mình!

Ý nghĩ trong lòng tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm không có ai biết, hiện tại Trương Vân Nguyệt cũng chỉ đang chuyên tâm nhìn cảnh đánh nhau trong phòng.

Bên ngoài Triệu Khải Hâm đang nghe ám vệ từ bên trong phòng bay ra nói, về mặt càng thêm khó coi, hắn làm thế nào cũng không ngờ được bên trong tâm cung chánh điện Vĩnh Ninh cung thậm chí lại có mật đạo! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?

"Lục Ca, đi vào hộ tống Thuần chiêu nghi cùng hai hoàng tử ra ngoài." Triệu Khải Hâm nghiêm túc nhìn hướng gian phòng, bây giờ hắn chỉ hi vọng Lục Ca có thể ứng phó với những thích khách kia thôi.

Chính hắn cũng không có biện pháp đi vào, coi như hắn muốn đi vào, người bên cạnh hắn cũng sẽ không cho phép hắn đi vào, huống chi công phu của hắn cũng không mạnh hơn Lục Ca bao nhiêu.

Mà chuyện hành động ở chỗ tới Lục Ca rõ ràng mạnh hơn hắn một chút.

Lục Ca rất nhanh xông vào trong gian phòng, "Thuần chiêu nghi nương nương ngài mang theo hai hoàng tử đi theo vi thần." Lục Ca nói xong tự mình ôm lấy tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm chờ Trương Vân Nguyệt.

Trương Vân Nguyệt động tác rất nhanh, ôm lấy Tiểu An theo sát sau lưng Lục Ca hướng cửa phòng phóng tới.

Tất nhiên bọn thích khách không nguyện ý để Trương Vân Nguyệt cứ như vậy mà rời đi, cũng may ám vệ đủ nhiều, ngăn cản hành động của những thích khách kia, cộng thêm Lục Ca trợ giúp, thật nhanh đã giúp Trương Vân Nguyệt rời khỏi phòng.

Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt an toàn ra ngoài, hung hăng thở phào nhẹ nhõm.

"Ái phi không sao." Triệu Khải Hâm đem Trương Vân Nguyệt ôm vào trong ngực, chỉ có cảm giác trái tim đang lơ lửng của mình rốt cuộc cũng bình ổn lại.

Trương Vân Nguyệt hướng về phía Triệu Khải Hâm nở nụ cười mà không nói gì, nàng cảm thấy cổ họng mình đau rất, thật sự là không muốn nói chuyện.

Chuyện thích khách rất nhanh được giải quyết, nhưng trong đó có một thích khách lại nhân lúc những người khác chiến đấu mà trốn vào mật đạo, hơn nữa sau đó đã phá hủy mật đạo này!

"Không ngờ cũng rất có năng lực!" Triệu Khải Hâm sắc mặt âm trầm có thể làm đông nước thành đá, hắn biết tên thích khách kia nhất định là muốn ôm chặt bí mật về mật đạo lúc đó mới trốn vào trong mật đạo.

"Hoàng thượng, chúng ta có thể từ chỗ khác đào xuống đây hay không?" Trương Vân Nguyệt nghe được lối vào mật đạo bị phá hủy không khỏi hỏi.

"Tiểu Nguyệt nghĩ tới điều gì?"

"Chúng ta từ trên mặt đất đào xuống xem có thể đem mật đạo moi ra hay không?" Trương Vân Nguyệt tò mò hỏi, lúc ở kiếp trước không phải có chuyện đào khai khoáng lại đào ra mê cung cái gì đó sao, rất nhiều trong đó đều là đường hầm quân khu không phải sao?

"Chuyện này. Có thể được sao?" Triệu Khải Hâm hỏi người bên cạnh, đối với chuyện mật đạo này hắn thật đúng là không có nghĩ qua.

"Có thể được, nhưng mà ta lại không biết cửa của mật đạo kia lại đi thông về hướng nào." Lục Ca có chút do dự, hắn cũng không nghĩ tới chuyện mật đạo có thể từ trên mặt đất nửa đường mà đào vào, như vậy có thể đưa đến chuyện đang trong mật đạo mà nửa đường lại sụp xuống đầu họ cũng không biết hay không.

"Sụp xuống liền cho sụp xuống đi, có quan hệ gì? Hiện tại nếu không đào xuống chúng ta căn bản cũng không biết mật đạo ở chỗ nào, cũng không phải chúng ta là người đụng tới mật đạo này, chúng ta đào đi xuống ít nhất còn có thể xác định mật đạo này thông đi đâu, như vậy còn có thể đem người đã lợi dụng mật đạo này tìm ra." Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng nói ra, mặc dù nàng cảm thấy cái mật đạo này rất hữu dụng, ít nhất tương lai nếu có người đánh vào hoàng cung mật đạo có thể dùng để chạy trốn, nhưng làm sao mà Hoàng thất Cảnh Hi vương triều lại cũng không biết lối vào mật đạo ở nơi nào, cũng không biết cửa ra mật đạo ở nơi nào.

"Tiểu Nguyệt nói không sai, đào thôi." Triệu Khải Hâm đồng ý cách nói của Trương Vân Nguyệt, hiện tại mật đạo này rõ ràng là không hề có ích cho bọn họ, như thế thì không phải nên phá hủy đi sao.

Nghĩ như thế, Triệu Khải Hâm liền sai người bắt đầu đào chung quanh Vĩnh Ninh cung.

Đối với hành động của Triệu Khải Hâm các vị nữ nhân hậu cung đều nhìn thấy, sau khi hoàng hậu nghe nói Triệu Khải Hâm thế nhưng chuẩn bị từ mặt đất Vĩnh Ninh cung đào xuống, nhất định phải tìm cho ra mật đạo, thì rất khẩn trương!

"Nương nương, chúng ta có nên đem mật đạo làm phá hủy hay không?" Âm vệ của Hoa Lăng Duyệt ở trong bóng tối nhìn Hoa Lăng Duyệt, hắn vốn dĩ chính là thông qua mật đạo tiến vào, hiện tại nếu để cho Triệu Khải Hâm tìm được cửa ra vào mật đạo, chỉ sợ Hoa Lăng Duyệt sẽ không có ngày sống dễ chịu rồi.

"Khụ khụ."

"Người bị thương." Hoa Lăng Duyệt nghe được âm vệ của mình đột nhiên ho khan, trong lòng xẹt qua vẻ rầu rĩ.

"Dạ, âm vệ của Triệu Khải Hâm mặc dù mới phát triển, nhưng bản lĩnh lại rất lợi hại." Âm vệ nhỏ giọng nói, Triệu gia không lâu đời bằng Hoa gia, nhưng Triệu gia lại thành hoàng gia, âm vệ cũng là sau khi Triệu gia trở thành hoàng gia mới phát triển lên.

Vốn dĩ những thế gia kia đều cho rằng âm vệ Triệu gia không bằng những tử sĩ nhà mình kia, nhưng hiện tại hắn không cho là như vậy nữa rồi, âm vệ Triệu gia mặc dù thời gian phát triển rất ngắn, nhưng so với mấy cái tử sĩ của thế gia đại tộc kia không có khác nhau quá lớn, mặc dù lúc những âm vệ kia chiến đấu cũng sẽ không như tử sĩ không thêm quan tâm sống chết, nhưng thời điểm bọn họ chiến đấu lại có một loại lực bộc phát khác, đây là cái mà tử sĩ không có.

"Không cần phá hủy mật đạo, chuyện ta phân phó cấp tốc thực hiện, mật đạo trong hoàng cung này đào một đoạn sẽ phá hủy một đoạn, đợi đến khi bọn họ đào được đến Phượng Minh cung không biết là đến khi lúc nào rồi. Những thế gia kia người nghĩ chút biện pháp thuyết phục bọn họ."

"Vâng"

Hoa Lăng Duyệt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nghĩ tới động tác lần này của Triệu Khải Hâm cùng với chính nàng về sau rốt cuộc sẽ như thế nào.

"Hiện tại Trương Vân Nguyệt dời khỏi Vĩnh Ninh cung, chuyển qua cung Thái Cực." Hàn Ngọc Cầm lạnh lùng lập lại tin tức hồi báo của thủ hạ, hoàng thượng thế nhưng lại để cho một Chiêu Nghi tiến vào cung Thái Cực nơi mà chỉ có Hoàng Đế các triều mới có thể ở, chuyện này đừng nói là hậu cung rung động, mà ngay cả triều thần cũng rất là khiếp sợ.

"Cổ còn đau phải không?" Triệu Khải Hâm nhìn dấu vết tím bầm trên cổ Trương Vân Nguyệt, sự sợ hãi nhanh chóng xẹt qua trong đầu của chính mình, nếu như không phải là âm vệ phát hiện khác thường tiến vào gian phòng, vậy rất có thể hắn sẽ mất đi nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Nhưng không có ai ngăn cản hành động lần này của Triệu Khải Hâm, bởi vì sự kiện thích khách hai lần trước khiến Triệu Khải Hâm mất lòng tin với cái hoàng cung này, mà vốn những thế gia biết một chút tình hình về mật đạo trong hoàng cung khi bị Triệu Khải Hâm cho người hỏi đi hỏi lại, nhưng đến cùng cũng không hỏi ra được cái gì, Triệu Khải Hâm không bằng lòng bỏ qua cho bọn họ.

"Hoàng thượng, người làm như vậy có phải đang ép bọn họ mưu phản hay không?" Trương Vân Nguyệt có chút không xác định nghe tin tức âm vệ đưa đến, những tin tức này vốn là nàng là không thể nghe, nhưng Triệu Khải Hâm nói hiện tại hắn phải xử lý những chuyện khác, nên để chuyện mật đạo lại cho nàng xử lý.

"Muốn mưu phản thì tự nhiên sẽ mưu phản, không muốn mưu phản dĩ nhiên sẽ không." Triệu Khải Hâm thần nhiên nói, ban đầu chỉ là hoài nghi, nhưng bây giờ hẳn có thể khẳng định Hoàng hậu tham gia vào việc này, không vì cái gì khác, mà bởi vì Hoa gia biết gì đó về mật đạo.

Trước đây không phải là Triệu Khải Hâm không muốn điều tra rõ ràng chuyện này, nhưng những thế gia kia không muốn nói thì Hoàng đế như hắn cũng không tiện hỏi nhiều, sự việc thích khách hai lần đột nhập hoàng cung lại khiến Triệu Khải Hâm có cớ để hỏi.

Thật ra thì cứ coi như không có việc thích khách kia, thì hắn cũng chuẩn bị mình an bài một ba tên thích khách, như vậy mới có cớ để cho những thế gia đại tộc kia mở mồm nói ra chuyện về mật đạo. Còn đảm nhiệm mật điểm.

"Hoàng thượng, người không phải là đang hoài nghi ai rồi đấy chứ?" Trương Vân Nguyệt thấy thần sắc Triệu Khải Hâm có chút kỳ quái, cũng không lo lắng có người mưu phản, ngược lại hình như đang đợi gì đó.

"Chuyện này nàng không cần quan tâm, chăm sóc hài tử và bảo vệ bản thân cho thật tốt là được rồi." Triệu Khải Hâm chăm chú nhìn Trương Vân Nguyệt, Hân chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hoàng hậu muốn mưu phản, nhưng chuyện này thật sự đã xảy ra, hơn nữa hoàng hậu đã động thủ với hai đứa bé cùng Trương Vân Nguyệt, chắc chắn nàng ta sẽ không chừa cho hai đứa bé một con đường sống.

Nàng ta chẳng lẽ chuẩn bị để Đại hoàng tử lên làm Hoàng đế? Triệu Khải Hâm nhủ mảy một cái, đem nghi ngờ trong lòng đè xuống.

Hoa Lăng Duyệt hành động rất nhanh, đêm hôm nay, Trương Vân Nguyệt và Triệu Khải Hâm đang ở bên trong cung Thái Cực nói chuyện, đột nhiên truyền đến một trận tiếng đánh nhau.

Triệu Khải Hâm cùng Trương Vân Nguyệt nhanh chóng đứng dậy, Trương Vân Nguyệt không hiểu xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ có thích khách? Triệu Khải Hâm lại biết đây là người của Hoa Lăng Duyệt hành động.

"Ngự Lâm quân ở đâu!"

"Bọn thần ở đây!" cùng với câu trả lời, phía chân trời vốn mờ tối bỗng nhiên sáng như ban ngày.

Trương Vân Nguyệt kinh ngạc nhìn tình hình thực tế bên ngoài cung Thái Cực, "Hoàng thượng rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Chính như Tiểu Nguyệt nhìn thấy." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn cảnh đánh nhau ngoài cửa.

Trương Vân Nguyệt đi theo Triệu Khải Hâm cùng đi ra ngoài, hai đứa bé được ôm tới đặt ở bên người, toàn gia bốn người cứ như vậy nhìn những người kia xông vào cung.

Đúng vậy người xông vào cung không phải thích khách, những người này là quân đội đóng quân bên ngoài kinh thành, thật không nghĩ đến Hoa Lăng Duyệt có thể thuyết phục những người này giúp nàng ta tạo phản.

"Hoàng thượng những người này là người nào?" Trương Vân Nguyệt thấy bên này không có gì nguy hiểm, ở giữa sân đồng phục hai bên không giống nhau, nhưng quần áo mặc trên người bọn họ đều là áo giáp của quân đội, đây là chuyện gì xảy ra?

"Chẳng qua là tạo phản mà thôi." Triệu Khải Hâm thần nhiên nói.

Cuộc chiến kéo dài suốt buổi tối, nhưng kết quả không ngoài dự liệu của hắn. Triệu Khải Hâm thắng, thắng hoàn toàn.

Lần này những đại thần tham gia mưu phản vô luận là văn thần hay võ tướng, hắn cũng sẽ bắt cho bằng sạch.

Lần mưu phản này so với lần An vương mưu phản càng khiến Triệu Khải Hâm tức giận hơn, chỉ là một hoàng hậu nhưng lại muốn thay đổi cả một triều đại sao? Nhưng dù Triệu Khải Hâm có tức giận hơn nữa thì hắn cũng không tìm được chứng cứ xác thực về việc hoàng hậu đứng ra đầu tòng việc này nên hắn cũng không thể làm gì nàng ta.

Dù sao Hoa gia sụp đổ, nếu hắn làm không tốt thì thanh danh của hắn sẽ bị hạ thấp trở thành người cay nghiệt máu lạnh. Nguyên hậu sau lưng không còn thế lực ủng hộ hoàng đế như hắn chắc chắn sẽ không tha cho nàng ta, hắn sẽ an bài cho nàng tội danh mưu phản, đây chẳng phải chỉ là một tội danh thôi sao?

Sáng sớm hôm sau, lúc thượng triều các Đại thần đều trầm mặc đứng đó, tối hôm qua xảy ra chuyện gì bọn họ đều biết, có thể nói khi quân đội tiến vào Hoàng thành bọn họ cũng biết, nhưng những đại thần này cái gì cũng không làm.

Trừ những người bên ngoài bị hoàng thượng có ý giao phó không được hành động, còn những người khác thật ra rất mong đợi Triệu Khải Hâm ngã xuống.

Nguyên nhân dĩ nhiên là vì Triệu Khải Hâm càng ngày càng trọng dụng mấy kẻ có xuất thân nghèo hèn làm tổn hại đến lợi ích của những thế gia tộc, điều quan trọng là con em những thế gia tộc kia không có gì xuất sắc. Cũng chính bởi vì như vậy mà khi Hoa Lăng Duyệt muốn làm phản những đại thần kia mặc dù biết một chút ít, nhưng lại không nhắc nhở hoàng thượng, nếu muốn nhắc nhở thì tự nhiên người của Hoàng thượng cũng nhắc nhở rồi, bất quá Triệu Khải Hâm cũng không cần bọn họ tới nhắc nhở, mà những người muốn xem Triệu Khải Hâm ngã cũng đành thất vọng rồi.

"Hôm qua Hoàng hậu cầu kết với Tề tướng quân. Muốn mưu phản, từ hôm nay ta phế bỏ ngôi vị Hoàng hậu của Hoa thị, lập Thuần chiêu nghi Trương thị làm hậu."

Chuyện phế hậu mọi người đều có thể đoán được, nhưng chuyện lập hậu lại ngoài dự liệu của mọi người.

Ngay cả Trương Vân Nguyệt cũng cảm thấy Triệu Khải Hâm hành động quá nhanh, hắn muốn làm cái gì?

Triệu Khải Hâm căn bản cũng không cho các vị đại thần thời gian phản ứng, mặc dù thánh chỉ phế hậu và lập hậu cùng một lúc được công bố, làm cho người ta cảm thấy hắn không hề để ý đến Trương Vân Nguyệt, nhưng thật ra thì đây là chuyện không có biện pháp.

Thế gia đại tộc trên triều đình thật sự quá nhiều, coi như Triệu Khải Hâm bắt đầu trọng dụng hàn môn tử đệ (con em nhà nghèo), nhưng hàn môn tử đệ muốn thăng quan phải có tư cách phải có thành tích, những điều này đều cần thời gian tiến hành tích lũy. Trương Vân Nguyệt xuất thân thật sự không tính là cao, thậm chí có thể nói là rất thấp.

Sĩ Nông Công Thương Trương gia một thứ cũng không dính tới, toàn gia không có ruộng đất người trong nhà chỉ dựa vào đi làm chút việc nặng nhọc cho người khác nuôi sống bản thân. Chỉ cao hơn mấy kẻ ăn xin một chút.

Một người như vậy làm hoàng hậu, chỉ sợ không có người nào trên triều đình có thể đồng ý, cho dù nàng sinh được hai hoàng tử khỏe mạnh, thì nhiều nhất nàng cũng chỉ có thể làm Quý phi mà thôi.

Cho nên nếu như bây giờ không lập hậu mà chờ một thời gian nữa, nhất định sẽ bị rất nhiều ngăn trở, đến lúc đó chỉ sợ hắn muốn Trương Vân Nguyệt làm Hoàng hậu cũng không thể, mặc dù bây giờ Trương Vân Nguyệt bị ủy khuất nhưng đây cũng là biện pháp tốt nhất.

Thánh chỉ phế hậu và lập hậu cùng lúc ban xuống, các vị đại thần cũng chưa có biện pháp phản bác, dù sao phản bác đạo thánh chỉ kia chính là phản bác thánh chỉ phế hậu, hoàng hậu Hoa Lăng Duyệt mưu phản nếu bọn họ ngăn cản phế hậu chẳng phải cũng bị buộc tội thông đồng rồi sao?

Như thế dĩ nhiên những đại thần này không thể phản đối, như vậy Trương Vân Nguyệt cũng hợp tình hợp lý trở thành hoàng hậu.

Triệu Khải Hâm sẽ nói suy nghĩ của mình với Trương Vân Nguyệt sau, Trương Vân Nguyệt trầm mặc, nàng không nghĩ tới Triệu Khải Hâm lại suy nghĩ như vậy, bất quá nàng cũng không cảm thấy ủy khuất cái gì, nàng vốn cũng không muốn làm hoàng hậu.

Nàng thậm chí chỉ muốn ở lại trong hậu cũng nuôi dạy thật tốt con của mình, mặc dù ý tưởng này rất ngây thơ rất ngu xuẩn, nhưng đây chính là ý nghĩ ban đầu của nàng.

[i]"Hoàng thượng, thiếp không cảm thấy ủy khuất, thiếp rất vui vẻ." Trương Vân Nguyệt tựa vào trong ngực Triệu Khải Hâm, trên mặt không che dấu được nụ cười vui vẻ. Dĩ nhiên nàng không phải vì mình được phong làm hoàng hậu mà cao hứng, mà là bởi vì Triệu Khải Hâm mọi nơi đều suy nghĩ cho nàng nên mới vui vẻ.

Hành động bây giờ của Triệu Khải Hâm khiến nàng hiểu rõ địa vị của mình ở trong lòng hắn, đây mới chính là điều mà Trương Vân Nguyệt cao hứng.

Nàng thích là tốt rồi." Trương Vân Nguyệt không bởi vì chiếu thư phong hậu không được độc lập ban xuống mà tức giận, để cho Triệu Khải Hâm thoải mái nhàn.

"Hoàng thượng!" Vương Kỳ ở ngoài cửa có chút khó xử kêu.

"Chuyện gì?"

"Hoàng thượng, Đại hoàng tử điện hạ muốn gặp Hoàng hậu nương nương." Có thể nói sự tồn tại của Đại hoàng tử ở trong hoàng cung vô cùng nhỏ nhoi, thân thể yếu đuối nhiều bệnh nên không thường xuyên xuất hiện trước mặt người khác, cộng thêm hoàng hậu cũng không để ý đến cậu, càng khiến người khác có cảm giác cậu không tồn tại.

"Dẫn thẳng bé đi." Triệu Khải Hâm không có phản đối, Đại hoàng tử muốn gặp hoàng hậu thì để cho thẳng bé gặp, hoàng hậu nếu muốn dựa vào Đại hoàng tử để trở mình là chuyện không thể nào, về phần Đại hoàng tử sau khi nhìn thấy hoàng hậu muốn làm cái gì hay không, điểm này Triệu Khải Hâm cũng không để ở trong lòng.

Người lợi hại nhất bên cạnh Hoàng hậu chính là ám vệ, cũng đã bị Lục Ca cùng một ám vệ khác cùng nhau động thủ bắt được, hiện tại bên cạnh hoàng hậu đã không có thể lực, Đại hoàng tử coi như muốn làm cái gì cũng không có tay chân cho hắn dùng.

Hôm sau, sau khi Triệu Khải Hâm thiết triều, đây là ngày đầu tiên Trương Vân Nguyệt trở thành Hoàng hậu.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên các vị phi tử trong hậu cung tới bái kiến nàng, ngày này đối với đám người Lý ma ma xem ra là ngày vô cùng long trọng.

Sau khi Trương Vân Nguyệt rời giường nhất thời thân thể có chút mệt mỏi, vừa nghĩ tới cuộc sống sau này mỗi ngày đều phải dậy sớm một chút chờ người khác tới hành lễ với nàng, nàng đã cảm thấy cuộc sống này còn không bằng lúc trước nàng là một Chiêu nghi!

Mặc dù theo qui định Chiêu nghi hàng ngày phải tới chỗ Hoàng hậu hành lễ, nhưng bởi vì nàng phải chăm sóc hai đứa bé, cho nên cả Triệu Khải Hâm và Hoàng hậu đều miễn cho nàng không phải hành lễ. Như vậy Trương Vân Nguyệt trừ mừng một và mười lăm thì những lúc khác căn bản không phải dậy sớm.

Bây giờ trở thành Hoàng hậu ngược lại mỗi ngày nàng đều phải dậy sớm, cuộc sống này thế nào lại trở về như lúc ban đầu?

"Ma ma, ta có thể thay đổi quy định hành lễ không?" Trương Vân Nguyệt quay đầu mong đợi nhìn Lý ma ma.

"Nương nương, quy định này không thể đổi được, nếu người không muốn dậy sớm thì có thể đổi thời gian hành lễ." Lý ma ma hiểu rõ chủ tử của mình là hạng người gì, nàng tương đối thích ngủ,

"Ừm, tốt, bắt đầu từ ngày mai đem thời gian hành lễ đổi thành tám giờ rưỡi, nhớ nha, không nên để các nàng tới quá sớm." Trương Vân Nguyệt đối với việc một đám nữ nhân cứ bảy giờ lại tới quấy rầy giấc ngủ của nàng, thật sự không muốn cho ai một sắc mặt tốt, chỉ là Trương Vân Nguyệt cũng không thể bày ra sắc mặt không tốt trước mặt các nàng, ngôi vị Hoàng hậu này của nàng là do Triệu Khải Hâm tính toán.

Nếu như làm không tốt sẽ làm cho Triệu Khải Hâm mất mặt.

Trương Vân Nguyệt mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, nhìn một đám phi tử quỳ trên mặt đất hành lễ với mình.

"Mọi người đứng lên, ngồi đi." Trương Vân Nguyệt không có nói gì sau này đều là tỷ muội phải làm thế nào sống chung thật tốt, trực tiếp để cho mọi người ngồi xuống.

Lý ma ma ở một bên nhìn đột nhiên nghe thấy tiếng nói liền cau mày, "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có một chuyện không rõ, không biết Hoàng hậu nương nương có thể giải đáp cho thần thiếp hay không?" Người nói là Hiền phi, Trương Vân Nguyệt ngạc nhiên, Hiền phi muốn tìm phiền toái cho mình rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140

"Nói." Trương Vân Nguyệt cau mày nhìn Hiền phi, nàng ta rõ ràng không dự định nói gì.

Hiền phi nhìn Trương Vân Nguyệt đột nhiên nói: "Hiện nay hậu cung có phải đang cắt giảm phần lễ của mỗi người phải không?"

"Cắt giảm phần lễ?" Trương Vân Nguyệt nghi hoặc nhìn Hiền phi, không hiểu tại sao đột nhiên Hiền phi lại nói như vậy, nàng cũng không xuống mệnh lệnh như vậy.

"Hoàng hậu nương nương bởi vì bận việc phế hậu, cho nên đối với các cung nữ đã chết chưa kịp bổ sung đủ." Lý ma ma ở bên cạnh nhắc nhở Trương Vân Nguyệt.

"À, nếu là việc này, trước tiên như vậy. Ừm, để ta suy nghĩ, như vậy, về sau, thời điểm giữa năm và cuối năm các cung điện thiếu hụt bao nhiêu cung nữ cho đến lúc này thống nhất bổ sung cho đủ. Thời điểm khác thì có ít dùng ít, tránh lãng phí thời gian của mọi người thỉnh thoảng lại đi chọn lựa cung nữ nội thị." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút nói.

Với nhiều kiểu phi tử. Dù sao những người này không xem sinh mệnh của những cung nữ nội thị kia ra gì, vậy không cần để cho những cung nữ kia hầu hạ các nàng.

"Nương nương, làm như vậy sao được? Chúng ta không có người hầu hạ thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ những cung nữ kia làm sai chúng ta còn phải bỏ qua cho các nàng hả?" Hiền phi cau mày vô cùng không đồng ý nhìn Trương Vân Nguyệt, nàng vốn là muốn tìm phiền toái cho Trương Vân Nguyệt, hơn nữa nhân cơ hội này chọn người của mình vào trong cung, nhưng bây giờ đang xảy ra chuyện gì đây?

"Ừm, nửa năm quả thật hơi lâu, như vậy, cứ đến cuối tháng mọi người có thể tuyển chọn người mới, như vậy, nhân dịp mấy ngày chắc là mọi người có thể chịu được chứ? Mọi người không đến nỗi cứ đầu tháng lại giết vài người đi?" Trương Vân Nguyệt nhìn mọi người hỏi, mang trên mặt thần sắc kinh ngạc.

Chuyện này dĩ nhiên không thể nào như vậy. Chẳng qua là đám người Hiền phi rất là không hiểu tại sao Trương Vân Nguyệt lại ban xuống một lệnh như vậy.

Mặc dù các nàng có những lúc sẽ muốn thay đổi một số ma ma và cung nữ nội thị, nhưng cũng không đến nỗi mỗi tháng đều phải đổi, nàng chính ra một quy củ như vậy có chút dư thừa.

"Được rồi, không có chuyện gì khác thì các người trở về trước đi." Trương Vân Nguyệt bưng trà tiễn khách, nàng bây giờ không muốn đối mặt với những nữ nhân này.

Thời gian trước còn ở Vinh Ninh cung, nàng chẳng qua là một Chiêu nghi hay bởi vì không cần mỗi ngày ra khỏi cung đi thỉnh an người ta, khiến nàng

quên mất một điểm là Triệu Khải Hâm có rất nhiều nữ nhân, ngược lại hiện tại thành hoàng hậu, những nữ nhân này mỗi ngày lác lác trước mặt nàng, khiến nàng nhớ ra Triệu Khải Hâm là một Hoàng đế, hơn nữa sự thực là hậu cung của hắn khá là khổng lồ.

Lý ma ma thấy sau khi những phi tử kia đi, tâm tình chủ tử nhà mình xuống rất thấp, không khỏi có chút lo lắng.

"Chủ tử người sao vậy?"

"Ma ma, hoàng thượng có rất nhiều phi tử." Trương Vân Nguyệt có chút kinh ngạc, thanh âm thật thấp nói.

Lý ma ma ngăn người, đây không phải là nói nhảm sao? Hậu cung của Hoàng đế nào mà chẳng có nhiều phi tử? Cho dù Hoàng đế khai quốc là một người si tình vậy mà cũng có hai phi tử, mặc dù hai phi tử kia hoàng thượng nạp trước khi cưới Hoàng hậu. Nhưng chẳng phải về sau cũng không đem hai người đó bỏ đi đó sao?

Lý ma ma không biết nên khuyên như thế nào, chỉ có thể vô vị nói một câu, "Chủ tử người nên thông suốt, đây là chuyện mà người không có cách nào thay đổi được."

Trương Vân Nguyệt trầm mặc, không có cách nào thay đổi thì nàng không tin, không phải nói tình cảm của Hoàng đế khai quốc và hoàng hậu rất tốt đó sao? Mặc dù có hai phi tử, nhưng đều chỉ để trang trí không phải sao?

Trương Vân Nguyệt cảm thấy nàng cũng có thể học tập một chút hoàng hậu khai quốc, để cho hậu cung của Triệu Khải Hâm trở thành trang trí.

"Không muốn nghĩ nữa, Tiểu An đâu? Tại sao còn chưa ôm tới đây?" Buông xuống chuyện của Triệu Khải Hâm, nàng đột nhiên phát hiện, bình thường giờ này tiểu nhi tử đã phải được ôm đến đây rồi chứ.

"Chủ tử người quên hôm nay người tỉnh giấc sớm sao, Tam hoàng tử bây giờ còn đang ngủ." Lý ma ma bắt đầu dĩ nhiên chủ tử của mình, hôm nay thế nào lại mơ hồ như vậy? Chẳng lẽ là do quá hưng phấn?

"À, người xem ta." Trương Vân Nguyệt vỗ trán.

Tiểu nhi tử còn chưa dậy, con lớn nhất đã đi học, Trương Vân Nguyệt đột nhiên phát hiện nàng rất rảnh rồi.

"Ừm, đi Thái Y Viện cùng ngự dược phòng bên kia, lấy chút dược liệu tới đây." Trương Vân Nguyệt đột nhiên nghĩ đến việc chế thuốc của mình, lại nói những thuốc do nàng chế có thể dùng được, hơn nữa hiệu quả cũng tương đối cao.

"Dạ" Lý ma ma đối với phương diện chế thuốc thiên phú của Trương Vân Nguyệt thật lòng bội phục, nàng luyện chế rất nhiều thuốc mà đối với Lý ma ma thuốc đó chỉ có trong truyền thuyết. Cũng không phải là vì cách điều chế những chất thuốc này phức tạp, mà là có thể đạt tới hiệu quả thật sự của chất thuốc này thì các bà không có nghiên cứu ra được.

Coi như trong lịch sử từng có nhưng trong tay các bà lại không có.

Nhưng dưới tình huống đang không có cách điều chế thì Trương Vân Nguyệt lại chỉ cần căn cứ vào tưởng tượng về dược tính của những thuốc kia tự nhiên làm cũng vượt qua hiệu quả của những thuốc kia, không thể không nói Trương Vân Nguyệt ở phương diện pha chế thuốc có chút nghịch thiên.

"Chủ tử, ngài chuẩn bị chế thuốc gì?" Lý ma ma thật tò mò, nàng trước kia chế thuốc đều là theo tính cách, hiện tại tựa hồ có mục đích? Nhìn dáng vẻ lúc nàng chọn thuốc đều phải suy tư một phen.

"Người nói, nếu để cho hoàng thượng không có cảm giác với thân thể nữ nhân khác, chẳng phải hoàng thượng đã trở thành của riêng ta rồi sao?" Trương Vân Nguyệt ngược mắt nhìn Lý ma ma, ánh mắt sáng long lanh hỏi.

Lý ma ma choáng váng, đây là ý gì?

"Nương nương người muốn làm gì?" Lý ma ma nhìn Trương Vân Nguyệt, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng đứng lên, nếu như nàng thật luyện chế thuốc gì cho hoàng thượng dùng, cuộc sống sau này của Hoàng thượng phải trải qua thế nào a?

"Yên tâm yên tâm, ta luyện chế xong sẽ cho người khác dùng thử trước một cái, nếu như không có hiệu quả, vậy cũng không cần." Trương Vân Nguyệt cười ha hả nói.

Vốn là nàng là chuẩn bị dựa vào phương pháp luyện chế cổ độc, ừm, cổ độc không phải là có một loại mê tình cổ sao? Khi trúng cổ độc người đó sẽ đối với cô gái hạ cổ cuồng dại dứt khoát, trừ phi cổ trên người bị lấy ra, nếu không cũng sẽ không phản bội cô gái kia.

Nhưng cổ độc vật này ít nhiều gì cũng có tổn hại tới thân thể, coi như ghi danh cổ, đó cũng là nguyên lý phá tường đông chữa tường tây, cho nên nàng cũng không muốn cho Triệu Khải Hâm dùng cổ độc.

". . . ." Lý ma ma nghe lời nói của Trương Vân Nguyệt, một chút cũng không cảm thấy có thể yên tâm về nàng.

Chuyện này nàng nhất định phải nói cho hoàng thượng, nhất định!

Trương Vân Nguyệt thấy Lý ma ma xoay người rồi đi, trầm mặc tiếp tục chế thuốc, nàng dĩ nhiên biết nàng sắp sửa luyện chế được vật đối với Lý ma ma

từ nhỏ đã sống ở cổ đại thì được vật vô cùng quý dị, bà không có cách nào tiếp nhận được vật.

Nhưng Trương Vân Nguyệt thật chuẩn bị làm như vậy, nàng nhất định phải làm như vậy, nếu không nàng sẽ vẫn hoài nghi Triệu Khải Hâm. Không phải là không tin tưởng tình cảm của Triệu Khải Hâm đối với nàng, chẳng qua là không tin thân thể của nam nhân, đối với rất nhiều nam nhân mà nói tình dục cùng tình cảm hoàn toàn khác biệt, nhưng đối với nữ nhân mà nói hai thứ này phải ở chung một chỗ.

Buổi tối Triệu Khải Hâm đi tới Phụng Minh cung, sau khi Hoa Lăng Duyệt bị bắt, Triệu Khải Hâm cho người đem Phụng Minh cung sửa sang lại một phen, hiện tại bên trong Phụng Minh cung đã không còn dấu vết gì của Hoa Lăng Duyệt nữa, tất cả được sắp xếp mô phỏng theo bố trí bên trong Vĩnh Ninh cung, khiến cho Trương Vân Nguyệt cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

"Hoàng thượng, người đã tới, ngồi, tiếp cho người chuẩn bị bữa tối." Trương Vân Nguyệt rốt cục không phải xưng hô thần thiếp khiến nàng rất hài lòng.

"Tiểu Nguyệt, ta nghe nói nàng điều chế một loại thuốc đặc biệt cho ta dùng?" Triệu Khải Hâm hí mắt nhìn Trương Vân Nguyệt, bộ dáng kia tương đối lạnh lùng.

"Ừm, Đúng vậy a, hoàng thượng không muốn dùng sao? Vậy cũng không cần dùng." Trương Vân Nguyệt bĩu môi, nàng cảm nhận được Triệu Khải Hâm cũng không tức giận lắm, bất quá cũng không biết đây không phải là ảo giác, nàng cảm thấy hình như Triệu Khải Hâm có chút cao hứng? Kỳ quái ách.

Triệu Khải Hâm cười ha hả nhìn Trương Vân Nguyệt, "Tiểu Nguyệt nghĩ như thế nào lại luyện chế những thuốc kia? Là không tin tưởng ta sao?"

"Không phải nha." Trương Vân Nguyệt lắc đầu, nàng quả thật không phải là không tin tưởng, chẳng qua là không tin nữ nhân trong hậu cung thôi.

"Nếu như vậy, Tiểu Nguyệt luyện chế được vật tốt cuộc có ích lợi gì?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt, xác định thời điểm nàng nói tin tưởng ánh mắt không có tránh né, cười.

"Ừm, hoàng thượng, trên đời có loại bí dược loại này nha." Trương Vân Nguyệt bắt đầu nhìn Triệu Khải Hâm giải thích, nàng vốn chỉ là muốn luyện chế cái loại dược vật làm cho nam nhân đối mặt với nữ nhân khác không có tính thú, nhưng sau lại suy nghĩ một chút không được, lời như vậy không phải biểu thị mình không tin tưởng Triệu Khải Hâm có thể khống chế bản thân hay sao?

Vì vậy nàng đổi một loại, chính là hấn ở thời điểm tình dục đối mặt với nữ nhân khác không có tính thú, mà coi như hôn mê, người khác cho hấn dùng bí thuốc dùng xuân dược hấn cũng sẽ không đối với nàng ta cảm thấy hứng thú.

Ừm, dĩ nhiên người khác dùng là lời nói, thê từ nhất định dùng một loại dược vật, hai loại dược vật là hỗ trợ lẫn nhau.

"Hỗ trợ lẫn nhau?" Triệu Khải Hâm Nhún mày.

"Ừm" Trương Vân Nguyệt che miệng, tại sao lại nói ra những lời này?

"Tiểu Nguyệt ngoan ngoãn tới nói cho ta biết phương pháp hỗ trợ lẫn nhau là như thế nào?" Triệu Khải Hâm thật tò mò, Trương Vân Nguyệt luyện chế được vật quả thật rất hữu dụng, hơn nữa hấn hiện tại cũng đã hiểu Trương Vân Nguyệt ở phương diện chế thuốc rất có thiên phú.

"Ừm, chính là, chính là, cô gái sẽ không phản bội nam tử, chỉ cần không phải uống chung dược vật đó, nếu như muốn cưỡng bức, nam tử sẽ, ách, trúng độc mà chết." Trương Vân Nguyệt cười nói.

Nàng sợ dĩ nghĩ tới cái này, hoàn toàn là bởi vì nàng đột nhiên nhớ tới, nam tử sẽ không bị cưỡng bức, không có nghĩa là cô gái cũng sẽ không bị cưỡng bức, thời điểm gặp phải cường nhân, cô gái căn bản không có biện pháp ngăn cản, như vậy thuốc này không phải có thể bảo vệ bản thân rất tốt sao?

"Đây là hỗ trợ lẫn nhau? Không phải đâu?" Triệu Khải Hâm hồ nghi, này nhiều nhất chính là bảo vệ cô gái mà thôi, nhiều nhất chính là bảo đảm sự trong trắng cho cô gái mà thôi.

"Ừm, hai người cùng dùng dược vật, dễ dàng mang thai hơn, chỉ cần thân thể cô gái khôi phục như cũ là có thể mang thai." Nói tới chỗ này Trương Vân Nguyệt đỏ mặt, khi nàng điều chế thuốc này không có cảm giác gì, nhưng bây giờ nói ra, thật lòng rất ngượng ngùng!

"Còn có chính là, cái đó cái đó thời điểm hai bên sẽ càng thêm thoải mái." Trương Vân Nguyệt nói xong hận không thể đào một cái hố dưới đất để chui xuống.

"Tiểu Nguyệt nói như vậy là cảm thấy trước kia khi ta và nàng làm chuyện này nàng không thoải mái sao?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Vân Nguyệt, trên mặt lộ ra một cổ thần sắc quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141

"....." Trương Vân Nguyệt ngược mắt nhìn Triệu Khải Hâm, cười cười xấu hổ.

"Hả? !" Triệu Khải Hâm nhú mày, trong con ngươi lộ ra sự uy hiếp.

"Không có không có, rất thoải mái." Trương Vân Nguyệt nói xong râm rĩ đỏ mặt, nàng đang nói cái gì a! Thật 囧.

"Hoàng thượng, thiếp không phải ý đó!" Vội vàng giải thích kết quả chính là, Triệu Khải Hâm nhìn chăm chăm thẳng vào ánh mắt của nàng, nàng mới phát hiện, cái vấn đề này nàng vô luận như thế nào trả lời đều là không đúng!

"Hoàng thượng ~ ngài khi dễ người!"

"Khụ khụ, không cho phép làm nũng!" Triệu Khải Hâm tuyệt đối sẽ không nói, nàng không phải cố ý nói lạc giọng, chỉ hơi hơi mang theo kiêu giọng nói nũng nịu để cho địa phương người nào đó nổi lên một chút xiu phản ứng không thể cho ai biết mà thôi.

Trương Vân Nguyệt đỏ mặt nhìn Triệu Khải Hâm, nàng vốn là tựa vào trong ngực Triệu Khải Hâm, biến hóa trên người Triệu Khải Hâm dĩ nhiên là không thể gạt được nàng.

Bên trong Hoa vũ cung, Quý Phi viết chữ.

"Nương nương, Trương gia Ngũ Nha xuất cung liền sau bị gả đi ra ngoài, gả chính là một người tú tài, chỉ là trong nhà tú tài này cũng thật tốt, cha mẹ Trương gia cũng bởi vì được tiền tài, ngày trôi qua không tệ."

"A, nàng ta có mấy người huynh đệ chứ? Bọn họ đều rất tốt? Không thích những bài bạc kia a, cái gì chuyện sao?" Quý Phi để bút xuống nhàn nhạt hỏi.

"Nô tỳ biết."

"Ừ, làm thời điểm chú ý một chút không cần lưu lại dấu vết." Hàn Ngọc Cẩm thân nhiên nói, coi như người và Trương gia phải sạch quan hệ thì như thế nào? Chỉ cần người ngoài tin tưởng các người còn có quan hệ là tốt.

Đối với Trương Vân Nguyệt không muốn cùng người Trương gia liên lạc, điểm này trong cung mọi người là biết một chút, chỉ là họ cũng không có người cảm thấy có vấn đề gì, Trương gia ban đầu liên đới với Trương Vân Nguyệt không tốt, đem lấy nàng sau khi bán được vào trong cung trừ lúc mới bắt đầu tới cùng nàng muốn tiền, ngược lại sau lại nàng không có tiền cho các nàng sau họ nên cũng không tìm đến nàng.

Dù là nàng ở trong cung nhưng ngày trôi qua không dễ chịu, một ít người nhà cũng không cảm thấy đau lòng, mà đợi đến sau khi nàng thành phi tử lại nghĩ tới đem một người khác trong nhà có thể sinh đứa bé đưa đến trong cung.

Trong tâm mọi người đều là xương thịt, tâm của người nào cũng không phải là sẽ không đá thương trái tim, hơn nữa đứa bé còn nhỏ tuổi liền rời nhà rồi, người cũng không thể trông cậy vào nàng, đối với trong nhà kia có cái gì tình cảm.

Thế nhưng trong cung người biết vẫn biết, người ở ngoài cung không phải là không biết không? Họ có thể nhìn đến đúng là Trương Vân Nguyệt, vị hoàng hậu này đối với nhà mẹ là không chăm sóc, còn có người nhà hoàng hậu nương ngang ngược can rở không có năng lực.

Khi Trương Vân Nguyệt nhận được tin tức Trương gia gặp chuyện không may, đã qua một tháng.

"Làm sao sẽ ham mê đánh bạc? Hơn nữa còn bị người bắt lại? !" Trương Vân Nguyệt cau mày, nàng nhớ người Trương gia sẽ không ai đánh bạc, hơn nữa nguyên nhân cũng bởi vì trong nhà vẫn không có tiền, chưa bao giờ tiến vào những nơi đó, bây giờ mặc dù có tiền, nhưng rất dễ nhận thấy người Trương gia cũng biết nàng sẽ không thật một mực che chở, cho nên ngược lại rất là tính quái mở ra cửa tiệm làm vốn nhỏ buôn bán.

Mặc dù kiếm tiền không nhiều lắm lại đủ nuôi sống mọi người toàn gia, hơn nữa còn có thể có đồ gia truyền rồi.

"Là Nhị thiếu gia, bị người dẫn đi. Nói là Nhị thiếu gia ở trên đường gặp được người bị đánh, Nhị thiếu gia đem bị đánh người cứu trở về, kết quả người kia cũng là dân cờ bạc."

Trương Vân Nguyệt nghe đến đó sẽ hiểu, Trương gia nhất định là bị người tính kế rồi.

"Thiếu sòng bạc bao nhiêu bạc?" Trương Vân Nguyệt nhìn Lý Ma Ma, trong lòng suy nghĩ có thể làm ra này chuyện chính là người nào.

"Năm ngàn lượng."

"Nhiều như vậy? Làm sao lại như vậy? Hẳn nơi nào có tiền có thể thiếu nhiều như vậy?" Nếu như lúc mới bắt đầu Trương Vân Nguyệt còn có chút không xác định đây phải chăng bị người tính kế, như vậy hiện tại nàng đã hoàn toàn có thể xác định, chuyện lần này là có người tính toán Trương gia rồi.

Năm ngàn lượng a! Không biết người nào biết lại lịch của Trương gia lại có thể cho hắn mượn năm ngàn lượng? Trương gia bây giờ gia sản ở người xem

ra nhiều nhất sẽ không vượt qua một trăm lượng, mượn cả năm ngàn lượng, đây tuyệt đối là có mượn không có trả đấy!

"Chủ tử ngài muốn đưa tiền đi chuộc người sao?" Lý Ma Ma trong lòng cũng hiểu tất nhiên là Trương gia huynh đệ bị người tính kế rồi, nhưng coi như bị người tính kế, nếu như chính hắn có thể cầm giữ cũng không trở thành thiếu nhiều bạc như vậy!

"Không đi." Trương Vân Nguyệt lắc đầu.

"Chủ tử ngài không thể không đi a!" Lý Ma Ma không ngờ Trương Vân Nguyệt thế nhưng lại không chút nghĩ ngợi, chỉ lắc đầu không đi, vậy làm sao có thể? Người ở Trương gia như thế nào cũng là nhà mẹ hoàng hậu, hoàng hậu như vậy mặc kệ nhà mẹ chết đi, đây chính là sẽ bị người nói!

"Ma ma, ta hiểu biết rõ người muốn nói gì, nhưng người nói muốn đưa tiền đi chuộc người cũng muốn nhìn một chút ta có tiền không." Trương Vân Nguyệt bắt đầu đi nhìn Lý Ma Ma, nàng là cung nữ ra, nhà mẹ không thể để cho nàng dựa vào, cũng không có nghề nghiệp kiếm tiền, nàng đoán chừng là phi tử nghèo nhất trong cung rồi, năm ngàn lượng bạc để cho nàng đi nơi nào lấy?

Lý Ma Ma há miệng, bắt đầu dĩ phát hiện, chủ tử nhà mình đúng là rất nghèo, những thứ này mặc dù năm qua hoàng thượng có ban thưởng không ít bạc, cộng thêm chính nàng cũng không xài bạc như thế nào, cũng đúng là chứa một chút, nhưng lại cũng không có 5 ngàn lượng. Có một hai ngàn lượng cũng đã rất giỏi rồi.

"Chủ tử hiện tại phải làm sao?" Lý Ma Ma tròn tròn mắt, không có tiền làm sao có thể xử lý? Nếu để cho đối phương đem huynh trưởng đánh chết, danh tiếng hoàng hậu nương nương đã có thể bị phá hủy toàn bộ.

"Đương nhiên là làm cho người ta đi lấy sông bạc kia cứu mọi người rồi."

Trương Vân Nguyệt nói xong cũng cho Lý Ma Ma dùng danh thiếp của nàng đi tìm người thủ vệ Kính Thành đi lấy sông bạc kia cứu mọi người.

"Chủ tử, như vậy thật có hiệu quả?"

"Hữu dụng hay không, đợi đến bắt lại những người đó liền sau biết." Trương Vân Nguyệt cũng không phải là rất rõ ràng hữu dụng hay không, nàng chính là cảm thấy người nọ làm chuyện này làm rất thuận thực, phải biết người của Trương gia trước kia là sống cuộc sống bản tiện ở xã hội, phải nói bọn họ có cái gì quá dư thừa, đồng tình đó là tuyệt đối không có.

Nhưng chính là như vậy, dưới tình huống đối phương vẫn có thể đủ khiến Trương gia nhị ca cứu người rồi trở về, hơn nữa còn tin tưởng hắn như vậy, cùng hắn cùng đi đánh bạc gì, người này thủ đoạn tuyệt đối không phải là lần đầu tiên làm chuyện này.

Nếu có thể nhiều tra ra một chút chuyện liên quan, nói không chừng liền có thể này đem nhị ca cứu đi ra.

"Nương nương, người bắt lại, nhưng những người đó lại chết sống không thừa nhận đây tất cả là bọn hắn thiết kế, chỉ nói bọn họ không biết tình huống Trương gia, về phần tại sao vay tiền, nói là tâm tình tốt." Nội thị trở lại bẩm báo rất là bắt đầu dĩ, lời này nghe chính là giả, nhưng những người đàn ông tham gia quân ngũ kia lại tin!

"Đem những người bắt được này giao cho Hình bộ đi, cho người của Hình bộ đi xử lý." Trương Vân Nguyệt nhún nhún mày, nàng tự nhiên cũng biết những người đó đang nói dối, chỉ là nếu như bọn họ cắn chết nói những lời này, nàng cũng thật đúng là không có cách nào vô duyên đem người bắt lại.

Triệu Khải Hâm đi tới Phụng Minh cung.

"Chuyện Trương gia xử lý được như thế nào?"

"Hoàng thượng, ngài nói cho cùng là ai tính kế ta như vậy?" Trương Vân Nguyệt cảm thấy người của nàng tra ra những ngừng người kia, người nào có thể có chút khó khăn, nhưng Triệu Khải Hâm tra ra hẳn không có khó khăn như vậy mới đúng.

"Ta đã để cho người ta đi thăm dò, cái gì cũng không còn tra được, những người đó tay chân rất sạch sẽ." Triệu Khải Hâm cau mày, chẳng lẽ đi một hoàng hậu, trong hậu cung còn có nữ nhân thật lợi hại hay sao?

"Thôi, hoàng thượng, ngài sắp xếp giúp thiếp tra một chút, trong hậu cung có người nào đó có thể lực có thể làm ra bố trí như thế." Nếu không có cách nào bắt được chứng cứ xác thực, vậy thì không cần lo chứng cứ.

"Quý Phi cùng Hiền phi đều có cái năng lực này." Triệu Khải Hâm thậm chí ngay cả không chút suy nghĩ đã nói, hẳn cũng điều tra người trong nhà hai người này, nhưng cũng không có tra được cái gì.

Trương Vân Nguyệt nhún nhún mày ngược lại không có bao nhiêu kỳ quái, dù sao đều là nữ nhân trong hậu cung tính toán nàng, mà trước mắt mà nói hai người này, bối cảnh trong nhà đúng là mạnh nhất, không phục nàng, vị hoàng hậu này cũng là chuyện rất bình thường.

Người tiền triều đối với chuyện huynh đệ nhà Hoàng hậu nương nương đang đánh bạc thiếu năm ngàn lượng bạc đều có chỗ nghe thấy, nhưng sau lại nghe nói lão bản sông bạc đó bị người của Hình bộ bắt được, nguyên nhân là đánh bạc bịp.

"A, đem người bắt được? Chẳng lẽ nàng cho là chỉ cần đem người phụ trách sông bạc cùng người ở sông bạc bắt lại, chuyện này đã coi như xong? Nàng không khỏi cũng quá ngây thơ." Hàn Ngọc Cầm sau khi nghe tin tức phía bên ngoài truyền đến, cười lạnh một tiếng.

Mọi người không có ai đón nàng lời nói, hiện tại muốn xem đúng là tiếp theo hoàng hậu cùng hoàng thượng xử lý như thế nào.

"Nương nương, nương nương không xong!"

"Vội vàng hấp tấp thành cái thế thống gì!" Lý Ma Ma nhìn nội thị từ ngoài cửa chạy vào, điều chỉnh sắc mặt, giận dữ hỏi.

"Ma ma đừng trách hần, nhất định là xảy ra chuyện gì mới khiến trượng như vậy, đến nói một chút đã xảy ra chuyện gì?" Trương Vân Nguyệt cười hỏi.

"Nương nương, bên ngoài cung sáng sớm hôm nay đột nhiên đồn đãi một cái tin, nói là hoàng hậu nương nương ngang ngược tàn nhẫn, thiếu nợ không trả, còn nói, còn nói".

"Còn nói cái gì? Cái tên tiểu tử này ngược lại nói a!" Lý Ma Ma vừa nghe nói cũng biết chuyện muốn hư.

"Còn nói hoàng hậu nương nương không xứng làm hoàng hậu, không chỉ có không chăm sóc dân chúng, còn chuyên dùng chức quyền tùy ý lung lạc người làm ăn an phận. Có một ít thư sinh chuẩn bị tụ họp người viết vạ danh thư yêu cầu phế hậu."

Lý Ma Ma nghe xong bấm báo sau sắc mặt biến thành tái nhợt tái nhợt, thật là không có thể nghĩ đến sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nếu như chuyện này xử lý không tốt, Trương Vân Nguyệt rất có thể bị đuổi xuống vị trí hoàng hậu.

"Ma ma không cần lo lắng, chuyện ta trở thành hoàng hậu không phải những người đó mấy câu nói mà có thể thay đổi. Hơn nữa hiện tại những người này truyền những lời này đều là không có căn cứ, chỉ cần chúng ta tìm được lão bản sòng bạc kia lấy tất cả tội chứng, lời đồn đãi cũng không công tự phá rồi." Trương Vân Nguyệt ngược lại rất là trấn định, nàng cũng không cảm thấy chuyện có cái gì nghiêm trọng. Sự thật thắng hung biện.

Một sòng bạc có thể làm đến sòng bạc lớn nhất Kinh Thành, nếu nói là vẫn không có làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nàng như thế nào cũng không tin tưởng, hiện tại liền nhìn mấy quan viên Hình bộ kia có hay không có thể cạy ra miệng của bọn họ, để cho bọn họ ói ra.

Lý Ma Ma nhưng không có lạc quan như Trương Vân Nguyệt vậy, Trương Vân Nguyệt không biết thư sinh rất lợi hại, Lý Ma Ma cái này tỏ sanh thổ trường người cổ đại nhưng rất rõ ràng.

Những thư sinh này ngày thường là rảnh rỗi nhất, tư tưởng lại cấp tiến nhất, cán bút là sắc bén nhất. Rất nhiều khi một chuyện rất là đơn giản, bị đám bọn chúng cán bút trau chuốt một chút, liền thay đổi cả dáng vẻ.

Mà vốn là chuyện rất nhỏ cũng sẽ bởi vì bọn họ tham dự biến thành một chuyện quốc gia đại sự!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142

"Ma ma, những thư sinh kia có phải hay không rất rồi rãnh?" Sau khi Trương Vân Nguyệt nghe xong Lý Ma Ma sầu lo, không khỏi nghi ngờ hỏi.

Lý Ma Ma ngẩn người, điều này sao có thể đây? Những thư sinh kia mỗi ngày đều phải đọc sách đúng không?

"Cát! Bọn họ không cần nuôi gia đình phải không?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên nhớ tới một câu nói, Trăm việc không dùng được nhất là Thư sinh, thư sinh nơi này không phải là như thế chứ?

"Chuyện nuôi gia đình dĩ nhiên là phải dựa vào người trong nhà của hần nuôi, những thư sinh kia trong mỗi ngày trừ đọc sách chính là đọc sách." Lý Ma Ma cảm thấy chuyện này rất bình thường không có gì không đúng ?

"Người nói, nhiều thư sinh như vậy, có bao nhiêu người khoa khảo thi đậu? Còn có bao nhiêu người vô ích không trình độ còn sống đây?" Trương Vân Nguyệt nghĩ tới có lẽ năng nên cho những thư sinh kia tìm một chút chuyện làm, tránh cho bọn họ luôn đến tìm người ta phiền toái.

Lý Ma Ma nghi hoặc nhìn Trương Vân Nguyệt, phải nói người sống vô ích rất nhiều, thật đúng là rất nhiều, người thi đậu rất ít, thời điểm trước kia mặc dù có khoa khảo, nhưng sau khi khoa khảo xong rồi đều là bị tất cả thế gia lôi kéo trở thành môn khách, hiện tại sao hoàng thượng sẽ làm triều đình thu dùng một chút có chân tài thực học. Nhưng cũng không có thiếu không có đầy bụng lý luận nhưng không có cái thực tài gì.

"Người xem, nhiều người vô dụng như vậy, bọn họ làm sao nuôi sống bọn họ đây? Nếu không chúng ta đi tra một chút?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên cười Mề Mề nói.

Kết quả tra được rất nhanh được đặt vào trước mặt của Trương Vân Nguyệt, trước mặt của Triệu Khải Hâm cũng được đặt một phần.

Trong đó trừ một phần nhỏ là dựa vào chính mình viết thư cho người ta, làm tiền sinh, bán tranh chữ sinh sống bên ngoài, phần lớn là dựa vào người trong nhà nuôi.

Trong đó có dựa vào thê tử nuôi, có dựa vào cha mẹ già nuôi, cũng có dựa vào thân thích nuôi.

"Người xem, ta liền nói rồi, những thư sinh này quá rảnh rồi! Mỗi ngày trừ đọc sách chính là đọc sách, làm sao lại không suy nghĩ một chút thể nào nuôi sống chính bọn hần đây? Không phải đều nói nuôi sống gia đình là việc làm sao của đàn ông sao? Nhìn một chút cái này, một nhà sáu miệng ăn, đều dựa vào thê tử ở bên ngoài làm giặt hồ quần áo cho người ta để sinh sống, còn mỗi lần về nhà liền ghét bỏ vợ trong nhà không hiểu văn chương. Có bản lãnh hần cũng đi cả ngày lẫn đêm giặt hồ quần áo sau đó sẽ trở lại đọc sách? !" Trương Văn Nguyệt nhìn điều tra phía trên, những điều tra này người điều tra vô cùng cẩn thận, từ những thư sinh sử dụng cái thủ đoạn gì sinh sống đến thái độ của người hang xóm, không có gì không đủ.

Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn lên báo cáo điều tra trước mặt, hần nguyên tưởng rằng Trương Văn Nguyệt coi như điều tra cũng điều tra không ra cái gì vật hữu dụng, kết quả bây giờ mới biết, những thư sinh này thật đúng là! Khiến người khinh miệt a!

"Hoàng thượng, việc này nên xử lý như thế nào?" Vương Kỳ nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, bởi vì chút báo cáo điều tra này đều cần sửa sang lại, mà không phải là báo cáo điều tra rất quan trọng hần có thể nhìn, nội dung trước mặt hần cũng nhìn thấy, trong lòng đối với những thư sinh vô dụng này nhìn rất chướng mắt.

Triệu Khải Hâm cùng Vương Kỳ hai người đồng thời nghĩ tới chuyện trước đã xảy ra, những thư sinh này mỗi lần luôn là thích tham dự ở bên trong chính sự, bọn hần không có bao nhiêu giải thích của mình, đều là nghe người ta khích bác, đều khiến cho rất nhiều chính sách thi hành vô cùng khó khăn.

"Ta phải suy nghĩ một chút. Đi Phụng Minh cung."

"Hoàng thượng ngài tới xem? Mau nhìn xem thiếp lấy đến đồ tốt này, Trăm việc không dùng được nhất là Thư sinh quả nhiên là đúng!" Trương Văn Nguyệt cười Mễ Mễ nói.

"Trẫm nhìn rồi, như thế nào, Tiểu Nguyệt nghĩ đến biện pháp gì khiến các thư sinh này có chuyện làm chưa?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Văn Nguyệt hỏi.

"Hoàng thượng, cái phương pháp này còn cần ngài tới giúp một tay." Trương Văn Nguyệt cười ha hả nói.

Theo điều tra phía trên nàng nhìn thấy rất nhiều người vợ bị bỏ tương lai! Những người kia dùng hai tay của mình cung dưỡng trượng phu cuối cùng lại bị từ bỏ, những người vợ bị bỏ đáng thương!

"Hả?"

"Hoàng thượng, về sau người tham gia khoa khảo, phải đem tình huống gia đình mình viết rõ ràng, có thôn trưởng, nhiều nhà trong thôn người ta ký tên xác nhận, lúc sau quan huyện xác nhận không giả là có thể tham gia thi viện, lấy loại này thôi, phạm là tham gia thi cử. Là phải mang một phần tình huống gia đình mình tỏ rõ. Nếu không đừng nghĩ tham gia thi cử rồi.

Sau khi thi đậu, trong vòng mười năm không thể lấy vợ khác. Nếu có vứt bỏ người tao khang chi thê, là tước đoạt thành tích thi cử kia. Cô gái phải nhận biết, không vợ thất cùng có thể thất, cùng tên tuổi mình. Như vậy không cần lo lắng những thư sinh này làm giả rồi."

Triệu Khải Hâm nghe xong Trương Văn Nguyệt nói, là ngẩng đầu nhìn nàng: "Thế nào? Nàng rất không thích những người đọc sách kia bỏ quên tao khang chi thê?"

"Hoàng thượng, ngài xem những người này, đều là vợ con của bọn hần, nuôi sống bọn họ cùng con cái bọn họ, nhưng là, ngài xem một chút bọn họ đối đãi vợ con của các nàng đây như thế nào! Ghét bỏ, coi các nàng như tôi tớ sai bảo. A Phi! Xem thường thê tử có bản lãnh người liền tự mình nuôi sống chính mình đi! Dựa vào người khác nuôi sống không có tư cách ghét bỏ người nuôi sống bọn họ!" Trương Văn Nguyệt đối với những người đọc sách này là cực kỳ ghét bỏ .

"Nhưng coi như điều này chính lệnh ban bố xuống đi, cũng sẽ không khiến bọn họ công việc lu bù lên chứ?"

"Hoàng thượng, người xem a! Chúng ta cộng thêm một cái, nếu thê tử dùng một lượng bạc nuôi sống, thì ra là mười năm không thể vứt bỏ thê tử trên cơ sở thêm một năm, mười lượng là thêm mười năm. Hắc hắc. Dĩ nhiên đây không phải là cuối cùng ,còn nữa, thư sinh mười năm chưa đỗ phải nuôi sống mình mới trở lại khoa khảo, nếu không cự tuyệt tư cách thi cử của bọn họ. Ngài nói hình thức thế được không?"

Cái điều lệ này có hay không áp dụng nàng cũng không rõ ràng, nàng chỉ đem suy nghĩ của mình đến mà nói ra mà thôi.

"Không thể dùng điều mười năm chưa đỗ này, điều này có rất nhiều chỗ sơ hở có thể chui. Dùng sau ba mươi tuổi chưa đỗ, là phải tự mình nuôi sống mình." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói ra.

Trương Văn Nguyệt cười Mễ Mễ đáp.

"Nàng nói nếu như những thê tử này không chỉ có nuôi sống trượng phu của mình còn nuôi sống cha mẹ của trượng phu thì làm như thế nào?" Triệu Khải Hâm nhìn Trương Văn Nguyệt hỏi. Đối với thời điểm Trương Văn Nguyệt đang nói những thứ điều lệ này, trên mặt rất nghiêm túc, còn có thỉnh thoảng nở ra nụ cười xấu xa, cảm thấy rất là mới mẻ, không khỏi dung túng rồi.

"Ừm, lấy cô gái sau khi gả đến trong nhà kia, nàng kiếm được tiền làm chủ, cho nên, cô gái phải tự mình đem các loại tiền tài nhớ cho rõ ràng rồi." Trương Vân Nguyệt cười ha hả nói, đối với những phụ nữ kia ở phương diện tiền tài, trí nhớ nàng rất có lòng tin.

Rất nhiều nhà có tiền, phụ nữ không nhất định phải nhớ rõ chỗ dùng một đồng tiền, nhưng là những người kia hận không được đem một đồng tiền biến thành hai văn tiền, vậy tuyệt đối sẽ phải nhớ rõ ràng, không nên coi thường trí khôn của phụ nữ nhà nông a!

Hơn nữa cái thế giới này, vật giá là tương đối cao, những người nhà kia nghèo một năm cũng sẽ dùng tới gần ba lượng bạc, thư sinh giấy và bút mực không phải đều muốn dùng tiền sao?

Kiểm tiền cũng không phải chỉ có giặt hồ quần áo coi như là kiểm tiền, làm ruộng trồng trọt cái gì đều là kiểm tiền nha.

Vì vậy đợi đến sau khi điều chánh lệnh này cùng với chánh lệnh bổ sung ban bố, tất cả mọi người trọn tròn mắt.

Những đại tộc thế gia này ngược lại không có cảm giác gì, bọn họ đều có tài sản tổ thượng truyền xuống. Những người trong nhà dựa vào đồ cưới của thê tử sống qua ngày, thê tử quả quyết bắt đầu coi là đồ cưới, không vì cái gì khác, liền vì ở trong nhà địa vị vững chắc a!

Một lượng bạc là mười năm, chắc chắn, những thứ này trong nhà họ dùng đâu chỉ trăm lượng a! Trăm năm không thể bỏ thê a!

Những thê tử này cười thấy rằng không thấy mất, trượng phu còn lại là nhức đầu lắm.

Không thể bỏ thê bày tỏ những thê tử này làm việc đem không có kỳ gì, vì vậy có người hỏi, này thê tử phạm vào thất xuất thế nào làm?

"Trừ không thuận cha mẹ, dâm nhưng bỏ vợ bên ngoài, không phải bỏ vợ."

"Ghen tị a?"

"Người đều dựa vào thê tử người nuôi sống người còn muốn nuôi tiểu thiếp? Trừ phi đại phu tra ra thê tử không cách nào mang thai, nếu không bốn mươi không con lại vừa cưới vợ bé! Dựa vào thê tử nuôi sống mấy người đàn ông kia, có bản lĩnh chính các người nuôi sống mình và tiểu thiếp đi!"

Vì vậy, không ai dây dưa hỏi, người dựa vào thê tử nuôi sống còn muốn bỏ vợ? Bỏ vợ người dựa vào người nào nuôi à? Tiểu thiếp nuôi người sao?

Những người phụ nữ trong nhà đối với sắc lệnh này cao hứng cực kỳ, chuyên tìm những thư sinh không có tiền lại có tài hoa rồi, vì sao? Không sợ người bỏ vợ a! Dĩ nhiên đây là chuyện những nhà thương nhân kia mới làm, những đại tộc thế gia kia là không thể nào làm như thế.

Thế gia đại tộc kết thân là không thể nào tùy ý bỏ vợ, đó là chuyện đánh vào mặt người, sẽ làm hai thế gia đại tộc hoàn toàn trở mặt.

"Ta nói điều chánh lệnh này là hoàng thượng nghĩ ra được?" Làm sao nhìn không giống đây? Khắp nơi vì những nữ nhân kia suy nghĩ.

"Nghe nói là bởi vì có thư sinh muốn tìm hoàng hậu phiền phức, vì vậy hoàng hậu phải đi kém chi tiết những thư sinh kia, phát hiện những thư sinh này ngay cả mình cũng không nuôi nổi, mỗi ngày liền trộn đều những thứ kia có hay không đều được. Hoàng hậu nương nương nói một câu nói, Trăm việc không dùng được nhất là Thư sinh."

"Chủ tử ngài cái câu kia Trăm việc không dùng được nhất là Thư sinh bị truyền ra ngoài, cái này nếu khiến người đọc sách mất hứng làm thế nào?" Lý Ma Ma mồm có chút há hốc.

Trương Vân Nguyệt tùy ý quay đầu nhìn Lý Ma Ma: "Bọn họ hữu dụng sao? Bọn họ nuôi sống mình sao? Ngay cả mình cũng nuôi không sống được thì người nói có ích lợi gì?"

"Nhưng là, không đi học làm sao thống trị quốc gia?" Lý Ma Ma cảm thấy lời này không thể nói như vậy, nếu không những người đọc sách kia đều không đi học, tương lai người nào làm Tể Tướng à? Người nào làm quan à?

"Tiên Phật mịt mờ hai chưa, chỉ biết một đêm bất bình mình."

Phong oanh phiêu tận bi ca tức, bùn như khai ra phụ lòng phụ bạc tên.

Mười phần chín người có thể xem thường, Trăm việc không dùng được nhất là Thư sinh.

Mạc bởi vì thơ cuốn buồn thành sấm, xuân điêu thu trùng tự tác thanh.

[tạp cảm] Hoàng Cảnh Nhân (cò: câu này ta chẳng hiểu gì...)

Trương Vân Nguyệt đưa tờ giấy trong tay cho Lý Ma Ma: "Cái này a, ta mới phải nói toàn bộ nội dung của câu kia, chỉ là đầu rồi, ta cảm thấy được một ít người thư sinh không có gì chân tài thực học, cho nên cũng sẽ không thể nói có chí hướng khó khăn."

"Chủ tử, ngài là từ chỗ nào nghe được cái này?" Sắc mặt của Lý Ma Ma có chút khó coi.

"? Chỗ nào? Trước kia làm cung nữ thời điểm giống như nghe một ma ma nhắc tới, nàng nói là nàng trước khi vào cung ở trên đường nghe được một người thư sinh nhắc tới. Ta cảm thấy được cái này rất có ý tứ liền nhớ kỹ." Trương Vân Nguyệt tùy ý nói.

Lý Ma Ma nghe Trương Vân Nguyệt giải thích thờ phào nhẹ nhõm, vật này rõ ràng chính là một thư sinh tất bại nên buồn bực viết ra.

Nếu để người cho là hoàng hậu nương nương gặp qua thư sinh này, đến lúc đó danh tiếng của hoàng hậu nương nương là không còn rồi.

"Yên tâm yên tâm, ta từ khi vào cung bắt đầu đã gặp người đàn ông chân chính trừ hoàng thượng chính là chút thị vệ, mà mỗi lần nhìn thấy thị vệ thì các người đều ở đây." Trương Vân Nguyệt cười ha hả nói, đối với chuyện này một chút cũng không có lo lắng.

Đáng tiếc nàng không thể ở trong lòng cũng không đại biểu người khác cũng giống nàng không ngại ở trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143

Nhưng những ngày này vẫn có chút biến chuyển, dân chúng lúc này liền có những lưu truyền, nói hoàng hậu nương nương can thiệp triều chính, hơn nữa còn bỏ trí những nho sinh lung tung, xem thường người đọc sách.

Lúc nghe đến mấy lời đồn đãi này Trương Vân Nguyệt cảm thấy rất kỳ quái, "Những lời đồn đãi này sao lại truyền ra ngoài nhanh như vậy? Chẳng lẽ những người thư sinh kia có tham dự vào chuyện này?"

"Nương nương ngài cũng đã biết rõ rồi vậy sao hiện tại không nghĩ một chút biện pháp để giải quyết chuyện này? Nô tỳ thật rất muốn ngài hạ lệnh đem mấy loại người đọc sách cái gì cũng không biết đó bắt lại, dạy dỗ một trận ra trò." Lý Ma Ma rất tức tối, báo cáo điều tra về những người đọc sách kia bà cũng thấy qua, bà vốn cho là những người đọc sách kia rất thanh cao, không muốn trả thù, nhưng bây giờ thì. Bà cảm thấy mình đã hiểu được nói câu kia của hoàng hậu ‘ Trăm việc không dùng được nhất chính là Thư sinh ’ rất chính xác.

Những người đó chỉ biết một lòng đi học, còn xem thường chuyện nuôi sống vợ con cùng cha mẹ của bọn họ, thư sinh không phải chính là vô dụng nhất sao?

"Đem mấy cái ta điều tra về tình hình của mấy thư sinh kia gom lại một chút, dán ra ngoài." Trương Vân Nguyệt lạnh lùng cười, những người đó bộ tưởng nàng là đất sét muốn nắn thế nào thì nắn sao?

Về phần người lần này đã xúi giục những người đọc sách kia, tất nhiên nàng cũng sẽ không bỏ qua .

"Tra một chút xem trong cung người nào đã truyền những lời này, còn có chuyện tình lần đó lúc nói chuyện bên cạnh ta và người chỉ có người và mấy người của Tầm Nguyệt, tra một chút trong lòng mấy người các nàng trung thành với người nào hơn." Trương Vân Nguyệt lạnh lùng nói, thậm chí còn có gan lớn đến mức nói nàng ngoài trừ hoàng thượng còn tiếp xúc nam nhân khác?

"Vâng" Lý Ma Ma thấy Trương Vân Nguyệt hoàn toàn không có nghi ngờ mình, rất là vui mừng, ban đầu lúc bà nghe được lời đồn đãi đó cũng rất lo lắng, chỉ sợ Trương Vân Nguyệt hoài nghi bà, bà sẽ oan uổng chết mất.

"Tiểu Nguyệt, lời đồn đãi bên ngoài kia là chuyện gì xảy ra?" Cũng không biết Triệu Khải Hâm tiến vào lúc nào, vừa vào liền hỏi, bắt quá cách nói chuyện cũng không phải là chất vấn hay không vui, chỉ là nghi ngờ tại sao có thể có những lời đồn đãi như vậy truyền ra bên ngoài.

"Còn không phải do lần trước ta nói những lời đó sao." Trương Vân Nguyệt đem chuyện thơ ca lúc trước kia ra nói, sau đó tỏ ra rất bất đắc dĩ, mọi người đều là chúa hay mơ mộng, rất có thể đã liên tưởng quá nhiều rồi.

"Hoá ra là như vậy, Tiểu Nguyệt đã nghĩ đến sẽ giải quyết như thế nào chưa? Nếu như chưa nghĩ ra được, ta tới giúp nàng một tay." Trái ngược là Triệu Khải Hâm lại không hề có một chút nào hoài nghi, cười ha hả nói.

"Có nghĩ tới a, hoàng thượng người lưu truyền chuyện lần này cũng không phải là những thứ phụ nữ bát quái kia, hơn nữa những thư sinh này, người nói xem nếu ta đem một chút việc làm của những thư sinh kia dán ra ngoài thì như thế nào?" Trương Vân Nguyệt cười xấu xa rồi nói.

"Không được." Triệu Khải Hâm lắc đầu, cảm thấy cái phương pháp này có vấn đề.

"Thế nào?" Trương Vân Nguyệt nghi hoặc nhìn Triệu Khải Hâm, không hiểu tại sao hắn lại không đồng ý cái phương pháp này của mình, nàng cảm thấy phương pháp này dùng rất tốt mà.

Triệu Khải Hâm suy nghĩ một chút nói: "Những thư sinh kia đều rất đề ý mặt mũi, nàng nói xem nếu như nàng đem việc làm của bọn họ dán ra ngoài khiến người trong thiên hạ ai cũng đều biết bọn họ làm như vậy, vậy không phải bọn họ thật rất mất mặt sao? Dưới tình huống mất mặt như vậy bọn họ có thể làm ra một chút chuyện quá khích hay không, ta thật đúng là không thể bảo đảm."

Trương Văn Nguyệt nhân lúc Triệu Khải Hâm ngừng nói trầm mặc chốc lát, nàng biết loại khả năng mà Triệu Khải Hâm đang nói này cũng không phải là không có, mà là rất có thể, suy nghĩ một chút những tên quan sống chết đòi can gián này, không phải đều là những thư sinh cỏ hủ sao?

"Vậy hoàng thượng nói nên làm cái gì với những người kia? Nếu như ta không làm một ít chuyện, những tên thư sinh kia sẽ lại tự cho rằng là mình rất giỏi nữa." Trương Văn Nguyệt vẫn là rất không vừa mắt những tên thư sinh kia.

"Nếu như vậy thì chỉ không cần chỉ ra tên họ người nào làm cụ thể như vậy tốt hơn." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói ra, mặc dù cái phương pháp này cũng sẽ làm một vài thư sinh xấu hổ, nhưng dù sao cũng không có đề ra tên họ cụ thể, nếu như bọn họ nhảy ra nói cái gì, vậy không phải chứng tỏ người được nói ra ở đây chính là hèn sao? Đây không phải là từ và miệng mình sao?

Tin rằng những thư sinh kia sẽ không làm như vậy.

"Đề nghị của hoàng thượng rất hay." Trương Văn Nguyệt cảm thấy chuyện không điểm tên chỉ mặt này hay không thể có ý kiến gì được nữa, dù sao nếu ai là người ở bên cạnh khẳng định rất rõ ràng, đến lúc đó khẳng định dựa theo lời truyền ra người người ai cũng biết, mặc dù cũng không do quan phủ công khai dán công bố ra ngoài nhưng những thư sinh này cũng không đến nỗi muốn đi nháo chuyện này lên quan phủ.

Triệu Khải Hâm triệu mấy triều thần vào cung, đem các việc làm của mấy thư sinh chia cho những triều thần này xem qua, tất nhiên những triều thần này cũng có con cháu nhà quan mà cũng có những thư sinh nghèo đi lên.

Con cháu nhà quan sau khi xem xong từng cái một thì dùng ánh mắt giễu cợt nhìn những vị quan đi lên từ thư sinh nghèo kia, mà những vị quan này nhìn xong thì từng người từng người một mặt mày đỏ bừng, đối với chuyện như của các thư sinh này bọn họ cũng là biết được một chút, dù sao chính bọn họ cũng là từ chỗ này mà tới được đây, chỉ là tư liệu về những thư sinh này bọn họ được hoàng đế cho xem rõ ràng hơn một chút, cho thấy rằng trong nhà họ nhất định đã có một ít của cải, hơn nữa lại đối với vợ chưa cưới rất là tệ, coi như bọn họ bây giờ quyền cao chức trọng vẫn là rất tôn trọng vợ chưa cưới của mình.

Chỉ là nếu nói bọn họ không thích thể thiếp đầy đàn thì đó là chuyện không thể nào, nhưng kể từ Triệu Khải Hâm ban bố lệnh mới xong. Từng người một ngược lại cũng đã đem một ít tiểu thiếp thả đi một ít.

Mà lúc này liền đối với vợ chưa cưới tốt hơn nhiều, không vì cái gì khác mà chỉ bởi vì hoàng thượng hình như rất coi trọng chuyện những người thể tử đã đồng cam cộng khổ từ xưa với mình, bọn họ cũng không dám để ai thiếp khi dễ chánh thê trong nhà.

"Xem xong rồi? Các ngươi nói một chút cho trẫm biết hiện tại trong lòng có ý kiến gì?" Triệu Khải Hâm mang nụ cười trên mặt hỏi.

"Hoàng thượng, bọn thần hồ thẹn." Mấy vị quan từ cơ hàn này dường như có một chút xuất thần mà nghĩ tới lúc ban đầu khi đi học mà thê tử trong nhà vì để cho bọn họ đi học thành tài đã trải qua không ít cực khổ, khi đó bọn họ rất cảm động, nhưng đến khi bọn họ trở thành quan lớn thì từng người một lại cảm thấy người vợ cả này như là một loại gánh nặng, rồi đi nuôi thật nhiều ái thiếp.

Những con cháu nhà quan này ngược lại không có quá nhiều cảm thụ, dù sao bọn họ cũng chưa từng 1 lần trải qua cái loại khó khăn đó, nhưng mà đối với những quan lại suất thân cơ hàn qua sông rút cầu hành động vứt bỏ vợ chưa cưới đều cũng chung một ý kiến là nhìn rất không thuận mắt.

"Như thế các ngươi đối với việc trẫm ban bố về tào khang chi thê ra lệnh không thể vứt bỏ chánh thê còn có ý kiến sao?"

"Hoàng thượng anh minh!"

"Ừ. Các ngươi lui xuống đi."

Lại qua nửa tháng đột nhiên trong hoàng thành lại có thêm một học viện, đây là một trường nữ, bên trong có một lớp học gọi là lớp học lễ nghi cấp tốc. Do những lão ma ma đã không còn làm việc từ trong cung vào đây làm lão sư, đặc biệt dạy về các mặt lễ nghi.

Lúc mọi người nghe tới nội dung dạy của lớp học này, cũng biết lớp học này là do hoàng hậu trong cung mở ra. Chính là vì muốn những phu nhân quan viên từ phía dưới đi lên kia có thể mau sớm học được lễ nghi đối nhân xử thế, như vậy khi ra cửa giao thiệp bên ngoài không đến nỗi mất mặt.

Dĩ nhiên học viện cho nữ tử này cũng không phải chỉ có một lớp học như vậy, còn có lớp học về hình thể điệu bộ, thi từ ca phú, cưỡi ngựa bắn cung, nữ công, quần áo ăn mặc, các tiểu thư nên học cái gì đến nơi này đều có thể học được.

Không phải tiểu thư nhà thế gia, quan viên về phương diện này so với dân chúng bản cũng mạnh hơn sao? Hiện tại mở ra một học viện như thế này, vậy không phải tất cả mọi người đều có thể học sao?

Dĩ nhiên học viện này cũng không thể nào như các nhà có gia thế dạy các tiểu thư đến nỗi các lễ nghi quy củ khắc sâu đến tận xương tủy trở nên tự nhiên như vậy, chỉ có thể giúp cho người ta trên mặt ngoài giao tiếp không xảy ra sự cố gì, là được rồi.

Đối với chuyện lần này các nhà thế gia cũng không phản đối gì, nếu như học viện này lại thật sự như các nhà thế gia dạy những cô gái đó có trình độ giống như các tiểu thư nhà thế gia, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không đồng ý, dù sao nếu làm vậy, thì ưu thế của các tiểu thư nhà thế gia cũng chỉ còn lại là cái thân phận sau lưng mà thôi.

Nếu như thế thì các tiểu thư của một ít thế gia đã xuống dốc không phải là không gả được tới những người mà bọn họ hài lòng sao?

"Bây giờ còn có lời đồn đãi gì sao?" Trương Vân Nguyệt hỏi Lý Ma Ma.

"Lời đồn đãi về hoàng hậu nương nương bây giờ không có, những thư sinh kia từng người một cũng không dám nói hoàng hậu nương nương nữa rồi." Lý Ma Ma thật vui mừng, bởi vì không có đề tên họ của những người trong tài liệu được dán ra ngoài kia, cho nên tất cả mọi người không nói gì. Cũng chỉ nghe sao nói vậy.

Hơn nữa những tên thư sinh đó sau khi về nhà cũng đối với nương tử nhà mình tốt hơn một chút xíu, dĩ nhiên cũng có người không chịu, nhưng lại cũng không dám có hành động gì, dù sao hiện tại phía trên cũng không nếu ra cụ thể, chính bọn họ lại nhảy ra nói, vậy chẳng phải là đưa đầu ra cho những người đọc sách khác công kích sao.

"Vậy thì tốt." Trương Vân Nguyệt biết được bên ngoài đã không có người nào nói gì nàng nữa, thì thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện sông bạc kia như thế nào?"

"Hai người phụ trách bên sông bạc kia đã bị bắt lại, nhưng bọn họ lại vẫn một mực nói chưa từng làm những chuyện này, Hình bộ chỉ còn thiếu điều gia hình với bọn họ thôi." Lý Ma Ma cau mày, chuyện lần này xem ra người chỉ đạo của bọn chúng cũng đã bàn bạc trước với bọn chúng chuyện sau khi bị bắt.

"Không cần dụng hình với bọn chúng, tra ra người nhà của bọn chúng là những ai quan hệ như thế nào, cũng bắt luôn người nhà của bọn chúng lại." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút, lời nói khi dụng hình những người đó hoàn toàn có thể nói là bị nghiêm hình bức cung, những lời như vậy nhiều người không chừng sẽ có thời điểm đổi ý.

Lý Ma Ma theo lời Trương Vân Nguyệt phân phó cho người đi bắt người, cũng không nói người của Hình bộ dụng hình với hai người này, mà đồng thời Quý Phi cũng từ bên hình bộ mà lấy được tin tức.

"Nàng ta nói không dụng hình với hai người kia? Nàng ta muốn làm cái gì? Người nhà của hai người này khổng chế lại rồi chứ? Xác định sẽ không bị người khác bắt được"

"Quý Phi nương nương yên tâm, người nhà của hai người kia chúng ta đã đi trước một bước, không cần lo lắng bị bắt được."

"Rất tốt, người làm chuyện ta yên tâm, hiện tại chú ý đừng làm cho người của nữ nhân kia phát hiện việc làm của các người."

"Dạ, tiểu nhân nhất định sẽ cẩn thận."

"Quý Phi nương nương ngài phải về cung rồi sao?"

"Nương, ta cần phải trở về, ra ngoài thời gian cũng đã khá lâu rồi, nếu không đi đi, sẽ bị người khác hoài nghi." Hàn Ngọc Cẩm trên mặt lộ ra nụ cười, lần này xuất cung về nhà cũng là bởi vì nhận được tin tức kia từ bên hình bộ, thế nhưng nàng ta lại không ra lệnh cho người dụng hình, nàng không cần nghĩ cũng biết người kia muốn làm cái gì.

Nàng không yên lòng mới trở về một chuyến.

"Ai, đứa nhỏ này, trong cung làm việc cẩn thận một chút, hiện nay hoàng thượng rất cưng chiều người phụ nữ Trương thị đó, còn để cho nàng ta làm hoàng hậu. Nếu như người làm chuyện gì để cho người kia nắm được bằng chứng, nương lo lắng người sẽ bị người đó kiếm cớ diệt trừ."

Hàn Ngọc Cẩm trầm mặc, ở trong cung nàng vẫn không có hành động gì cả, nhưng lại cũng không phải thật sự không làm gì, chỉ là hiện tại vẫn chưa bị nắm được bắt được bằng chứng mà thôi. Có Hàn gia làm hậu thuẫn ở sau lưng của nàng, tin rằng hoàng thượng cũng sẽ không như những người trước mà đối phó đối phó nàng như vậy.

"Nương, không cần lo lắng cho con, ngài trong coi nhà cẩn thận là được rồi, không nên để cho người nhân lúc phụ thân không có ở đây mà để vật bản vào trong nhà của chúng ta."

"Thế nào? Có phải con nhận được tin tức gì hay không?" Hàn phu nhân rất lo lắng nhìn Hàn Ngọc Cẩm

Hết chương 143.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144

"Không có, chỉ là lo lắng mà thôi, sau khi Hoa gia sụp đổ thì ngôi vị Hoàng hậu của Hoa Lăng Duyệt mới bị phế, mặc dù bây giờ Hàn gia vẫn còn được hoàng thượng trọng dụng, nhưng không ai có thể biết sau Hoa gia có phải là nhà chúng ta hay không." Về mặt Hàn Ngọc Cẩm khó hiểu nói, nàng hiểu rất

rõ Triệu Khải Hâm, Triệu Khải Hâm tuyệt đối sẽ không chủ động ra tay với Hàn Gia, nhưng nếu có người muốn ra tay với Hàn ra thì lại khác.

"Con nói cái gì? Hoa gia là hoàng thượng trừ đi?" Hàn phu nhân có chút không xác định nhìn Hàn Ngọc Cầm.

"Mẹ, mẹ nghĩ cái gì vậy. Con không phải nói hoàng thượng sẽ đối phó Hàn gia chúng ta, mà là muốn phòng bị những kẻ muốn đối phó chúng ta. Hoàng thượng sẽ không ra tay đối phó công thần." Hàn Ngọc Cầm vừa nhìn nét mặt mẫu thân khẩn trương liền biết bà đang nghĩ lung tung, vội vàng giải thích.

Hàn phu nhân vừa nghe không phải là hoàng thượng muốn đối phó Hàn gia nên yên tâm, chỉ cần không phải Hoàng thượng muốn đối phó Hàn gia thì mọi việc đều tốt. Quân muốn thân chết thân không thể không chết cái đạo lý này Hàn gia khắc cốt ghi tâm.

Hàn Ngọc Cầm trở về hoàng cung, biết hậu họa đã được xử lý sạch sẽ nàng cũng an tâm.

Nhưng hiển nhiên là Hàn Ngọc Cầm an tâm quá sớm, Trương Vân Nguyệt không tìm được người nhà của hai kẻ đang chi tội thay, nhưng nàng lại tìm được hàng xóm ở gần đó. Hàng xóm đem chuyện hai nhà kia đã bị diệt khẩu nói cho bọn họ biết, thậm chí có một người còn mang ra cho bọn họ vật tùy thân của hai tử hai kẻ đó, phía trên nhuộm đầy máu tươi, khiến cho hai kẻ chịu tội thay không muốn tin cũng không được.

"Như thế nào rồi? Hai người kia nói sao?"

"Nói là người của Hàn gia bảo họ làm như vậy." Thần sắc trên mặt Lý ma ma rất là kích động, cuối cùng cũng khiến cho hai kẻ kia mở miệng, miệng hai người kia cũng thật là chặt, bất quá người của Hàn gia cũng thật tàn nhẫn, vì không muốn để cho ai bắt được người nhà của hai kẻ đó uy hiếp Hàn gia cho nên đem tất cả người hai nhà toàn bộ giết sạch, từ người già đến trẻ nhỏ không bỏ sót một người nào.

Nghe nói trong đó còn có một đứa nhỏ mới ra đời chưa đầy 2 tháng, con nít thì có thể làm được gì chứ? Không thể làm cái gì, nhưng đối phương vẫn không một chút do dự giết sạch.

Hai người kia hiển nhiên cũng không ngờ tới, bọn họ vốn dĩ chỉ là muốn kiếm chút tiền thôi, nhưng bây giờ thì sao, tiền không những không kiếm được lại còn hại chết cha mẹ già cùng hai tử.

"Nương nương, bây giờ muốn thông báo tin tức này cho Hoàng thượng biết sao?" Lý ma ma có chút không xác định hỏi, nếu như nói cho hoàng thượng chính là muốn trị Hàn gia đắc tội. Nhưng bây giờ biên ải đang cần Hàn tướng quân trấn thủ.

"Dĩ nhiên phải nói cho hoàng thượng, không cần bắt tất cả người trong Hàn gia, bất kể làm ra chuyện này là được rồi, coi như là một lời cảnh cáo." Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút nói, chuyện này nhất định phải truyền ra ngoài, chỉ cần nàng không phải đeo trên lưng tội danh thiếu nợ không trả, danh tiếng của nàng không bị ảnh hưởng là tốt rồi.

"Dạ, nô tỳ đi làm ngay."

Lý ma ma đi làm việc, Trương Vân Nguyệt ngồi lẳng lặng, mới vừa rồi nàng không chút do dự khi nói muốn bắt người, chẳng lẽ sống ở thời đại này trong một thời gian dài nàng cũng bị đồng hóa rồi sao?

"Mẫu hậu! Người ở đây nghĩ gì vậy?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm xuất hiện rất kịp thời, đang lúc Trương Vân Nguyệt chuẩn bị suy nghĩ kỹ lại, thì cậu xuất hiện.

"Bảo Bảo sao con trở lại vào lúc này?" Trương Vân Nguyệt kinh ngạc nhìn con trai mình, hiện tại hình như chưa đến giờ tan học a! Tại sao lại quay về lúc này?!

"Mẫu hậu! Hiện tại đã mười một giờ rồi rồi nha!" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên sâm chu mỏ, mẫu thân đều không nhớ hán! Nếu không làm sao có thể nói với hán là chưa đến giờ?

Trương Vân Nguyệt quay đầu nhìn đồng hồ trên mặt đất, quả nhiên phía trên kim chỉ giờ đã chỉ hướng mười một giờ rồi.

"Mẫu hậu sai rồi, không chú ý tới thời gian, Bảo Bảo không tức giận nha, đợi lát nữa mẫu thân đi làm pizza cho con a."

"Được rồi mẫu thân, người nhanh lên một chút nha." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cười cười nhìn mẫu thân, pizza gì gì đó thì tùy ý đi!

Trương Vân Nguyệt xoay người đi đến nhà bếp làm đồ ăn, mà tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm của chúng ta bắt trước mẫu thân ngồi chơi với Tiểu An.

"Phốc." Người bạn nhỏ Tiểu An đang ôm bắp chân cậu không ngừng thổi bong bóng, thấy ca ca đến, còn quay đầu hướng về phía ca ca thổi bong bóng một cái, sau đó ngây ngô cười.

"Tiểu An, hôm nay ăn cái gì rồi? Vui vậy sao?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm không quan tâm Tiểu An có nghe hiểu những gì cậu nói hay không, chẳng qua là nghiêm túc ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm với bé.

"Nhị hoàng tử điện hạ, Tam hoàng tử bây giờ còn nhỏ, chỉ có thể ăn sữa mẹ mà thôi." Ma ma thấp giọng nói bên tai tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm, dù sao đều đặn mỗi ngày tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm sẽ hỏi một câu như vậy, mà ma ma cũng nhất định phải trả lời hán một câu như vậy, nếu không tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm sẽ quay đầu nhìn bà chăm chăm.

Vì vậy ma ma vốn muốn lười biếng không trả lời nhưng bây giờ mỗi ngày đều phải nói một câu như vậy, không thể không nghiêm túc trả lời một lần.

"Ừ, ma ma nhớ phải chăm sóc cho Tiểu An thật tốt, nếu không bọn Hoàng tử sẽ đánh ngươi." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nghiêm túc dặn dò ma ma một lần.

Ma ma ngoan ngoãn trả lời, bà cũng không hoài nghi lời nói của Nhị hoàng tử, chỉ cần Nhị hoàng tử nói ra khỏi miệng, Hoàng hậu cùng Hoàng thượng cũng sẽ không cự tuyệt về điểm này các bà cũng đã lĩnh giáo qua .

"Bảo Bảo mau qua đây xem phụ hoàng mang tới cho con cái gì." Triệu Khải Hâm thanh âm trung khí mùi phần truyền vào trong phòng, thân mình người bạn nhỏ Triệu Thiên An vốn đang chơi rất vui vẻ bắt đầu di chuyển, di chuyển về phía cửa phòng.

"Tam hoàng tử muốn gặp hoàng thượng , nô tỳ ôm người qua đó." Ma ma vừa nói vừa ôm lấy Tiểu An, Bảo Bảo đi phía sau cùng nhau đi tới Chánh điện.

"Bái kiến phụ hoàng." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm biết trước mặt người ngoài phải hành lễ thật không tệ.

"Tốt tốt tốt, mau tới đây, xem vật này một chút xem có thích không?" Triệu Khải Hâm cười ha ha nói, đứa con thứ hai này của hắn rất ngoan rất thông minh, có một nhi tử thông minh như vậy hắn dường như thấy được cuộc sống tương lai sẽ vô cùng nhẹ nhõm, Triệu Khải Hâm hiện tại mới ba mươi tuổi, cũng đã nghĩ tới chuyện đợi đến khi nhi tử có thể độc lập xử lý triều chánh hắn liền truyền ngôi cho con trai, còn hắn sẽ mang theo hoàng hậu đi du lịch.

Dĩ nhiên ý nghĩ như vậy Triệu Khải Hâm sẽ không nói cho bất luận kẻ nào biết, nhưng hiện tại hắn đối với nhi tử rất tốt, vì tương lai khi hắn truyền ngôi nhi tử của hắn sẽ cam tâm tình nguyện để cho người phụ hoàng này đi du lịch.

Nếu để người khác biết được suy nghĩ bây giờ của Triệu Khải Hâm không biết họ sẽ có cảm giác gì.

"Phụ hoàng đây là cái gì?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm kinh ngạc nhìn đồ vật trước mặt, đây là cái gì nhỉ?

"Đây là súng lục." Triệu Khải Hâm cười ha ha nói, đồng thời trong lòng của hắn cũng có chút sầu lo, súng lục này là bên kia hải ngoại sản xuất ra, cái này so với đao kiếm của Cảnh Hi vương triều lại càng thêm sắc bén, uy lực càng thêm cực lớn.

Nhưng bây giờ người của Cảnh Hi vương triều vẫn chưa biết được phương pháp chế tạo súng lục, điều này thật khiến hắn lo lắng

Thuyền bè của hải ngoại vô cùng tiên tiến, có thể chở rất nhiều người, hắn rất lo lắng có một ngày những quốc gia ở hải ngoại đến xâm lược Cảnh Hi vương triều. Nếu như trong tay bọn họ mỗi người cầm một khẩu súng lục, lúc đó Cảnh Hi vương triều rất khó có thể chống cự được.

Mặc dù người dân của Cảnh Hi vương triều hầu hết đều biết võ công, hơn nữa còn có ám khí, nhưng để đấu với một tay súng thì dù có là cao thủ được huấn luyện và mang theo ám khí xem ra cũng rất khó khăn!

Để sử dụng ám khí chính xác từ cự ly đến lực độ ngoài huấn luyện ra còn cần phải có thiên phú, để dùng được súng lục yêu cầu cũng thấp hơn một chút, hơn nữa cự ly bắn của súng lục cao hơn ám khí rất nhiều.

"Súng lục? Dùng để làm gì ạ?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nghi hoặc nhìn phụ hoàng mình, không biết thứ kì quái này để làm cái gì.

"Dùng để giết người." Triệu Khải Hâm vừa nói vừa nhìn nhi tử, muốn nhìn phản ứng của nhi tử một chút.

"Có thể dùng để bảo vệ mẫu hậu sao?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm vừa nghe có thể dùng để giết người, liền trực tiếp hỏi, suy nghĩ trong đầu cậu bây giờ chính là chuyện thích khách lần trước, nếu như lúc đó hắn có súng lục này thì chẳng phải sẽ bảo vệ được mẫu thân rồi sao?

"Dĩ nhiên có thể."

Triệu Khải Hâm rất mừng vì nhi tử không sợ vật này, không biết nhi tử sẽ dùng vật này như thế nào.

"Phụ hoàng, súng lục này người tặng cho con nha, phụ hoàng mau dạy cho nhi thần các sử dụng đi." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất cao hứng, rất kích động.

"Được." Triệu Khải Hâm cười ha ha vừa nói xong liền muốn đưa nhi tử đến võ trường.

"Bụng không đói sao? Lúc này còn muốn đi chơi." Trương Vân Nguyệt đi vào thấy hai cha con chuẩn bị ra khỏi cửa, trách cứ một câu.

"Đúng rồi, ăn cơm xong rồi chúng ta đi." Triệu Khải Hâm cười ha ha nói.

"Súng lục?" thời điểm Trương Vân Nguyệt thấy súng lục đặt trên bàn thì vô cùng kinh ngạc, nàng cho rằng Cảnh Hi vương triều là một nơi không hề có thật , nên nàng cũng không chú ý đến thể giới của người phương Tây, bây giờ nhìn khẩu súng đang cầm trên tay, nàng vô cùng kinh hãi.

Trương Vân Nguyệt còn tưởng ở hiện đại mới có súng, nhưng sau đó nàng nghĩ lại hình như trên mấy bộ phim truyền hình thì thời Thanh quốc súng lục đã xuất hiện rồi, vì vậy được rồi, súng lục xuất hiện, cuộc cách mạng công nghiệp chắc không còn xa nữa?

"Tiểu Nguyệt nàng biết vật này?" Triệu Khải Hâm ngược lại rất giật mình, từ nhỏ Trương Vân Nguyệt đã lớn lên ở trong Hoàng cung , nàng làm sao lại biết vật này?

"Hoàng thượng, thiếp đã từng xem qua sách trong Tàng Thư Các, quốc gia chúng ta đã từng xuất hiện súng etpigôn, còn ghi lại một số thứ khác nữa ở các quốc gia khác. Thần thiếp cứ tưởng đều là giả, không ngờ lại có thật." Trương Vân Nguyệt cười khan một tiếng, hoàng thượng thật là...sao lại gọi nàng như vậy vào lúc này?

May mà nàng sớm biết súng lục là từ súng etpigôn nên mới có thể che giấu được, bất quá hình như ở đất nước này cũng từng xuất hiện súng etpigôn, nhưng hình như là không có mấy người dùng loại súng này, ở quốc gia này mọi người tôn thờ nhiều nhất chính là tự thân cường đại.

"Súng etpigôn a." Triệu Khải Hâm nhíu mày một cái, súng etpigôn hắn đã từng nghe nói qua, nhưng không ngờ súng lục lại được cải biến từ súng etpigôn.

"Hoàng thượng, vật này người lấy từ chỗ nào vậy?" Về mặt Trương Vân Nguyệt tò mò nhìn Triệu Khải Hâm."Hải ngoại."

"Người hải ngoại lợi hại như vậy sao? Hoàng thượng, thiếp nhớ không lầm thì Cảnh Hi vương triều hình như cũng có hỏa lực mà phải không?" Trương Vân Nguyệt nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, điều này là nàng đọc được trên sách của nhi tử, đây chính là vũ khí mà Cảnh Hi vương triều đặc ý nhất, bất quá chế luyện rất khó khăn, tổng thể rất công kênh, loại này chỉ có thể dùng để thủ thành.

"Quả thực có thứ như vậy, thế nào? Nàng muốn đi xem một chút sao?" Triệu Khải Hâm cười hỏi, đối với chuyện Trương Vân Nguyệt tại sao biết những thứ đó hắn cũng không truy cứu nữa, chỉ cần trong lòng Trương Vân Nguyệt có hắn là tốt rồi, những thứ khác cần gì truy nguyên?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Súng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145

"Ừ, ừ!" Trương Vân Nguyệt gật đầu, sợ lừa a, so với Hồng Y đại pháo của Minh triều thì sức công phá có lợi hại hơn không nhỉ? Trương Vân Nguyệt thật lòng rất tò mò.

Sau khi ăn xong Triệu Khải Hâm mang theo Trương Vân Nguyệt cùng hai đứa con của hắn đến Huyền Uy môn nơi đặt đại pháo, Huyền Uy môn là cánh cửa tiến vào Hoàng cung duy nhất của đại bộ phận quân đội, đại pháo này từ thời tiền triều đã có, chỉ tiếc Hoàng đế tiền triều không được lòng dân.

Cho nên đại pháo này cũng không mang đến lợi ích gì.

"Hoàng thượng, vật này khi bắn cự ly có xa lắm không?" Trương Vân Nguyệt nhìn cục sắt bên kia, thật to a, nhớ lại kiếp trước hình như nàng cũng không có đi du lịch, mặc dù biết Minh triều có thứ gọi là Hồng Y đại pháo, nhưng đáng tiếc nàng chưa được tận mắt trông thấy.

Nàng cũng đã từng nhìn qua thứ này trên mấy bộ phim truyền hình, chẳng qua là đại pháo trước mắt này, tựa hồ càng thêm công kênh, đúng là chỉ có thể dùng để thủ thành.

"Ừm, xa nhất có thể đến ngoài thành." Triệu Khải Hâm đối với cái cự li bắn như thế này rất hài lòng, nếu có thể tới mấy chỗ cạnh Huyền Vũ môn, đây cũng không phải là rất yếu, Hoàng Thành là ở bên trong thành, nếu như chỉ có thể công kích ở bên trong thành, thì chẳng phải là chờ quân địch tiến tới gần Hoàng thành rồi mới có thể dùng sao? Điều này sao có thể?

"Ừ." Khoảng cách coi như xa, bất quá.

"Hoàng thượng, người nghĩ xem nếu như người hải ngoại đóng giả thành nhà thuyền, quân đội từ trên thuyền đánh chúng ta, người nói, quân đội có biện pháp ngăn cản sao?" Trương Vân Nguyệt đột nhiên muốn hỏi.

"Tiểu Nguyệt tại sao nàng lại nghĩ tới chuyện này?" Triệu Khải Hâm cau mày nhìn Trương Vân Nguyệt, chẳng lẽ nàng biết chuyện gì sao?

"Hoàng thượng người xem những thứ này rất nặng, ở trên đất bằng chỉ có thể dùng để thủ thành, nhưng ở trên đường thủy thì khác, chỉ cần đem những thứ này chuyển lên trên thuyền cô định lại, chẳng phải thuyền đi tới đâu thứ này cũng đi theo tới đó sao? Hơn nữa vật này rất nặng, thuyền lớn khá sâu trong nước, chỉ cần thân thuyền đủ bền chắc, một vài sóng gió nhỏ chẳng hề không qua nổi sao?" Trương Vân Nguyệt không hiểu về mấy thứ này lắm, nhưng vẫn làm như mình hiểu mà giảng đạo.

Triệu Khải Hâm cau mày suy nghĩ, hắn biết Trương Vân Nguyệt nói không sai, nếu như đem đại pháo này đặt ở trên thuyền, thì sẽ linh hoạt hơn ở trên mặt đất rất nhiều.

"Tiểu Nguyệt đã từng nhìn thấy rồi sao?" Triệu Khải Hâm vốn không chuẩn bị truy nguyên, nhưng là chuyện này lộ ra cổ quái, mặc dù hắn biết Trương Vân Nguyệt sẽ không hại hắn, nhưng có một số việc nếu như không nói rõ ràng, trong lòng hắn sẽ rất khó chịu.

"Hoàng thượng, thiếp biết thế nào người cũng sẽ hỏi. Cho người xem, trước kia khẳng định người không nhìn thấy những thứ này." Trương Văn Nguyệt đem một quyển sách thả vào trong tay Triệu Khải Hâm, quyển sách này nàng cũng tìm thật lâu mới tìm được, mặc dù không có những thứ giống súng lục, nhưng cấu tạo thuyền bè lại có, trong đó có một trang mơ hồ ghi lại thuyền bè có thể phóng đại pháo.

Triệu Khải Hâm cầm lấy sách trong tay Trương Văn Nguyệt, phát hiện sách này là từ hải ngoại tới, từng chữ từng chữ được phiên dịch có thể hiểu được, nhưng mà không chi tiết, thuyền bè, lửa đạn viết trong đó chỉ là mấy từ rời rạc không rõ ràng.

"Sách này nàng lấy từ đâu?"

"Bảo Bảo lấy từ chỗ Lão sư về." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nhìn thấy mẹ lấy ra cuốn sách mà trước đây cậu tìm được, nghi ngờ nói.

"Ta biết, Tiểu Nguyệt chẳng qua là lo lắng những quốc gia Tây phương đó sẽ dùng mấy thứ này để đối phó chúng ta đúng không?" Triệu Khải Hâm xem nội dung trong sách, phát hiện quyển sách viết rất nhiều thứ kì quái, hẳn xem không hiểu.

"Hoàng thượng, thần thiếp vốn không nghĩ tới cái này, lúc đọc quyển sách này chỉ cảm thấy nó khá thú vị. Nhưng hôm nay người lại cầm súng lục tới, thần thiếp nghĩ đến trước kia đã từng nghe qua chuyện về đại pháo, lúc trước bởi vì chưa xem qua đại pháo này nên không hiểu trên sách họ viết cái gì. Chỉ cảm thấy hai thứ này hình như có chút liên quan. Nên mới mang theo cuốn sách này, chủ yếu là muốn so sánh một chút, lại không nghĩ rằng trong sách này viết chính là thật." Trương Văn Nguyệt đã sớm nghĩ tới.

Ban đầu khi nàng tìm quyển sách này đúng là bởi vì nó khá thú vị, còn những bộ sách văn ngôn, nhìn thấy thật sự khiến nàng rất đau đầu. Nên mỗi ngày nàng trừ chế thuốc vẫn cứ là chế thuốc, hơn nữa lúc đó nàng chưa trở thành Hoàng hậu, mỗi ngày rảnh rỗi không có chuyện gì làm, vì vậy tìm nhĩ tử để nhĩ tử đi tìm sách cho nàng, không ngờ được những quyển sách này lại hữu dụng như vậy.

"Sách này cho ta." Triệu Khải Hâm nói xong thu sách vào trong tay, một mình đứng dậy bỏ đi.

"Ô! Hoàng thượng! Sau này ta xem cái gì? ! Người sao có thể mang sách nhĩ tử hiểu kính cho ta mang đi!" Trương Văn Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm muốn lấy sách của nàng, nàng rất buồn bực nha!

Nội dung bên trong cuốn sách được viết bằng Tiếng Anh, cũng may khi nàng tốt nghiệp đại học Tiếng Anh cũng qua cấp sáu, nhưng loại Tiếng Anh này có chút cổ cổ, nàng xem cũng không hiểu nhiều lắm, nhưng so với mấy cuốn sách văn cổ một chữ nàng cũng không hiểu thì Tiếng Anh tốt hơn nhiều. . . .

"Ha ha, đợi lát nữa ta cho người đem một cuốn sách thú vị đến cho nàng." Triệu Khải Hâm cảm thấy bộ dạng gờm gờm tay của Trương Văn Nguyệt rất thú vị, dạo gần đây nghe thủ hạ tuyên đến tin tức Trương Văn Nguyệt làm Hoàng hậu càng ngày càng tốt, hẳn còn lo lắng nàng về sau không còn là nàng.

"Không được! Muốn ba bản!"

"Một quyển." Nàng hậm tưng hậm.

"Ba bản! Ba bản! Nếu không đem bản kia trả lại cho ta." (Đoạn này mình thấy chị Nguyệt có vẻ hơi bá đạo nên mình để chị xưng ta :3)

"Một quyển là một quyển nếu không thì một quyển cũng không có!"

"Người xấu, ta không muốn sách của người! Ta muốn đi tìm nhĩ tử! Con ta tốt nhất! Đều không cò kè mặc cả với ta!" Trương Văn Nguyệt hất đầu xoay người đi tìm nhĩ tử.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm che mặt, cha mẹ của cậu thật ngây thơ nha!

Bất quá đối với một đứa bé hiểu thuận mà nói, mẫu thân yêu cầu bình thường hẳn đều đồng ý, nhưng Phụ hoàng đang nhìn chăm chăm cậu, cậu thấy cậu làm một nhĩ tử nghe lời phụ hoàng thì tốt hơn.

"Mẫu thân phụ hoàng không để cho con đi tìm sách cho người nha." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm cảm thấy, coi như hẳn phải làm một nhĩ tử nghe lời, cũng phải cho mẫu thân biết phụ thân có bao nhiêu đáng ghét! Bản thân không cho cũng không để cho hẳn làm một nhĩ tử hiểu thuận.

Trương Văn Nguyệt nghe thấy lời của nhĩ tử nhanh chóng quay đầu nhìn, quả nhiên thấy ánh mắt của Triệu Khải Hâm chưa thu hồi kịp về uy hiếp.

"Hoàng thượng! Năm quyển sách, nếu như không có thì người liền ngủ ở cung Thái Cực đi! Hừ!" Trương Văn Nguyệt nói xong ôm nhĩ tử bỏ đi.

Triệu Khải Hâm nhìn lão bà cùng nhĩ tử của mình, ngậm ngùi cả người.

Vương Kỳ: ho khan một cái.

Bọn thị vệ: Chúng tôi không nhìn thấy gì!

Một tướng lĩnh: hoàng thượng cùng hoàng hậu tình cảm thật tốt a! Nhị hoàng tử thật đáng yêu a!

"Hôm nay các ngươi không nhìn thấy gì, nếu để cho trẫm nghe được bất kỳ lời đồn đãi nào. Hừ Hừ!" Triệu Khải Hâm sau khi uy hiếp xong thủ hạ nhanh chóng đuổi theo lão bà.

Một tướng lĩnh & bọn thị vệ: chúng ta đều mù hết cả ~ cái gì cũng không thấy ~

"Vương Kỳ, đi chuẩn bị năm bản Du Ký." Thù vị sao, Du Ký đảm bảo rất thú vị!

Triệu Khải Hâm chờ Vương Kỳ chuẩn bị xong năm bản Du Ký, bình tĩnh đi về phía Phượng Minh cung.

"Hoàng thượng." Hàn Ngọc Cẩm rất không được hoan nghênh, đứng trước mặt Triệu Khải Hâm ngăn cản đường đi của hắn.

"Chuyện gì." Triệu Khải Hâm không kiên nhẫn nhìn Hàn Ngọc Cẩm đang đứng trước mặt mình, hắn còn muốn đi thân thiết với lão bà của hắn.

"Hoàng thượng, thiếp thân muốn hỏi hoàng thượng một câu, hôm nay triều đình có còn là do Hoàng thượng định đoạt hay không? Vì sao Hoàng hậu nương nương nói gì hoàng thượng liền nghe cái đấy?" Hàn Ngọc Cẩm ngẩng đầu nhìn Triệu Khải Hâm, gương mặt bi thương.

Sắc mặt Triệu Khải Hâm trong nháy mắt đông lạnh.

Vương Kỳ đi theo sau lưng Triệu Khải Hâm nghe thấy lời nói của Ngọc Quý phi, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đang đổ ra, trong lòng cảm thấy Ngọc Quý phi hiện tại không biết bản thân đang nói cái gì a! Cho nên mới nói ra những lời này, Hoàng hậu nương nương cũng không có tham dự đến triều chánh.

Mặc dù nguyên do là vì Hoàng hậu nương nương nên Hoàng Thượng mới ban xuống một cái chánh lệnh do Hoàng hậu nương nương nghĩ ra, nhưng có thể khẳng định, là do mấy kẻ thù sinh kia tự ý viết lách lung tung, Trong lòng Hoàng thượng cũng vô cùng mất hứng nên mới đồng ý bói những gì được ghi trong chánh lệnh.

Huống chi cái chánh lệnh kia cũng không làm thay đổi thể cục trên triều đình, sau đó Hoàng hậu nương nương cũng không xem vào thêm bất cứ chuyện gì cả. Ngọc Quý phi nói như vậy là nói quá sự thật.

"Người đâu, đầu óc Ngọc Quý phi có chút hồ đồ, các ngươi mang nàng trở về, bảo thái y chữa trị cho nàng thật tốt." Triệu Khải Hâm lãnh đạm nói.

Hàn Ngọc Cẩm không nghĩ tới trước mặt nhiều người như vậy mà Triệu Khải Hâm lại nói đầu óc của nàng có vấn đề!

"Hoàng thượng! Ngài biết đầu óc thần thiếp không có vấn đề mà! Hôm nay Hàn gia ở biên ải vì thần thiếp mà chống địch cho Cảnh Hi vương triều, ngài tại sao có thể nói đầu óc nữ nhi Hàn Gia thiếp đây có vấn đề? !" Hàn Ngọc Cẩm ngẩng đầu nhìn Triệu Khải Hâm, trong giọng nói tựa hồ mang theo nhàn nhạt uy hiếp.

"Các ngươi không nghe thấy trẫm nói gì hay sao?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nói, trong mắt lóe lên một đạo sát cơ, xem ra tư tưởng Hàn gia thật lớn, lại dám uy hiếp vị Hoàng đế như hắn!

Trong đầu Hàn Ngọc Cẩm đột nhiên bùng tỉnh, nàng phát hiện ánh mắt Triệu Khải Hâm nhìn nàng có chút thay đổi, lúc này mới đột nhiên phản ứng kịp nàng mới vừa nói cái gì, nàng bởi vì hôm nay Hàn gia ở ngoài biên ải kháng địch mà uy hiếp Hoàng thượng! Trời a! Đầu nàng bị cửa kẹp rồi hay sao!

"Hoàng thượng! Hoàng thượng! Mới vừa rồi là đầu óc thần thiếp hồ đồ, hoàng thượng, thần thiếp không có ý tứ gì khác, hoàng thượng! Những lời nói vừa rồi là lời của một mình thần thiếp, không có một chút quan hệ nào với Hàn gia cả! Hoàng thượng! Phụ thân và huynh trưởng thần thiếp có tội xanh chứng giám tuyệt đối trung thành với Hoàng thượng, xin hoàng thượng tha thứ lời nói bậy của thần thiếp." Hàn Ngọc Cẩm thật sợ, nếu để cho Hoàng thượng cảm thấy hàn gia có những ý nghĩ không hợp với khuôn phép, hàn Ngọc Cẩm nàng không phải đã trở thành tội đồ của Hàn gia rồi sao!

Hàn gia chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy a!

Triệu Khải Hâm không có nói gì, xoay người rồi đi.

Về phần Hàn gia rốt cuộc có loại ý tưởng này hay không, hắn điều tra mới biết, về phần lời nói vừa nãy của Hàn Ngọc Cẩm.

"Đi điều tra một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì." Triệu Khải Hâm cau mày, ám vệ phản ứng là không phải là quá chậm rồi chứ?

"Hoàng thượng."

"Lục Ca? Chuyện gì?"

"Hoàng thượng, Quý phi trúng cổ độc. Giống với loại cổ độc mà ba cung nữ trong cung của Hoàng hậu nương nương trúng phải."

"Nàng ta trúng cổ độc?" Triệu Khải Hâm cau mày, trong cung còn có ai trong tay nắm giữ mấy loại cổ độc này?

"Có biết tưng từ lúc nào không?" Triệu Khải Hâm cau mày hỏi.

"Thần phỏng đoán là sau khi ba cung nữ kia bị bắt, về phần ai hạ, thần còn chưa tra ra."

"Cổ độc này là do Lục Yêu luyện ra sao?"

"Vâng" Lục Ca đối đối với chuyện giết chết Lục Yêu, lần đầu tiên cảm thấy đây là chuyện đúng, hẳn không ngờ rằng Lục Yêu lợi dụng chức vụ đi làm mấy chuyện gây hại cho hậu cung!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146

"Người có thể không chế?"

"Có thể." Lục ca có chút kinh nghi ngừng đầu nhìn Triệu Khải Hâm một cái.

"Đầu tháng sau là sinh nhật của Thái hậu, từ năm trước bắt đầu Thái hậu cũng chưa có ở trong cung rồi, lần này xem như trở lại, muốn làm lớn." Triệu Khải Hâm nói qua quay đầu liếc mắt nhìn Vương Kỳ.

"Vương Kỳ, trầm nhớ Quý Phi cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông đúng không?"

"Vâng"

"Vây, ngày đó sẽ để cho Quý Phi biểu diễn một tiết mục cho trẫm cùng Thái hậu xem đi."

"Lục ca, người phải nắm toàn bộ trong tay thật tốt, trẫm không muốn xảy ra ngoài ý muốn, biết không?" Triệu Khải Hâm nhìn Lục ca nói.

"Dạ, thần nhất định không chế tốt ngày thọ yến đó." Lục ca cúi đầu hành lễ, hẳn hiện tại đã biết rõ Triệu Khải Hâm đây là muốn này Hàn Ngọc Cẩm khai đao, nhưng mà điều này cũng là chuyện không có biện pháp, Hàn Ngọc Cẩm hôm nay trúng cổ độc, cổ độc hiện tại cũng không có biện pháp giải, duy nhất có thể làm chính là giết cái người trúng độc.

Nhưng nếu như cái danh mục cũng không có nói giết Hàn Ngọc Cẩm, không nói người Hàn gia có phản ứng, cũng nói những gia tộc khác trên triều đình phản ứng, tuyệt đối cũng sẽ không bình tĩnh.

Một khi đã như vậy, còn không bằng đem sự tình làm âm ỉ lên, đến tai Hàn gia cùng những người của gia tộc khác cũng không có cách nào đồng ý buông tha sự nổi nộ của nàng ta.

"Hoàng thượng, thế nào mới đến? Sách của ta đâu?" Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm đi vào, bỗng chốc nhảy lên, mong đợi nhìn Triệu Khải Hâm. Nếu như không phải là vì bên này lắm người nhiều lời nói, Trương Vân Nguyệt liền treo đến trên người Triệu Khải Hâm, nhưng mà bây giờ cũng không xê xích gì nhiều, cả người cũng dính vào trên người của Triệu Khải Hâm rồi.

"." Triệu Khải Hâm lặng yên, chẳng lẽ hẳn còn không có lực hút bằng sách sao? Thời điểm trước kia coi như hẳn tới cũng không thấy năng nhiệt tình như vậy, cũng bởi vì mình bây giờ mang theo sách, cho nên nhiệt tình với mình sao!

Nghĩ đến những thứ này Triệu Khải Hâm sắc mặt liền khó nhìn lên, trong lòng suy nghĩ sách cái gì,

"Vương Kỳ, sách đâu."

"Hoàng thượng ở chỗ này đây." Vương Kỳ nhỏ giọng đáp, nghĩ tới hoàng hậu nương nương a, ngài cũng đừng nghĩ đến sách, ngài mau nhìn xem hoàng thượng đi, hơi thở quanh thân hoàng thượng đã đủ lạnh rồi, ngài tiếp tục như vậy nữa, hoàng thượng lại càng lạnh hơn.

Vương Kỳ mới trả lời xong, Trương Vân Nguyệt liền buông tha cho Triệu Khải Hâm, hướng Vương Kỳ nhìn, kết quả chính là khí lạnh trên người Triệu Khải Hâm đột nhiên mở rộng ra.

Lại nói Triệu Khải Hâm mặc dù là hoàng thượng, nhưng là Hoàng thượng 'ôn hòa', hẳn chưa bao giờ tùy ý phóng lãnh khí, cho dù có chuyện trên triều đình gặp phải chuyện không tốt, hẳn cũng rất bình tĩnh xử lý, loại thuần túy phóng lãnh khí hẳn là thật lòng chưa làm qua.

Nhưng vì hiện tại Trương Vân Nguyệt không nhìn hành vi của hẳn, hẳn làm, hơn nữa bộ dáng làm còn rất là thuần thực, khiến Vương Kỳ ở một bên hầu hạ mồ hôi lạnh liền quay tròn rơi xuống, nếu như nói mặt đất có cái khe, Vương Kỳ tuyệt đối sẽ không nói hai lời mà chui vào.

Người này chưa từng có phóng ra lãnh khí, đột nhiên cứ như vậy, nhưng cũng đủ dọa người.

Mà nữ chủ trẻ của cung ta rốt cuộc ở thời điểm tất cả một cung điện cung nữ cũng đổ mồ hôi lạnh, cũng phản ứng kịp, không khí bên trong đại điện này có chút quái dị. (phản ứng này còn là rất chậm lụt mà nói)

"Hoàng thượng ngài thế nào đứng đây? Nhanh ngồi a! Thiếp mới vừa làm chút đồ ăn, ma ma nhanh lên một chút bụng lên." Trương Vân Nguyệt trực tiếp đặt sách đến một bên, lôi kéo tay Triệu Khải Hâm ngồi vào chỗ ngồi.

Mà tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm bị bỏ qua cực kỳ triệt để rốt cuộc rốt cũng được cha mẹ của hắn nhìn thấy.

"Bảo bảo, làm sao con ở trong này?" Trương Vân Nguyệt thấy đứa con nhà mình ngồi ở trên ghế có chút sững sờ hỏi một câu.

"." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm, ta rốt cuộc là cỡ nào không có cảm giác tồn tại mới có thể khiến mẫu thân không nhìn ta như vậy? Rõ ràng, ta vẫn luôn ở đây mà!

"A ha ha, bảo bảo đói bụng rồi a, mẫu thân cho người ta đem đồ ăn lên rồi." Trương Vân Nguyệt lúng túng cười cười, nàng hiển nhiên cũng nhớ tới nhi tử cùng mình sau khi trở lại vẫn ở chỗ này cũng chưa có rời đi rồi, hiện tại nàng đột nhiên hỏi một câu kia, không biết nhi tử có thể đau long hay không.

"Đói bụng." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm quyết định quên đi vấn đề mới vừa rồi mẫu thân mình nói.

Mẫu thân mình thế nào càng ngày càng mơ hồ? Thật sự là kỳ quái à? Thời điểm trước kia không có như vậy a.

"Mẫu thân thay đổi càng ngày càng dần." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm rất nghiêm túc nhìn mẫu thân mình, nói ra cảm thụ của mình.

Khóe miệng Trương Vân Nguyệt co quắp, chỉ là nàng cũng cảm thấy kỳ quái a, làm sao lại mơ hồ đây?

"Tìm thái y tới xem một chút." Triệu Khải Hâm nhú nhú mày nói.

"Ừ, chờ sau khi ăn xong tìm." Trương Vân Nguyệt cười Mẽ Mẽ nói, ngược lại không có cảm giác thân thể mình có vấn đề gì.

Trên mặt Trương Vân Nguyệt mang theo nụ cười nhân nhật, nhìn hai cha con Triệu Khải Hâm cùng Triệu Thiên Sâm thật nể tình ăn xong thức ăn mình làm, trong lòng càng thêm vui mừng.

"Mẫu thân làm sao người không ăn?" Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm ăn hai miếng thức ăn sau hiện mẫu thân mình chỉ nghiêm cẩn nhìn cười cũng không có ý tứ ăn cơm, nghi ngờ ngẩng đầu liếc nhìn.

"Ta có ăn a. Thế nào chưa ăn?" Trương Vân Nguyệt nói qua bụng lên chén cơm tới bới một hóp, kết quả, lạch cạch một tiếng, bát đĩa đánh rơi trên bàn, Trương Vân Nguyệt hôn mê bất tỉnh.

"Lục ca! Xem một chút hoàng hậu thế nào." Triệu Khải Hâm vừa nhìn Trương Vân Nguyệt hôn mê bất tỉnh, lập tức liền luống cuống.

Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm mặt cũng tái nhợt nhìn mẫu thân mình, nhưng mà hắn rất rõ ràng lúc này hắn không thể khóc, hiện tại hắn muốn yên lặng chờ kết quả chẩn đoán bệnh của thái y, hắn mới mới vừa nói qua phải bảo vệ mẫu thân, kết quả mẫu thân liền hôn mê bất tỉnh rồi!

"Thần không nhìn ra hoàng hậu nương nương thế nào." Sắc mặt Lục ca âm trầm, chẳng lẽ hắn thật rất vô dụng? Hoàng hậu đây rốt cuộc là thế nào?

"Tham kiến."

"Không cần lo những nghi thức xã giao này, mau nhìn xem hoàng hậu thế nào." Triệu Khải Hâm phiền não cắt đứt động tác thái y hành lễ, chỉ làm cho người bắt mạch cho Trương Vân Nguyệt.

"Đây, đây." Thái y bắt mạch xong tròn tròn mắt.

"Đây đây cái gì? Nói mau, hoàng hậu thế nào!" Triệu Khải Hâm vừa nhìn thái y biểu hiện như vậy, cả tâm liền nói lên. Quân cờ được chuyển.

"Hoàng thượng, thần vô năng!" Thái y quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, hắn bắt mạch, kết quả chính là hoàng hậu cũng không có chuyện gì, nhưng tình huống này xem ra, đây là tuyệt đối là chuyện không thể nào, hoàng hậu nếu như nói cũng không có chuyện gì, làm sao có thể lại hôn mê?

"Cũng không nhìn ra được! Trẫm cần những phế vật như các người có ích lợi gì!" Lửa giận của Triệu Khải Hâm lập tức bạo * phát ra tới, Lục ca không nhìn ra, thái y không nhìn ra, Lục ca chuyên môn ở phương diện độc, phương diện ở y thuật thật ra thì thật bình thường, thái y y thuật cũng rất cao, nhưng hắn cũng không còn nhìn ra vấn đề, đây rốt cuộc là thế nào?

"Đây là thế nào?" Trương Vân Nguyệt có chút mơ hồ mờ mắt nhìn chung quanh, nàng muốn cùng Triệu Khải Hâm nói chuyện, muốn an ủi nhi tử, nhưng nàng lại vừa động đều không thể cử động, đây là chuyện gì xảy ra?

Trương Vân Nguyệt mơ hồ, nghi ngờ, nàng bây giờ là cái tình huống gì? Trương Vân Nguyệt quay đầu chung quanh, kinh ngạc phát hiện đây là chính phòng của nàng, mà trên giường đang nằm một người.

Trương Vân Nguyệt nhìn cái người nằm đó, cảm thấy hình như rất quen thuộc, vừa hình như rất xa lạ, đây là? Thân thể nàng sử dụng ở cái thế giới này?

Lúc này Trương Vân Nguyệt mới phản ứng được linh hồn nàng rời thân thể rồi! Đây là thế nào? ?

Trương Vân Nguyệt hoàn toàn không hiểu xảy ra chuyện gì, nàng nghĩ trở lại trong thân thể, nhưng mỗi lần đến gần thân thể nàng đều bị văng ra, đưa đến nàng không cách nào đến gần thân thể đó được, càng không cần phải nói tiến vào bên trong thân thể rồi.

Trương Vân Nguyệt nóng nảy, chẳng lẽ nàng về sau phải làm một Cô Hồn Dã Quỷ hay sao? Vừa nghĩ tới sau này mình muốn trở thành Trương Vân Nguyệt nhẹ nhàng liền sợ.

Mà Trương Vân Nguyệt không có chú ý tới, thời điểm nàng sợ, cái thân thể trên giường kia cũng đang phát run.

"Thái y mau nhìn xem đây là thể nào? Vì sao hoàng hậu đang phát run!" Triệu Khải Hâm vừa thấy Trương Vân Nguyệt đột nhiên phát run lên, vội vàng kéo thái y quỳ bên cạnh qua, cũng không quản cái uy nghi của Đế Vương rồi, ý nghĩ hiện tại của hắn chính là khiến người trên giường tỉnh lại nhanh lên một chút.

"Hoàng thượng, hoàng hậu hình như bị sợ hãi."

"Hình như? Trẫm không cần nghe được cái gì hình như! Người nói cho trẫm, hoàng hậu rốt cuộc thể nào? !" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn thái y quỳ trên mặt đất, cho hắn nói gì hình như giống như, những thứ kia hữu dụng sao? Một điểm hữu dụng cũng không có!

"Đây. Hoàng thượng, vì thân cho là tình huống của hoàng hậu nương nương bây giờ khó giải quyết, cần hội chẩn." Vương thái y cảm thấy chuyện này một mình hắn là đỡ không nổi rồi, hãy để cho mấy thái y ngự y của Thái Y Viện cùng nhau đến đây đi! Có tội mọi người cùng nhau chịu trách nhiệm đi! Nếu không bộ xương già này của hắn sợ là không giữ được!

Triệu Khải Hâm nhún nhún mày đồng ý lời nói của Vương thái y, sai Vương Kỳ đi đi Thái Y Viện gọi thái y ngự y đi qua.

Nhưng kết quả lại khiến Triệu Khải Hâm càng thêm nóng nảy, thể nhưng tất cả mọi người không nhìn ra Trương Vân Nguyệt đến cùng là có chuyện gì xảy ra!

"Trẫm hiện tại cho các người thời gian hai canh giờ, nếu không nghĩ ra hoàng hậu đến cùng là như thế nào, từng người một xách theo đầu tới gặp trẫm!" Triệu Khải Hâm nổi giận, muốn tha đúng không? Ta liền để cho các người cầm đầu tới tha!

Một câu nói của Triệu Khải Hâm đem thái y quỳ trên mặt đất dọa cho tim, hai canh giờ? Điều này sao có thể? Không phải bọn hắn không muốn chữa khỏi cho hoàng hậu nương nương, là từ trên mạch tượng căn bản là không nhìn ra hoàng hậu nương nương có vấn đề a! Điều này làm cho bọn họ làm sao chữa?

Bọn thái y từng người một cau mày tự hỏi các loại có thể, nếu từ mạch tượng nhìn không ra bên trên có vấn đề, nói không chừng là trúng độc?

Mặc dù ý tưởng ở bên trong lòng của mọi người là giống nhau, nhưng muốn ai đi ra ngoài nói cũng là đẩy đưa một phen, cuối cùng ngự y lún tuổi nhất trong Thái Y Viện, Hoàng ngự y bị đẩy ra ngoài, trong lòng Hoàng ngự y đem tổ tông mười tám đời của một ít hậu sinh hung hăng mắng một lần.

"Hoàng thượng, chúng thần cho rằng nếu mạch tượng trên người hoàng hậu nương nương không ra vấn đề, như vậy duy nhất một loại khả năng là trúng độc."

"Trúng độc?" Triệu Khải Hâm hướng Lục ca nhìn, lại thấy Lục ca rất khẳng định lắc đầu, không phải trúng độc.

"Nếu cũng không phải là trúng độc thì sao?" Triệu Khải Hâm nhìn ngự y quỳ trên mặt đất hỏi.

Nhóm thái y tròn tròn mắt, không phải trúng độc? Nhưng cũng không phải là ngã bệnh, vậy còn có thể là gì? Đột nhiên Hoàng ngự y nghĩ đến một chuyện, thể nhưng chuyện này hắn lại vô luận như thế nào cũng không dám nói ra, chỉ cần nói ra miệng rồi, người ở chỗ này cũng đừng nghĩ sống, mặc dù trong lòng ông không cam lòng những người này đem lấy mình đẩy ra, nhưng cũng không thể hại nhiều người nơi này như vậy, đây chính là có gần trăm người a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

"Hoàng thượng, vì thân có lời, chỉ là. . . ." Thái y nhìn một chút chung quanh rất rõ ràng bày tỏ lời hắn tiếp theo phải nói người khác không nghe thì tốt hơn.

Triệu Khải Hâm cau mày, trong lòng hoài nghi thái y rốt cuộc có thể cùng hắn nói gì, nhưng cũng để cho người chung quanh tất cả đi xuống. Nhưng mà

vẫn để lại mấy người chăm sóc Trương Vân Nguyệt nằm ở trên giường.

Thái y nhìn người bị lưu lại, thờ dài một tiếng, ông đã làm tất cả những việc trong khả năng rồi, những người này tương lai có còn sống hay không phải xem hoàng thượng rồi.

"Khỏi bẩm hoàng thượng, vì thần từng nghe thấy có người cũng như hoàng hậu vậy, không bệnh không độc lại hôn mê bất tỉnh." Nói tới chỗ này thái y ngừng tạm, "Ban đầu vì thần quả thật không tin chuyện này, nhưng sau lại có nhân hòa vì thần nói đó là thật, vì thần mới không thể không tin tưởng. Đây chính là Vu Cô (Phù thủy)."

Thái y nói xong chân mày Triệu Khải Hâm liền suy đoán nhủ lại, Vu Cô (Phù thủy)? Vật này cho tới bây giờ bị lịch đại Hoàng thất cấm chỉ đấy!

"Người xác định?" Triệu Khải Hâm ngưng lòng mày nhìn thái y quỳ trên mặt đất, trong lòng cũng đã bắt đầu tin tưởng lời của ông.

"Hoàng thượng, vì thần không thể xác định, nhưng mạch tượng của hoàng hậu nương nương nói cũng không phải là ngã bệnh, cũng không trúng độc, như thế chỉ có Vu Cô (Phù thủy) mới có thể làm cho không người nào có tỉnh hôn mê." Thái y nói thật, ông cũng không phải nói lung tung, chuyện này ông quả thật đã gặp qua.

Trước kia khi ở dân gian hành y, loại chuyện như vậy có thể nói là gặp phải số lần cũng không tính ít, cũng đang bởi vì ông trước kia gặp qua cho nên mới khi người khác không nghĩ tới những thứ này.

"Ta hiểu biết rõ rồi, người đi xuống đi, chuyện ngày hôm nay ai cũng không được nói đi ra ngoài." Tầm mắt Triệu Khải Hâm lạnh lẽo ở trên mặt mọi người bên trong phòng xẹt qua.

Vu Cô (Phù thủy) sự kiện nếu là tra được là ai, chỉ sợ muốn liên lụy cửu tộc, hán tự nhiên không thể để cho tin tức này tiết lộ ra ngoài.

"Vâng" tất cả mọi người đáp, họ hiện tại duy nhất khẩn cầu chính là Triệu Khải Hâm có thể bỏ qua cho tánh mạng của các nàng, dù là làm cho các nàng nói không ra lời họ cũng cam nguyện.

"Đi mời phương trượng Hộ Quốc tự." Triệu Khải Hâm nghĩ rồi nói ra.

Hi vọng Trí Chân phương trượng Hộ Quốc tự có thể xử lý tốt chuyện lần này thôi.

Trương Vân Nguyệt lẳng lặng nằm ở trên giường, nàng hoàn toàn không biết tại sao mình biến thành cái bộ dáng này, thấy trên mặt Triệu Khải Hâm cùng nhi tử tiêu tụy thì rất là lo lắng, nàng rất muốn nhắc nhở Triệu Khải Hâm, chăm sóc tốt hai đứa con trai, tuy nhiên thế nào cũng không có biện pháp khiến thân thể mở miệng.

Mà trong trạng thái một linh hồn, nàng kêu lớn hơn nữa, Triệu Khải Hâm cùng hai đứa bé cũng không nghe được.

Trí Chân phương trượng Hộ Quốc tự tới rất nhanh, điểm này thật ra khiến Triệu Khải Hâm cảm thấy rất kinh ngạc.

"Phương trượng tới nhanh như vậy có biết hay không bên này có chuyện gì sao?" Triệu Khải Hâm không phải hoài nghi Trí Chân đối với Trương Vân Nguyệt làm cái gì, chẳng qua là cảm thấy rất là nghi hoặc Trí Chân thế nhưng tới nhanh như vậy.

"Hoàng thượng không cần lo lắng, bản tăng là thấy được bầu trời Tinh Túc biến hóa mới tới." Trí Chân lễ độ nói.

"Tinh Túc biến hóa?" Triệu Khải Hâm nghi hoặc nhìn Trí Chân, đây là ý gì? Bầu trời Tinh Túc có thay đổi gì? Hẳn thế nào không biết? Trích Tinh Các bên kia tại sao không có người đến bẩm báo?

"Hoàng thượng, người làm chuyện lần này rất cường đại, hán che mất ngôi sao trên trời ngi, nếu không phải bản tăng chợt có cảm giác thấy, dùng pháp khí trong chùa tương trợ, chỉ sợ cũng không thấy được Tinh Túc trên bầu trời biến hóa ." Trí Chân nhỏ giọng mà nói ra, trên mặt vẻ từ bi mặc dù không giảm, nhưng là khẽ nhíu chân mày lại hiện lên sầu lo của ông.

"Trí Chân đại sư có biết lần này làm là người phương nào? Hẳn vì sao phải đối phó hoàng hậu của ta?" Triệu Khải Hâm biết Trí Chân sẽ không gạt mình, hộ quốc đúng là phương trượng vị Đồng quốc sư, nhưng nhiều lần Hoàng đế phong đảm nhiệm đều là những người trong long không có công danh lợi lộc gì đến làm.

Vì chính là không để cho Hộ Quốc tự tham gia đến việc thống trị của hoàng triều, chỉ là Trí Chân là phương trượng thứ hai của Hộ Quốc tự, phương trượng Hộ Quốc tự đời trước là tiền triều đi lên, chỉ là cũng không phải Hoàng đế tiền triều bổ nhiệm, là hòa thượng trong chùa tự chọn .

"Hoàng thượng, chưa từng xem qua bản tăng không dám vọng đoán." Trí Chân lắc đầu, ông Phật hiệu mặc dù cao thâm, nhưng cũng không có biện pháp dưới tình huống thứ gì cũng không có nhìn đến cũng xác định được người cùng vật làm, huống chi lần này động thủ còn là cao thủ Đạo gia, nếu muốn đối phó cao thủ Đạo gia cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ông bây giờ muốn chính là trước cứu tinh hoàng hậu, khiến thiên địa này khỏi phục bình thường.

Mặc dù này hoàng hậu đến bản thân cũng đã sửa đổi vận chuyển của trời đất, nhưng từ khi nàng bắt đầu lên làm hoàng hậu, nàng hoàn toàn đã dung nhập vào bên trong quỹ đạo của trời đất, cái thế giới này đã lấy một loại phương thức khác để khôi phục bình thường rồi, nhưng bây giờ cao thủ đạo gia kia lại nghĩ phá hủy thăng bằng này, đây là Trí Chân không cho phép.

Nếu dễ dàng hủy hoại thăng bằng trong trời đất này, vậy rất có thể sẽ khiến cho chiến tranh xảy ra.

"Vậy đại sư có thể cứu tình hoàng hậu hay không?"

"Đương nhiên, bản tăng hôm nay tới đây chính là vì cứu tình hoàng hậu mà đến." Trí Chân nói xong để cho người ta dẫn đường đi Phụng Minh cung.

Triệu Khải Hâm cũng buông chuyện trong tay đến Phụng Minh cung, dọc theo đường đi trong lòng suy nghĩ lời Trí Chân mới vừa nói, Trí Chân tìm không ra cái người động thủ, như vậy đại biểu đối phương rất có thể lần sau sẽ hành động lại, vậy hẳn nên làm thế nào cho phải?

Trí Chân đại sư tiến vào Phụng Minh cung, đến phòng của Trương Văn Nguyệt, cũng không đi xem Trương Văn Nguyệt nằm ở trên giường, mà là nhìn linh hồn của Trương Văn Nguyệt.

"Hoàng hậu nương nương người đi theo bản tăng." Trí Chân nói khiến Triệu Khải Hâm đi theo ông tiến vào ngăn người, hoàn toàn không hiểu ông đang nói gì.

Hoàng hậu của hắn còn nằm ở trên giường đâu rồi, Trí Chân thế nào khiến hoàng hậu đi theo ông?

Chỉ là Triệu Khải Hâm rất rõ ràng có một số việc hắn cũng không hiểu rõ, cho nên hắn cũng không có lên tiếng cắt đứt hành động của Trí Chân, chỉ an tĩnh ở một bên nhìn.

"Đại sư thấy được ta?" Trương Văn Nguyệt kinh ngạc nhìn Trí Chân, vốn nàng còn tưởng rằng Triệu Khải Hâm tìm một tên lường gạt, lại không nghĩ rằng quả nhiên thực là đại sư, chỉ một điểm ông có thể nhìn thấy mình, thì không phải là người bình thường.

"Bản tăng dĩ nhiên là có thể nhìn thấy hoàng hậu nương nương." Lần này lời Trí Chân nói cũng chỉ có Trương Văn Nguyệt một người nghe, Triệu Khải Hâm cũng không có nghe được Trí Chân có nói, chỉ thấy Trí Chân chậm rãi hướng bên giường đi tới.

Tiếp theo Triệu Khải Hâm cùng Trương Văn Nguyệt hai người thấy được cảnh tượng bất đồng.

Triệu Khải Hâm chỉ thấy Trí Chân từ người môn đồ lấy ra một con rối, thấy trong con rối này nháy mắt Triệu Khải Hâm ngây ngẩn cả người, phía trên con rối này thoa khắp toàn máu tươi, hơn nữa cầm hai con dao nhỏ, cũng là đao gỗ, điều này làm cho Triệu Khải Hâm cảm thấy rất kinh ngạc.

Mà Trương Văn Nguyệt chỉ thấy Trí Chân tản ra một hắc vụ nồng đậm gì đó, nàng căn bản không thấy được đồ trong hắc vụ này, nhưng nàng lại cảm thấy nguy hiểm, cảm giác nguy cơ rất mãnh liệt khiến Trương Văn Nguyệt nhanh chóng lui về phía sau.

Trương Văn Nguyệt cảm thấy rất kinh ngạc, mấy ngày nay thời gian nàng không phải là không có đến gần qua giường, nhưng lại chưa từng có qua loại cảm giác nguy cơ này, hơn nữa vật kia cũng vẫn không nhìn thấy qua, tại sao hôm nay lại đột nhiên gặp được?

"Vật này vốn là bị trận pháp chặn lại, người bình thường không thấy được." Trí Chân giải thích một câu.

"Nhưng là, gian phòng kia mỗi ngày đều có người quét dọn." Triệu Khải Hâm nhìn con rối trong tay Trí Chân, không thể tin được dưới giường lại thậm chí có thứ như vậy.

"Đây chính là tác dụng của trận pháp." Trí Chân nói nghiêm túc một câu, nhìn đều nhìn không tới còn như thế nào quét dọn?

"Có phải hay không chỉ cần đem đồ này phá hủy đi, hoàng hậu có thể tỉnh rồi hả?" Triệu Khải Hâm nhìn Trí Chân chăm chú hỏi. Vu Cô (Phù thủy) hơn nữa còn là đặt ở Phụng Minh cung, dưới giường đặt Vu Cô (Phù thủy), điều này làm cho Triệu Khải Hâm chỉ cảm thấy tức giận khác thường.

Trí Chân lắc đầu một cái, ông vốn cho là chỉ cần tìm ra vật này, phá hủy vật này hoàng hậu mà có thể tỉnh lại, nhưng là bây giờ nhìn lại không phải như vậy, hiển nhiên người động thủ đã nghĩ tới tình huống như thế, cho nên vật trong tay này bị tăng thêm bí pháp.

Nếu là trực tiếp phá hủy vật này, sát khí mag trên vật này sẽ trực tiếp xâm nhập vào trong thân thể Hoàng hậu, đến lúc đó chỉ sợ hoàng hậu sẽ lập tức bỏ mạng.

"Đại sư, vậy phải như thế nào mới có thể làm cho hoàng hậu tỉnh lại?" Triệu Khải Hâm biết hiện tại hy vọng duy nhất đang ở trên người Trí Chân đại sư, vốn hắn còn hoài nghi đến cùng phải hay không thủ đoạn của Vu Cô (Phù thủy), bây giờ nhìn đến con rối này hắn đã có thể xác định đây đúng là thủ đoạn Vu Cô (Phù thủy).

"Tìm được người thi thuật, hơn nữa giết hắn đi." Khi Trí Chân nói giết hắn đi về mặt lộ ra thương xót, người thi thuật xem ra là hận độc hoàng hậu, nếu không sẽ không làm như vậy. Dem lấy chính mình cùng thuật pháp cột chung một chỗ, nếu muốn cứu người sẽ phải giết hắn, nếu không giết hắn cũng không có bất kỳ biện pháp cứu người, đây hoàn toàn không có lưu lại cho mình đường lui a.

"Người thi thuật là cao thủ sao?" Trên mặt Triệu Khải Hâm tỉnh táo lại, trong lòng cũng rất là nóng nảy.

"Không phải, người chế tác con rối này là một cao thủ, nhưng người thi thuật cũng không phải." Đối với cái điểm này Trí Chân cuối cùng yên tâm rất nhiều, nếu không phải người chế tác cùng thi thuật đều là cùng một người, vậy còn thật không dễ đối phó.

"Vậy đại sư có tìm được này thi thuật hay không?" Triệu Khải Hâm mong đợi nhìn Trí Chân, muốn lấy được đồng ý trả lời chắc chắn.

"Bản tạng tự nhiên sẽ hết sức." Trí Chân nói xong cũng không có lại để ý Triệu Khải Hâm, mà là xoa người phân phó Vương Kỳ chuẩn bị hấn muốn thứ đồ vật cần dùng, ra ngoài Phật hương bên ngoài còn có Phật châu cùng với Phật tượng.

Trương Vân Nguyệt lấy trạng thái linh hồn nhìn những thứ Phật châu Phật tượng Phật hương kia, sau khi xem xong lần nữa kinh hãi, những thứ đồ này phía trên thậm chí có trong sương mù cùng màu đen kìa một thứ giống như nhau cùng lưu chuyển! Chỉ là hai người khác biệt duy nhất chính là màu sắc bất đồng, nhưng là hai người cũng sẽ để cho nàng cảm thấy tim đập nhanh.

"Hoàng hậu nương nương chớ đến gần Phật tượng bên này." Trí Chân đối với Trương Vân Nguyệt nói một câu, thật ra thì coi như Trí Chân không nói Trương Vân Nguyệt cũng sẽ không đến gần, cảm giác tim đập nhanh cũng không dễ chịu.

Trương Vân Nguyệt đột nhiên cảm thấy trên ti vi có chút diễn dịch cũng không phải là như thế không đáng tin cậy không phải sao?

Trí Chân ngồi niệm kinh, Trương Vân Nguyệt nhắm chán nhìn Trí Chân, nàng cái gì cũng không còn nhìn ra, hấn chính là ở niệm kinh mà thôi a, chẳng lẽ niệm kinh hay tại cách làm rồi hả ? Không phải đâu?

Triệu Khải Hâm giống nhau cũng nhìn không ra tới Trí Chân rốt cuộc đang làm gì, nhưng Triệu Khải Hâm biết hiện tại người duy nhất có thể cứu sống Trương Vân Nguyệt chính là Trí Chân rồi, cho nên cũng không nói chuyện chỉ an tĩnh đứng ở một bên nhìn.

"Phụ hoàng." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm đi vào, Trương Vân Nguyệt nhìn đứa con nhà mình rất là đau lòng, chỉ ngăn ngụt thời gian ba ngày, đứa con nhà mình liền lập tức lớn hơn rất nhiều, vốn là đứa con nhà mình khi đang đối mặt Triệu Khải Hâm cùng mình còn có thể toát ra tính trẻ con, nhưng bây giờ lập tức trưởng thành .

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sùng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148

Trương Vân Nguyệt đứng lẳng lẳng ở chỗ không xa nhìn Trí Chân hành động, chỉ thấy kim quang của hào quang trên tượng Phật chậm rãi hướng đến gần con rối màu xám, mà theo hướng kim quang đang đến gần, một quang trắng mờ cũng bắt đầu lóe lên thật nhanh.

Nhưng Trương Vân Nguyệt lại phát hiện, quang trắng mờ này mặc dù lóe lên rất nhanh nhưng lại không một dấu hiệu nào cho thấy muốn tiêu tán đi.

Cứ như vậy khi kim quang đến gần thì quang trắng mờ lại né tránh, cứ như thế kéo dài một đoạn thời gian tương đối dài, quang trắng mờ dần biến thành một sợi tơ trông rất tinh tế, mà kim quang lúc này liền từ phía sau hiện lên như một cái cột trụ bao vây quanh quang trắng mờ, không để cho quang trắng mờ có thể chạy trốn tới chỗ khác, mà miệng ra của cột trụ này là nhắm ngay hướng ngưỡng cửa chánh điện Phụng Minh cung.

Nhìn một màn này Trương Vân Nguyệt chợt hiểu, thì ra là Trí Chân đang chuẩn bị thông qua cái đám sương mù xám này tìm đến chỗ người đã xuống tay kia sao?

Trương Vân Nguyệt trong lòng rất là nghi hoặc, nhìn càng thêm nghiêm túc. Nàng cho là Trí Chân sẽ đứng dậy đi theo phía sau quang trắng mờ này, kết quả Trí Chân lại ngồi lẳng lẳng ở niệm kinh, mà theo thời gian trôi qua, ngay lúc Trương Vân Nguyệt cảm thấy ngày này hôm nay lại sắp trôi qua rồi, Trí Chân lại động.

"Hoàng thượng, người đã tìm được, mời theo bản tạng ." Trí Chân nói qua liền mang theo người của Triệu Khải Hâm cùng hấn đi.

Trương Vân Nguyệt cũng muốn đi theo xem một chút rốt cuộc là ai hại mình như vậy, nhưng lúc nàng đi tới cửa liền bị đẩy lùi trở về ngã nhào trên mặt đất. Khi ngã trên mặt đất thì trong nháy mắt Trương Vân Nguyệt cảm thấy vô cùng may mắn vì trong trạng thái linh hồn khi ngã xuống thì không cảm thấy đau đớn, nếu không cái mạng của nàng lúc té đã nở thành bốn cánh hoa rồi.

Trương Vân Nguyệt nhắm chán ngồi ở trong phòng lẳng lẳng chờ, Trí Chân mang theo Triệu Khải Hâm đi tới cửa Di Hoa cung.

"Đại sư thật là ở chỗ này?" Triệu Khải Hâm kinh ngạc nhìn hướng cửa vào, hấn không thể nghĩ đến được lại là Di Hoa cung, nếu như nói đó là do Quý Phi làm hấn sẽ còn có thể tin được, dù sao Quý Phi bây giờ cũng đã có người không chế rồi, nếu nàng muốn động thủ, rất có thể cũng không phải là do tự bản thân nàng, nhưng bây giờ lại là Di Hoa cung này.

Đợi đến khi Triệu Khải Hâm dẫn người tiến vào Di Hoa cung, cảnh tượng thấy được chính là Hiền phi học máu té ở trong phòng, mà cung nữ bên người nàng là đáng yêu bị kinh hách quất độ.

"Đây là thế nào?" Triệu Khải Hâm trầm mặt hỏi, bây giờ hấn cũng đã khẳng định người động thủ lần này rất có thể là Hiền phi rồi, hấn thật sự cũng không

thể ngờ được rằng Hiền phi lại hận Trương Văn Nguyệt đến như vậy, vì không muốn để người khác phá Vu Cỗ (Phù thủy) này thế nhưng lại trực tiếp lấy bản thân mình ra mà cột chung vào một chỗ.

"Hoàng thượng, nô tỳ không biết, Hiền phi nương nương đang uống trà, lại đột nhiên học máu." Cung nữ hoảng sợ trả lời, nàng ta thật sự không biết vì sao nữa, trà này có vấn đề sao?

"Người đi mời thái y tới đây." Triệu Khải Hâm không muốn không tra hỏi gì đã liên định tội danh cho Hiền phi, dù sao nếu như tra không rõ ràng, như vậy rất có thể sẽ hại Trương Văn Nguyệt.

Di nhiên mời thái y cũng chỉ là vì muốn che giấu tai mắt người khác mà thôi.

"Đại sư, có phải là nàng ta hay không?" Triệu Khải Hâm nhẹ giọng hỏi.

"Vâng" Trí Chân nhìn Hiền phi một chút rồi gật đầu, chính là nàng ta, trên người của nàng ta mang theo oán khí nồng nặc, trong đó một luồng oán khí chính là mới vừa từ Phương Minh cung bên kia chạy trở về.

Ánh mắt Triệu Khải Hâm tối lại.

Rất nhanh thái y đã tới, khi thái y đi vào thấy hoàng thượng đang ở Di Hoa cung, vội vàng hành lễ, trong lòng suy nghĩ, đừng nói Hiền phi này cũng giống như hoàng hậu vô duyên vô cớ hôn mê đó chứ?

"Các người đi xuống." Triệu Khải Hâm phất tay một cái để tất cả cung nữ nội thị lui ra, chỉ để lại thái y cùng Trí Chân.

"Hoàng thượng?" Thái y đứng ở đó bên thấy Triệu Khải Hâm cũng không nói hấn tiến lên bắt mạch cho Hiền phi, nhất thời không hiểu được ý tứ của Triệu Khải Hâm.

"Người có thể mở mắt." Triệu Khải Hâm lạnh lùng nhìn Hiền phi trên giường.

"Ha ha, hoàng thượng thật không nghĩ tới thế nhưng ngài lại mời cả phương trượng của Hộ Quốc tự." Tôn Phi Phi mở mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười ôn nhu.

Thái y ở một bên nghe được toát ra mồ hôi lạnh, chuyện này sao lại quái dị như vậy chứ?

"Phương trượng tiếp theo phải làm sao?" Triệu Khải Hâm nhìn phương trượng hỏi.

"Giết nàng." Phương trượng Trí Chân trên mặt tràn đầy từ bi vẻ thần sắc cũng không đành lòng.

"Cái tên hòa thượng ngu ngốc kia! Nếu muốn hoàng thượng giết ta, cần gì phải làm ra cái bộ dạng giả từ bi này? Không thấy ghê tởm sao? !" Tôn Phi Phi liếc mắt nhìn Trí Chân một cái, trên mặt đông lạnh đến nỗi có thể rút vụn băng ra, mà chỗ oán khí mà người ngoài không thấy được kia cũng càng thêm dày đặc.

"A di đà Phật, Ngã Phật Từ Bi, thí chủ tự gây nghiệt chướng, không trách được người khác. Hôm nay thân người chết đi lại có thể cứu được muôn dân trăm họ cùng tránh được chiến hỏa, chính là tạo phúc cho muôn dân trăm họ công đức vô lượng." Trí Chân chăm chú nhìn Tôn Phi Phi nói.

Thái y ở một bên nghe mà mặt đỏ bừng bừng, Hiền phi chết lại có thể tạo phúc cho lê dân bá tánh? Cách nói này thật sự làm cho người ta cảm giác không thể tin được. Nhưng thái y cũng giống như tất cả dân chúng của Cảnh Hi vương triều một dạng tín Phật, đối với Trí Chân vị phương trượng Hộ Quốc tự này vẫn là rất tin tưởng.

"Thái y, kê đơn thuốc." Triệu Khải Hâm thần nhiên nói.

"Người đáng lẽ không nên dùng Vu Cỗ (Phù thủy)." Triệu Khải Hâm đối với Tôn Phi Phi trên giường nói xong một câu này, xoay người cất giọng nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, Tôn gia nữ Tôn Phi Phi dùng Vu Cỗ (Phù thủy). Giết cứu tộc!"

"Hoàng thượng người không thể! Đây tất cả đều là do ta làm, không liên quan đến người trong nhà ta! Ngài không thể, không thể đối với Tôn gia cứu tộc của ta như vậy!" Tôn Phi Phi nghe Triệu Khải Hâm lại muốn diệt cứu tộc của Tôn gia, liền kích động, nàng làm thế nào cũng không nghĩ đến chuyện Triệu Khải Hâm này lại hung ác như thế!

Triệu Khải Hâm lạnh lùng liếc Tôn Phi Phi một cái, "Trẫm đã nói rồi đáng lẽ người không nên dùng Vu Cỗ (Phù thủy), Vu Cỗ (Phù thủy) là họa liên lụy tru di cứu tộc. Đây là Luật Lệ."

Tôn Phi Phi ngậm ngẫn cả người, nàng ta chưa từng nghĩ tới chuyện có thể trở nên như vậy, nàng ta cho là, chuyện lần này mình làm rất âm thầm, sẽ không có người phát hiện, mà bởi vì cái này cũng gắn liền trên người mình, cho nên nàng ta cho rằng người ngoài giải không được cũng không thể nào phát hiện ra nàng ta được, hoàng hậu hẳn phải chết.

Đồng thời cũng cảm thấy coi như nếu phát hiện ra, nàng ra cũng không có việc gì, Tôn gia gia đại nghiệp đại, nếu như nói rằng dính liếu cứu tộc, chỉ sợ mất đất cả Kinh Thành đều sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ, mặc dù Triệu Khải Hâm không được coi là một Hoàng đế quá mức nhân từ, thế nhưng hẳn cũng không phải là một Bạo Quân, nàng ta cho là. Thì ra tất cả là đều là tự nàng ta cho! Coi như hẳn không phải là một Bạo Quân, nhưng hẳn cũng là một Đế Vương!

Tôn Phi Phi chán chường nằm ở trên giường, nàng ta thành Tội Nhân Tôn gia!

Chuyện cử tộc Tôn gia sắp bị chém đầu truyền khắp cả vương triều Cảnh Hi, nhưng gia đình cùng Tôn gia quan hệ tốt lúc trước tất cả đều lần tránh hết, không phải bọn họ không muốn vì Tôn gia nói chuyện, mà là họa Vu Cỗ (Phù thủy) này quá mức nghiêm trọng, chỉ cần một chút sơ sót, bọn họ cũng sẽ liên lụy gia tộc của mình!

Mà dân chúng Cảnh Hi vương triều mặc dù cũng là cảm thấy người của Tôn gia rất đáng thương, cũng chỉ bởi vì nuôi ra một nữ nhi làm loạn mà liên lụy mọi người trong nhà, tuy nhiên cũng không có người nào đi nói vị hoàng đế Triệu Khải Hâm này tàn bạo.

Dù sao họa Vu Cỗ (Phù thủy) này ai cũng ghét, ai cũng sợ hãi. Hơn nữa chuyện này đã được ghi chép trong Luật Lệ, dưới tình huống người đã biết rõ sẽ gây họa tới cử tộc mà vẫn còn làm, đó chính là người muốn tất cả người trong nhà của người đều chết hết, điều này có thể trách ai? Dĩ nhiên đây là tự làm tự chịu.

Trương Văn Nguyệt cũng không biết chuyện bên ngoài, sau khi Hiền phi chết, cái hình nộm đó cũng bị phá hủy, hồn phách của Trương Văn Nguyệt lúc hình nộm bị hủy diệt trong nháy mắt bị hút vào trong thân thể.

Chỉ là nàng hôn mê thời gian quá dài, thân thể rất suy yếu, mặc dù linh hồn trở về thân thể nhưng không có biện pháp lập tức tỉnh lại.

"Đại sư, ngài không phải nói đã không sao sao? Vì sao hoàng hậu bây giờ còn chưa tỉnh lại?" Triệu Khải Hâm đi tới Phượng Minh cung lại phát hiện Trương Văn Nguyệt hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, khẩn trương xoay người hỏi Trí Chân.

"Hoàng thượng, chuyện tình tiếp theo ngài phải hỏi thái y rồi."

Triệu Khải Hâm vội vàng tìm thái y đến, biết được nguyên nhân là bởi vì thân thể quá mức yếu đuối cho nên không có khả năng ngay lập tức tỉnh lại được, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện Vu Cỗ (Phù thủy) làm cho cả Kinh Thành bao gồm cả bên trong hoàng cung cũng bị đè nén mấy phần, những vị học cát đại thần này cũng an phận hơn, các nữ nhân trong hậu viện đại thần cũng an phận đi, nữ nhân trong hậu cung cũng tương tự mà an phận. Vì vậy trong khoảng thời gian này Kinh Thành thế nhưng lại biểu hiện ra một loại hài hòa quý dị khó có được.

Cứ như vậy thời gian cứ chậm rãi trôi qua, rất nhanh tháng bảy đã qua hết, tháng tám lập tức đến, mừng tám tháng tám là ngày sinh Thái hậu.

Các vị đại thần thờ phào nhẹ nhõm, ngày sinh Thái hậu đã tới, hoàng thượng chắc cũng không đến nỗi bị đè nén như vậy nữa chứ? Cuộc sống lại có thể khôi phục bình thường rồi không phải sao?

Thái hậu trở về khiến Triệu Khải Hâm thật vui mừng.

"Mẫu hậu, ngài cuối cùng cũng trở về." Triệu Khải Hâm nhìn gương mặt mẫu hậu mình hiện đầy nếp nhăn, đột nhiên lòng cũng có chút chua xót.

"Cái đứa con này, không nhanh trở lại không phải là để cho người xử lý mọi chuyện sao? Nếu mẫu hậu trở lại, có một số việc người xử lý cũng không dễ dàng à." Thái hậu cười ha hả nói.

Đối với hai tôn tử Triệu Thiên Sâm cùng Triệu Thiên An bà đều rất thích, về phần thân phận quá cao hiện tại của Trương Văn Nguyệt cũng khiến cho hai cháu trai nhận được thân phận cao hơn, bà tự nhiên cũng không phản đối, nhưng không có nghĩa là những tên đại thần kia không phản đối.

Nếu như bà mà ở trong cung, những đại thần kia tất nhiên sẽ tìm đến bà, để cho bà đi nghĩ biện pháp đi bác bỏ thánh chỉ của hoàng đế.

Cho nên bà dứt khoát không hỏi cung nữa, để cho bà không có ở trong cung, thì các đại thần cũng không thể tìm được người khiến Triệu Khải Hâm thu hồi ý tưởng, và cũng sẽ an tĩnh như vậy mà đón nhận không phải sao?

"Mẫu hậu." Trương Văn Nguyệt nhìn Thái hậu cười gọi một tiếng.

Từ sau chuyện bệnh dịch lần trước, nàng cũng đã gần hai năm chưa từng thấy qua Thái hậu rồi.

"Hoàng nữ nãi nãi, hoàng nữ nãi nãi, sao bây giờ ngài mới trở về, bảo bảo cũng muốn người." Triệu Thiên Sâm tiến lên nhào tới cạnh chân Thái hậu.

Hắn biết thân phận của mẫu thân mình không cao, cho nên ngoài việc có thể nhận được sủng ái của hoàng thượng, thì được Thái hậu thích cũng là rất quan trọng. Hắn là bé ngoan tự nhiên muốn giúp đỡ mẫu thân mình rồi.

"Bảo bảo đã lớn như vậy đã cao như vậy rồi." Thái hậu nhìn thấy tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm, rất vui mừng, đứa nhỏ này rất ngoan ngoan đáng yêu.

"Mẫu hậu, chúng ta trở về đi thôi." Triệu Khải Hâm thấy Thái hậu ôm Triệu Thiên Sâm không buông tay, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, đứa nhỏ này hiện tại vẫn luôn là đáng yêu của một tiểu đại nhân, khó có được có hội nhìn thấy Thái hậu nên vì để lấy lòng Thái hậu mà làm ra đáng yêu một đứa bé.

Như vậy không tồi.

Trương Văn Nguyệt cùng Triệu Khải Hâm hai người liếc mắt nhìn nhau, đối với biểu hiện của con trai mình bày tỏ hài lòng.

"Hoàng nãi nãi, người xem đây là đệ đệ Tiểu An." Tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm chỉ vào người bên cạnh đang ôm người bạn nhỏ Triệu Thiên An đang được bao bọc lại.

"Tiểu An, đây là hoàng nãi nãi." Triệu Thiên Sâm đi tới bên cạnh đệ đệ mình nghiêm túc đối với đệ đệ nhà mình nói.

Mặc dù bây giờ người bạn nhỏ Triệu Thiên An nghe cũng không hiểu tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm nói gì, nhưng cũng sẽ có phản ứng đối với lời nói của hắn, vốn dĩ hắn chính là luôn làm không biết mặt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149

Mọi người còn chưa phản ứng kịp với hành động của tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm, Thái hậu là người đầu tiên phản ứng, Thái hậu nhìn hai Tôn tử khỏe mạnh trước mắt trong lòng dâng lên một hồi cao hứng, đối với chuyện Triệu Khải Hâm không đụng tới nữ nhân khác ngoài Trương Vân Nguyệt bà cũng không truy cứu.

Dù sao Trương Vân Nguyệt cũng làm tròn nghĩa vụ sinh đẻ của một người con dâu, Thái hậu cũng không muốn cưỡng cầu, có quá nhiều hài tử có lúc cũng không phải là chuyện tốt, nhất là huynh đệ dị mẫu (cùng cha khác mẹ), nhìn An vương liền biết, Thái hậu cũng không muốn Tôn tử của bà trải qua những chuyện mà con trai bà đã từng phải trải qua.

"Tốt tốt, Tôn tử ngoan." Nụ cười trên mặt Thái hậu rất rõ ràng, để cho những đại thần muốn bà trở lại để áp chế Hoàng thượng cũng phải im lặng.

Nếu như lúc này bọn họ còn không hiểu ý, thì thật uổng công bọn họ trên triều lẫn lộn, hiện tại đáng vẻ Thái hậu đã rất rõ ràng, nàng đối với hai Tôn Tử rất hài lòng, hoàng thượng đã có người thừa kế, như vậy cũng không cần vội vàng sanh con.

Hơn nữa Trương Vân Nguyệt không có họ ngoại chống lưng, như vậy dù có sủng ái một mình nàng thì cũng không cần lo lắng nhà ngoại lấy thế mà kiêu ngạo, so với tất cả nữ nhân thế gia khắp nơi trong hậu cung đều tốt hơn nhiều.

Hiện tại mấy người của thế gia muốn thăng tiến, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình, mà không phải là dựa vào sự sủng ái của Triệu Khải Hâm như trước.

Nghĩ như vậy, những gia chủ thế gia kia cũng thông suốt, hiện tại tất cả mọi người đều cùng một dạng, đứng ở cùng hàng bắt đầu thượng triều, quan vị cao hay thấp đã thể hiện rõ tài năng của bọn họ. Nói như vậy thật ra cũng rất tốt không phải sao?

Hàn Ngọc Cẩm thân là Quý phi địa vị ngay sau Trương Vân Nguyệt, vốn hắn không muốn thả nàng ta ra, nhưng để trấn an người của Hàn gia, Triệu Khải Hâm không thể không thả Hàn Ngọc Cẩm ra, đồng thời vì sự an toàn của Trương Vân Nguyệt, hắn đem cung nữ bên cạnh Trương Vân Nguyệt đều đổi thành ám vệ.

Chỉ có như vậy mới có thể phòng bị Hàn Ngọc Cẩm có thể làm ra chuyện gì đó.

Bất quá để cho Triệu Khải Hâm thế nào cũng không có nghĩ đến chính là, Hàn Ngọc Cẩm thật sự làm như vậy, hơn nữa còn động thủ trước mặt nhiều người như vậy!

Giờ phút này Triệu Khải Hâm đột nhiên hiểu, Hàn Ngọc Cẩm thật sự có thể bỏ mặc Hàn gia! Suy nghĩ của nàng tựa hồ đã bị cổ độc khống chế hoàn toàn! Vốn là hắn muốn để Lục Ca dùng cổ độc khống chế Hàn Ngọc Cẩm, để cho nàng động thủ một lần nữa trong lễ mừng thọ.

Nhưng bây giờ.

Tất cả mọi người có mặt ở đây không nghĩ tới trên người Hàn Ngọc Cẩm còn mang theo chuỗi thủ, hơn nữa nàng lại muốn ám sát Thái hậu!

Đúng vậy ám sát Thái hậu! Nàng không hề hướng Trương Vân Nguyệt công kích, mà là hướng Thái hậu công kích.

Thấy một màn như vậy các đại thần hoàn toàn kinh hãi, bọn họ hoàn toàn không có cách nào hiểu được hành động của Hàn Ngọc Cẩm, không hiểu tại sao.

"Ngọc Quý phi có phải điên rồi hay không?" Có người cùng Hàn gia quan hệ rất tốt, trong lòng rất là lo lắng việc làm của Hàn Ngọc Cẩm sẽ làm liên lụy Hàn gia.

"Ha ha, xem ra Hàn gia lần này cần không hơn gì Tôn gia." Có người nhìn động tác của Hàn Ngọc Cẩm, trong lòng thật cao hứng, ít đi một gia tộc đối

với những thế gia này mà nói tuyệt đối là chuyện tốt, bày tỏ người tranh đoạt tư nguyên với bọn họ sẽ ít đi rồi.

"Hộ giá!" Triệu Khải Hâm phản ứng rất nhanh, mà hộ vệ bên cạnh Thái hậu phản ứng cũng rất nhanh, ám vệ ở chỗ tối cũng nhảy ra ngoài.

Chẳng qua là này Hàn Ngọc Cẩm hình như uống thuốc gì đó, cả người từ một cô gái trói gà không chặt, biến thành một võ lâm cao thủ.

Những ám vệ và thị vệ kia lại bị nàng đập bay ngược ra ngoài, một màn này kinh hãi không ít người.

Trương Vân Nguyệt nhanh chóng vọt tới bên người Thái hậu, cũng may khoảng cách giữa nàng cùng Thái hậu rất gần.

"Bảo Bảo mang theo đệ đệ lui về phía sau!" Trương Vân Nguyệt nhìn thấy hải tử đứng trước mặt Thái hậu, trong lòng lo lắng không yên.

"Mẫu hậu không cần lo lắng, Bảo Bảo sẽ bảo vệ mình." Vừa nói Triệu Thiên Sâm vừa đẩy đệ đệ của mình về phía sau một cái, cũng may phía sau Bảo Bảo chính là Thái hậu, Triệu Thiên An bị đẩy cũng không có ngã xuống chỉ là tựa vào đùi của Thái hậu.

Thái hậu cúi đầu nhìn hai Tôn tử của bà, Triệu Thiên An tuổi còn nhỏ căn bản không hiểu tình huống lúc này là như thế nào, còn tiểu bằng hữu Triệu Thiên Sâm lại vô cùng kiên định đứng ở trước mặt của bà.

Lúc này Triệu Thiên Sâm xác định đệ đệ đã an toàn, lấy ra súng lục đã đặt sẵn trên người ra.

Kể từ khi vật này nằm trong tay cậu, cậu vẫn luôn nghiêm túc tập luyện cách sử dụng nó, lúc mới đầu quả thực là cậu không dùng quen, lực đàn hồi của nó quá mạnh, mỗi một lần bắn xong luôn không khống chế được cảm giác của cánh tay.

Nhưng lâu dần cũng thành thói quen, mặc dù cánh tay vẫn còn hơi khó chịu, nhưng vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng của cậu.

"Phanh!" Một tiếng, đầu súng lục bốc lên một làn khói trắng, thân thể Hàn Ngọc Cẩm vốn đang điên cuồng bùng nổ cứng đờ, động tác của hai chân đột nhiên dừng lại.

Triệu Thiên Sâm cho rằng làm như vậy ít nhất có thể kìm hãm hành động của Hàn Ngọc Cẩm? Nhưng kết quả lại là để cho mọi người cảm thấy khiếp sợ.

Hàn Ngọc Cẩm dường như không cảm nhận được một chút đau đớn nào, hai chân chẳng qua là bị công kích nên dừng lại một chút, nhưng sau đó lại tiếp tục di chuyển. Hơn nữa hình như Hàn Ngọc Cẩm đã có mục tiêu mới, hai tròng mắt của nàng vốn nhìn chằm chằm Thái hậu, nhưng bây giờ hai tròng mắt đảo một vòng, nhìn chằm chằm Bảo Bảo.

Trương Vân Nguyệt vừa nhìn thấy tình huống này, cả người cũng căng thẳng đứng lên, không để ý mấy chuyện khác, trực tiếp xông lên chắn trước mặt Bảo Bảo, đồng thời cầm lấy súng lục trong tay Bảo Bảo.

"Bảo vệ Nhị hoàng tử!" Trương Vân Nguyệt tinh táo ra lệnh.

Triệu Khải Hâm lại nhú mày một cái, bước nhanh mấy bước đi đến bên cạnh Trương Vân Nguyệt.

"Không cần lo lắng, trăm sẽ không để cho Bảo Bảo gặp chuyện không may."

Trương Vân Nguyệt ngăn người lúc này mới nhớ tới Triệu Khải Hâm vẫn đứng ở bên cạnh, "Nhưng mới vừa rồi."

"Bảo Bảo cũng không còn nhỏ, chuyện gì phải trải qua cuối cùng vẫn phải trải qua, như vậy mới có thể nhanh chóng trưởng thành, hiện tại chỉ có một mình Hàn Ngọc Cẩm, chung quanh đây có nhiều người bảo vệ như vậy, ngược lại nhĩ tử càng thêm an toàn." Triệu Khải Hâm nghiêm túc nói.

Trương Vân Nguyệt nghe Triệu Khải Hâm nói như vậy mới tỉnh táo lại, quay đầu nhìn lại, đúng vậy, hộ vệ nói ít cũng đến vài trăm người, nhiều người như vậy làm sao có thể không đối phó được một Hàn Ngọc Cẩm đây?

Dù cho mỗi người cho nàng một đao, mấy trăm người cũng đủ đem nàng chém thành thịt vụn.

Các đại thần cũng phát hiện ra điểm này, họ đồng ý với cách làm của Triệu Khải Hâm, nhưng cũng vô cùng khiếp sợ, Nhị hoàng tử hình như mới có tám tuổi nha? ! Bình thường sáu tuổi vỡ lòng, tám tuổi bắt đầu học tập cỡi ngựa bắn cung, nhưng bây giờ Nhị hoàng tử mới có tám tuổi nha!

Súng lục kia các đại thần cũng từng gặp qua, nhưng không nghĩ rằng đứa trẻ tám tuổi cũng có thể dùng vật này, các đại thần bây giờ hoàn toàn thay đổi suy nghĩ.

Không vì cái gì khác, chỉ muốn con mình bình an vô sự, bọn họ quyết định sau khi trở về nhà mua một khẩu súng lục cho nhĩ tử nhà mình phòng thân.

Quả nhiên thời gian chưa đến năm phút đồng hồ, với sự cố gắng của Bảo Bảo, cùng với sự giúp đỡ của những hộ vệ bên cạnh, rốt cuộc Hàn Ngọc Cẩm cũng được giải quyết, lúc này Lục Ca cũng chạy đến, hần ngay sau khi xuất hiện lập tức đi đến bên người Hàn Ngọc Cẩm, nghiêm túc kiểm tra một phen, sắc mặt liền trầm xuống.

Mọi người ở đây có kinh ngạc có trấn định nhìn Lục Ca, bất quá cũng chỉ lẳng lặng đứng một bên nhìn hần.

"Hoàng thượng, có người cho Ngọc Quý phi uống cổ độc, hơn nữa vừa rồi còn khống chế Ngọc Quý phi nên nàng mới làm ra những chuyện như vậy." Thần sắc trên mặt Lục Ca rất ngưng trọng.

Mọi người vừa nghe lời nói của Lục Ca sắc mặt đều biến đổi, cổ độc? Có rất nhiều người nghe cũng chưa từng nghe qua, chỉ nghe bảo có thể khống chế người nên mới khiếp sợ, cho nên có thể khống chế người gì đó.

Ngọc Quý phi cùng lắm cũng chỉ là một cô gái bình thường, bị khống chế nên mới biến thành một cao thủ, hơn nữa còn không có cảm giác đau, một người như vậy, nếu chỉ có một người thì tốt, nhưng nếu có trăm ngàn người như vậy, thì.

Mỗi người ở đây không nhận được điều ràng buộc một cái

"Tra! Trẫm cũng muốn xem một chút người nào có lá gan lớn như vậy lại muốn ám sát Thái hậu!" Sắc mặt Triệu Khải Hâm vô cùng khó coi, coi như hắn muốn ở đại thọ của Thái hậu xử lý Hàn Ngọc Cẩm, nhưng cũng chỉ muốn Lục Ca khống chế nàng xuất thủ với hắn mà thôi.

Mà không phải để cho nàng động thủ với Thái hậu, Thái hậu là mẹ của hắn, là một trong những người mà hắn quan tâm nhất. Hắn không thể nào lấy an nguy của mẫu thân ra nói giỡn, cho dù có mười phần tôn trọng thì hắn cũng sẽ không bao giờ lấy sự bình an của Thái hậu ra để đạt được mục đích của mình!

Hàn Ngọc Cẩm đột nhiên làm loạn khiến cho các vị đại thần đều im lặng, bất quá khi nghe Lục Ca nói Hàn Ngọc Cẩm bị cổ độc khống chế, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, Chuyện của Tôn gia mới qua chưa bao lâu, những gia tộc trung lập có quan hệ tốt với Hàn gia cũng không muốn ra mặt.

Ngược lại những gia tộc có quan hệ không tốt với Hàn gia trong lòng thờ dài một tiếng, chuyện lần này thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn không có tổn hại gì đến Hàn gia.

Trước mặt nhiều người như vậy Triệu Khải Hâm để cho Lục Ca nói ra chuyện Hàn Ngọc Cẩm bị người khác khống chế, chính là muốn nói cho người trong thiên hạ biết, chuyện lần này không liên quan gì đến Hàn gia.

Mà trước kia chuyện Hàn Ngọc Cẩm tính kế Trương Vân Nguyệt, đã trừng phạt mấy người nhà của Hàn gia làm chuyện đó, chuyện này coi như là đã qua. Hàn gia dù sao cũng là công thần, Triệu Khải Hâm cũng không muốn làm một hoàng đế có mối nói cũ.

Trương Vân Nguyệt đối với những chuyện này cũng không chú ý, hiện tại điều nàng lo lắng nhất vẫn là hai nhi tử của nàng, thấy hai đứa bé bình an vô sự, Bảo Bảo không có bị hù, khuôn mặt tiểu An tò mò nhìn, cũng không có bị hù sợ, lúc này mới yên tâm lại.

Bên trong cung Thái Cực.

"Nói một chút xem đã xảy ra chuyện gì? Trẫm không phải là để cho người khống chế Hàn Ngọc Cẩm sao?" Triệu Khải Hâm nhìn Lục Ca quỳ trên mặt đất, hắn cũng tin tưởng Lục Ca sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, nhưng hiện tại hắn muốn Lục Ca tra giúp hắn xem rốt cuộc là kẻ nào ra tay.

"Hoàng thượng, thần nghĩ, có thể Lục Yêu chưa chết." Lục Ca có chút không xác định nói, trong lòng mặc dù rất không nguyện ý tin tưởng, dù sao lúc đầu sau khi Lục Yêu chết, thì thể nàng ta là do hắn kiểm tra, đúng là đã chết.

Nhưng tình huống bây giờ, giải thích duy nhất chính là Lục Yêu chưa chết. Dù sao cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng ta sớm một chút liên khống chế Hàn Ngọc Cẩm, mà chỉ có Lục Yêu mới có thể không kinh động đến hắn cướp Hàn Ngọc Cẩm đi rồi hạ cổ độc.

Như vậy ngoại trừ khả năng Lục Yêu chưa chết thì không còn khả năng nào khác.

"Có tra được hiện tại nàng ta đang ở chỗ nào không?" Thần sắc trên mặt Triệu Khải Hâm rất lạnh, đồng thời trong lòng cũng rất là khẩn trương, chỉ sợ Lục Yêu đột nhiên xuất hiện hại hai đứa bé cùng Trương Vân Nguyệt còn có Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150

"Không có." Lục Ca cảm thấy rất xấu hổ, hắn cho là hắn rất lợi hại, kết quả chút chuyện như vậy cũng làm không xong, thật rất không thích hợp.

Triệu Khải Hâm trầm mặc chốc lát, "Phải thêm nhiều người tới bên người Thái hậu và hai vị hoàng tử."

"Vâng" Rất nhanh Lục Ca đã đi xuống an bài, chuyện lần này hắn nhất định phải xử lý tốt, nếu không hắn thật không còn mặt mũi nào làm thủ lĩnh đội ám vệ.

Triệu Khải Hâm đi tới cung Thọ Khang, Thái hậu ngồi ở vị trí chủ vị, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Mẫu hậu người sao vậy?" Triệu Khải Hâm thấy sắc mặt Thái hậu còn chưa có khôi phục như cũ, trong lòng rất lo lắng, dù sao Thái hậu tuổi cũng đã lớn.

"Ta không sao, con lại đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bà nhìn Triệu Khải Hâm hỏi, bà cũng không có hoài nghi Triệu Khải Hâm sẽ dùng chuyện này tính toán bà, nhưng bà nhìn ra, Triệu Khải Hâm sớm đã biết Hàn Ngọc Cầm trúng cổ độc.

"Hàn Ngọc Cầm bị người khác hạ cổ độc, nhi tử vốn định chờ Mẫu hậu trở về cung rồi mới nói rõ mọi chuyện cho người biết, vốn an bài để nàng trong lễ mừng thọ động thủ với nhi tử, lần này vốn là nhi tử không định để cho nàng ta ra ngoài tiếp giá, nhưng dù sao nàng cũng là có phong hào quý phi, ở phía sau hậu cung địa vị kẻ dưới hoàng hậu, nếu quả như thật không xuất hiện, chỉ sợ Hàn gia sẽ không đồng ý.

Nên nhi tử suy nghĩ dự định để Lục Ca dùng cổ trùng khống chế nàng ta, bảo đảm hẳn sẽ tiếp giá kịp thời, lại không nghĩ rằng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện, Lục Ca nói Lục Yêu chưa chết, cổ trùng kia là do Lục Yêu chế ra."

"Lục Yêu và Lục Ca không phải là ám vệ của con sao? Hai năm qua đã xảy ra những chuyện gì?" Thái hậu cau mày nhìn Triệu Khải Hâm, bởi vì bà không muốn Triệu Khải Hâm có cảm giác bà đang khống chế hẳn, cho nên chuyện ở trong cung bà cũng không muốn tìm hiểu quá rõ, hơn nữa Triệu Khải Hâm cũng không muốn Thái hậu ở ngoài cung mà vẫn phải lo lắng việc trong cung.

Nên đương nhiên Thái hậu hoàn toàn không biết chuyện của Lục Yêu, huống chi người biết chuyện của Lục Yêu cũng không nhiều lắm.

"Lục Yêu phản bội?" Thái hậu cau mày, trong lòng không hoàn toàn tin tưởng, Lục Yêu có cảm tình với nhi tử của bà bà cũng có biết chút ít.

"Nàng động thủ với Hoàng hậu." Triệu Khải Hâm giải thích một câu, Lục Yêu quả thật không có hướng hẳn động thủ, nhưng lại động thủ nữ nhân mà hẳn yêu nhất.

"Thì ra là như vậy." Thái hậu gật đầu, thế nhưng lại đi quản chuyện trong hậu cung, khó trách Triệu Khải Hâm không tha cho nàng.

"Mẫu hậu, trong khoảng thời gian này người nên nghỉ ngơi thật tốt, nhi tử đã phái rất nhiều ám vệ tới đây, hiện tại chưa biết Lục Yêu chốn ở chỗ nào." Triệu Khải Hâm cau mày.

Đối với điểm này Triệu Khải Hâm hiện tại cũng không biết làm sao, ban đầu khi Lục Yêu nuôi loại cổ trùng này thì hẳn rất vui vẻ, loại cổ trùng đặc biệt này cần có người đi theo khống chế, thành thạo rồi thì chỉ cần hạ mệnh lệnh là được rồi.

Đây cũng là lý do tại sao Lục Ca không có mặt hiện trường ngay lúc đó, Lục Ca không ngờ được là Lục Yêu còn sống, cho nên mới để cho Lục Yêu có cơ hội ra tay.

Nhưng Lục Yêu làm vậy là có mục đích gì? Nếu như người mà Lục Yêu động thủ là Trương Vân Nguyệt thì mọi người có thể dễ dàng hiểu được, nhưng đối tượng mà Lục Yêu ra tay lại là Thái hậu.

Điều này thì có lợi ích gì cho nàng ta?

Trương Vân Nguyệt thấy Triệu Khải Hâm sau khi tới đây luôn ngồi một chỗ ngẩn người, ngay cả cơm tối cũng không ăn, thờ dài tiến lên đẩy hẳn một cái, "Hoàng thượng người đang suy nghĩ cái gì vậy? Nên dùng cơm rồi."

"Nàng nói xem, rốt cuộc tại sao Lục Yêu lại ra tay với Thái hậu?" Triệu Khải Hâm nghĩ mãi nhưng vẫn không hiểu nổi tại sao Lục Yêu lại làm vậy.

Trương Vân Nguyệt suy nghĩ một chút nhưng cũng không nghĩ ra được mục đích thật sự của Lục Yêu,

"Hoàng thượng thử đổi góc độ rồi suy nghĩ lại thử xem sao?"

"Hử?"

"Người xem, nếu để cho Lục Yêu thành công sẽ có kết quả gì?" Trương Vân Nguyệt thấp giọng hỏi.

Triệu Khải Hâm cau mày, nếu quả như thật để cho Lục Yêu thành công, thì Hàn Ngọc Cầm chính là thích khách ám sát Thái hậu, cho dù trên người nàng ta bị hạ cổ độc, cũng không thể dễ dàng tha cho nàng ta như vậy, thậm chí Hàn gia cũng có thể bị liên lụy, coi như hẳn rộng lượng bỏ qua cho Hàn gia, trong lòng Hàn gia chắc chắn cũng sẽ khó chịu, cảm thấy hẳn không phải là không động thủ, mà là chờ cơ hội để ra tay.

"Hoàng thượng, Lục Yêu đây là bởi vì yêu nên mới chuyển thành hận nha." Trương Vân Nguyệt cười ha ha nhìn Triệu Khải Hâm, trong lòng lại có chút lo lắng, Lục Yêu núp trong bóng tối, nên càng khó đối phó hơn.

"Yên tâm, trẫm sẽ giải quyết." Triệu Khải Hâm ôm người ở trong ngực, mang trên mặt thần sắc kiên định, lần này hẳn nhất định phải đem Lục Yêu giải quyết.

Hôm sau, bên trong cung Thái Cực.

"Vương Kỳ, ngươi mang một đội ám vệ khác đi dò xét cẩn thận, trẫm tin tưởng, nhất định Lục Yêu vẫn còn ở trong cung. Nhất là Hoa Vũ cung của Ngọc Quý phi, nghiêm túc tra một chút, ngày đó có người nào đến gần Ngọc Quý phi hay không, rất có thể Lục Yêu sẽ dịch dung."

"Vâng" hiện tại Vương Kỳ cũng không biết làm thế nào để nhận ra Lục Yêu nữa, nếu như Lục Yêu an phận làm một ám vệ, tương lai cùng Lục Ca lập gia đình không phải rất tốt hay sao? Nhưng nàng ta lại đi thích Hoàng thượng, thích thì thích, nhưng cuối cùng yêu lại biến thành hận.

Giờ phút này Lục Ca cũng đang ở bên trong, hần núp ở một chỗ tối tìm kiếm, Lục Yêu có thể giả chết lừa hần thành công, không thể phủ nhận nàng ta thật cũng có chút bản lĩnh.

"Lục Yêu, ra đây đi." Lục Ca đứng trong đại điện Hoa Vũ cung, quan sát hoàn cảnh chung quanh, hần không xác định Lục Yêu có ở chỗ này hay không, nếu nàng ta có thể tránh thoát hần kiểm tra sống sót, thì việc ẩn núp tránh sự tra xét của hần cũng không phải không thể.

Lục Ca ở bên trong gọi hồi lâu nhưng không có động tĩnh, nhưng Lục Ca cũng không rời đi Hoa Vũ cung, ngược lại phải ám vệ tới, bao vây nơi này lại.

Thời điểm Vương Kỳ đến chính là chứng kiến một màn này.

"Thế nào? Người cũng hoài nghi Lục Yêu vẫn còn ở Hoa Vũ cung?" Vương Kỳ nhìn Lục Ca hỏi.

"Ừ, hôm đó sau khi sự việc xảy ra ta đã cho người theo dõi Hoa Vũ cung, không thấy có người đi ra ngoài." Lục Ca thấp giọng nói, mặc dù có ám vệ giám sát Hoàng cung, nhưng cách nhau một quãng mới an bài một người, lần này hần đem Hoa Vũ cung bao vây lại.

"Mật đạo thì sao?"

"Mật đạo ta đã cho người canh chừng. Ba người thay phiên." Lục Ca tự nhiên cũng biết mật đạo quan trọng.

Sau khi Vương Kỳ đem tất cả cung nữ trong Hoa Vũ cung tập hợp lại, dò xét cẩn thận từng người một.

"Lục Ca người tới giúp ta, xem một chút những cung nữ này có dịch dung hay không." Vương Kỳ hí hóp mắt nhìn những cung nữ đứng trước mặt, hần rất hi vọng Lục Yêu đang ở trong đó, như vậy hần không cần phải đi tìm ở những nơi khác nữa.

"Được."

Lục Ca mang theo ám vệ nhanh chóng tiến lên, hần xem kỹ mặt từng người một, sau khi xem xong, lại cho người cầm khăn, bắt đầu hướng khuôn mặt cung nữ chuẩn bị lau.

Rốt cuộc cũng có một cung nữ động đậy, nàng ta nhanh chóng lui về phía sau, xoay người chạy ra phía cửa.

Nhưng chung quanh ám vệ cùng thị vệ thực sự là quá nhiều, hơn nữa thần kinh mỗi người đều rất căng thẳng, thấy một cung nữ động đậy mọi người lập tức đồng loạt tiến lên.

Nhưng ngay lúc này một cung nữ khác cũng động đậy, bởi vì hành động của cung nữ trước mà xuất hiện một lỗ hổng, nên mới để cho cung nữ sau có đường thoát ra ngoài.

Chẳng qua là khi cung nữ kia động đậy nhưng Lục Ca và Vương Kỳ vẫn đứng im tại chỗ.

Khi hai người thấy hành động của cung nữ phía sau, xác định người này mới là Lục Yêu, còn về phần cung nữ kia, có lẽ là do Lục Yêu khống chế.

"Lục Yêu, người không cần phản kháng vô ích." Lục Ca lạnh lùng đứng, trong tay cầm trường kiếm, trên người tản mát ra sát khí bén nhọn.

Mà cái người được gọi là Lục Yêu căn bản giống như không nghe thấy lời nói của Lục Ca, nhanh chóng hướng bên ngoài lao ra.

Cung tiến thủ (người bắn cung) ở ngoài cung hành động rất nhanh, Lục Yêu mới xông ra liền bị bắn thành cái sàng, chỉ là khi Lục Ca nhìn thấy một màn này không những không cảm thấy nhẹ nhõm, mà mặt mũi lại càng thêm ngưng trọng.

Thần sắc Vương Kỳ cũng ngưng trọng như vậy, "Lục Yêu hiện tại cũng không có ở Hoa Vũ cung, nàng ta đang ở đâu? Ninh Thọ cung? Hay Phượng Minh cung?"

Cung Thái Cực hai người đều không lo lắng, Triệu Khải Hâm không những có ám vệ bảo vệ mà còn có cả hộ vệ, Lục Yêu nếu không xuất hiện thì tốt, vừa xuất hiện tuyệt đối sẽ mất mạng.

Nhưng Ninh Thọ cung và Phượng Minh cung tương đối không an toàn.

"Hóng rồi." Vương Kỳ và Lục Ca đồng loạt nhận thức được nguy hiểm.

Lục Ca nhìn hai cỗ thi thể ngã trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm, hần nhớ ban đầu khi Lục Yêu luyện chế cỗ trùng khống chế người này thì luyện chế ra không nhiều lắm, điều kiện để luyện chế cỗ trùng này vô cùng hà khắc, ban đầu xin Triệu Khải Hâm luyện chế loại cỗ trùng này thì luyện ra được bảy con, một con trong số đó bị hần cầm đi, còn lại sáu con.

Xem ra lần này Lục Yêu đem tất cả đều lấy ra hết.

Bên trong Phụng Minh cung Trương Vân Nguyệt đang lẳng lặng xử lý công vụ, hiện tại nàng đã hình thành thói quen mỗi ngày đều xử lý mấy công vụ rườm rà này, mặc dù vẫn cảm thấy mấy việc này rất phiền toái, nhưng cũng không còn luống cuống tay chân như lúc ban đầu nữa.

"Hoàng hậu nương nương, bên ngoài có một cung nữ nội thị phụ trách mua sắm cầu kiến."

"Cung nữ nội thị phụ trách mua sắm?" Trương Vân Nguyệt ngẩng đầu nghi ngờ hỏi ngược lại một câu, cung nữ nội thị phụ trách mua sắm tìm nàng làm cái gì? Bọn họ có chuyện tại sao không đi tìm Ngụy Đình?

"Này, nô tỳ không biết, chẳng qua là cung nữ đó nói có chuyện muốn cầu kiến Hoàng hậu."

"Đẫn người đó đi gặp Ngụy Đình, có chuyện gì thì nói với Ngụy Đình, nếu như Ngụy Đình không xử lý được thì mới đến tìm ta." Trương Vân Nguyệt không để ý người kia đến tìm nàng có việc gì.

Triệu Khải Hâm đã nói, Lục Yêu sẽ dịch dung, cung nữ này tới tìm nàng có chút quái dị, ai biết có phải do Lục Yêu dịch dung hay không?

Trương Vân Nguyệt không nói cho cung nữ kia biết, cũng là để cho ám vệ ra ngoài lũng bắt cung nữ kia.

Chẳng qua là để cho Trương Vân tháng không nghĩ tới chính là, Lục Yêu rất lợi hại.

"Phòng bị không tệ." Cung nữ nội thị bỗng nhiên cất tiếng nói, nhìn rất là quái dị.

Trương Vân Nguyệt nhìn Lục Yêu, trên mặt không có quá nhiều biến đổi, chỉ ngồi lẳng lặng, "Người cũng không tệ, có thể tiến vào Phụng Minh cung"

"Ha ha, ta sẽ khiến người chôn theo ta." Lục Yêu nhìn Trương Vân Nguyệt thấp giọng nói.

"Hử? Phải không? Người cảm thấy người có thể thành công?" Trương Vân Nguyệt cười nhìn Lục Yêu, tay ở trong túi áo chuyển động, độc được trong đó liền bắn ra ngoài.

Lục Yêu nhanh chóng lui về sau mấy bước, nhú mào một cái.

"Ta không nghĩ tới Hoàng hậu nương nương cũng sẽ dùng độc, không biết những nữ nhân trong hậu cung có phải cũng bị Hoàng hậu dùng độc để giải quyết hay không?" Lục Yêu cười ha ha nhìn Trương Vân Nguyệt.

"." Trương Vân tháng không để ý đến Lục Yêu, chỉ đứng lên lui về phía sau mấy bước, đem vị trí nhường cho ám vệ.

"Hoàng thượng, bên trong Hoa Vũ cung không phải hiện bóng dáng của Lục Yêu."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151

"Hoàng hậu cùng Thái hậu bên kia cũng đi xem qua chưa? Phải người đi có đủ hay không?" Triệu Khải Hâm cau mày, vì sao hắn cảm giác tâm trạng có chút không tập trung?

Thật sự Triệu Khải Hâm không yên tâm, đi trước Thái hậu bên kia xác nhận một chút, sau khi xác định Thái hậu không có việc gì, nhanh chóng chạy tới Phụng Minh cung.

Đĩ nhiên Triệu Khải Hâm ở trên đường vừa đứng gặp được thị vệ tới bẩm báo, nói là Phụng Minh cung có một nội thị sẽ đối với hoàng hậu bất lợi.

Lòng của Triệu Khải Hâm thành thích nhảy, chỉ sợ Trương Vân Nguyệt có chuyện gì, đợi đến thời điểm Triệu Khải Hâm cảm thấy, Lục Yêu đã bị người bắt lại, Vương Kỳ mặc dù trở về bẩm báo tin tức, Lục ca lại không có buông tha, chỉ là Lục ca cảm thấy mục đích của Lục Yêu không phải là Thái hậu, vì vậy hắn cũng không có đi Ninh Thọ cung, trực tiếp tới Phụng Minh cung.

Ngược lại không ngờ thật đúng là hắn đi đến đúng chỗ rồi, Lục Yêu quả thật đến Phụng Minh cung chuẩn bị ám sát hoàng hậu.

Sau khi Lục ca giả trang làm nội thị bắt lại Lục Yêu, trực tiếp đưa tay mở ra mặt nạ trên mặt Lục Yêu, nhìn Lục Yêu mặt mũi quen thuộc, Lục ca trầm mặc chốc lát, mang theo nàng rồi đi.

Triệu Khải Hâm nghe được tin tức Lục Yêu bị bắt, thật dài thở ra, cuối cùng có thể yên tâm. Xem ra những ám vệ này sau này cần lựa chọn cẩn thận hơn.

Chuyện cũng xử lý xong, kết quả chính là, Trương Vân Nguyệt ở ngày qua vài tháng sau đột nhiên phát hiện, cuộc sống này rất nhàm chán.

"Ừnh, nôn ~" một ngày kia, Trương Vân Nguyệt cùng thường ngày rời giường mặc quần áo, lại không nghĩ rằng khi súc miệng đột nhiên cảm thấy rất ghê tởm, nằm ở nơi nào ói ra, này vừa phun thiếu chút nữa đem mặt đáng của nàng phun ra.

"Mau, mau mời thái y!" Lý Ma Ma vừa nhìn Trương Vân Nguyệt như vậy, trên mặt sáng lên, trong lòng rất là vui mừng, nói không chừng Trương Vân Nguyệt lại muốn có bảo bối mới, ha ha, vậy cũng thật là tốt quá!

Vài tháng có thể để cho các đại thần quên rất nhiều chuyện, cũng có thể làm các đại thần làm rất nhiều chuẩn bị, tỷ như đưa tú nữ vào cung. Hiện tại hậu cung của Triệu Khải Hâm có thể nói vào trạng thái trống không, trừ Trương Vân Nguyệt, vị hoàng hậu này ra không có những phi tử có phân vị cao rồi.

Mà những phi tử phân vị thấp, Triệu Khải Hâm cũng đã thật lâu không có đi rồi, kết quả như thế đúng là, rất nhiều đại thần bắt đầu hoạt động, liền muốn đưa nữ nhi vào cung. Dĩ nhiên cũng có người cũng không muốn nữ nhi đưa vào cung, nhưng lại không trở ngại bọn họ ủng hộ những đại thần khác.

Dĩ nhiên bọn họ trừ nói lí do hậu cung này trống không ra bên ngoài, còn có một lý do rất lớn chính là trẻ con quá ít, có ba hoàng tử, một người trong đó còn là một ám sắc thuốc, khó trách những đại thần kia phải nói con trai Triệu Khải Hâm quá ít.

"Thái y, hoàng hậu như thế nào?" Lý Ma Ma ngẩng đầu đi xem Trương Vân Nguyệt nằm ở trên giường.

Trương Vân Nguyệt mệt mỏi nằm ở trên giường, vừa nãy ói ra làm cho chân tay nàng mềm nhũn ra.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, nương nương có tin vui. Bây giờ đã ba tháng." Thái y bắt mạch xong sau rất là vui mừng tuyên bố, vốn là còn lo lắng hoàng hậu lại không biết tên bệnh giống như lần trước, hiện tại cuối cùng là yên tâm.

Lý Ma Ma cười: "Thật sự là quá tốt." Những cung nữ khác cũng rất là vui mừng, hoàng hậu có tin mừng, họ từng người một tưởng thưởng nhưng không ít.

Hiện tại trong cung vừa không có phi tử có phân vị cao, sẽ không có người tính kế Trương Vân Nguyệt, họ cũng không cần phòng bị như lần trước, cuộc sống này không ít nhẹ nhõm.

"Các người từng người một đừng tưởng rằng hiện tại trong cung liền an toàn, một ít người nữ nhân đều nghĩ tới hoàng hậu chết đâu rồi, coi như không có phân vị không có nghĩa là họ không muốn." Sau khi Lý Ma Ma xác định Trương Vân Nguyệt có thai, liền bắt đầu gõ cung nữ nội thị bên cạnh.

Chỉ sợ họ buông lỏng cảnh giác khiến người trong tối có cơ hội.

Mặc dù nhìn hiện tại trong hoàng cung rất an toàn, dù sao xem ra chỉ có hoàng hậu một người duy nhất có lỗi? Nhưng chớ quên, Triệu Khải Hâm vốn cũng không phải chỉ có mấy nữ nhân như vậy, nhiều nữ nhân ở phía dưới Chiêu Nghi chần chờ đi! Hiện tại bởi vì nguyên do Quý Phi các nàng đi, còn dư lại những nữ nhân kia cũng đã không có tư cách tới thỉnh an Trương Vân Nguyệt, Trương Vân Nguyệt càng lười gặp những nữ nhân kia.

Phải nói những nữ nhân kia không nghĩ trở nên nổi bật, đó là chuyện không có khả năng, chỉ là họ không tìm được cơ hội mà thôi, hiện tại đoán chừng tất cả nữ nhân hậu cung đều cho là, chỉ cần Trương Vân Nguyệt đi Triệu Khải Hâm sẽ đem tâm tư thả trên người những nữ nhân khác, đến lúc đó mọi người tranh cãi nữa cũng mới có tranh.

Hiện tại những nữ nhân hậu cung đó thật sự một chút cơ hội cũng không có.

Lý Ma Ma gõ một phen những cung nữ kia liền sau đi theo bên người Trương Vân Nguyệt, Trương Vân Nguyệt rất bất đắc dĩ nhìn bụng mình. Nàng thật lòng hoài niệm kế hoạch hoá gia đình ở hiện đại phải hay không, khi để cho nàng hoài niệm chính là hiện đại khi sinh bằng cách giải phẫu (c-section).

"Nương nương, ngài thế nào? Có phải hay không nơi nào không thoải mái?" Lý Ma Ma vừa tiến đến chỉ thấy nét mặt Trương Vân Nguyệt không đúng, không khỏi lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, ta chính là nghĩ tới ba đứa bé cách nhau quá gần." Trương Vân Nguyệt cười cười giải thích nói, nàng thế nào có thể nói ra sinh bằng giải phẫu (c-section) loại này mất đi người đây? Nếu là cái thế giới này có đồ này thì cũng thôi đi, nếu không có vật này nàng không bằng hoài nghi?

"Gần một chút không được sao? Nô tỳ cảm thấy gần một chút rất tốt, như vậy bọn họ có thể cùng nhau chơi đùa." Lý Ma Ma cười ha hả nói. Sau sai người báo cho Hoàng thượng.

"Ài, ta nghĩ muốn con gái rồi." Trương Vân Nguyệt vuốt bụng, nói qua cầu nguyện trong bụng lần này là con gái.

"Nương nương bây giờ đã có hai hoàng tử rồi, lại đến một công chúa cũng rất không tệ." Lý Ma Ma khó được không có phản bác lời Trương Vân Nguyệt nói, hiện tại trong cung một công chúa cũng không có, nếu để cho Trương Vân Nguyệt sinh một công chúa, đại vị công chúa kia so với hai hoàng tử sẽ không thấp.

"Hoàng thượng, mới vừa Phụng Minh cung truyền đến tin tức, hoàng hậu nương nương có tin vui."

"Mấy tháng?" Triệu Khải Hâm vui mừng nhìn Vương Kỳ, rốt cuộc lại có a.

"Ba tháng."

"Tốt tốt tốt, xem lần này các đại thần còn thể nào nói trăm con cháu đơn bạc." Triệu Khải Hâm rất là vui mừng, đối với những tính toán của các đại thần hẳn tự nhiên là hiểu, chỉ là hẳn cũng không nghĩ theo những ý tứ các đại thần kia thôi.

Hắn hiện tại rất phiền trong hậu cung lại xuất hiện nữ nhân như Quý Phi, Hiền phi vậy, từng người một mỗi ngày đều muốn tính toán tính toán, hẳn hiện tại mỗi ngày đều vội vàng xử lý sự tình của quốc gia ở ngoài nước, nào có rảnh đến hậu cung ứng đối những nữ nhân long trần đầy suy nghĩ đều nhờ gia tộc kia?

"Đi, theo trăm đi Phụng Minh cung."

"Hoàng thượng, thời gian lâm triều sắp đến."

"Để những đại thần kia chờ, bọn họ nơi đó hay con trăm quan trọng?"

Triệu Khải Hâm Long Hành Hồ Bộ đến Phụng minh cung, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, coi như ở chỗ rất xa cũng có thể thấy.

Mà các đại thần phía trước lại kinh ngạc phát hiện, hôm nay Hoàng thượng của bọn họ chưa từng có trễ, thế nhưng qua một phút đồng hồ còn chưa có xuất hiện.

"Vị công công này, hoàng thượng hôm nay thế nào còn chưa tới?" Có người tiến lên hỏi.

"Ta đây làm sao biết? Ta chỉ là ở nơi này giữ cửa." Nội thị kia cũng không ngần ngại đầu lên trả lời một câu, sẽ không có lý gặp những đại thần kia rồi.

"Không biết Vương tổng quản hiện tại ở nơi nào?" Thừa Tướng tiến lên một bước nhỏ giọng hỏi.

Nội thị kia thấy là Thừa Tướng tới hỏi, cũng không dám lên mặt: "Nô tài thật không biết, nô tài từ sáng sớm đều đứng tại nơi đây, ngài cũng thấy được, mới vừa không có những người khác đã tới nơi này." Nội thị trả lời thật lòng bất đắc dĩ, so với hẳn những đại thần đứng ở chỗ này sớm hơn, bọn họ cũng không biết chuyện, tại sao hẳn nhất định phải biết à?

Cái logic này là gì à? Hẳn vừa không có Thiên lý nhân Thuận Phong Nhi trong thần thoại như vậy.

". . . ." Một đại thần lẫn nhau ngời nhìn ta ta nhìn ngời, thật sự là không nghĩ ra nguyên do vì sao.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Ha ha, khiến các vị ái khanh chờ lâu, trăm sáng sớm hôm nay thật vui mừng, ha ha! Hoàng hậu có tin vui, ha ha." Triệu Khải Hâm nét mặt biểu hiện, hẳn thật thật vui mừng.

Vì vậy chúng các đại thần hiểu, tình cảm hoàng hậu nương nương mang thai, cho nên hoàng thượng đi xem hoàng hậu nương nương đi.

"Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng."

"Tốt tốt tốt, các khanh bình thân." Triệu Khải Hâm một buổi sáng cũng rất cao hứng, những đại thần kia thấy hoàng thượng vui mừng như thế cũng không nguyện ý chọc người không thích chuyện đi quấy rầy tâm tình hoàng thượng.

Cảm xúc vui vẻ của Triệu Khải Hâm chỉ kéo dài ba ngày.

Ba ngày sau khi lâm triều, những đại thần này rốt cuộc tìm được cơ hội nói chuyện, dung lời nói của bọn họ chính là, hoàng hậu hiện tại mang thai không có cách nào chăm sóc hoàng thượng, cho nên hoàng thượng người nhanh tìm mấy người phụ nhân vào cung thôi.

"Những chuyện này là chuyện nhà của trăm, lúc nào thì chuyện nhà trăm cũng cần các người tới hỏi tới? Các người nếu là quá rảnh rồi, thì ban sai* thật tốt cho trăm. Xem một chút Hộ bộ, Hình bộ, Lại bộ phái đi, quan viên này là sao hả? Đám tham ô nhận hối lộ đều thành thói quen rồi! Còn có vụ án này đích thị là án gì? Thậm chí có nhiều người đánh xe muốn kiện như vậy!"

(*Ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa)

Khụ khụ, các bộ tham ô nhận hối lộ thành thói quen là thật, người đánh xe kiện bắt quá có một, hơn nữa còn là vụ án ba năm trước đây.

"Bọn thần có tội." Từng người một bị Triệu Khải Hâm khiển trách qua, tất cả đều quỳ trên mặt đất, xấu hổ a.

"Biết có tội còn không trở về xử lý những chuyện này cho tốt? ! Vẫn còn ở nơi này chờ làm cái gì? Bãi triều!" Triệu Khải Hâm tức giận hừ hừ xoay người đi. Những đại thần kia ra khỏi hoàng cung mới nhớ tới, bọn họ vốn là muốn cho hoàng thượng nạp phi, kết quả bây giờ thành hoàng thượng để cho bọn họ cố gắng xử lý công vụ.

Từng người một liếc nhìn nhau, đều hiểu đây là hoàng thượng ở gở bọn họ, xem ra hoàng thượng thật không muốn nữ nhân khác. Nghĩ như thế những đại thần này cũng bất đắc dĩ.

Mà chuyện sau này của Triệu Khải Hâm càng làm cho những đại thần kia nhận rõ chân tướng sự tình, hoàng thượng của bọn họ thật thật không muốn nữ nhân khác.

Vốn là ở lại trong hoàng cung, Triệu Khải Hâm cũng không có đi xử lý mấy người phi tử phân vị thấp kia, đều bị Triệu Khải Hâm đưa ra cung, hơn nữa Triệu Khải Hâm tự mình đem lấy các nàng gả đi ra ngoài.

Kỳ thật thời điểm ban đầu Triệu Khải Hâm cũng không còn chuẩn bị làm như vậy, dù sao những nữ nhân kia ở lại trong cung cũng không kém một ít miếng cơm ăn, chỉ để cho hắn không ngờ chính là, những phi tử phân vị thấp này thế nhưng chuẩn bị liên hiệp đối phó Trương Vân Nguyệt, hoàn hảo được ám vệ phát hiện kịp thời.

Như thế Triệu Khải Hâm càng thêm xác định, những nữ nhân này chính là phiền toái.

Lúc này mới có quyết định đưa người đi. Về phần chuyện làm cho các nàng lập gia đình, cũng là Trương Vân Nguyệt nghĩ.

Như thế trong hoàng cung, trừ nữ chủ tử ngoài Trương Vân Nguyệt vị hoàng hậu này ra bên ngoài cũng chỉ có Ninh Thọ cung Thái hậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152

Lại nói trong cung các chủ tử ít đi, chuyện này xác định ít đi rồi, nhất thời đến lúc đó làm cho cả hoàng cung yên tĩnh lại, hơn nữa Trương Vân Nguyệt trong người mang thai, ma ma cung nữ bên cạnh đều không cho nàng có nhiều hành động.

Trong lúc nhất thời đúng là khó được nhàn chán.

Ngày hôm đó hai đứa con trai đều không ở bên người, Trương Vân Nguyệt một người ngồi ở bên cửa sổ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nghĩ tới bầu trời bên ngoài là một cái dạng gì.

Lúc này mới nhớ tới mình từ sau khi xuyên việt chưa từng có rời đi hoàng cung, cảnh sắc bên ngoài hoàng cung nàng một chút cũng chưa từng thấy qua.

Nghĩ tới đây, Trương Vân Nguyệt đột nhiên cảm thấy mình rất thiệt thòi, nàng nếu là xuyên qua vào một gia đình lớn bình thường, cho dù là những người nhà đó làm quan, ít nhất một năm cũng có thể đi ra ngoài mấy lần như vậy chứ? Nhưng đến nơi hoàng cung này thế nhưng một lần cũng không được?

Thật là khổ ép à?

Tốt nhưng đáng tiếc a?

Thật đáng thương à?

Ta thế nào lại đáng thương như vậy đây?

Trương Vân Nguyệt mặt ủ mày ê ai oán vận mệnh của mình, bắt đầu kể bày tỏ, cuộc sống của mình cứ như vậy qua a.

Nếu có thể xuất cung đi xem một chút thì thật là tốt, umh, trong hoàng cung tuyệt vời không tốt.

Hình như hôm nay ngăn người khiến Trương Vân Nguyệt tìm được chuyện thú vị, từ nơi này về sau, mỗi ngày trừ ngăn người chính là nhìn các loại địa phương chí. Cũng tiêu hao không ít thời gian rồi.

Thời điểm Triệu Khải Hâm tiến vào thấy chính là Trương Vân Nguyệt một người chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, trong ánh mắt kia lộ ra vẻ khát vọng, khiến Triệu Khải Hâm có chút ngáy ngẩn.

"Đang suy nghĩ gì? ? Triệu Khải Hâm đi tới bên người Trương Vân Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Mà bởi vì ngăn người nên không có phát hiện có người tiến vào một mình, đang nghe có người hỏi thì theo bản năng đem suy nghĩ trong đầu hồ đồ nói ra.

"Muốn rời đi hoàng cung a, thế giới bên ngoài cung nhất định rất có hứng thú?" Trương Vân Nguyệt ước mơ nói, lại không phát hiện bởi vì một câu nói này của nàng, sắc mặt của Triệu Khải Hâm liền tối.

"Hoàng hậu, nàng nói cái gì? Nàng chuẩn bị xuất cung?" Triệu Khải Hâm lạnh lùng nắm cằm Trương Vân Nguyệt, để cho nàng nhìn thẳng vào mắt của mình.

"Ah? Hoàng thượng, ngài tại sao lại ở chỗ này?" Trương Vân Nguyệt vừa nhìn thấy Triệu Khải Hâm rất vui mừng hỏi, hoàn toàn không có phát hiện mình mới vừa lời nói đã để Triệu Khải Hâm rất không vui mừng rồi.

"Hoàng hậu không cần nói sang chuyện khác, hiện tại hoàng hậu có hay không muốn cùng trẫm nói một chút, hoàng hậu tại sao nghĩ ra cung?" Quanh thân Triệu Khải Hâm cũng lộ ra một cổ lãnh khí, trong giọng nói mang theo uy hiếp làm cho người ta sợ.

Trương Vân Nguyệt há hốc mồm mà nhìn Triệu Khải Hâm: "Hoàng thượng ngài làm sao biết thiếp muốn xuất cung?" Trương Vân Nguyệt vừa hỏi vừa vẫn còn rất vui mừng nhìn Triệu Khải Hâm. Đem Triệu Khải Hâm cho nhìn làm tức giận trong lòng vụt vụt bốc lên trên.

"Ta làm sao biết? Ta làm sao biết? Hoàng hậu mới vừa cùng trẫm nói?" Triệu Khải Hâm giận, nữ nhân này gần đây một đoạn thời gian gần đây càng lúc càng không đem hắn để ở trong lòng? Thật quá mức phải hay không? Mang thai đứa bé này của hắn, cha liền đẩy ra không biết ở cái xô xinh nào đi?

"Ách, ha ha, a ha ha." Trương Vân Nguyệt nghe được Triệu Khải Hâm nói, thế mới biết thì ra là mới vừa không phải là ảo giác của mình, thật sự có người hỏi mình vấn đề, mà mình cũng thật trả lời.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, không nên tức giận." Trương Vân Nguyệt quyết định hy sinh hạ mình, an ủi người khác một chút.

"Muốn cho ta không tức giận? Được? Về sau không cho phép nàng suy nghĩ chuyện rồi đi hoàng cung được không? Có nghe hay không? Nàng cả đời đều phải ở lại trong hoàng cung cùng với ta, muốn rời khỏi ta không có cửa đâu, đời này không thể nào, đời sau không thể nào, kiếp sau sau nữa cũng không thể." Triệu Khải Hâm híp mắt nhìn Trương Vân Nguyệt hung hăng nói qua.

"Ách, hoàng thượng, hoàng thượng."

"Không cho phép gọi hoàng thượng, gọi Khải."

"Ách, umh, Khải." Trương Vân Nguyệt ngập ngừng hai lần, kết quả thấy sắc mặt của Triệu Khải Hâm có dấu vết giận dữ, vội vàng theo lời nói của hắn gọi ra ngoài.

"Ngoan, về sau cứ gọi như vậy, có nghe hay không?" Triệu Khải Hâm nghe trong miệng Trương Vân Nguyệt gọi ra tên của mình, chỉ cảm thấy trong lòng thư thái rất nhiều, sẽ không như ban đầu nổi cơn thịnh nộ nữa.

"Nghe được." Trương Vân Nguyệt bất đắc dĩ đáp một tiếng.

"Nhớ kỹ, cả đời cũng không thể có ý nghĩ rời đi khỏi ta." Triệu Khải Hâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Vân Nguyệt nói, mà trong lúc Trương Vân Nguyệt không có chú ý, trong mắt của hắn thoáng qua một chút hung dữ. Nếu như nàng có cảm tưởng rời đi khỏi hắn, hắn không ngại trời nàng lại vĩnh viễn không để cho nàng rời giường một bước?

"Không có a, thiếp chính là nghĩ ra cung mà thôi." Trương Vân Nguyệt lắc đầu, nàng không muốn rời khỏi Triệu Khải Hâm mà đi, nàng chỉ là muốn xuất cung đi xem một chút thế giới bên ngoài cung mà thôi.

"Vậy nàng còn muốn xuất cung?" Trông mắt nguy hiểm của Triệu Khải Hâm nheo lại.

"Hoàng thượng, thiếp từ vào khi cung đến giờ sau đó không có xuất cung qua, lần trước đi biệt viện cũng là một nhóm người cùng đi, cũng không có ở chợ đi dạo qua, thiếp thật rất muốn đi dạo chợ một chút." Trương Vân Nguyệt không khỏi hướng Triệu Khải Hâm làm nũng.

Nàng hiện tại cũng hiểu, nàng nghĩ nhiều hơn nữa đều vô dụng, chỉ cần Triệu Khải Hâm đồng ý, nàng mà có thể xuất cung đi xem một chút, mặc dù từ trước đến nay không có tiền lệ hoàng hậu vào cung, sau đó còn có thể xuất cung đi dạo phố, nhưng không có nghĩa là nàng không thể đi đúng không?

"Hoàng thượng, đi sao ~ đi sao đi sao ~ đi ~ sao ~?"

Triệu Khải Hâm cúi đầu nhìn qua Trương Vân Nguyệt, lại quay đầu nhìn một chút Phượng Minh cung.

"Buồn chán rồi hả?"

"Ừ, thật sự rất buồn chán, mỗi ngày trừ đọc sách chính là ngẩn người, địa phương chỉ cái gì càng xem càng muốn đi ra ngoài, Tứ Thư những thứ kia thiếp càng xem càng muốn ngủ." Trương Vân Nguyệt chu mỏ bày tỏ nàng rất uất ức a rất uất ức.

Triệu Khải Hâm muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn Trương Vân Nguyệt với ánh mắt đầy mong đợi, bởi vì mong đợi mà vẻ mặt trở nên đặc biệt sáng rõ, lời cự tuyệt thế nào cũng không nói ra được rồi.

"Nàng bây giờ đang mang thai đứa bé, xuất cung đối với thân thể không tốt." Triệu Khải Hâm bất đắc dĩ nhìn bụng Trương Vân Nguyệt, vô luận như thế nào vì tốt cho đứa bé, hắn trước hết nghĩ một vạn toàn phương pháp xử lý.

"Nhưng thái y nói, qua ba tháng cũng đã ổn định a." Trương Vân Nguyệt làm bộ đáng thương nhìn Triệu Khải Hâm, vì để cho Triệu Khải Hâm đồng ý nàng có thể xuất cung, thậm chí quyết định đem thái y đưa vào.

"Umh, chờ trầm ổn rồi lại nói." Triệu Khải Hâm nói qua xoay người đi.

Trương Văn Nguyệt nhìn bóng lưng Triệu Khải Hâm, đột nhiên cảm thấy uất ức.

Tại sao à? Tại sao à? Nàng không phải là mang thai sao? Tại sao điều này cũng không để cho nàng làm vậy, cũng không để cho nàng làm, hiện tại nàng liền muốn đi ra ngoài đi dạo phố một chút mà thôi à, vì sao cũng không thể? Nàng không có cảm thấy đi dạo phố khi mang thai có vấn đề gì à? Kiếp trước lúc nàng ở trên đường cũng không phải là không có gặp phụ nữ có thai?

"Ồ ồ, khôn kiếp? Khôn kiếp? Khôn kiếp Triệu Khải Hâm." Trương Văn Nguyệt càng nghĩ càng uất ức, trực tiếp liền mắng lên.

Lý Ma Ma thấy Triệu Khải Hâm rồi đi liền đi vào chuẩn bị hầu hạ Trương Văn Nguyệt, kết quả là nghe được lời Trương Văn Nguyệt mắng người như vậy, khẩn trương vội vàng hướng về sau phát tay một cái không để cho người bên ngoài theo vào .

Lời này bà nghe được không có gì, nhưng nếu để cho những người khác nghe được, không chừng sẽ biến thành cái dạng gì đây? Vốn là các đại thần đối với chuyện hậu cung chỉ có một hoàng hậu rất không hài lòng rồi, nếu để cho bọn họ tìm được nhược điểm, càng thêm nói hoàng hậu là không phải.

"Hoàng hậu nương nương, ngài thế nào? Trước đừng khóc, ngài trước đừng khóc." Lý Ma Ma đi tới bên người Trương Văn Nguyệt, nhìn hình dáng Trương Văn Nguyệt khóc thê thảm, bà đều hoài nghi Triệu Khải Hâm trước khi rời đi có phải hay không đối với Trương Văn Nguyệt làm cái gì.

Nhưng thời điểm Triệu Khải Hâm rời đi về mặt vẫn bình thường, cũng không có bộ dáng rất tức giận a.

"Ma ma? Triệu Khải Hâm hán khi dễ người?" Trương Văn Nguyệt khóc, tiếp tục khóc dùng sức khóc.

". ? Lý Ma Ma xấu hổ đưa tay lau trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, hoàng hậu nương nương kêu tên hoàng thượng, nói qua hoàng thượng khi dễ người, vậy làm sao nhìn đều có chút giống như là giận đối giữa vợ chồng, hôm nay vợ chồng bọn họ giận đối rồi, bà cái ma ma này có thể làm sao?

"Nương nương, hoàng thượng khẳng định không phải cố ý."

"Hắn là cố ý? ? Trương Văn Nguyệt lời này nhận thật nhanh.

. Mồ hôi à?

"Nương nương, hoàng thượng khẳng định không phải cố ý."

"Hắn là cố ý? ?

"Nương nương, hoàng thượng khẳng định không phải cố ý cũng không phải là cố ý. Nô tỳ tin tưởng hoàng thượng cũng không có ý nghĩ khi dễ nương nương, cho nên nương nương ngài đừng khóc, lại khóc một chút, hoàng tử trong bụng ngài sinh ra liền thành một cái bọc khóc rồi." Lý Ma Ma nghe xong Trương Văn Nguyệt nói đã rất khẳng định Trương Văn Nguyệt là bởi vì mang thai, nguyên nhân tính khí nhiều thay đổi mới khóc, về phần hoàng thượng khi dễ người cái gì, đoán chừng là bởi vì hoàng thượng vội vàng xử lý chính vụ không có cách nào lưu lại theo nàng, cho nên uất ức.

Vì vậy Lý Ma Ma tự nhiên đã hiểu rõ chân tướng, quyết định muốn trấn an thật tốt một người nào đó bởi vì mang thai mà tâm tình phập phồng lên xuống.

"Công chúa." Trương Văn Nguyệt chăm chú nhìn Lý Ma Ma cường điệu một câu.

"À?" Lý Ma Ma hiển nhiên có chút theo không kịp suy nghĩ của Trương Văn Nguyệt.

"Đây là công chúa." Trương Văn Nguyệt chỉ bụng mình nói.

"Nương nương dù là công chúa, nếu như là cái túi khóc cũng không tốt, ngài nói đúng đi, chẳng lẽ ngài thích một nữ nhi ngày ngày khóc? Ngài nên cười, mỗi ngày đều cười, như vậy Công chúa trong bụng ngài sau khi ra ngoài cũng sẽ mỗi ngày đều cười, đến lúc đó có phải hay không thật đáng yêu?" Lý Ma Ma nhìn Trương Văn Nguyệt nói qua, mang cho Trương Văn Nguyệt tưởng tượng một công chúa khóc và một công chúa cười.

Về phần vấn đề có khả năng là một hoàng tử. Lý Ma Ma bày tỏ, quan hán khi gió là nam hay nữ, cười tổng so với khóc tốt hơn.

"Ừm, cũng thế, vậy cũng tốt, ta không khóc." Trương Văn Nguyệt nói xong cũng thu lại tiếng khóc, sau đó nhìn chằm chằm Lý Ma Ma.

". Nương nương? Ngài nhìn nô tỳ làm cái gì?" Lý Ma Ma nghe Trương Văn Nguyệt nói không khóc, lại thấy nàng thu nước mắt chính là thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không nghĩ sau một khắc liền bị Trương Văn Nguyệt dùng ánh mắt rất kỳ quái của nhìn chằm chằm.

"Ma ma, ta cười không nổi, người kể chuyện cười cho ta đi?" Trương Văn Nguyệt chăm chú nhìn Lý Ma Ma, nàng rất muốn cười kia mà, như vậy trong bụng của nàng, con trai của cũng sẽ luôn luôn nở nụ cười.

". ? Lý Ma Ma vạch đen đeo đầy một đầu phải hay không.

"Nô tỳ lập tức tìm người tới kể chuyện cười cho nương nương." Lý Ma Ma nói xong cũng không đợi Trương Văn Nguyệt trả lời, trực tiếp xoay người rồi đi. Trương Văn Nguyệt nhìn chằm chằm bóng dáng Lý Ma Ma đi rất nhanh, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười, ừ, xem ra muốn cười lên cũng không phải chỉ có một biện pháp nghe chuyện cười.

Vì vậy tiếp theo trong cuộc sống, mọi người ngạc nhiên phát hiện, Lý Ma Ma mỗi ngày nhìn thấy hoàng hậu nương nương sẽ đi thật nhanh, giống như sau lưng có người đuổi theo bà vậy, mà hoàng hậu nương nương mỗi lần cũng dùng một loại ánh mắt rất quái dị của mình nhìn Lý Ma Ma, mà khóe miệng là treo một nụ cười vẻ dịu dàng.

— hết trọn bộ —

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Quân Sủng, Hoàng Hậu Không Dễ Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.